

Giới thiệu Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm

“Đưa chân đây... để tôi xem cho...”

Cô gái nghe theo ...

“Dừng lại... đau quá.”

Thấy vết thương trên đùi cô chảy máu, người đàn ông hôn lên môi cô và dỗ dành: “Đừng nghịch nữa, ngoan ngoan bôi thuốc nhé!”

.....

Một người phụ nữ xinh đẹp, gia cảnh tốt như Trì Vi, chẳng ai nghĩ ra được cô lại có thể thất bại trong hôn nhân đến như vậy. Chính cô cũng không rõ tại sao, mình lại bị từ hôn đến ba lần, từ một cô gái đứng trên đỉnh cao, người người hâm mộ, phút chốc rớt xuống vực, trở thành trung tâm của sự cười nhạo và châm biếm.

Trong cơn nóng giận, cô đã đi ngủ cùng một người đàn ông có khuôn mặt điển trai trắng trẻo ấy.

Body 6 múi, cùng với cuộc sống tốt.

Thật tiếc rằng anh ta là một kẻ bị bệnh, có thể chết đi bất cứ lúc nào! Vì thế hàng đêm cô đều thì thầm vào tai người đàn ông: “Không được phép chết, nhất định phải đi cùng ta, biết không.”

Người người đều nói gã đàn ông ấy không thật lòng thật dạ, Trì Vi cũng đã từng nghĩ như vậy.

Cho đến một ngày trong nhà xảy ra chuyện, cô đã bị lừa dối và bắt nạt.

Trong thời khắc ấy, nàng cùng Bạch đã mạnh mẽ như một vị vua.

Bạch che chở cho cô ấy, hắt đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, một lần nữa nói lời cuối cùng: “Bảo bối của ta, nàng là một Nữ hoàng. Một ngày là Nữ hoàng, cả đời là Nữ hoàng!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đình Thâm, người muốn ta đi!

Yêu tha thiết là tội ban đầu, từ lâu ta đã không thể tha thứ.

Trung tâm thành phố những ngày chớm đông, trời nhá nhem,mưa dầm liên miên, lạnh đến tận xương.

Ở sảnh lớn khách sạn Sofia, một buổi tiệc lễ đính hôn hoành tráng sắp diễn ra, các giới Văn Nam và Quý Châu đều được mời tham gia.

Nhân lúc tiệc rượu chưa bắt đầu, mọi người đều nhàn rỗi, họ bắt đầu bàn tán về câu chuyện tình yêu của nữ chính.

Trì Vi, con gái lớn nhà Họ Trì, một người con gái đẹp, năm nay vừa tròn mười chín tuổi thế nhưng đã bị hủy bỏ hôn ước hai lần.

Nguyên nhân từ hôn là do lãng nhãng, không tự ái và cuộc sống riêng tư của cô quá hỗn loạn.

Do vậy không ít người ác ý đoán rằng lần thứ ba này cũng thất bại, nói đến đây mọi người cười vang từng trận.

"Nóng... Thật khó chịu..."

Ngay lúc này, khi phải chịu đủ bàn tán sôi nổi, Trì Vi cảm thấy khó chịu, có một sự trống rỗng chấy bỏng trong cơ thể và cần phải lấp đầy.

Thật đáng khinh, lại có người sử dụng thủ đoạn dê hèn là bỏ loại thuốc này để phá hoại việc cô kết hôn!

Trước đây, cô bị từ hôn hai lần, chỉ là đối với hai người họ, cô không có tình cảm và cũng không chút để ý.

Thế nhưng lần này lại khác, vị hôn phu thứ ba của cô, Hoắc Đình Thâm, anh ta trưởng thành và ổn định, vẻ ngoài xuất sắc, có cuộc sống gia đình tốt, hai người đã quen biết sáu năm, quan hệ coi như không tệ.

Điều quan trọng nhất, là cô vẫn luôn thầm yêu anh ta.

Vì lẽ đó, lần thứ ba đính hôn, cô chỉ có thể thành công,không thể thất bại!

Kéo thân thể như mềm nhũn ra, Trì Vi đứng trước cửa phòng Hoắc Đình Thâm, giơ tay lên cửa và gõ

"Lạch cạch..."

Cánh cửa phòng mở ra, khuôn mặt đẹp trai của Hoắc Đình Thâm đột nhiên xuất hiện.

Không chờ người đàn ông mở miệng, Trì Vi suy yếu ngã xuống người anh ta, cảm giác cơ thể càng ngày càng khô nóng khó chịu, hai tay nhanh chóng quán lấy cổ hắn." Đình Thâm... Tôi nóng quá..."

Nhanh cứu cứu tôi..."

Hoắc Đình Thâm theo bản năng ôm lấy vòng eo cô gái kia, dù cho áo vải mỏng manh, chạm vào người cô nhiệt độ vẫn nóng bỏng như cũ, không khỏi thấp giọng hỏi: "Vi Vi, chuyện gì thế này."

"Ai đó đã bỏ thuốc tôi..."

Tri Vi oan ức, những ngôi sao như đọng lại trong nước mắt, như một đứa trẻ lạc lối luống cuống:"

Tôi hiện tại nóng quá, chỉ có anh mới giúp được tôi..."

"Cô chờ một chút, ta lập tức đi gọi bác sĩ."

Hoắc Đình Thâm nhíu mày, đỡ Tri Vi ngồi xuống giường, định đứng dậy lấy điện thoại.

Lúc này, Tri Vi đột nhiên nắm lấy cổ tay anh, giọng dịu dàng "Anh ở đây, tại sao còn gọi bác sĩ. Đình Thâm, anh muốn tôi đi sao!"

Nghe vậy, Hoắc Đình Thâm nhíu mày sâu hơn, nhìn cô gái trên giường, đôi mắt biến ảo khó lường.

Cô ấy rất đẹp, giống như một nàng công chúa, nằm gác quan tính tế nhưng mang theo một chút hỗn độn, gần như rụt rè sẵn có.

Trong vòng tròn những người con gái đẹp, nếu bàn về bề ngoài, có lẽ Tri Vi thuộc về bậc nhất.

Anh ta không yêu cô, nhưng là nam nhân bình thường, lại là hôn phu, chồng tương lai của cô.

Trong tình huống này,có được cô...có phải là lựa chọn tốt nhất!

Suy nghĩ đến đây, anh cúi người, khoảng cách giữa hai người được rút ngắn, nhưng trước sự thân mật ấy, thoáng chút lo lắng: "Vi Vi,cô có làm được không."

Hơn Tri Vi bốn tuổi, anh ta gần như đã nhìn cô lớn lên.

Vi lẽ đó, anh ta biết một bí mật mà người khác không biết. Tri Vi có chứng rối loạn tình dục

Tri Vi luôn từ chối đàn ông, bất kể họ là ai.

Trong cơ thể có một ham muốn mãnh liệt, Tri Vi găt đầu vội vàng, giờ hai chân lên eo Hoắc Đình Thâm" Đình Thâm, ta hiện tại dùng thuốc đông y, cũng không được quan hệ. Nhanh một chút cho ta, ta thật sự rất khó chịu..."

Cô nói, nâng cao chiếc cổ trắng, lộ ra vẻ đẹp của xương quai xanh, đáng người đàn ông đẩy những đường cong và vòng một tròn trịa của cô cũng được phơi bày một nửa.

Hoắc Đình Thâm thất nút cổ họng, chỉ còn cảm thấy sự sụp đổ của lý trí, thờ hồn hên để tiếp xúc với cô gái đang ở trên giường, lồng ngực của nàng mềm đi và họ như đang sát gần nhau.

Khi người đàn ông đè vào người mình, cơ thể Tri Vi đột nhiên căng thẳng, quán tính sinh ra một loại từ chối, mất hứng, buồn nôn không ngừng xâm chiếm mọi nơi.

Cố nén sự không thoải mái, cô tự nhắc nhở bản thân, sớm muộn gì cũng vượt qua thử thách này, từ một cô gái lột xác thành phụ nữ!

Nhưng khi lòng bàn tay Hoắc Đình Thâm xẹt qua cơ thể trần trụi, làm rơi trên đây kéo váy của cô, nó vẫn rùng mình, vô tình cuộn tròn lại.

Tất cả các giác quan nhanh chóng tăng lên, hơi thở của người đàn ông, tư thế vụng về, nhịp tim mãnh liệt và tất cả đều bó buộc Tri Vi.

Mất thấy, đôi môi mông của anh đang lại gần mình,khoảng cách không đủ một tấc.

"Ah-- --"

Ngay cả khi cơ thể cực kỳ háo hức, Tri Vi vẫn quyết định tránh người đàn ông, tránh cả nụ hôn của người đó, cả cơ thể chỉ cả thấy muốn nôn mửa.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, cô nhìn Hoắc Đình Thâm và trở nên bối rối, hốt hoảng mở miệng:

" Đình Thâm, anh nghe tôi giải thích..."

"Oành-- --"

Đúng lúc này, một sự cố xảy ra, tủ quần áo trên tường đột nhiên bị mở cửa ra và một người phụ nữ đi ra từ đó.

Hai người vừa nghiêng đầu vừa nhìn nhau, con người của Tri Vi co rụt lại, giọng thất thanh hỏi:" Lê Tuyết, tại sao cô lại ở chỗ này.!"

Người phụ nữ bị ngã xuống đất, mặc bộ váy màu trắng, nhan sắc mềm mại và thanh tú, thật không thể không khiến lòng người xót xa.

Lê Tuyết tay chân luống cuống, vội vã đứng lên từ dưới mặt đất nói:" Tri tiểu thư, xin lỗi, ta không phải cố ý. Ta chỉ là có việc, muốn tìm A Thâm một chút..."

"Không phải cố ý. Tôi nay ta cùng Đình Thâm làm lễ đính hôn. Nơi này là phòng nghỉ ngơi! Lê tiểu thư tìm người, cô có thể quang minh chính đại, một mực cô muốn như thế, trốn trong tủ quần áo, không sớm không muộn lại chọn thời điểm ta ở cùng Đình Thâm trên giường, vừa vặn xuất hiện phá hoại... Thật là cô không cố ý!"

Vừa nghĩ vừa nhìn thấy tủ quần áo nhớ tới cảnh bị nhìn trộm khi nãy, Tri Vi không khỏi nổi nóng, giọng cô sắc bén hơn.

Lê Tuyết cắn chặt lòng môi, sắc mặt tái nhợt như tuyết, thân thể hơi lao đảo, gần như muốn phát khóc lên.

Ban đầu, Hoắc Đình Thâm chỉ là có vẻ mặt căng thẳng, im lặng nhìn cảnh tượng như vậy, không có ý định nhúng tay vào.

Cho đến khi thấy Lê Tuyết yếu thế đáng thương và tội nghiệp anh ta mới mở miệng, giọng có chút lạnh lùng: "Vi Vi, đừng cố tình gây chuyện nữa, hãy để cô ấy đi!"

Tri Vi ngăn người ra, anh ta nói mình có tình gây chuyện.

Có thể vừa nghĩ tới, Lê Tuyết từng là người trong lòng anh ta, vẫn không quên mất chuyện quan trọng... Để tránh việc kết hôn gấp vắn đề, Tri vi hít một hơi sâu, quyết định nhân nhượng cho yên chuyện!

Mặt khác, đôi mắt Lê Tuyết buồn bã nhìn chăm chăm Hoắc Đình Thâm, giọng run rẩy: "A Thâm, em biết, anh không muốn nhìn thấy em, vậy thì em đi..."

Nói xong, cô không nhúc nhích, bất ngờ đưa tay phải ra và từ từ tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út.

Phản chiếu ánh sáng phía trên đầu, chiếc nhẫn tỏa sáng và trông rất rực rỡ.

Cuối cùng, cô đưa tay trước mặt Tri Vi, có chút miễn cưỡng vui cười: "Tân hôn hạnh phúc, anh cùng Tri tiểu thư, rất xứng đôi. Chiếc nhẫn này, trước đây thuộc về tôi, hiện tại nó là của Tri Vi..."

Tri Vi như đã muốn bùng cháy từ lâu, từng giây từng phút cứ như bị dồn vật. Nhìn mặt Hoắc Đình Thâm như đang chịu đựng sự thiếu hiểu biết của Tuyết.

Ai biết được, cô còn định trình diễn "Tình yêu sâu sắc kịch", thực sự phiền phức vô cùng!

Đây là những gì A Thâm tự làm, đại diện cho sự chân thành và quý giá của anh ấy. Tri tiểu thư, tôi trao nó cho cô, cũng coi như là vật về với chủ..."

Dứt lời, Lê Tuyết cảm nhận, liền muốn kéo tay Tri Vi để đeo vô.

Tri Vi không thể nhìn được nữa, một môi trở tay đẩy một cái: "Đừng đụng vào ta!"

"A-- --"

Ngay sau đó, Lê Tuyết hoảng loạn, thân thể gầy gò không đứng vững, ngã mạnh xuống đất.

"Tri Vi, cô làm cái gì vậy!"

Hoắc Đình Thâm vẻ mặt biến đổi, ánh mắt sắc bén trừng nhìn Tri Vi, căng thẳng tiến về phía trước để giúp đỡ: "Lê Tuyết..."

Tri vi trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm vào cảnh tượng ấy, đôi mắt xẹt qua một tia xem thường.

Hơ, thủ đoạn hãm hại này thật nhỏ nòi, cũng chỉ là cấp thấp thôi đây!

Mặc dù, sức mạnh để đẩy cô ta không nhỏ, nhưng cô ta không phải là một kẻ bệnh hoạn, tôi đâu có thể đẩy cô ta ngã xuống liền được?

Lại vào lúc này, Lê Tuyết mặt sợ hãi, khóc nức nở: "A Thâm... Cứu con... Nhanh cứu con... Con của chúng ta..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nếu anh đi, tôi sẽ ngủ cùng hấn...

Tri Vi biểu hiện đơ cứng, tay miết lấy mấy bông hoa trắng như tuyết trên váy của cô và một dòng máu tươi đang từ trên đùi chảy xuống.

Đầu óc trống rỗng, lòng cô có chút ngơ vờ, Lê Tuyết vẫn luôn ở nước ngoài, làm sao mang thai đứa con của Hoắc Đình Thâm được!

Hoắc Đình Thâm run sợ, nhớ lại những gì đã xảy ra, sự bình tĩnh thường ngày mất đi, run giọng hỏi:

"Lê Tuyết, cô mang thai con của ta, có phải là buổi tối ngày hôm ấy..."

Chưa dứt lời, Lê Tuyết gật gù, nước mắt rơi thừa nhận.

Được cô xác nhận, anh ta cũng chẳng kịp nhớ điều gì, ôm ngang Lê Tuyết, bước nhanh ra ngoài cửa.

Trong mơ hồ, Tri Vi vẫn nghe được âm thanh người đàn ông nhẹ nhàng động viên: "Lê Tuyết, đừng sợ, không có chuyện gì đâu. Có ta ở đây, em và con của chúng ta sẽ không sao..."

Khi mọi thứ xảy ra đột ngột, Tri Vi phản ứng không kịp, đành tro mắt nhìn bọn họ rời đi.

Cho đến khi trong cơ thể cô, từng ngọn lửa như không ngừng thiêu đốt.

"Rất tiếc!"

Tri Vi cắn răng, giậm chân rất mạnh, mọi chuyện lại bị trì hoãn, bản thân cô thật chỉ muốn chết!

Không còn thời gian để suy tư, cô nhanh chóng chạy ra ngoài đuổi theo, hướng về bóng lưng người đàn ông, gọi:

"Đứng lại ____"

Ngay sau đó, Tri Vi chạy tới, giơ hai tay ra, bình tĩnh cân hai người trước mặt lại: "Hoắc Đình Thâm, anh không thể đi!"

"Cô hại Lê Tuyết ra nông nỗi này, cô còn muốn làm gì. Tránh ra!"

Hoắc Đình Thâm lạnh lùng nói, thể hiện rõ sự trách móc.

Cơ thể Trì Vi run rẩy, thái độ bất công của anh khiến trái tim cô như đau nhói.

Tuy nhiên, cô vẫn không tránh ra, thậm chí bình tĩnh nhắc nhở:" Lễ đính hôn sắp bắt đầu, đại gia đình hai bên đều chờ ở bên ngoài, anh mang theo Lê Tuyết đi như vậy, đem mặt mũi của đặt ở đâu đây."

"Trì Vi, cô có còn một chút tính người nào không. Đã lúc này rồi mà trong lòng cô chỉ nghĩ tới đính hôn! Chẳng trách, cô lại bị người ta một hai lần từ hôn, tâm địa ác độc như vậy, ai dám nguyện cưới cô!

Bởi vì quá lo lắng cho Lê Tuyết, Hoắc Đình Thâm không chừa lại một chút tình nghĩa, những câu nói như trực đâm vào tim cô.

Sau đó, anh ta không một chút kiêng dè, đâm sầm vào Vi Vi, một mạch đi về phía trước.

Thuốc trong người Trì Vi phát tác hiệu ứng, cô đã sớm chẳng khỏe mạnh gì, gặp sự va chạm mạnh như thế từ Hoắc Đình Thâm thân thể không ngừng lao đảo lùi về sau.

Lúc này, cửa hành lang cạnh cầu thang, ánh đèn vàng ấm áp phía trên đồ xuống, ngắt đi một lớp ánh sáng ấm áp.

Không nghiêng không dựa,từ bên trong một người con trai xa lạ bước ra, Trì Vi đã vừa vận ngã vào lòng hần lúc nào không hay!

Lần đầu tiên Trì Vi ngửi thấy mùi hương lạnh độc đáo của một người đàn ông lạ, tươi mát, thanh lịch, quý phái, pha lẫn một chút cay đắng như một loại thuốc thảo mộc, dịu dàng nhưng không gay gắt.

Mãi đến ý đến tên nam nhân xa lạ, Trì Vi vội vàng nhìn về phía trước, Hoắc Đình Thâm ôm Lê Tuyết đã đi tới chỗ ngọt, biến mất không còn tăm hơi.

Tình cảnh lúc này kích thích Trì Vi sâu sắc, lý trí cô không còn sót lại chút gì.

Bỗng dung ánh mắt cô lóe lên một vết ngậm ngùi cắt đứt, quay về Hoắc Đình Thâm tan nát cõi lòng nói:"Hoắc Đình Thâm, ngươi không xem trọng ta! Ta cho ngươi xem!"

Không một chút chần chờ, Trì Vi trở tay ôm lấy người con trai xa lạ kia, nhìn chăm chăm vào lưng anh ta, những lời nói như đang gào thét:"Tôi đang ở trong tình trạng, cần một người đàn ông ngủ cùng! Hoắc Đình Thâm, ngươi có thật là chồng sắp cưới của ta, muốn bỏ lại ta sao? Ngươi dám đi, ta sẽ ngủ cùng anh ta..."

Nghe vậy, Hoắc Đình Thâm thấy chân cứng đờ, quay người lại, cả người tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo.

Cách một khoảng xa, anh nhìn Trì Vi ở bên cạnh một người đàn ông xa lạ, chỉ là đối phương đứng ở vị trí bóng tối, gương mặt nhất thời không cách nào thấy rõ.

Chỉ có một điều, anh ta có thể cảm thấy rằng người đàn ông cũng đang nhìn mình, tỏa ra khí thế của một người bị ép buộc.

"Trì Vi, cô không phải là một đứa trẻ, nhất định phải làm ồn ào như vậy sao."

Hoắc Đình Thâm ánh mắt sâu thẳm, ôm chặt cánh tay của Lê Tuyết, trong lòng rõ đang không bình tĩnh.

Trì Vi nghe thấy con người có nhan sắc rực rỡ kia trên mặt chứa đựng một vết kiêu căng:"Cô hiểu rõ ta, Trì Vi...ta có thể nói, Làm, nhận và đến!"

Nhìn thấy vậy, Hoắc Đình Thâm cau mày, chưa kịp suy nghĩ gì.

Ở trong lòng ngực của anh, Lê Tuyết thoi thóp, phát ra một tiếng khóc yếu ớt, rung rúc:

"A Thâm...Em sợ lắm...Nhanh cứu con chúng ta..."

Thờ xong, cuối cùng anh cũng đã đưa ra lựa chọn, hồ hững nói câu cuối cùng: "Trì Vi,cô có thể đến bác sĩ giải quyết, đừng lãng phí bản thân để ép buộc ta! Đương nhiên, nếu cô thực sự khao khát cùng người đàn ông khác lên giường như vậy, tùy cô."

Sau ba năm, cô vẫn phải gặp lại Lê Tuyết và liều lĩnh để cô được Hoắc Đình Thâm!

Nhìn bóng lưng anh ta rời đi, không mang theo chút lưu luyến nào, cả người Trì Vi như tan vỡ.

Anh ta có biết hay không, bản thân cô đã chịu đựng quá lâu, cơ thể lúc nào cũng như muốn nổ tung, cơ bản không đợi bác sĩ kịp!

Nếu không được cứu, cô ấy sẽ chết... Thật sự sẽ chết đi!

Tâm mất trở nên mờ ảo, đột nhiên thân thể Trì Vi như mềm nhũn ra, trượt xuống ngực của người đàn ông xa lạ, ngã thẳng xuống đất.

Vào thời điểm quan trọng này, người con trai xa lạ vẫn im lặng, đưa tay ra vòng qua eo Trì Vi, một lần nữa ôm cô vào lòng.

"Cô vừa mới nói, muốn ngủ cùng ta."

Bạc Dạ Bạch mở miệng, tiếng nói mát lạnh như rượu,cũng giống như tiếng trời, lôi kéo người ta một cách say mê.

Trì Vi đột nhiên ngẩng đầu lên, rơi vào một con mắt không cảm xúc, con mắt trong veo như sương mù, cuối mắt hơi ngoáy sâu, đẹp và yên tĩnh.

Không thể giải thích, người này thật khó hiểu.

Ánh đèn ấm vàng vẫn rơi ra, người đàn ông có nhan sắc ấy như ẩn hiện, cơ thể như hiện lên từng vòng gọn sóng, chỉ cảm thấy thật thần bí không giải thích được, anh ta như một vị vua từ trên trời đi xuống.

"Giúp ta... Ta thật là khổ sở..."

Liếm bờ môi khô khốc, Trì Vi hành động theo bản năng, chạm vào ngực của Bạc Dạ Bạch, chỉ như muốn gần một chút... Gần thêm chút nữa!

"Giúp thế nào."

Bạc Dạ Bạch nghi hoặc vừa hỏi, vừa không hiểu những những lời nói của cô gái này.

"Không biết... Tôi không biết..."

Tri Vi không trả lời được thắc mắc của hắn, trong cơ thể cô thuốc đã phát huy đến mức tận cùng, lý trí cũng đã đánh mất từ lâu.

Bên dưới sự dẫn dắt, cô hoàn toàn từ bỏ sự phản kháng, tuân theo ý muốn của nó. Hy vọng mong manh: "Cứu tôi... Anh hãy cứu tôi... Tôi rất nóng..."

"Đừng chết, cô muốn tôi cứu cô."

Bạc Dạ Bạch hỏi lại, cô gái như đông cứng vì loại thuốc kích thích, gương mặt trang điểm mềm ra, nở lên lớp phấn nhàn nhạt.

Tri Vi oan ức gật gù, chẳng khác nào người chủ vứt bỏ đồ vật quý, về mặt vô tội đáng thương.

Thấy thế, Bạc Dạ Bạch đặt khuôn mặt của cô lên lòng bàn tay, nhìn cô bị như vậy, sinh ra toan tính.

Thật lòng mà nói, cô gái này rất xinh đẹp, phải nói là tuyệt diệu, không hề quá đáng.

Nếu như là người đàn ông khác, sợ là đã không kiềm chế nổi, chắc là nàng đã bị xé nát.

Nhưng mà, lần này không bao gồm hắn!

Phụ nữ sao, Bạc Dạ Bạch xưa nay không thiếu, người khác biếu tặng, gia đình sắp xếp, chủ động lên giường, không thiếu gì cả.

Chi tiếc, anh ta vẫn tu thân dưỡng tính, về phương diện tình dục thực sự nhạt nhẽo, chưa bao giờ mây may thử qua.

Ở trong mắt anh ta lúc này, Tri Vi cũng thật đẹp, nhưng cũng chẳng khác những cô gái kia điểm gì.

"Muốn để cho người khác cứu mình, tóm lại phải đánh đổi một số thứ. Cô nói xem, đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Không được phép đi... Anh có còn là đàn ông

Bạc Dạ Bạch thấp giọng nói chuyện, về mặt không một chút căng thẳng.

Thật không may mắn, anh lại gặp gỡ người con gái bị bỏ thuốc và nghĩ rằng cuộc sống thật nhàm chán và tẻ nhạt, có lẽ cũng thử trải nghiệm cái gọi là tình yêu nam nữ.

Điều quan trọng ở cô gái này, có một chút gì đó rất đặc biệt, khơi gợi sự quan tâm riêng của chính mình.

Nếu như không phải vậy... Cô gái này sống hay chết, có liên quan gì đến anh ta đâu!

Tri Vi hỗn loạn, cô không nghe được tiếng người đàn ông kia đang nói gì.

Chỉ biết lúc này đây, anh ta là liều thuốc giải duy nhất, nhưng vẫn một mực từ chối cô, không chịu giúp đỡ dù chỉ một chút.

Cần như tức giận, cô bắt đầu lôi kéo quần áo của anh ta, ôm lấy để nỗ lực giảm bớt cơn nóng đang cuộn cuộn kia.

Từ đầu tới cuối, Bạc Dạ Bạch vẫn đứng yên ở đó, để cô gái này tùy ý. Một sự giằng vò, không chấp nhận cũng không từ chối đáng về tùy ý ấy.

Cuối cùng, kinh nghiệm của Tri Vi không đủ, sau một vài lần hạ xuống, chiếc váy của cô đã mờ rộng không ít, để lộ một mảng da lớn trắng như tuyết, trông thật nhếch nhác.

Lại nhìn Bạc Dạ Bạch, ngoại trừ quần áo có chút ngổn ngang nhăn nhoe, không một chút thay đổi, vẫn là dáng dấp đàn ông khiêm tốn ấy.

"Ôi, thật đáng thương..."

Bạc Dạ Bạch khẽ cười một cái, liếc nhìn cô gái bị hành hạ bởi loại thuốc kia, cả người tàn tạ, đôi mắt sáng như sao trợn to ửng hồng, bên trong như có một tầng hơi nước.

Khi sự kiên trì đã hết, hắn dùng tay nâng cằm Tri Vi, thờ dài tiếc nuối: "Cô xem, không phải là ta không muốn cứu cô, chính là vì cô không biết nắm bắt thời cơ."

Quả nhiên, đối với hắn, phụ nữ có xinh đẹp cũng chỉ là một tác phẩm nghệ thuật, không có giá trị sử dụng.

Thấy cô gái tội nghiệp nắm góc áo không buông, Bạc Dạ Bạch không chút thương tiếc, gờ tay đẩy ra một cái, trở tay còn lại trên bờ vai cô, không một chút kiên nhẫn.

Sau đó, khuôn mặt anh ta nguội lạnh, xoay người bỏ đi.

"Đừng đi..."

Nhìn bóng lưng thon dài của người đàn ông ấy, Tri Vi phát ra một tiếng nấc oan ức nghẹn ngào.

Ngay lúc sau, nhìn thấy người đàn ông nửa bước không muốn dừng, Tri Vi đột nhiên mở hai tay, liều lĩnh nhào về phía lưng hắn, ôm chặt lấy eo.

"Không cho phép đi... Người có còn là đàn ông hay không..."

Giống như khát vọng nhận kẹo của một đứa trẻ, Tri Vi giận dữ phản nản.

Câu này, hiển nhiên như là sự khiêu khích với phẩm giá của đàn ông, cho dù Bạc Dạ Bạch không gần phụ nữ nhưng trái tim vẫn sâu thẳm, có khác gì một vũng sâu.

Lúc này, cơ thể của Trì Vi như gắn chặt vào tấm lưng của Bạc Dạ Bạch, trong khi bàn tay nhỏ bé không an phận ấy xốc áo lên, luồn vào eo và sờ soạng.

Mặc dù bên ngoài đã là đầu mùa đông nhưng khách sạn có rất nhiều hệ thống sưởi, nhiệt độ rất phù hợp.

Chi tiếc, người Bạc Dạ Bạch vẫn lạnh, chẳng khác nào sương tuyết trên núi, vĩnh viễn không bao giờ ấm lên.

Nhưng khi lòng bàn tay nóng bỏng của Trì Vi chạm vào anh ta chút một, tạo thành sự tương phản sắc nét, hình dáng cơ thể anh ta không thể không run rẩy, và có một cảm giác rùng mình kỳ lạ.

Loại đụng chạm này cũng không giải quyết được mong muốn tốt độ của Trì Vi.

Bỗng dưng, Trì Vi mất sáng như sao, đôi má ửng hồng, đẩy Bạc Dạ Bạch một cái, ép hấn vào một bên vách tường.

Quá trình này, Bạc Dạ Bạch bất ngờ tách ra, nhưng ngược lại cũng có chút phối hợp.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trì Vi như một con ma dói, một tay cố gắng đỡ bức tường, một tay móc xuống cổ Bạc Dạ Bạch, ngửa đầu tùy tiện hôn, lướt đôi môi thanh tú ngang qua lồng ngực, cằm, cổ họng của người đàn ông.

Cuối cùng, cô thậm chí còn chỉ vào đôi môi của Bạc Dạ Bạch, lập tức hôn vào đó.

Nói là hôn nhưng không khác gì cắn xé.

Nàng thật sự quá ngây ngô, không hề có một chút kinh nghiệm, còn quá hấp tấp và thô lỗ, nơi hàm răng trắng của Bạc Dạ Bạch hiện ra một chút máu đỏ thẫm.

Trong khi hôn, bàn tay nhỏ bé của Trì Vi không ngừng đi xuống thắt lưng người đàn ông, cố gắng co giật nó ra: "Cho tôi... nhanh lên một chút..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lần thứ nhất

Chịu đựng sự thân mật quá mức từ người con gái kia, đôi mắt Bạc Dạ Bạch vẫn yên tĩnh, bất ngờ hiện ra những gợn sóng, đẹp như dải ngân hà.

Giống như một tâm hồn cô đơn, cuối cùng cũng gặp được những điều tươi mới, giọng nói của anh ta hơi trầm xuống và nhẹ nhàng khen ngợi: "Đúng, chính là như vậy. Cho cô, tất cả đều cho cô, không cần phải gấp gáp..."

Đang lúc này, Trì Vi cảm thấy mệt đến thở hồng hộc, nhưng cô không nhận được một chút đáp lại, không khỏi giận dữ đẩy Bạc Dạ Bạch rồi nói: "Người không phải đàn ông... Thứ ta muốn là đàn ông chân chính..."

Lần này đổi thành Bạc Dạ Bạch, nắm lấy gáy của cô, giọng điệu nguy hiểm ép hỏi: "Ta không phải là đàn ông"

"Đúng, người không phải là đàn ông!"

Trì Vi trả lời theo bản năng và không một chút sợ hãi.

"Ha, cô cũng dám nói thật!"

Tuy là Bạc Dạ Bạch quanh năm lạnh lùng, nghe người con gái kia khiêu khích tôn nghiêm, ít nhiều đã vui đi mấy phần lạnh lẽo.

Chỉ trong nháy mắt, hấn đã hôn cô ta, không ngừng cọ xát, ôm lấy người phụ nữ ấy, cả hai như quán lấy nhau.

Đàn ông ở phương diện này, không cần người bên ngoài giáo dục, trời sinh liền có bản năng cướp đoạt, chỉ cần tự mình thực hiện, liền có thể nắm giữ lấy cái cốt.

Huống chi, cô gái này như mật ngọt, càng hôn anh ta càng như nhiễm phải độc.

Trong lúc môi và răng cắn bó như vậy, Bạc Dạ Bạch liếc về phía phòng ngủ, ôm cô gái đẩy cửa tiến vào, sau đó đóng cửa khóa lại.

Phòng nghỉ ngơi khá nhỏ, chỉ có một bộ sofa bày sát cửa sổ.

Trì Vi nằm trên chiếc ghế sofa, chiếc váy đã tuột đến eo, Bạc Dạ Bạch cúi đầu, trên đó còn có vết tích như một đóa hoa.

Bởi vì cửa sổ được mở ra, gió đông đầu mùa lập tức thổi vào, Trì Vi vẫn nóng rực khó chịu, đột nhiên thấy lạnh, theo bản năng cô ôm lấy người đàn ông để sưởi ấm.

Ai biết được, nhiệt độ của Bạc Dạ Bạch so với gió còn lạnh thấu xương!

Cô khẽ run lên, muốn buông tay tách ra nhưng người đàn ông không chút cho phép, thúc ép thật mạnh mẽ.

Sau đó, họ đứng lên

"Đau..."

Nỗi đau như xé rách làm Trì Vi chảy nước mắt, từ từ tỉnh táo lại.

Xác định tình huống của bản thân ngay lúc này, cô lập tức trừng mắt, bên trong chứa đầy nghi hoặc.

Thật không thể nghĩ tới, Trì Vi lại có một ngày như thế này... Thực sự là một giấc ngủ dài!

"Lần đầu tiên?"

Bạc Dạ Bạch dừng lại, lông mày hơi chau lại, đôi mắt mang theo một vết không xác định.

Cùng lúc đó, lắng nghe giọng nói từ người đàn ông kia, trái tim Trì Vi không ngừng chìm xuống, thân thể run lẩy bẩy.

Trong phòng đèn không được bật, cô không thể nhìn rõ vẻ mặt của người đàn ông kia, thế nhưng chỉ bằng âm thanh ấy, cô có thể chắc chắn đó không phải là người cô quen biết, càng không phải là Hoắc Đình Thâm!

Hắn là người lạ, từ bên trong đến bên ngoài, chưa từng một chút gặp gỡ.

Vi lẽ đó, hắn làm sao dám. Làm sao dám!

"Người, người, người... Người là ai. Thà ta ra, nhanh lên, đi ra ngoài cho ta..."

Trì Vi oán hận nói, nhưng ở giờ phút này, khí thế của cô chẳng còn bao nhiêu.

Thậm chí thân thể không còn hăng hái, nhưng vẫn còn khát vọng ở đàn ông!

Bất đắc dĩ, cô dùng hết sức mạnh của mình, từ chối người đàn ông, đẩy hắn ra khỏi bản thân.

Không ngờ, ngay sau đó, người đàn ông nắm lấy cổ tay cô, chậm rãi ép sang một bên: "Tôi sẽ đi ngay bây giờ, không muộn đâu."

Ngay cả khi hai người đang thân mật, Bạc Dạ Bạch vẫn khinh thường mấy phần này, giọng nói của hắn vẫn lạnh lạnh, không một chút nhảm lẫn.

Đối với anh ta mà nói, đây cũng chỉ là một thử nghiệm.

Thăm dò khám phá, đó mới là mục đích duy nhất của hắn!

Thái độ của hắn lập tức làm Trì Vi tức giận, cô uy hiếp: "Láo xược! Người có biết, ta mang thân phận gì hay không. Ta đây con gái lớn nhà họ Trì, người dám lợi dụng lúc ta gặp khó khăn! Cho người biết, người sẽ phải hối hận chuyện mình làm hôm nay..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Muốn được cứu giúp, trước hết phải học cách

Cứ việc, cô cảm thấy nóng rực và trống rỗng, cơ thể cần được lấp kín, chỉ cần người đàn ông kia tiếp tục, nếu không sẽ bị dẫn vật.

Thế nhưng không thể, cô không thể làm được!

Phải, là bởi Hoắc Đình Thâm vì Lê Tuyết mà sẵn lòng vứt bỏ cô, không một chút để ý, nhưng cũng không phải vì vậy mà cô có thể nhân nhượng để tên đàn ông kia chiếm hữu mình!

Dù cho cô không ép buộc đối phương... Đúng vậy, không ép buộc!

Sau cùng Trì Vi nhận ra chuyện thực tế này, người đẩy kính ngác.

Chứng rối loạn tình dục đã có từ lâu, cô đối với đàn ông mà nói hoàn toàn từ chối đến cực độ.

Tại sao vào đúng lúc này, đối với người đàn ông xa lạ miễn cưỡng ngủ cùng, cô lại không sinh ra chán ghét... Đúng, cô không hề ghét người này chạm vào, không một chút!

Lẽ nào vì thuốc đã phát huy tác dụng.

Nhưng cách đây không lâu, cô đã từng thử nghiệm với Hoắc Đình Thâm, nhưng không hề có tác dụng!

Lơ đễnh suy nghĩ, người đàn ông tới gần bên tai, hôn cô ở vành tai, lời nói như đầu độc đáp: "Tiểu thư nhà họ Trì. Được, ta chờ... Như vậy, ta tiếp tục mặc kệ."

Hiểu ý người đàn ông, Trì Vi sắc mặt trắng nhợt, trừng mắt nhìn hắn: "Người dám! Ta cảnh cáo người..."

Còn chưa nói xong, đầu óc Trì Vi vẫn trống rỗng, Bạc Dạ Bạch tiếp tục xông vào, bắt đầu giữ lấy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trì Vi nằm gọn trong lòng bàn tay người kia, không khỏi gào thét chửi bới: "Chết tiệt, khốn nạn... Biến thái cảm thú... Ta sẽ không bỏ qua cho người..."

Ngay lúc sau, Bạc Dạ Bạch cúi xuống bằng một nụ hôn, mặc kệ cô gái đang nghẹn ngào, ngón tay mạnh mẽ giữ lấy, mười ngón như hợp thành một.

Sau khi bị tra tấn, Trì Vi thoáng nghe tiếng nói nhỏ từ người đàn ông mà quý kia.

"Có đau không. Tốt nhất cô nhớ cho kỹ thời khắc này, muốn được cứu giúp, trước hết hãy học cách chịu đựng! Từ sau, đừng dễ dàng đụng chạm vào đàn ông -- --"

Trong phòng khách, đôi mắt của Trì Vi đỏ và sưng lên, khuôn mặt cô đầm nước mắt khô khốc, cuộn tròn trên ghế sofa, lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Chiếc váy màu xanh lam trên cơ thể cô từ lâu đã trở nên lộn xộn, không ra hình thù gì, mái tóc dài như rong biển bị rối tung và phân tán, không thể che được những dấu vết kia.

Từ nhỏ đến lớn, da thịt Trì Vi rất nhạy cảm, vô cùng sợ đau đớn.

Sinh ra ở trung tâm thành phố, lại là một trong bốn tên tuổi nổi tiếng của nhà họ Trì, Trì Vi được nuông chiều từ bé, chưa từng chịu qua tổn thương nào.

Vậy nhưng, chỉ một giờ trước, cô đã phải chịu đựng sự sỉ nhục lớn nhất trong đời. Bị người đàn ông kia chiếm hữu, bị làm cho thương tích khắp người, không còn một chỗ nguyên vẹn.

Nhiều lần, cô gần như ngất đi, nhưng người đàn ông kia không cho phép, va chạm mãnh liệt khiến nàng tỉnh lại.

Sau đó, cô không thể chịu đựng được, cô hầu như khóc lóc và cầu xin hắn. Người đàn ông kia như một con quỷ không một chút mây may. Cô càng chống cự, cầu xin sự thương xót, gào khóc, hắn càng thấy thích thú!

Bây giờ, cô chỉ cảm giác duy nhất là đau đớn, ngoại trừ không còn gì khác.

Thôi để cập tới chuyện này, còn lễ đính hôn, cả hai nhân vật chính đều không có mặt, ở bên ngoài hỗn loạn không ngừng.

Nghĩ đến Hoắc Đình Thâm, cô đã thầm yêu hắn từ lâu, cô vẫn luôn giấu ở đáy lòng. Có thể nói cô đã dành hết tâm tư, để có được buổi tối hôm nay.

Kết quả là đám cưới hạnh phúc mà cô mong ước ấy đã tan biến.

Có thể tưởng tượng, ba lần đính hôn thất bại. Trì Vi cô giờ đây như trở thành trò cười trong mắt mọi người.

"Khục khặc..."

Có chút tỉnh táo bên trong, Trì Vi như nghe được tiếng ho khan, xen lẫn mấy phần bệnh tật.

Không cần phải nói, căn phòng này trừ cô ra, thì chỉ còn lại kẻ cầm đầu kia, Trì Vi lòng nổi giận, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn.

Trong nháy mắt, cô hít một hơi, theo bản năng từng sờ.

Người đàn ông đã ăn mặc gọn gàng, trên tay cầm chén nước, chậm rãi đi về hướng cô.

Lúc này, đèn trong phòng đã được mở lên, khuôn mặt của Bạc Dạ Bạch hiện ra, lập tức hiện lên trên đôi mắt của Trì Vi.

Ngay cả khi trong lòng hận người này, cô vẫn không thể chối bỏ rằng hắn ta trông thực sự hoàn hảo, không tìm ra được một chút tỳ vết.

Lông mày dài và hẹp, con mắt trong suốt hiện ra, vượt qua cả bầu trời đầy sao, tư thế thon dài như ngọc, chẳng khác nào cây chi lan lâu năm.

Đàn ông như vậy, chỉ cần giờ tay nhắc chân lên, không thiếu phụ nữ đổ xô tới vây quanh.

Trì Vi luôn tự tin với khuôn mặt xinh đẹp hoàn hảo của mình. Con mắt chọn đàn ông của cô cũng không thể tầm thường.

Cho dù, Hoắc Đình Thâm có mặt ở đây, có lẽ vẫn là phần thua.

"Đại tiểu thư, uống nước đi. Kêu gào hơn một giờ, cổ họng cô không đau sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6: Khi cần giúp đỡ, thật vui vẻ

Bỏ qua ánh mắt căm hận của người phụ nữ đang nhìn mình, Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nói chuyện, khuôn mặt mang vẻ vắng lặng, đôi mắt nhìn xa xăm như chất chứa tâm tình.

Khi sát gần, khuôn mặt anh ta thật lạnh lẽo, từng có lúc thân mật, Trì Vi đã nhận ra điều này.

Nghe thấy lời hắn nói, Trì Vi mặt cứng đờ.

Cô cảm thấy người đàn ông này như đang tự giễu cợt bản thân, khi cô bắt đầu phản kháng, hắn đã bị thu hút, vẫn có đôi chút dịu dàng.

Nhắc tới điều này, cô cảm thấy thật xấu hổ, không muốn nhớ lại, vậy mà hắn ta còn cố ý nhắc đến!

Cảm thấy anh ta có vẻ là người tốt, coi như cũng có chút thiệt thòi.

Lần đầu tiên, ngay trong đêm đính hôn, không phải là Hoắc Đình Thâm, địa điểm không chút lãng mạn, chỉ là một căn phòng nghỉ ngơi, thực sự đầy oan ức và thiếu sót.

Nếu như chiếm đoạt thân xác người đàn ông kia, thật khó coi, Trì Vi thấy thật ghê tởm!

Mặc dù vậy, con giận của Trì Vi không tiêu tan một chút nào, mặc dù chén nước đã được người đàn ông đưa đến trước mặt, dù cho cổ họng đau và khô rát, cần được thanh lọc ngay.

Thế nhưng Trì Vi vẫn nghiêm mặt, giờ tay vỗ nhẹ.

"Rầm-- --"

Ngay lập tức, chén nước bị trút xuống, làm ướt ngực của Bạc Dạ Bạch.

Sau đó chiếc chén xoay vòng, rơi xuống đất, vỡ vụn thành vài mảnh.

"Người coi đừng phí công, cũng không được ích gì đâu! Ta nói rồi, ta sẽ cho người hối hận, nhà tù đang chờ người!"

Tri Vi kiều căng nói chuyện, chẳng khác nào lời của một nữ hoàng.

"Cô chủ nhà họ Tri, cũng thật khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Lúc cần giúp đỡ, cô thật nhiệt tình. Vừa mới xuống giường, liền muốn trở mặt vô tình..."

Bạc Dạ Bạch ở trên cao nhìn xuống người con gái, giọng lạnh lùng, không chút phập phồng.

"Người..."

Tri Vi xấu hổ không ngớt, duỗi tay chỉ thẳng vào mặt người đàn ông, liền muốn đứng dậy.

"Đau..."

Chi tiết trong nháy mắt, cô đã bị găng xé trong đau đớn, buộc phải nằm xuống, nước mắt lập tức tràn ra.

Thật đau đớn, so với việc bị tên đàn ông kia chiếm đoạt, chi hơn chứ không kém!

Phản ứng của cô lúc này, như con mèo bị rút móng, những vệt nước mắt lăn dài hai bên má.

"Lần đầu tiên, rất đau chứ?"

Bạc Dạ Bạch thuận miệng hỏi, ánh mắt hơi xoay đi, dừng lại ở chiếc ghế salon kia, nơi đó có một vết máu đã khô, chứng minh cho sự thuần khiết của Tri Vi.

Và chính tay hắn đã phá vỡ sự thuần khiết ấy.

Sự nhận thức này làm cho hắn có chút trùng xuống.

Trước đây, hắn không hiểu, tại sao những người kia lại đam mê tình ái, rằng tình yêu nam nữ sẽ đem lại cho nhau hạnh phúc và sung sướng.

Vừa mới đây, hắn đã được nếm trải mùi vị thiếu nữ, tuy không đến nỗi mê muội nhưng cũng coi như là trải nghiệm chân thực.

Lòng, phẳng lặng như mặt nước.

Thần xác, chân thực và sung sướng.

Chi tiết, đây là lần đầu tiên của cô, cuối cùng cô lại khóc lóc xin dừng, bản thân thật có chút kém cỏi, chỉ mong kết thúc thật sớm.

"Lần đầu tiên."

Lắng nghe câu hỏi của người đàn ông, Tri Vi cười khẩy trong lòng.

Cũng là đàn ông, đều có một sự quan trọng trình tiết, đối tượng còn xinh đẹp như vậy, hắn hiện tại hắn rất tự hào và đắc ý!

Hơ, quả nhiên mặt người da thú, bề ngoài có bóng bẩy tươi đẹp cũng không thể che lấp được sự dơ bẩn bên trong.

Bởi vậy, Tri Vi trở người dối thủ, khề nhếch môi:"Ai nói cho người, đây là lần đầu tiên của ta. Thời đại này, tùy ý tiêu ít tiền, thực hiện một cuộc phẫu thuật, trong nháy mắt có thể biến thành Ngọc Nữ! Ta vừa mới làm giải phẫu, bị người phá hỏng, thật là mất hứng----"

Bạc Dạ Bạch không ham muốn gì nhiều, việc đề ý mọi chuyện đã ít nay lại càng ít. Giờ khắc này, đối mặt với người phụ nữ kia, theo bản năng nhủ mảy trả lời: "Vi lẽ đó, người chồng tương lai vứt bỏ cô,xem ra lại là quyết định chính xác."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chịu trách nhiệm, người không xứng!

Trên thực tế, anh ta chưa bao giờ nghiên cứu nên không có một chút kinh nghiệm nào.

Vậy nhưng theo ký ức trước đây, cô lại cảm thấy nặng nề, tâm hồn như đầy chết chóc. Và cuối cùng, không chịu đựng được đau đớn, khóc lóc vô cùng đáng thương, không giống làm bộ chút nào.

"Người... Đây là chuyện của ta, có liên quan gì tới người.!"

Tri Vi cảm thấy xấu hổ, như một con mèo dẫn lên đuôi chính mình, cả người như muốn nhảy dựng lên.

Đàn ông rất có suy nghĩ, thứ không sạch sẽ như vậy, gặp phải Hoắc Đình Thâm vứt bỏ là đúng!

"Vậy sao, việc đã đến nước này,cô đây có cần chịu trách nhiệm."

So với thái độ kịch liệt của cô gái kia, Bạc Dạ Bạch vẫn tỏ ra bình thản vô cùng, không một chút phập phồng nào.

"Chịu trách nhiệm. Dựa vào người cũng không xứng!"

Tri Vi cười khẩy một cái, nhìn về nhẹ nhàng như mây của người đàn ông kia, trong lòng càng thêm ức chế.

Bỗng dung, nghĩ đến điều gì đó, cơ thể khó chịu, phát tiết con giận: "Ha, nhân tiện ta nói, người mạnh.

Sự hung bạo của người dành cho ta, hãy suy nghĩ đến chuyện cầu xin ta tha thứ và chịu trách nhiệm!

Người có phải là đang cảm thấy, ta sợ mất mặt nên không báo cảnh sát, chỉ có thể nuốt giận vào bụng mà gả cho người. Nếu như vậy, người không chỉ không phải ngồi tù, còn có thể trở thành con rể nhà họ Trì! Ta cho người biết, nếu người nghĩ như thế, hoàn toàn sai..."

Nói tới đoạn này, Trì Vi hất cằm, duỗi tay chỉ vào cửa, đầy kiêu căng: "Đi ra ngoài! Hoặc là người tự thú, tranh thủ được sự khoan hồng! Hoặc là cảnh sát sẽ truy nã người, nửa đời còn lại người sẽ dành cho lao tù-- --"

"Đại tiểu thư, cô có ý nghĩ thật là thú vị."

Bạc Dạ Bạch chau mày một chút, nhìn ánh mắt của cô gái kia, như không nói ra được những lời sâu thẳm: "Hóa ra, cô đã bị người ta bỏ thuốc, ôm lấy không cho ta đi, còn cầu xin ta làm cùng, Yêu, cũng xem như là một loại mạnh mẽ, nhỉ..."

"Người..."

Ngay lập tức, Trì Vi ức giận, khuôn mặt kiêu diễm trở nên xanh trắng.

Như một đứa trẻ, không còn sức lực để giải thích, cô gắng gượng đáp lại: "Người biết rõ, ta bị bỏ thuốc, ý thức không thể nào tỉnh táo... Sau đó, ta tỉnh táo lại, không phải để người đi ra ngoài hay sao?"

"Ha."

Lần này, đối sang Bạc Dạ Bạch khẽ cười trừ, không chừa đường lui nhắc nhở: "Đại tiểu thư, chắc chắn cô sẽ không quên, tôi đang ở trong tình huống nào."

Trì Vi hít một hơi, đầu óc không cách nào kiềm chế được, nhớ tới trước đây, mặt đỏ, từng nhịp tim đập như hiện lên tất cả.

Bên tai cô, giọng nói của người đàn ông mát lạnh như rượu, còn say sưa nói: "Ồ tình huống kia, đã làm được một nửa, còn muốn cho đàn ông đi ra ngoài, cô tưởng thế là ngây thơ, là đang đánh giá cao năng lực đàn ông, đúng là tự mình hạ thấp mình."

Thấy vậy, cô cắn môi, sắc mặt biến đổi không ngừng, Bạc Dạ Bạch đôi mắt xa xăm, nhân nhật quay qua nói: "Và lại, làm được như vậy, đại tiểu thư cô có thể thoải mái khóc, không phải sao."

"Người...Xác xược!"

Trì Vi vẻ mặt lúng túng, gần như muốn cắn một cái cho hấn chết.

Cái gì thoải mái khóc. Rõ ràng...Rõ ràng là do đau đớn!

Đúng, chỉ là đau, cô không thoải mái... Một chút thoải mái cũng không có!

"Ta đã đụng chạm cô, thì làm sao."

Bạc Dạ Bạch hơi nghiêng đầu, giọng nói lạnh lùng, vẫn đầy khó hiểu như vậy.

Loại thái độ tồi tệ này, Trì Vi cảm thấy bức bối, liếc sang, chỉ như muốn giơ tay cho hấn một cái tát.

Bạc Dạ Bạch không thèm nhìn, tiện tay ngăn sự tấn công từ người phụ nữ, liền nắm lấy cổ tay cô ta, đặt trên ghế salông: "Ta biết, đây là lần đầu tiên của cô. Nếu, cô không cần ta chịu trách nhiệm... Vậy nói đi, cô muốn ta bồi thường cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Cái giá cho việc lên giường, thực sự quá

Đàn ông và phụ nữ trời sinh đã có sự chênh lệch nhau về sức mạnh, Trì Vi không thể kiểm soát một người đàn ông, nghe những lời của anh ta, hiện ra sự bố thí từ trên cao.

Trong nháy mắt, quả thực tức giận đến buồn cười, nhấn mạnh từng chữ hỏi ngược lại: "Người, bồi thường, cho ta."

Cái gọi là bồi thường, đơn giản chỉ là tiền bạc hoặc hàng hóa.

Thế nhưng hạng người nào sẽ được bồi thường sau khi lên giường. Chỉ có gái chơi khách. Gái điếm!

Hai chân đau như đang bị xé rách, vẫn đang lan ra, chạm chập không hề tiêu tan.

Trì Vi chỉ cảm thấy nhục nhã, cô nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Đột nhiên, cô cười khẽ một cái, mồ mắt ra, ngẩng đầu lên không chút sợ hãi nhìn người đàn ông: "Có thể, người nói đúng, ta cần bồi thường. Dù sao, cái giá cho việc lên giường, thực sự quá rẻ, quá tệ, thật khiến người khác không thể chịu đựng!"

Nghe vậy, Bạc Dạ Bạch tối sầm mắt lại, ngược lên nhìn sâu thẳm.

Chỉ tiếc, cô gái này không nhận ra nguy hiểm sắp tới, đôi mắt mang theo sự xem thường, liếc nhìn người đàn ông với ánh mắt xem thường, nụ cười rạng ngời và chói lóa với lùm đồng tiền kia: "Đương nhiên, đàn ông vốn dĩ đã vậy, lòng dạ có khác phụ nữ là mấy, bằng bản lĩnh của mình mà hành động.

Chỉ có điều, phụ nữ lại nhỏ bé, nếu bon chen thì có thể làm được chuyện lớn. Không như các người, nhất định chỉ có vậy, vĩnh viễn không thay đổi! Đương nhiên, người không cần tự ti, đây là trời sinh, không trách được..."

Nghe người con gái nói những câu nói đầy ngiên nã, Bạc Dạ Bạch không tức giận, chỉ nói giọng nhẹ, như rượu say lòng người:"Nói như vậy,một chút tôi cũng không cho đại tiểu thư đây thưởng thức sao."

Những năm này, hấn rất ít ra ngoài, tâm tư ngày càng nguội lạnh, rất ít người có thể tạo nên những làn sóng cảm xúc trong hấn như vậy.

Không thể phủ nhận, cô gái này đã có bản lĩnh như vậy.

Trái tim, yếu ớt và chìm xuống, nhận ra điều đau đớn quen thuộc, nhắc nhở nên uống thuốc, không nên để ý lời khiêu khích kia.

Lúc này, Trì Vi mệt mỏi nhìn anh ta,đôi môi vẫn tiếp tục thốt lên những lời mỉa mai:"Hương thụ,người không khỏi tự mình cảm giác hài lòng! Đáng tiếc, từ đầu tới cuối,tạ hầu như không cảm giác được sự tồn tại của ngươi! Ngươi đây, đối với ta là sự nếm trải đàn ông kém cỏi nhất, nhỏ bé và thời gian ngắn ngủi nhất..."

Cô gái nằm cuộn mình trên chiếc ghế salông, mái tóc dài như rong biển, lửa xòa vây xung quanh như tăng thêm phần thuần khiết nữ tính.

Rõ ràng hình ảnh này đẹp không gì tả nổi.

Thế nhưng, khi cô mở miệng, những câu nói như trực đâm người nghe, biểu hiện kiêu căng hết mức, từng chút từng chút làm người khác hao mòn kiên trì.

Hấn có chút không kiềm chế được, từng chút như muốn lại gần,...sát vào nàng!

Lòng Bạc Dạ Bạch như ngưng lại, lớp sương mù như tan đi, hiện ra lạnh lẽo, sâu thẳm.

Anh ta lặng nhìn Trì Vi thật kĩ, cho đến khi cả người cô sợ hãi,như đồng lửa, thành đồng than, hấn mới nguội lạnh mở miệng:"Vừa nãy những câu nói kia, ta nghe không được rõ ràng, cô có thể lặp lại lần nữa không."

Trì Vi thừa nhận, những câu nói lúc nãy là cố ý kích thích tên đàn ông kia, làm nhục anh ta khi một chút tôn nghiêm bị chạm đến, coi như là trả thù đạt được mục đích một chút.

Thế nhưng sau tất cả những lời lẽ ấy, Trì Vi cảm thấy mình như tự tìm đường chết.

Trì Vi liền nhận ra, tình cảnh hiện tại, thật nguy hiểm,khi mà chỉ có cô và người đàn ông kia trong phòng, trên người cô vết thương lại còn đầy rẫy!

"Làm sao, đại tiểu thư ta không dám"

Dường như nhìn thấy sự lùi bước trong tâm tư của người con gái này, Bạc Dạ Bạch chậm chậm hỏi, vừa nhấn mạnh rằng cô vô tình hay cố ý.

Không dám?

Trì Vi vẫn luôn kiêu căng và tự mãn, nơi nào chứa đựng được thái độ này, đặc biệt, lời nói vẫn rất mạnh mẽ, cô như một kẻ cầm đầu hung bạo!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Xin lỗi, ta đã để đại tiểu thư oan ức rồi

Theo bản năng, Trì Vi không một chút kiêng dè mở miệng:" Có cái gì mà không dám. Nói đi nói lại, kết quả không phải như vậy sao! Con người người, chính là bên trong không ra gì,ngay cả làm trâu bò cũng không đủ tư cách! Sau đó, ngươi sẽ ở trong tù, cố gắng sám hối đi..."

Trì Vi còn chưa nói xong, đôi mắt tròn sáng như sao, lập tức câm nín không trả lời được.

Chỉ vì, người đàn ông đột nhiên giơ tay, cời chiếc thắt lưng vừa mới mặc vào không lâu, sau đó cúi người với cô, khoảng cách giữa hai người như rút ngắn lại.

"A xin lỗi, ta thật sự không biết, một chút cũng không để ý đến sự thoải mái của cô...Ôi thật là...oan ức cho cô rồi."

Âm cuối của câu nói như ngân lên, thêm cả khuôn mặt đẹp đẽ kia, thật dễ dàng cướp đoạt hồn phách.

Tuy nhiên, roi vào mắt của Trì Vi,mọi thứ thật căng thẳng, giống như bị nắm giữ trong lòng bàn tay của người đàn ông, bất cứ lúc nào cũng tồn tại khả năng chết.

"Ngươi người người...Ngươi muốn làm gì."

Sắc mặt Trì Vi bỗng đổi trắng, nhận ra được sự nguy hiểm từ người đàn ông, không khỏi thừ lùi về sau, cho đến khi cuộn mình một góc ở sô pha.

Tại thời điểm này, sự tự mãn và sự khiêu khích của cô đối với người đàn ông kia đã bị cuốn đi, chỉ còn lại sự hoảng loạn không thể nói ra.

Bạc Dạ Bạch về mặt lạnh lùng, nắm lấy cổ tay Trì Vi,nói những lời buộc vào lòng:"Làm gì. Câu hỏi của cô thật vô vị, tất nhiên là...Làm..."

Vừa dứt lời, Bạc Dạ Bạch giữ lấy vai Trì Vi, ép cho cô nằm sấp giáp trên sô pha, xoay lưng lại với anh ta.

Sau đó, hấn ta dùng một tay ôm eo cô gái và vén váy của cô lên, bỏ đi tất cả các bước, sâu sắc chiếm lấy.

Cơ thể Trì Vi quá trẻ và dịu dàng, và tình yêu trước đó đã bị hành hạ... Tại thời điểm này, không có được sự kháng cự, giống như một con búp bê bị hỏng, liên tục run rẩy.

Đau...Đau quá..."

Trong miệng nàng, cơn đau lặp đi lặp lại không ngừng.

Những tiếng rên rĩ ấy có rơi vài tai Bạc Dạ Bạch cũng lấy được một chút thương xót, đó chỉ là tiếng nói mê hoặc, từng chút như dần vật: "Đau cái gì, cô không phải không cảm giác được sự tồn tại của ta, đúng không?"

Giờ khắc này, sức lực để chửi mắng người của Trì Vi đều đã cạn kiệt, chỉ có mười ngón tay vẫn bấu chặt vào chiếc ghế sofa, gần như lún vào trong.

"Đại tiểu thư, bây giờ cô có thấy thoải mái không?"

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt hỏi, đung vào thân dưới. Liên tục tấn công, lông mày hơi chau lại.

Tối nay, vì cơ thể không được thoải mái cho lắm, tôi muốn ở lại đây để nghỉ ngơi... Ai biết được, bất ngờ gặp cô gái bị bỏ thuốc, liền trở thành thuốc giải độc cho cô ta.

Cô ấy rất xinh đẹp, thân thể thật hoàn hảo, thực sự rất thu hút.

Thật không may, trạng thái của anh ta có chút không tốt và không thể làm điều đó lần thứ hai.

Không ngờ, cô gái liên tục khiêu khích sau đó, và cuối cùng anh ta đã phá lệ.

Như cô ấy muốn, tôi sẽ làm điều đó lần thứ hai, tự tôi sẽ chứng minh bản thân mình.

Sức mạnh tình ái, thật khiến trái tim người ta không ngừng đập.

Có lẽ anh ta nên dừng lại, chỉ là hiện tại... không có cách nào dừng lại.

"Khốn nạn... Cầm thú... Biến thái... Ta muốn giết người!"

Trong mười chín năm qua, Trì Vi chưa bao giờ xấu hổ đến thế, bị người đàn ông đó đặt dưới chân, nghiền nát đến nỗi bị hành hạ qua lại.

Cô xin thề, cô muốn giết hắn... Nhất định phải giết hắn.

Trong khi đó, Trì Vi có nhìn thoáng qua về nó là gì, có gì đó đang lóe lên trước mắt cô.

Nhìn kĩ lại, sofa được bày bên một ngăn tủ, trên đó có đặt một chiếc gạt tàn thuốc.

Ngay lập tức, không một chút nghĩ ngợi, khó khăn với người lên, nắm lấy cái gạt tàn thuốc, quay về phía sau lưng người đàn ông, đập một cái.

"Ồanh.."

Khoảnh khắc tiếp theo, một âm thanh khó chịu cùng nhau vang lên.

Không rõ vị trí bị đập ở đâu, Trì Vi chỉ cảm thấy cơ thể người đàn ông như cứng đờ, cuối cùng trượt ra khỏi cơ thể cô, rồi ngã xuống phía sau, trên chiếc ghế salon.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hấn..hấn..hấn.. Hấn sắp chết rồi à?!

Nhân cơ hội này, Trì Vi chống người khỏi đất, lao đảo rồi khỏi ghế sofa.

Dựa lưng vào tường, Trì Vi không ngừng thở hổn hển, nhanh chóng làm dịu những cảm xúc đáng sợ khi nãy, hai tay run run thu dọn đồ đạc còn ngổn ngang.

Cuối cùng, cô cẩn thận từng li từng tí quay lại và nhìn người đàn ông trên ghế sofa.

Cách đó vài bước chân, người đáng người đàn ông thon dài nằm đó lặng lẽ, và dưới mái tóc rối đang che trán, có thể nhìn thấy một vết thương, máu tươi đang chảy ra.

Rõ ràng, là tự người chuốc lấy.

"Đáng đời!"

Trì Vi cảm giận nói, cô cảm thấy sự trừng phạt này vẫn chưa đủ.

Thế nhưng lý trí vẫn tỉnh táo và mạch bảo cô, lúc này chuyện nên làm không phải giải quyết tên này mà là đi ra bên ngoài, xử lý tàn dư của cuộc đính hôn.

Bây giờ, liên tục ba lần đính hôn thất bại, đã đủ mất mặt... Nếu như lại truyền ra ngoài, Đại tiểu thư nhà họ Trì, đánh mất mình với tên đàn ông xa lạ, thực sự là búng nổ tin tức.

Từ đây, cái tên "Trì Vi" thực sự trở thành một trò đùa trong giới phụ nữ, không hơn không kém!

Nghĩ như thế, Trì Vi lại nhìn người đàn ông kia, sẽ quay lại tính toán sau.

Nén chịu vết thương dưới chân, bước nhanh tới cửa, đang muốn mở cửa phòng ra.

Đập đầu

Ngay lúc đó, đột nhiên có người gõ cửa phòng cô, kèm theo một giọng nữ: "Vi Vi, cô có ở trong đó không."

Ngay lập tức, Trì Vi trắng mặt, cả người như đứng sững một chỗ.

Tự nhiên cô nhận ra rằng giọng nữ không phải là ai khác, đó chính là em dâu tương lai của cô, em gái Hoắc Đình Thâm, Holland.

Nhìn vào sự giám sát, Trì Vi không hề rời khỏi khách sạn, nhưng người ở phòng này lại biến mất. Các phòng khác, đều đã đi tìm, chỉ còn sót lại nhân viên nghỉ ngơi, bên trong phòng này lại bị khóa trái, nói không chắc chính là Trì Vi..."

Nghe thấy Holland phân tích, chắc chắn đã xác định Trì Vi ở trong phòng này.

"Anh tôi tạm thời chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân này, có phải Trì Vi quá buồn, không thể chấp nhận được nên nghĩ đến việc tự tử? Trì Vi, cô tuyệt đối đừng làm điều gì dại dột!"

Trong một khoảnh khắc ấy, Trì Vi thực sự chỉ muốn lao ra và chặn miệng Hollande!

Này, gặp người từ hôn, rõ ràng tình yêu ấy không phải tình yêu đích thực... Chưa kể cô ấy xinh đẹp, nhiều tiền, ưu tú như vậy, làm sao lại cam lòng tự sát!

"Các người còn đứng đó làm gì. Không mau đi lấy chìa khóa, hoặc trực tiếp phá tan cái cửa đi..."

Nghe những lời của Hollande, trái tim Trì Vi như muốn nhảy ra ngoài, hầu như nín thở.

May mắn thay Trì Vi nghe được nhân viên khách sạn giải thích cánh cửa phòng này không dễ phá tan, chìa khóa sẽ lập tức được đưa đến.

Như vậy, hiện tại ta phải làm gì, phải làm sao đây!

Đôi mắt sáng của Trì Vi bỗng dưng tối sầm lại, ánh mắt dừng lại ở Bạc Dạ Bạch, trong người linh cảm mách bảo những điều không mấy tốt đẹp.

Bất kể ra sao, cũng không thể để người khác nhìn thấy cô và một tên đàn ông xa lạ ở chung một phòng!

Bước nhanh lại ghế sofa, cô nhìn cơ thể người đàn ông đang run rẩy, đưa tay chạm vào trái tim.

Trì Vi nhất thời không nhận ra tình trạng của người đàn ông, vội vã thúc giục anh ta: "Này, người tỉnh lại đi, nhanh lên một chút! Hoặc là, người trốn ở đâu đó, đừng cho người khác nhìn thấy. Hoặc là, lập tức nhảy cửa sổ ra ngoài, người có nghe không?"

Dứt lời, người đàn ông vẫn không nhúc nhích, cả người im lặng.

Thế nhưng cơ thể người đàn ông vẫn đang run rẩy, rõ ràng là vẫn còn ý thức, không hoàn toàn hôn mê!

Gần như tức giận, Trì Vi vẫn lạnh lùng nói tiếp: "Ta cảnh cáo người, nếu như người biết mình, tự động biến mất, có thể người không phải ngồi tù! Bằng không nếu vì người, thanh danh của ta bị hủy diệt, ta sẽ thiếu rui người, hiểu không?"

Không ngờ người đàn ông này vẫn bất động, không một lời đáp lại.

Nhận thấy, tình huống như lửa thiêu này, Trì Vi không nhịn được nữa, đưa tay đẩy nhẹ người đàn ông một cái: "Người, người này, đừng được voi đòi tiên..."

"Oành-- --"

Vừa dứt lời, cô nhìn theo người đàn ông mình đang đẩy, như một con búp bê thủy tinh, nằm thẳng dưới chân cô.

Lúc này, Trì Vi mới nhìn thấy rõ, Bạc Dạ Bạch hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, trán vẫn chảy máu, dường như... thờ ra thì nhiều, hít vào thì ít.

Hắn... hắn... hắn... Hắn sắp chết rồi sao?!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Thuộc... Cho ta... Thuộc

Không, sẽ không!

Cô chỉ đập hắn ta một cái, làm sao có thể nghiêm trọng như vậy được?

"Này, người đừng giả bộ chết! Có nghe không..."

Trì Vi cố gắng nói, phát hiện người đàn ông vẫn không phản ứng gì, tim cô đột nhiên dừng lại lo sợ.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô run rẩy vươn ngón tay, muốn thăm dò hơi thở của người đàn ông kia, có còn hô hấp bình thường hay không.

Không ngờ, cô vừa tới gần, người đàn ông không một chút dấu hiệu bỗng dưng mở mắt, còn nắm lấy ngón tay của cô.

"A..."

Biến cố này khiến Trì Vi kinh hồn bạt vía, như muốn kêu ra thành tiếng.

Con mắt lạnh lùng của Bạc Dạ Bạch mở ra, he hé nhìn Trì Vi, nhớ lại những ký ức vui vẻ. Yêu, khiến con người ta chìm đắm trong vui vẻ, nhất thời không đề phòng, liền bị cô đánh bất ngờ để bị thương ở trán.

Ban đầu, cơ thể có chút khó chịu, ngay cả trong hơi thở, cũng khó khăn không nói ra thành lời.

"Người...Thà ta ra!"

Xác định người đàn ông chưa chết, trái tim Trì Vi như muốn nhảy lên, kéo ngón tay ra.

Có ý, Bạc Dạ Bạch giữ thật chặt, nhất thời không cho Trì Vi thoát ra.

Thấy vậy, Trì Vi muốn mở ra, nhưng lại thấy đáng về lạnh lùng của Bạc Dạ Bạch, bờ môi mỏng trắng xám như tuyết, chậm rãi mở miệng: "Thuốc...Cho ta...Thuốc..."

"Muốn..!"

Nhất thời, thân thể Trì Vi cứng đờ, đôi mắt sáng như sao trợn trừng lên, bên trong như rất sợ hãi.

Sau đó, nàng tức giận, đẩy mạnh người đàn ông giọng điệu run rẩy: "Người người người...Người như đang sống dở chết dở, vậy mà vẫn nghĩ đến ham muốn của mình! Quả nhiên, người thực sự là đồ khốn nạn, biến thái, cảm thú, sớm muộn người cũng chết do phụ nữ."

Thuốc! Ta cần thuốc!

Bạc Dạ Bạch nhất thời hơi run, hoàn toàn không nghĩ tới cô gái này lại hiểu lầm ý mình.

Tiếp tục nghe những lời chửi bới, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn, càng lúc càng thấy ngột ngạt và khó chịu.

Không hy vọng gì từ người phụ nữ này, hấn gắng gượng ngồi dậy, lấy một chai sứ bằng ngọc bích từ trong áo khoác ra, đổ ra một viên thuốc, đặt trực tiếp vào miệng, chậm rãi nuốt xuống cổ họng.

Sau đó, Bạc Dạ Bạch lấy lại một chút sức lực, sửa lại quần áo một chút, hồ hững nhìn Trì Vi: "Người, đi ta, đến bệnh viện."

Trì Vi hầu như vẫn quan sát quá trình anh ta uống thuốc, vẻ mặt âu lo hỏi: "Người bị bệnh gì. Có lây nhiễm hay không..."

Nhìn người đàn ông này, rõ ràng là rất nghiêm trọng! Lại vừa nghĩ đến việc anh ta đã chiếm hữu bản thân mình một lần, vẻ mặt đẹp đẽ đó của Trì Vi oan ức như đang muốn gào thét: "Có phải là bệnh giang mai hoặc là HIV. Con người người, bề ngoài đẹp đẽ như vậy, nội tâm sao lại ác độc! Biết mình bị bệnh, mà còn lần nữa hành hạ ta..."

"Khóc cái gì, sẽ không lây nhiễm."

Khi cô gái ấy đang còn rơi vào những suy nghĩ lung tung, tiếng nói còn lẫn tiếng khóc nức nở, Bạc Dạ Bạch lạnh lùng cắt ngang, không một chút cảm xúc nào.

Nghe vậy, Trì Vi như được an ủi phần nào, còn chưa kịp phản ứng.

Lại là Bạc Dạ Bạch, chậm rãi đưa tay ra trước mặt cô, lạnh lẽ nói thêm:"Nếu như không muốn mang tội giết người, cô hãy đưa tôi đi bệnh viện đi."

"..."

Trì Vi hít một hơi, ngẩng ngốc nhìn người đàn ông.

Nghe những gì hấn nói, lẽ nào hấn sẽ chết.

Thế nhưng có người nào sắp chết mà vẫn không chút lo lắng, sợ sệt như đã sớm thành thói quen giống hấn!

"Khắc khục...Trì đại tiểu thư, đừng chậm trễ nữa, tôi không chống đỡ được quá lâu đâu."

Bạc Dạ Bạch ho khan mấy lần, người như lộ ra sự yếu ớt trắng xám, rõ ràng không giống giả bộ.

Hấn để tay ra trước mặt, lao dả lao đảo, cánh tay như không sức lực liền rũ xuống.

Thấy vậy, Trì Vi theo bản năng nắm lấy, muốn nâng hấn dậy rồi đi, về mặt đột nhiên đờ cứng lại: "Không được, người không thể đi ra ngoài! Bên ngoài có người..."

Chưa dứt lời, cánh cửa yên tĩnh kia đột nhiên động dậy.

Hiển nhiên, Hollande đã lấy được chìa khóa, đang chính tay mở cửa phòng ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Dấu hôn

Thấy thế, Trì Vi về mặt cứng đờ, nhìn khắp căn phòng nghỉ này, hiện không còn một chỗ nào để trốn.

Ngay cả khi có thể che giấu, người đàn ông này vẫn đang rất yếu, lúc nào cũng có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, căn bản không thể lãng phí thời gian!

Chỉ trong nháy mắt, khi cần quyết đoán thì Trì Vi sẽ quyết đoán, cô nhanh chóng đưa ra quyết định.

Bỗng dưng, cô nhặt chiếc áo khoác của Bạc Dạ Bạch trên chiếc ghế sa lông lên,che đầu hấn, khuôn mặt nhợt nhạt trắng xám kia đã bị che khuất.

Sau đó, cô đỡ người đàn ông đứng dậy, thấp giọng nghiêm nghị nói chuyện: "Nghe rõ đây, ta có thể cứu người, nhưng người không được phép lên tiếng, hiểu không."

Hiện tại, tình huống này đã bị mọi người nghi ngờ, tệ đến mức không thể tồi tệ hơn... Nếu không rút lui được nữa, chỉ có thể hết sức giảm thiểu tổn thất và ngăn không cho bất kỳ ai nhìn

thấy người đàn ông này!

Ngay sau đó, Trì Vi không đợi được câu trả lời của người đàn ông, sức nặng của người đàn ông đang ép trên thân cô, nhất thời có chút lảo đảo, xém chút nữa ngã xuống đất.

"Này, anh tỉnh táo chút nào, phải tự bản thân bước đi! Nếu ngã xuống, ta không thể giúp được..."

Đặc biệt giữa hai chân, vết rách vẫn còn rất đau đớn, Trì Vi căn bản là không có cách nào chống đỡ.

Bạc Dạ Bạch trên đầu che áo khoác, tầm mắt rơi vào mờ tối, trái tim không ngừng đau đớn, co đập nhanh, anh ta như muốn ngã đi.

Khi nguy kịch, anh có nghe thấy giọng nói than phiền của cô gái, ý thức rõ ràng hơn một chút, anh gắng gượng để đứng thẳng hơn.

Trì Vi lúc này mới lấy hơi, nặng nhọc đỡ lấy người đàn ông, còn chưa đi tới cửa.

"Lạch cạch..."

Cùng lúc đó, Hollande mở cửa phòng, đem theo một đám nhân viên xông vào.

Trong phút chốc, đụng phải mặt Trì Vi!

"Vi Vi, cô thực sự dọa chết ta rồi!"

Nhìn thấy Trì Vi, Hollande vẻ mặt buồn lòng, khuôn mặt đầy lo lắng quan tâm.

Sau đó cô ta ngồi xuống bên cạnh Trì Vi, một bên là Bạc Dạ Bạch: "Vi Vi, tại sao cô không xuất hiện. Cô có biết không, tôi không ngừng tìm cô, cứ lo sợ cô xảy ra chuyện gì..."

"Tôi thì có thể xảy ra chuyện gì."

Trì Vi nhìn Hollande cười mà như không cười, hỏi ngược lại.

Hollande ngăn người ra, vẻ mặt mang theo chút áy náy, thấp giọng giải thích: "Vi Vi, xin lỗi, là nhà ta sai! Anh ra đột nhiên bỏ đi, buổi đính hôn chỉ có thể hoãn lại, hôm nào đó lại tiếp tục..."

Với câu nói đó, phía sau Hollande đám nhân viên lập tức che miệng cười nhạo.

Nói rất êm tai, lùi buổi đính hôn lại.

Nói một cách thẳng thắn, con trai trưởng nhà họ Hoắc chính là từ hôn, không hài lòng cuộc hôn nhân này, lấy gì để tiếp tục lại đây.

Đáng thương thay cho Trì Tiểu thư, tới nay đã là lần thứ ba đính hôn, vẫn không thể thoát khỏi số phận bị chê cười.

"Vi Vi, hẳn là ai."

Lắng nghe những người phụ nữ kia cười nhạo, Hollande đột nhiên mắt lóe lên, chỉ tay vào người đàn ông rồi hỏi.

Không chỉ vậy, cô ta còn muốn vươn tới, lấy chiếc áo khoác trên đầu Bạc Dạ Bạch ra.

"Đừng đụng vào anh ta!"

Đôi mắt sáng của Trì Vi như tối sầm lại, vội vã ngăn cản Hollande, giải thích: "Hắn là bạn thân của tôi, cơ thể đang không khỏe mạnh, tôi đang muốn đưa anh ấy đến bệnh viện..."

Lời còn chưa nói xong, con người như muốn co rúm lại nhìn Hollande, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm, trong lòng dâng lên dự cảm không mấy tốt đẹp.

Đúng như dự đoán, Hollande thắc mắc hỏi tiếp: "Vi Vi, chuyện gì đã xảy ra với cái cổ của cô vậy?"

Nhân dịp đính hôn, Trì Vi mặc một chiếc váy được thiết kế tuyệt vời với đá đính trước ngực, sau lưng để hở ra một nửa, cổ giống như thiên nga, nhìn không sót một thứ gì.

Tại thời điểm này, ở cổ Trì Vi đầy vết xanh tím, thật khiến người khác phải chú ý.

"Trời ạ! Đó là dấu hôn..."

Trong đám đông, có người kinh ngạc thốt lên, xác định sự thật này.

Ngay lập tức, giống như mặt hồ tĩnh lặng, bị mọi người ném vào một tảng đá khổng lồ, dữ dội khuấy động hàng ngàn con sóng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Hoắc đại ca tốt như vậy mà, Trì Vi

"Mau nhìn đi, rõ ràng khóa kéo váy của cô vẫn còn mở, bạn bè gì chứ, rõ ràng là đàn ông tự do..."

"Hóa ra, những tin đồn là sự thật, cô ấy lăng nhăng, không tự ái, cuộc sống riêng hỗn loạn, mất hết mặt nhà họ Trì..."

"May mắn thay, Hoắc Đình Thâm từ hôn sáng nay, nói không chừng đã thấy được bộ mặt thật của cô, đáng đời với ba lần liên tiếp bị người ta chối hôn..."

.....

Lắng nghe những lời suy đoán ác ý cùng với sự chế cười không ngừng của những người phụ nữ này, Trì Vi bình tĩnh mở miệng: "Nói đủ chưa."

Hollande nhìn xung quanh mấy người phụ nữ, bênh vực Trì Vi: "Các người nói ít lại vài câu đi, Trì Vi không phải người như vậy đâu!"

Sau đó, cô nắm lấy tay Trì Vi, đầy nghiêm túc nói: "Trì Vi, cô giải thích nhanh một chút được không, có phải tồn tại hiểu lầm gì đó. Ta tin tưởng hần, hần chỉ là bạn bè của cô, không phải đàn ông lạ! Cô chờ vậy, ta sẽ sắp xếp tài xế, đem hần tới bệnh viện..."

Vừa lúc đó, Hollande đưa tay ra, muốn kéo chiếc áo khoác trên đầu Bạc Dạ Bạch xuống.

Thấy thế, Trì Vi trong lòng không hề có lấy một tiếng cười lạnh lùng, nhiều người ở đây như vậy, nếu như nhìn thấy khuôn mặt thật của anh ta, có thể càng lúc càng nguy hiểm, để lại hậu quả to lớn!

"Tránh ra.."

Trì Vi lạnh lùng nói chuyện, không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, tiện tay đẩy Hollande ra, làm cho nàng tránh xa Bạc Dạ Bạch.

"Vi Vi..."

Hollande ngậy người ra, biến hiện hình như là đã bị thương, bị hạ thấp trong mắt mọi người, cô chỉ cảm thấy thực sự không thể nói lý với Trì Vi!

Không để ý gì tới mọi người nữa, Trì Vi đỡ Bạc Dạ Bạch, chậm rãi đi ra ngoài.

Dù gì, Trì Vi cũng thân là con gái lớn nhà họ Trì, thân phận tại nơi này, nhất định cũng đã hơn người khác một bậc.

Do đó, không ai dám cản đường cô, vô tình lui về hai phía, nhường đường ở giữa.

"Hollande, cô hà tất phải bảo vệ cô ta, cô ta làm ra chuyện động trời như vậy, căn bản là không xứng với Hoắc đại ca! Anh cô ưu tú như vậy, xứng với người tốt hơn..."

Bỗng dưng, một người phụ nữ cầm phần, có ý nói lớn điều đó.

Ban đầu tưởng rằng theo hoàn cảnh hiện tại, Trì Vi tự cảm thấy xấu hổ, thiếu tự tin nên trốn tránh.

Ai ngờ, Trì Vi đột nhiên dừng lại, nhàn nhạt quay đầu lại, đi qua một chút: "Cô thì tốt hơn. Nói đi, cô hơn ở chỗ nào?"

Cô gái đó ngăn người ra, sắc mặt đỏ bừng, gượng gượng trả lời: "Liên quan gì đến cô."

"Chừng nào hai nhà Trì, Hoắc chưa thông báo hủy hôn thì Hoắc Đình Thâm vẫn là chồng tương lai của ta! Ta từ trước đến nay ghét nhất là người khác hy vọng có được đồ vật của ta, đặc biệt vẫn là mấy người không tự lượng sức mình."

Trì Vi nói bóng gió nhẹ nhàng, mái tóc của cô dưới ánh đèn chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng đẹp lộng lẫy.

Mọi người lắng nghe đều như ngẩn ra, nhìn vào ánh mắt Trì Vi, tràn ngập sự xem thường.

Trong lòng mọi người ai cũng đều nghĩ, Trì Vi thật là không biết xấu hổ, lễ đính hôn thì ở cùng kẻ khác. Tình yêu, sau khi bị cô đánh vỡ, không một chút ăn năn hối hận, lại vẫn còn tự tin khí phách nói lý lẽ!

"Cô, để lại tên."

Trì Vi không nhìn mọi người, hồ hững nhìn cô gái kia.

Lần này, cô gái không tên kia không đủ sức lực, gượng gượng hỏi ngược lại: "Cô hỏi tên ta làm gì."

"Cô thật là có vấn đề, thật không phải sự ngu ngốc bình thường, cô mơ ước hôn phu của ta, ta hỏi tên cô, ngoài tính số thì còn có thể làm gì. Đương nhiên, nếu cô không muốn nói, ta cũng có thể từ từ điều tra, chỉ là ta ghét phiền phức, thích đơn giản nhanh gọn."

Nói như vậy với cô gái kia, lúc này mọi người đều bất ngờ, bất chợt nhớ ra một chuyện khác liên quan tới Trì Vi.

Trung tâm thành phố này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Nhà họ Trì là một trong bốn cái tên nổi tiếng, Trì Vi sinh ra được làm con gái lớn, thật khiến mọi người phải chú ý.

Chi tiết, cô con gái này, chỉ có một khuôn mặt đẹp đẽ, ngoài ra không có gì khác, không chỉ chuyện tình yêu tràn lan mà đặc biệt còn lòng dạ nhỏ hẹp, không chút rộng rãi bao dung.

Nghe nói, đã từng có người không cẩn thận gây chuyện với Trì Vi.

Rất nhanh, đối phương không chỉ trong nhà phá sản, mà còn sụp đổ sự nghiệp, không thể tiếp tục xuất hiện!

"Không chỉ có cô, còn có cô, cô, cô... Tất cả mọi người các cô, bất kể là ai không vừa lòng với ta, có thể đứng ngay ra mặt, chúng ta xem... Chối, ai qua ai!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: “Đề ý lời các cô. Ha, xứng đáng sao.”

Bờ môi của Trì Vi trở nên lúng túng, cảm gương lên cao, ánh mắt tự do nhìn mọi người, ăn nói mạnh mẽ.

Nghe vậy, mọi người quay mặt nhìn nhau, đặc biệt là những người bị Trì Vi nhìn, về mặt lo sợ cúi đầu, e sợ trêu chọc nhầm người.

Bầu không khí nhất thời rơi vào tĩnh mịch, dĩ nhiên không ai còn dám lên tiếng.

Tuy rằng, trong lòng những người phụ nữ ấy đều khinh bỉ Trì Vi, nhưng không phải ngu ngốc đến mức không nhận ra trực tiếp đắc tội với Trì Vi, không khác nào tự tìm đường chết, có trăm cái hại mà không được một cái lợi nào.

"Làm sao, vừa mới nói vui sướng như vậy, ngay một cái đã giả bộ như câm. Hay là, tôi không cần thận nghe nhầm, các cô đối với ta... Kỳ thực không có bất kỳ bất mãn nào."

Trì Vi nghiêng đầu, về mặt ngây thơ mà đầy nghi hoặc.

"Vi Vi, mọi người chỉ là thuận miệng nên nói vậy, cô không cần để ý."

Vào thời điểm quan trọng, vẫn là Hollande tốt bụng, dịu dàng trả lời.

Chỉ tiếc, Trì Vi không một chút nể tình, cười khê một cái, giọng điệu mang theo chút châm biếm: "

Đề ý lời các cô. Ha, xứng đáng sao."

Lời vừa nói ra, về mặt mọi người biến đổi, lại thêm một chút lúng túng... Tuy là vậy, dù không ai mở miệng, mọi người vẫn nén uất ức, giận dữ và xấu hổ với cô gái này.

Liếc qua phản ứng của đám phụ nữ đó, Trì Vi chỉ cảm thấy thật vô vị.

Nếu như nói các cô gái ấy trực tiếp oán giận như vậy, cũng có mấy phần can đảm... Tuy nhiên, họ chỉ dám nói xấu sau lưng, bây giờ không được lợi ích gì.

Đương nhiên, bản thân Trì Vi trong lòng những con người này không thể bỏ được tính ức hiếp người khác.

Tuy nhiên, nó chẳng là gì?

Suy cho cùng, Trì Vi là tiểu thư nhà họ Trì, căn bản không cần thiết phải kiềm chế với những con người này!

Huống chi, nếu cô không ý thức hiếp người, các cô gái kia sẽ im lặng sao?

Không, sẽ không, họ sẽ chỉ cảm thấy rằng chột dạ, do đó nhân đôi sự hung hăng, càng thù ghét nhiều tin đồn nhảm, cho đến khi... hủy diệt cô!

Vi lẽ đó, hà tất phải nhẫn nại? Cần gì!

"Nếu không có gì không hài lòng, thì chăm sóc tốt cái miệng của mình, mở miệng ra sau khi đầu óc đã suy nghĩ, kéo ảnh hưởng môi trường xung quanh!"

Nói xong lời, Trì Vi thu lại ánh mắt của mình, xoay người đỡ Bạc Dạ Bạch đi về hướng ngoài cửa.

Xa xa, nhìn bóng lưng cô gái, như một nữ hoàng, thật kiêu ngạo, cao lớn,... thậm chí, kể cả lúc phát tay cũng làm lộ ra một sự sang trọng.

Một điểm khác thu hút sự chú ý là người đàn ông bên cạnh nữ hoàng, dáng người thon dài như ngọc, trên người tỏa ra khí thế thanh cao, khiến người nhìn thật không khỏi bị cuốn hút.

Cho đến khi Trì Vi đi xa, lúc này mọi người mới như tỉnh giấc mộng dài, đầu tiên hai mặt nhìn nhau, sau đó lại tiếp tục tám chuyện về Trì Vi.

"Cô ta có gì đặc biệt. Rời khỏi nhà họ Trì, cô ta chẳng là cái thứ gì..."

Có người nói vậy, ngay lập tức nhóm người kia liền tán thành.

Chỉ là không rõ vô tình hay cố ý, mọi người lần này nói chuyện so với lúc bắt đầu, rõ ràng nhỏ giọng đi không ít!

Hollande nghe những lời này, không mở miệng ngăn cản, cũng chẳng giúp Trì Vi giải thích.

Ngược lại còn gặp phải cô gái mà ban nãy Trì Vi nhắm đến.

Tề Mộng Oánh, khuôn mặt tái xanh, đầy luống cuống nhìn cô:"Hollande, cô nói xem, Trì Vi, cô ấy có điều tra tôi, sau đó... Tìm tôi tính sổ không?"

Tề Mộng Oánh trong nhà chỉ là công ty nhỏ, có thể tham gia lễ đính hôn vẫn là để tạo lập không ít mối quan hệ.

Khi đến, cha mẹ ngàn lời dận dò, kết thân với một ít quý tộc, cố gắng hết sức chen chân vào giới thượng lưu... Kết quả, cô dĩ nhiên nhất thời không cẩn thận, liền đắc tội với Trì Vi, do đó gây nên họa lớn!

"Nếu công ty phá sản...Cha ta nhất định sẽ đánh chết ta..."

Nghe đến hậu quả nghiêm trọng, Tề Mộng Oánh sợ đến đỏ vành mắt, nước mắt rơi xuống rào rào.

Mọi người nhìn thấy trong lòng vừa đồng tình, vừa tiếc hận, cũng có một chút vui mừng.

May mắn thay, họ vẫn tính toán thông minh, không để Trì Vi ghi nhớ tên mình!

Hollande về mặt hững hờ, thuận miệng an ủi một câu: "Vi Vi tính khí kì thực không tốt lắm, thế nhưng cũng không đến nỗi độc ác như vậy. Nếu như cô ấy thật sự tìm cô tính sổ... Đừng lo lắng, ta sẽ nói giúp cho cô."

"Hollande, cô thật là tốt."

Tề Mộng Oánh cảm động nhìn Hollande, còn mọi người vẫn đang tụ tập đồn đại.

Tuy rằng Hoắc Gia không sánh được so với Trì Gia, thế nhưng thân phận giống nhau ở đây không ít, đều muốn kết giao một lần.

Hollande khẽ cười nhẹ nhàng, một bên hưởng thụ cảm giác mọi người vây quanh, một bên nhớ lại chuyện ban nãy.

Dù bị mọi người cho rằng có gian tình, Trì Vi vẫn không quan trọng, không một chút chật vật, chịu thua hay lúng túng gì.

Móng tay vô tình bấm vào lòng bàn tay, trong con mắt sâu thẳm ấy ánh sáng thoáng vụt qua.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Hắn thật sự chết rồi...

Đầu mùa đông, mưa nhỏ liên miên không ngừng, phả vào mặt một luồng khí lạnh.

Trì Vi cùng với Bạc Dạ Bạch đi về phía cửa sau của khách sạn, lái xe chạy tới bệnh viện.

Với tình trạng nghiêm trọng, khi hai người vừa tới bệnh viện lập tức đã có y tá chủ động đến giúp đỡ.

Phối hợp với y tá, Trì Vi nhìn Bạc Dạ Bạch nằm trên giường phẫu thuật, khuôn mặt trắng bạch, gần như mất đi dấu hiệu của sự sống.

Có lẽ là vì ăn mặc mỏng manh nên Trì Vi có hơi run mình, tâm trí bối rối không kể xiết.

Sau đó, cô nhìn bác sĩ đẩy Bạc Dạ Bạch tiến vào phòng phẫu thuật, cửa phòng đóng chặt lại, phía trên đèn đỏ lặng yên sáng lên.

Lúc này, Trì Vi dựa vào vách tường, trong miệng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nghe trong không khí nồng nặc mùi thuốc khử trùng, cô cảm thấy trán mình như đang đau.

Tình huống lúc này, thật không thể châm biếm, có thể nói là trò đùa buồn cười lớn nhất mà cô phải trải qua.

Đầu tiên là Hoắc Đình Thâm lựa chọn người yêu cũ, lại là ma xui quỷ khiến, gặp phải người đàn ông xa lạ chiếm đoạt mình, hiện tại hai cái chân còn bị xé rách đau đớn.

Trải qua những chuyện này không nói, cô vẫn không để ý tới danh tiếng của mình, đưa người đàn ông cường bức mình đến bệnh viện.

Giờ cô đang lo lắng cho hắn có thể chết đi hay không. Thật là nực cười hết mức!

Vô thức, thời gian cứ từ từ trôi qua.

Trì Vi chỉ mặc một chiếc váy mỏng manh nên cô không khỏi run lên, chưa kể y tá yêu cầu gia đình của người bệnh ở lại nơi này.

Người nhà. Nhanh, gấp người nhà!

Suy cho cùng, Trì Vi sợ sệt người đàn ông này chết đi, bản thân cô sẽ dính đến án mạng, cô chỉ có thể cuộn mình trên ghế dài, yên lặng chờ cuộc phẫu thuật kết thúc.

Đêm dài từ từ trôi, cô nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ thiếp đi.

"Lạch cạch.."

Cuối cùng, cánh cửa phòng phẫu thuật cũng từ từ mở cửa ra.

Trì Vi một lần nữa mở mắt, nhìn bác sĩ đẩy xe giải phẫu đi ra, chậm rãi qua người cô.

Xoa trán đứng dậy, cô đang định hỏi có chuyện gì xảy ra.

Ngay lập tức, ở khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt của cô có chút thiên vị, dừng lại trên chiếc giường phẫu thuật.

Nhìn xem, trên mặt che kín một tấm vải trắng, mà ở dưới đó, rõ ràng là một bộ thi thể.

Con người đột nhiên co rúm lại, Trì Vi đưa tay lên môi, khuôn mặt đầy sự hoài nghi, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Bởi vì Trì Vi đứng ngang giữa đường, còn nhìn chăm chăm người chết, bác sĩ nhíu mày dò hỏi: "Cô là người nhà của bệnh nhân này sao."

Trì Vi thân thể run rẩy, tuy rằng cố gắng kiềm chế để không gào thét nhưng tiếng nói vẫn run không ngừng: "Anh ta... Đã chết rồi sao."

"Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, hãy nén bi thương."

Thân là bác sĩ, anh ta đã quen với sống chết chia lìa, Trì Vi phản ứng như vậy cũng là lẽ tự nhiên.

Nhận được câu trả lời từ bác sĩ, Trì Vi gần như chết lặng.

Người đàn ông xa lạ, hung bạo ấy, hấn, hấn, hấn... Hấn ta thực sự chết rồi!

Rõ ràng, chỉ vài giờ trước, anh ta vẫn rất mạnh mẽ, chiếm giữ hết lần này đến lần khác.

Làm sao... Làm sao có thể chết ngay như vậy cơ chứ?

Lẽ nào chính vì mình cần chiếc gạt tàn đập anh ta bị thương, do đó gián tiếp gây ra cái chết của hắn!

Vừa nghĩ tới, tay cô tiếp xúc với mạng người kia, Trì Vi không thể giữ bình tĩnh, run sợ đến phát khóc phù nhận: "Hắn chết, không có quan hệ gì với ta, ta không phải cố ý..."

Đột nhiên nghe câu này, bác sĩ không thể không nghi ngờ, định hỏi điều gì đó.

Bỗng dưng, một số người xuất hiện, cùng nhau nhào đến chiếc giường, trong miệng khóc lóc gọi to:

"Bố ..."

Bị mấy người như vậy chen tách, Trì Vi lại lần nữa bị dọa, ngơ ngác nhìn bọn họ khóc tang, không khỏi ngờ vực một chữ: "Bố."

Nghe vậy, một người nào đó trong gia đình đó ngẩng đầu, kỳ quái nhìn Trì Vi quát lớn: "Cô gái, cô nói bậy bạ gì vậy."

Vừa đúng lúc này, phòng phẫu thuật lại có một chiếc giường được đẩy ra, y tá hướng về phía Trì Vi gọi: "Người nhà bệnh nhân, phiền cô tới đây một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cô gái, bạn trai cô bị bệnh bẩm sinh

Trì Vi nước mắt mông lung, ngẩng đầu nhìn cửa phòng giải phẫu, nơi người đàn ông yên tĩnh nằm ở đó.

Hơi run run, lúc này nhìn lại phía sau mới nhận ra bản thân đã nhận sai người, nhất thời lúng túng, khuôn mặt lúc trắng lúc xanh.

"Tôi tôi tôi... Xin lỗi! Mọi người cứ tiếp tục..."

Giọng nói khô cằn, khuôn mặt Trì Vi như có một ngọn lửa đang cháy, vội vã xoay người chạy về phía trước.

Trên giường phẫu thuật, người đàn ông đang mang mặt nạ hô hấp, hai mắt nhắm nghiền ngủ say, khuôn mặt đẹp đẽ hiện lên sự nhợt nhạt trắng xám.

"Hóa ra... Người không chết sao..."

Trì Vi nghĩ vậy trong lòng, miệng vô thức nói ra những điều ấy.

Ngay lập tức, nhìn thấy sự kinh ngạc của y tá, Trì Vi không khỏi ngượng ngùng nở nụ cười, vội vã đổi giọng: "Ta nói là, hắn không chết thật tốt..."

Y tá lúc này mới thu hồi ánh mắt, nói Trì Vi đi theo phía sau, đi tới phòng bệnh đã được bố trí ở trên lầu.

Trong lúc được yêu cầu phải nộp viện phí, Trì Vi đi ra vội vàng vì trên người cô không mang bất kỳ ít tiền tài nào, chỉ có thể ra trước sảnh bệnh viện, gọi điện cho bạn thân đến cứu giúp.

Sau một thời gian bận rộn, Trì Vi mệt đến thờ hồng hộc, cuối cùng cũng một lần nữa phải quay trở lại phòng bệnh.

Một tay chống cằm, Trì Vi không chớp mắt nhìn Bạc Dạ Bạch, anh ta đang được truyền dịch, các thiết bị máy móc thỉnh thoảng lại kêu lên "Tích..."

Vang vọng, một bên còn có máy điện tâm đồ, trên màn hình đang nhấp nháy lên xuống.

"Thật đúng là, tại sao ta lại gặp loại người như ngươi! "

Trì Vi vừa mới tự oán tiếc nói chuyện, bác sĩ chậm rãi đẩy cửa bước vào, xem trạng thái của Bạc Dạ Bạch.

Xác định tình hình đã ổn định, lúc này mới tháo mặt nạ thở của hắn xuống.

Trước khi đi, Bác sĩ nghiêm trọng nhìn Trì Vi, vẻ mặt như muốn nói lại thôi.

Bị người khác nhìn như thế, đặc biệt là bác sĩ, Trì Vi sợ hãi trong lòng, nghi hoặc muốn dò hỏi.

Vừa lúc này, bác sĩ nghiêm túc mở miệng, giọng nói thành khẩn: "Này cô, cô nên biết rõ, anh ta mang bệnh tim nghiêm trọng..."

Trì Vi ngẩn ra, cô không biết? Không có một chút biết rõ!

"Tôi có thể giải thích, tuổi trẻ bây giờ rất dễ sinh ra nóng nảy! Thế nhưng, với tình trạng bây giờ, anh ấy không thể làm nhiều lần, hai người nên kiêng kỵ điều này..."

"..."

Cô gái mặt như trống rỗng, không hiểu bác sĩ muốn nói điều gì.

Ngay tiếp đó, bác sĩ nói trực tiếp: "Bạn trai cô, anh ấy bị bệnh tim bẩm sinh, nhất định phải cố gắng nghỉ dưỡng, không nên vận động mạnh. Cô gái, liên quan đến phương diện kia, cô đừng có nhu cầu lớn như vậy, anh ta không giống với những người đàn ông bình thường, không thể hoạt động quá sức ... "

"!!! "

Nếu như lúc này, cô còn không rõ ý của bác sĩ, thì cô đúng là kẻ ngu si!

Trì Vi cuối cùng cũng đã hiểu, tại sao bác sĩ lại nhìn mình, cho rằng mình ham muốn, quẫn quýt lấy bạn trai để thỏa mãn bản thân, do đó gây nên bệnh tim... Văn văn, đợi đã, bạn trai.

"Bác sĩ, anh không nên nói lung tung, không phải như anh nghĩ! Còn hắn, không phải bạn trai của ta..."

Chi tiếc, khi Trì Vi nói như vậy, về mặt bác sĩ không chỉ không hài lòng, trái lại còn nặng nề khiển trách.

"Anh ta không phải bạn trai của cô. Hai người có thể đã phát sinh quan hệ! Cô gái, cô nhìn tuổi còn trẻ, phải cố gắng yêu quý bản thân..."

Bác sĩ này là người đàn ông trung niên, không đồng ý nhìn Trì Vi, như là người lớn giáo dục đứa bé không hiểu chuyện.

Trì Vi há hốc mồm, không thể nói nên lời, cô chưa bao giờ cảm thấy uất ức như lúc này.

Cuối cùng, cô quyết định ngậm miệng không nói, mặt môi trừng mắt nhìn người đàn ông đang nằm trên giường.

Đều do hán, tất cả sai trái đều do hán!

Khốn nạn, biến thái, cầm thú, cướp đi bản thân ta lần thứ nhất chưa đủ, còn liên lụy đến bản thân ta.

Có bệnh nghiêm trọng. Có bệnh sao không uống thuốc đi, ngoan ngoãn chờ ở nhà, tại sao còn chạy lung tung gây sự.

Thế nhưng, thật may là bệnh tim mà không phải là bệnh truyền nhiễm nào đó ... Bằng không, cô xin thề, nhất định cắn chết hán không tha!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trì Vi liếm môi dưới, nhẹ nhàng hôn

Thật vất vả, đợi được bác sĩ nói xong rồi rời đi, Trì Vi chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi và đau nhức, cô nằm nhoài trên giường bệnh nghỉ ngơi.

Trong sự tê nhạt, cô chống cằm quan sát người đàn ông, cứ việc im lặng ngủ mà không tỉnh, thế nhưng thoát nhìn, tự nhiên sinh ra một cảm giác không thể diễn tả được.

Chắc có lẽ là do bị bệnh, cả người hán có chút gầy gò, gò má trắng xám lờ ra bệnh tình, làm cho người ta cần phải thương xót, che chở, chăm sóc.

Bỗng dưng, Trì Vi nghĩ đến một chuyện, cô bị rối loạn tình dục, quen biết Hoắc Đình Thâm sáu năm nhưng không thể nào thân mật được.

Vi vậy, tại sao... Cô không bỏ hán.

Chắc là vì anh ta đã chiếm đoạt mình vào thời điểm thuốc phát huy đến mức tận cùng, cô nhất thời không ngăn cản được!

Bây giờ, thuốc đã hết, đột nhiên tâm tư nổi lên, Trì Vi muốn kiểm chứng, xác nhận suy đoán này.

Nghĩ như vậy, cô giống như một tên trộm, cẩn thận từng li từng tí đứng dậy, ở trên cao nhìn xuống nhìn kỹ người đàn ông, đầu tiên cô lặng yên đưa tay ra, lòng bàn tay đặt trên khuôn mặt kia, vuốt nhẹ qua lại nhiều lần.

Sau đó, đôi mắt cô sáng rực như ngôi sao, cúi đầu chậm rãi hướng về người đàn ông, rút ngắn khoảng cách lẫn nhau.

Ngược lại cũng đã phát sinh quan hệ, còn ngại ngần điều gì nữa đâu.

Trì Vi liếm nhẹ bờ môi dưới, thử nhẹ nhàng hôn lên trán người đàn ông kia, phát hiện không một chút nào chán ghét, trên mặt không khỏi xuất hiện một sự kinh ngạc.

Sau đó, đôi môi của cô tiếp tục đi xuống, hôn lên mi mắt, gò má, cằm của người đàn ông, mà vẫn không có cảm giác gì.

Không thể nào a... Tại sao lại như vậy.

Trong lòng nghi ngờ, nhìn đôi môi mọng nhọt nhọt của anh ta, do dự trong vài giây, cuối cùng cô vẫn hôn lên.

Đáp án, tự nhiên vẫn là như vậy.

Đối với chuyện này, Trì Vi không bằng lòng, nếu làm không được điều này, cô còn có thể quan tâm điều gì khác.

Cô đơn giản giơ tay, gỡ bỏ quần áo của người đàn ông, đặt bàn tay vào lồng ngực anh ta, chạm vào cơ thịt.

Đồng thời, cô cũng mạnh dạn mút đôi môi mọng của người đàn ông, đầu lưỡi chậm rãi duỗi ra, cạy một chút răng của người đàn ông như muốn khám phá bên trong.

Cô ấy không tin, con người này mạnh mẽ và bạo lực. Vậy mà cô ấy không hề ngăn cản, không ghê tởm, không buồn nôn?!

Tin vào điều này, sự hứng thú của Trì Vi như tăng lên, không ngừng tìm cách lại gần.

Thật bất ngờ, trong khoảnh khắc tiếp theo, lông mi của người đàn ông rung lên, không có dấu hiệu nào là mờ mắt, con mắt nhàn nhạt như sương mù, thật khiến người ta bị mê hoặc.

Trì Vi nhất thời không quan sát, chưa kịp chuẩn bị, đột nhiên va vào con người của người đàn ông.

Không thể phụ nhận, con mắt của hán rất đẹp, khác nào cát giấu cả dải ngân hà, mà mỗi khi hán chăm chú nhìn người ta, thật giống như... người đó là thế giới của hán.

Bạc Dạ Bạch cau đôi lông mày, cảm nhận nhiệt độ đôi môi của cô gái, ánh mắt thoáng nhìn xuống, cô ấy còn đặt tay trên thân mình không ngừng xoa xoa.

"Tiểu thư, cô đang làm gì vậy."

Trong chốc lát, hán không có một chút rung động nào hỏi, tiếng nói hơi khàn, không giống như đang trêu chọc.

Bờ môi hai người như dán vào nhau, Bạc Dạ Bạch vừa mở miệng, thân thể Trì Vi khẽ run lên, chỉ cảm thấy từng tia điện như dâng tới tứ chi.

"Ta chỉ là muốn thử xem..."

Trì Vi cười gượng một cái, nhất thời không cách nào giải thích.

Vậy nhưng, Bạc Dạ Bạch vẫn ung dung, thì thầm hỏi: "Thử cái gì."

Vừa dứt lời, đúng lúc y tá đẩy cửa phòng bệnh, mang thuốc đi vào.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, đầu tiên là một chút lúng túng, sau đó nghĩ đến tình trạng cơ thể của bệnh nhân, y tá lập tức nhắc nhở: "Cô gái này, không phải vừa này bác sĩ đã dặn dò, cô không thể kiểm chế một chút sao. Bạn trai cô đã như vậy, làm sao cô có thể ra tay được..."

"Không phải, tôi không có..."

Trì Vi dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa, vội vã đứng lên rời khỏi người Bạc Dạ Bạch, lùi dần sang một bên.

"Tim anh ấy còn chưa khôi phục, nếu cô có muốn, cũng nên đợi thêm mấy ngày. Với tình hình hiện tại của anh ấy, nếu cô mạnh tay, có thể sẽ gây ra chết người..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hoắc Đình Thâm, cô ta là người bị hại

Y tá vừa nói vừa đồng thời nhìn Bạc Dạ Bạch đang nằm trên giường bệnh, thờ một hơi dài.

Người đàn ông khuôn mặt thanh tú, không khác nào một bức tranh thủy mặc, khí chất tĩnh lặng, dường như chưa từng nhiễm taint thương của trần gian.

Thế nhưng, hẳn lại bị bệnh tim bẩm sinh, lúc nào cũng có thể chết đi, không khỏi sinh ra một sự tiếc nuối.

Không khỏi liếc nhìn cô gái kia, tuy rằng ở gần bạn trai như vậy, kì thực có thể dễ dàng sinh ra ham muốn... Thế nhưng bất luận ra sao, nên cân nhắc nặng nhẹ, kiểm chế lại một chút!

Nhận ra ánh mắt y tá kia đang nhìn mình, như là hồ ly tinh chuyên quyến rũ đàn ông, hai gò má Trì Vi đỏ lên, cả người gần như giãn dãn và xấu hổ gần chết.

Nhìn xuống Bạc Dạ Bạch, khí sắc yên tĩnh hờ hững, không bị chút ảnh hưởng nào.

Không giải thích được, thấy mình bị so sánh như vậy, Trì Vi chỉ cảm thấy cực kì oan ức, nói một lần: "Tôi đối với anh ta, không có một chút hứng thú! Các người không biết gì cả..."

Bác sĩ, y tá đều không biết Bạc Dạ Bạch đã uống thuốc sau khi cưỡng ép cô.

Bạc Dạ Bạch cũng không biết, cô bị rối loạn tình dục, vẫn ngăn cản người khác giới... Bất ngờ tai nạn, cũng không trách được, vì lúc này cô mới kiểm chứng!

Chỉ là dù cho cô có giải thích, tất nhiên cũng khó làm người ta tin.

Tức giận, Trì Vi chỉ có thể cắn môi, giậm chân dưới, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

.....

Nơi hành lang bệnh viện, sau một buổi sáng lạnh lẽo, vẫn còn một cơn lạnh xuyên thấu.

Trì Vi ăn mặc đơn giản, chỉ có thể vòng hai tay lại, đi tới đi lui không có mục đích.

Vô tình dừng lại quầy thuốc của bệnh viện, Trì Vi nghĩ đến điều gì đó, tiến đến mua một hộp thuốc.

Sau đó, cô nắm chặt hộp thuốc, hít một hơi thật sâu, một lần nữa quay trở về phòng bệnh, suy nghĩ về việc kết thúc mọi chuyện với người đàn ông kia.

Không ngờ, vừa mới qua khỏi chỗ cửa, trước mặt gặp gỡ một khuôn mặt thân thuộc, đang từ trong một phòng bệnh đi ra.

Bốn mắt nhìn nhau, đối phương nhìn Trì Vi, về mặt kính ngạc.

"Vi Vi, cô tại sao lại ở chỗ này."

Khoảnh khắc tiếp theo, Hoắc Đình Thâm chau mày, tiến đến gần Trì Vi.

Một đêm đen dài nữa lại đến, giờ khắc này gặp gỡ Hoắc Đình Thâm ở đây, Trì Vi bình tĩnh khôi phục.

"Cô tới bệnh viện là vì áy náy với Lê Tuyết sao?"

Bất ngờ Hoắc Đình Thâm dò hỏi.

Trì Vi như nghe được chuyện cười, đầu tiên đưa tay chỉ về hướng cô, sau đó chỉ tay vào phòng bệnh nơi Lê Tuyết đang nằm: "Tôi áy náy với cô ta."

Thấy vậy, Hoắc Đình Thâm nhủ mày sâu hơn, nói sự thật: "Tuy rằng, cô không phải cố ý đẩy ngã Lê Tuyết. Nhưng dù sao, cô cũng đã xúc phạm cô ấy, không có cách nào xóa đi sự thật này..."

Trì Vi nghe xong, cúi đầu hướng lên, nhân nhặt chằm biếm hỏi: "Hoắc Đình Thâm, cô ta là người bị hại, vậy... Ta là cái gì đây?"

Bầu không khí nhất thời chùng xuống, Hoắc Đình Thâm nhìn kĩ phản ứng của Trì Vi rồi mới nói: "Liên quan đến chuyện này, ta có thể giải thích."

Lần này, Trì Vi vẫn không chút rung động, cảm hơi nhấc: "Ờ? Anh giải thích đi, ta rửa tai lắng nghe đây."

"Ba tháng trước, Lê Tuyết đã về nước, chúng tôi bắt gặp nhau một lúc. Buổi tối hôm ấy, trùng hợp ta cũng có uống chút rượu, lúc này mới ..."

"Say rượu đánh mất lý trí, bản năng đàn ông mà, tôi có theo lý giải."

Không đợi Hoắc Đình Thâm nói xong, Trì Vi nhân nhặt cười mà tự như không cười.

Dáng vẻ của cô gái ấy, không có gì liên quan tới Hoắc Đình Thâm, hắn đặt tay lên vai cô: "Chuyện này, ta thừa nhận là lỗi lầm của ta, thế nhưng cô phải tin ta, chỉ có một lần như vậy thôi! Lúc đó, thực chất ta cố giải thích cho cô ấy, ta sẽ cùng cô đính hôn, sau đó chúng tôi sẽ làm bạn bè, không còn liên lụy gì về tình cảm! Thế nhưng không ngờ tới, Lê Tuyết đột nhiên phát hiện mình mang thai, cô ấy không biết phải làm sao, chỉ có thể tìm ta để bàn bạc ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ta sẽ không giữ con lại

Nghe Hoắc Đình Thâm giải thích như vậy, Trì Vi hạ mắt xuống, tò mò hỏi chuyện quan trọng một chút: "Nói như vậy, con của Lê Tuyết, có phải không cứu được sao."

"Ồ, đứa bé vẫn còn đó!"

Trì Vi nhè nhẹ thờ dại, nghe không ra một chút nào là tâm tình.

Chốc lát, cô ngửa đầu nhìn Hoắc Đình Thâm, vẫn bình tĩnh hỏi: "Nên lo lắng, là anh, không phải tôi. Đình Thâm, anh không cần nói cho tôi, anh muốn giữ lại đứa con riêng này."

Trong nháy mắt, Đình Thâm hít một hơi sâu, mắt sáng quắc nhìn cô: "Trì Vi, cô có ý gì. Đây chính là con của ta ..."

"Hừm, là con của anh, không ai giành với anh. Đáng tiếc, không phải của ta..."

Trì Vi gạt đầu khẳng định, giọng nói nhẹ nhàng tựa gió mây.

"Chuyện anh cùng Lê Tuyết lên giường, dù sao cũng là trước lễ đính hôn, ta không thèm đề ý. Thế nhưng lúc này đây, đột nhiên có con, liên quan đến hôn nhân tương lai của tôi, tôi không thể ngồi yên không đề ý! Trước tiên, Hoắc gia không thể tiếp nhận Lê Tuyết, ta cũng không thể lấy chồng đã có con riêng, để người ngoài nhìn vào mà cười nhạo..."

Nghe từng lời của Trì Vi, Hoắc Đình Thâm vẻ mặt nghiêm túc, tất nhiên không có cách nào phản bác.

Cuối cùng, Trì Vi đầy sự nghiêm túc, nói một lời tông kết: "Đứa con hiện tại, bỏ đi, lúc này vẫn chưa muộn. Bằng không giữ lại, nhất định sẽ gây phiền phức!"

Hoắc Đình Thâm còn chưa kịp trả lời, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Lê Tuyết mặt trắng bệch, từ bên trong đi dạo ra ngoài.

"Trì tiểu thư, xin lỗi, cô không nên làm khó A Thâm! Sai chính là ở ta, đáng ra ngay từ đầu, ta không nên trở về..."

Cô yếu ớt tiến lên, quay về phía Trì Vi cúi đầu nhận sai.

Thấy vậy, sắc mặt Trì Vi không chút thay đổi, chỉ là thuận miệng hỏi lại: "Sớm biết không nên trở về, tại sao cô còn quay về."

Lê Tuyết cắn bờ môi xám của mình, ánh mắt đau thương nhìn Hoắc Đình Thâm, nhẹ nhàng hỏi đáp: "Tôi nghe người ta nói, A Thâm đang chuẩn bị đính hôn, tôi chỉ nghĩ về nhìn anh ấy một cái, chỉ một lần cuối cùng..."

"Kết quả, tôi muốn nhìn anh ấy lần cuối, biến thành muốn trên giường lần cuối cùng, còn không cẩn thận gây nên chết người."

Trì Vi nói câu tiếp theo với sự chế giễu chằm biếm, vô tình làm tổn thương người nghe.

"Vậy sao, lúc này đây? Xin hỏi Lê tiểu thư, cô lẽ nào là muốn nói cho ta nghe, cô nhất định muốn vì anh ta mà sinh đứa bé này?"

Cơ thể gầy yếu của Lê Tuyết dưới sự ép hỏi sắc bén của Trì Vi trở nên lao đao, không có sức chống đỡ.

"Trì Vi, cô nói đủ chưa!..."

Cuối cùng, Hoắc Đình Thâm không nhịn được quát lớn Trì Vi, đưa tay muốn diu Lê Tuyết đi khỏi.

Bất ngờ, Lê Tuyết tách khỏi sự nâng đỡ của anh ta, gắng gượng đứng thẳng người, cười khổ đáp lại: "Trì tiểu thư, ý của cô, ta đã rõ. Cô yên tâm, con ta ... Ta sẽ không giữ lại! Ngày mai, ta sẽ đi bỏ nó..."

Hoắc Đình Thâm cau đôi lông mày, giấu một sự đau khổ: "Lê Tuyết..."

"A Thâm, Trì tiểu thư nói không sai, buổi tối ngày hôm ấy, thật sự là sai lầm. Nhưng đứa nhỏ này, như là vật hy sinh, nếu miễn cưỡng giữ lại, cũng không dễ dàng tồn tại được ... Huống chi, như vậy là không công bằng đối với Trì tiểu thư! Đã như vậy, chỉ có thể nhân lúc con còn nhỏ, nhân tâm bỏ đi, dù sao cũng tốt hơn việc mắc lỗi thêm lần nữa!"

Con mắt Lê Tuyết ửng hồng rung rung, miễn cưỡng cười nói một câu.

Lần này, Hoắc Đình Thâm trầm mặc, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

"Bộp bộp bộp.."

Ngược lại Trì Vi thậm chí không bị ảnh hưởng chút nào.

Tùy ý vỗ tay, trên mặt cười nhạt: "Không nghĩ tới, mắt năm không gặp, Lê tiểu thư vẫn như vậy."

Hiểu biết cơ bản, biết người biết mình!

Yên tâm, cô nạo thai thương thân, tôi nhất định cố gắng bồi thường... Tôi đang nghĩ xem, bồi thường bao nhiêu cho thích hợp. Một triệu, năm triệu, hoặc là ngàn vạn... Bằng không Lê tiểu thư cần bao nhiêu. Không cần ngại, cô có thể nói thẳng!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hẩn nhật hộp thuốc lên, trên mặt bất ngờ

Chúng kiến Trì Vi từng bước ức hiếp người, không một chút dừng lại.

Bỗng dưng Hoắc Đình Thâm nắm lấy cổ tay cô, lạnh lùng quát lớn: "Trì Vi, đừng đi quá xa!"

Không để ý, hai tay Trì Vi đông cứng lại, khi anh ta đột nhiên nắm lấy, không cẩn thận hộp thuốc rơi xuống mặt đất "Lạch cạch", lập tức gây chú ý.

Thấy thế, con người của Trì Vi co rụt lại, theo bản năng trong lòng hoảng hốt, vừa định cúi đầu nhặt lên.

Nhưng mà, không kịp nữa rồi, Hoắc Đình Thâm đã thấy được chữ viết trên hộp, vẻ mặt nhất thời nghi ngờ.

Ngay sau đó, anh ta bước ra trước, xác định mặt trên chữ viết, cả người đầy lúng túng.

Ở một bên, Lê Tuyết nhìn theo, kinh ngạc hướng về phía Trì Vi: "Trì tiểu thư, cô làm sao lại mua loại thuốc này."

"Trì Vi, cô giải thích cho ta, đây là cái gì!"

Lê Tuyết vừa dứt lời, Hoắc Đình Thâm trầm giọng nói, ném hộp thuốc về phía người Trì Vi.

Hộp thuốc chạm đến gò má, nảy lên từng tia đau đớn, Trì Vi nhanh tay chụp được, lấy lại bình tĩnh: "Đình Thâm, người xuất thân là người có học, anh chắc không mù đầu nhì. Đây là... thuốc tránh thai!"

"Thuốc tránh thai". Ba chữ rơi vào tai Hoắc Đình Thâm thật sắc bén mà cũng thật chói tai.

Anh ta đương nhiên biết, đây là thuốc tránh thai. Chỉ là tình huống nào mới cần loại thuốc này.

Đương nhiên là sau khi đã phát sinh quan hệ!

Vấn đề quan trọng ở đây, anh ta chưa từng chạm qua cô, dù chỉ một chút!

Giờ khắc này, Hoắc Đình Thâm một lòng muốn tìm hiểu, mắt sáng nhìn chằm chằm vào Trì Vi: "Cô biết rõ, ta đang hỏi cái gì đúng không! Vừa nãy, Hollande gọi điện tới, nói là cô mất tích ở khách sạn, cuối cùng lúc tìm thấy, cô đang ở cùng một tên đàn ông khác..."

"Đình Thâm, hà cớ gì lại nói một mớ như vậy. Nói thẳng ra, người chính là muốn hỏi ta có hay không lên giường với người đó hay sao?"

Trì Vi khẽ mỉm cười nói câu tiếp theo.

Thấy thế, Hoắc Đình Thâm chau mày càng sâu, giọng điệu như thêm phần gay gắt: "Trì Vi, hiện tại không phải thời điểm để giận dữ, tôi muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Lúc trước, em gái nói qua điện thoại, tiết lộ một sự thật về Trì Vi cùng người đàn ông không rõ ràng, chắc chắn tồn tại nghi ngờ.

Voi việc này, anh ta tất nhiên không tin, bởi vì biết Trì Vi bị bỏ thuốc, không được tỉnh táo, khả năng tạo nên hiểu lầm gì đó.

Trong những năm gần đây, chưa bao giờ thiếu những lời đồn đại liên quan đến tình cảm của Trì Vi.

Thế nhưng quen biết sáu năm, nhìn cô lớn lên như một thiếu nữ, coi như tính nết có chút kiêu căng, nhưng cũng không phải là không chịu đựng được, cái gì mà phóng đảng, không tự ái, cuộc sống riêng tư bừa bãi.

Huống chi, anh ta rõ hơn bất kỳ người nào, cô bị chứng rối loạn tình dục, bản thân không thể tiếp thu được, làm sao sẽ cùng đàn ông lên giường!

"Xảy ra chuyện gì sao. Còn có thể xảy ra chuyện gì! Chính là thuốc phát huy công dụng, cần đàn ông lên giường, đáng tiếc... Anh mang theo Lê Tuyết rồi đi, ta chỉ có thể lùi lại mà mong chờ, tùy tiện tìm người đàn ông khác chấp nhận làm thuốc giải..."

"Trì Vi, cô không thể làm ra chuyện như vậy được!"

Những lời nói như dao đâm của Trì Vi chưa xong, Hoắc Đình Thâm đã giọng trầm xuống, tất cả như nhuộm màu u ám.

Dù lựa chọn tin tưởng cô, thế nhưng nghe một câu khiêu khích như vậy, khó tránh khỏi việc anh ta không thể chịu đựng.

Lại nghĩ tới việc, lúc anh ta rời đi, hiệu quả của thuốc trên người cô chưa được giải trừ, bên cạnh còn có tên đàn ông xa lạ, một dự cảm không lành như được sinh ra.

"Tại sao không thể."

Một câu hỏi mờ nhạt, trông cô gái như vừa ngây thơ lại vừa nghi hoặc, với khuôn mặt xinh đẹp đó, thật khiêm tốn người đập tình thích.

"Hoắc Đình Thâm, anh cảm thấy tôi không đủ đẹp, không hấp dẫn được đàn ông. Hay anh nghĩ ngoại trừ anh ra, tất cả đàn ông đều không thèm. Tôi có thể làm gì trong tình huống tồi qua... Là không thể làm được gì!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trên người cô ấy phủ toàn màu xanh tím

Trì Vi cười tươi như một bông hoa, không có chút nào như mình đã làm chuyện xấu hổ.

Suy nghĩ Hoắc Đình Thâm như lắng xuống, sâu sắc nhìn thiếu nữ, tâm tư có chút phức tạp.

Trước đêm đính hôn, Trì Vi bị người ta bỏ thuốc, tuy rằng tình hình có chút khẩn cấp... Thế nhưng so với chuyện Lê Tuyết suýt nữa sảy thai, tính mạng đối mặt với nguy hiểm, không đáng kể chút nào!

Huống chi, lúc đó ở khách sạn không ít người, Trì Vi chỉ cần chống cự, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được người hỗ trợ, hoặc là chờ đợi bác sĩ, từ từ nhất định cũng giải quyết xong.

Nghĩ tới đây, Hoắc Đình Thâm không biết tay mình đã nắm lại, giọng nói chậm rãi: "Tôi cho rằng, cô sẽ không sao..."

Anh ta cho rằng.

Nghe xong, Trì Vi cảm thấy thật buồn cười, không quan trọng: "Thật đáng tiếc, chỉ là anh cho rằng."

Đối mặt với cô, Hoắc Đình Thâm cố gắng hết sức kiềm chế, không muốn tình hình xấu thêm.

Anh biết, lễ đính hôn lần này của hai người, Trì Vi rất coi trọng vì đây đã là lần thứ ba cô đính hôn.

Kết quả cuối cùng, lại thất bại, còn không ít chuyện xảy ra... Vì lẽ đó, xuất phát từ sự giận hờn, cô có ý nói những lời tổn thương người khác, không phải không hiểu được.

Cuối cùng, hai người quen biết sáu năm, coi như anh ta không yêu Trì Vi, không có nghĩa là không có tình cảm bình thường, tận tình nhẹ nhàng khuyên bảo: "Tôi biết, vì chuyện đính hôn, cô vẫn còn giận tôi. Chỉ là dù ra sao đi nữa, cô cũng nên để ý danh tiếng của mình, đừng lãng phí bản thân như vậy..."

Ban đầu Trì Vi ngăn ra, sau đó nhẹ nhàng tiếp tục hỏi: "Đến bây giờ, anh vẫn không chịu tin, tôi cùng nam nhân khác lên giường sao?"

"Vi Vi, cô sẽ không."

Hoắc Đình Thâm vẻ mặt chắc chắn, không một chút chần chừ đáp.

Thay vì nói sẽ không, chỉ bằng nói không thể, cô bị chứng rối loạn tình dục đã lâu, nếu như ngay cả bản thân cũng không muốn ngăn cản, thì làm sao có khả năng ngăn cản người khác."

Nghe vậy, Trì Vi ngẩng đầu nhìn anh ta, bốn mắt hai người nhìn nhau thật lâu.

Cuối cùng, lòng mi của Trì Vi khẽ rung lên, che khuất con mắt óng ánh: "Xin lỗi anh, Đình Thâm. Lần này... tôi làm cho anh thất vọng rồi. "

Vừa nói cô vừa gợn cánh tay của mình lên.

Lúc này, ánh mắt cô nhìn Lê Tuyết, như có một chút do dự, nhưng cuối cùng cũng không kiêng dè.

Chỉ cần nhìn thôi, cô hơi nghiêng đầu, vén mái tóc dài, lộ ra chiếc cổ trắng như ngọc... Không chỉ vậy, cô còn nhẹ kéo chiếc váy, lộ ra một chút phần ngực.

Không khí xung quanh lập tức rơi vào bất động, thật tĩnh mịch.

Lê Tuyết con người co rụt, đưa tay che miệng lại ba lần, thật không thể tin được.

Tới Hoắc Đình Thâm, ánh mắt như rực cháy, nhìn chăm chăm vào làn da trần trụi của cô, cổ, xương quai xanh, trước ngực, khắp nơi trải rộng màu xanh tím, như là những cánh hoa tường vi, héo úa mà lại đẹp.

Thân là đàn ông thanh niên, Hoắc Đình Thâm tất nhiên hiểu rõ, trên người cô đại diện cho cái gì.

Hóa ra vì vậy, cô không thể kiềm chế cơn giận của mình.

Dấu hôn, những vết này là dấu hôn... Tất cả đều là dấu hôn!

Tất cả niềm tin như sụp đổ cùng một lúc.

"Đình Thâm, lần này... Dù sao anh cũng nên tin."

Giọng điệu của Trì Vi nhàn nhạt, trên mặt cô mang theo một nụ cười yếu ớt, một nụ cười không bắt mắt.

Lúc này, nụ cười của cô phản chiếu trong đôi mắt của Hoắc Đình Thâm, chắc chắn là sự trớ trêu lớn nhất, buộc anh phải từng chữ hỏi: "Anh ta là ai?"

"Hắn."

Ban đầu, Trì Vi có chút nghi ngờ, hiểu được rất nhanh, cô nhủ mảy một lúc: "Ý anh là, trả thù anh ta. Rất tiếc, tôi không biết."

"Không biết. "

Giọng trầm của Huo Tĩnh đầy phiền muộn, xen lẫn với sự ớn lạnh vô tận.

"Không phải ta đã nói, hắn chỉ là tên đàn ông tùy tiện, sử dụng để thay thế anh, chấp nhận đảm nhiệm vai trò thuốc giải. Vậy đấy, làm sao tôi biết hắn là ai..."

"Đừng.."

Cô còn chưa nói xong, Hoắc Đình Thâm đã giờ tay lên, tát vào mặt cô!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Anh hãy nhớ kỹ, là tự tay anh làm

Trì Vi ăn mặc đơn giản, thân thể như đông cứng, có những cơn đau xé giữa hai chân cô.

Đột nhiên bị Hoắc Đình Thâm tát một cái, cả người nhất thời không đứng vững, lao đảo ngã xuống đất.

Thấy vậy, Hoắc Đình Thâm lúng túng, cảm giác bàn tay run run, nhận ra mình đã ra tay hơi nặng.

Nhưng chỉ cần nghĩ về nó, những dấu hôn phù khắp người cô bởi tên đàn ông xa lạ kia, cuối cùng anh vẫn lạnh lùng mở miệng: "Trì Vi, cô thật thấp hèn!"

"A Thâm, làm sao anh có thể đánh Trì tiểu thư như vậy."

Lê Tuyết lấy lại bình tĩnh, không đồng ý nói.

Ngay lập tức, cô tiến đến cúi người, đưa tay ra đưa cho Trì Vi: "Trì tiểu thư, cô có ổn không. Tôi đỡ cô lên."

Ngồi sập xuống đất, đầu tiên Trì Vi thấy đầu óc choáng váng từng trận, trên mặt cảm giác đau rất lan ra.

Sau đó, cô để tay ra trước mặt, đôi môi mìa mai một câu.

Trì Vi ngẩng đầu lên đón nhận lấy sự giúp đỡ của Lê Tuyết, biểu hiện cười mà như không cười.

Không thể giải thích được, tay Lê Tuyết như cứng đờ, cảm thấy ánh mắt cô gái này hoàn toàn lấn át người, giống như có thể nhìn thấu tâm tư của mình.

Vậy mà trong tình cảnh chật vật hiện tại, cô ấy vẫn hiện ra khí chất cao thượng như thế.

"Trì tiểu thư, A Thâm chỉ là quá quan tâm cô thôi..."

Lê Tuyết ngược ngừng nói chuyện, chậm rãi thu tay về.

Bởi vì, cô biết, Trì Vi không cần.

Không nhìn Lê Tuyết, Trì Vi tiện tay chống trên mặt đất lạnh lẽo, từng chút chậm chậm đứng dậy một lần nữa cho lưng thẳng tắp.

Sau đó, cô tiến lên một bước, thu dần khoảng cách với Hoắc Đình Thâm, lộ ra gò má phải sưng đỏ, còn rõ dấu tay.

Trì Vi nhẹ nhàng đặt tay lên, đôi môi cô nhếch lên với một ý nghĩa sâu sắc: "Thực sự là hiếm thấy, xem anh tức giận như vậy. Chỉ là... Đánh tôi một cái tát, anh dựa vào cái gì đây?"

"Trì Vi, đến bây giờ... Cô còn không biết mình sai sao?"

Hoắc Đình Thâm nhủ mảy, chăm chú nhìn cô.

Ở một bên, Lê Tuyết kéo cánh tay của anh ta: "A Thâm, chuyện gì thì từ từ giải quyết, đừng ra tay nữa..."

"Đừng.."

Lê Tuyết còn chưa nói xong, Trì Vi bỗng dưng giờ tay tát một cái thật mạnh lên mặt Hoắc Đình Thâm.

Trong nháy mắt, bầu không khí lại cứng đờ.

Mắt Hoắc Đình Thâm co rụt lại, nhanh nắm lấy tay Vi Vi: "Trì Vi cô..."

"Hoắc Đình Thâm, anh là chồng tương lai của ta, anh biết rõ lúc đó tôi bị người ta bỏ thuốc, tôi cần anh như thế nào, anh biết rõ, còn có cả tên đàn ông xa lạ kia ở đó... Thế nhưng cuối cùng, anh cũng miễn cưỡng mặc kệ tôi! Như vậy, kết quả này đã có từ sớm, không phải sao."

Trì Vi từng chữ nói, không một chút kiêng nể, giật mình, hổ thẹn, chỉ có sự chèn ép người: "Hoắc Đình Thâm, anh nhớ cho kỹ, cố gắng nhớ kỹ, là chính anh tự tay đem vợ tương lai của mình lên giường với tên đàn ông xa lạ khác!"

Đột nhiên, nghe xong một câu như vậy, suy nghĩ của Hoắc Đình Thâm chìm xuống, sinh ra một sự ngọt ngào khó chịu.

Còn chưa kịp suy nghĩ đến điều gì, giọng nói ấy lại vang lên: "Chồng tương lai của tôi, trước thì làm cô gái có thai, vắng mặt tại lễ đính hôn, hại danh dự tôi bị chà đạp. Tôi còn không tức giận, hà có gì anh phải giận dữ vậy?"

Dứt lời, Trì Vi đưa tay lên vuốt nhẹ cái gò má bị đánh của Hoắc Đình Thâm "Đau không. Anh đánh tôi một cái tát, tôi thực sự ngại nhận lấy, chỉ có tự tay trả lại cho anh, tôi mới thấy công bằng."

Ngọn lửa giận dữ trong Hoắc Đình Thâm không hề tiêu tan, từng câu nói của Trì Vi, anh không cách nào phân bác, chỉ thấy cổ họng như nghẹn lại.

Tình huống bất ngờ tới qua, anh ta chỉ có thể lựa chọn Lê Tuyết, thế nhưng không nghĩ tới, Trì Vi lại thật sự đánh mất mình, cùng tên đàn ông xa lạ khác lên giường!

Bỗng dưng, nghĩ lại một chút, anh nắm lấy tay cô, giận dữ ép hỏi: "Chính cô đã từng nói với tôi, cô bị rối loạn tình dục, không thể tiếp xúc với người khác giới. Ngay cả khi tôi hôn cô, cô cũng buồn nôn, tại sao tên đàn ông xa lạ kia có thể chạm vào cô."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Anh ngủ cùng Lê Tuyết, tôi ngủ cùng đàn ông

Nghe vậy Trì Vi trầm ngâm suy nghĩ, do dự mấy giây, lúc này mới như nhận ra: "Tôi không biết..."

Nói đến điều này, cô là người muốn biết đáp án hơn bất kỳ ai, rõ ràng cô luôn từ chối người khác giới nhưng một mực lại không ngăn cản người đàn ông chiếm giữ mình!

Chi tiếc, bà từ "Tôi không biết" thật bất lực và vô dụng.

Hoắc Đình Thâm tất nhiên không tin, chỉ nờ một nụ cười châm biếm "Trì Vi, đến cuối cùng, vẫn là

... Cô không dám nói."

Trong nháy mắt, Trì Vi liền hiểu ý của anh ta, trong lòng lộp lộp chìm xuống: "Anh hoài nghi tôi."

"Sự thật ở ngay trước mặt cô rồi. Từ khi mới bắt đầu, cô đã gạt tôi! Chứng rối loạn tình dục. Tôi dĩ nhiên tin tưởng lời nói dối vô lý như vậy!"

Hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống, thêm cả giờ phút này, Hoắc Đình Thâm không thể tưởng tượng nổi, thất vọng cứ vậy mà hội tụ không ngừng. "

"Mấy năm qua, lời đồn đại về cô mãi không ngớt, muốn hình muôn vẻ đều có, tôi vẫn cảm thấy là do người khác ác ý, xúc phạm cô! Bây giờ nhìn lại, một chút oan uổng cũng không có, mặt ngoài giả bộ trong sáng, nói không thể tiếp xúc với đàn ông, thực tế bên trong bừa bãi, phóng khoáng không thể tả ... Trì Vi, cô quả thực làm người ta buồn nôn!"

Cứ mỗi một câu như vậy được nói ra, sắc mặt Trì Vi trắng nhợt, trái tim đau đớn như có một mũi tên đang chò đâm ở phía trên.

Cô nhìn Hoắc Đình Thâm, móng tay chậm rãi bấm vào lòng bàn tay: "Hóa ra tôi ở trong mắt anh là như vậy."

Thấy cô gái đến hiện tại vẫn nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, Hoắc Đình Thâm cảm giác thất vọng đến tột cùng: "Người đàn ông hôm qua cô chỉ nhìn thấy một lần, cô liền tùy ý lên giường, còn muốn để tôi nhìn thấy cô thể nào nữa đây."

Khi nghĩ tới sự trong sạch của Trì Vi, Hoắc Đình Thâm không thể nói ra được sự phẫn nộ của mình, cuối cùng hóa thành cười chê: "Nếu như ai cô cũng có thể lấy làm chồng, người đêm không hết, mấy lần kết hôn có gì khác nhau. Tại sao tôi phải đồng ý cuộc hôn nhân kinh tởm này!"

Sự thật nguồn gốc của cuộc hôn nhân giữa Trì Vi và Hoắc Đình Thâm là do anh ta có cảm tình với Vi Vi.

Quen biết sáu năm, nhìn cô ấy lớn lên, liền bị người ta hai lần hủy hôn, danh tiếng ngày càng sa sút.

Suy cho cùng, anh không đành lòng nhìn Trì Vi lần nữa bị người ta ghét bỏ, chà đạp, ghi nhớ tình cảm nhiều năm nay, hơn nữa hai nhà còn môn đăng hộ đối ... Rất nhanh, anh ấy đã quyết định đến cửa nhà Trì Vi cầu hôn cô, đầu tiên hai người cùng đính hôn, sau kết làm vợ chồng.

Anh nghĩ không có vấn đề gì nếu như không có tình yêu, chỉ cần tôn trọng nhau, lặng lẽ sống hết một đời.

Con người Trì Vi co rụt lại, cô không còn giữ được bình tĩnh nữa, chăm chú nhìn về phía Hoắc Đình Thâm: "Đình Thâm, anh có ý gì."

Nhìn Trì Vi thật lâu, lòng mày Hoắc Đình Thâm mặt mày, giọng nói chìm xuống: "Vi Vi, việc đã đến nước này, chúng ta hãy từ hôn đi!"

Hai chữ "Từ hôn" được nói ra, ánh mắt Lê Tuyết lóe lóe, không khỏi liếc nhìn Trì Vi một chút.

Nhìn xem, hàng lông mi của Trì Vi buông xuống, che khuất con mắt óng ánh, nhất thời người khác không thấy rõ vẻ mặt cô.

Trong lúc giật mình, chỉ có thể nghe được một câu lạnh lùng: "Ha, từ hôn. Tại sao lại từ hôn!"

Rồi cô lại ngẩng đầu lên, vẫn là vẻ cao thượng ấy: "Đình Thâm, anh ngủ cùng Lê Tuyết, ta ngủ cùng đàn ông xa lạ. Chúng ta hoàn toàn công bằng, không phải sao."

Đang nói, đột nhiên cô tiện tay gờ hộp thuốc tránh thai lên, nụ cười sáng chói mắt: "Đương nhiên, anh không cần lo lắng, tôi không giống Lê Tuyết, sau đó không thực hiện biện pháp an toàn, còn tạo ra một sinh mạng mới. Yên tâm, tôi sẽ đưa con khác cha gả cho anh, để anh vui mừng nhưng lại mất mặt!"

Đột nhiên nghe Trì Vi nói một câu như vậy Lê Tuyết trở nên lúng túng, có một chút không biết phải làm sao.

Đến cả Hoắc Đình Thâm, dù quen biết cô được 6 năm cũng không kiềm chế mà nói: "Trì Vi, cô quả thực không thể nói lý! "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Từ lâu cô ấy đã yêu anh như một kẻ điên

Cô nhận ra Hoắc Đình Thâm nhìn mình như là quái vật.

Tri Vi cố gắng không nhìn, ánh mắt dừng lại chỗ Lê Tuyết, tiếp tục lạnh lùng nói: "Giống nhau, tôi càng không muốn làm mẹ, Lê tiểu thư ... Cô hiểu ý của tôi không."

Nghe vậy, thân thể Lê Tuyết run lên, lao đà lao đảo, vô thức lùi về sau, yếu đuối đáp: "Tôi.. "

Vừa mới mở miệng, Hoắc Đình Thâm đột nhiên đưa tay ôm lấy eo Lê Tuyết, sau đó bình tĩnh nói: "

Tri Vi, chúng ta hủy việc kết hôn đi, đừng có những tay vào việc riêng nữa!"

Dứt lời, anh ta diu Lê Tuyết xoay người trở lại phòng bệnh, để lại Tri Vi đứng một mình ở hành lang.

Nằm trên giường bệnh, trái tim Lê Tuyết nín thở, nhìn Hoắc Đình Thâm đi tới đi lui phía trước cửa sổ, không nói một lời nào.

Khẽ rừ mắt xuống rèm cửa, cô lần nữa xuống giường, đi đến phía sau anh ta, cắn môi xin lỗi: "A Thâm, xin lỗi, là do tôi liên lụy anh ..."

Hoắc Đình Thâm về mặt lạnh lùng, sự việc phát sinh ngoài ý muốn, tâm trí không khỏi hỗn loạn.

Nghe giọng Lê Tuyết, anh chậm rãi quay đầu, nhẹ giọng khuyên: "Không phải bác sĩ dặn cô cần nằm nghỉ ngơi trên giường, đừng suy nghĩ nhiều. Ta về nhà một chuyến, chiều sẽ quay lại thăm cô

..."

"A Thâm ..."

Bỗng dưng Lê Tuyết lòng đau buồn gọi tên, đưa tay nắm lấy một góc áo của Hoắc Đình Thâm

Ngay sau đó, khi Hoắc Đình Thâm hạ ánh mắt xuống, cô chậm rãi xòe năm ngón tay ra, chỉ vào lòng bàn tay, có một chiếc nhẫn lẻ loi nằm ở đó.

"Chiếc nhẫn này là anh đã từng cầu hôn, tự tay đeo cho tôi. Ngay cả khi không có Tri Vi, tôi cũng phải trả lại cho anh ..."

Nhìn chiếc nhẫn, con mắt Hoắc Đình Thâm trở nên sâu nặng, nghĩ về một số ký ức.

Cuối cùng, anh ta đỡ lấy, lạnh nhạt nói: "Không cần, nếu đưa cho cô thì chính là thuộc về cô."

Trái tim Lê Tuyết run rẩy, mang theo từng tia hi vọng, hỏi thử một câu: "Nhẫn thuộc về em, còn anh? Anh vì em mà mang theo nhẫn, hứa hẹn sau này lấy em làm vợ, câu nói này còn tính được không. A Thâm, anh vẫn còn thuộc về em ..."

Nhất thời bầu không khí rơi vào trầm mặc, Hoắc Đình Thâm không mở miệng, Lê Tuyết nhìn anh không chớp mắt, một chút bỏ qua lo sợ.

Không ngờ, Hoắc Đình Thâm đột nhiên nở nụ cười, mang theo phần hiển nhiên: "Lê Tuyết, cô nói cho ta nghe trước, tối hôm qua tại sao cô lại xuất hiện."

Lê Tuyết thoáng chốc ngẩn ra, cả người cứng ngắc: "Tôi ..."

Có một số việc xảy ra bất ngờ, không kịp để suy nghĩ ... Có thể sau sự việc này, suy nghĩ kỹ một chút, lời nói dối sẽ tự sụp đổ!

Giống như Hoắc Đình Thâm không chắc chắn Lê Tuyết không phải là cô ý xuất hiện, bây giờ nhìn phản ứng của cô, đột nhiên như mình chứng cho suy đoán đó.

Có mục đích, cố ý xuất hiện, ngoại trừ phá hoại việc kết hôn còn có thể là cái gì khác.

Thậm chí không dám nghĩ việc cô ngã có phải là một thủ đoạn hay không!

"A Thâm, tôi hiện ở trong lòng anh chính là như vậy sao?"

Giống như biết được ý nghĩ của Hoắc Đình Thâm, Lê Tuyết cười khổ một cái, lộ ra vẻ nhẹ sự thâm thiết: "Tôi thừa nhận có cố ý xuất hiện, cứ nghĩ nể mặt đứa con anh sẽ dừng buổi đính hôn. Thế nhưng bị ngã là một chuyện khác, thật sự vì Tri Vi ra tay bất ngờ, tôi không phải kiểu người sẽ đưa con mình ra đùa giỡn ..."

"Những điều này đã không còn quan trọng nữa rồi. "

Hoắc Đình Thâm về mặt mặt mũi, không nhìn Lê Tuyết, ánh mắt hướng thẳng về phía trước: "Bây giờ, cô không còn là Lê Tuyết của ba năm trước, mà ta ... cũng không còn là Hoắc Đình Thâm của ba năm trước. Lê Tuyết, cô vứt bỏ tôi mà đi, nhẫn tâm xuất hiện vào thời điểm này, cô nên hiểu rõ ..."

Trong cuộc đời này, chúng ta cũng không thể quay lại! "

Vừa nói anh ta vừa giơ tay đẩy từng ngón tay Lê Tuyết ra, tiếng nói ôn hòa vô tình: "Vì lẽ đó, tôi cùng Tri Vi, không thể. Cùng cô, càng không thể!"

Nói xong một lời Hoắc Đình Thâm cũng không quay đầu lại, nhanh chân đi về hướng cửa, vừa mới kéo cửa ra.

Phía sau, Lê Tuyết thu về mặt yếu đuối lại, nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh ta, cõi lòng tan nát, không can tâm: "A Thâm, nếu như em nói, năm đó ... Em không cố ý vứt bỏ anh, mà là bị ép thì sao?"

Trong phút chốc, Hoắc Đình Thâm về mặt bất ngờ quay đầu hướng về phía Lê Tuyết với những giọt nước mắt đang rơi.

"Người ép buộc em không phải ai khác, chính là Tri Vi! Anh có biết hay không, từ lâu cô ấy đã yêu anh như một kẻ điên, không cho phép người khác mơ ước đến ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nguyễn Nguyễn

Nơi hành lang yên tĩnh, Tri Vi mặc một chiếc váy điểm những ngôi sao màu xanh, lặng lẽ đứng giữa đường, nhìn kỹ vào phòng bệnh của Lê Tuyết.

Cho đến khi cơ thể bỗng dưng ấm lên, một cái áo khoác quần lấy thân cô kèm theo một giọng nữ đầy lo lắng: "Vi Vi đứng như vậy cô sẽ đóng băng đấy ..."

Nghe giọng nói dịu dàng thân thuộc ấy, Tri Vi gỡ bỏ vỏ bọc của mình, nghiêng đầu nở nụ cười: "Nguyễn Nguyễn, cô đến rồi!"

Cô gái được gọi là Nguyễn Nguyễn khoảng mười bảy mười tám tuổi, cơ thể cô trông hơi mập, đôi mắt trong, gò má mang theo một chút béo ú của trẻ con, khiến người khác hết sức dễ dàng có ấn tượng tốt.

Cô đỡ Tri Vi tới nơi cầu thang, ngồi xuống một chiếc ghế dài, sau đó không ngừng xoa nắn hai tay Tri Vi, cố gắng thêm chút nhiệt độ: "Cô xem cô đi, bây giờ đang đầu đông mà lại ăn mặc mỏng manh thế này, nhất định sinh bệnh ..."

Chưa nói xong, Nguyễn Nguyễn lơ đãng ngẩng đầu, nhận ra má Tri Vi bị sưng đỏ, không khỏi cẩn thận đặt tay lên: "Tri Vi, mặt cô ..."

"Không có chuyện gì, ta không cần thận trọng đâu." Tri Vi nói như không đáng kể, không có gì quan trọng.

Tri Vi nói như không đáng kể, không có gì quan trọng.

Ngay sau đó, Nguyễn Nguyễn trước tiên không nhìn được, sau đó khóc nức nở lên án: "Là anh ta đánh đúng không? Lúc này mà anh ta có thể đánh cô sao ..."

Ở trong mắt cô Tri Vi xưa nay rất cao quý, lại như một nàng công chúa, gần như bất khả chiến bại.

Người đụng đến cô, chỉ có thể là người cô quan tâm, nói cách khác ... Có thể làm cô bị thương tất nhiên là người có quan hệ thân mật!

"Nguyễn Nguyễn ngốc, người bị đánh là tôi, cô khóc cái gì. Cô hiểu rõ tôi mà, ai có thể để tôi oan ức được chứ, tôi đã sớm đánh trả lại."

Tri Vi biết Nguyễn Nguyễn rất nhẹ dạ, nên lúc này mới cố ý không nói cũng không muốn Nguyễn Nguyễn đoán ra, chỉ có thể an ủi.

"Cô còn gạt tôi, khi này tôi còn nhìn thấy anh ta mang theo Lê Tuyết trở về phòng để lại cô một mình ở bên ngoài! Thân là chồng tương lai, anh ta không có chút đau lòng nào sao ..."

Nguyễn Nguyễn nói ra sự thật làm Tri Vi cảm thấy khó chịu.

Đầu tiên Tri Vi im lặng, sau đó tựa vào Nguyễn Nguyễn, mặt mày tâm sự: "Nguyễn Nguyễn, cô nói xem, trên đời này có phải tất cả đàn ông đều như vậy. Rõ ràng người sai trước tiên là anh ta, thế nhưng không chút hối hận từ hôn! Anh ta cùng Lê Tuyết say rượu mất hết lý trí, gây ra chuyện mang thai, tôi có thể không thêm dè ý. Tôi bị người ta bỏ thuốc, anh ta mặc kệ tôi một mình, bất ngờ cùng người đàn ông xa lạ khác phát sinh quan hệ. Vậy mà vừa nghe được anh ta cho là thấp hèn! Chuyện làm sao nghiêm trọng đến như vậy chứ."

Tối hôm qua ở buổi lễ đính hôn Nguyễn Nguyễn có đi muộn chút, nghe chuyện của Tri Vi được bàn tán khắp nơi, mơ hồ biết được

Bây giờ cô chính tai nghe Tri Vi thừa nhận, trong lòng nhất thời bất ngờ, không hỏi gì nhiều, chỉ là đau lòng khi thấy Tri Vi khóc: "Vi Vi, cô buông tay đi!"

Tri Vi lặng im suy nghĩ trong chốc lát, giờ tay vuốt ve mái tóc của cô, bình tĩnh kể lại: "Tại sao lại buông tay. Tôi hao hết tâm tư, không tiếc hai lần chuẩn bị cho đính hôn, tự hủy hoại danh dự của mình, cuối cùng cũng có được anh ta. Hiện tại nếu buông tay khác nào đã trắng xe cát."

Lời nói chậm chạp nghĩ đến Lê Tuyết, bờ môi chế giễu một câu: "Huống chi, Lê Tuyết không xuất hiện sớm, không xuất hiện muộn mà lại xuất hiện ở lễ đính hôn, cô nghĩ xem đây là kế hoạch gì."

Chính là phá hoại việc kết hôn, nỗ lực giành lấy Hoắc Đình Thâm! Ba năm trước tôi cho cô ta lựa chọn, cô ấy đã chọn đi du học. Ba năm sau cô ta lại đổi ý muốn làm người thứ ba dưới tôi, tôi dựa vào cái gì mà giúp đỡ!"

Nguyễn Nguyễn biết Tri Vi đối với Hoắc Đình Thâm tràn đầy cổ chấp, tình cảm phức tạp lẫn lộn. Thế nhưng vẫn khuyên cô một câu: "Vi Vi, anh ta không đáng, cô xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn"

..."

"Không có gì đáng giá hay không, người khác cho dù có tốt nhưng không phải là Hoắc Đình Thâm tôi đều không ham muốn! Tuy rằng, anh ta hiện tại có chút không sạch sẽ nhưng không liên quan, tôi không để ý... Ngược lại thứ thuộc về tôi tôi sẽ nắm trong tay! Tôi sẽ không tự tay ném nó đi, như vậy không phải quá hời cho người khác sao..."

Vô và đỉnh tóc Nguyễn Nguyễn rồi cười nhạt: "Nguyễn Nguyễn cô không cần lo lắng, mọi thứ tôi sẽ nắm chắc."

Tri Vi chắc chắn mọi chuyện sẽ không dễ dàng thay đổi, Nguyễn Nguyễn chỉ có thể gạt gài.

Sau khi đã lấy lại được chút ấm áp Tri Vi liền rút chiếc điện thoại di động của mình ra khỏi túi áo mà Nguyễn Nguyễn mang đến cho.

Nhìn thấy Tri Vi mở điện thoại di động, Nguyễn Nguyễn nhú mày như là nghĩ đến điều gì đó, vội vã ngăn cản: "Vi Vi, trước tiên cô đừng xem"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Cung Tinh Tầm, gia đình năm người con trai trẻ tuổi

"Làm sao. Mọi người lại bàn tán đúng không ..."

Chỉ cần nhìn thấy phản ứng của Nguyễn Nguyễn, Trì Vi liền có thể đoán ra một, hai.

Đối với cái gọi là tin đồn nhảm, từ lâu Trì Vi đã không còn cảm thấy bất ngờ, tiện tay mở ra vừa nhìn thấy.

Đập ngay vào mắt cô, đầy những lời bàn tán sôi nổi đều là (Kính sợ! Tiểu thư Trì gia ba lần hủy hôn), (Con trai trưởng nhà họ Hoắc chạy trốn ở lễ đính hôn) rồi (Nóng! Con gái nhà họ Trì bê bối vùng trộm) ...

Nói tóm lại, đơn giản một câu là: Con gái lớn nhà họ Trì, đỉnh cao xinh đẹp giàu có nhưng lại là thứ hàng hóa không ai chịu cưới!

Những nội dung này đều như "bình mới rượu cũ", cùng hai lần trước bị hủy hôn, không có gì khác bình thường.

Cũng may như mọi ngày, chỉ có ít câu chữ, không có bất kì bức ảnh nào.

Không cần phải nói, việc đầu tiên mà Trì gia hoặc Hoắc gia đứng ra làm sẽ là ngăn chặn tin tức công khai này!

"Quả nhiên, vẫn nhạt nhẽo như vậy, không có gì mới mẻ!"

Trì Vi đóng website lại, thuận miệng nói như thế, trở về trang khởi động.

Lại vào lúc này phát hiện không ít cuộc gọi nhỡ, nhú mày nhìn một lúc: "A Tầm gọi điện thoại, dĩ nhiên là mười mấy cuộc."

Nguyễn Nguyễn thấy vậy đầu tiên có chút đồng tình, sau đó giải thích: "Vừa nãy tôi quên nói, A Tầm để tôi tìm tới cô,nhớ gọi điện lại cho cô ấy ..."

Vừa dứt lời, điện thoại di động rung lên, màn hình hiện lên "Cung Tinh Tầm", nhất thời vẻ mặt Trì Vi trở nên đau buồn.

Tóm lại vẫn là trốn không thoát người đàn ông tự cắt cổ tay anh ta, vất vả ấn nút nghe.

"Nguyễn Nguyễn, đã tìm thấy Trì Vi chưa?"

Trong điện thoại, một giọng nói được truyền ra, khiến trái tim người ta tê rần mà trước tiên không thấy đam mê gì âm thanh này.

Cung Tinh Tầm... Con trai thứ năm nhà họ Cung, xuất thân từ một trong bốn cái tên nổi tiếng. Từ nhỏ cùng Trì Vi lớn lên, hiện tại có thêm Nguyễn Nguyễn, ba người có quan hệ rất thân mật.

Nếu theo tuổi tác, Cung Tinh Tầm là lớn nhất, Trì Vi thứ hai và Nguyễn Nguyễn là nhỏ nhất.

"A Tầm, tôi ở đây ..."

Hiếm khi thấy Trì Vi lo sợ nhẹ nhàng mở miệng đáp.

Đối diện với sự im lặng ba giây, tiếng Cung Tinh Tầm vang lên như cười mà cũng như không cười: "Trì Vi, chúc mừng cô, lại một lần nữa làm náo động! Cô từng thề chắc chắn lần này đính hôn tuyệt đối không gặp sự cố. Kết quả cô lại để cho mình bị cười nhạo, cô thật là có năng lực ..."

Nghe một câu trách mắng như vậy, Trì Vi không nhịn được cầm lấy máy, hơi hơi tách khỏi lỗ tai.

"Nguyễn Nguyễn, tôi sẽ dán microphone lên tai cô, giấu được gì cứ giấu! Cô có thể làm được chứ, tôi sẽ không nói gì đâu. "

Dù cho cách ly với điện thoại không nhìn thấy, Cung Tinh Tầm vẫn đoán được Trì Vi đang hành động, nghiêm túc nhấn nhủ như vậy.

Phải nói rằng, Trì Vi sợ rất ít người, thế nhưng ... Cung Tinh Tầm lại nằm trong số đó!

Bởi vậy, Trì Vi chỉ có thể mặt đau khổ, một lần nữa đưa micro sát lại gần, giọng nói yếu ớt: "A Tầm, đây chỉ là sự cố phát sinh ..."

"Bất ngờ. Bất ngờ chính là Hoắc Đình Thâm hủy hôn, cô cùng tên đàn ông khác vùng trộm, còn để Hollande bắt ngay tại chỗ! Trì Vi, cô làm trời làm đất nhất định thăm mền Hoắc Đình Thâm, tôi ngăn cản cô không nghe, thất bại này mặc kệ cô."

Trì Vi nghe xong câu dạy dỗ này liền nhỏ giọng phản bác: "Không cần che đậy, hôn ước vẫn còn ở đó ..."

Nghe xong Cung Tinh Tầm không muốn điều tra đến cùng, chỉ là giọng nói hơi chìm xuống, tìm hiểu vấn đề quan trọng: "Không đề cập tới chuyện khác, tôi chỉ hỏi cô, chuyện cô lên giường cùng người đàn ông kia là thật hay giả."

Lặng yên trong nháy mắt, Trì Vi vẫn thành thật nói: "Đó là sự thật ..."

"..."

Đối diện chỉ nghe im lặng thật lâu, bỗng dừng cắt điện thoại, không một chút tiếng vang.

Nhất thời chăm chú nhìn màn hình điện thoại Trì Vi chỉ thấy nhúc nhủ đầu không dứt.

Thấy vậy, Nguyễn Nguyễn an ủi một câu: "Vi Vi, A Tầm quan tâm cô. Chỉ là chuyện này mới xảy ra, A Tầm lại đang ở nước ngoài, là ai nói cho anh ấy."

"Ngoại trừ Hollande thì còn có thể là ai. "

Trì Vi nhàn nhạt nói chuyện, giọng nói như chắc chắn.

Sau đó suy nghĩ về chuyện hôm qua, rõ ràng có người đã tạo ra cái bẫy này ... Người giật dây có mục đích,hết sức rõ ràng chính là phá hoại việc kết hôn của hai nhà Trì, Hoắc!

"Vi Vi, cuối cùng ai là người đã bỏ thuốc. Thực sự là đê tiện!"

Tuy rằng Nguyễn Nguyễn tính khí dịu dàng nhưng vẫn nghĩ Trì Vi bị hại, trong lòng ngập tràn tức giận.

"Người đó là ai, chờ tôi về nhà, chắc chắn sẽ biết rõ."

Trì Vi nói, trong đầu hiện ra một người, con mắt vô tình hiện ra sự lạnh lùng

Đương nhiên, trước khi về nhà, còn có một việc cần bản thân cô giải quyết gấp!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Con gái nhà họ Trì, một triệu!

"Oành.."

Phòng bệnh yên tĩnh bỗng nhiên có người đẩy cửa phòng xông vào.

Trên giường bệnh Bạc Dạ Bạch khuôn mặt trắng xám, đang xem kỹ tiền sử bệnh của mình.

Nghe được tiếng vang, anh ta hồ hững ngẩng đầu, thần thái cô gái trông thật cuốn hút, cảm xúc dâng lên, mang theo sự quý phái bẩm sinh, không khác nào một nàng công chúa đang đứng ở trước giường mình.

Ở khoảng cách gần liếc thấy trên mặt cô hiện ra một vết sưng đỏ, hình như là dấu tay, rõ ràng là bị người đánh một cái tát.

Đôi mắt Bạc Dạ Bạch nhìn cô gái chăm chú, vừa mới mở miệng gọi to: "Này cô ..."

Khoảnh khắc tiếp theo, lời nói như đứng lại, yên lặng ở trong miệng.

"Anh, xem đi."

Trì Vi hồ hững cầm trên tay hộp thuốc tránh thai mờ ra trước mặt anh ta, Bạc Dạ Bạch có thể thấy rất rõ ràng.

Sau đó, hộp thuốc được mở đàng hoàng, một viên thuốc tránh thai màu trắng được lấy ra, mắt không chớp tùy ý nuốt vào trong khoang miệng, sự cay đắng không ngừng lan ra.

Sau đó không do dự chút nào Trì Vi rút ra bên trong một tờ séc từ trong túi, cầm bút viết "Xoạt xoạt xoạt." Viết đến mấy lần, kẹp ở giữa bàn tay đưa tới trước mặt người đàn ông.

"Đủ chưa?"

Trì Vi nhàn nhạt hỏi, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông.

Nhìn hành động của cô gái, Bạc Dạ Bạch buông hàng lông mi đen của mình xuống, đặt mắt vào tờ séc, chăm chú đếm: "Một triệu. Trì đại tiểu thư quả nhiên thật mạnh tay."

"Nói như vậy, với phí ngâm miệng này người thừa mẫn rồi chứ."

Không thể giải thích được, Trì Vi có cảm giác không dám nhìn thấy người đàn ông này.

Giống một vị thần được thờ lâu ở bên trên cả người anh ta không dính chút khói bụi trần gian nào, hầu như không có chuyện gì có thể gây nên cảm xúc cho anh ta.

"Phí ngâm miệng."

Bạc Dạ Bạch tỉnh táo đọc lên ba chữ, nhất thời không đưa tay đỡ lấy, thuận miệng nói: "Cô này, có lời gì, nói thẳng ra luôn đi."

"Được, thoải mái! Anh nghe cho rõ đây, tối ngày hôm đó tôi bị người ta lên kế hoạch bỏ thuốc, anh đột nhiên xuất hiện, cho dù là vô tình đi qua, anh vẫn là do người khác điều tới! Tôi với anh cùng gây ra tất cả mọi chuyện, từ giờ phút này, hy vọng không có thêm một người nào khác biết, hiểu chưa. "

Trì Vi cực kỳ bình tĩnh nói từng câu, đầu óc giống như đã suy nghĩ qua lại.

Tối hôm qua ở khách sạn Sofia,nơi cô tổ chức lễ đính hôn, mọi thứ từ sớm đã xóa sạch.

Vi lẽ đó, những người có mặt, ngoại trừ công nhân viên còn lại chính là khách khứa.

Không phải khoe khoang, những vị khách này không giàu sang thì cũng cao quý và hầu hết họ đều tự nhận... Lúc đó cô bị bỏ thuốc, bất cứ người nào cũng có chút đầu óc, biết rõ thân phận của mình, tuyệt đối sẽ không dám tùy ý nói ra!

Tất nhiên, cô ấy đẹp như vậy không loại trừ khả năng có người quán lấy.

Những người đàn ông khác không nói, tên đàn ông trước mặt cô nhan sắc hơn hẳn Hoắc Đình Thâm,có nhiều phụ nữ xếp hàng. Căn bản là anh ta không thiếu!

Bởi vậy chỉ còn sót lại hai khả năng, một là vô ý đi ngang qua ... Hoặc là có người cố ý giật dây, cố ý sắp xếp, muốn bắt ngay tại trận, hủy hoại danh tiếng của cô.

Lúc này Bạc Dạ Bạch như đoán được ý của cô, con mắt suy nghĩ xa xăm.

Đang muốn nói điều gì đó, chuẩn bị mở miệng thì nơi cổ có một vết ngứa, không thể chống nổi cơn ngứa, cảm giác cơn ngứa không thoải mái.

"Khắc khục ..."

Nghe tiếng ho khan lại nhìn thấy sắc mặt ửng đỏ của người đàn ông, rõ ràng là bị bệnh.

Tri Vi không khỏi nhũn mày, nghĩ đến lời bác sĩ nói hẳn có bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng!

Cuối cùng lo lắng người đàn ông vừa mới giữ được tính mạng lại lần nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để cho cô liên lụy đến án mạng.

Vì vậy nhìn thấy bình nước, Tri Vi chỉ có thể hạ mình xuống, tự tay rót một chén, đưa đến trước mặt người đàn ông: "Này, uống đi."

Cách làm bình thường là nên gọi người hoặc liên hệ bác sĩ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tiếng nói nhàn nhạt của anh ta quay lại

Trong đầu nhớ tới buổi tối ngày hôm qua, người đàn ông cường bạo ấy không cho chống cự, tiến vào và chạm, nhưng thứ đó là cho mặt đỏ tím đập khi nhớ về, giống như rất rõ ràng trước mắt.

Đến cuối Tri Vi lạnh lùng và dịu dàng, hạ giọng đáp một chữ: "Phải!"

"Nếu tôi cưỡng ép, mạnh tay với cô, lúc trước không phải cô nói sẽ cho ta ngồi tù sao. Bây giờ ngược lại cô còn rộng lượng tặng ta một tờ séc này ư?"

Bạc Dạ Bạch khuôn mặt lạnh lạnh, nói chuyện với giọng điệu như không mang chút nhiệt độ nào.

Nghe vậy, Tri Vi có chút tức giận, chỉ cảm thấy người này thực sự không biết sợ hãi, cười nhạt một lúc: "Tôi thấy anh thật đáng thương, trời sinh đã mang bệnh tật trên cơ thể, sợ là không sống nổi mấy năm. Vì lẽ đó nhất thời từ bỏ, để anh không phải chết trong ngục tù ..."

Lời chưa dứt, Tri Vi thấy người đàn ông bỗng dừng ngẩn đầu, hiện ra cặp mắt lạnh lùng nhìn cô, mặt mờ đến đáng sợ.

Không giải thích được, Tri Vi sợ hãi co người, gắng gượng nói tiếp: "Làm sao, tôi nói không đúng sao."

"Cô nói đúng lắm, coi như không cần ngồi tù, tôi vẫn là sắp chết, không sống hơn mấy ngày."

Sự nguy hiểm nơi Bạc Dạ Bạch như được thu lại, nói chuyện nhẹ nhàng, một chút sợ hãi khi đối diện với cái chết cũng không có, như đã sớm thành thói quen.

Với chuyện này, Tri Vi vừa muốn nói tiếp, đột nhiên tiếng nói anh ta vọng lại, như là trêu tức người: "

Chẳng qua trước khi chết có thể nếm được mùi vị của cô, ta thấy thật đáng giá. "

"Anh ... Tôi cảnh cáo anh, đừng được voi đòi tiên! "

Như là bị đập vào cái đuôi của mình, Tri Vi lập tức giận dữ và xù lông lên.

Tuy rằng chuyện mình vướng trộm đã được đồn đại lan truyền nhưng cuối cùng cũng không người nào nhìn thấy dáng hình Bạc Dạ Bạch ra sao.

Vì vậy cô một chút lo nghĩ về danh tiếng của mình, muốn im lặng giải quyết. Chỉ cần người đàn ông đồng ý, cô dành cho một khoản gọi là "phí ngầm miệng", liền có thể không liên quan gì đến cô!

Nghĩ như vậy, Tri Vi đưa tờ séc lại lần nữa, nói năng ngang nhiên: "Nhận lấy số tiền này, hai chúng ta không ai nợ ai!"

Mặc dù có vẻ tốt thế nhưng nói chuyện gay gắt như vậy, đừng nói bệnh tim, người bình thường cũng không sống nổi mấy năm.

Tri Vi an ủi mình, anh ta sắp chết, có gì mà tức giận.

Chỉ là nhìn thấy người đàn ông không nhúc nhích, căn bản không nhận lấy tờ séc.

Đôi mắt bỗng sáng lên, Tri Vi nghĩ đến một khả năng, về mặt lập tức lạnh lùng hỏi: "Làm sao, người cảm thấy một triệu quá ít không thỏa mãn được lòng tham à."

Bạc Dạ Bạch nhìn kỹ cô gái, mái tóc dài rải rác như bầu trời sao như tăng thêm sự quyến rũ mê người, nhau mày nhạt nhẽo trả lời: "Tờ phiếu này tôi không cần. "

Nghe vậy, Tri Vi sắc mặt lạnh lẽo, mặc kệ tất cả chỉ muốn cố gắng giải quyết cho xong.

Cô thừa nhận có thể chỉ hơn một triệu, chỉ là ... Cô không muốn!

Quan tâm cô bị người khác bỏ thuốc, cùng người đàn ông phát sinh quan hệ, anh ta xem như là gián tiếp giúp cô hóa giải ... Thế nhưng trong lúc cô đang khôi phục anh ta không lùi mà tiến, hành động mang tính bạo hành cô.

Còn chưa kể, hẳn sau đó phát bệnh tim, cô không màng danh tiếng bị hủy hoại đưa hẳn tới bệnh viện.

Đánh mất là cô ấy, hủy hoại danh tiếng cũng là cô, kết quả còn muốn nắm tiền "im lặng", nghĩ thật là uất ức!

Bỗng dưng Trì Vi cảm thấy tức giận sâu sắc, cúi người đem tờ séc không cho phép từ chối đập vào lòng bàn tay hắn, sau đó khép năm ngón tay lại: "Tôi biết, tôi nhan sắc xinh đẹp lại có tiền, gia thế thật khiến người ta thèm muốn! Thế nhưng hãy là người đàn ông biết đủ, đừng nhận cơ hội đứng trên ta ... Bằng không mất cả chì lẫn chài, thật sự để người chôn thân trong ngục giam ..."

Nói đến đây, đầu óc Trì Vi lóe lên những lời Bạc Dạ Bạch chính mồm nói với cô: "Còn nữa, tối hôm qua người luôn miệng hỏi ta, muốn bồi thường cái gì. Như vậy ta nói cho người biết, người rời khỏi thế giới của ta đi, vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện, chính là sự bồi thường duy nhất đối với ta!"

Bạc Dạ Bạch về mặt yên tĩnh, nhìn cô gái dựng thẳng lên đầy kích động, e sợ nếu bản thân không đồng ý, bóng tối sâu trong con mắt hiện ra, không nói ra được nỗi oan ức, như là món đồ nhỏ bé vô tội.

"Được."

Cuối cùng hắn nhàn nhạt đáp một chữ, không thừa chút nào.

(Lời cảnh báo): Tôi Trì Vi, coi như trên đời này đàn ông đã chết hết, vĩnh viễn không ai thèm lấy, đời sau, kiếp sau, cũng không muốn nhìn thấy người này!

Mấy ngày sau ở trong phòng tắm.

Ôm chặt bắp đùi của Bạc Dạ Bạch, Trì Vi thật đáng thương: Thầy ơi, em xin lỗi, để em nuôi dưỡng người này!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29: Cô khế nâng chiếc cằm, sự cao quý trời sinh lộ ra

"Tôi cảnh cáo anh, chúng ta chỉ là tai nạn bất ngờ! Anh đừng tham lam, nên tự biết mình, cũng đừng giờ trò ..."

Trì Vi ở bên cạnh nói, vẫn cố gắng suy nghĩ những lý do để người đàn ông thấy rõ hiện thực, không thể từ chối cô.

Nhưng ai mà ngờ, Bạc Dạ Bạch đột nhiên đồng ý, nhất thời khiến cô bất ngờ.

Cảm giác mình vừa nghe lầm, Trì Vi ngờ vực hỏi: "Vừa nãy anh... nói cái gì."

Bạc Dạ Bạch vẫn ung dung, giờ tay nhấc cằm thật bình tĩnh, nhợt nhạt khẽ mở miệng: "Tôi nói, được."

Nói đến đây, thần thái anh ta vẫn rất bình tĩnh, tiếp tục nghiêng nhìn cô gái, thêm một lời giải thích:

"Lời nói đàn ông đáng giá ngàn vàng, nếu cô đây muốn bồi thường, tất nhiên ta sẽ giúp cô thỏa mãn."

Những gì cô muốn là không gặp lại, không bao giờ gặp lại.

Lại lần nữa nghe được đáp án, Trì Vi hạ con mắt óng ánh xuống.

Vậy mà muốn ta tốn nhiều công sức, nói không chắc lại phải thêm một tờ séc khác, tên nhà người mới đồng ý gật đầu!

Không ngờ anh ta nhẹ nhàng như vậy thật khiến người khác nghi ngờ.

"Anh thật sự đồng ý ... Không dối ý chứ."

Trì Vi nhấn nài hỏi, cảm thấy đều là không đúng.

Nhìn xem những ngón tay của Bạc Dạ Bạch vò tờ séc một triệu, đôi mắt hiện ra suy nghĩ: "Cùng cô vui một lần, không những không phải chịu trách nhiệm mà còn có một khoản tiền, đầu đáng để đổi ý."

Anh ta ngẩng đầu, biểu hiện tựa cười mà như không cười: "So với lựa chọn đó, tiếp tục dây dưa với cô, sau đó chết trong ngục tù, đó mới là ngu xuẩn, đúng không?"

Không thể giải thích được, Trì Vi cảm thấy những gì người đàn ông này nói khiến bản thân cô hơi khó chịu.

May mắn thay người đàn ông này không lảng tránh, tự biết mình, Trì Vi có chút thả lỏng.

Sau đó chiếc cằm nhỏ của cô khẽ nâng lên, hiện ra vẻ cao quý vốn có: "Tôi hy vọng, anh có thể giữ lời hứa, vĩnh viễn đừng bao giờ bước vào thế giới của tôi!"

Hàng lông mi của Bạc Dạ Bạch buông xuống, che khuất đôi mắt sáng của mình, hờ hững hỏi: "Nếu như bất ngờ gặp gỡ thì sao?"

Nghe xong Trì Vi không chút nghĩ ngợi phủ nhận: "Không bao giờ có chuyện đó đâu!"

Nghe lời hứa chắc chắn của cô, đôi môi Bạc Dạ Bạch nhếch lên, cằm tờ khẽ cười: "Ha, cùng ở thành phố này, cô sao lại chắc chắn như vậy."

Trì Vi nhũn mảy, cảm thấy người này thật nguy hiểm, suy nghĩ kiên định nói: "Nếu như không may gặp lại, hãy coi như không quen biết! Chẳng qua tôi và anh không phải là những người cùng một thế giới, sẽ không có bất kỳ cuộc gặp gỡ nào!"

Nói xong Trì Vi không dừng lại, xoay người rời khỏi.

Không ngờ đúng lúc này, Bạc Dạ Bạch bỗng dưng đưa tay ra, nắm lấy tay Trì Vi rồi vòng ra trước mặt cô.

"A.."

Trì Vi không đề phòng, miệng hét lên một tiếng bất ngờ, cơ thể cô thẳng tắp ngã trên giường.

Không chấp nhận được, vừa vặn cô nằm nhoài giữa hai chân Bạc Dạ Bạch, cách bởi chiếc chấn y tế mỏng manh nhưng Trì Vi vẫn cảm thấy thật xấu hổ.

Trong lúc cô đang giật mình bỗng dưng ở bên hiện lên một nụ cười nhạt, hần làm sao có thể dễ dàng đồng ý, chắc chắn là đang đùa giỡn với cô!

Tin chắc điều này, Trì Vi ngẩng đầu nhìn hần: "Tôi biết ngay, anh ở bề ngoài đồng ý nhưng thực tế bên trong có ý đồ khác ..."

Không để tâm đến thiếu nữ đang nói bóng gió, Bạc Dạ Bạch đưa tay đặt lên vết sưng đỏ trên má phải của cô, bình tĩnh hỏi: "Bị người khác đánh sao?"

Trì Vi nhất thời ngờ ngàng, không biết rõ mục đích của người đàn ông là gì, chỉ thấy bản thân không thể chịu nổi, cả người như bị gai nhọn đâm.

"Đây là chuyện của ta, người không cần quan tâm!"

Lạnh lùng nói chuyện, Trì Vi muốn tách ra khỏi người đàn ông này ngay.

Bạc Dạ Bạch người tuy gầy gò xen lẫn suy nhược do bệnh tình nhưng vẫn thừa sức khống chế cô.

Ngay lúc này cô gái giấy dựa chống cự, chau mày một lúc.

Đến cuối anh ta cũng buông cô ra, sau đó hộp thuốc mỡ bên cạnh đưa cho cô: "Cầm lấy, xoa một chút đi."

Trì Vi ngẩn người ra, nghi ngờ nhìn hộp thuốc: "Đây là cái gì."

Bạc Dạ Bạch lại đổi mặt xa xăm, không chút ưu tư: "Lần thứ nhất, nó sẽ làm cô đau rất. Công dụng của loại thuốc này có thể sớm giúp cô làm lành vết thương ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đối với phụ nữ giữ lấy mình

Lúc mới nghe thấy Trì Vi còn có một chút nghi ngờ nhưng sau khi biết rõ về mặt bỗng dưng thay đổi. Lòng bàn tay cô nóng bỏng, vội vã đưa hộp thuốc về tay người đàn ông, xấu hổ nói một câu: "

Tôi không cần! "

Thuốc mỡ này là của anh ấy cách đây không lâu nghĩ cô có thể cần, nên liền nhờ y tá mang tới.

Giờ khắc này nhìn phản ứng của cô, Bạc Dạ Bạch không biết phải làm sao, nói đến đâu tìm đập mặt đỏ tới đó, có chút nhịu mày: "Khi tôi bước vào, có chút thô lỗ, lúc đó tình hình của cô rất căng thẳng, cô khóc lóc kêu đau, nên có chút nghiêm trọng. "

"Câm miệng! Không được phép nhắc lại ..."

Không đợi anh ta nói xong Trì Vi giận dữ cắt ngang, mạnh mẽ lườm hần một cái.

Thấy vậy, Bạc Dạ Bạch không nói thêm điều gì, chỉ là tiện tay cầm thuốc mỡ, giọng nói vắng lặng: "

Cô không cần lo lắng, vết sưng này có thể biến mất ..."

Có lẽ anh ta nói chuyện quá mức nhưng Trì Vi chỉ cảm thấy dưới chân chỗ xé rách thỉnh thoảng đau đớn, má phải thì càng lúc càng nóng, cảm giác như lửa thiêu.

Bỗng dưng cô nhìn thấy lọ thuốc chói mắt Trì Vi cúi người nắm lấy.

"Oành.."

Chỉ muốn làm gì đó để hả giận, cô nhắm ngay vào thùng rác, ngay lập tức ném đi.

Bạc Dạ Bạch nhìn thấy hành động trẻ con của cô, đôi mắt nhạt nhẽo không nhìn ra cô đang nghĩ gì.

Ngược lại Trì Vi khê nâng cằm, cố gắng hết sức duy trì sự cao sang: "Tôi nói không cần, chính là không cần! Đừng tưởng rằng "già mù sa mưa" thì tôi sẽ thay đổi ý định. "

Dứt lời, Trì Vi cẩn thận cầm lấy túi xách, một lần nữa đứng thẳng người, lạnh lùng hướng về phía người đàn ông nhắc nhở: "Tốt nhất anh nhớ cho kỹ, vừa nãy chính miệng đã đồng ý. Từ giờ khắc này, chúng ta không có một chút quan hệ nào!"

Trên giường bệnh, Bạc Dạ Bạch hơi sững sờ, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng gầy của cô gái.

"Này cô, tôi là Bạc Dạ Bạch. "

Rất nhanh anh ta đưa ra câu trả lời.

" Bạc Dạ Bạch. Tôi, sẽ nhớ kỹ. "

Cuối cùng, Bạc Dạ Bạch nhìn cô gái rời đi, cửa phòng bệnh một lần nữa đóng lại, hoàn toàn ngăn cách hai người như là chia phần trắng đen, hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.

Tri Vi vừa đi, phòng bệnh yên tĩnh trở lại, để lại một mình Bạc Dạ Bạch.

Nhìn xem, Bạc Dạ Bạch cảm thấy tò sọc, quan sát một lúc, tiện tay vò thành một cục, ném nó vào cốc nước.

Lẳng lẳng tò sọc trở nên mờ mịt bên trong nước, bỗng chốc bị tiêu hủy.

Bỗng Dung cửa phòng bệnh một lần nữa bị đẩy ra, một hình bóng người đàn ông chậm rãi bước tới chiếc giường.

" Bạch, ngươi muốn thông tin. "

Cung Tu mở miệng, tiếng nói như khiêu khích, cho thấy những tính toán không thể xấu xa hơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, hân hiện ra trước mặt, bỗng dung mang theo sự tăm tối trên mặt, che khuất hơn nửa chỉ chừa ra đôi mắt đôi mắt hẹp, cực kì thần bí.

" Tối hôm qua, chuyện gì đã xảy ra. Không phải trái tim ngươi không thoải mái, về phòng nghỉ ngơi trước! Làm sao đột nhiên lại nhập viện, hiện tại còn muốn thông tin về Tri Vi ... "

Đối với điều này, Cung Tu nổi lên đôi môi mỏng và trong con mắt xẹt qua một nụ cười thâm thính.

" Bạch, hiện tại ai cũng nóng lòng muốn biết người cùng Tri Vi vụng trộm, chính là ngươi. "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ròng rã sáu năm, mỗi tháng cô ấy vẫn viết

Cung Tu thuận miệng hỏi, đặt tài liệu lên giường, cảm thấy khả năng lớn không phải vậy.

Có vẻ Bạc Dạ Bạch không tự rời khỏi Hoa Thành, những năm trước đây nhiễm bệnh nghiêm trọng, chỉ có thể ở trong bệnh viện và hầu như không thể ra ngoài ... Coi như tình cờ ra ngoài một chuyến cũng không thể đi xa.

Bây giờ vừa mới đến trung tâm thành phố, làm sao có thể dính líu quan hệ với nhà họ Tri.

Ngoài ra còn có một điểm mấu chốt, Cung Tu hiểu tính Bạc Dạ Bạch chắc chắn sẽ không thích Tri Vi, hai người hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể còn một khả năng, anh ta vừa thăm dò vừa hỏi: " Chẳng lẽ mỗi tháng đúng hạn anh đều viết thư cho một cô gái, người đó là Tri Vi sao. "

Nghe vậy, Bạc Dạ Bạch yên lặng suy nghĩ, đôi mắt như ngưng lại, phủ định: " Không phải cô ấy. "

" Tôi cũng nghĩ không phải là cô ta! Phụ nữ nông cạn mà lại độc ác, không ai có thể chân thành kiên trì mà viết thư trong sáu năm được ... "

Cung Tu cười nhạo nói chuyện, tiếng nói muôn phần châm biếm.

" Ý gì đây. "

Bạc Dạ Bạch thuận miệng hỏi, tâm tư như không có chút gợn sóng nào.

Về vấn đề này, Cung Tu không kiềm chế được mà thoải mái nói: " Anh vừa tới thành phố này, chắc chắn không biết. Nói đến vị Tri tiểu thư này, cũng gọi mà muôn phần đặc sắc ... "

" Cụ thể tôi không có hứng thú biết rõ, chỉ là có người tận mắt chứng kiến thời còn trẻ, cô ấy đã tự mình đẩy mẹ kế đang mang thai xuống cầu thang, dẫn đến việc cái thai bị sảy và bà ấy bị vô sinh ... "

" Còn có tin đồn, cô ta y vào thế lực nhà mình, bắt luận ai cũng không được đắc tội, nếu không ngay lập tức táng gia bại sản! Cái gọi là đắc tội đó chung quy là có người đã từng theo đuổi cô, cô ghét bỏ đối phương xấu xí, cảm thấy đó là sự khinh thường đối với mình, bức người đến mức rời khỏi thành phố này mãi mãi. ... "

" Những chuyện này không tính, thân là người giàu có sung túc đỉnh cao vậy mà lại có tính khí khó hiểu! Cái chính là ở chỗ chuyện tình cảm của cô ta, mười bảy tuổi bắt đầu, mỗi năm đính hôn một lần, cho đến tối hôm qua đã là lần thứ ba liên tục đính hôn. Đáng tiếc a, nhiều lần cũng không thể tránh khỏi bị kịch, bị người ta ghét bỏ từ hôn ... "

...

Nghe Cung Tu nói những chuyện này, trong đầu Bạc Dạ Bạch hiện lên hình dáng thiếu nữ cao quý ấy tiện miệng hỏi: " Tại sao? "

" Bạch, anh nghĩ, cô ta mới mười chín tuổi đã đính hôn nhiều lần như vậy. Có thể tưởng tượng ra những cuộc trò chuyện lên lút về chuyện tình của cô ta, bị bao người soi mói. Xét về thân phận của cô, dù tư cách cưới làm vợ chỉ có những người con trai nổi tiếng. ... Tuy rằng cưới cô ấy, có thể vì gia đình mang đến không ít chỗ tốt, là thân đàn ông, ai có thể thật sự đồng ý cưới vì rung động. Phụ nữ như vậy, bất kì lúc nào cũng có thể cho mình đội mẩy cái mũ xanh ... "

Cung Tu lĩnh tinh lang tang kể lại toàn bộ những lời đồn từ người khác mình đã nghe, bản thân không phải cố ý làm cho nhục nhã.

Đột nhiên lời giải thích của anh ta rơi vào bên trong tai Bạc Dạ Bạch, làm gọi nhớ về tối qua ở trên ghế sofa, khoảnh khắc chiếm giữ của cô gái, rõ ràng cảm thấy có sự cản trở nhưng sau đó là sự đâm xuyên mạnh mẽ.

Lại nhớ tới, dưới thân hân cô oan ức gào khóc kêu đau, đủ để chứng minh một điều.

Cô hoàn toàn là trinh nữ, hoàn toàn sạch sẽ, chưa từng bị người ta tranh giành.

Nhất thời Bạc Dạ Bạch về mặt man mát, ánh mắt rơi vào tập tài liệu về cô, chăm chú một chút: "Lời đồn đại nhảm, xưa nay luôn sai, không nên tin."

Thật giả Cung Tu cũng không có hứng thú, chỉ vô vị hỏi: "Nói chung đều không đến nỗi, nhưng không có lừa làm sao có khối. Bạch, thông tin về cô ta, trước tiên anh hãy mở ra xem..."

Nhìn tập tài liệu trước mặt, Bạc Dạ Bạch đích thân cầm lên, không mở ra ngay mà nhớ đến một câu nói của cô.

Đột nhiên Bạc Dạ Bạch hồ hững xé đôi khiến tập tài liệu rách thành vài mảnh.

Sau đó hàng lông mi của anh rũ xuống, che khuất đôi mắt nhàn nhạt, tiếng nói như người say rượu:

"Phần tài liệu này hủy đi. Tôi và cô ta, sẽ không bao giờ gặp lại."

Cung Tu ngăn ra, nhất thời có chút không rõ.

Chốc lát mạng theo kinh ngạc mở miệng: "Thật hiếm khi nhìn thấy anh có hứng thú với ai đó... Anh có phải là để ý tới Tri tiểu thư. Không nói tới chuyện khác, riêng về sắc đẹp và thân thể, ít người có thể qua cô ấy..."

Nói xong hần thu nhặt tài liệu lại, nghĩ chút nữa sẽ đem đi tiêu hủy.

Cung Tu bất chợt nhớ đến điều gì đó, cẩn thận lấy một phong thư từ trong lồng ngực ra, để trước mặt anh ta: "Đây, thông tin về Tri Vi anh không muốn xem. Có một cô gái gửi thư cho anh, tóm lại anh cũng nên xem một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Năm đó cô bé ấy yếu đuối gào khóc

Liên quan tới cô gái viết thư, Cung Tu vẫn không biết rõ thân phận đối phương, không phải là không muốn điều tra mà là Bạc Dạ Bạch đã ngăn cản.

Cô ấy vẫn tồn tại một cách bí ẩn trong sáu năm dài.

Vào giữa tháng, một lá thư sẽ được gửi đúng hạn, đôi khi trong nửa tháng, hoặc thường xuyên hơn là mười ngày.

Những lá thư này đều là tự tay viết bút máy, Bạc Dạ Bạch xem từng lá một nhưng rất ít khi trả lời lại.

Lúc bắt đầu Cung Tu thấy thật bất lực, vào thời đại Internet, điện thoại, tin nhắn, bưu kiện... không ít phương thức thuận tiện mà lại nhanh như vậy, có sao phải phiền phức và què mùa.

Cho đến khi sáu năm ròng rã trôi qua, anh ta nhìn Bạc Dạ Bạch giữ lại từng phong thư, đọc từng niềm vui nỗi buồn của cô gái ấy.

Lâu dần lại cảm thấy nhất định đây là tấm chân tình.

Bây giờ Bạc Dạ Bạch không đến thành phố, cô gái ấy cũng không ở ngay đây, Cung Tu không thể không suy nghĩ.

Bạc Dạ Bạch thân thể không khỏe, lần này đi ra ngoài, ngoại trừ có việc riêng muốn đích thân làm...

Như vậy chuyện còn lại, hơn cả cô gái này chính là muốn gặp người đã hạ bút.

Nghĩ như thế, Cung Tu mở đôi mắt ngang hẹp một cái, đón lấy ánh sáng: "Bạch, anh hiện đang ở thành phố, cũng không thể điều tra thân phận cô gái này. Người ta viết thư cho anh sáu năm anh lại vô tình, cũng nên nhìn thấy người đó là ai..."

"Không cần, bây giờ không phải lúc."

Bất ngờ Bạc Dạ Bạch vẫn từ chối như cũ, tiện tay cầm lấy phong thư.

"Bạch, anh một chút vội vã cũng không có! Không bằng anh chỉ ta, làm sao trên chộc cô gái này."

Sáu năm anh nhẫn tâm không đáp lại, cô ấy vẫn kiên trì theo đuổi, nhìn thấy ta thật ước ao. Theo tôi thấy cô ấy đối với anh là tình ý."

Cung Tu suy đoán vậy nhưng trong lòng thì chắc chắn.

Nếu không có tình ý thì làm sao kiên trì đến vậy.

Sáu năm không phải sáu ngày, càng không phải sáu tháng... Bởi vậy, tuy không rõ thân phận nhưng từ điều này có thể cho thấy cô gái này rất ám áp!

Con người họ đã như vậy, trời sinh trong bóng tối, không cách nào tiếp xúc ánh mặt trời nhưng lại rất... khát vọng ánh mặt trời.

Nhìn xem Bạc Dạ Bạch lại xa xăm, mờ mịt như sương mù: "Đừng đoán bừa, không có cái gì gọi là tình yêu cả."

Nói đến đây, trong đầu mờ lung hiện ra một bóng hình, đôi môi nhợt nhạt nói.

"Cô ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ."

Trong sáu năm, cô bé đã khóc và rất yếu đuối, nhưng giờ đã lớn, xinh đẹp lại vô song.

Tuy rằng không biết đáng đáp ra sao nhưng lại... giống Tri Vi đến vậy.

Không nghĩ sao anh ta nhớ tới Tri Vi, tính toán tuổi tác hai người là cùng trang lứa.

Cô gái trẻ tuổi, cuộc sống mới bắt đầu, tương lại sáng lạng khắp nơi.

Cần gì phải đem thời gian quý giá lãng phí cho một người sắp chết như mình.

Bạc Dạ Bạch buông hàng lông mi, chăm chú nhìn phong thư trên tay, tỏa ra một mùi hương êm dịu.

Một lúc lâu, cười nhạt.

Ha, có gì.

Vào đầu mùa đông, một vài con mưa nhỏ rơi xuống, bầu trời âm u, thỉnh thoảng vài con gió lạnh phả vào mặt.

Tri Vi xuống xe, giẫm đôi giày cao gót, như một nàng công chúa, xinh đẹp trở lại biệt thự Tri Gia.

Cần trư người hầu ai nấy đều vội vàng lo phần việc của mình.

Nhìn Tri Vi xuất hiện, đều dừng việc trên tay, cung kính chào: "Chào buổi sáng, đại tiểu thư."

Sau đó, trong số những người hầu có một người phụ nữ bước ra và vội vàng nói: "Thưa cô, sao bây giờ cô mới về? Ông chủ đã rất lo lắng, nói rằng nếu cô về, hãy đến phòng làm việc trước..."

Tri Vi như phốt lờ chuyện này, về ngoài lạnh lùng và thờ ơ, giọng nói càng không dịu dàng: "Ta vẫn mạnh khỏe mà?"

Đột nhiên nghe xong, bà Vương trong lòng căng thẳng, về mặt không được tự nhiên: "Cô chủ, cô chủ nhỏ từ hôm qua đã ở đây, chưa ra khỏi cửa một bước. Trước tiên cô nên đến gặp ông chủ..."

Lời chưa nói xong, trên lầu đã vang lên tiếng đàn, Tri Vi cong bờ môi, lập tức xoay chân một cái, đi lên lầu.

Nhìn bóng lưng cô gái biến mất, tất cả người làm lúc này mới xì xào bàn tán: "Nhìn đi, đại tiểu thư đánh hôn thất bại, chắc chắn tâm trạng không tốt, lại phải đi tìm cô chủ nhỏ xả giận rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hai cô gái nghiêng nước nghiêng thành nhà họ Tri

Nghe xong bà Vương chỉ cảm thấy thật buồn, làm ở Tri Gia mười năm nhưng vẫn không thể hiểu tại sao khi còn bé cô lương thiện, đáng yêu vậy, lớn lên lại trở nên nông cạn không thể tả.

Cô con gái thứ hai thì hiền dịu ôn hòa, coi như cùng cha khác mẹ nhưng không bao giờ chủ động trêu chọc... Không biết làm sao Tri Vi luôn thấy không hợp mắt, thường xuyên kiểm soát với cô!

Bà Vương nhún mày quay đầu giục người hầu một câu: "Còn không mau tới phòng làm việc nói cho ông chủ, cô chủ đã quay về, hiện tại đang ở phòng đàn!"

...

Ở lầu ba, phòng nhạc âm thanh du dương, vừa đẹp dễ mà cũng thật xót thương bi lụy.

Tri Vi về mặt lạnh lùng, đứng ngoài cửa phòng, chưa dừng lại gõ cửa mà đã tự tay đẩy cửa ra.

Đập vào mắt là một cây đàn piano trắng toàn thân được đặt ở trung tâm, được bao quanh bởi những bức tranh phong cảnh trên các bức tường và một bó hoa không rõ tên được cắm ở chiếc bình trong góc.

Ngay lúc này, các cửa sổ từ sàn đến trần được mở ra, màn che thổi theo gió hiện ra khung cảnh tuyệt đẹp.

Trước chiếc đàn, cô gái mặc một chiếc váy dài và thanh lịch, mười ngón tay linh hoạt, không ngừng rơi trên phím đàn đen trắng.

Một bản nhạc piano "Bầu trời của thành phố" được cô biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Nghe thấy tiếng mở cửa, các ngón tay dần ngừng lại, đứng dậy quay đầu, Tri Vi từng bước tiến vào, hai người lập tức rút ngắn khoảng cách.

Ở trung tâm thành phố, liên quan đến Tri Gia có một lời đồn đại như vậy.

Tri Gia có hai cô con gái, đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Một người là đại tiểu thư.

Đó là Tri Vi, nhan sắc xinh đẹp, cô giống như một bông hồng mạnh mẽ... Chỉ tiếc đóa hoa này có gai, dễ dàng đâm thương tích khác người!

Người con gái thứ hai tất nhiên chính là nhị tiểu thư.

Tri An, mặc dù nhan sắc không rực rỡ như tỷ tỷ nhưng tài hoa hơn người, dịu dàng lễ độ, không khác nào cây anh đào nhẹ nhàng, thật khiến người ta hoàn toàn mê mẩn.

"Chị..."

"Đừng..."

Tri An vừa mới mở miệng một chữ ngay lập tức Tri Vi giờ tay tát một cái tát ngay vào mặt cô.

Trong nháy mắt Tri An bị đánh nghiêng qua một bên, thân thể lúi lẹo lao đảo, đụng phải mặt sau cây đàn, hai tay hoảng loạn đề trên phím đàn, phát ra một chuỗi âm thanh ngổn ngang.

Ngay lập tức có thể thấy trên mặt Tri An hiện lên năm ngón tay ửng hồng.

Đủ để chứng minh Tri Vi ra tay không chút nể nang.

"Sự việc tối hôm qua có phải do cô làm?"

Bàn tay đánh người của Tri Vi đã nắm tròn lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Tri An chất vấn.

Nhìn xem, mái tóc dài đến eo của Tri An rải trên vai, che khuất hơn nửa khuôn mặt, thoáng dừng lại một chút, ôm gò má đau đớn đứng lên: "Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Không phải chị chán ghét em, không cho phép em tham gia tiệc rượu nên em vẫn ở nhà..."

"Cô ở nhà là đúng, bỏ thuốc đâu cần cô phải tự tay đi làm?"

Tri Vi chăm chăm nở nụ cười, trong lòng chắc chắn em gái mình không thể không liên quan.

"Bỏ thuốc, em không biết chị đang nói cái gì. Chỉ là ba lần đính hôn thất bại, chị nên tự hỏi chính mình, không phải sao?"

Tri An nhàu đôi mày, giọng điệu nhấn mạnh.

Nhìn thấy cô phản ứng như không có gì, Tri Vi không kiềm chế được cơn nóng giận của mình, không muốn đôi co, giờ tay lại tát một cái.

Nhưng lần này Tri An đã nghiêng đầu tách ra, đưa tay ra đỡ tay Tri Vi: "Chị trong lòng là đang tức giận, nhưng đây là chuyện của chị. Tôi làm chuyện sai trái, chị đánh mắng tôi, tôi không một lời oán giận. Nhưng không có chút chứng cứ nào, tùy ý đổ gáo nước bẩn cho ta thì thật là quá đáng."

"Chứng cứ, Tri An người thông minh, sao có thể ngu đến mức để lại chứng cứ! Em gái ngoan của ta, cái đáng về ấy lẽ được người ngoài chứ ta thì không..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tri Vi áp sát người Tri An, cơn bão tức giận

Tri Vi nắm chặt bàn tay, giọng nói chua cay đến tận cùng.

Lần này, Tri An vẫn chỉ lặng lẽ nghe, khuôn mặt không một chút biến đổi, tiếng nói vẫn trong veo như nước: "Tại sao chị lại chắc là tôi làm. Làm như vậy tôi đâu được lợi ích gì, tại sao tôi phải làm?"

"Bởi vì ngươi căm ghét ta."

Không hề che giấu, Tri Vi một lời nói rõ nguyên nhân, sau đó cúi người áp sát, đôi mắt sáng như chiếu ra từng tia hiểm ác, lả lả căm ghét: "Cũng như... Tôi chán ghét cô cùng người mẹ thấp hèn của mình vậy!"

"Tri Vi không cho phép chị nhục mạ mẹ ta!"

Tri An trong lòng như bị đâm một cái, cắn môi che giấu một hồi.

Ngay lúc đó, ngoài cửa có một người phụ nữ đang phụ đỡ người đàn ông chống gậy, vừa hay nghe được câu nói ấy.

Nhất thời Tri An nhún vai, có chút lúng túng không biết phải hành xử thế nào.

Bên cạnh bà, ông chủ nhà họ Tri sắc mặt nghiêm túc: "Tri Vi, con nói gì vậy, có hay không sự giáo dục. Đây là mẹ của con!"

Thấy vậy Tri Vi buông Tri An ra, lùi về sau một bước rồi cười nhạt, không biết phải sửa bao nhiêu lần cho đúng: "Bố, mẹ tôi từ lâu bạc mẹ, an nghỉ nơi lòng đất. Không giống như họ, sống tùy tiện ở nơi này, thực sự là người tốt không sống lâu, tai họa ngàn năm!"

"Đưa con gái hư hỏng, cầm miệng lại cho ta!"

Tri Viễn đập chiếc gậy xuống dưới đất lớn tiếng quát.

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Tổ Chi nhìn thấy mặt con gái sưng đỏ, vội vã đi lên trước hỏi: "An An, chuyện gì thế này?"

Tri An đẩy nhẹ cánh tay của mẹ mình ra, lạnh lùng nói: "Mẹ, con không có chuyện gì."

Sau đó Diệp Tổ Chi liền đoán ra chắc chắn là Tri Vi lại đem con gái bà ra xả giận, miễn cưỡng vui cười mở miệng: "Vi Vi, An An có chỗ nào không đúng con nói cho ta biết, ta sẽ chịu thay. Chỉ là..."

Con đừng đánh con bé nữa, được không."

Tri Vi nhìn ba người trước mặt, như một gia đình hạnh phúc và vui vẻ, lười nhác và cúi đầu nói: "Tôi đánh cô ta là vì cô ta chọc tôi không vui. Bà muốn nhận lỗi, hãy quay về phía mẹ ta mà xin lỗi, đừng làm bộ làm tịch trước mặt ta!"

"Tri Vi, An An là em gái của con, sao con lại không thể tha thứ cho con bé. Mấy năm qua, con luôn tùy hứng làm khó dễ nó, không một chút nào giống chị cả!"

Tri Viễn thất vọng nhìn con gái lớn, chỉ cảm thấy thật không thể nói lý.

"Cô ta không phải do mẹ tôi sinh ra, có gì tôi phải xem như em gái mình. Tôi Tri Vi, không bao giờ chấp nhận làm chị của nó!"

Nhìn mắt mẹ kế và em kế mình, Tri Vi cười tự như không cười nói chuyện, không để lại chút tình cảm nào.

Nói tóm lại, cô ấy còn phiền muộn, ba người họ cũng đừng hòng hạnh phúc!

"Người..."

Mất thấy, tai nghe những lời nói như vậy, Tri Viễn thật sự tức giận, nhấc cây gậy lên đánh liên tiếp vào người Tri Vi.

Tri Vi không né không tránh,

cố gắng chịu đựng, thân thể run lên lao đảo, một lần nữa đứng cho lưng thẳng tắp.

Ngược lại mỗi lần như vậy, cô sẽ bắt nạt lại Tri An, bố cô sẽ giúp Tri An đòi lại công bằng, vì vậy...

Cô đã quen với tất cả!

Sau đó, mẹ kế liền ra mặt, đảm nhiệm vai diễn hiền lành, từ tế.

Thấy vậy, quả nhiên Diệp Tổ Chi vội đưa tay ngăn cản: "Anh đang làm gì vậy. Vi Vi cũng là vì con trai nhà họ Hoắc đào hôn nên trong lòng mới sinh ra khó chịu như vậy..."

"Trong lòng khó chịu liền muốn liên lụy người vô tội. Không nói đến Hoắc Đình Thâm đào hôn, chỉ nói ở bản thân nó, cả đêm trốn ở phòng nhân viên lại cùng tên đàn ông xa lạ khác làm chuyện bất chính, nhiều người tận mắt chứng kiến như vậy, quả thực mất hết mặt mũi nhà họ Tri..."

Tri Viễn kịch liệt nó, trong tay nắm chiếc gậy định lần nữa quật vào người Tri Vi.

Cũng may nhờ Diệp Tổ Chi khuyên can, mới lấy lại chút bình tĩnh, lại nhìn Tri An, thấp giọng thở dài:

"May là còn có An An hiểu chuyện, Tri Gia này mới không còn khiến người ta đem ra làm trò cười

..."

Những lời này, Tri Vi đã nghe tới mức phiền chán, đơn giản không thoải mái trong lòng liền xoay người muốn rời đi "

"Đứng lại..."

Tri Viễn như khơi lại cơn giận, lạnh lùng nhắc nhở: "Tri Vi, lần đính hôn này chồng tương lai do chính con lựa chọn, chính con phải đứng ra giải quyết! Ta cho con trong vòng ba ngày phải xin lỗi Hoắc Gia vì đã hủy bỏ hôn sự này.."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

"Hủy hôn."

Tri Vi dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn bố mình, nhân nhặt hỏi một câu: "Tại sao lại hủy hôn?"

Ngược lại lần này Tri Viễn ngắn ra, nhú mày nói: "Hoắc Đình Thâm cũng đã chối bỏ hôn lễ này, không muốn cưới con. Con không từ hôn chẳng lẽ lại muốn kiên trì đính hôn lần tiếp theo?."

Đối với đứa con gái lớn này Tri Viễn ít nhiều có chút hiểu rõ, tính khí không phải bình thường mà rất kiêu căng.

Hai lần đính hôn trước, khi đối phương có nguyện vọng hủy bỏ hôn ước, cô liền lập tức đồng ý, không lưu luyến chút nào, chủ động kết thúc, không màng danh tiếng của mình bị tổn hại.

Không hiểu sao đến con trai trưởng nhà họ Hoắc thái độ cô liền thay đổi.

Tri Viễn nghĩ tới nghĩ lui, cuộc hôn nhân với nhà họ Hoắc lần này là bản thân cô kiên trì, còn không... là cô thật lòng thật dạ.

Thế nhưng Tri Vi không chút nào chùn bước, ăn nói mạnh mẽ một câu, xác minh cho suy đoán của Tri Viễn: "Con phải gả cho Hoắc Đình Thâm, nhất định không thể từ hôn!"

"Con..."

Lúc này Tri Viễn mới nhận ra, đối với đứa con này, ngày càng không thể hiểu thấu.

Thế nhưng vừa nghĩ tới những chuyện cô đã làm, ông càng lạnh lùng nói chuyện: " Con không từ hôn, hà họ Hoắc lễ nào cũng không lùi bước như thế. Bình thường coi như không có tự ái, tôi hôm qua lại làm ra chuyện gièm pha thấp hèn như vậy!

Nghe xong hàng lông mi của Trì Vi buông xuống như đôi cánh bướm bướm, đôi môi cong lên, mang theo phần hững hờ: " Gièm pha thấp hèn, tôi bình thường vẫn làm như vậy, nhiều một ít, thiếu một ít cũng chẳng ảnh hưởng gì. Chẳng phải suy cho cùng cũng được đi truyền từ bà ấy sao!"

Dứt lời Trì Vi một lần nữa ngừng đầu, cười mà như không cười, đầu tiên là xem thường bố mình, sau là người mẹ kế, hiển nhiên có ám chỉ.

Đối diện với ánh mắt ấy, Diệp Tổ Chi trong đầu chỉ nghĩ đến việc năm xưa, không khỏi chột dạ cúi đầu.

Ánh mắt Trì Viễn mang theo tức giận, cây gậy trong tay liên tiếp gõ xuống đất, khuôn mặt tràn đầy sắc bén: " Đồ hư hỏng, muốn làm ta tức chết hay sao?!"

" Hà có phải tức giận như vậy, chính ông cũng làm được mà, tôi nói không đúng sao."

So với cha mình, Trì Vi vẫn bình tâm đến đáng sợ, không chút nào sợ sệt.

Sau tất cả cô thấy thật vô vị, lúc này mới nói thêm một câu: " Lần này thật oan uổng! Đêm hôm qua đã có người bỏ thuốc tôi."

" Bỏ thuốc ... Thuốc gì ..."

Trì Viễn ngăn người ra, nhất thời có chút nghi ngờ.

Thấy vậy, Trì Vi nở một nụ cười mang mấy phần chế giễu: " Lão Trì, người là chủ của một gia đình, điều này cũng không biết sao. Muốn làm cho nam nữ cùng lên giường, ngoại trừ một loại thuốc kích thích thì còn có thể là loại thuốc gì khác ..."

Nói xong Trì Vi xoay chuyển ánh mắt, dừng lại ở bên cạnh chiếc đàn piano, ánh mắt sâu sắc: " Trì An, cô tốt nhất là cầu nguyện cho hôn sự của ta vẫn còn đó đi, bằng không đánh chửi thì quá đơn giản!"

Dứt lời Trì Vi ngừng cao đầu nhìn con đầu đốn vì bị chiếc gậy đánh vào người đi ra khỏi phòng đàn.

Loáng thoáng nghe cha mình buồn bực hỏi lại: " Đồ hư đốn, thực sự hư đốn! Minh làm nên chuyện xấu xa, liên quan gì đến An An ..."

Loáng thoáng nghe cha mình buồn bực hỏi lại: " Đồ hư đốn, thực sự hư đốn! Minh làm nên chuyện xấu xa, liên quan gì đến An An ..."

Loáng thoáng nghe cha mình buồn bực hỏi lại: " Đồ hư đốn, thực sự hư đốn! Minh làm nên chuyện xấu xa, liên quan gì đến An An ..."

Diệp Tổ Chi vừa an ủi, vừa giúp chồng mình vỗ ngực, chậm rãi lưu thông khí huyết.

Sau đó nhìn Trì An đau lòng nói chuyện: " Chi đáng thương cho Trì An, con bé vô tội ..."

Nghe vậy Trì Viễn cũng áy náy nhìn con gái nhỏ, bất đắc dĩ thở dài: " An An, oan ức cho con rồi."

Trì An khuôn mặt dịu dàng, khẽ mỉm cười: " Cha mẹ, con không liên quan gì."

Từ khi bước qua cửa lớn nhà họ Trì, rờn rã sáu năm Trì Vi không ngừng tìm cớ khiêu khích, đánh chửi, cô từ lâu cũng đã dần quen.

Quả thật Trì Vi nói không sai, cô chán ghét bản thân, mà bản thân ... cũng giống như chán ghét cô ấy!

Tiếp đó, Trì Viễn gọi người mang thuốc mỡ lên để làm cho vết sưng đỏ kia biến mất.

Vừa tức giận vừa nghĩ tới việc đánh con gái lớn, chính là trầm giọng nhắc nhở: " Con gái lớn như vậy, cũng phải khác đi một phần."

Sau đó Trì Viễn lại nhớ tới chuyện Trì Vi nói bị bỏ thuốc song song với việc trong buổi tiệc hôm qua cả hai nhân vật nam nữ đều mất tích, các khách mời đều bị bỏ rơi ở khách sạn không khỏi xoa trán nghĩ ngợi xừ lý đồng hồ loạn này.

Trong phòng piano, sau khi bôi thuốc Trì An lại lần nữa ngồi trước cây đàn, tiếp tục chơi.

Chi có điều lần này không phải là (Bầu trời của thành phố) mà là (Hôn lễ trong mơ).

Cô biểu diễn ở trong, một lần nữa Diệp Tổ Chi lại đẩy cửa bước vào, nhũn mảy đứng ở một bên: " An An, con nói cho ta nghe, chuyện Trì Vi bị bỏ thuốc, chuyện này ... Là con làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Con bé bẩm sinh tính khí nóng nảy, con không được như vậy.....

Bỗng dung tiếng đàn piano dừng lại, trên mặt Trì An tuy đã thoa thuốc nhưng vẫn mơ hồ đau.

Thấy vậy, Diệp Tổ Chi lo lắng con gái nhất thời kích động, gây ra chuyện sai trái, không khỏi nhũn mảy khuyên: " An An, ta không phải đã nói rồi sao ..."

" Đã nói phải bình tĩnh, tốt nhất biết thân biết phận, không nên trêu chọc Trì Vi!"

Trì An nhàn nhạt cắt ngang, nói lại lời nói từ lâu đã khắc ghi tận đáy lòng.

Dứt lời, cô nhắm mắt lại, nhớ về dáng dấp vênh váo của Trì Vi: " Thế nhưng từ xưa đến nay, mẹ con ta không nợ gì Trì Vi, cô ấy không muốn làm chị của con làm sao con dám đồng ý làm em "

" An An con biết rõ mà, tính cách của Trì Vi ... "

" Tính khí không tốt. "

Trì An mỉm cười tiếp tục cắt lời mẹ, hàng lông mày dịu dàng mà cũng thật gần gũi: " Chị ấy tính khí không được, liền có thể độc ác đẩy mẹ xuống lầu, hại người sinh non rồi vô sinh! Chị ta tính khí không được nên con luôn phải nhường nhịn, bỏ qua tất cả mọi chuyện! Nàng tính khí không được nên có thể tùy ý chửi đánh con, phá hoại tất cả những gì con thích ... "

Bước chân vào nhà họ Trì sáu năm, Trì Vi vẫn không ngừng nhắm vào cô.

Mình thích con búp bê này oa oa, Trì Vi cướp lấy và ném đi mất.

Mình rất thích bức tranh Quốc Họa, Trì Vi lại trực tiếp xé đi.

Mình thích nuôi dưỡng con mèo nhỏ, Trì Vi lại đưa nó đi.

....

Mọi việc cứ như vậy, từng việc từng sự kiện một, cùng là con gái nhà họ Trì, Trì Vi là ngôi sao rực rỡ, còn mình chỉ là vết nhơ nhác thấp kém!

Nguyên nhân sao, chỉ có một, chính là xuất thân của mình, mẹ mình là người thứ ba chen chân ...

Mà bản thân, lại là con gái của kẻ thứ ba! "

Nhìn con gái gầy gò, mái tóc đen mực dài tới eo, vài sợi xõa ra trước ngực, tăng thêm mấy phần điềm tĩnh, nhẹ nhàng, duyên dáng.

Hàng mi mắt Diệp Tổ Chi buông xuống, che khuất tất cả tâm tình, âm thanh dịu nhẹ: " An An, xin lỗi, ta biết con khổ. Là ta sai, đều là ta sai, là ta liên lụy đến An An ... "

Nhìn dáng dấp mẹ mình, con mắt Trì An hiện ra ngấn nước, nhẹ dạ an ủi: "' Mẹ, người không cần lo lắng, chuyện Trì Vi bị người ta bỏ thuốc không phải do con làm. "'

"' Thật sự. "'

Diệp Tổ Chi tâm trạng buông xuống, xác nhận lại lần nữa.

Trì An gật đầu, chăm chú nhìn lại một lần: "' Hừm, thật sự. "'

" Vậy thì tốt rồi ... "'

Lần này Diệp Tổ Chi coi như cũng hoàn toàn yên tâm, vỗ về con gái, chân thành nói tiếp: "' Mẹ hi vọng An An làm người lương thiện, trong sạch. An An, con biết không. Con là niềm kiêu ngạo to lớn nhất của mẹ, còn Trì Vi thì không như vậy! Con bé bẩm sinh đã tính khí nóng nảy, con đừng học tập, sẽ không người đàn ông nào thích cả ... "

Trì An im lặng, để mẹ mình nói tiếp.

" An An con nhẫn nhịn nhiều một chút, nhiều nhất chừng hai năm nữa, ta sẽ để cha con lựa chọn cho con một mối hôn sự, sau đó mặt mày rạng rỡ gả đi. Chẳng qua ta muốn xem Trì Vi, dường như đồng ý Hoắc Đình Thâm, nói không chừng sắp được gả đi, con không cần phải chịu khổ nữa ... "

Diệp Tổ Chi chậm rãi phân tích như thế, trên mặt nụ cười khẽ hiện lên.

" Cũng may danh tiếng Trì Vi có chút kém cạnh, thế nên không ảnh hưởng tới con! Ngược lại những người phụ nữ nổi tiếng không ưa Trì Vi sẽ không ngừng hỏi thăm con. Đến lúc đó, ít nhiều cũng có những chàng trai danh giá ta đều mặc sức cho con lựa chọn ... "

Dù sao nhà họ Trì cũng không có con trai, chỉ có hai đứa con gái, cưới ai cũng có tác dụng như nhau

Nếu như Trì Vi xinh đẹp, quyến rũ nhưng vì chuyện đính hôn mà danh tiếng mất sạch sành sanh khi trời vừa sang, không nữa người tới cửa cầu hôn.

Con gái của bà coi như nhan sắc không kịp nhưng thắng ở tài hoa vô song, lại dịu dàng có lễ độ, bao nhiêu người mong mà không được.

Trì An lặng lặng nghe, bỗng dung ngón tay đập vào chiếc đàn piano, thuận miệng nói: " Mẹ, người có nghĩ tới hay không, hai lần đính hôn trước Trì Vi không chút lưu luyến, trực tiếp đứng ra hủy hôn.

Bây giờ vừa đến con trai trưởng nhà họ Hoắc chị ấy không chỉ không lùi mà còn phải cố ý gả ... "

Nghe vậy Diệp Tổ Chi ngắt ra, không hiểu rõ ý con gái, rất nhanh nói lại: " Nhưng chuyện của con bé và chúng ta không liên quan đến nhau. "

Trì An đầu tiên im lặng, cầm lấy bản nhạc Thành phố của bầu trời, hững hờ nhìn một chút.

Một lúc sau cô mới tiếp tục nhàn nhạt mở miệng: " Chị ấy rất kiêu ngạo, bây giờ bỏ đi tôn nghiêm của mình. Như vậy chỉ có thể chứng minh một điều ... "

Diệp Tổ Chi không rõ vì sao, theo bản năng nói tiếp: " Chứng minh cái gì. "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trì Vi và Hàn Phương chung một lớp

Ròng rã ba ngày, tin đồn về "Con gái lớn nhà họ Trì ba lần đính hôn thất bại" liên tiếp được phát ra trên internet, gây nên làn sóng thị phi.

Tổng kết trong bốn chữ là: Quý cô bừa bãi!

Vì cơ thể không thoải mái nên Trì Vi ở nhà nghỉ ngơi, có thể điều chỉnh tâm trạng.

Bất ngờ là nhà họ Hoắc vẫn không hề xuất hiện, chỉ lén lút phối hợp với Trì Viễn để dẹp yên chuyện này, nếu tiếp tục để việc nghe sai đồn bậy này diễn ra, e là sẽ tạo thành cục diện không thể tả nổi.

Trì Vi rơi vào im lặng, chỉ là thỉnh thoảng tình cờ nhìn vào màn hình điện thoại, Hoắc Đình Thâm không có tin tức, không có liên hệ và cũng không có bất cứ một thứ gì.

Cuối cùng cô cử người đi điều tra, rút ra một kết luận.

Trong ba ngày này, Hoắc Đình Thâm ngoại trừ về nhà, làm việc ở công ty thì còn lại chỉ có ở bệnh viện, chăm sóc Lê Tuyết.

Anh ta không thể không xuất hiện, Trì Vi là nguyên nhân gây nên việc của Lê Tuyết nên cô không muốn chủ động tới cửa.

Nghĩ tới mọi việc đến như vậy, ngay lập tức chỉ muốn đền trường học.

Trước khi đính hôn cô đã cố ý xin nghỉ một tuần, cũng đã tính khi đính hôn kết thúc sẽ đi chụp ảnh cưới... Mà hiện tại, chỉ có thể đơn giản giải quyết mọi việc, quay lại trường một chuyến.

Đầu mùa đông nhiệt độ hạ xuống thấp, Trì Vi buông xả mái tóc dài, chọn một bộ quần áo ấm, để tài xế đưa tới trường.

Học viện điện ảnh Ngôi sao, ở vùng ngoại ô thành phố, là một trường đại học nghệ thuật hạng ba, hầu như những người thi vào đây, phần lớn là để giải trí.

Trì Vi là sinh viên năm hai khoa biểu diễn, xách chiếc túi xách của mình tiến vào lớp khiến không ít học sinh liếc mắt nhìn.

Lâm bồng hoa của khoa biểu diễn, trong trường có rất nhiều bàn tán sôi nổi về Trì Vi nhưng xưa nay cô đều không quan tâm.

Cũng may Học viện ngôi sao có một quy định, trừ khi là sinh viên năm tư đã tốt nghiệp, hoặc là đã bước chân vào làng giải trí... Bằng không, không được tùy hứng truyền ra bên ngoài bất cứ tầm ảnh, tư liệu hàng ngày nào... Những việc làm này để đảm bảo riêng tư và an toàn cho người thân.

V phạm quy định này, một khi bị phát hiện, sẽ bị đuổi học!

Vì lẽ đó một ít học sinh nổi tiếng hầu như chỉ xuất hiện trên diễn đàn thảo luận của trường, người ngoài không thể biết được.

Trì Vi sắc mặt điềm tĩnh, không nhìn ánh mắt mọi người, vừa tới chỗ ngồi xuống liền có một sinh viên nữ đứng dậy và không có ý muốn đi tiếp.

Muốn vào làng giải trí, tư chất to lớn nhất đơn giản là khuôn mặt.

Vừa hay đây là trường điện ảnh, thỉnh thoảng sẽ chọn ra một ít học sinh, cử đi thử vai ở các đoàn làm phim... Vì nhan sắc xuất chúng, Trì Vi luôn luôn là người được chọn, chỉ tiếc diễn xuất dở tệ, thật lãng phí.

"Trì Vi, tôi có một tin tức này, không biết... Cô có muốn nghe hay không."

Hàn Phương chớp chòn tiến lên, trên khuôn mặt vẻ xinh đẹp kia hiện lên nụ cười thật khiêu khích người nhìn.

Nói tới Hàn Phương, tướng mạo cũng rất xuất sắc, vào Học viện Ngôi sao này cùng năm với Trì Vi, cùng khoa biểu diễn chuyên nghiệp...

Một núi không thể có hai hồ, cũng như khoa biểu diễn này không thể có hai hoa.

Bởi vậy hai người luôn luôn bị so sánh với nhau, nhưng Trì Vi mãi mãi ở vị trí đó, Hàn Phương nhiều lần thua, trong lòng cảm thấy không phục.

Trong một năm qua, hầu hết là nửa năm Hàn Phương luôn cảm thấy phải cạ xát với Trì Vi, một khi đã bắt được cơ hội, cô sẽ đâm Trì Vi một cái gai nhọn.

Trì Vi như một vị tướng, lĩnh tới tướng đồ, nước tới đất ngăn, gấp chiêu phá chiêu, không chút nào sợ hãi hay thụ lùi.

Càng như vậy Hàn Phương càng không cam lòng, căm hận Trì Vi sâu sắc, căm hận đến tận xương tủy!

Trì Vi tiện tay lấy cuốn sách, mở ra rồi đặt trên bàn, con mắt nhấc lên: "Biết tôi không muốn nghe, cô không cần nhiều miệng!"

Hàn Phương vẻ mặt cứng đờ, thấy Trì Vi không nhìn mình, bản thân lại kiêu ngạo, có chút giận dữ nghiêng răng.

Bỗng dưng cô đặt chiếc điện thoại đang mở một tin tức nóng trên mạng đặt lên bàn, giọng nói hết sức giễu cợt:

"Nhìn đi này, Trì đại tiểu thư lại lần nữa đính hôn, là cùng con trai trưởng nhà họ Hoắc. Đáng tiếc a, lại lần nữa thất bại..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Cùng tên cùng họ, người ta sẽ nghĩ

Trì Vi lấy tai nghe ra, đang muốn nghe nhạc bỗng dừng nghe Hàn Phuong nói như thế liền dừng lại.

Theo bản năng cô ngẩng đầu nhìn Hàn Phuong, trên mặt cười tựa như không, đôi mày chau lại: " Cho nên."

Ở Học viện Ngôi sao cô đang có ý định ẩn giấu thân phận của mình, Hàn Phuong lại ngược lớn nhưng không có đầu óc, làm sao lại đoán ra được.

Vừa nghĩ đến đây, Hàn Phuong lại lần nữa nói tiếp, bỏ đi mối lo ngại về Trì Vi.

" Trì Vi, cô nói Cùng họ cùng tên, làm sao số phận lại kém nhiều vậy. Người ta là con gái lớn nhà họ Trì, xuất thân từ một trong bốn cái tên nổi tiếng, như hòn ngọc quý trên tay! Nhìn lại cô chút xem, ngoại trừ cái khuôn mặt còn có ưu thế gì. Cô và cô ấy thật khác nhau, suy cho cùng cũng là trời với đất, mây cùng bùn, vĩnh viễn chẳng thể trào cao! "

Hàn Phuong một hồi nói, nhìn khuôn mặt chưa tô son phấn của Trì Vi, mặc mặc nhưng không mất phần quyến rũ, cảm hận mà cũng chẳng có chút đố kỵ.

Học viện Ngôi sao là một trường đại học điện ảnh hạng ba, hầu hết các nữ sinh ở khoa biểu diễn đều rất xinh đẹp... Trì Vi luôn là nhan sắc nổi tiếng đối với sinh viên năm nhất và năm hai.

Ngoại trừ tên tuổi, những thông tin khác không được lưu truyền ra ngoài.

Người ngoài coi như biết con gái lớn nhà họ Trì tên là Trì Vi, thế nhưng đây chỉ là cái tên, không có liên quan gì.

Điều này bắt nguồn từ chủ gia đình quá cô nhà họ Trì đã từng tuyên bố rằng hễ là người thừa kế sản nghiệp vĩnh viễn không liên quan gì đến làng giải trí.

Trì Viễn rõ ràng có thái độ ghét bỏ đối với làng giải trí, nhiều người còn cho rằng có lẽ đây là nguyên nhân gây nên cái chết của vợ trước.

Đúng vậy, vợ trước của Trì Viễn, mẹ của Trì Vi chết đi, từng là đỉnh cao thành công của nền điện ảnh!

Hơn nữa, nếu Trì Vi thật sự muốn ra mắt, có thể lựa chọn Học viện điện ảnh Hoàng Gia, đó mới là trường đại học hạng nhất.

Không chỉ vậy còn có thể dựa vào thế lực nhà họ Trì, tiến hành tiếp thị hình ảnh, trực tiếp tiến vào trung tâm làng giải trí.

Trong mọi trường hợp cũng không thể ở lại Học viện Ngôi sao không chút tiến bộ này. Học sinh xuất thân từ gia đình bình thường, trong lòng với giấc mơ đầy sao.

Đương nhiên cũng có một bộ phận gia thế không khó khăn, hơn nữa cũng có một số ít nhà giàu mới nổi ... Nói tóm lại, tầng lớp thượng lưu, toàn những thiên kim cao quý, căn bản khinh thường nơi này!

Xác định thân phận vẫn chưa bị tiết lộ, Trì Vi vẫn tiếp tục cúi đầu, tai nghe vẫn được treo ở trên tai để nghe nhạc.

Thấy vậy Hàn Phuong tất nhiên không cam lòng, giọng nói đột nhiên thay đổi: " Chẳng qua, cô không cần thất vọng, nếu tôi nói đúng ... Biết đâu hai người có chút tương đồng! Nói không chắc đều bị người ta vứt bỏ à! "

Trì Vi coi như không nghe thấy gì, bình tĩnh lật trang sách lên.

Trước mặt cô Hàn Phuong vẫn không từ bỏ, tiếp tục chế cười: " Thiên kim công chúa thì làm sao.

Không phải cũng bị người ta hủy hôn ba lần! Đương nhiên, thật đáng đời, là cô ta phóng đảng và không tự ái! Trì Vi, cô tuyệt đối đừng học tập cô ta, người ta tốt xấu còn có gia đình, bối cảnh kẻ bên, kỹ năng diễn xuất của cô thì tệ đến mức chỉ có khuôn mặt! Nhân lúc còn trẻ hãy nhanh chóng tìm cái kim vàng, tính toán tương lai một chút, kéo một ngày hoa tàn ít bướm ... "

" Đừng.. "

Bỗng nhiên Trì Vi ném tai nghe ở trên bàn, đôi mắt sáng như sao đêm giữa trời khuya mờ mịt lạnh lẽo.

Nhìn thấy cô ấy đã trở nên tức giận, Hàn Phuong cảm thấy thật hà hê.

Thật bất ngờ, trong một khoảnh khắc cô ngẩng đầu lên nhân nhậ nhìn cô gái trước mặt mình, trên mặt cười mà như không: "Phải chăng vì lẽ đó mà cô tìm một người đàn ông già như cha của mình để bao nuôi. Xuất thân không tốt lại còn để mình đắm chìm trong truy lạc, bán đi thân thể, cái lợi chỉ là hao phí thanh xuân.

Cô vừa nói xong ngay lập tức những ánh mắt khác dồn về như thể là phát hiện ra vùng đất.

" Trì Vi, cô có cô ... Cô đừng ngậm máu phun người! Tôi không bao giờ làm những chuyện như vậy

... "

Sắc mặt Hàn Phuong ngay lập tức đỏ bừng lên, đưa tay sắc bén chỉ vào Trì Vi.

" Thật không có sao? "

Câu hỏi nhân nhậ tựa như mây của Trì Vi làm Hàn Phuong như nín thở, nhịp tim không ngừng tăng lên, tất cả như muốn dâng lên cuồng hộng.

Đột nhiên đôi môi hồng của cô cong lên, giọng nói như không có gì: " Hả, đó là tôi nhất thời nhìn lầm. Nhưng mà, vẫn có một số người thấp hèn, làm những công việc dẽ tiện, vậy mà luôn muốn người khác cảm thấy cô ấy không thích thấp hèn! Cô nói xem, đúng hay không? "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sau lưng bông hoa của khoa

" Cô ... "

Hàn Phuong tức giận đến mức đầu ngón tay run lên, bất chấp nhìn Trì Vi.

Thấy vậy Trì Vi nắm chặt ngón tay của cô, cười nhẹ nhàng mà nhọt nhọt: " Tôi là nói tùy người, lại không phải nói cô, cô tức giận cái gì. "

Không giải thích được, khi đối đầu với đôi mắt màu nâu nhạt ấy cô cảm giác như bị nhìn thấu tâm can.

Hơn nữa những lời nói gai góc của cô không ngừng đâm trúng nội tâm, nhất thời làm cô không thể che giấu.

" Nói đi nói lại, tôi không thể nào tưởng tượng nổi, cô có thể cùng người đàn ông như cha mình lên giường, loại cảm giác đó ... Có thể buồn nôn tới mức nào đây? Nằm dưới thân lão đàn ông, làm sao nhìn được buồn nôn, thực sự là làm tôi thấy ác mộng a! "

Trì Vi tò mò nói, nhìn Hàn Phuong sắc mặt mấy phần biến đổi, lộ ra sự trắng xám.

Trên thực tế không chỉ mình Hàn Phuong, mà muốn tiến vào làng giải trí còn có một số quy tắc ngầm, ai cũng nắm rõ trong lòng.

Học viện Ngôi sao chỉ là một trường đại học hạng ba. Bất cứ ai đến đây, mang trong lòng mộng lớn sao nữ từ chối một đêm vui vẻ mà còn đồ tươi!

Nữ sinh xinh đẹp bình thường hầu như vô số, muốn được người trong truyền ra không thể không tìm con đường khác.

Mà con đường đơn giản nhất chính là lên giường.

Không đề cập đến những người khác, mỗi lần Trì Vi đến buổi thử vai, mặc dù hầu như không được chọn vì khả năng diễn xuất kém... Nhưng khi cô quay lại, thường bị người ta quấy rối, sẽ có người nhắc nhở cô vừa lọt vào tầm mắt của ai.

Chỉ cần đồng ý quy tắc ngầm, ngay lập tức được phép tổ chức thành các nhóm.

Chuyện như thế này thực sự quá mức bình thường, chỉ khác nhau ở chỗ đồng ý hay từ chối.

Tuy rằng lấy thân thể đổi lấy lợi ích, sa đọa không thể tả, chỉ là việc này không liên quan tới cô, lại là người khác tự nguyện lựa chọn, Trì Vi xưa nay không nhúng tay vào.

Thế nhưng cô không chịu nổi có người nhất định tự tìm đường chết, lần nữa quay lại trước mặt cô, tuy rằng cô không để ý nhưng lại dụng để châm chọc!

" Trì Vi, cô giả bộ thanh cao làm gì. Hai năm qua, quần áo cô mặc, túi xách trong tay, còn có kim cương châu báu, mọi thứ nhìn vậy nhưng liền biết là hàng hiệu! Ai biết cô lại lấy cái gì để đổi! "

Không phải thiên kim đại tiểu thư nhất định là làm gái. Không chừng còn phải dụng đền thờ trình tiết ... "

Con mắt Hàn Phuong đỏ lên, nhìn Trì Vi như muốn xuyên thấu, giọng nói muồn phần mỉa mai.

Những người khác vẫn tiếp tục dõi theo ánh mắt của Trì Vi, nhưng cũng không giống lắm, hoặc là khám phá, hoặc xem thường, hoặc là cười nhạo.

Đúng là hai con người của khoa biểu diễn, đẹp hơn hẳn người khác, tất nhiên là không thiếu sự quan tâm.

Bình thường đã có không ít đồn đoán, Trì Vi có người bao dưỡng, trên diễn đàn là bình thường, còn có một số người mở chủ đề bàn tán sau lưng.

Chỉ tiếc suy đoán vẫn mãi là suy đoán, không có một chút chứng cứ nào.

Nhiều nhất cũng chỉ có một bức ảnh nhìn thấy Trì Vi ngồi trên một chiếc xe hàng hiệu, nhưng cụ thể chủ xe là ai, đến nay vẫn chưa rõ.

" Chứng cứ đâu. Thấy người ta sử dụng hàng hiệu liền nghĩ là được người khác bao nuôi, điều này xem như có cũng hiểu, muốn bắt nạt thì có gì khác nhau chứ. Tôi có nghe điều kiện gia đình, không lẽ vì điều đó mà cô lại làm gái sao? "

Trì Vi bình tĩnh nói xong buông ngón tay Hàn Phuong ra, lấy khăn lau lòng bàn tay, giống như vừa đụng vào thứ gì đó thật dơ bẩn.

Nghe Trì Vi nói, nhìn hành động của Trì Vi, Hàn Phuong tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: " Trì Vi, cô... "

Vừa mới mở miệng, chuông vào học liền reo lên, Giáo sư đang tiến vào lớp học.

Cùng lúc này, người phụ trách trong lớp quay đầu hướng về phía Hàn Phuong nhắc nhở một câu: "

Hiện đang trong giờ lên lớp, có chuyện gì giải quyết sau, đừng gây ảnh hưởng đến kỷ luật lớp học!

" Trì Vi, cô chờ đó! "

Hàn Phuong khuôn mặt lạnh nhạt với lớp trang điểm dày thấp thoáng hiện lên mấy phần dữ tợn.

Trì Vi hờ hững nhìn, một tay tiện nâng cằm, cười tươi như hoa: " Tốt thôi, tôi sẽ chờ! "

Sau đó Hàn Phuong tức điên người trở lại chỗ ngồi, cảm thấy thực sự vô vị.

Cô che giấu thân phận, túi thân bước chân vào Học viện Ngôi sao này nên không muốn lãng phí thời gian cùng người khác.

Bỗng dung phía sau có một ngón tay chạm vào bờ vai của cô, thì thào: " Trì Vi, cô cũng thật lợi hại, Hàn Phuong thường thường châm chọc người ta, thế nhưng mỗi lần có cô ở đây, cô ta như con gà mái bị đánh bại! Nhưng mà cô phải cẩn thận, cô ta lòng dạ hẹp hòi, chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn để hãm hại cô ... "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Khương Đường Đường với Khương Quả Quả thật ồn ào

Tri Vi quay đầu lại, đằng sau chỗ cô ngồi chính là một cặp chị em song sinh, tên là Khương Đường Đường cùng Khương Quả Quả.

"Tri Vi, hôm qua cô xin nghỉ, kết quả kiểm tra Nguyệt Khảo đã có, chúc mừng cô ... Vẫn đứng vững ở vị trí số một! "

Khương Quả Quả cười tươi, chen lẫn một chút cười trên sự đau khổ của người khác.

Nghe vậy Tri Vi mới cau đôi mày, rõ ràng cái gọi là số một luôn được khẳng định là tích cực ... Chỉ là đối với kết quả này cô không một chút bất ngờ.

Bởi vậy cô chỉ kêu lên một chữ: "Ồ. "

"Ồ, học kỳ này bao nhiêu lần cô bị đếm ngược rồi, không cảm thấy mất mặt sao ... A! Đau quá ... "

Khương Quả Quả lời đắc ý nói chưa xong bỗng dưng trên đầu bị một quyển sách đập rung một cái.

Còn ai có thể làm điều này nếu như không phải là Đường Đường.

Khương Quả Quả cong khoe miệng lên, như mang theo nỗi oan ức: "Chị, sao chị lại đánh em."

Nhìn đứa em ngốc nghếch không thể nói nổi, Khương Đường Đường chỉ cảm thấy tiếc vì mài sắt mà không nên kim, chạm vào trán cô quá lớn: "Cô ấy là người giỏi nhất cuối cùng, còn em? Là người thứ mấy đây! "

Ngay lập tức Khương Quả Quả nhìn thoáng qua, như châu chấu sau mùa thu, không cách nào tiếp tục nhảy nhót, giọng điệu yếu ớt đáp: "Thứ hai ... "

Tạm ngưng, có chút không phục, cô gái nhỏ nhẹ nhìn Khương Đường Đường: "Thế nhưng chị à, chị đếm ngược lần thứ ba rồi đây ... "

"Oành.."

Lúc này Khương Đường Đường sắc mặt trắng bệch, lại lần nữa gõ lên đầu cô.

Khương Quả Quả ôm đầu né tránh: "Chị có thể không đánh đầu em được không. Nếu còn như vậy em sẽ mãi ngốc nghếch thôi! "

"Sự khác biệt giữa cái đầu ngu ngốc và sự ngu ngốc là gì. Bớt quan tâm chuyện thiên hạ, lo đọc thêm sách chuẩn bị thi chưa ... "

Khi đối mặt với người em đáng thất vọng, Khương Đường Đường cảm thấy nếu không đánh sẽ ngứa ngáy tay chân.

Trong mơ hồ Khương Quả Quả không xấu hổ mà còn lấy làm tự hào, nhỏ giọng lầu bầu: "Dù sao chúng tôi cũng xấu hổ, mỗi khi họp đồng là ba cái tên, sẽ không ai cướp được nó!". Tri Vi, cô nói xem.

" ... "

Thoạt đầu Tri Vi không nói gì, sau đó khẽ mỉm cười, trong lòng có chút trùng xuống.

"Khương Quả Quả, cái này có gì đáng khoe khoang. Tôi phải làm gì để thay đổi con bé ngu ngốc này, thật muốn đem nó nhét vào bụng mẹ ... "

Nghe hai chị em gái cãi nhau, Tri Vi xoay người lại nhìn về phía bậc giảng, chăm chú nhìn vị giáo sư cao tuổi vẫn không ngừng giảng bài, nhất thời có chút mất tập trung.

Bởi vì nhìn hai chị em này cô liên liên tưởng tới Tri An.

Sáu năm trước mẹ cô vì bệnh mà chết, cha cô không màng người ngoài phản đối, càng không để ý tới ý kiến của cô, cố ý tái hôn cùng Diệp Tổ Chi, trở thành kẻ phụ nhân của Tri Gia.

Cùng ngày diễn ra hôn lễ, Diệp Tổ Chi mang về một cô bé nhỏ tuổi, chính là Tri An.

Ngay tại khoảnh khắc đó, Tri Vi cảm thấy lòng mình chết đi, không nói ra được muôn phần trở trêu đang bao quanh chính mình.

Tri An không phải là đứa con gái thừa kế, nhưng là con gái ruột thịt của cha cô, tuổi tác so với cô cũng không mấy cách biệt ... Vì vậy, phải nói rõ, cuộc hôn nhân lần này của cha mẹ, người cha ngày từ đầu đã là kẻ phản bội.

Năm ấy, cô mười ba tuổi, đột nhiên xuất hiện mẹ kế, lại còn có em gái cùng cha khác mẹ, không thể nào chấp nhận được.

Cô căm ghét Diệp Tổ Chi, người đã cướp đi vị trí mẹ cô, càng căm ghét Tri An.

Chỉ vì sự tồn tại của cô đại diện cho sản phẩm của cuộc ngoại tình, mỗi lần nhìn thấy cô không thể nhịn được cơn nóng giận của mình!

Nhưng trên thực tế, đứng ở góc độ người ngoài, Tri An ngoan ngoãn, thông minh, dịu dàng ... Tri Vi nghĩ nếu cô không phải là con gái của kẻ thứ ba, bản thân sẽ không bao giờ nhắm vào.

Nói không chừng còn có thể trở thành bạn bè, cô có thể thích Tri An như thích Nguyễn Nguyễn.

Bất lực, số phận hai người đã được định sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Lại gặp gỡ, hóa ra hẳn là người chơi đàn piano

Rõ ràng sáu năm, cô luôn nhắm vào Trì An, cô với mình không phải hận thấu xương tuỷ nhưng có thể khẳng định ... Cả hai cũng đều căm ghét nhau!

Hai bông hoa nhà họ Trì, nhất định chỉ có thể tồn tại một.

Cuộc chiến này một khi vừa được bắt đầu nhất định sẽ không dễ dàng kết thúc.

Đề xem, ai thắng, ai thua!

Chẳng mấy chốc giờ học đã hết, Trì Vi hẹn Nguyễn Nguyễn cùng đi ăn trưa.

Nguyễn Nguyễn cũng học ở Học Viện Ngôi Sao, chỉ là lựa chọn khoa nghệ thuật, cách khoa biểu diễn một khoảng cách.

Thu dọn tất cả mọi thứ, Trì Vi xách túi lên và đi ngang qua Hàn Phuong, nghe mấy nữ sinh bên cạnh đang bàn luận một chuyện: "Nghe nói gần đây có nhiều đoàn kịch đang chuẩn bị kịch bản và chuẩn bị phát hành phim. Nhân vật chính sẽ sử dụng ngôi sao lớn, thế nhưng một ít vai phụ nói không chắc sẽ dùng đến người mới, có thể sẽ tiến hành lựa chọn! Chúng ta ở Học viện Ngôi sao này hay là đi thử sức xem sao..."

Hàn Phuong chèn chếch nhìn Trì Vi, biểu hiện tràn đầy kiêu căng, cố ý châm chọc một cái: "Không cần phải nói, một cái bình hoa còn có thể trúng cử! Hết cách rồi, sau lưng người ta còn có người chống, những người nhỏ bé như chúng ta không so sánh được ..."

Vi họ ở trong khoa biểu diễn, các cô gái hầu như rất xinh đẹp và tất cả đều tham gia vào làng giải trí, tự nhiên không thiếu mưu mô.

Tuy nhiên mấy nữ sinh này hiểu ý tại ngôn ngoại, biết Hàn Phuong có ý riêng, chính là châm biếm rằng: "Tuyển chọn thì cũng chẳng giúp được gì. Nhiều lần tuyển chọn, kỹ năng diễn xuất kém, uống phí bao nhiêu tiêu chuẩn! "

Đối với những lời bàn tán này, Trì Vi luôn luôn bỏ ngoài tai, chưa bao giờ để ở trong lòng.

Nhưng mà chuyện đính hôn vừa mới xảy ra, tâm tình đã không tốt, lần này nghe được cảm thấy có chút ảnh hưởng.

Chỉ là chợt nhớ Nguyễn Nguyễn còn chờ ở dưới lầu, cùng cãi vã với những con người này, chung quy vẫn là không đáng, đành nhanh chân rời đi xuống.

Đột nhiên Hàn Phuong nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, nắm chặt hai tay, đáy mắt tràn ngập tăm tối.

Một ngày còn ở khoa biểu diễn chính là một ngày bán thân làm nê, vì vậy vẫn nên hạ mình.

Nếu như cô có thể rời khỏi khoa biểu diễn hoặc biến mất khỏi Học viện Ngôi sao thật là tốt bao nhiêu!

...

Sau khi ăn trưa với Nguyễn Nguyễn, Trì Vi nghĩ nếu chiều nay không có tiết sẽ về sớm để nghỉ ngơi.

Nào ngờ Nguyễn Nguyễn lôi kéo cô đi tới khoa âm nhạc ở lầu dưới.

"Làm sao đột nhiên lại đến đây, lẽ nào cậu muốn từ bỏ nghệ thuật chuyển sang âm nhạc?"

Trì Vi nhìn về phía cây đàn piano trong phòng học, theo bản năng liền tưởng tới Trì An, có một chút ghét bỏ.

"Vi Vi, mình nghe nói Học Viện Ngôi sao đã mời giáo sư piano Jason từ nước ngoài về đích thân giảng dạy cho sinh viên. Xế chiều hôm nay, phần đầu tiên khi lớp này mở là cho người khác cùng nghe, chúng ta hãy cùng coi đi ..."

Nguyễn Nguyễn biết rõ tâm trạng của Trì Vi lúc này nên muốn phân tán sự chú ý của cô. Nghĩ rằng đàn có thể hun đúc tình cảm, giảm bớt áp lực.

Trì Vi đối với người gọi là giáo sư Jason không có bất cứ hứng thú gì, hơn nữa ở nhà, Trì An còn thường xuyên chơi đàn piano, vì vậy cô càng cảm thấy không thích!

"Vi Vi, coi như cùng tôi nghe đàn, có được hay không?"

Nguyễn Nguyễn ôm cánh tay Trì Vi, giọng điệu nhỏ nhẹ nũng nịu, đôi mắt trong suốt nháy nháy, tràn ngập mong muốn.

Nhất thời Trì Vi không cách nào từ chối, cùng Nguyễn Nguyễn đứng hàng đầu tiên, Học viện Ngôi sao như vẫn âu yếm, che chở và cũng làm cô tổn thương.

Hơn nữa đây chỉ đơn giản là một tiết piano thông thường, có liên quan gì đâu.

Sau đó hai người cùng tiến vào phòng, tìm được chỗ ngồi, mơ màng nghe mọi người suy đoán về hình dáng của Jason gì đó.

Vào đầu mùa đông, ánh mặt trời buổi chiều yếu ớt chiếu những tia pha lê xuyên qua kính.

Trì Vi tay chống cằm, biếng lười nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chuông vào học reo lên làm cô giật mình, cửa phòng học được đẩy ra, Trì Vi vô tình nhìn một chút, một hình bóng thon dài, mặc một bộ áo choàng màu đen, đeo một chiếc kính màu vàng retro, thêm một chút dịu dàng, cảm giác đây là người đàn ông rất khiêm tốn.

Chỉ cần nhìn vào hình bóng, Trì Vi hơi nhíu mày, nghĩ rằng nghệ sĩ dương cầm tên Jason này, có quá trẻ không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Hẳn ta đã biến cô thành một người phụ nữ

Theo thông tin của Nguyễn Nguyễn rõ ràng người này tuổi tác khoảng năm mươi, nhưng khi cô nhìn thoáng qua, chắc không vượt quá ... ba mươi tuổi.

Đương nhiên cũng không nhìn thấy mặt trước, không thể vội vàng kết luận, những người làm nghệ thuật luôn có khí chất tao nhã, hơn nữa lại được chăm sóc cẩn thận, không thể hiện ra sự lão hóa như người thường.

Mặc kệ, Trì Vi thu hồi ánh mắt, tiện tay lấy chiếc điện thoại di động ra.

Đối với người này tuổi tác bao nhiêu, đáng đáp ra sao, có phải bậc thầy piano hay không cô cũng không có hứng thú.

Nhìn điện thoại, vẫn không có một chút tin tức gì của Hoắc Đình Thâm, Trì Vi về mặt tối sầm lại, chống cằm xoa xoa thái dương, tâm tư vạn lần phức tạp.

Hoắc Đình Thâm, anh tốt nhất ... Đừng ép tôi!

Trì Vi đã nghĩ như vậy, nhất thời không chú ý tới người đàn ông tiến vào phòng học, xung quanh rơi vào yên tĩnh.

Tiếp theo là các loại phản kích, đầy đủ sự bần tán.

"Trời ơi! Giáo viên hướng dẫn không phải đã nói Jason tầm bốn mươi, năm mươi tuổi? Làm sao lại trẻ như vậy ...?"

"Mang kính mắt cũng đã thấy đẹp như vậy! Thật muốn biết, lấy kính mắt ra anh ta trông thế nào...", một cô gái trẻ nói.

"Thật sự đối lập với đám nam sinh khoa biểu diễn kia! Đẹp như vậy, chơi đàn còn tuyệt, nhất định là không tồn tại bạn gái ..."

...

Trì Vi lắng nghe phản ứng của rất nhiều cô gái xung quanh, trong lòng nhất thời cũng có chút tò mò.

Một số chàng trai trong khoa biểu diễn, với ánh mắt của cô, cảm thấy rằng họ vẫn có thể được nhìn nhưng nghệ sĩ piano này có thể thực sự đánh bại?

Mang theo sự tìm hiểu, cô ngẩng đầu thoáng nhìn.

Vừa hay người đàn ông quay lưng với cô đang cầm một viên phấn trong tay, viết chữ lên bảng đen.

Còn việc chưa nhìn thấy tướng mạo, Trì Vi cũng không hy vọng quá lớn.

Suy cho cùng, Hoắc Đình Thâm cũng rất xuất sắc, cũng có thể thắng toàn bộ nam sinh khoa biểu diễn, nhân tiện nắm lấy sự trong sáng của đối phương, đúng là cái đẹp hiếm thấy.

Bỗng dưng Trì Vi nhớ lại khuôn mặt mơ hồ trong suốt của người đàn ông kia, thật sự như một cây Chi Lan!

Ma xui quỷ khiến, hẳn lại biến mình trở thành phụ nữ, lại còn trở thành người đàn ông đầu tiên, để nhớ xem ... Người đó tên gì.

(Đại tiểu thư, tôi là Bạc Dạ Bạch.)

Đúng rồi, Bạc Dạ Bạch, tên của anh ta.

Vừa mới nghĩ đến đây, bỗng dưng tai Trì Vi vang lên giọng nói cảm giác mát lạnh như rượu: "Bạc Dạ Bạch, tên của tôi."

Trong phút chốc, Trì Vi thân thể cứng đờ, sự hồ hững ban đầu bỗng nhiên biến thành không tin tưởng được, đôi mắt sâu sắc co rụt lại dừng lại trên người đàn ông.

"Các bạn học, giáo sư Jason hiện đang có việc, vẫn đang ở nước ngoài. Mấy ngày này, tôi sẽ tạm thời đứng lớp trình diễn Piano, khục khặc ..."

Người đàn ông giải thích, giọng điệu nhẹ nhàng ho khan, mang theo một chút bệnh nhè nhẹ.

Ở khoảnh khắc tiếp theo anh ta chậm rãi xoay người, hướng ánh mắt về phía Trì Vi.

Trên bảng đen hiện lên dòng chữ "Bạc Dạ Bạch", thanh cao, phóng khoáng, mạnh mẽ, thật khiến người ta chú ý.

Trì Vi không lòng dạ nào để thương thức điều này, tất cả sự chú ý của cô bây giờ đã dồn về phía người đàn ông.

Ở trung tâm phòng học bày một chiếc piano màu đen, Bạc Dạ Bạch hồ hững từng bước đi lên trước.

"Các bạn học, giữ yên lặng. Mỗi tiết học, tôi sẽ chỉ đàn một bản.."

Bạc Dạ Bạch tựa như mặt hồ tĩnh lặng, nghe thấy phòng học náo nhiệt, lạnh lạnh mở miệng nói chuyện.

Hầu như theo bản năng, mọi người dừng nói chuyện, mong muốn người đàn ông này biểu diễn, phòng học quay về yên tĩnh, chỉ là ánh mắt các nữ sinh, vẫn chăm chú về phía thân hình anh ta.

"Lạch cạch.."

Tuy nhiên khi Bạc Dạ Bạch đang chuẩn bị ngồi xuống và đánh đàn, đột nhiên một món đồ gì đó rơi xuống đất cùng với tiếng kêu lanh lảnh.

Nhất thời sắc mặt Trì Vi trở nên hơi trắng, sau đó mới hoàn hồn, vì tay run nên điện thoại mới rơi xuống đất.

Sự cố này gây nên sự chú ý của mọi người, tất cả cùng quay đầu nhìn về phía Trì Vi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cô gái gỡ chiếc kính của người đàn ông và khen ngợi

Ở trung tâm phòng học, Bạc Dạ Bạch thân thể gầy gò, đứng bên cạnh chiếc đàn piano màu đen, đeo thêm một chiếc kính màu vàng retro như làm tăng thêm phần ảm áp, che khuất khuôn mặt lạnh lùng.

Tuy nhiên vền vẹn chỉ che giấu được một phần, lúc anh ta phát tay, vẫn hiện ra sự cao quý và thanh lịch, không khác nào một vị hoàng đế được tôn thờ đã lâu, thật khiến người khác chú ý.

Từ đây nội tâm như được phân chiếu, lan tỏa ra không chút tiêu tan.

Lúc nghe thấy tiếng vang, Bạc Dạ Bạch nhìn theo, thấy dáng dấp của một cô gái quen thuộc, đôi mắt như ngưng lại, hiện lên một chút kinh ngạc.

Chỉ một giây liền thoáng qua.

Trong phút chốc hai người đối lập nhau như xa lạ, không giống người mang theo tâm sự.

Cuối cùng Bạc Dạ Bạch tiến lên, không khác nào một cây Chi Lan, tiến về dừng lại trước cô gái.

Sau đó, anh ta cúi người xuống nhặt điện thoại của Trì Vi lên, đưa ra trước mặt cô: "Bạn học, điện thoại di động của cô rơi này."

Trì Vi bấm móng vào lòng bàn tay, không chỉ không đưa tay đón lấy mà trái lại đôi mắt còn sáng quắc nhìn người đàn ông, đôi mắt sáng như sao hơi híp lại.

Đột nhiên, bờ môi cô cong lên yêu kiều: "Thầy giáo."

Hai chữ đơn giản, chen lẫn cười cợt không nói ra được.

Mắc cười ở chỗ nào, người khác tất nhiên là không hiểu, chỉ có mỗi Bạc Dạ Bạch hiểu.

Phản ứng của cô gái này chính là đang nghi ngờ mình.

Trước đó, hai người từng trong bệnh viện thề ước kết thúc quan hệ, hần bước ra khỏi cuộc đời cô, không một chút dính líu!

Không ngờ mới mấy ngày ngắn ngủi trôi qua, hai người ngay lập tức gặp lại ở đây.

Cùng sống ở trung tâm thành phố, không phải là không thể gặp lại, quan trọng ở chỗ, trùng hợp là ở trường đại học, mà hơn nữa là phòng dạy học này!

Xác suất này thực sự rất ít.

Ngay cả bản thân anh ta, chỉ cần nhìn thấy một cô gái, việc sinh ra một chút tai nạn nhỏ là điều không thể tránh khỏi.

Huống chi đây lại là Trì Vi, cô hiểu lắm sự xuất hiện này do cố ý cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy Bạc Dạ Bạch về mặt nhân nhạ, bình tĩnh mở miệng nói chuyện: "Cô gái, trước tiên chúng ta nên học, được không."

Lần gặp lại này đúng là ngoài dự đoán, ngay lúc này lại không thể trò chuyện trên lớp, chỉ có thể chờ giải quyết sau giờ học.

Đi học?

Nhìn thấy anh ta, cô còn có tâm tư gì mà đi học!

Trì Vi hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ đến, cho rằng hần đã bước ra khỏi thế giới của cô, vậy mà lại đột nhiên xuất hiện, vào lúc cô không chuẩn bị gì!

Không chỉ có vậy, hần còn trở thành cái gọi là giáo viên Piano.

Nếu nói rằng chuyện này không hề có chút vướng mắc nào, Trì Vi chắc chắn sẽ không tin.

Lại nhìn người đàn ông đang đeo kính mắt, lần đầu gặp gỡ đáng dấp có chút không giống, như là

Trích Tiên rơi xuống trần gian, chỉ có khuôn mặt trắng xám vẫn hiện ra một chút bệnh tình.

Nhìn bên ngoài thực sự là một quý ông, không có người thứ hai.

Nói xong Bạc Dạ Bạch đem điện thoại di động đặt trên bàn học sau đó xoay người rời đi.

Bỗng dưng Trì Vi đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đưa tay ra nắm lấy cổ tay anh ta, theo hướng trước người kéo lại một đoạn.

"Vi Vi..."

Nguyễn Nguyễn bắt ngờ, kéo một góc áo Trì Vi như nhắc nhở cô.

Hiện đang trong thời gian lên lớp và cũng đang ở trong lớp, người này tuy rằng không phải là Jason nhưng lại là người dạy thay... Nên không thể phủ nhận, về mặt thân phận, hần chính là giáo viên, Trì

Vi chi là sinh viên.

Do đó, hành vi của Vi Vi dù thế nào cũng cho thấy sự táo bạo và thô lỗ, một sự thiếu tôn trọng lớn đối với giáo viên!

Bên trong khoa Âm nhạc không ít người nhận ra Trì Vi, học tập ở khoa biểu diễn, năm nhất năm hai đại học gắn với danh hiệu hoa khôi, chỉ tiếc được đánh giá quá kém!

Ngay lập tức đại diện lớp đứng dậy quát lớn, nghiêm túc nhắc nhở: "Trì Vi, cô là người của khoa biểu diễn, đến phòng âm nhạc của chúng tôi, không tuân theo trật tự lại còn muốn làm phiền giáo viên! Hiện tại mong cô hãy tự trọng rồi đi.."

Tự trọng. Người nên tự trọng không phải là cô mà là Bạc Dạ Bạch.

Bị hấn lấy đi sự trong trắng, còn bồi thường cho hấn tiền triệu, tại sao hấn còn muốn xuất hiện.

Không thèm để ý đến ánh mắt của tất cả mọi người, cô gơ tay lên gỡ chiếc kính xuống, khiến nhan sắc hoàn chỉnh của người đàn ông lộ ra, hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

Bạc Dạ Bạch một khi không đeo kính, sự dịu dàng và lịch sự như bị mờ đi, giống một vòng trăng tròn, để lộ một khoảng lặng mờ nhạt.

Trì Vi tiện tay xoay kính, ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt của Bạc Dạ Bạch, cười mà như không cười khen: "Thầy giáo, trông thật đẹp! Đặc biệt giống như một người cả đời tôi khó mà quên được ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Người đàn ông bề ngoài áo mũ chỉnh tề

Bạc Dạ Bạch nhìn cô gái, vẻ mặt không chút giận dữ, chỉ nhàn nhạt hỏi ngược lại hai chữ: "Đẹp đẽ."

Dùng "Đẹp đẽ" để mô tả một người đàn ông, so sánh với người khác, kì thực không ổn thỏa và tương đương ... Thế nhưng vào đúng lúc này, mọi người đang nhìn người đàn ông đã tháo kính mắt xuống, nhan sắc đủ để rung động, không chút nào vô cùng.

Nhất thời phòng học đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào, đủ các loại âm thanh đan dệt vào nhau, đa số là đang bàn tán sôi nổi về Bạc Dạ Bạch.

Không thể tưởng tượng ở cõi đời này làm sao có một người đàn ông cao quý, dịu dàng, nói là như được vẽ ra cũng không có chút nào khuếch đại.

Nhân lúc bầu không khí đang sôi nổi, Trì Vi nhón chân lên áp sát Bạc Dạ Bạch, giọng nói hết sức dồn nén: "Chỉ là giáo viên, đẹp đẽ thì có sao. Còn không phải bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa! Mặt ngoài áo mũ chỉnh tề như quân vương như vậy nhưng trên thực tế lại là loại người cặn bã, nói không giữ lời, tiểu nhân!"

Nhất thời nóng giận Trì Vi nghĩ đến những từ ngữ này, đem xả hết lên người Bạc Dạ Bạch.

Bạc Dạ Bạch đôi mắt vẫn sâu sắc nhìn, không mở miệng phản bác một lời nào.

Tiếp theo, Trì Vi đứng thẳng người, lùi về sau đồng thời nói thêm một câu: "Giáo viên, anh hãy tiếp tục gờ lên lớp của anh, tôi sẽ kiên trì với lời giải thích của tôi. Anh có thể ngàn vạn ... không làm cho tôi thất vọng a!"

Dứt lời cô nhìn mọi người xung quanh trong phòng học, khẽ mỉm cười: "Vừa nãy, tôi nhìn lầm, đem giáo viên của chúng ta nhận nhầm với người khác, tâm tình có chút kích động. Đương nhiên, tôi đã gây ra mất trật tự lớp học, có lẽ tôi nên rời đi!"

Một lời xong xuôi Trì Vi cầm điện thoại liền với lấy túi xách.

Cơ bản đối với Piano, cô không bao giờ có hứng thú, lại thêm Bạc Dạ Bạch ở đâu chui ra, thực sự không muốn ở lại chỗ này!

"Vi Vi, xảy ra chuyện gì vậy. Cậu biết người giáo viên đó sao..."

Ở khoảng cách gần đó, thêm cả sự quan tâm Trì Vi, gắng gượng nghe được vài đôi câu, cảm giác hai người không chỉ có quen biết mà hình như còn có tình cảm qua lại.

"Buổi tối ngày hôm ấy, chính là hấn."

Trì Vi nói chuyện với sắc mặt không vui, trong lòng chỉ thấy một mảnh lạnh lùng.

Chi hy vọng có lời giải thích từ Bạc Dạ Bạch khiến bản thân mình hài lòng, bằng không... Ha, cô có thừa cách để khiến hấn biến mất khỏi Học Viện Ngôi sao trong nháy mắt.

Nghe vậy Nguyễn Nguyễn có chút lơ mờ không rõ: "Cái gì."

Thấy vậy Trì Vi không muốn bạn thân lo lắng, chỉ đơn giản giải thích: "Vụng trộm, với người đàn ông xa lạ."

Trong phút chốc Nguyễn Nguyễn tròn tròng mắt lên, không thể tin tưởng được, Trì Vi duỗi một ngón tay ra, nhẹ nhàng hạ môi nói: "Xuyt! Cậu im lặng đi, ở lại trường một chút, mình sẽ cùng hấn giải quyết việc tư này."

Nguyễn Nguyễn gật gù, nhìn Trì Vi rồi lại nhìn Bạc Dạ Bạch, cảm thấy thật kinh ngạc.

Sau khi kinh ngạc lại có một loại cảm giác khó nói ra được, cô gái nhan sắc như hoa, người đàn ông trong veo, sâu sắc như tranh, như mặt hồ ... Cũng có một chút tương xứng.

Còn Bạc Dạ Bạch trước tiên nhìn cô gái thu dọn đồ đạc, vẻ mặt kiêu căng, không chút lưu luyến rời ra khỏi phòng học.

Mất thấy cô mở cửa đi ra, tiện tay đóng lại, bên trong và bên ngoài trở nên cách trở.

Chung quy thân phận anh ta bây giờ là giáo viên dạy thay, nên về mặt hơi thu lại, một lần nữa trở lại trước cây Piano.

Chỉ là trong lúc lơ đãn, anh ta nhìn ra một góc cửa sổ, cô gái quay lưng về phía phòng học, tựa nhẹ trên lan can, hình dáng biểu lộ sự cao quý.

"Giáo viên, cô ấy không thuộc về khoa âm nhạc mà là sinh viên của khoa biểu diễn, vừa nãy như vậy là không tôn trọng người! Người đừng nóng giận, trước tiên ta tiếp tục học, sau đó nhất định sẽ thông báo cho văn phòng giảng dạy và cố gắng giáo dục cô ấy..."

Đại diện khoa âm nhạc đứng dậy chăm chú nói, những sinh viên khác đều tán thành gật đầu.

Bạc Dạ Bạch thay thế cho Giáo sư Jason, tới đây để phụ trách giảng bài, gặp phải những sinh viên lớp ngoài đối xử như vậy thật là có chút quá đáng.

"Không cần thông báo, tôi biết cô ấy."

Bạc Dạ Bạch hờ hững nói một hồi, không có thêm một chút cảm xúc nào.

Trong một thời gian mọi người đều im lặng. Vì giáo viên đã biết được thì người ngoài không có quyền can thiệp!

Bạc Dạ Bạch không để ý phản ứng của mọi người, chỉ là nhất thời đắm chìm suy nghĩ.

Trì đại tiểu thư, nếu học khoa biểu diễn chuyên nghiệp, hẳn là cô muốn tiến vào làng giải trí ... Nếu như có Trì gia bảo vệ và che chở, có gì phải đến trường đại học hạng ba này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trì Vi nắm lấy cánh tay người đàn ông

Bên ngoài phòng học, Trì Vi cúi nhào người trên lan can, mặc cho gió thổi làn tóc phát phơ.

Trong lòng Trì Vi cảm thấy trong lòng thật rõ ràng.

Liên tiếp ba lần đính hôn thất bại, liên quan đến Hoắc Đình Thâm là một chuyện, vẫn còn đó hậu quả, Hoắc gia lại chậm chạp không có tin tức gì.

Tuy nhiên điều quan trọng là Bạc Dạ Bạch đột nhiên xuất hiện khi cô không chuẩn bị gì, xông vào phá rối cuộc sống của cô.

Vì vậy, khi nãy ở trong phòng học, rõ ràng bản thân đã cố gắng tinh táo nhưng vẫn không thể giữ lại và làm ra hành vi ngu ngốc với giáo viên!

Giáo viên?

Nghĩ tới Bạc Dạ Bạch Trì Vi nở một nụ cười cợt nhả, hẳn tính là giáo viên gì đây!

Chỉ tiếc bản thân cô ở trường này đã có một ít lời đồn nhảm ... Bây giờ thêm chuyện như vậy, không chắc lại bị lan truyền, lại thêm một vết đen vào lịch sử.

Nghĩ như vậy, nghe từ phía sau bức tường ngăn cách, bên trong phòng học truyền ra tiếng đàn, âm điệu trong veo lạnh lùng, mỗi lần vang lên như chạm vào lòng người.

Không cần đoán, người đánh đàn chắc chắn là Bạc Dạ Bạch!

Lúc đầu Trì Vi không muốn nghe, cô lơ đi tiếng Piano đang vang vọng kia.

Chỉ là không thể phủ nhận, Bạc Dạ Bạch đối với đàn Piano, trình độ thật không tầm thường ... Tiếng đàn anh ta đánh ra, phảng phất xuyên thấu lòng người, xâm nhập tất cả tâm can, hiện diện thật mạnh mẽ.

Vì lẽ đó khi anh ta chạm đến những nốt cuối, Trì Vi vẫn còn đắm chìm.

Tuy rằng không am hiểu đàn piano nhưng không có nghĩa là không biết, đây là một bản đàn kinh điển của dương cầm, có cái tên thật dễ nghe "Làn đầu tuyết rơi".

Sau khi bản đàn kết thúc, bên tai sự yên lặng trở về, chỉ có thể mơ hồ nghe được trong phòng học có một ít âm thanh hỗn độn... Không cần phải nói, đàn ông chỉ dựa vào khuôn mặt cũng đã thu hút nữ sinh, huống gì còn biết và am hiểu về Piano.

Có nhan sắc, lại có tài, Bạc Dạ Bạch ở Học Viện Ngôi sao này nhất định rất có danh tiếng.

Có lẽ là (Làn đầu tuyết rơi) cảnh đẹp ý tình nên nghe xong Trì Vi thấy tâm trạng thật thoải mái, không lo lắng, ưu phiền.

Sau đó cô lẳng lặng chờ từng giây phút trôi qua, cuối cùng giờ học cũng đã kết thúc.

Vì chờ ở bên ngoài, ăn mặc phong phanh, cơ thể Trì Vi trở nên lạnh lẽo, nghe được tiếng chuông tan học vang lên, không chờ người đàn ông đó đi ra, cô đã xoay người trở lại phòng học.

Sau đó, tiện tay đẩy cửa.

Đập vào mắt cô, Bạc Dạ Bạch đã ung dung ngồi đó, mới khép lại nắp cây đàn, dáng dấp như một người đàn ông quý phái.

Trì Vi đang muốn tiến lên, bất ngờ một đám nữ sinh lập tức vây lên trước, từng người hỏi cái này cái kia.

Thầy ơi, thầy chơi Piano thật tốt, thầy sẽ dạy ở Học Viện Ngôi sao trong tương lai chứ?"

"Thầy ơi, thầy có suy nghĩ nên cân nhắc làm diễn viên không. Em đánh cược, chắc chắn thầy sẽ rất nổi tiếng!"

"Thầy ơi, thầy rất trẻ và vững vàng, có thể tiết lộ một chút tuổi tác được không. Quan trọng hơn nữa là không biết thầy đã có bạn gái chưa..."

...

Hầu như vây quanh Bạc Dạ Bạch tất cả đều là nữ sinh, nhìn ánh mắt của hắn như một món đồ quý hiếm, mỗi người đều muốn chiếm giữ, họ sẽ lấy đi!

Nhưng Bạc Dạ Bạch về mặt trước sau như một, không hoảng loạn, không thẹn thùng, hứng thú...

Giữa một loạt tình ý đó, hắn vẫn bình tĩnh.

Rõ ràng đối với chuyện này, hắn đã sớm thành thói quen.

Kì thực nhìn thấy người đàn ông, trong đầu Trì Vi luôn xuất hiện một ý nghĩ.

Người đàn ông như vậy sinh ra để tỏa sáng, không bao giờ có việc theo đuổi người khác.

Do đó, anh ta giữ lấy sự trong sạch, sự bản thân sẽ chủ động, không phải tất cả lỗi lầm của anh ta...

Dù sao, lúc đó cô là người bị bỏ thuốc, lý trí không tỉnh táo, mà xui quý khiến xem hắn như là vai trò thuốc giải!

Hơi nhũn mảy, Trì Vi không muốn phung phí thời gian, tìm một kẻ hở, bắt đầu chen chúc đi vào.

Đúng lúc này Bạc Dạ Bạch vừa mới đứng dậy, Trì Vi đưa tay về phía trước tìm tòi, vô tình nắm được tay hắn: "Giáo viên, tôi nghĩ có một chuyện riêng tư quan trọng muốn nói với thầy..."

"Trì Vi, cô có ý gì. Anh ấy là thầy của chúng tôi!"

Ngay lập tức có nữ sinh không hợp mắt, căm giận nói.

Không thêm đề ý đến ánh mắt ăn thịt người của một số nữ sinh, Trì Vi vẫn chăm chú nhìn Bạc Dạ Bạch, hướng người về phía trước một chút, chỉ khẽ mỉm cười: "Tôi chỉ mượn một chút, chẳng mấy chốc sẽ trả, bảo đảm không làm gì! Giáo viên, anh nói xem, có đồng ý đi với tôi trước không."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cô gái ép Bạc Dạ Bạch vào tường

Mặc dù cô ấy cười nhưng nụ cười chưa chạm đến đáy mắt.

Thậm chí đôi mắt sáng như sao phản chiếu một sự uy hiếp, dường như người đàn ông nhất định phải đồng ý... Một khi câu trả lời là không sẽ phải trả cái giá thật lớn, gánh chịu hậu quả.

Bạc Dạ Bạch dường như không có khí chất, đón nhận ánh mắt óng ánh như ngàn sao của thiếu nữ, nhẹ nhàng đáp: "Được, tôi sẽ đi với cô."

"Giảng viên người làm sao có thể đồng ý với cô ta..."

Thấy Bạc Dạ Bạch mở miệng không ít nữ sinh trên mặt tràn ra một sự thất vọng.

Chỉ là bản thân anh ta đã đồng ý, các cô không có lời nào để nói, càng không thể quang minh chính đại ngăn cản!

Vì vậy mọi người chỉ có thể tro mắt nhìn cô gái cùng người đàn ông chậm rãi đi ra khỏi phòng dạy đàn.

"Giảng viên à, anh thật là biết "Trêu hoa ghẹo nguyệt"! Chỉ một tiết học ngắn ngắn liền có thể thu hút được một đám nữ sinh..."

Một tay lôi kéo Bạc Dạ Bạch nhanh chân đi đến nơi cầu thang, nghĩ đến những hình ảnh khi nãy, Trì Vi giọng châm biếm nói chuyện.

Phía sau Bạc Dạ Bạch mặc kệ để cho cô gái lôi đi, nhận ra lòng bàn tay lạnh lẽo, nhàn nhạt nhìn quần áo cô, có chút gì đó không nói ra được.

Trì Vi kéo theo người đàn ông đi xuống lầu, cách đó không xa có một ít học sinh đi qua đi lại.

Ngay lúc này chính là thời gian nghỉ của khoa âm nhạc, ngoại trừ một nhóm nhỏ Piano trên lầu còn có học sinh các khoa khác, bước chân không dừng lại.

Tuy rằng chuyện này sẽ rất mang tiếng nhưng cô không để ý, chỉ muốn thật sự cùng Bạc Dạ Bạch cắt đứt quan hệ chứ không phải ngày càng liên hệ.

Kéo đi không ngừng, lý lẽ còn lộn xộn.

Đầu óc Trì Vi đang suy nghĩ còn nơi nào thích hợp để nói chuyện đột nhiên người đàn ông trò tay nắm chặt, đổi thành nắm cổ tay cô, kéo đi rẽ qua chỗ khác.

Lần này Trì Vi ngăn ra, theo bản năng cô giãy giụa: "Này, anh muốn đưa tôi đi đâu."

"Đại tiểu thư, nếu không muốn bị người ta nhìn thấy thì đi theo tôi."

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nói chuyện, giọng nói như say, không thể nói lên được sự bối rối.

Không hiểu được, nhất thời Trì Vi không thể từ chối, ngoan ngoãn đi sau lưng anh ta.

Bước qua chỗ rẽ, cách đó không xa chính là phòng nghỉ ngơi của giáo sư khoa âm nhạc, Trì Vi nhìn trước nhìn sau, nghĩ đến thân phận người đàn ông lúc này, anh ta chính là giáo viên dạy nhạc.

Trái tim căng thẳng như buông xuống, Trì Vi nhìn người đàn ông đi chậm chậm kia, bất cứ lúc nào cũng có người qua lại, không cần thận chạm mặt chắc chắn sẽ rước thêm phiền phức.

Nghĩ đến đây Trì Vi nóng ruột hỏi: "Bạc Dạ Bạch, đầu mới là phòng nghỉ ngơi của người."

"Tầng ba, phòng 16."

Người đàn ông trả lời ngay sau đó một giây.

Trì Vi nhanh chân bước về trước, một lần nữa đi đầu, kéo theo Bạc Dạ Bạch lên lầu, tìm được vị trí phòng nghỉ ngơi của hắn.

"Chìa khóa."

Nhìn cửa phòng đóng chặt, cô gái nghiêng đầu nhíu mày, giọng nói dừ dẩn yêu cầu.

Bạc Dạ Bạch về mặt vẫn bình tĩnh, lấy chiếc chìa khóa từ túi áo ra, cô không chút kiêng nể cướp đi từ lòng bàn tay hắn, sau đó mở cửa phòng nghỉ ngơi.

Trong nháy mắt Trì Vi kéo người đàn ông tiến vào.

"Oành..."

Vừa bước vào cửa, ngay lập tức Trì Vi như một tên trộm, đóng cửa khóa lại.

Không chỉ vậy, cô còn buông tay người đàn ông ra, chống hai tay lên ngực, đẩy về sau một cái.

Nhất thời lưng của Bạc Dạ Bạch đụng phải cửa phòng, không thể không dựa vào đó.

Cùng trong lúc đó, Trì Vi chống một tay bên cạnh người đàn ông, đôi mắt sáng híp lại như một con mèo xù lông, giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

"Bạc Dạ Bạch, không... Nên gọi là "Giảng viên", chúng ta thật là có duyên!"

Câu nói của Trì Vi như mang ý riêng, nụ cười trên mặt đã biến mất.

Cho đến lúc này, xác định không còn nỗi lo gì về sau, cuối cùng cũng có thể giải quyết những bất mãn.

"Giáo viên, giải thích đi, chuyện này là sao."

Bạc Dạ Bạch thân hình mảnh khảnh và cao hơn cô một đoạn.

Tự nhiên bị một cô gái mạnh mẽ ép vào một góc cửa phòng, anh ta đang muốn xem cô sẽ làm sao tiếp theo.

Nhìn vào cô gái dưới mắt mình, đôi môi mỏng nhợt nhạt của người đàn ông đáp: "Đại tiểu thư, chỉ là bất ngờ thôi."

"Ha, bất ngờ. Thầy giáo, anh có phải cảm thấy ta là đứa trẻ ba tuổi. Thành phố này lớn như vậy, nơi nào anh không thể dạy học, một vực đến Học Viện Ngôi sao này trở thành giảng viên. Vậy là sự trùng hợp hiếm thấy, anh nhẹ nhàng dùng hai chữ "Bất ngờ", cũng nên nghĩ lại."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Cô ở trong mắt hắn, có như không

Trì Vi khẽ cười một cái, nói lên một câu châm biếm.

Đêm đính hôn ấy, mình bị người ta bỏ thuốc, vừa hay hắn lại xuất hiện đảm nhiệm vai trò thuốc giải, miễn cưỡng coi như là bất ngờ.

Còn bây giờ, lại là bất ngờ. Ha, ai tin đây!

Vậy nhưng đối lập với thái độ gay gắt của bản thân cô, đôi mắt Bạc Dạ Bạch vẫn trong suốt, khuôn mặt hờ hững không cảm xúc.

Thậm chí anh hắn còn nhìn sâu vào mắt của cô, không có một chút hứng thú, hàng lông mày mảnh lạnh lẽo.

Thật sự trong mắt hắn cô chỉ là một đứa bé không hiểu chuyện.

Nhận thức này khiến Trì Vi cảm giác tức giận và xấu hổ sâu sắc, gờ tay cầm lấy cổ áo, kéo về phía trước mặt, rút ngắn khoảng cách với cô: "Bạc Dạ Bạch, cuối cùng là ai điều anh đến, nói mau!"

Dừng ở đây, nghĩ đến một chút khả năng, càng lúc càng tức giận: "Hoặc là, anh vẫn đang theo dõi ta."

Thấy phản ứng của cô cùng những lời suy đoán, Bạc Dạ Bạch đành mở miệng đáp: "Đại tiểu thư, câu trả lời của tôi, điều đó không quan trọng."

Trì Vi ngắt ra, nhất thời không hiểu rõ: "Có ý gì."

"Thực sự cô không tin, chỉ muốn tin những gì bản thân mình suy đoán, không phải sao."

Bạc Dạ Bạch nhún nhật hỏi ngược lại, tiếng nói lạnh lạnh đến vô cùng.

"Anh."

Tri Vi nhất thời ghen hờn, không biết làm sao phản bác lại.

Theo ý của hắn, chẳng phải cô đang cố tình gây sự, đối trắng thay đen sao!

"Không phải! Bởi vì anh đang nói dối!..."

Sau một thời gian dài, Tri Vi vẫn đứng vẫn, không sợ sệt ngẩng đầu nhìn hắn.

"Ha."

Lần này lại là tiếng cười khê của Bạc Dạ Bạch.

Không hiểu sao thân thể Tri Vi run lên, trái tim hơi tê dại, có một loại cảm giác không tên đang sinh ra.

"Nếu đại tiểu thư nhất định nghĩ là ta đang nói dối. Như vậy câu hỏi này có ý nghĩa gì."

Bạc Dạ Bạch bình tĩnh đáp, giọng điệu vẫn lạnh nhạt.

Nghe vậy Tri Vi ghen lời, trong lòng có chút ngập ngừng, lẽ nào người đàn ông này không nói dối.

Lần gặp lại này, thực sự chỉ là một sự bất ngờ!

Sau sự việc ấy vài ngày, hắn liền thay đổi, đột nhiên trở thành giảng viên dạy Piano... Mà bản thân cô học ở Học Viện Ngôi sao, không người nào biết thân phận của mình.

Nhưng tình huống này chắc chắn chỉ là trùng hợp.

Bỗng nhiên Tri Vi một lần nữa ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn người đàn ông: "Nói như vậy, anh thừa nhận không có người nào sau lưng và cũng không cố ý xuất hiện trước mặt tôi."

Bạc Dạ Bạch dựa lưng vào cửa phòng, yên tĩnh nhìn cô gái, vẫn ung dung mở miệng: "Không, tôi thừa nhận."

Ngay lập tức anh ta đột nhiên thừa nhận, khiến Tri Vi rối loạn, ngờ ngác nhìn anh ta: "Anh... thừa nhận. Không phải, tại sao anh lại thừa nhận."

Nhìn xem, đôi môi mọng nhợt nhạt của người đàn ông, tách thân mình ra khỏi cửa phòng, cúi đầu gần sát cô gái, tiếng nói không khác nào một vò rượu trắng: "Tại sao lại không chứ. Chẳng qua, cô một lòng cho rằng tôi có mưu đồ gây rối!..."

Mất thấy khuôn mặt của người đàn ông đang ở trước mặt mình ngày càng lớn hơn.

Mùi Lành Hương trên người hắn lập tức tràn vào trong mũi, gần như hai người có thể nghe được nhịp thở của nhau.

"Hay là đại tiểu thư nghĩ, tôi nên... Kế hoạch, không, theo dõi."

Thấy người đàn ông chầm chậm nói chuyện, Tri Vi không tự chủ được, cảm thấy yếu ớt, lại thấy hai người cách nhau chỉ vài gang tấc, miễn cưỡng hoảng loạn lùi về sau.

Tiếp theo Tri Vi duỗi tay chỉ vào Bạc Dạ Bạch, gò má lấy ra một vệt son: "Anh... Quả thực lão xược! Bạc Dạ Bạch, đến cuối cùng anh muốn gì."

Rõ ràng đối mặt với người khác bản thân cô chưa bao giờ phải nhượng bộ nửa phần!

Vậy mà, cứ đối mặt với Bạc Dạ Bạch cô đều ở thế bất lợi!

Có lẽ ngoại trừ Hoắc Đình Thâm, hẳn chính là người khác phái mà cô không ngăn cản... Không, ngay cả Hoắc Đình Thâm, cô chỉ tiếp nhận ở trong lòng, còn về mặt sinh lý luôn bị từ chối!

Nghĩ đến buổi tối ngày hôm đó, anh ta cố gắng dai dẳng, cường bạo chiếm lấy bản thân cô.

Tri Vi, mảy mui là không sáng suốt, mảy mui bị chứng rối loạn tình dục đấy?

Những người đàn ông khác chạm thử vào da thịt, mặc nhiên cô sẽ có cảm giác buồn nôn, tại sao vừa đến Bạc Dạ Bạch, sự ngăn cản ấy không còn tồn tại!

"Nếu đại tiểu thư còn nhận mình thông minh, chuyên đoán được lòng người. Hay là cô đoán thử xem, tôi muốn làm cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thân thể đại tiểu thư rất mềm mại, đối với tôi

Bạc Dạ Bạch nói rõ ràng, âm cuối khiêu khích, dường như đang muốn trêu chọc người khác.

Không hiểu sao Tri Vi nhận ra người đàn ông bề ngoài điềm tĩnh này bên dưới lại ẩn sâu sự nguy hiểm, bước chân của anh ta dường như không muốn lùi về sau.

Không ngờ, ngay lúc đó, Bạc Dạ Bạch có dấu hiệu đưa ta nắm lấy tay cô, theo sau vùng eo, vòng ra sau lưng.

Trong nháy mắt, Trì Vi cảm thấy trời đất quay cuồng, người này đột nhiên đứng vững, cô phát hiện ra hai người đã đổi vị trí.

Lần này là cô bị ép lưng sát cánh cửa phòng.

Bạc Dạ Bạch đáng người thon dài, giờ tay chống vào bên cạnh cô gái, giống như bông hoa trong nhà tù, cô hoàn toàn bị bao vây bởi khuỷu tay của hắn.

Nhất thời thân thể Trì Vi gãy giữa, hai tay chống trên lồng ngực người đàn ông, cổ sức đẩy ra.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, lòng bàn tay Bạc Dạ Bạch giữ hai tay và cổ tay cô, lướt qua đỉnh đầu, mạnh mẽ đặt tại cửa phòng.

Trì Vi hốt hoảng, đã nghĩ nhấc chân lên đạp hắn nhưng không hiểu sao, hắn đã tách hai chân của cô, sau đó đẩy thẳng chân vào, dễ dàng khống chế, nhất thời cô không thể động đậy.

"Bạc Dạ Bạch, anh muốn làm gì...!"

Bị người đàn ông đối xử như vậy, Trì Vi nhất thời cảm thấy sợ sệt, đôi mắt sáng như sao chổi giật tròng lên, giữ lấy một chút khí thế còn sót lại.

Chỉ thấy đôi môi mỏng nhợt nhạt của Bạc Dạ Bạch, vẻ mặt bình tĩnh nhưng cũng rất chăm chú: "Thật hiếm thấy đại tiểu thư chủ động như thế, nếu tôi trả lời không muốn chẳng khác nào phụ lòng cô sao?"

Nghe xong, đầu tiên Trì Vi cứng họng không trả lời được, hiểu ra ý của anh ta, khuôn mặt nhuộm một màu đỏ, âm thanh hơi run đáp: "Bạc Dạ Bạch, ngại dám..!"

Bạc Dạ Bạch cúi đầu xem kỹ cô gái, bề ngoài cô giương nạnh múa vuốt nhưng thực tế bên trong như một con mèo nhỏ, rõ ràng trong lòng đã lùi bước vậy mà ngoài mặt còn giả vờ mạnh mẽ.

"Đại tiểu thư chính miệng mời, tôi có gì mà không dám."

Thuận miệng hỏi ngược lại, Bạc Dạ Bạch tựa như mặt hồ phẳng lặng, đôi mắt ngưng tụ, im lặng không nói ra được những lời sâu sắc.

"Anh nói bậy, tôi không có."

Trì Vi tức giận, ngay lập tức phản bác.

Rõ ràng là hắn đầu óc không thông suốt, tự mình cố ý hiểu sai, còn muốn đổ oan lên đầu cô!

"Không có sao?"

Bạc Dạ Bạch vẫn ung dung hỏi, thái độ hờ hững, không đoán ra được chút nào đoán được cảm xúc thật.

"Không có."

Trì Vi nghiêm túc trả lời, sau đó không nhận thờ được.

Ngay khi cô cho rằng người đàn ông muốn buông thả bản thân, trong lòng vui mừng biết ơn, người đàn ông trầm giọng: "Có hay không, không quan trọng. Quan trọng là, tôi không muốn làm cô ..."

Lập tức mặt Trì Vi tròn tròn lên, nghe lời Bạc Dạ Bạch không thể tin tưởng được.

Rất nhanh khuôn mặt nhỏ lạnh giá của cô ngưng lại, đưa ra một lời cảnh báo: "Bạc Dạ Bạch, anh có tin, nếu chạm vào tôi một cái, anh sẽ hối hận cả đời!"

Tên này thật sự đáng ghét, chỉ có một ít nhan sắc giáng trần, cô không muốn tiếp tục trò chuyện, đơn giản sẽ sử dụng thủ đoạn để ép hắn mãi mãi rời khỏi thành phố này.

"Tin chứ, đại tiểu thư Trì gia, tôi có thể nào không tin."

Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng nói chuyện, vẫn như cũ, không một chút xao động, thật khiến người ta không khỏi hy vọng hắn lùi bước nhượng bộ.

"Chỉ là, tin thì làm sao. Chẳng qua, tôi là người sắp chết, từ lâu đã không còn nhiều thời gian... Có thể trước khi chết được ném thử mùi vị của đại tiểu thư, cũng không tệ lắm."

Về mặt Trì Vi trở nên cứng đờ và cô không ngờ anh ta không bị uy hiếp chút nào.

Bởi vậy chỉ có thể trở mắt nhìn Bạc Dạ Bạch cúi người, chạm rai tới gần trước mắt mình: "Theo ý nghĩ của đại tiểu thư, tôi cố ý xuất hiện ở Học viện Ngôi sao này là cố mưu đồ gây rối... Như vậy, kế hoạch chính là gì. Vậy, cô có cái gì, gia thế hay là thân thể..."

Nói đến đây, con mắt hắn lạnh lẽo như mặt trăng, rõ ràng không có chút ham muốn, nhưng nhìn lại đã khiến Trì Vi nhục nhã đồng thời tim không ngừng đập, mặt không ngừng đỏ bừng lên.

"Gia thế và tiền tài với tôi mà nói, không có chút hấp dẫn nào. Tuy nhiên có được thân thể vừa mềm mại và săn chắc của cô, tôi thấy rất sung sướng. Nếu như vậy, hay là chúng ta làm lại để thỏa mãn ý nghĩ của tiểu thư..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 49: Tôi chạm vào, đại tiểu thư sợ sệt

Bạc Dạ Bạch mập mờ nói chuyện, giọng điệu lẳng lơ, đôi mắt trong veo nhìn nhợt nhạt như sương mù ngưng lại, hiện lên những ngôi sao như bị phá nát.

Tiếp theo hần chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy bờ môi mỏng của cô gái liền muốn chậm rãi hôn lên.

Cơ thể Trì Vi cứng đờ, hai tay đã bị hần cầm lên đỉnh đầu, hai chân lại bị đè ép, hoàn toàn không có cách nào chống cự.

Thấy người đàn ông nghiêng người áp sát, cơ thể Trì Vi không hề ngăn cản nhưng trong lòng hoàn toàn căm ghét, hoảng sợ, luống cuống.

Tùng đó năm cô chưa bao giờ bị nhốt trong vòng tay của người đàn ông nào khác nhưng gặp hần cô đã bị đối xử rất bất lịch sự!

Nhìn thấy khuôn mặt anh ta không ngừng phóng to trước mặt, xen lẫn mùi Lãnh Hương nồng mũi... .

Bỗng dung Trì Vi giận dữ và xấu hổ nhắm mắt lại, gắng gượng lên tiếng nhắc nhở: "Bạc Dạ Bạch, không được phép chạm vào ta! Tránh xa ra một chút..."

"Bạc Dạ Bạch, anh đối xử với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ làm cho anh hối hận..."

"Bạc Dạ Bạch, người chính là loại mặt người lòng thú, loại cặn bã, vô liêm sỉ, tiểu nhân..."

...

"Ha."

Trì Vi then quá thành giận, không ngừng quát lớn vào mặt anh ta.

Đột nhiên Bạc Dạ Bạch cười khẽ một cái, khiến trái tim không khỏi run lên.

"Bạc Dạ Bạch, người..."

"Đại tiểu thư còn trẻ, thật là nghĩ nhiều."

Vừa muốn mở miệng Bạc Dạ Bạch đã lạnh lùng cắt ngang.

Ngay lập tức, Trì Vi cảm thấy người đàn ông đã buông hai tay của mình ra, chân dài kia cũng rời đi, cảm giác ngọt ngào nhanh chóng tan biến, cuối cùng cũng tự do trở lại.

Trong tưởng tượng nụ hôn bất lịch sự của hần đã chạm vào môi cô.

Trì Vi ngẩn ra, liếc nhìn đôi môi, có một mờ mắt ra một lần nữa.

Ngay lập tức đã thấy con mắt lạnh yên của Bạc Dạ Bạch, nhất thời có chút nghi ngờ: "Anh... Không chạm vào tôi."

Vừa dứt lời, Trì Vi lập tức nhau mày.

Không không không, bản thân đang hỏi cái gì vậy. Thật giống như khát vọng đàn ông mạnh mẽ!

"Tôi chạm, cô sợ sệt. Tôi không động vào, tiểu thư đây thất vọng sao."

Bạc Dạ Bạch thuận miệng hỏi lại, hàng lông mày mảnh nhẹ nhàng.

Nhất thời Trì Vi ghen hống, cắn giận trừng mắt nhìn người đàn ông: "Anh... Tôi không thất vọng! Coi như có chút tự biết mình..."

Nhìn thấy phản ứng của cô gái, Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nói: "Đại tiểu thư, tôi không có ham mê mạnh mẽ. Lần trước là cô chủ động cầu giúp, tôi gọi là biết thời biết thế..."

Nghe vậy không hiểu sao Trì Vi cảm thấy trống rỗng, chợt dạ thốt lên: "Cái gì cầu xin! Tôi là bị người ta bỏ thuốc, lý trí không tỉnh táo..."

"Chẳng qua lý lẽ của cô đây không thuyết phục được."

Bạc Dạ Bạch lại bình tĩnh một chút, nhất thời khiến Trì Vi cảm nín không trả lời được.

Sau đó Trì Vi trở mắt nhìn người đàn ông đi tới gần tủ, lấy ra một bao lá trà để pha.

Không thể phủ nhận hành động pha trà của hần, nhẹ nhàng mà lại đẹp mắt, hành động như nước chảy mây trôi, làm người ta thật thích thú.

Rất nhanh Bạc Dạ Bạch rót một chén trà xanh, nhìn cô gái cách đó không xa, trên tay nhắc lên: "Đại tiểu thư, mời cô dùng trà."

Thấy vậy, sau vài phút chần chừ Trì Vi thẳng tắp lưng, giữ bình tĩnh tiến bước.

Đỡ lấy nước chè xanh Trì Vi vô ý nhìn thấy đường gân màu xanh nhạt trên mu bàn tay anh ta, các đầu ngón tay thật ấm áp.

Hóa ra anh ta không chỉ có khuôn mặt đẹp đẽ và vô song, mà ngay cả đôi bàn tay trắng cũng giống như vậy, mảnh khảnh, như ngọc, không thể nói lên hết được cái đẹp của nó.

Trì Vi nhìn nhìn, yên lặng uống nước chè.

"Này, anh pha cái trà gì. Thật là đáng và khó uống..."

Ngay lập tức khuôn mặt nhỏ của cô nhú lại, đầu lưỡi duỗi ra, giọng nói không chút che giấu sự ghét bỏ.

Thấy đầu lưỡi tròn của cô gái, Bạc Dạ Bạch đôi mắt tối lại, nhìn ánh mắt, lời ít mà ý giải thích nhiều: "Đại tiểu thư ăn mặc đơn sơ, trên người có chút lạnh lẽo. Trà thảo dược có thể làm ấm lá lách và dạ dày..."

Nghe xong lời giải thích của anh ta, Trì Vi có cảm giác không nói ra lời.

Kì thực cô mặc một chiếc áo mỏng, còn ở ngoài phòng học chờ một tiết giảng của hần, không khỏi có chút đông cứng... Bây giờ, cầm chén trà nóng trong tay, cảm thấy thật ấm áp, không lạnh thấu xương như khi nãy.

Vì lẽ đó, anh ta pha trà thảo dược cho mình, là tiện tay... hay có ý lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Cô không tha cho tôi, chỉ vì...

Tiện tay cũng được, cố gắng cũng được, điều ấy không quan trọng.

Ngay lúc này, Trì Vi đã xác định được, Bạc Dạ Bạch làm những chuyện mập mờ đó là đang cố ý hù dọa bản thân cô.

Mà những điều trước đây cô nghĩ, tất cả đều sai.

Nhất thời Trì Vi nhìn mặt người đàn ông, vẻ mặt bình thường: "Bạc Dạ Bạch... Không phải! Giảng viên, anh làm việc ở Học Viện Ngôi sao, chỉ là bắt ngờ sao."

Bạc Dạ Bạch thấy thái độ của cô gái thay đổi, nhẹ nhàng đáp: "Làm sao để đại tiểu thư tin tưởng thực sự đây?"

Nghe vậy, đối với người đàn ông mới giảm bớt sự ghét bỏ, Trì Vi lập tức nâng chén trà, không nhận được lại xù lông lên.

Cô với anh ta chưa thân quen, cũng không thể nói với hắn điều gì, bản thân phải tin cái gì đây... Kết quả như trong miệng đối phương, thật giống như bản thân không rõ ràng, cố ý nói xấu anh ta!

Sau cùng cô vẫn hít một hơi thật sâu, xấu hổ hỏi ngược lại: "Giảng viên, thành phố này rộng lớn như vậy, anh và tôi liền gặp lại, chẳng lẽ tôi hoài nghi là không bình thường sao?"

"Vội so sánh đó, cô học ở một trường đại học hạng ba này, không phải càng bất thường."

Bạc Dạ Bạch không trả lời mà hỏi lại, hàng lông mày mảnh nguội lạnh, khiến người khác không thể đoán ra được chút gì.

Trong nháy mắt, Trì Vi ứ nghẹn, suy nghĩ phức tạp.

"Theo dòng suy nghĩ của đại tiểu thư, tôi có nên hoài nghi cô, tại sao xuất hiện ở Học viện Ngôi sao, lại còn vừa hay ở lớp của tôi."

Nói xong, Bạc Dạ Bạch uống trà thảo dược, như đã sớm quen với cay đắng, không có chút gì xa lạ.

Tiếp theo, hắn đặt chén trà xuống, nhàn nhạt nhìn cô gái im lặng: "Đại tiểu thư, cô không giải thích chút nào sao?"

Cách đây không lâu, Trì Vi đã đối xử với anh ta ra sao, lúc này anh ta đã trả lại tất cả, không chừa một chỗ nào để quay đầu!

Có lẽ là nhờ trà thảo dược, thân thể Trì Vi như ấm lên không còn chút lạnh lẽo, đôi mắt sao sáng của cô hơi buồn.

Làng giải trí phức tạp và xô bồ, người bình thường muốn bước chân vào, chắc chắn không quá dễ dàng.

Nhưng mà cô xuất thân từ Trì Gia, một trong tứ đại danh môn, trong mắt người ngoài, không nói tiến vào làng giải trí mà muốn trở thành diễn viên, đều dễ như ăn cháo!

Chỉ tiếc, sự thật luôn khác xa tưởng tượng.

Không biết tại sao, có lẽ vì mẹ mình từng là diễn viên và ca sĩ nổi tiếng nên cha cô hết sức căm ghét làng giải trí, nghiêm cấm bất kỳ ai sở hữu tài sản liên quan đến.

Càng không nói đến cô, khi trước vừa mới đưa ra ý muốn thi vào khoa biểu diễn, cha mình liền nổi trận lôi đình, cuối cùng hai người chiến tranh lạnh, tan rã trong ồn ào, không vui vẻ.

Mà cô, nhất quyết từ bỏ thừa kế, tiến vào Học viện Ngôi sao học đại học.

Giờ đây, hai năm trôi qua cha cô vẫn không có ý nhượng bộ, đồng ý cho cô bước chân vào làng giải trí.

Nói không chừng ngày sau khi cô vừa mới nổi tiếng, cha cô sẽ liền đích thân hủy hoại!

Đây là việc nhà, không tiện nói ở ngoài, Trì Vi nhìn thấy cách mình không xa người đàn ông đáng đáp dịu dàng, cao quý, tâm tư đang có chút phức tạp.

Chốc lát, giọng nói chìm xuống, mở miệng thăm dò: "Tôi thừa nhận, tôi không nên suy nghĩ lung tung, hiểu lầm giảng viên có ý đồ khác. Nếu, anh thay thế giảng viên Josan, bao lâu nữa sẽ rời khỏi Học Viện Ngôi sao."

Bạc Dạ Bạch buồn khi biết ý nghĩ của cô, chính là không muốn mình ở lại Học Viện Ngôi sao này, nhàn nhạt trả lời: "Tùy tình hình, ít nhất là một tuần."

"Một tuần, quá dài. Tôi vừa mới xin nghỉ, không thể chậm trễ thêm! Ba ngày, ba ngày sau, tôi hy vọng anh hãy rời khỏi nơi này..."

Xác định anh ta chỉ dạy thay, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, trong nháy mắt Trì Vi đưa ra quyết định.

"Đương nhiên, anh yên tâm, nếu anh cần công việc, tôi có thể sắp xếp, chỉ là sẽ không phải ở thành phố này. Còn giảng viên Jason, thầy ấy vẫn chưa về nước, tôi sẽ mời giáo viên piano khác thay thế, sẽ không có bất cứ chuyện gì bị ảnh hưởng!"

Trì Vi chăm chú nói từng chữ cho xong, cúi đầu lấy từ trong túi xách ra một tờ séc.

Sau đó, cô lấy thêm một cây bút máy, chuẩn bị điền lên trên.

Bỗng dừng bàn tay thon dài của anh ta đuổi một cái, chặn lại trước mặt cô: "Đại tiểu thư, cô không tha cho tôi, chỉ vì... Chúng ta cùng một lần lên giường."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Từ đây, cô ở trong mắt ta

Nghe vậy, hành động của Trì Vi liền dừng lại, rơi vào im lặng thật lâu sau đó mới nói tiếp: "Bởi vì sự tồn tại của người là vết dơ bẩn lớn nhất của ta."

"Dơ bẩn."

Nhắc lại hai chữ ấy, đôi mắt Bạc Dạ Bạch thêm nguội lạnh.

"Ta là người đã có chồng tương lai, xảy ra chuyện như vậy không phải dơ bẩn thì là cái gì."

Trì Vi nhìn người đàn ông, trước tiên là hỏi lại một câu.

Hàng lông mi buông xuống như đôi cánh bướm bướm, che khuất con người đầy tâm tình, bình tĩnh nói thêm một câu: "Vừa đúng là vết dơ bẩn, ta muốn xóa sạch đi, một chút cũng không thể để lại!"

Bằng không tôi sẽ không thể nhắc, đã từng có một đoạn thời gian không thể trải qua."

Không thể trải qua, chắc chắn chính là chuyện tình một đêm của hai người.

Suy nghĩ của cô gái đã hết sức rõ ràng, một lòng muốn phân rõ giới hạn, không muốn tồn tại bất kỳ dây dưa nào!

Còn chưa kịp đáp lại, anh ta lại nghe cô nói tiếp: "Huống chi, tuy rằng hiện tại anh không có mưu đồ gây rối nhưng không có nghĩa là vĩnh viễn sẽ không sinh ra bất cứ ý nghĩ xấu xa nào."

Tuổi tác còn trẻ, nghĩ không ít.

Bạc Dạ Bạch thuận miệng nhân nhạ hỏi: "Sự cảnh giác của đại tiểu thư, vẫn luôn nặng nề như vậy sao?"

Trong nháy mắt, đôi mắt Trì Vi như sâu hơn, bờ môi cong lên: "Tôi chỉ là không tin vào lòng người. Đặc biệt là đám đàn ông các người, lúc bắt đầu thì non hèn biển sơn sắt, cuối cùng vẫn là trở mặt vô tình!"

"Trong đó có cả chồng tương lai của cô."

Bạc Dạ Bạch hỏi như vậy với vẻ mặt lạnh lạnh yên tĩnh.

"Anh ta không giống..."

Trì Vi nhíu mày một lúc, không muốn đề cập đến chuyện này, cúi đầu nhìn tờ chi phiếu: "Tôi lại cho anh thêm một triệu, cộng với một triệu trước đó, đủ bồi thường tổn thất khi anh rời khỏi Học Viện Ngôi sao."

"Đại tiểu thư, hần bỏ cô vì người phụ nữ khác, đây mới là vết dơ bẩn. Đến lúc này, cô vẫn muốn cười."

Bạc Dạ Bạch hỏi tiếp, nhìn phản ứng trên mặt cô gái.

"Oánh.."

Cây bút máy trong tay Trì Vi rơi xuống, lạnh lùng phản bác một câu: "Bạc Dạ Bạch, đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh!"

Thấy vậy, Bạc Dạ Bạch thuận tay cầm tờ séc lên, đặt lại trên tay cô, đôi môi mỏng nhợt nhạt nói: "Tờ séc này, tôi không cần. Như cô mong muốn, sau ba ngày nữa tôi sẽ rời khỏi Học Viện Ngôi sao này."

"Không chỉ là Học viện này mà còn ở cả thành phố này, nhất định không bao giờ gặp lại..."

"Cô không cần nhắc nhở điều này. Ngay cả khi ở cùng thành phố này, tôi cũng không để cô gặp lại tôi!"

Lời của Trì Vi chưa xong đã bị người đàn ông cắt ngang.

Nhất thời Trì Vi không nói thêm gì, nghe Bạc Dạ Bạch tiếp tục nói: "Thành thật với cô, tôi và cô không phải là người của cùng một thế giới, không cần thiết phải gặp lại."

Sau đó giọng điệu anh ta đột nhiên thay đổi, cực kì lạnh lẽo, chốt hạ một câu cuối cùng: "Từ đây, đại tiểu thư trong mắt tôi, hoàn toàn là người xa lạ."

Rốt cuộc Trì Vi không thể không ngừng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông, không còn chút hoài niệm nào.

Trông giống như đối với anh ta, cô không là gì cả.

Không, không chỉ là bản thân cô!

Trong nháy mắt, cô va vào người đàn ông có đôi mắt không buồn không vui, như thể anh ta đã nhìn thấu mọi bề đầu, mặc kệ người nào, chuyện gì, đều không thể để lại chút dấu vết nào trên người hắn.

"Nếu như vậy, còn gì tốt hơn nữa chứ."

Trì Vi cắn môi nói chuyện, lại lần nữa cúi đầu, nhặt cây bút máy lên, vội vã viết tờ séc đến một triệu.

Biết người đàn ông có thể sẽ không nhận lấy, Trì Vi trực tiếp đặt trên bàn, bình tĩnh nói: "Trì Vi tôi, sẽ không để người khác thiệt thòi! Giảng viên, sức khỏe anh không được tốt lại vì tôi mà mất đi công việc, sinh hoạt có thể sẽ khó khăn. Số tiền kia là khoản bồi thường xứng đáng, anh có thể an tâm bình yên sống qua ngày."

Xử lý xong mọi việc, Trì Vi bỗng đứng đứng dậy rời đi, mái tóc dài đang vòn như bầu trời đầy sao, để lại ấn tượng thật đẹp.

Bạc Dạ Bạch yên tĩnh đứng ở đằng xa, nhìn cô gái đi đến cửa phòng nghỉ ngơi, đôi môi mỏng đột nhiên lên tiếng: "Đính hôn ba lần, cô vẫn là một cô gái trong sạch, thật hiếm thấy. Thế nhưng bên ngoài những lời đồn đại rất nhiều, sao đại tiểu thư không ra mặt làm sáng tỏ."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Trong xe, có người đuổi ra một cánh tay

"Có sạch sẽ hay không, chỉ cần người tôi yêu biết. Cái nhìn của người khác, chẳng liên quan đến tôi!"

Trì Vi không quay đầu lại, chỉ là bước chân chậm hơn, nhẹ nhàng đáp.

Thật bất ngờ, ở khoảnh khắc tiếp theo, giọng nói anh ta lại vang lên, rút ra một chút kết luận: "Vì lẽ đó, đại tiểu thư cố ý mặc kệ để người khác hủy diệt thanh danh chính mình."

Trong nháy mắt, con người của Trì Vi co rụt lại, chỉ là cảm thấy như bị nói trúng tim đen.

Kì thực, cái gọi là lời đồn nhảm, ngay ở lần thứ nhất đính hôn thất bại, rõ ràng cô có thể đứng ra làm sáng tỏ, lập tức ngăn cản mọi hậu họa.

Kết quả cô không chỉ không làm, trái lại còn để lời đồn đoán, phóng đại lan truyền, danh tiếng ngày càng tổn thất.

Nguyên nhân sao, là cô nghĩ nhất định Hoắc Đình Thâm biết mình có chứng rối loạn tình dục, sẽ không tin tưởng những lời đồn nhảm nhí đó ... Vì vậy, càng bị người ta công kích, hấn càng thương tiếc cho cô, do đó nể mặt thanh mai trúc mã cùng lớn lên, đồng ý Trì gia, Hoắc gia hai nhà cùng đính hôn.

Tất cả mọi thứ, đều nằm trong tính toán của cô, chỉ chờ nước chảy thành sông.

Thế nhưng, Lê Tuyết đột ngột xuất hiện, cô lại bị người bỏ thuốc, bất ngờ bị Bạc Dạ Bạch chiếm giữ lấy, cục diện đẹp đẽ hoàn toàn bị phá vỡ!

Trì Vi nghĩ xong, đột nhiên kéo dài cánh cửa phòng, nói câu cánh cáo cuối cùng: "Giảng viên, điều không có quan hệ gì với chuyện của anh, đừng quá tò mò."

Tiếp theo, Bạc Dạ Bạch nhìn cô gái lưng thẳng tắp, ngẩng đầu đi ra khỏi căn phòng, cao quý như một công chúa.

Nhìn thấy tờ séc trên bàn, anh ta lấy từ trong quần áo ra một lọ thuốc, tiện tay đổ ra một viên rồi nuốt.

Rất nhanh, vị cay đắng lan ra trong miệng, vẫn là hàng lông mi mảnh yên tĩnh đó.

Chuyện của Trì Vi, cơ bản là không có quan hệ gì với chính mình.

Nếu như không phải đêm đính hôn ấy, hai người bất ngờ phát sinh quan hệ, anh ta là người đàn ông đầu tiên, cô cũng là người phụ nữ đầu tiên, hấn tất nhiên sẽ không lãng phí sức lực, dò hỏi vài đôi câu.

Chẳng qua trong tình huống này, hấn hỏi những câu dư thừa, Trì Vi quá đáng không cho phép sự tồn tại của anh.

"Ha, vết dơ bẩn sao."

Nghĩ lại lời nói từ chính miệng cô, đôi mắt Bạc Dạ Bạch ngưng lại, lạnh lạnh mờ mịt.

Cũng được, chỉ cần không còn nợ nhau, không cần phải gặp lại.

Nghĩ như vậy, Bạc Dạ Bạch tiện tay cắt đi tờ séc, lần này không phá hủy.

Chỉ tiếc vốn là muốn sử dụng việc dạy thay, ở lại Học Viện Ngôi sao điều tra một chút chuyện riêng

... Không ngờ, Trì Vi lại ở đây, còn một lòng muốn anh biến mất.

Nếu đồng ý rời đi, hấn có thể không cần ra mặt, trong bóng tối phái người điều tra.

Nhưng điều quan trọng, hấn và Trì Vi bất hòa, sẽ giảm bớt nguy hiểm cho Trì Vi, khả năng không bị người khác nhắm đến!

...

Rời khỏi phòng nghỉ ngơi, bước nhanh xuống lầu, Trì Vi nhìn thấy Nguyễn Nguyễn hóng chờ tin tức, quan tâm cô có sao không.

Trì Vi trả lời một câu, xoa dịu bạn thân, bỗng nhiên có một tin nhắn đến.

(Công trường, đến nhanh.)

Nhìn thấy tin nhắn, đôi mắt sáng của Trì Vi lập tức trũng lên, không còn nghĩ được gì, cô vội chạy đến công trường.

Thông thường vào buổi chiều, chương trình học cơ bản kết thúc, không ít học sinh qua lại.

Xa xa Trì Vi nhìn thấy ở cổng trường, vài nhóm sinh viên ở đối diện tụm ba tụm năm đang chỉ chỉ chò chò.

Nhìn cánh cổng của Học Viện Ngôi sao, có một chiếc Maybach đen, đáng thấp nhưng trông rất sang trọng, rực rỡ không thể bỏ qua.

Trì Vi tiến lên một bên, suy nghĩ cô có nên nhắn tin thay đổi địa điểm gặp mặt hay không, như thế này thì quá gây chú ý!

Ngay lúc này, tài xế xuống xe đi tới cửa sau, thoáng kéo nhẹ mở cánh cửa xe, quay về phía Trì Vi lịch sự mở miệng: "Trì tiểu thư, xin mời."

Nhất thời, tất cả ánh mắt đều dồn về phía Trì Vi, Trì Vi không thể tránh được.

Ngay sau đó, Trì Vi không thể làm gì khác ngoài nhìn mọi người, đi dạo về phía mặt sau của cửa xe.

Vừa muốn lên xe, bên trong bỗng có một cánh tay duỗi ra, không khác nào ngọc sứ đẹp đẽ, chuẩn xác nắm lấy cánh tay cô, kéo về phía trong xe.

"Oành.."

Lập tức Trì Vi bị người mạnh mẽ này kéo vào trong, cửa xe đóng lại thần bí, mọi người không kịp thấy dáng dấp người ngồi trong!

"Sinh viên nữ đó không phải là bông hoa của khoa biểu diễn, Trì Vi sao? Người bên trong xe có thể là đàn ông..."

"Cái gì có thể. Chắc chắn là đàn ông! Người không thấy đối phương nóng ruột cỡ nào, trực tiếp đem người kéo vào trong xe..."

"Chiếc xe này trên thế giới là bản có giới hạn, không phải có tiền là mua được! Chẳng trách hai năm qua, Trì Vi không đồng ý bất kỳ sự theo đuổi của nam sinh nào..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 53: Nhà họ Cung có năm thiếu gia, nữ ăn mặc giả nam

Hai năm qua, không ít học sinh ở Học Viện Ngôi sao này suy đoán, Trì Vi vì nhan sắc xinh đẹp, toàn thân là hàng hiệu, hơn nữa chắc có người bao nuôi.

Lúc vừa mới đây Trì Vi lại bị người mang đi, lại một lần nữa chứng minh cho điều ấy.

Nhất thời, mọi người không khỏi xì xào bàn tán, nam sinh thì xem thường mà lại không cam lòng, nữ sinh thì hâm mộ nhưng cũng xem thường không kém.

Đang sau đám đông, một cô gái hà hê trên sự đau khổ của người khác, quay về phía một nữ sinh mở miệng: "Phương, cô nói không sai, Trì Vi đúng thật là gái. Bản thân đã ngủ với biết bao nhiêu đàn ông mà còn giả vờ thanh cao, thực sự khiến người ta buồn nôn!"

Hàn Phương ánh mắt sâu thẳm, dừng lại trên chiếc xe đằng xa kia, trong lòng không quá vui sướng.

Cũng đều là được bao nuôi, Trì Vi này sau lưng còn có một kim chủ, rõ ràng muốn so đẳng cấp trên mình, thân phận không khỏi cao quý!

Chẳng trách bình thường, Trì Vi chưa bao giờ quan tâm đến việc thử vai, xưa nay cũng không khi nào để bụng.

Dù sao sau lưng cô cũng có chỗ dựa là kim chủ, bất cứ lúc nào cũng có thể được đầu tư, bất cứ khi nào cũng có thể làm nhân vật chính, chẳng phải vượt qua hết tất cả.

Không nghĩ tới, ngay cả chuyện lựa chọn kim chủ Trì Vi cũng muốn chen ép mình, vì lẽ đó... Cô ta không thể ở lại, tuyệt đối không được ở lại!

Nói khác, Khương Qùa Qùa cắn miếng kẹo hồ lô, khẽ bên tai chị mình nói nhỏ: "Chị, không nghĩ đến người đếm ngược để nhất lại được bao nuôi! Chị nói xem, cô ấy có phải đặc biệt thiếu tiền, chúng ta thấy cô ấy đáng thương vậy hay là cho một ít tiền..."

Khương Đường Đường thu hồi ánh mắt, nắm lỗ tai em mình dạy bảo: "Người ta có đại kim chủ kề bên, cần gì đến lòng thương của chúng ta."

"Bằng tiền a! Chị, không phải cha nói, nhà chúng ta không thiếu tiền, muốn tiêu cứ tiêu đó sao..."

Nghe Khương Quả Quả nói vậy, Khương Đường Đường không khỏi đảo mắt.

Không khác gì một bà mẹ nói về ông bố, chính là không vào nhà giàu mới nổi... Không phải sao, con gái đã quê mùa cục mịch, lại chỉ lo cho người khác không biết mình có tiền, không phải nhà giàu mới nổi thì là cái gì.

Chỉ là đối với Trì Vi, đây là chuyện ngoài ý muốn, nếu như không phải tận mắt chứng kiến thì không thể nào tin được.

Cho tới bây giờ, nhìn cao thượng như vậy, cũng không ngoại lệ, trở thành vật yêu quý của người có tiền!

...

Cùng lúc đó mọi người cho rằng Trì Vi nhất định đã gặp người bao nuôi, người mạnh mẽ mang chiếc xe đến đón, lập tức va vào cái ôm quen thuộc.

Trong nháy mắt, mùi nước hoa mát lạnh tràn vào mũi, Trì Vi không nóng lòng đứng dậy, trái lại còn trở ta ôm lấy vòng eo người này: "A Tầm, anh không thể biết điều một chút sao. Anh vui tính như vậy, tôi lại dính phải tin đồn 'Bao nuôi'! Cảm thấy người ta chắc chắn khẳng định anh chính là kim chủ của tôi..."

Vừa nói Trì Vi vừa ngẩng đầu nhìn Cung Tinh Tầm, nhũ mày lo lắng nói chuyện: "Hơn nữa, anh quá bất cẩn, vạn người nhất định nhận ra, truyền thông lại có dịp thổi phồng!"

Cung Tinh Tầm dựa vào phía sau chỗ ngồi, mặc kệ cô gái xinh đẹp ôm, chiếc áo khoác chênh chếch mở rộng, lộ ra hàm xương quai xanh góc cạnh bên trong, áo sơ mi trắng quần tây dài, tỏa ra sự kiêu dè mạnh mẽ.

Lúc này, trên tay anh ta cầm theo một liều thuốc, cúi đầu nhìn Tri Vi, khẽ nhả ra làn khói: "Sợ cái gì. Trong giới giải trí có nhiều người muốn tạo tin đồn với tôi! Cho nên, nếu cô vẫn muốn gia nhập giới giải trí thì cứ bắt đầu với tin đồn bạn gái tôi..."

"Khắc khục..."

Tri Vi không kịp chuẩn bị, bị khói thuốc làm cho sặc, nhất thời nhú mồm, nắm lấy tay anh ta: "A Tầm, tại sao anh lại hút thuốc lá."

"Đàn ông nào mà không hút thuốc lá."

Đôi mắt phượng hoàng của Cung Tinh Tầm như cơn mưa một cái, hiện ra sự lười biếng của cơ thể.

Nghe vậy Tri Vi quạt khói thuốc, quay đầu lại tìm nơi cô họng của Cung Tinh Tầm, sau đó chống quai hàm ngốc nghếch mở miệng: "Đàn ông như A Tầm, tôi khẳng định là muốn cưới! A Tầm tìm tôi, thật là sự chăm sóc đặc biệt..."

"Lăn lộn, ta vẫn mê gái! Ta thực sự là đàn ông, sẽ ngay lập tức muốn cưới Nguyễn Nguyễn, kiểu hiền thê lương mẫu, chứ ai cưới thiên kim tiểu thư, về nhà hầu hạ mệt gần chết..."

Cung Tinh Tầm đá đuôi mất một cái, thần sắc trong con ngươi thể hiện ra như những ánh sao vỡ vụn nhưng không hề che giấu chút ghét bỏ nào.

Tiếp theo, anh ta cởi áo khoác ném một bên, mở nút của áo sơ mi, tới gần Tri Vi: "Nhanh lên, giúp ta mở đi."

Bất đắc dĩ Tri Vi nở nụ cười, đưa tay thăm dò vào trong áo sơ mi của Cung Tinh Tầm, trước tiên mò nắm trên làn da mịn màng như ngọc, sau đó mới mò chiếc nơ trắng buộc trên ngực.

Cuối cùng tiện tay xoa bóp cho Cung Tinh Tầm, có ít lo lắng nói: "A Tầm, anh lại tiếp tục như vậy, nhất định lại gặp sự cố gì đúng không..."

Có thể là ai đây?

Cung gia là một trong bốn đại danh môn, danh sách bên ngoài Cung gia có năm người con trai, trên thực tế... Lại có một cô gái!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đau... Nhẹ tay chút...

Mở chỗ buộc ngực, lúc này Cung Tinh Tầm mới cảm thấy thoải mái, nhìn xuống bộ ngực, nở một nụ cười lẳng lơ: "Có vấn đề gì. Còn không phải lớn hơn cô!"

"..."

Tri Vi nhất thời không nói gì, nhìn lại bản thân hai người, không chịu thua nói: "Nói káo, rõ ràng ta lớn hơn, so sánh cùng người và Nguyễn Nguyễn ta chắc chắn to hơn!"

Nghe vậy Cung Tinh Tầm dùng ngón trỏ đẩy trán Tri Vi một cái, về mặt đầy vẻ ghét bỏ: "Ngực lớn nhưng không có đầu óc, câu này chính là dùng để nói cô đấy, thế mà còn tự hào được à!"

"Đau... Nhẹ một chút..."

Tri Vi gờ tay che trán, cô lùi lại phía sau, tránh lại bị bạn mình tập kích lần nữa.

Sau đó, cô quay lại quan sát bạn thân, trên khuôn mặt vốn sắc nét lộ ra lớp trang điểm nhàn nhạt, che đi không ít sự nữ tính... Chỉ nhìn bề ngoài, thì ai cũng cho rằng đây là một cậu thanh niên tuấn tú, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ cao quý, chả khác nào nhân vật bước ra từ truyện tranh.

Trên tai phải còn có một viên kim cương đính tai như làm tăng thêm vẻ ngỗ ngược.

Tri Vi sờ tai phải, cũng đeo một chiếc khuyên tai tương tự, thêm cả chiếc của Nguyễn Nguyễn, để thể hiện quan hệ thân thiết của ba người.

Không nói những chuyện khác, Cung Tinh Tầm chung quy vẫn là con gái, Tri Vi thăm dò hỏi: "A Tầm, anh thực sự không nghĩ đến chuyện... trở lại làm con gái?"

Hai người biết nhau đã được mười năm, ngay từ lúc bắt đầu cô đã biết Cung Tinh Tầm là nữ cái trang nam, đáng tiếc vẫn không biết rõ nguyên nhân là gì.

Không phải là không muốn hỏi mà là rõ ràng nhìn thấy, bạn thân có bí mật của chính mình, cô đương nhiên sẽ không miễn cưỡng!

"Trở lại làm con gái. Làm đàn ông tự do tự tại, có gì không hay!"

Cung Tinh Tầm biếng nhác giải thích, không để bụng chút nào.

Sau đó đôi mắt cô nhắm lại, hiện ra mấy phần nguy hiểm: "Bảo bối nhỏ Vi Vi, đừng chuyển sang chuyện khác! Tại sao ta về nước, cô là người rõ nhất, đúng không hả?"

Tri Vi như ngừng thở, có lẽ trong ba người, Cung Tinh Tầm là lớn nhất nên có uy nghiêm của người chị cả.

Do đó Tri Vi sợ hãi, ngoan ngoãn cầm lấy tay nói: "A Tầm, liên quan đến chuyện đính hôn lần này, tôi bị người khác hãm hại..."

Đối với chuyện kết hôn, Cung Tinh Tầm ngay từ đầu đã không coi trọng, nhưng Tri Vi hoàn toàn cố chấp, nhất định phải cử hành lễ đính hôn... Trong cơn tức giận, cô sẵn sàng bỏ ra nước ngoài, không muốn tham gia.

Ái ngờ, xảy ra nhiều chuyện thật bất ngờ, nghe Tri Vi nói rõ, nhận được tin báo từ Nguyễn Nguyễn, Cung Tinh Tầm trong lòng tràn đầy tức giận.

"Cô chắc chắn, là có người bỏ thuốc. Tri An nhà cô, chắc không phải là nó chứ à!"

Cung Tinh Tầm nhủ mày, suy nghĩ nói chuyện.

"Tuy rằng nó không tự tay bỏ thuốc thế nhưng chắc chắn nó có tham gia trong đó! Cho tới người bỏ thuốc, khả năng lớn vẫn là Hollande..."

Tri Vi nghĩ tới sự việc vừa xảy ra, Hollande vừa hay lại dẫn người xông tới, rõ ràng là đã có tính toán từ trước.

"Cô nói Hollande, tôi còn tin! Đóa hoa sen trắng đó, ngay lúc cô xảy ra chuyện, cô ta liền vội vàng gọi điện thoại, rõ ràng là muốn chia rẽ quan hệ của chúng ta..."

Nhắc đến Hollande, khuôn mặt Cung Tinh Tầm hiện lên một sự căm ghét, không một chút thích thú.

Bỗng dưng, giọng nói thay đổi, mang theo một sự khéo léo: "Vi Vi, tên đàn ông kia là ai. Cô vẫn từ chối đàn ông, chắc chắn là không ít tội đây..."

Cung Tinh Tầm biết Tri Vi bị chứng rối loạn tình dục, không thể cùng đàn ông đụng chạm thân thể...

Huống chi, trong lòng cô chỉ có bóng hình của Hoắc Đình Thâm, gần như từ chối tất cả đàn ông khác!

Bây giờ, bị người tính kế bỏ thuốc, lại bị tên đàn ông xa lạ cưỡng ép.

Nhất thời Cung Tinh Tầm thương tiếc nhìn Tri Vi, đưa tay vào đỉnh đầu cô: "Không sao, chuyện đã qua rồi. Tên đàn ông kia, nếu như cô không tiện, để tôi xử lý..."

Nghĩ đến tên cường bạo đó, con người của Cung Tinh Tầm như sâu hơn, trôi lên một vết u lạnh.

Tri Vi nghĩ đến Bạc Dạ Bạch, trong lòng có chút chột dạ, tình huống đêm đó đã vậy, hần còn chưa lo cho sức lực bản thân, chỉ có thể coi là cưỡng ép một nửa!

Vi vậy cô vội giải thích một câu: "Liên quan tới người này tôi đã giải quyết xong, chắc chắn sẽ không bao giờ xuất hiện!"

"Vậy còn, Hoắc Đình Thâm tính sao đây?"

Cung Tinh Tầm hỏi lại, chỉ tiếc là có công mài sắt mà không nên kim, giọng điệu thông cảm nhưng cũng rất nghiêm túc: "Việc đã đến nước này, cô vẫn không thể có được hần."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Trong lòng anh ta chỉ có mối tình đầu

Đôi mắt Tri Vi sụp xuống, che khuất con người chứa rất nhiều tâm sự, cổ chấp gập đầu: "A Tầm, anh biết rõ, tôi không thể không có anh ta!"

Nhất thời Cung Tinh Tầm không lời nào để nói, đánh lại không thể đánh, mắng cũng không được, chỉ có thể nghĩ đến cách khác.

Cung Tinh Tầm lấy điện thoại di động ra, từ sáng về nước ngay lập tức đã phái người theo dõi Hoắc Đình Thâm, giờ này chắc có tin tức của anh ta, vừa hay có tin nhắn đến điện thoại.

Ngay lập tức, cô ấn xuống mái che của xe, chỉ đường cho tài xế, dặn dò một tiếng: "Đến cổng sau bệnh viện, bên cạnh hoa viên bên trái."

Nghe vậy, Tri Vi nghiêng đầu nhìn bạn thân, nhất thời nghi hoặc không rõ hỏi: "A Tầm, anh muốn đưa tôi đi đến chỗ nào vậy."

"Cô không nhận ra được hiện thực, tôi sẽ cho cô thấy rõ."

Cung Tinh Tầm nói với vẻ mặt lạnh lạnh.

Rất nhanh, xe dừng lại sau hoa viên bệnh viện, dựa vào tin tức, Cung Tinh Tầm quay đầu nhìn qua nhìn lại.

Lập tức một cảnh tượng chói mắt đập vào mắt.

Cô hát chiếc cằm lên, ra hiệu cho Tri Vi nhìn xem: "Nhìn rõ đi, nhìn cho thật kỹ vào. Anh ta đang vui vẻ với mối tình đầu của mình, cô thật sự muốn nữa không?"

Tri Vi hơi run, nhìn xuyên thấu qua ô cửa xe, một hình ảnh như ngất quãng ở đó.

Ở phía trước cách đó không xa, một đôi nam nữ đang thân mật, Lê Tuyết kéo tay Hoắc Đình Thâm, trên mặt hiện ra sự hạnh phúc ngập tràn.

Chỉ liếc mắt nhìn, Tri Vi thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng nói chuyện: "A Tầm, tôi chỉ cần con người hần, trái tim hần ... Còn lại tôi không để ý."

Đối với chuyện này, Cung Tinh Tầm cũng đau lòng giống như Tri Vi nhưng cũng có một chút buồn bực, liền muốn đưa tay đẩy cửa xe: "Được, không phải cô muốn con người hần. Bây giờ cô hãy xuống xe, đoạt lại người đàn ông thuộc về mình, đừng để á đàn bà kia trốn trong ngực hần!"

Thân thể Tri Vi trở nên đơ cứng, những móng tay đang bám vào lòng bàn tay, nhất thời bất động.

"Làm sao, không dám đi chứ gì. Cô là Tri Vi, thiên kim đại tiểu thư, cô sợ cái gì ..."

"A Tầm, anh không nên ép tôi!"

Mất thấy bạn thân không chút kiêng nể mà nhấn tâm đụng vào chút bình tĩnh giả tạo, Tri Vi mở miệng ngắt lời.

"Là tôi ép buộc cô sao? Tri Vi, xem ra cô cũng chỉ hiểu Hoắc Đình Thâm một chút, khiến bản thân ra nông nổi này! Là cô đang tự ép chính mình..."

Cung Tinh Tầm giơ tay lên nâng cằm của Tri Vi, không cho chống cự nói.

Tuy nhiên đối diện với khuôn mặt tái nhợt của Trì Vi vẫn nhẹ nhàng khuyên một câu: "Vi Vi, cô cái nghĩ tới hay không, có thể... Căn bản cô không hề yêu Hoắc Đình Thâm. Chỉ là ở thời điểm cô cần đến, vừa hay hắn lại xuất hiện, cô mới không muốn chờ đợi nên cố gắng có được..."

Nói xong, nhẹ nhàng thời dãi chốt câu cuối: "Vi Vi, cô buông tay đi!"

Trì Vi cắn môi, trong lòng những suy nghĩ hỗn loạn đập vào nhau.

Nguyễn Nguyễn muốn cô buông tay, A Tầm cũng làm cho cô tỉnh ngộ mà buông tay, vì lẽ đó... Cô thật sự nên buông tay sao?

Không, không phải, không phải như vậy!

Chỉ là trong chốc lát Trì Vi lấy lại bình tĩnh, giọng nói kiên định bên trong hiện ra sự cố chấp không nói được: "Anh ta là thứ thuộc về tôi, tôi còn không có được, dựa vào cái gì mà chấp tay dâng cho người khác."

Cung Tinh Tầm biết rõ Trì Vi đang nghĩ gì, rất khó để thay đổi, cảm giác bất đắc dĩ mà lại thương tiếc: "Cô như vậy cũng được, nhưng chắc chắn là không vui vẻ."

"A Tầm, tôi không có gì để không vui vẻ. Có được anh ta, tôi sẽ hạnh phúc..."

Trì Vi vừa nói xong đột nhiên có một chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ ngay kế bên hai người.

Sau đó cửa xe được mở ra, từ trong xe bước ra một đôi giày nữ, chậm rãi tiến đến gần cửa xe, gõ nhẹ nhẹ: "Vi Vi, Tinh Tầm ca ca, hai người có ở bên trong không?"

"Hollande! Làm sao vừa về nước đã gặp cô ta..."

Cung Tinh Tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, tiện tay cài áo buộc ngực.

Mỗi lần gặp Hollande, nghe thấy "Tinh Tầm ca ca", bốn chữ khiến thân thể phải run lên, da gà nổi không ít.

Ngược lại Trì Vi nhìn Hollande một cái, hạ giọng chế nhạo một câu: "A Tầm, thật sự anh không nhìn ra được chút gì sao?"

"Nhìn ra cái gì."

Về mặt không chút kiên nhẫn, Cung Tinh Tầm ăn mặc chỉnh tề, nắm lấy tay Trì Vi đồng thời mở cửa xe, bỗng dưng nghe thì thầm bên tai bốn chữ.

"Cô ta thích anh."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cung Tinh Tầm, giờ cô ấy vẫn là tôi

Nghe vậy Cung Tinh Tầm đơ người, còn chưa kịp phản ứng cửa xe đã mở ra.

Trong nháy mắt, đối diện là khuôn mặt dịu dàng xen lẫn tiếng gọi dài: "Tinh Tầm ca ca..."

Chưa dứt lời đã thấy Cung Tinh Tầm nắm tay Trì Vi, nụ cười ngay lập tức biến mất.

Vừa hay vào lúc này, Hoắc Đình Thâm dắt theo Lê Tuyết tiến đến gần.

Ngay giây phút này, bầu không khí bỗng rơi vào yên lặng, mỗi người phản ứng một kiểu.

Làm cho người ta chú ý nhất vẫn là Trì Vi và Cung Tinh Tầm, hai người đều có nhan sắc đẹp đẽ, không khác nào một cặp ngọc bích, mọi điểm đều rất phù hợp.

Thấy thế đôi mắt Hoắc Đình Thâm như sâu thăm hơn, Trì Vi cùng Cung Tinh Tầm quan hệ rất tốt, điều này anh ta vẫn biết.

Chỉ là trước đây, hắn tin tưởng cô bị chứng rối loạn tình dục, không thêm để ý đến lời đồn đại nhảm nhí bên ngoài... Ngược lại, anh ta còn có chút đau lòng vì bản thân nhìn cô lớn lên, liên tiếp bị người ta ác ý suy đoán.

Kết quả, Trì Vi mất đi sự trong trắng, đối phương lại là một tên đàn ông xa lạ... Từ đó cũng đủ để chứng minh cô ta lừa gạt mình, không tồn tại cái gọi là chứng rối loạn tình dục!

Đúng lúc này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi châm biếm nghĩ.

Thời điểm đó cô cùng Cung Tinh Tầm thực sự trong sáng sao? Đối phương có phải là một trong những người đàn ông xa lạ!

Một lúc sau, Hoắc Lan Tây hoàn hồn, về mặt bình thường mở miệng: "Tinh Tầm ca ca, tôi có chút việc muốn tìm Vi Vi. Ai ngờ vừa tới cổng Học Viện Ngôi Sao thấy anh cùng Vi Vi, liền đi theo hai người tới đây..."

Vừa nói Hoắc Lan Tây vừa đi đến chen vào giữa hai người rồi kéo tay Trì Vi ra khỏi tay Cung Tinh Tầm.

Sau đó cô nhẹ nhàng hỏi Trì Vi: "Vi Vi, mấy ngày nay tôi có gọi điện thoại cho cô, sao cô không bắt máy. Bây giờ xuất hiện còn đi thẳng đến bệnh, có phải cô đã nghĩ thông rồi, muốn tìm anh trai tôi để giảng hòa không?"

Nói xong cô lại liếc sang nhìn anh trai mình: "Anh, không phải mẹ đã nói rồi sao, anh và Vi Vi chỉ là hiểu lầm mà thôi, hôn ước giữa hai nhà vẫn được tiếp tục. Vị Lê tiểu thư này, đang ở trước mặt vị hôn thê của anh trai tôi, sao cô cứ dây dưa mãi thế?"

Lê Tuyết Tâm nghe Hoắc Lan Tây nói chuyện, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vội vã buông cánh tay Hoắc Đình Thâm, yên lặng lùi về phía sau một bước.

"Lan Tây, em nói linh tinh cái gì vậy!"

Hoắc Đình Thâm khó chịu quát lớn em gái mình, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn cô gái vẫn luôn trầm mặc từ đầu tới giờ: "Tri Vi, cô đến rất đúng lúc, tôi cũng có chuyện... Muốn nói với cô."

"Hoắc đại thiếu gia phong lưu như vậy, đã làm bụng của bạn gái mình to lên rồi, thái độ khi nói chuyện xử lý con riêng... Có thể khách khí một chút không? Vì Vi nhà tôi, từ bé đã được nuông chiều, không thích làm mẹ kế của người ta đâu!"

Cung Tinh Tâm khoanh hai tay trước ngực, vừa nói vừa lườm Lê Tuyết Tâm.

Sắc mặt của Hoắc Đình Thâm lập tức trở nên lạnh lẽo, hần nhìn thẳng vào Cung Tinh Tâm: "Xin hỏi Cung ngũ thiếu gia, đây là việc riêng của tôi với Tri Vi, cậu dùng thân phận gì mà nhúng tay vào."

Hoắc Đình Thâm lạnh lùng hỏi ngược lại.

Chỉ thấy Cung Tinh Tâm vẫn bình tĩnh châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi nhả khói: "Thân phận sao, đương nhiên là người theo đuổi Tri Vi! Chỉ tiếc, cô ấy một lòng coi trọng anh, không chịu cho tôi cơ hội. Đại thiếu gia, nếu anh vẫn còn là đàn ông thì mau ra quyết định đi! Một cô gái tốt như Vi Vi mà anh lại như kẻ mù mà không nhận ra được, chỉ bằng để tôi nâng niu..."

"A Tầm, đừng đùa nữa!"

Tri Vi nhìn sang cô bạn thân của mình cảm thấy không khỏi đau đầu.

Cô ấy vốn là nữ giả nam, hai người lại thân thiết nhiều năm như vậy, người ngoài đã sớm bàn tán xôn xao rồi... Bây giờ cô ấy lại còn có ý nói như thế, đúng là rước thêm phiền phức!

"Hoắc đại thiếu gia, anh có cảm thấy... tôi đang nói đùa không?"

Cung Tinh Tâm không để ý đến Tri Vi, nhìn thẳng vào mắt Hoắc Đình Thâm, hơi nheo mắt lại.

Đây là một loại khiêu khích, khi đàn ông tranh giành phụ nữ với nhau sẽ phát ra tín hiệu uy hiếp!

Không hiểu sao, đột nhiên trong lòng Hoắc Đình Thâm xuất hiện một sự tức giận, hần bước tới nắm tay Tri Vi, kéo tay cô ra khỏi tay em gái mình, gần từng chữ cảnh cáo: "Cung Tinh Tâm, hiện tại cô ấy vẫn đang là vị hôn thê của tôi, cậu không có quyền chạm vào cô ấy!"

Nói xong anh ta kéo Tri Vi đi.

Cung Tinh Tâm dụi lòng mi, không một chút ngăn cản, chỉ nói thêm một lời lạnh lùng: "Tôi không động vào hay không... không phải do anh quyết định!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Vô cùng đào hoa, vô số người tình

Vi Vi khẳng định chỉ có thể là Hoắc Đình Thâm, cô chỉ có thể giúp đỡ ở đây thôi.

Chỉ cần là Hoắc Đình Thâm, chút tình yêu nam nữ của Vi Vi sẽ tồn tại, sinh ra ghen, đố kỵ... rất nhiều.

Ngược lại trong thâm tâm của Hoắc Đình Thâm, chuyện của Vi Vi và mình nhất định phải kết thúc, thà rằng đau trong phút chốc còn hơn kéo dài mãi mãi!

"A Thâm..."

Thấy Hoắc Đình Thâm kéo theo Vi Vi rời đi, Lê Tuyết Tâm yếu đuối gọi.

Lúc này Hoắc Đình Thâm bước chân ngừng lại, không quay đầu, chỉ nói một câu lạnh nhạt: "Tuyết Tâm, anh có việc cần xử lý, trước tiên em hãy về phòng bệnh đi."

Đội hai người đi xa, Cung Tinh Tâm mới khẽ nhả ra làn khói, cười tựa như không cười lên tiếng: "Lê tiểu thư, đúng không nhỉ. Tiểu tam có được địa vị rồi thì không còn giống gái điếm nữa. Cô, hai chân chỉ cần nằm mờ ra là được! Vui đùa một chút thôi, hà tất phải làm thật? Giàu sang quyền thế nhà quý tộc để gì bước chân vào! Nếu như cô thật sự thông minh, nhân lúc này hãy dùng đứa bé lấy một khoản bồi thường, sau đó rời khỏi thành phố này đi."

Lê Tuyết Tâm sắc mặt trắng bệch, lí nhí nói: "Tôi tin tưởng A Thâm, anh ấy không hề lừa dối. Huống hồ, tôi thật sự không phải vì tiền..."

"Ha."

Cung Tinh Tâm khẽ cười một cái, xoay người không muốn phí thêm lời: "Ai biết được! "

Ngược lại Hoắc Lan Tây tiến lên, mặt mũi nhìn Lê Tuyết Tâm: "Tinh Tâm ca ca, anh không cần để ý."

Cô ta, ba năm trước cũng đã xuất ngoại rồi đi. Bây giờ đột nhiên lại quay về, còn mang theo cái bụng lớn, ai biết có phải là của anh ta hay không..! "

Trong nháy mắt, Lê Tuyết Tâm như rút đi tất cả ruột thịt, gất gao cắn môi: "Hoắc tiểu thư, cô không cần si nhục tôi. Chỉ cần, A Thâm để tôi đi, tôi tuyệt đối không ở lại! "

Cắt lời trên mặt cô mang theo cay đắng rồi khỏi nơi này.

Hoắc Lan Tây không có lý lẽ gì nữa, nhìn bóng lưng cô gái rời đi, bước nhanh lên phía trước: "Tinh Tâm ca ca, anh vừa mới về nước sao? "

Nghe xưng hô " Tỉnh Tầm ca ca, điều thuốc đang kẹp ở tay run lên, quay đầu về phía cô gái dịu dàng cười, về mặt hơi thu lại: " Hoắc Tiểu thư, có chuyện gì sao."

Cảm thấy Cung Tỉnh Tầm như khách khí xa cách, Hoắc Lan Tây không phải không thất vọng, chỉ là vẫn dịu dàng nói chuyện: " Tỉnh Tầm ca ca, em chỉ là lo lắng, anh có nỗi khổ tâm ..."

Nghe vậy dù bạn Cung Tỉnh Tầm vẫn ung dung hỏi lại: " Tại sao lại khổ tâm"

Thương tiếc nhìn Cung Tỉnh Tầm, Hoắc Lan Tây nhẹ nhàng giải thích: " Em biết, Tỉnh Tầm ca ca có thích Trì Vi, cho nên trong buổi tiệc đính hôn mới từ mặt không tham gia. Chỉ là Vi Vi, cô ấy không thích anh trai tôi, vẫn còn dây dưa với người đàn ông khác ..."

Nói tới chỗ này, cô ta cẩn thận từng li từng tí một ngừng đầu quan sát phản ứng của người đối diện.

" Chẳng qua, em tin tưởng Vi Vi, cô ấy không có ý, chắc chắn là có nỗi khổ tâm trong lòng. Chỉ là em đã tận mắt chứng kiến, cô ấy cùng tên đàn ông kia quần áo xốc xếch, chờ trong phòng nghỉ, trên người lại còn đầy dấu hôn ..."

Bỗng dung giọng điệu Hoắc Lan Tây hạ thấp, tựa như có gì đó khó nói ra, trên mặt còn đỏ hồng.

" Tỉnh Tầm ca ca ..."

Đột nhiên Hoắc Lan Tây hơi lo sợ, chỉ vì Cung Tỉnh Tầm cúi người bước tới gần trước mặt mình.

Khuôn mặt đẹp đẽ của chàng trai này như ngưng tụ, so với con gái còn tình xảo gấp ba lần, cô không khỏi nín thở, trái tim cũng muốn ngừng đập.

Một chàng trai tuyệt đẹp như đi ra từ bức tranh được vẩy mực, bất kỳ cô gái nào có được anh ta, đều sẽ không dám lơ là.

" Còn nữa không."

Hơi thở Cung Tỉnh Tầm như hoa lan, tiếng nói trong suốt mà lại mê hoặc người.

Hoắc Lan Tây mặt càng đỏ tím càng đập, vội vã lắc đầu một cái: " Không, hết rồi."

Bất ngờ ngay tiếp đó Cung Tỉnh Tầm chuyển giọng, hiện ra không một sự lạnh lùng: " Hoắc tiểu thư, ý của cô, tôi đã rõ ràng. Vì lẽ đó, từ nay về sau cô rời xa ta một chút ..."

Ngay lập tức Hoắc Lan Tây tròn mắt lên, có chút không tin tưởng: " Tỉnh Tầm ca ca ..."

" Coi như lời cô nói là sự thật, Vi Vi xác thực không ít người theo đuổi. Như vậy cô phải biết " vô cùng đào hoa, vô số người tình ", so với các loại phụ nữ, coi như cô ấy càng không sạch sẽ ..."

Cung Tỉnh Tầm không để bụng chút nào, trên người hiện ra một sự phóng đảng, càng làm người say mê ngóng trông.

" Nếu như vậy, tôi và Vi Vi thực sự là một đôi trời sinh a! Người lại Hoắc tiểu thư, ngây thơ, lương thiện, trong sáng, không đủ khả năng để trở thành " Hứng thú " của tôi! "

Nói tiếp một câu như vậy, Cung Tỉnh Tầm một lần nữa đứng dậy, rời xa Hoắc Lan Tây.

Cô xoay người rời đi, khuôn mặt nhạt nhòa, tràn ngập sự lạnh lùng, từ chối, không thích.

Cô như một đóa sen trắng, lại đang tận sức tận lực, gây xích mích quan hệ vì một cô gái như Vi Vi, thực sự khiến người ta phải sốt ruột!

Khuôn mặt tổn thương của Hoắc Lan Tây phủ đầy nước mắt.

Đêm đính hôn, cô cho người bỏ thuốc, một lòng muốn hủy diệt Trì Vi!

Không sai, người bỏ thuốc, chính là cô.

Cô chán ghét Trì Vi, danh tiếng nơi nơi chếp ép mình, một đời kiêu căng ngạo mạn, tự cho bản thân là " Thiên kim công chúa " ... Đáng nói là ở chỗ, trong lòng có anh mình mà vẫn không rõ ràng với Cung Tỉnh Tầm.

Vi vậy, cô không thể chịu đựng, cho rằng Trì Vi không xứng đáng làm chị dâu, càng không xứng đáng có được Cung Tỉnh Tầm!

Trì Vi bên trong mãnh liệt bôi thuốc kích dục. Chỉ cần gặp gỡ đàn ông ngay lập tức sẽ chủ động nhờ cứu giúp, đem người vây bắt cô ta ắt hẳn sẽ bị hủy hoại danh tiếng.

Theo tính khí của anh mình, chắc chắn sẽ từ hôn, Cung Tỉnh Tầm là đàn ông, tự nhiên cũng sẽ căm ghét!

Ai ngờ, mục đích của cô đã đạt được, cha mẹ lại một mực lưu luyến thể lực Trì Gia, khuyên anh đừng từ hôn ... Còn Cung Tỉnh Tầm, cô đã hâm mộ từ lúc còn trẻ, rất cuộc cũng chỉ hướng về Trì Vi.

Dựa vào cái gì.

Dựa vào cái gì mà đến mức này, Trì Vi vẫn cao quý như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Năm ấy cô mười ba tuổi, quỳ gối trước linh đường

Hoắc Đình Thâm nắm lấy tay Trì Vi, khuôn mặt đẹp đẽ ấy vẫn bình tĩnh, nhanh chân đi về phía trước.

Trong đầu ngồn ngang những suy nghĩ, liên quan tới chuyện kết hôn, liên quan tới Lê Tuyết Tâm và rồi cũng liên quan đến lợi ích của Hoắc gia.

Cuối cùng hai người đi vào một quảng trường nhỏ gần bệnh viện, lúc này mới chậm rãi dừng lại.

Đầu đông, màu trời nhá nhem nhiễm phải tối tăm, đi theo tiếng nhạc du dương, suối chảy róc rách trong từng cột nước, tạo nên sự dao động thật đẹp.

Trước mắt mình, Trì Vi nhìn thấy Hoắc Đình Thâm dáng người thon dài thẳng tắp, phản chiếu ở đài phun nước, toát lên sự lạnh lùng vô tận.

Anh ta không mở miệng, Trì Vi cũng giữ yên lặng, cúi đầu nhìn cánh tay của ban nãy anh ta vừa nắm, bởi da thịt vốn nhạy cảm, trên mặt đã hiện lên sự kim nén, có một vết sưng đỏ nhẹ nhẹ.

Đang về nắm hai tay, Trì Vi hốt hoảng nghe Hoắc Đình Thâm lên tiếng hỏi: "Vi Vi, chúng ta đã quen biết được bao lâu rồi."

Khuôn mặt Trì Vi ngẩn ra, trong chớp lát nhàn nhạt nói: "Qua hết mùa đông này sẽ vừa tròn sáu năm"

Nghe vậy Hoắc Đình Thâm mới xoay người, từ trên cao nhìn xuống xem kỹ cô gái: "Sáu năm. Thời gian trôi qua thật nhanh, nhớ lại lần đầu chúng ta gặp gỡ là ở tang lễ của mẹ cô, cô quý trước linh đường vừa gây gổ mà vừa đơn độc. Lúc đó, cô mới mười ba tuổi, so với Lan Tây không chênh lệch nhiều, làm cho người ta cảm thấy thật đáng thương ..."

Nói đến đây, Hoắc Đình Thâm nhẹ nhàng thờ dài: "Vi lẽ đó, tôi đối xử với Lan Tây ra sao, sẽ đối xử với cô như vậy. Sát bên cô lúc học, nắm tay cô qua đường, lo lắng cô cô đơn, tình cờ còn đưa cô về nhà ... Tôi nghĩ, coi cô như một người em gái, không có gì là không được ..."

Nghe những lời nói của anh ta, hàng lông mi của Trì Vi buông xuống như cánh bướm, che khuất đôi mắt lấp lánh ánh sao.

Hoắc Đình Thâm xoay lại nói một câu, mang theo thất vọng tràn trề: "Vi lẽ đó, bây giờ suy nghĩ lại, có phải là ngay từ lúc bắt đầu ... Tôi đã sai."

Trái tim run lên từng nhịp, Trì Vi cắn bờ môi, bình tĩnh mở miệng: "Đình Thâm, anh muốn nói cái gì, nói thẳng ra đi."

Đôi mắt Hoắc Đình Thâm như sâu hơn, trên mặt còn thêm một sự tức giận, giọng điệu hung dữ: "

Ba năm trước, chuyện Tuyết Tâm ra nước ngoài, có phải là do cô làm. Sau đó, cô còn nói với tôi, cô ấy đã bắt đầu tình yêu mới ở bên kia ..."

Quả nhiên, anh ta rất dễ tâm chuyện này, Trì Vi thật không quá bất ngờ.

Dù sao đây cũng là đòn phản công duy nhất mà Lê Tuyết Tâm có trong tay!

Vi vậy Trì Vi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ kia, không một chút trốn tránh: "Không sai, chuyện của Lê Tuyết Tâm, hoàn toàn liên quan đến tôi."

"Trì Vi, cô dựa vào cái gì mà làm vậy? "

Nghe chính miệng cô ấy thừa nhận, Hoắc Đình Thâm hai tay nắm chặt, gân xanh lộ ra trên mu bàn tay, cố gắng kiềm chế sự giận dữ trong lòng.

Nghĩ đến năm đó Lê Tuyết Tâm không phải cố ý chia tay rồi biến mất, mà là Trì Vi ép buộc, không thể không xuất ngoại rồi đi!

Cô ấy còn nói ... Trì Vi yêu anh ta đến mức hóa điên.

Thế nhưng ba năm trước, Trì Vi chỉ mới mười sáu tuổi, là vị thành niên ... Nếu như trước đây đã yêu mình, chẳng phải là trước mười sáu tuổi sao.

Tình cảm yêu quý như vậy, thực sự quá mức sai lầm, nhưng nhìn Lê Tuyết Tâm không giống nói dối.

Mấy ngày nay mỗi lần nghĩ đến chuyện này, anh ta đều thấy rất buồn bực.

Hơn nữa mẹ anh ta còn tìm mọi cách khuyên bảo, không thể từ hôn với Trì gia, nên lúc này mới trì trệ không liên hệ Trì Vi!

Còn nhớ tới ba năm trước, Lê Tuyết Tâm bạc tình bạc nghĩa cắt đứt quan hệ, hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của bản thân, xuất ngoại không chút quay đầu.

Cô ta là mối tình đầu của anh ấy, dành không ít tình cảm, còn từng nghĩ sẽ cưới cô làm vợ, đột nhiên biến mất không dấu vết, anh ta đau đớn không muốn tiếp tục sống.

Lúc bắt đầu, không phải là không có nghi ngờ, cảm thấy nhất định Lê Tuyết Tâm có nỗi khổ tâm trong lòng ... Nhưng mà người duy nhất anh ta có thể nghĩ tới, cũng chỉ có người mẹ coi trọng dòng dõi của mình.

Lê Tuyết Tâm xuất thân bình thường, chắc chắn mẹ sẽ không đồng ý, nên cần thời gian để xử lý mọi chuyện!

Vậy nhưng, anh ta đã điều tra, mẹ mình chưa bao giờ lên lút gặp gỡ Lê Tuyết Tâm, lúc này mới gỡ bỏ nghi ngờ, thừa nhận chuyện Lê Tuyết Tâm biến mất.

Kết quả ngay lúc này, người nói ra chân tướng mọi chuyện cho hắn nghe, không phải là mẹ mình, mà là Trì Vi, người đã quen biết sáu năm!

"Trì Vi, cô biết rõ, cô ấy là mối tình đầu, tôi yêu cô ấy như thế nào! Tại sao cô lại làm như vậy! "

Mọi chuyện đã qua từ cách đây ba năm, đột nhiên phát hiện chân tướng Hoắc Đình Thâm không thể không tức giận mà oán hận.

Về mặt Trì Vi hồ hững, không một chút nào chột dạ giải thích: "Cô ấy không xứng với anh, gia thế quá tầm thường, sớm muộn cũng chia ly, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Huống hồ, tôi đâu có ép buộc, là do bản thân cô ấy lựa chọn ..."

Ngừng nói, tâm trí nhớ lại mọi chuyện, Trì Vi tiếp tục trả lời: "Hoặc là, cái cô ấy kiên trì gọi là tình yêu, lựa chọn ở bên anh, cuối cùng từ từ chia tay và không còn gì cả. Hoặc là, lựa chọn cầm lấy một khoản tiền, từ đây không bao giờ xuất hiện nữa! Đình Thâm, anh không được phép oán trách tôi, chỉ là tôi đưa ra lựa chọn và cô ấy hoàn toàn tự nguyện rồi đi ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Hoắc Đình Thâm tôi vĩnh viễn không bao giờ chạm vào cô, Trì Vi

"Đó là bởi vì mẹ Tuyết Tâm bị bệnh nặng, cần gấp một khoản tiền lớn để chữa trị! Trì Vi, đến cuối cùng vẫn là do tôi nhìn nhầm, lòng dạ cô vốn dĩ đã độc ác như vậy? Ba năm trước, khi cô mới mười sáu tuổi, đã làm ra chuyện như vậy! "

Hoắc Đình Thâm cắt ngang một cách gay gắt, khuôn mặt đầy căm hận.

"Mẹ cô ta bị bệnh, tại sao không nói cho anh biết. Cô ta cho rằng mình thanh cao, muốn giữ hình tượng bản thân, không muốn lấy tiền của anh. Tuy nhiên, trong nhà đang có việc gấp như vậy, cô ta chỉ có thể cân nhắc hơn thiệt, đưa ra quyết định cuối cùng. Hiện tại lại nói rằng mình là người bị hại, có ý gì đây."

Trì Vi nhẹ nhàng nói, cảm thấy không có chỗ nào là hợp lý.

"Lúc trước nếu như cô ấy lựa chọn tình yêu, ở lại bên cạnh anh, thì tôi làm sao có thể buộc hai người chia tay? Là bản thân cô ta tự nguyện từ bỏ, như vậy cũng đủ để chứng minh, cô ta không hề trong sáng, sợ mất cả chì lẫn chài. Còn hơn sớm muộn không còn gì cả chi bằng lấy tiền mà rời đi..."

"Trì Vi, cô cho rằng trên cõi đời này ai cũng ích kỷ như mình sao? Tuyết Tâm làm như vậy là vì người nhà, hơn nữa lại bị cô ép buộc, không muốn tôi bị làm khó dễ..."

Hoắc Đình Thâm đang trong tận cùng cơn giận dữ với Vi Vi, một câu nói của cô, anh cũng không muốn nghe thêm.

Đặc biệt nghĩ đến mối tình đầu bị tan vỡ trên tay Trì Vi, không thể chịu đựng được!

Nhìn thấy phản ứng của anh ta, hàng lông mi Trì Vi buông xuống như cánh bướm, vẫn bình tĩnh tự tin: "Chuyện này bác gái đã biết từ sớm, nhưng không tiện giúp đỡ nên đã để tôi làm Đình Thâm, anh biết bác ấy không bao giờ chấp nhận Lê Tuyết Tâm, anh cố ý bảo vệ cô ấy, làm quan hệ mẹ con căng thẳng! Tôi nghĩ, Lê Tuyết Tâm đã thấy rõ điều này, biết không có cách nào gả cho anh, mới ra nước ngoài không chút do dự! Kết quả bây giờ muốn trở về, cùng anh lên giường rồi mang thai, muốn làm người thứ ba! Người anh muốn tính sổ, không nên tìm tôi, mà là... tìm cô ta! "

Sự lý giải này của Trì Vi thực sự Hoắc Đình Thâm không thể nghe nổi: "Trì Vi, cô thực sự không thể cứu chữa! Cô cảm thấy cô nói như vậy sẽ hủy diệt được tình cảm của tôi sao? "

Ngừng nói, anh ta lùi về phía sau, nhìn cô gái với vẻ ngoài tốt đẹp nhưng lòng dạ độc ác nói: "Tôi đáng ra nên thấy rõ, cô có thể tự tay mình đẩy mẹ kẻ đang mang thai xuống lầu, lại có chuyện gì không làm được. Buồn cười, ta vẫn đau lòng cho cô, đồng ý hôn sự này! "

Nghe câu này xong, Trì Vi nhắm mắt lại, nhất thời im lặng không nói gì.

Tiếp đó, Hoắc Đình Thâm đột nhiên xoay người, đặt một cánh tay lên bờ vai của cô, mang theo nụ cười gằn ép hỏi: "Trì Vi, cô yêu tôi tha thiết, vì lẽ đó cô không muốn từ hôn, đúng không? "

"Tuy rằng tình yêu cô dành cho tôi thật quái dị, nó khiến tôi cảm thấy thật buồn nôn! Không sao, tôi sẽ giúp cô đạt được ý nguyện của mình, có thể sẽ không phải từ hôn..."

Bỗng dưng tim Trì Vi nhói lên, có một dự cảm xấu,

Đúng như dự đoán, giọng nói của anh ta sâu thẳm vô tận, những lời nói như đang gào thét: "Bởi vì cô ép buộc, Tuyết Tâm đã giết tôi, muốn bỏ đi đứa con của mình. Bác sĩ nói trái tim cô ấy rất yếu, nếu đứa bé bị phá đi, cả đời còn lại sẽ bị vô sinh! Trì Vi, bây giờ tôi cho cô hai lựa chọn..."

"Hoặc là chính cô đứng ra, chủ động từ hôn, để mẹ tôi hết hy vọng. Hoặc là, Tuyết Tâm sẽ sinh đứa bé ra, cô nuôi dưỡng trên danh nghĩa..."

Mẹ Hoắc Đình Thâm rất kiên trì, Hoắc gia nhất định không thể từ hôn, chỉ có bản thân Trì Vi đứng ra, chuyện từ hôn mới có thể giải quyết.

Nếu cô từ hôn, anh ta chắc chắn cũng không cưới được Lê Tuyết Tâm.

Bởi lẽ, Lê Tuyết Tâm xuất thân thấp kém, lại không thể sinh đẻ, chỉ có thể sinh ra đứa bé hiện tại...

Nếu như không muốn con mình trở thành đứa con ngoài giá thú, chỉ có thể để vợ tương lai của người nuôi dưỡng!

"Nếu như, cả hai cái.. tôi đều không chọn thì sao? "

Cuối cùng, Trì Vi mở hai mắt ra, ngẩng đầu lạnh lạnh nói chuyện.

Lần này, Hoắc Đình Thâm nắm lấy cằm của cô, bắt phải nhìn thẳng về phía mình, giọng nói đầy châm biếm: "Tại sao lại không lựa chọn? Cô không bị chứng rối loạn tình dục, không chấp nhận tôi đụng chạm vào! Nếu như vậy, nhất định cả đời này cô phải luôn đề phòng, không có cách nào sinh ra đứa con của chính mình! Mà bây giờ, Tuyết Tâm nhẫn tâm đưa con cho cô, cô không có tư cách gì để từ chối."

Dứt lời, Hoắc Đình Thâm cúi người, ghé sát vào tai cô: "Không phải, cô một lòng muốn làm Hoắc phu nhân sao, tôi sẽ giúp cô thỏa mãn! Chỉ là Trì Vi cô nên nhớ cho kỹ, Hoắc Đình Thâm tôi sẽ không bao giờ chạm vào cô! Bởi vì, tôi không thích dơ bẩn..."

Nói xong Hoắc Đình Thâm tiện tay buông cằm cô ra, xoay người nhanh chân rời đi.

Trì Vi ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng của anh ta, chậm rãi khuất dần.

Ở ngay bên cạnh, đài phun nước đầy hồ bơi rơi xuống không trung, bắn những giọt nước, rơi xuống mặt Trì Vi, để lại chút cảm giác lạnh lẽo.

Nhất thời cơ thể cô run lên, đành vòng lấy hai tay, cảm giác trái tim đóng băng mà cũng rất đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Mẹ của Vi Vi, Bạch Thanh Thu

Về đến nhà vào lúc nửa đêm, Trì Vi chỉ cảm thấy trán mình đau âm ỷ, cả thân thể như mềm nhũn ra, không còn một chút sức lực nào.

Rõ ràng là cô đang có dấu hiệu của cảm lạnh.

Vừa mới đi vào phòng khách, đập vào mắt là Trì Viễn, Diệp Tổ Chi, Trì An. Cả ba người đang vui sướng, ung dung dùng bữa tối.

Nhìn lại thấy mình đột ngột xuất hiện, thật giống người ngoài.

"Đại tiểu thư, cô có muốn dùng bữa tối không ạ. Nếu có, vậy thì tôi sẽ chuẩn bị món ăn ..."

Thím Vương bước lên trước, vừa mới mở miệng hỏi.

"Dùng."

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Trì Viễn đập một chiếc đũa, lạnh lùng nhìn đứa con gái lớn: "Không nhìn đồng hồ xem mấy giờ rồi. Cả ngày bên ngoài chơi đùa! Sau đó vẫn về muộn, còn quay về làm gì! "

Ngay lập tức, Trì Vi cảm thấy mình không còn tâm trí nào để dùng bữa liền hồ hững đi về phía cầu thang.

Nhìn con gái lớn không trả lời mình, Trì Viễn khuôn mặt chìm xuống, chống gậy tiến lên: "Ta đã cho người điều tra, đêm đó ở lễ đính hôn, căn bản không có ai bỏ thuốc, mình làm chuyện bị thiên hạ gièm pha còn nói dối để che giấu! Trì Vi, con xem lại mình đi, cả ngày ở một cái trường đại học hạng ba, học môn đồ gì. Ngày mai, ta sẽ cho người làm thủ tục chuyển trường, con hãy đến lớp học của Đế An mà hồi phục, cô ấy sẽ dạy dỗ con ..."

Bước chân của Trì Vi dừng lại, quay đầu giễu cợt một câu: "Cô ấy sẽ dạy tôi cái gì, làm như thế nào để trở thành tiểu tam sao?"

"Trì Vi, nói chuyện chú ý một chút! An An là muội muội của con ..."

Trì Viễn quát lớn, nghĩ đến Học Viện Ngôi sao lại càng giận dữ sôi máu: "Con đã làm lỡ hai năm, không phải nên dùng sự hồ đồ của mình lại sao? Giới giải trí bẩn thỉu xấu xa kia, ta không cho phép vấy bẩn nửa phần ..."

Tóm lại vấn đề cũng chỉ mãi quẩn quanh chỗ này.

Trì Vi biết cha mình hết sức căm ghét làng giải trí ... Chỉ là, cô không thể từ bỏ, nhất định phải đặt chân vào!

"Lão Trì, tôi chính là bị người ta bỏ thuốc, chính người điều tra không ra lại còn cho rằng tôi đang nói dối, cũng là người bỏ thuốc, thủ đoạn kì thực tình vi, ắt hẳn không để lại chứng cứ nào ..."

Trì Vi chăm chăm nói chuyện, ánh mắt xẹt qua phía Trì An, con người tối lại.

Nhìn xem, Trì An vẫn hồ hững, ung dung dùng cơm, một dạng đáp thật tỉnh tại.

Cảm thấy thật vô vị, Trì Vi không quan tâm đến chuyện chuyển trường mà cha mình nhắc đến, liền xoay người rời đi.

"Trì Vi, con nhất định phải đắm mình trong truy lục, học thói dơ bẩn từ mẹ mình và rồi chết trong làng giải trí sao? "

Nhìn thấy con gái mình vẫn thái độ bướng bỉnh, Trì Viễn nhất thời ăn nói vô tình.

"Anh à ..."

Ngay lập tức về mặt Diệp Tổ Chi thay đổi, vội vã tiến lên ngăn cản.

Chỉ là lời Trì Viễn nói ra nhất định không thu hồi, tiếp tục nói tiếp: "Trì Vi, con nên rõ ràng, mẹ mình đã chết như thế nào!"

Mẹ đã chết như thế nào.

Nghe cha mình nói ra câu này, từng giọt máu như đang chảy ra từ trái tim Trì Vi, lý trí cũng không thể ngăn cản.

Không sai, mẹ của cô.. Bạch Thanh Thu, từng là diễn viên điện ảnh và ca sĩ nổi tiếng, cuối cùng lại nhiễm phải bệnh AIDS, bị tất cả mọi người ghét bỏ.

Thế nhưng Trì Vi biết rõ, mẹ mình không chỉ chết vì bệnh AIDS mà còn bởi người chồng đã phản bội mình!

Tự khi nào, móng tay đã bấm vào lòng bàn tay làm cho rách da, máu chảy âm ỉ nhưng Trì Vi không cảm thấy đau đớn chút nào.

Ánh mắt của cô, từng tia nhìn vào cha mình, mẹ kế và em kế, từng chữ mở miệng: "Tôi đương nhiên sẽ không quên, mẹ mình đã chết như thế nào, mãi mãi không bao giờ! "

Dừng lại chút, bờ môi mỏng của cô tiếp tục cong lên, nụ cười như đâm vào lòng người: "Lão Trì, tôi biết, ông cảm thấy mẹ tôi dơ bẩn, buồn nôn, không sạch sẽ. Thậm chí có thể nói, ở trong lòng ông, mẹ tôi chính là một gái điếm! Chẳng qua, ông lại có năng lực, không phải dựa vào bà ấy. Được phụ nữ ủng hộ, mới bước chân đi tới ngày hôm nay ..."

"Vi Vi, con nói những nói cuộc gì đó. Con ..."

Sắc mặt Diệp Tổ Chi dơ cứng, không khỏi mở miệng khuyên bảo.

Lập tức, Trì Vi dùng ánh mắt ác liệt, lạnh lùng nhìn Diệp Tổ Chi: "Cảm miệng, bà là một kẻ thứ ba dễ tiện, thật sự nghĩ rằng có thể chiếm chỗ trên của mẹ ta sao. Đó là chỗ của mẹ ta, và không có đủ tư cách để nói chuyện! "

Trong nháy mắt, Trì An nhú mày, không duy trì được bình tĩnh, nhanh chóng bước đến phía sau Diệp Tổ Chi.

Sau đó, cô ngửa đầu nhìn Trì Vi, người đang đứng trên cầu thang, vẫn cao quý như vậy, nhìn vào đôi mắt của cô, không chút nào che giấu được sự căm phẫn.

Oán giận mẹ kể xong, Trì Vi nhìn sang cha mình, cười mỉa mai: " Lão Trì, ông hiện tại đang nở mày nở mặt, thế nhưng lẽ nào sự tươi sáng làm ông xem thường gái điếm, lấy thân thể mình đổi lấy một chút. Làm người, đừng phụ bạc như vậy a! "

"Đừng. "

Ngay lập tức Trì Viễn tức giận đến mức ném cây gậy xuống đất, tiến lên tát Trì Vi một cái ở trên mặt.

Sự tức giận làm ông ấy xanh mặt, cả người như phát run, cắn răng nhìn Trì Vi: " Người... Đồ nghịch nữ! Cút, cút ngay đi cho ta ... "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cô ấy dơ bẩn như vậy mà vẫn sống sót

Trì Vi không né không tránh, bị trúng cái tát, vịn tay một bên cầu thang, may sao không ngã chổng vó.

Cùng lúc này, Diệp Tổ Chi nhìn chồng mình đang tức giận, hoảng hốt mở miệng: " An An, nhanh lên một chút, mau lấy thuốc cho cha con! "

Tiếp đó với vẻ mặt lạnh lùng hiem thấy bà ấy nhìn về phía cô: " Vi Vi, anh ấy là đang quan tâm cô, cô có thể không cảm kích nhưng không nên quá đáng như vậy! Cha cô, hiện tại ông ấy đang không khỏe, cô có biết không ... "

Đầu tiên Trì Vi im lặng, tiếp theo nhàn nhạt nhìn Trì Viễn, cùng ánh mắt của ông ấy, trong miệng đang không ngừng kêu: " Nghịch nữ ... Cút đi cho ta ... Ta không muốn nhìn thấy người ... "

Bỗng dưng Trì Vi nở một nụ cười giễu cợt, xoay người tiếp tục đi lên lầu.

Đây là nhà của mẹ, nếu thật sự muốn đi, nên đi là bọn họ chứ không phải là mình!

...

Vi Bạch Dạ Bạch đã đồng ý sẽ rời khỏi Học viện Ngôi sao sau ba ngày nữa nên Trì Vi đã xin nghỉ để hoàn toàn tránh né gặp gỡ nhau.

Chỉ là cơ thể đang bị cảm lạnh lại làm một trận ra trò với Trì Viễn nên cô cảm thấy mình hình như đang lên cơn sốt.

Biệt thự Trì gia rộng lớn, Trì Vi lại bản tính kiêu căng, không được ai yêu thích ... Nên chút bệnh này, căn bản không ai để ý, Trì Vi cũng không muốn bản thân trở nên yếu đuối, bị hạ thấp trước mặt người khác.

Thế là cô đứng dậy, đồ ra một ít thuốc, cứ như vậy mà nuốt xuống họng.

Sau đó leo lên giường chợp mắt.

Vừa nhắm mắt đã mơ thấy ác mộng, lại một lần nữa vồn lấy không tiêu tan.

Trong cơn mê, từng hình của mẹ mình khi ra đi hiện lên, không ngừng ám ảnh tâm trí cô.

...

Sáu năm trước, khi cô vừa tròn mười ba tuổi, vẫn là một đứa trẻ mới lớn.

Mẹ của cô, Bạch Thanh Thu, đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đã từng rất nổi tiếng, được người đời ca tụng là " Nữ thần quốc dân ", mãi mãi không có nhan sắc nào vượt qua bà.

Nhưng ai ngờ, một cô gái như vậy sau khi lập gia đình lại phát hiện mình bị một loại bệnh khó nói, AIDS.

Vô số lần thấy cha mẹ mình cãi nhau, cha cô luôn lấy " Buồn nôn ", " Dơ bẩn ", " Thấp hèn " .. để lăng mạ mẹ mình.

Cha cô cho rằng mẹ cô xuất thân từ làng giải trí, cùng rất nhiều người vượt quá giới hạn, mới nhiễm phải bệnh AIDS.

Mỗi lúc như vậy Trì Vi đều lặng lẽ nhìn mẹ mình, một con người tội nghiệp.

Ở trong lòng, Trì Vi không bao giờ tin mẹ mình có thể làm ra những chuyện không tốt đẹp như vậy.

Cuối cùng mẹ cô bị bệnh AIDS giai đoạn cuối, cả đầu trọc lóc, trên người toàn mụn nhọt, chỉ có thể nằm ở tầng trên, rơi vào hôn mê, hít vào thì ít thở ra thì nhiều.

Vì biết bệnh AIDS có tính truyền nhiễm, những người hầu hạ thân cận đều thấy sợ mà tránh xa.

Bác sĩ có lên lút nói Trì Vi, Bạch Thanh Thu không còn nhiều, nên cố gắng dành thời gian ở bên cạnh bà.

Thế nhưng lúc đó, người bạn thân của mẹ cô, Diệp Tổ Chi lại đột nhiên bước chân vào nhà mình, còn ở lại không chịu rời đi.

Trì Vi tuy nhỏ tuổi, tình cảm còn懵懂 bột, chưa hoàn toàn hiểu chuyện nhưng không hề ngu ngốc để không nhìn ra cha mình và Diệp Tổ Chi quan hệ không bình thường.

Chi là còn nhỏ tuổi, cô không thể đuổi Diệp Tổ Chi đi, từ chối sự lấy lòng từ bà ta.

Đêm cuối thu hôm ấy, mưa rất to, ngoài cửa sổ sấm chớp đùng đùng.

Tri Vi không ngủ được, cảm thấy cô đơn và sợ sệt, lại có linh cảm bất thường, hình như xảy ra chuyện gì đó.

Vậy là nửa đêm, cô lẻn lút ra ngoài, chạy lên tầng lầu xem mẹ mình ra sao.

Ở trong phòng, mẹ cô đang ngủ say, từ khi bước vào giai đoạn cuối của bệnh AIDS, mỗi tuần chỉ có thể tỉnh táo hai, ba lần.

Không chỉ vậy, cha cô còn cử một người hầu trông coi, cảm cô tiếp xúc với mẹ mình, nói rằng phòng ngừa bệnh lây truyền!

Bước tới cạnh giường, Tri Vi ôm Bạch Thanh Thu mà khóc, cảm hận bản thân vẫn chưa đủ lớn, không có cách nào bảo vệ người mẹ yếu đuối của mình.

Đột nhiên ngoài cửa sổ mưa tạnh dần, rõ ràng bên ngoài có tiếng bước chân.

Rất nhanh, các cánh cửa được mở ra, có bóng của hai người đang đứng đó nói chuyện.

"Anh à, tình trạng này của Thanh Thu, cô ấy còn có thể sống được bao lâu."

Diệp Tổ Chi nhẹ giọng hỏi, mang theo chút lo lắng.

"Cô ấy sống dơ bẩn như vậy, cũng chỉ là kéo dài sự đau khổ! Chi bằng đi sớm hơn một chút, coi như rửa sạch tội lỗi của chính mình..."

Tri Viễn mặt mũi nộ, đối với người vợ của mình không còn chút nào thương tiếc.

Đầu góc giường, Tri Vi nắm chặt tay mẹ mình, thân thể nhỏ nhỏ cuộn lại, yên lặng ẩn trốn ở kia.

Ngay khi nghe được lời của cha mình, cô cảm thấy thật đáng thương cho mẹ mình.

Nhưng như vậy còn có chút vui mừng, vui vì mẹ cô đã rơi vào hôn mê, không nghe được những lời nói cay nghiệt kia từ chồng của mình!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Mẫu thân đã bịt miệng cô ấy lại

Đang nói chuyện hai người đột nhiên ôm lấy nhau, ở nơi tia sáng lờ mờ kia, Tri Vi có thể thấy họ đang tìm mò đối phương, trong miệng thỉnh thoảng phát ra vài âm thanh.

"Ừm... Anh à... Thanh Thu vẫn còn ở đây... Chúng ta về phòng rồi làm tiếp..."

Diệp Tổ Chi không chịu nổi nói, âm thanh mập mờ bất ổn.

"Cô ấy không phải đang hôn mê sao, sợ cái gì. Và lại có tỉnh táo, bản thân dơ bẩn như vậy, lấy tư cách gì mà quân ta..."

Trong giọng nói của Tri Viễn có sự căm ghét sâu sắc.

"Huống hồ, ngay trước mặt cô ta không phải em thấy kích thích hơn sao. A Chi, nhanh lên, cho ta một chút..."

Vừa nói ông ấy vừa kéo Diệp Tổ Chi tiến vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Do dự vài giây, Diệp Tổ Chi vẫn đồng ý, e thẹn giục: "Vậy thì nhanh lên một chút, đừng để Thanh Thu bắt gặp..."

"Nhanh. Nếu như ta nhanh, em làm sao có thể thỏa mãn!"

Âm thanh ve vãn của đôi nam nữ truyền đến một cách đứt quãng.

Có lẽ là còn kiêng dè mẹ cô nên bọn họ không mở đèn, chỉ để cửa như vậy.

Nhưng mà, đây là gian phòng của mẹ cô, bà ấy còn nằm thoi thóp ở đây!

Tân mắt chứng kiến bọn họ ôm hôn nhiệt tình thành tiếng như vậy, Tri Vi tròn mắt không nhìn nổi nữa, đứng bật dậy muốn đuổi bọn họ ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này lại có người giữ chặt tay Tri Vi lại.

Là Bạch Thanh Thu đột nhiên tỉnh lại đúng lúc này.

Tri Vi ngẩn người, nghiêng đầu về phía Bạch Thanh Thu, nghẹn ngào: "Mẹ..."

Những lời chưa nói trong nháy mắt ngưng lại nơi cổ họng vì Bạch Thanh Thu đã đặt tay lên miệng Tri Vi, làm cho cô không cách nào mở miệng nữa.

Ở phía trước nơi hai con người kia đang vụng trộm cơ bản không phát hiện ra điều gì bất thường.

"Àm ăm..."

Trong lúc hoảng hốt, ngoài cửa sổ tiếng sấm chớp đùng đùng, tiếng mưa rơi càng lúc càng to.

Tia chớp xẹt qua, thỉnh thoảng rọi sáng cảnh tượng đang diễn ra bên trong.

Trì Vi cuộn mình ở góc cửa, ngửa đầu nhìn khuôn mặt tàn úa của mẹ mình, nơi đáy mắt đầy tuyệt vọng, từng nhịp tim nhói lên.

Cùng lúc này Trì Viễn vẫn áp sát vào Diệp Tổ Chi, "Đùng đùng đùng..". Vẫn va vào nhau liên tục.

Tĩnh cò, còn nghe Diệp Tổ Chi gọi tình duyên đáng nói to: "Nhẹ chút ... Anh à ... Thật thoải mái ..."

Trì Vi cảm thấy thật đau lòng, khổ sở, căm ghét, nhưng ... Cô biết, so sánh với mình, trong lòng mẹ cô từng khúc ruột nhát định như đang chảy máu!

Đối với sự vụ trộm này, cô không muốn xem, cũng càng không muốn nghe.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trì Vi nhận ra mẹ mình đang ở thời kì cuối của bệnh AIDS, bàn tay khô khốc sần sùi kia đột nhiên đặt trên đỉnh đầu cô, gần như bắt buộc, cô phải ngược nhìn.

Thậm chí bà ấy còn với tới chỗ Trì Vi, giọng nói yếu ớt: "Vi Vi, mở mắt ra, nhìn bọn họ thật kỹ ..."

Trì Vi lắc đầu một cái, nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, thể hiện sự từ chối.

"Vi Vi, con gái ta, hãy nghe lời.."

Có lẽ là do giọng nói của mẹ cô quá mức bi thương nên cuối cùng cũng mở mắt ra xem.

Lại một tia chớp xẹt qua, Diệp Tổ Chi đã nằm nhòai trên tường, Trì Viễn ở ngay phía sau, không ngừng nhún người.

Diệp Tổ Chi nghiêng đầu, dáng dấp sung sướng tốt độ, miệng vẫn luôn kêu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, máu trên mặt Trì Vi như rút hết, chỉ còn lại màu trắng xám, đôi mắt sáng trở nên mờ nhòe mà lại trống rỗng.

Nước mắt tự nhiên rơi xuống, ướt nhẹp hai gò má.

Buồn nôn, thật là ghê tởm, cô chỉ muốn ói ra, chỉ là mẹ cô đã che miệng cô lại, chỉ yên lặng mà nhẫn nhịn.

Từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng hai người phía trước cũng dừng lại.

Trì Viễn ôm Diệp Tổ Chi đi ra ngoài, thấp giọng ve vãn: "A Chi, sinh cho ta con trai, nhé? "

Sau đó, Diệp Tổ Chi nũng nịu đáp lại: "Hừm, Hằng ca, em đồng ý."

Từ đầu đến cuối, bọn họ chưa từng đến trước giường, hỏi han mẹ cô, dù chỉ là một chút.

Tất nhiên, cũng có thể là vì chột dạ, dù ra cũng đã làm ra chuyện đồi bại như vậy!

"Oành.."

Cửa phòng đóng lại một cái, tất cả trở về yên tĩnh.

Trì Vi ngồi xuống chỗ đó, trong đầu từng hình ảnh đột nhiên xuất hiện, tất cả đều là cảnh tượng khi nãy, cổ họng buồn nôn, không nhìn được sự ghê tởm này.

"Khắc khục ..."

Tiếp đó, cô nghe tiếng ho khan dữ dội của mẹ mình, liền vội vã đến xem, nghe mẹ cô nói: "Vi Vi, nhìn rõ ràng chưa? Nhớ kỹ, mãi mãi nhớ kỹ, không được phép quên ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63: Con xin thề, sẽ không bao giờ tin tưởng đàn ông

"Mẹ ..."

Đầu óc Trì Vi hỗn loạn, không biết phải làm sao đáp lại.

Đúng lúc này, Bạch Thanh Thu lại ho khan dữ dội, có một luồng nhiệt từ trong miệng chảy ra thành từng mảng lớn, rơi xuống cánh tay Trì Vi.

Cảm giác có chút sền sệt, khiến Trì Vi nhất thời hoảng sợ, như là đoán được cái gì, cô hoảng loạn giơ tay lên mở đèn nơi đầu giường.

Không ngoài dự đoán, nhìn dưới ánh đèn, tất cả đều là máu tươi.

Nhìn lại Bạch Thanh Thu, miệng, mũi, cầm đầu đầu cũng có máu tươi, đầu óc Trì Vi rơi vào trống rỗng: "Mẹ, người ho ra máu kia, nhiều lắm! Bác sĩ, con sẽ lập tức đi gọi bác sĩ ..."

Nói xong cô liền đứng dậy nhưng Bạch Thanh Thu đã kịp nắm lấy cổ tay cô, kéo về trước người: "Vi Vi ... Con ngoan ngoãn ... Nghe mẹ nói ..."

Mỗi khi Bạch Thanh Thu mở miệng nói một câu, lại có máu tươi chảy ra, dữ dội có thể khiến người ta e sợ.

Trì Vi cực kì sợ sệt, nắm chặt tay của mẹ mình: "Mẹ, người cần bác sĩ, nếu tiếp tục như vậy, mẹ sẽ chết mất ..."

Bạch Thanh Thu không chút nào để tâm, chỉ chăm chú nhìn cô, nói một câu căn dặn:

"Vi Vi, con phải nhớ, đàn ông trên cõi đời này, không thể tin tưởng! Cái gọi là tình yêu, tất cả chỉ là lời nói dối, tất cả đều là giả dối ..."

"Vi Vi, từ nay về sau, con phải cố gắng sống tốt, muốn gì hãy làm đó, không cần kiêng kỵ bất kì ai, hãy sống vì chính mình! Đàn ông có giá trị, hãy giữ lại trong tay, còn nếu không, hãy lập tức vứt bỏ

..."

"Vi Vi, chỉ cần là đàn ông, tình cảm không có giá trị thì không đáng rơi lệ! Nếu hấn làm con tổn thương một, thì con phải trả lại hấn ba, năm, mười lần như vậy, bọn họ vô tình con cũng vô tình, không thể vì lũ đàn ông mà làm mình thiệt thòi, đây là chuyện ngu xuẩn nhất ..."

...

Cuối thu mưa như gõ thật to vào cửa sổ, nhìn thấy vô số máu tươi từ trong miệng mẹ mình chảy ra lại nghe thêm từng lời bà ấy nói mà cõi lòng Trì Vi như tan nát.

Xưa nay Trì Vi không biết rằng miệng của người sắp sang bên kia cũng có thể không ngừng chảy ra máu tươi.

Thế nhưng, tại sao máu chảy lại là Bạch Thanh Thu, người mẹ duy nhất của cô!

"Vi Vi ... Đồng ý với mẹ ... Đời này vĩnh viễn không nên tin đàn ông ... Càng không yêu đàn ông ... Đàn ông một khi có được trái tim và thân thể phụ nữ ... Sẽ không biết quý trọng nữa ..."

Bạch Thanh Thu như chiếc lá khô cuối mùa thu, thân thể không ngừng lão đã lão đảo.

Ngay lúc đó, Trì Vi run sợ, không nghĩ ngợi thêm bất cứ điều gì, đồng ý đáp: "Mẹ ... Con đồng ý ..."

Con đồng ý với mẹ ... Xin người đừng rời bỏ con ..."

"Xin thề ... Con thề với mẹ ..."

Đáy mắt Bạch Thanh Thu hoàn toàn tỉnh mạch, những dòng nước mắt chảy ra.

Khoảnh khắc đó, Trì Vi chỉ gật đầu liên tục, gần như khóc không thành tiếng: "Con xin thề, đời này sẽ không tin tưởng đàn ông, lại càng không yêu rồi làm mình thiệt thòi ..."

"Vi Vi, không phải mẹ nhẫn tâm ép buộc, mà chỉ có như vậy ... Con mới không giẫm lên vết xe đổ của ta! Vi Vi, con là bảo bối duy nhất, nên không thể lặp lại bi kịch này ..."

Bạch Thanh Thu đưa tay ve vuốt mái tóc dài của Trì Vi, vẻ mặt tuyệt vọng, bi thương, nghẹn ngào.

Trì Vi không chớp mắt nhìn mẹ mình, cả người bất lực đến tận cùng: "Mẹ, cầu xin người, con chỉ có người, đừng chết ..."

Chỉ tiếc, Bạch Thanh Thu chưa kịp đáp lại đã trợn mắt lên.

Trên mặt bà, không còn chút xinh đẹp nào, chỉ có u ám vô tận, tiếng nói khàn khàn: "Ta hận ... Ta rất hận a! A ..."

Cuối cùng, phát ra một tiếng gào thét dài, không khác nào bông hoa Đỗ Quyên đẫm máu và nước mắt, cơ thể bỗng dưng cứng đờ.

Ngay lập tức mất đi sự sống, ngã thẳng tấp từ trên giường vào lòng Trì Vi, bàn tay không chút lực theo đó mà lướt xuống.

Trì Vi ngơ ngác, liền ngồi dưới đất, nhẹ nhàng kiểm tra và gọi: "Mẹ."

Nhưng từ đầu đến cuối, không có một câu trả lời.

Tiếp đó, cô cảm thấy cơ thể mẹ mình trở nên lạnh lẽo, đông cứng, khác thường.

Rõ ràng bây giờ chỉ mới là cuối thu, tại sao Trì Vi lại cảm thấy so với mùa đông còn lạnh thấu xương

!

Không biết đã qua bao lâu, cô vẫn ngồi yên bất động như vậy.

"A.."

Cho đến khi người hầu đẩy cửa phòng tiến vào, thấy cảnh này, trong miệng rít lên một tiếng.

Rất nhanh, tin tức Bạch Thanh Thu từ trần truyền khắp Trì Gia.

(Giải thích: Sự bảo vệ của người mẹ đã tạo nên khiếm khuyết trong tính cách của Vi Vi.)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Trì Vi ôm thi thể Bạch Thanh Thu

Lúc này, di Vương tiến vào khuyên bảo, muốn giúp Tri Vi đứng dậy.

Tri Vi chỉ ngơ ngác, chăm chú ôm thi thể mẹ mình, không để ý tới bất kỳ ai.

Cho đến lúc này, Tri Viễn mới dất theo Diệp Tổ Chi chậm chạp xuất hiện, khuôn mặt căm ghét: "Tri Vi, con còn hồ đồ sao. Còn không mau buông ra! Đừng làm cho bệnh AIDS của bà ấy bị lây nhiễm thêm..."

Lúc này Tri Vi mới chậm rãi hoàn hồn, ngửa đầu nhìn cha mình, lặng yên mở miệng: "Tri Viễn, mẹ tôi chết rồi."

Có lẽ là ghi nhớ Bạch Thanh Thu đã từ trần và cũng có lẽ vì bản thân chột dạ, Tri Viễn nhất thời không tính toán việc Tri Vi gọi thẳng tên của ông ta.

Rất nhanh, ông ấy gọi người tiến lên, đưa thi thể Bạch Thanh Thu đi.

Lần này, Tri Vi không ngăn cản, chậm rãi buông tay ra.

Vô tình cô nhìn thấy mẹ mình mình chết mà mắt chưa từng nhắm lại nên đã đưa tay ra, nhẹ nhàng khép lại đôi mắt ấy.

Không một ai dám ngăn cản Tri Vi vào lúc này, kể cả Tri Viễn!

Tiếp đó, Tri Vi xoay người, tầm mắt rộng nhìn từng người tại đây, cuối cùng dừng lại ở Tri Viễn và Diệp Tổ Chi, đau đớn nở nụ cười: "Tôi chỉ có duy nhất một người mẹ, bây giờ bà ấy chết rồi ... Từ nay, ta không còn mẹ nữa."

Ngay sau đó, tang lễ được tổ chức, Tri Vi mặc chiếc áo tang, quý bất động ở đó, nhìn từng người một đến phúng viếng, có người già khóc, có người đồng tình, có người xem thường, nói chung là chứng kiến tận mắt sự âm lạnh của tình người.

Cho đến khi một thanh niên nào đó dừng lại trước mặt cô, nhẹ nhàng hỏi: "Tiểu cô nương, cô là Tri Vi, thật sao. Đừng quá buồn, con người ai rồi cũng phải đối diện với sinh lão bệnh tử, A di chi là sang thế giới bên kia, cô sẽ không nhìn thấy người ấy ở nơi này, tiếp tục bảo vệ cô."

Hắn nói như một đứa trẻ, giờ tay sờ sờ đỉnh đầu Tri Vi, khuôn mặt mang theo một sự lo lắng: "

Người cô như đóng băng thế này. Có phải là ăn mặc quá mỏng manh không ..."

Hàng lông mi Tri Vi run lên, không để ý đến lời tên này nói, sau đó nhìn hắn bước chân rời đi.

Cho đến khi cảm thấy trên người đột nhiên ấm áp, tiếng lòng xúc động, cô ngẩng đầu nhìn thanh niên này quay lại, mang cho cô một chiếc áo khoác: "Cho dù a di chi không có ở đây, cô cũng phải biết bảo vệ mình. Cô hãy nghĩ, a di trên trời có linh thiêng, chắc chắn sẽ hy vọng cô sống sót bình an ..."

Tên thanh niên này thật là kỳ quái, nhìn ánh mắt của cô, tràn ngập đau lòng, thương tiếc, quan tâm.

Thậm chí, hắn cũng không vội vã rời đi, ở lại bên cạnh cô, sau cùng mới chịu đi.

Trước khi rời khỏi, hắn nhẹ giọng nói: "Chúng ta khoảng cách không xa, nếu như cần trợ giúp, cô có thể tìm tôi bất cứ lúc nào. Tôi tên là "Hoắc Đình Thâm."

"Hoắc Đình Thâm"

Tri Vi đọc lú rú tên của thanh niên này sau đó nhìn khuôn mặt ấm áp đang mỉm cười của anh ta.

Ngay lập tức, như một người chết đuối nhìn thấy hi vọng được cứu sống, muốn nắm bắt trong lòng bàn tay đến tận cùng!

Cuối cùng, cô khẽ mỉm cười: "Cảm tạ người, Hoắc Đình Thâm"

Sau khi phúng viếng kết thúc, các vị khác vẫn còn ồn ào, đang thảo luận bàn tán gì đó.

Tri Vi đứng dậy, kéo hai chân cứng nhắc đau đơn, chậm rãi bước đi từng bước.

"Oành.."

Còn chưa về đến phòng, cô đã ngã xuống, cả người nằm nhào trước cửa thư phòng.

Cánh cửa của phòng này không đóng, từ đó bên trong truyền ra giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ của một người đàn ông: "A Chi, em mang thai! Ôi ta thật là vui quá đi ..."

Tri Vi nằm trên mặt đất, nhìn thấy cha mình ôm người phụ nữ kia rất vui sướng, còn Diệp Tổ Chi thì mỉm môi cười rất ngượng ngùng.

Thật là nực cười, trước lúc mẫu thân cô chưa chết đi, Diệp Tổ Chi không thể chờ đợi bước chân vào Tri gia ... Bây giờ mẹ cô chưa đưa tang, Diệp Tổ Chi đã mang thai, thực sự là sự châm biếm nhất trên đời này!

Trong đầu, từng hình ảnh vụng trộm của hai người hiện lên, nội tâm vẫn còn buồn nôn, đôi mắt Tri Vi có chút lẳng xuống.

Ngay sau đó, Diệp Tổ Chi kinh ngạc thốt lên một cái, phát hiện sự có mặt của Tri Vi, lúng túng buông Tri Viễn ra, vội vã tiến lên cúi người xuống: "Vi Vi, tại sao con lại bị ngã. Có phải là quý quá lâu rồi không ..."

Tri Vi nhìn thấy sự quan tâm đó trái của đối phương, chậm rãi nở một nụ cười: "Hừm, quý lâu, đầu gối đau quá. Tổ chi đi, người có thể điu con về phòng không? "

Nghe vậy, Diệp Tổ Chi có chút kinh ngạc thế nhưng không chút từ chối, đỡ Tri Vi đứng dậy.

Hai người chậm rãi đi tới, đi qua một đoạn cầu thang.

"Tổ chi đi, người là bạn thân tốt nhất của mẹ con khi còn sống, có thể chắc chắn tình cảm không tệ chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Người bạn qua thư thần bí trong lòng Trì An

Trì Vi nhận nhặt hoi, chỉ cảm thấy trái tim không còn cảm giác đau đơn, để lại vò vòn chỗ trống.

Sau đó, cô nhìn về mặt cứng đờ của Diệp Tổ Chi, có chút gật gù không tự nhiên.

"Nếu, hai người tình cảm không tệ, bây giờ mẹ tôi ở nơi chín suối chắc chắn rất cô quạnh ... Chi bằng, hãy để đưa con trong bụng bà, xuống bầu bạn cùng bà ấy đi! "

Nói xong câu này, Trì Vi bỗng dưng dừng bước, bỏ qua sự nâng đỡ của Diệp Tổ Chi.

Sau đó, hướng về cầu thang, đẩy thân thể Diệp Tổ Chi xuống một cái.

"A.."

Ngay sau đó, cô không chút chớp mắt, nhìn Diệp Tổ Chi đang gào rít lên, lăn trên từng bậc cầu thang, cho đến khi đã ở dưới mặt đất.

Khoảnh khắc đó, Trì Vi rất muốn bật cười, dù cho bản thân đang mặc một bộ đồ tang màu trắng.

"Đừng.."

Rất nhanh, khuôn mặt cô gặp bị một cái tát đánh trúng, cảm giác đau đớn đang lan ra khắp mặt.

Không quan tâm, Trì Vi chỉ biết bị bàn tay ấy đánh cho đau đớn thì so với việc Diệp Tổ Chi sinh non không là cái gì cả.

Vi lẽ đó, cô vẫn cười, cười mỉm, cười to, cười điên dại ... Cười cho đến khi nước mắt tự nhiên chảy ra, không có cách nào ngăn lại.

"Súc sinh, ngươi làm cái gì vậy! "

Bên tai cô, Trì Viễn tức đến muốn nổ phôi, vội vã chạy xuống lầu ôm Diệp Tổ Chi.

Cũng ngay lúc này, không ít khách khứa tụ lại một chỗ, nhìn cảnh này chỉ chỉ chò chò.

Chỉ thấy giữa hai chân Diệp Tổ Chi chảy ra rất nhiều máu tươi, dữ tợn và chói mắt.

Từ đó, danh tiếng "Độc ác" của đại tiểu thư Trì gia lan truyền khắp muôn nơi.

Máu của người sắp thai, sáng loáng nơi đáy mắt Trì Vi, cùng với máu phun ra từ miệng mẹ mình, từng điểm từng điểm trùng hợp, trở thành nỗi ác mộng không thể tan trong cuộc đời cô!

Sau đó không lâu, Trì Vi mới phát hiện, bản thân mình bắt đầu có định kiến với đàn ông.

Mỗi khi tới gần đàn ông, cô không làm chủ được, hình ảnh của cha mình cùng Diệp Tổ Chi vụng trộm làm cô buồn nôn mỗi khi nhớ đến.

Tình trạng này, rõ ràng không bình thường, nên đi đến bệnh viện kiểm tra.

Cuối cùng cô được chuẩn đoán, mắc chứng rối loạn tình dục, thông thường hay gọi là "Lãnh cảm"!

...

"Mẹ ... Đừng chết ..."

Tỉnh giấc, Trì Vi ngồi dậy ngay lập tức, cảm giác trái tim nhảy lên dữ dội, có lẽ là do bị sốt nên có rất nhiều mồ hôi trên trán.

Nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời có chút lờ mờ, khoảng chừng như chạng vạng.

Trì Vi lấy lại bình tĩnh sau đó mới đặt chân xuống giường đứng dậy.

Mới sinh bệnh ba ngày, vẫn chưa khỏi hẳn, Trì Vi cảm thấy rất khó chịu, nghĩ đến việc gặp bác sĩ và kê thuốc để uống.

Nghĩ như vậy, Trì Vi cố đi ra ngoài với thân thể suy yếu, vừa muốn dặn dò người hầu.

Ngay lúc này nghe được ở phòng bên cạnh, một giọng nữ xa lạ phát ra: "An An, tôi đã nói, cô làm sao từ chối tất cả, trường học nhiều người ưu tú như vậy không cần cân nhắc, sớm muộn sẽ có người trong lòng a ..."

Trì Vi dựa vào vách tường, trán đau âm ỉ, nghe được câu nói đó chỉ cảm thấy thật nhạt nhẽo.

"An An, trong lòng cô có phải đã có một cây bút bí ẩn nào đó. Đã rất nhiều lần tôi nhìn thấy, cô cùng người đó thông tin..."

Một giọng nữ xa lạ khác tò mò hỏi một câu.

"Không phải chứ An An, cô quê mùa vậy, nay còn viết thư tình sao! Thời hiện đại này sao không trực tiếp gọi điện thoại, hẹn người ta gặp mặt a ..."

"Đừng đoán bậy, không phải là thư tình."

Trì An vẫn điềm tĩnh, hờ hững, không thấy trong giọng nói có một sự ngượng ngùng nào, rõ ràng là thiếu nữ hoài xuân, vừa mới biết yêu.

"Các cô không hiểu, anh ấy không giống những người đàn ông khác ..."

Trì An giải thích như vậy, không che giấu chút vui sướng của bản thân.

"An An, chúng tôi không cần cô giải thích, chỉ muốn biết là ... cô có thích người ta hay không."

Nghe những lời đối thoại như vậy, Trì Vi cảm giác quá ồn ào, có chút buồn bực mất tập trung.

Chẳng qua cũng có chút hiếu kỳ, người Trì An yêu, có hình dáng ra sao.

Trì An là đứa con ngoài giá thú, cho đến khi mẹ cô từ trần, Diệp Tổ Chi mới gả vào Trì Gia, cô mới được danh chính ngôn thuận.

Bây giờ hai người cùng ở chung dưới một mái nhà rộng rãi sáu năm, cô không hiểu rõ nhưng không cách nào phủ nhận.

Bên ngoài đều đồn đại, kẻ muội của mình thông minh, tài hoa, thanh cao.

Vì lẽ đó, đàn ông bình thường chắc chắn Trì An không hề coi trọng ... Nếu như, cô thật sự chân thành, chắc chắn người kia không tầm thường!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Người cô thầm mến năm mươi ba tuổi, Bạc tiên sinh

Trì Vi không thể phủ nhận, trong việc lựa chọn đàn ông, hai người có chút giống nhau, con mắt đều yêu cầu rất cao.

Chỉ là không biết, so với Hoắc Đình Thâm, người yêu Trì An... có thể hơn phần nào hay không.

Vừa mới nghĩ vậy, cô đã nghe Trì An nhẹ nhàng thờ dài: "Tôi tự nhiên thích anh ta. Anh ta hoàn mỹ như vậy, tôi làm sao không thích được! "

"Thích thì phải nói ra, viết thư không phải là biện pháp, sẽ không bồi dưỡng được tình cảm! Tháng sau là sinh nhật cô, tại sao cô không thử ước một cái xem sao."

Thấy người bạn tốt của mình nói như vậy, Trì Vi chỉ trầm mặc nháy mắt.

Một lúc sau, cô mới nhẹ nhàng đáp: "Hừm, lần này trong thư tôi cũng có ước hẹn. Nhưng, anh ấy nhất định không đồng ý gặp mặt ..."

"An An, lời này của cô nghe thật là kỳ quái. Không lẽ, hai người chỉ giao tiếp mà không gặp mặt."

Lần gặp nhau gần nhất, là khi nào ...?

Trì Vi cũng thấy kỳ quái, Trì An lại là kiểu này, thích một người đàn ông nhưng lại không dám gặp mặt.

"Lần gặp gỡ cuối, là sáu năm trước."

Nghe lời Trì An nói, không chỉ có mọi người trong phòng mà Trì Vi cũng cảm thấy kinh ngạc, không thể tin được.

Viết thư qua lại sáu năm, xưa nay chưa từng gặp mặt, quả thực không thể tin được ... Có thể tưởng tượng, Trì An ái mộ người ta cỡ nào, so với bản thân cô còn điên cuồng hơn nhiều!

"An An, sáu năm trước, cô mới mười ba tuổi! Nói như vậy, chẳng phải cô thích hẳn ... sáu năm rồi sao! "

Mọi chuyện liên quan như vậy, không ai không kinh ngạc, chỉ là nhất thời không thể nào hiểu nổi.

Trì An không lên tiếng phủ nhận cũng không hề có một hành động nào thừa nhận sự thật nào.

Sau vài giây im lặng, bạn tốt của cô đã lên tiếng khuyên lơn: "An An, cô thật là ngốc! Cô xinh đẹp như vậy, có ai mà không thích, hà tất phải làm mình thiệt thòi ... "

Một cô gái khác tiếp lời, giọng nói nhấn mạnh: "Hơn nữa, cô biết không, cô ở một thành phố rộng lớn như vậy, có bao nhiêu đàn ông coi cô là nữ thần trong mộng! Cô nói tôi nghe, người này ở đâu, tên gì. Đã vậy còn quá vô tình ..."

Đối với điều này, Trì An bất đắc dĩ nở nụ cười, nghiêm túc nói: "Tôi thích anh ấy là sự thật. Anh ấy không hề biết ..."

Lời nói ngưng lại, có chút lạc giọng: "Tên của anh ta, tôi không biết. Chỉ biết người khác hay gọi là "Bạc tiên sinh" ..."

Ngay lập tức, không khí rơi vào yên ắng, nghiêm nhiên lại làm người ta bất ngờ.

Trì Vi nhú mày một lúc, trong miệng vô thức đọc: "Bạc tiên sinh."

Tiếp theo, cô cảm thấy thật buồn cười, nhất định đời này xem kẻ muội, đối với một người đàn ông không biết tên, lại rơi vào mức độ thấp kém như vậy!

"An An, tôi thực sự khâm phục cô! Tên không biết, còn có thể thầm mến sáu năm trời, tôi có chút hoài nghi ... Cô bây giờ, còn có thể nhớ khuôn mặt anh ta ra sao không?"

Loại này khác tình yêu bình thường, không người nào hiểu được, mang theo nghi vấn rất lớn.

"Dáng vẻ của anh ấy, tôi vẫn nhớ tới. Vì tôi có phác họa ..."

Tri An vừa nói, lấy tập thơ cất giấu ra, mở ra một bức tranh.

"Trời ạ! An An, tôi vẫn nghĩ rất cuộc, tại sao cô lại thăm mến anh ta ..."

Từ câu nói này không khó để nghe những lời than thở.

Đủ để chứng minh, người đàn ông trên bức tranh, nhất định làm người ta hoảng sợ!

Tri Vi vẫn đang bị sốt, xoa xoa cái trán, không muốn nghe tiếp liền đứng dậy đi qua cửa xuống lầu.

Vừa hay nghe Tri An hoài niệm nói chuyện: "Tranh tôi vẽ nên chỉ đến mức này. Anh ấy so với bức tranh vẫn rất hoàn hảo, đó là sáu năm trước ..."

Vừa dứt lời, cô thoáng nhìn qua cửa Tri Vi, nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Trong tầm mắt Tri Vi đối đầu với Tri An, bước chân đột nhiên xoay một cái, biếng lười dựa vào khung cửa, nhìn ba người biểu hiện mấy phần không chịu nổi: "Từ sau, cô không nên tùy tiện đưa người khác về nhà, thực sự phiền phức! "

Trừ Tri An, hai cô gái còn lại vẫn quay lưng với Tri Vi, toàn tâm toàn ý thưởng thức bức tranh phác họa người đàn ông.

Đột nhiên nghe Tri Vi mở miệng, hai người không khỏi giật mình.

Một cô gái cảm xúc chân dung bị hù dọa nên để sợi chỉ buông lỏng, bức tranh theo đó mà rơi xuống tay cô.

Vô tình bay đến trước mặt Tri Vi, còn lượn một vòng giữa không trung, cuối cùng rơi xuống đất.

Nhất thời, bức tranh trải ra và hiện ra ngay trước mắt Tri Vi.

Tri Vi liền cúi đầu, có thể thấy rõ..

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thật buồn cười, lại lên giường với em gái cùng cha khác mẹ

Sự thật, đối với người yêu của Tri A, Tri Vi không cảm thấy có chút hứng thú nào.

Chỉ là vừa nghĩ đến, người như Tri An lại thăm mến người khác sáu năm, vẫn còn ngày thơ viết thư ...

Nếu như nói không tò mò chút nào, chắc chắn là nói dối.

Giờ đây mà xui quý khiến, bức chân dung lại rơi trước mặt mình, nhìn mặt Tri An biến sắc, rõ ràng phải để ý.

Tri Vi nhất thời cảm thấy thú vị, định cúi đầu nhìn xem.

Tuy nhiên, cái thoáng nhìn ấy lại phát hiện ra sự dây dưa cả đời.

Con người của Tri Vi co rụt lại, nhìn sơ bức chân dung, liền có thể nhận ra thân phận người đàn ông.

Nếu như nói, ba chữ gọi là "Bạc tiền sinh", Tri Vi không để ý chút nào ... Nhưng thời khắc này, có thêm bức tranh, một thực tế không thể trốn tránh đang bày ra trước mặt.

Bỗng dưng Tri Vi đang định cúi người đưa tay ra thì ở phía trước Tri An đã nhặt bức chân dung lên.

Tri An chậm rãi lùi về sau, giữ lấy một góc bức tranh: "Đừng đụng vào, cái này là của tôi."

Chỉ tiếc, Tri Vi vẫn nắm tay, không muốn buông ra chút nào.

Cô như vậy, Tri An không thể mạnh bạo đoạt lại, lo lắng nếu không cẩn thận sẽ hủy hoại bức tranh giấy!

Lại nhớ đến trước đây bản thân cô thích cái gì Tri Vi sẽ ngay lập tức cướp đi, lòng Tri An buông xuống.

"Buông tay.."

Sau vài giây, Tri Vi nghiêng đầu nhìn Tri An mở miệng, giọng nói hiện ra sự chán chường, thất vọng.

Không rõ làm sao, có lẽ là vì chán ghét Tri Vi, Tri An nhìn bức tranh mình quý trọng rơi vào tay đối phương, cảm giác thật chướng mắt.

"Nếu như cô không buông tay, tôi cũng không thể bảo đảm bức tranh này có thể tồn tại hoàn chỉnh"

..."

Nhìn Tri An chậm chạp nắm giữ một góc giấy của bức tranh, Tri Vi nói chuyện cảnh báo.

Tri An biết, cô ta không phải đang nói đùa, không thể làm gì khác ngoài lo lắng buông tay, đôi mắt căng nhìn bức tranh.

Những thứ khác, Trì Vi muốn hủy, muốn cướp, cô có thể nhẫn nhịn ... Nhưng bức tranh về Bạch tiên sinh này, cô cực kỳ yêu thích. Thực sự không thể bất chấp giành lại.

"Tại sao cô lại quá đáng vậy. Bức tranh là của An An, cô dựa vào cái gì mà cướp lấy rồi không trả."

Không cần thận bức tranh sẽ tiêu tan, thực sự thấy không hợp mắt, một cô gái đã tiến lên giúp Trì An.

"Đây là nhà tôi, cái gì cũng đều là của tôi."

Trì Vi bieáng lười nói chuyện, thấy người đối diện không giống người hiền lành.

Một câu nói đơn giản đã khiến đối phương cứng họng, dù sao cũng là người ở chung một nhà, rất nhanh cô gái đã đoán ra thân phận: "Cô là tỷ tỷ của An An."

Vừa đoán ra mặt cô gái này đã biến sắc.

Hóa ra, đây là nữ chính ba lần đính hôn thất bại trong những lời đồn mà cô nghe được ... Nhìn khuôn mặt cùng An An tuyệt nhiên trái ngược, chỉ là tính khí quả thật quá kém.

Có loại tỷ tỷ này, An An chắc chắn chịu khổ cực không ít, cô gái này đồng lòng nghĩ như vậy.

Ngược lại, xưa nay Trì Vi không bao giờ thừa nhận điều này thế nhưng vào lúc này cô lại chớp mắt nhẹ nhàng: "Đúng đấy, tôi là tỷ tỷ của cô ấy. Hiếm thấy a, em gái ngoan của ta mới biết yêu, coi trọng một tên đàn ông! Thân là tỷ tỷ, ta lẽ ra nên giúp đỡ nó nắm chặt, đỡ phải cả ngày nghe người ta nói, làm tỷ mà vô trách nhiệm ..."

Nói xong, Trì Vi lại lần nữa cúi đầu, tình tế đánh giá bức vẽ của người đàn ông.

Càng xem càng chắc chắn đây là Bạc Dạ Bạch.

Cứ cho rằng, đây là Bạc Dạ Bạch sáu năm trước, nhưng không khó để phân biệt ... Chẳng qua Trì An nói không sai, do trình độ vẽ.

Cô không biết, Bạc Dạ Bạch trước đây có đáng đáp ra sao, chẳng qua so với hấn ở hiện tại, bức vẽ vẫn không hiện lên được ba điểm.

Đời này gặp gỡ rất nhiều nhưng chỉ có Bạc Dạ Bạch làm cho cô cảm thấy hấn là người đàn ông tuyệt sắc.

Chỉ là buồn cười, thế giới bình thường này không hề nhỏ bé, tại sao bản thân Trì An lại thảm mến anh ta sáu năm!

Trì An biết, nguyên nhân Trì Vi lúc nào cũng đối xử gay gắt với mình là vì mẹ cô.

Bởi có mặt những người bạn tốt ở đây, nhất thời suy tư, áy náy giải thích với các bạn: "Xin lỗi, tỷ tỷ tôi thích yên tĩnh, hôm nào chúng ta lại hẹn nhau nhé. Trước tiên để tôi tiễn các cô về ..."

Nếu như không có sự xuất hiện của Trì Vi, cô vốn muốn các bạn ở lại dùng cơm, nhưng hiện tại, bớt một chuyện vẫn tốt hơn là thêm một chuyện.

Hai cô gái này không hề ngu ngốc, nhìn Trì gia tỷ muội không hòa thuận, lại càng không muốn làm khó dễ Trì An nên đã gạt đầu tạm biệt ra về.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Trì An nở một nụ cười giễu cợt: “Tỷ”

Nhìn thấy Trì An ra ngoài tiễn người, Trì Vi nhất thời buồn bực ngăn ngấm.

Lại lần nữa nhìn bức chân dung người đàn ông, tâm tư phức tạp không nói ra được.

Sau đó cô bước vào phòng, lặng lẽ nhìn xung quanh.

Căn phòng được Trì An bố trí trong lành, sạch sẽ, tao nhã.

Trên tường có một bức tranh phong cảnh, trong góc đặt một bình hoa không biết tên, trên giá sách có rất nhiều sách vở, chứng tỏ học hành rất xuất chúng.

Đột nhiên ánh mắt Trì Vi phát hiện thứ gì đó ở bên trên bàn sách.

Bước đến gần, có một tập giấy viết thư được tích góp từ rất lâu, đặt ở giữa quyền nhặt ký, vừa vụn lòi ra một tờ, hiện lên những dòng chữ được viết bằng bút máy rất đẹp.

"Núi có cành và cây kia có nhánh. Vương tử người có thấu nỗi lòng tôi ... Đại, ca, ca."

Trì Vi thuận miệng đọc, đọc đến ba chữ cuối cảm giác thật buồn cười.

Đại ca ca. Không sai, chắc chắn là Bạc Dạ Bạch!

Chỉ là không thể nghĩ tới, một câu thơ như vậy lại xuất phát từ dưới ngòi bút của Trì An, phong cách hình như có chút phối hợp.

Vừa mới nghĩ như vậy, Trì An nhớ tới bức chân dung nên vội vã trở về phòng ngăn cản.

Nhìn thấy Trì Vi đứng trước bàn học, đối diện là quyền nhặt ký của mình, về mặt lập tức biến đổi, nhanh chóng đóng lại.

Tiếp theo, có chút tức giận với Trì Vi, lạnh lùng nói: "Trì Vi, tại sao cô lại nhìn lên nhặt ký của tôi."

Trì Vi chỉ bất ngờ nhìn thấy, đối với cái gọi là nhặt ký, căn bản cô không có hứng thú.

Nhưng cô không hề giải thích, chỉ chớp mắt một cái: "Tri An, ta nhìn không ra, tình trường của cô thật lâu dài! Thảm mến một người, ròng rã sáu năm trời ..."

Nghe vậy Tri An đoán ra ngay Tri Vi đã nghe được cuộc nói chuyện kia.

Nhưng mà, cô không phủ nhận, chỉ là căng thẳng nhìn bức tranh trên tay Tri Vi, trực tiếp mở miệng đòi: "Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến cô. Bức tranh của tôi, hãy trả lại.."

Thấy vậy, Tri Vi tiện tay giơ bức tranh lên, giọng nói hùng hờ: "Gấp cái gì, tôi chỉ là đang thưởng thức. Không thể không nói, con mắt của cô không tệ, vẽ đàn ông ... Chỉ cần nhìn vào bề ngoài thu hút này! Nhưng cô vẫn chưa biết, anh ta như thế nào ..."

Lời nói ngưng lại, đôi mắt Tri Vi như sâu hơn, giọng nói lạnh nhạt: "Dù sao, Tổ chi di vẫn mong cô thành phượng hoàng, nếu bà ấy biết, đối phương chỉ có một khuôn mặt trắng trẻo, ngoại trừ tướng mạo không có gì khác... Đến lúc đó, tôi khẳng định với cô, bà ấy sẽ rất thất vọng cho xem"

Về mặt của Tri An chìm xuống, nhất thời không phản bác.

Khuôn mặt kiêu diễm của Tri Vi tỏa ra một nụ cười châm biếm: "Đương nhiên, cô chỉ là thảm mến, chắc chắn không có kết cục tốt đẹp. Dù sao cũng đã ròng rã sáu năm, người ta một lần cũng không thể gặp mặt! Chà chà, em gái ngoan của ta, cô thực sự rất đáng thương a ..."

Vừa nói, Tri Vi vừa thể hiện lòng từ bi của mình, đặt bức tranh lại trên tay Tri An: "Vâng, trả lại cô, tiếp tục nhìn tranh mà nghĩ về người."

Tri An cầm lấy bức họa, sắc mặt trở nên trắng bệch, như là bị nói trúng tim đen.

Điều này làm Tri Vi khẽ mỉm cười, xoay người rời đi.

Nhưng cô vừa mới đi tới cửa, phía sau bỗng dung Tri An nói một câu: "Nói ta đáng thương, so sánh đó... Tỷ tỷ mới đáng thương nhất, không phải sao."

Bước chân của Tri Vi dừng lại, đồng thời quay đầu nhìn, tiếp tục nghe: "Cố ý để hai lần đính hôn thất bại, không tiếc danh tiếng của bản thân, chỉ vì có được Hoắc Đình Thâm. Chi tiếc, thiếu tí nữa, vẫn là rơi vào cảnh đã trăng xe cát! "

"Tỷ tỷ, giữa hai chúng ta ... Đến tận cùng, ai mới là người đáng thương đây? ""

Ở khoảng cách rất gần, đôi mắt của Tri Vi và Tri An đang đối đầu nhau.

Cô đang cười, một nụ cười chế giễu, như đang dành cho chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chúng ta nhất định một đời đối đầu nhau?

Bỗng dung, Tri Vi tiện tay đóng cửa phòng, nhìn thẳng Tri An mở miệng: "Nói tiếp."

"Ngay từ lúc bắt đầu, hai lần đính hôn thất bại của cô, là do cố ý hành động ..."

Tri An dựa vào một bên bàn học, nhìn về phía cửa nơi có Tri Vi, lạnh nhạt vạch trần sự thật.

"Mục đích của cô, là muốn có được sự đồng ý của Hoắc Đình Thâm, dù sao quen biết nhau sáu năm, hai người cũng có được tình cảm thâm thiết. Nhà họ Hoắc tuy không phải là một trong tứ đại danh môn, thế nhưng địa vị cũng cao quý, sớm muộn Hoắc Đình Thâm cũng là người thừa kế, sẽ cùng cô kết thông gia. Lúc này, cô muốn đính hôn, anh ta một nửa từ tình cảm, nửa còn lại xuất phát từ lợi ích nên mới đồng ý hôn sự này."

Lời nói dừng lại, Tri An đột nhiên xoay người, nói một câu: "Tri Vi, cô yêu tha thiết Hoắc Đình Thâm, không phải sao."

Nghe vậy Tri Vi chỉ yên lặng nháy mắt, chỉ vì Tri An nói không sai.

Bắt đầu hai cuộc đính hôn thất bại, đều là chính tay cô tính toán, sau đó mặc kệ những lời đồn đại nhảm nhí, tự hủy hoại danh tiếng của chính mình.

Cô nghĩ, dựa vào sáu năm quen biết, Hoắc Đình Thâm sẽ biết cô bị mọi người hiểu lầm... Ngay lúc này, ở trước mặt anh ta, cô cố ý nói "Sợ sệt" không ai lấy, nên đề nghị được gả cho hắn.

Cô biết, Hoắc Đình Thâm đang ra mắt thông gia, so với sự đồng ý của người khác, không bằng chính bản thân mình đồng ý.

Dù cho không có tình cảm nhưng hai người cũng có tình cảm nền móng, sau đó tôn trọng nhau cùng chung sống, tại sao lại không làm.

Chi tiếc, cô cản trở từng bước, Hoắc Đình Thâm toại nguyện đồng ý nhưng đêm đính hôn vẫn bị hủy bỏ.

Về mặt Tri Vi hơi thu lại, không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Cho nên, trong chuyện này, cô đã làm gì."

Việc đã đến nước này, Tri An vẫn phản ứng bình tĩnh, giọng nói lạnh nhạt: "Tôi chỉ là nhắc nhở Hoắc Lan Tây, cô cùng Cung năm thiếu gia quan hệ thân mật, làm cho cô lén lút theo dõi hai người, để tránh phát sinh rắc rối, làm cho Hoắc gia mặt mũi tối tăm! Chỉ là, tôi không nghĩ tới, Hoắc Lan Tây nông cạn, nghĩ đến việc bỏ thuốc ..."

Nói đến đây, trong mắt cô hiện lên một sự chế giễu: "Tỷ tỷ, cô ấy là em dâu tương lai của tỷ, thế nhưng lại tàn nhẫn như vậy ... Xem ra, lần này tỷ quá thất bại! "

Nghe điều này, Tri Vi kém chút nữa giận quá mà bật cười.

Hoắc Lan Tây ngu ngốc ái mộ A Tầm, chuyên môn lấy điều này để gây xích mích, muốn nói không phải cố ý. Ha, ai tin đây!

"Trì An, cô đúng là em gái ngoan của ta! Hoắc là nhần nhện sáu năm không ra tay, hoặc là ra tay thâm độc, còn rũ sạch trách nhiệm, ngược lại tôi thật coi thường cô.."

Trì Vi nhìn Trì An một lúc lâu rồi lạnh lùng nói chuyện.

Sau đó cô tiến lên một bước, đôi mắt sáng như sao nheo lại: "Cô rất thông minh, đoán ra được tôi đã tính toán ra sao, biết tôi quan tâm Hoắc Đình Thâm, vì lẽ đó mà rat ay hủy diệt, để tôi không cách nào có được! Sau đó định làm gì đây. Có phải là ... Tôi đề ý cái gì, cô sẽ liền ra tay phá hoại."

"Nếu như tôi nói rằng! Không chỉ Hoắc Đình Thâm, cô càng lưu ý, tôi càng không để cô có được, cho đến khi ... Cô ngã xuống không còn gì cả, cô độc đến cuối đời! "

Trì An nhún mạnh từng chữ, vẻ mặt lạnh nhạt và đầy bình tĩnh.

"Tỷ tỷ không phải như vậy sao? Sáu năm qua, hề là thứ tôi yêu thích đều bị hủy diệt trên tay cô.

Chẳng qua tôi không hề tính toán làm gì, nơi nơi tránh né cô nhưng cô vẫn không bỏ qua cho tôi ..."

Nghe lời này, đầu tiên Trì Vi lặng im, lạnh lạnh nở một nụ cười: "Không sai, vì Diệp Tổ Chi, sinh ra cô đã là một cái tội."

Hai người cùng cha khác mẹ, sinh nhật Trì An chỉ cách cô ba tháng ... Nói rõ ra, năm đó mẹ cô mới gả cho Trì Viễn, tân hôn chưa tới ba tháng, đối phương ngoại tình!

Người mà ông ấy ngoại tình lại là bạn thân tốt nhất của mẹ cô, hai người cách nhau ba tháng sinh con.

Nguyên nhân gây tội sao, Trì An không cách nào phủ nhận xuất thân của mình, tiếp tục nhìn Trì Vi: "

Vì lẽ đó, cô đẩy mẹ tôi xuống lầu, khiến bà ấy sinh non rồi vô sinh, chúng ta nhất định một đời đối đầu nhau, Hai bên tranh chấp, sẽ phải có một người thua, tỷ tỷ không phải đã thua sao? Lại như năm đó, mẹ của cô bại bởi mẹ tôi ..."

"Cô nói cái gì. Lặp lại lần nữa xem! "

Nghe xong câu này, Trì Vi không thể nào nhịn được nữa, nhanh chân đi đến trước mặt Trì An.

"Những năm qua, cô luôn làm tổn thương tôi, bắt nạt, chà đạp, không phải là lợi dụng tôi để trả thù mẹ tôi sao? Bởi vì tôi, mà bà ấy bị uy hiếp... "

Trì An không chút sợ sệt, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh nhạt.

"Đúng, mẹ tôi ... Bà ấy là tiểu tam, không quang minh, là chen chân vào hôn nhân của mẹ cô! Thế nhưng tỷ tỷ, đã bao giờ cô tự hỏi lòng mình, mẹ cô lẽ nào thật sự trong sạch sao? "

"Cô.."

Trì Vi không thể nhịn được nữa, cô liền muốn giơ tay tát Trì An một cái.

"Trì Vi, cô phải chấp nhận sự thật, mẹ cô chết do bệnh AIDS! Hon nữa, bà ấy bị nhiễm bệnh sau khi kết hôn, điều này nói rõ cái gì. Chính là, mẹ cô cũng không chung thủy, bà ấy là một kẻ vụng trộm đáng xấu hổ! "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Trì An, cô không chết, chỉ là ...

Trì An nhìn thẳng Trì Vi, vẫn chăm chú nói.

Nghe những lời này, bàn tay đánh người của Trì Vi giữ thật lâu ở giữa không trung, không ngừng run rẩy.

Cuối cùng, Trì Vi cười khẩy một cái: "Trì An, được lắm, cô giỏi lắm! Tôi vẫn nghĩ làm sao cô có thể chịu nổi, mãi vẫn chưa có phản công. Hóa ra là đang ở chỗ này chờ tôi! Cô nói đúng, quan hệ của cô vào tôi, đã được định sẵn là kẻ thù cả đời ..."

Trì Vi nói, buộc mình chậm rãi buông tay xuống, không quay về phía Trì An mà ra tay.

"Ván cờ này, ta thua đoạn không cao mình như cô, ta thua ... Không sao, tôi nhận! Chỉ là Trì An cô, hãy nhớ cho kỹ, chuyện này chính cô tự mình làm, tuyệt đối đừng hối hận.."

Dứt lời, ánh mắt Trì Vi xẹt qua bức tranh, cùng với những quyển sách trên bàn, cười mỉm muốn xác thực.

Giây phút này cô thực sự muốn biết.

Một ngày nào đó, khi Trì An rõ chân tướng mọi chuyện, có hay không ... hối hận đây?

Để phản công bản thân mình, cô nhất thời gây xích mích với Hoắc Lan Tây, mãi không thể nghĩ ra, cô ta lại bỏ thuốc với mình.

Kết quả bị ma xui quỷ khiến lại ngủ cùng Bạc Dạ Bạch.

Bạc Dạ Bạch a, Trì An thầm miễn hấn rờn rã sáu năm trời, một lòng một dạ với hấn ... Ngay khi biết sự tình cô ta gây nên, gián tiếp đưa đến tay mình, thực sự là chuyện gây cười lớn!

Cô lẽ đây đã là định mệnh.

Trì An giờ trò đối với việc kết hôn của mình, muốn cho mình không có được Hoắc Đình Thâm ... Ở bề ngoài, cô nhận mình thua, nhưng có thêm Bạc Dạ Bạch, nói không chừng có thể chuyển bại thành thắng!

Nếu, cô đánh hôn thất bại, rạn nứt quan hệ với Hoắc Đình Thâm, như vậy Trì An ... Dựa vào cái gì mà cô được người trong lòng của mình!

Trì An không biết Trì Vi đang suy nghĩ điều gì trong lòng, chỉ lạnh nhạt nói: "Nếu là tôi làm, tất nhiên sẽ không hối hận."

"Được, tốt lắm!"

Bỗng dưng nghe lời đáp này, Trì Vi vỗ tay một cái.

Thật không thể nghĩ tới, chuyện ngủ cùng Bạc Dạ Bạch lại có giá trị lợi dụng như vậy.

Đôi mắt sáng như sao của Trì Vi tối sầm lại, nghĩ đến một chủ ý, không quên nở một nụ cười óng ánh, cảm thấy như tràn đầy sức sống. "Trì An, lúc này mọi thứ mới chỉ là bắt đầu. Nếu chúng ta không thể tồn tại song song, cô không chết thì chính là tôi bị diệt vong. Vậy thì chúng ta hãy chờ xem kết cục, đến tận cùng ... Ai cười, ai khóc!"

Nói xong lời, Trì Vi xoay người nhanh chân rời đi.

"Oành.."

Theo đó cửa phòng đóng sầm lại, bên trong còn lại một mình Trì An.

Trì An nhú mày, cảm giác có một nỗi lo lắng không nói ra được.

Nếu có thể, cô không muốn trở mặt như vậy nữa, chỉ là vì Trì Vi lại khiêu khích bản thân cô, đụng tới điểm mấu chốt của chính mình!"

Cúi đầu chăm chú nhìn người đàn ông trên bức tranh, khuôn mặt cô hiện ra xinh đẹp và dịu dàng.

Đại ca ca, ngoại trừ mẹ mình ra, đây là mối quan tâm duy nhất ... Cô không cho phép bất cứ người nào giẫm đạp lên nó!

Nghĩ đến Hoắc Lan Tây, thật không nghĩ ra cô ta sẽ bỏ thuốc Trì Vi!

Ban đầu cô chỉ có định phản kích một chút, khiến Trì Vi phải chịu sự thất bại ... Dù sao, sáu năm qua nghe lời mẹ mình nhẫn nhịn để cho Trì Vi bắt nạt bản thân.

Bởi vậy nhất thời cô không nhận được, biết Trì Vi quan tâm Hoắc Đình Thâm, lại nhìn ra Hoắc Lan Tây ái mộ Cung Tĩnh Tâm, nên đã giựt giây.

Bây giờ tạo nên hậu quả nghiêm trọng, Trì Vi không có cách nào có được Hoắc Đình Thâm, tất nhiên hận bản thân rất nhiều!

Việc đã đến nước này, không còn cách nào quay đầu, chỉ có thể công khai đối đầu với Trì Vi.

Chẳng qua, Trì Vi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho mẹ mình, càng không thích cô, mà cô ... Cũng chán ghét Trì Vi, vĩnh viễn không thể giải thích!

"Đại ca ca, người có cảm thấy ... em làm đúng? Em không thể, mềm yếu nhường nhịn nữa ..."

Nhìn người đàn ông trên bức tranh, Trì An nhẹ nhàng hỏi.

Như tự nhiên, không ai đáp lại.

Trì An đặc biệt quý trọng, đưa tay từng tí một vỗ về bức vẽ: "Đại ca ca, tháng sau là sinh nhật em, người có xuất hiện hay không ... xuất hiện đây?"

Trì An nói, về mặt điềm tĩnh, hiện ra sự e thẹn của một thiếu nữ đang yêu, mong chờ nhớ nhung tràn đầy.

Sáu năm trước, cô gặp gỡ đại ca ca, từ đó ... Anh như một vầng trăng sáng rơi vào quả tim cô, không cách nào có thể quên được.

Trải qua mấy năm, cô đã trưởng thành và cũng không ít người theo đuổi.

Tuy nhiên, cô như một bông hoa nở rộ, như một tinh hà sáng chói, làm sao có thể để ý những thứ tầm thường đó!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Nữ sinh tỏ tình: “Bạc Dạ Bạch ...”

(Như cô mong muốn, sau ba ngày, tôi sẽ rời khỏi Học Viện Ngôi sao.)

(Xem như ở cùng một thành phố, tôi sẽ không để mình gặp lại tôi!)

(Từ đây, đại tiểu thư và tôi hoàn toàn là người xa lạ.)

...

Ra khỏi phòng của Trì An, khuôn mặt Trì Vi như không cảm xúc, bên tai vang vọng những câu nói vô nghĩa của Bạc Dạ Bạch.

"Sau ba ngày ..."

Nhất thời Trì Vi nhú mày tính toán xem

Bỗng dưng đôi mắt sáng như sao của cô trùng lên, không phải hôm nay là hạn cuối sao.

Nghĩ như vậy, biết còn chút ít thời gian, chắc là vào xế chiều ... vẫn tới kịp!

Ngay lúc này Trì Vi không chút do dự, kéo lê thân thể ốm yếu của mình nhanh chóng xuống cầu thang để lái xe.

"Đại tiểu thư, cô vẫn còn bị bệnh, cô muốn đi đâu vậy."

Di Vương nhìn từ xa gọi to một câu như vậy.

Chi tiếc hoàn toàn không được đáp lại.

Rất nhanh một tên người làm bước đến, nhỏ giọng khuyên bảo một câu: "Di Vương, tính khí đại tiểu thư như vậy đâu phải người không biết! Cô ấy yếu ớt như vậy, lại yêu quý bản thân mình nhất, bị bệnh nghiêm trọng thì ra ngoài còn có thể đi đâu ..."

Lập tức một người khác tiếp lời: "Lúc này chính tôi đã nhìn thấy cô ấy đi ra khỏi phòng của nhị tiểu thư! Ai, tháng sau là sinh nhật của nhị tiểu thư, hiếm khi thấy mời bạn bè về làm khách, còn bị đại tiểu thư đánh đuổi, thực sự là đáng thương a! "

Nghe thấy, Vương tẩu chỉ thờ dài: " Trước đây, khi cựu phu nhân còn sống, cô ấy ngoan ngoãn cỡ nào a! Tuy rằng lão gia cưới kẻ phu nhân về làm vợ như bà ấy tâm tư hiền lành, nhị tiểu thư lại trong sáng, xinh đẹp nhưng đại tiểu thư vẫn không thể nào chấp nhận? "

Người gọi là cựu phu nhân chính là Bạch Thanh Thu, những người làm không biết, chỉ có di Vương hầu hạ đã lâu nên tự nhiên biết chút ít.

Nói Diệp Tổ Chi khắc nghiệt với đại tiểu thư thì thật khó lý giải.

Sáu năm qua ở chung một mái nhà, cô ấy rất đề ý, kẻ phu nhân luôn tránh né, còn nhị tiểu thư cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Ngược lại là đại tiểu thư, càng ngày càng thay đổi, tùy hứng làm khó dễ người khác, nhất là bà lần đính hôn thất bại.

Nếu cô ấy còn như vậy, không phải là sợ các chàng trai tài giỏi ưu tú không thích mà là sợ không ai thêm lấy cô!

...

Thành phố bốn mùa nhiều mưa, tới chạng vạng bầu trời chỉ còn lại một mảng mờ mịt.

Trì Vi tự lái xe, nóng lòng muốn tới Học Viện Ngôi sao.

Đọc suốt đường đi, vì bị sốt nên cảm thấy uể oải, duy nhất chỉ suy nghĩ làm sao để giữ lại Bạc Dạ Bạch!

Ha, đại ca ca, thật không.

Trong lòng cười nhạo, Trì Vi đã quyết định, để có được loại bao nuôi nhục nhả này sẽ đem Bạc Dạ Bạch ở bên cạnh mình.

Nhớ lại Trì An thăm mền tên đàn ông này đã sáu năm, nếu biết Bạc Dạ Bạch được bao dưỡng, không biết sẽ thú vị cỡ nào.

Nhưng then chốt ở chỗ, kim chủ của Bạc Dạ Bạch không phải là người khác ... Mà là Trì Vi, người bản thân Trì An căm ghét!

Ván cờ này, nhất định cô phải tiến lên, trở thành người thắng, cười xem Trì An khóc.

Hơn nữa Trì An lại là niềm kiêu ngạo của Diệp Tổ Chi, nhìn con gái thống khổ như vậy, làm sao bà ta không đau lòng.

Còn nữa, Trì Viễn nhìn người vợ của mình đau khổ sẽ có cảm xúc gì nữa đây?

Thực sự là ... Cô không thể chờ đợi được nữa!

Vừa đến Học Viện Ngôi sao, quả nhiên trời bắt đầu đổ mưa.

Trì Vi bị mắc mưa, không đi về khoa âm nhạc, nên cô chỉ đi ra cửa nhắn tin hỏi thăm Nguyễn Nguyễn buổi chiều có tiết học Piano nào không.

Sau đó, cô trực tiếp đi đến phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, liền đưa tay ra vặn.

"Lạch cạch.."

Thật bất ngờ, cửa phòng không hề khóa lại.

Nhìn xung quanh hoàn toàn trống rỗng, dĩ nhiên không có một ai ở đây!

Trì Vi đang muốn rời đi thì ngay tiếp đó nghe một giọng nữ trong phòng truyền ra.

Theo tiếng kêu cô nhìn lại, chính là ở phòng ngủ, theo bản năng bước đến.

Vừa hay một nữ sinh nói: " Bạc lão sư, tôi thích người, thật sự thích người. Cơ bản thôi vẫn chưa nghĩ ra, thông báo có nhanh như vậy, người chỉ mới dạy thay ba ngày đã muốn rời khỏi Học viện Ngôi sao.. "

Tự nhiên dừng lại, nữ sinh này lấy hết can đảm, chân thành mở miệng: " Bạc Dạ Bạch. Anh đồng ý, cùng em qua lại, làm bạn trai của em nhé? "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Không phải cô nói thích tôi sao

Cửa phòng ngủ không đóng, lộ ra một khe cửa chật hẹp, Trì Vi nhìn thấy một cô gái đứng quay lưng với mình, mái tóc rối tung dài đến eo, vòng eo dịu dàng nắm chặt, cả người gầy gò nhưng lại rất thu hút.

Coi như chưa nhìn rõ mặt nhưng vẫn có thể xác định rằng, cô gái này dung mạo không kém.

Cách cô gái khoảng một thước, vẻ mặt Bạc Dạ Bạch lạnh lạnh, yên tĩnh đứng đó, không khác nào một cây Chi Lan, trên người mặc một chiếc áo lông trắng, phía dưới phối cùng chiếc quần màu đen, thể hiện một sự kiêu khem sâu sắc.

Nghe cô gái thổ lộ chân thành, Bạc Dạ Bạch đang định mở miệng thì lập tức phát hiện ra có cái gì đó đang nhìn vào ở ngoài cửa.

Thật nguy hiểm!

Ngay lập tức Trì Vi sợ hãi, cơ thể cô đột nhiên né tránh, tim đập thật nhanh.

Tên Bạc Dạ Bạch này nhìn như vậy nhưng cực kì nguy hiểm, kém chút chút nữa mình đã bị phát hiện!

Tiếp theo cô nghe Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt mở miệng: "Cô nói, cô thích tôi."

Cô gái cảm thấy như có hy vọng, hoàn toàn thừa nhận: "Ừm, thích. Bạc lão sư, ngay hôm đó tại phòng học, em đã thích người ngay từ cái nhìn đầu tiên ..."

Đang nói đột nhiên dừng lại, lông mày nhíu lại, giọng nói mang theo tức giận: "Chỉ là lúc đó nghỉ học, em muốn tìm cách liên lạc với anh, anh lại để Trì Vi đi! Mà hai ngày nay vẫn không trở lại khoa, đến buổi trưa, em nghe người khác nói anh muốn từ chức, sợ sẽ đánh mất anh ..."

Vi lẽ đó, Trì Vi nghĩ, đây có phải là yêu từ cái nhìn đầu tiên. Không, không phải là yêu, mà là ... giá trị của nhan sắc đàn ông!

Trì Vi đang nghĩ vậy, nữ sinh trầm mặc kia bỗng dưng nói thêm một câu: "Bạc lão sư, em biết anh biết Trì Vi! Chẳng qua, chắc chắn anh không biết cô ta đã sớm được người ta bao dưỡng, điều này đã được cả cái Học viện này chắc chắn ..."

"..."

Chưa kịp chuẩn bị gì đột nhiên bị chửi bới sau lưng, Trì Vi liếm môi ... Đây có tính là nằm không cũng trúng đạn không.

"Trì Vi được người ta bao dưỡng."

Bất ngờ Bạc Dạ Bạch ghi nhớ mấy chữ, khiến người ta không thể nào đoán ra được tâm tư.

Không đợi nữ sinh này đáp lại, anh ta tiếp tục hỏi: "Cô thích cái gì ở tôi."

Có lẽ là ảo giác, cách một cánh cửa, nhưng có thể nghe được tiếng nói của anh ta như đang giễu cợt.

Đầu tiên cô gái này ngẩn ra, suy nghĩ qua lại, cuối cùng thấp giọng nói: "Điểm nào ở lão sư ... tôi cũng đều thích ..."

"Như vậy sao ..."

Bạc Dạ Bạch vẫn ung dung, không khác nào người đàn ông khiêm tốn, nhẹ nhàng đánh giá cô.

Ở sâu dưới tầm mắt, hai gò má của nữ sinh ửng hồng, như là ngượng ngùng: "Lão sư, làm sao anh

... Lại nhìn em như vậy."

Trì Vi không nhìn thấy rõ tình hình trong phòng, nhưng nghe được dăm ba câu đối thoại, cảm thấy thật sốt ruột.

Lại vào lúc này, Bạc Dạ Bạch mở miệng, hờ hững nói hai chữ: "Coi đi!"

Coi!

Lúc này không chỉ có mỗi Trì Vi kinh sợ, mà cô gái này cũng bị sốc, vẻ mặt chấn động: "Bạc lão sư, vừa nãy anh ... Nói cái gì ... Để tôi coi cái gì ..."

Không chút chần chừ, người đàn ông này vẫn nhẹ nhàng như mây gió, câu chữ khiến người ta phải suy tư vô cùng: "Không phải cô nói, thích tôi sao. Lên giường với tôi cô cũng không chừa, vậy cô thích cái gì ..."

Lập tức Trì Vi trợn mắt lên, không thể tin tưởng được, Bạc Dạ Bạch đã vậy còn quá táo bạo!

Thực sự không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nhìn bề ngoài đàn ông phong lưu, trên thực tế lại là mặt người da thú.

Đây là lần đầu tiên cô gái này tỏ tình, liền bị người ta muốn lấy đi sự trong trắng... Bởi vậy, cô không thể tưởng tượng nổi, trước đây anh ta đã hủy hoại bao nhiêu nữ sinh!

Nghĩ đến lần đầu tiên của bản thân mình bị hủy hoại trên thân xác của tên đàn ông căn bã này, nhất thời Trì Vi cảm thấy thật buồn nôn.

Đồng thời cô cũng cảm thấy không có hứng thú nữa, vì mỗi lần đối diện với Bạc Dạ Bạch, chứng rối loạn của cô lại không phát tác!

"Làm sao, không muốn há?"

Vào lúc này như không thể chờ đợi nên Bạc Dạ Bạch đã hững hờ hỏi cô gái.

Trì Vi cảm thấy giận dữ và xấu hổ, cô gái này rõ ràng có chút cốt cách, không đáng thích loại này, phải tát cho hắn một cái mới đúng!

Nhưng thực tế lại trái ngược, nữ sinh này xấu hổ gật đầu, mặt mày lấy lại sức sống: "Không có, không phải là em không muốn! Bạc lão sư, chỉ là em không nghĩ tới ... Anh muốn phát

triển nhanh như vậy! Em đồng ý, đồng ý ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nhìn xem Phó Âm Âm khóc đỏ cả hai mắt

"...!!! "

Đôi mắt sáng như sao của Trì Vi tròn tròn lên, thực sự không thể nào hiểu nổi.

Đột nhiên cô cảm thấy chuyện này mình đến đây có phải là sai lầm. Trì An ái mộ loại người cận bã như vậy, tương lai chắc chắn đắng cay!

Bỗng dưng lòng Trì Vi sinh ra chán ghét, không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, lặng yên lùi từng bước về sau.

Trước khi đi, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, cô gái kia đã cởi áo khoác, đang định cởi nốt chiếc váy, rõ ràng không lâu nữa, một đứa trẻ sẽ được tạo ra

Không biết sao khi cô vừa mới rời khỏi phòng ngủ ở ngoài.

Ở phòng ngủ trong, Bạc Dạ Bạch vẫn vẻ mặt lạnh lạnh, liếc nhìn cô gái tò tính kia, đôi môi mỏng nhàn nhạt mở ra.

"Chỉ thấy một mặt, liền có thể đồng ý lên giường. Cô tùy tiện như vậy, so với được bao dưỡng có khác gì nhau chứ."

Cô gái đang cởi váy đơ cứng, không hề nghĩ tới người đàn ông này đột nhiên lại đánh giá bản thân mình.

Nhất thời cô không biết phải làm sao, nhẹ nhàng gọi: "Bạc lão sư ..."

"Cái gọi là thích của cô, quá rẻ mạt."

Bạc Dạ Bạch buông một câu nói, đáp lại cô gái không chút may mắn.

Thấy vậy, khuôn mặt cô gái lúc xanh lúc trắng, nước mắt rơi lã chã, người ta nhìn vào sẽ thấy thương.

Chi tiếc từ đầu đến cuối, vẫn không lấy được chút thương tiếc nào từ đối phương.

Cuối cùng nữ sinh này từ từ hiểu ra, Bạc Dạ Bạch là cố ý từ chối mình đến cùng, trên mặt cảm giác đau rát, bị dày vò một cách nhục nhã.

Sau đó cô vội vã nhặt chiếc áo khoác trên giường, xoay người khóc lóc chạy ra khỏi phòng ngủ.

...

Rời khỏi phòng nghỉ, vừa mới đi tới cầu thang, bỗng dưng Trì Vi dừng bước lại.

Chờ chút, mục đích cô chạy tới chỗ này là bao nuôi Bạc Dạ Bạch, sau đó phản kích Trì An!

Không có vấn đề gì khi Bạc Dạ Bạch là đồ cận bã, cô không hề quan tâm.

Dù sao liên quan đến chuyện bao nuôi cũng chỉ là dự định chứ không phải thật sự... Chẳng qua vừa nghĩ đến Trì An thăm mền loại đàn ông cận bã như thế, lại còn đến tận sáu năm, thật khiến người ta phải phẫn nộ.

Không biết bản thân có nên quay trở lại, tiếp tục kế hoạch này không.

Vào lúc này phía sau lại vang lên tiếng bước chân, theo bản năng Trì Vi quay đầu lại, liếc nhìn một bóng người đang bụng bưng hai mắt gào khóc, va thẳng vào người cô.

"Xin lỗi tôi không nhìn thấy ..."

Cô gái áy náy nói chuyện, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay lập tức cô ấy nhận ra Trì Vi, sắc mặt thay đổi, hiện ra sự lạnh lùng vô tận: "Là cô! "

Trì Vi nhìn cô gái này cũng có chút kinh ngạc, vì không phải là ai khác mà chính là Hoa khôi của khoa âm nhạc, tên là "Âm Âm".

Hai người không quen biết nhau, thậm chí không nhớ nổi tên, chỉ là cô ta cũng như mình nên mới miễn cưỡng nhớ tới người này.

Nhìn cô gái này hai mắt đỏ chót, nhớ lại hướng chạy của cô ta, không phải là phòng nghỉ ngơi của Bạc Dạ Bạch.

Lại nhìn cô ta không mặc áo khoác, cả người mang theo nhếch nhác, rõ ràng là bị bắt nạt.

Chắc chắn lúc cô rời đi, cô ta còn nguyên ý hiến thân, nhưng khi nhận ra mục đích thật sự của tên đàn ông này nên đổi ý ... Trì Vi không giới an ủi người khác, đặc biệt là người cách đây vài giây chính mồm chửi bản thân cô.

Nhưng suy cho cùng đều là con gái, nghĩ Bạc Dạ Bạch cận bã như vậy nên nhàn nhạt mở miệng: "

Gặp phải người không đúng đắn, khóc không phải là cách giải quyết, nên..."

"Phải bắt hắn trả giá ", câu này Trì Vi còn chưa nói ra khỏi miệng.

Nhìn Phó Âm Âm, nửa chữ cũng không muốn nghe, mà đang chăm chăm trừng mắt nhìn cô, tiếng khóc còn trong cổ họng, mở miệng xem thường: "Trì Vi, lẽ nào cô cũng không thể chịu nổi nên tới đây thổ lộ với Bạc lão sư sao! "

Nhất thời Trì Vi ngẩn ra, không biết rõ cô ta có ý gì.

Chỉ là Phó Âm Âm vẫn không giải thích, tiếp tục cười gằn nói chuyện: "" Trì Vi, khắp người cô từ trên xuống dưới, không phải dựa vào khuôn mặt sao! Ngay cả tôi Bạc lão sư cũng chóng mặt, cô cho rằng ... Anh ấy có thể coi trọng cô sao?!"

Một lời nói xong, Phó Âm Âm đẩy Trì Vi một cái, vội vã xuống bỏ đi.

Nhìn thấy bóng lưng Phó Âm Âm, Trì Vi cảm thấy trán mình đau âm ỉ, giờ tay nhẹ nhàng vo đầu, tâm tư nhất thời thật rối loạn.

Khi này trong phòng nghỉ, có phải là ...hiều lắm gì không.

Vi lẽ đó, Phó Âm Âm gặp phải Bạc Dạ Bạch bất lịch sự nên mới khóc lóc, phải chăng ngược lại ... Do Bạc Dạ Bạch không đụng chạm mình, cô ta mới khóc?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Vì tôi nên anh mới cố ý làm cô ta xấu hổ

Biết rằng bản thân đã hiểu lầm Bạc Dạ Bạch, một lần nữa Trì Vi quay về phòng nghỉ ngơi, đứng chân trước cửa phòng ngủ.

Bất ngờ cánh cửa phòng đóng lại, theo bản năng Trì Vi cầm chốt khóa cửa, định mở ra, trong miệng đồng thời gọi: "Lão sư... A!"

Bỗng dưng Trì Vi đang kêu một tiếng, cánh cửa phòng mở ra, bên trong có một cánh tay, chuẩn xác nắm lấy tay cô lôi vào.

"Oành.."

Sau vài giây Trì Vi cảm thấy thân thể xoay nhẹ, chưa kịp phản ứng cửa phòng một lần nữa đóng lại.

Trong nháy mắt cô bị người đàn ông đẩy một cái, cả người dựa vào cửa sau.

Trước mắt cô, Bạc Dạ Bạch đứng ở đó, từ trên cao nhìn xuống, không hề có một chút tức giận nào: "

Đại tiểu thư."

"Lão sư, anh đã làm gì mà phía sau lưng tôi đụng phải đau quá ..."

Trì Vi nhíu mày một lúc, cắn giận nói chuyện, ngẩng đầu nhìn tên đàn ông kia.

Đập vào mắt cô, chiếc áo sơ mi trên người Bạc Dạ Bạch còn chưa đóng hết, hiện ra một vết son.

Hiện ra một cánh "Xuân" trần trụi.

Lập tức Trì Vi nhắm mắt lại, vội tìm một cái: "Anh anh anh... Anh mau mặc quần áo từ tế vào đi a! "

Trong tâm trí nhớ lại cảnh khi này.

Không thể tin được, tên đàn ông này tuy rằng ốm yếu nhưng vóc dáng hoàn hảo, khi mặc đồ trông rất cân đối nhưng còi ra thì toàn da thịt, thêm cả khuôn mặt đẹp đẽ kia quả thực bỏ xa tất cả những người đàn ông khác!

Mơ hồ Trì Vi cảm giác người đàn ông đã rời khỏi người mình, vang lên một câu nhẹ nhàng, rõ ràng là anh ta đang đóng cúc áo.

Rất nhanh mọi thứ trở về yên tĩnh.

Trì Vi thử mở mắt ra, gặp ngay con người màu nâu sẫm của anh ta, nghĩ lại mục đích chuyến đi này, đôi môi lúng túng: "Vâng, lão sư, đã lâu không gặp."

"Ha."

Kết quả, Bạc Dạ Bạch cười khẽ một cái.

"Đại tiểu thư, còn chưa đầy ba ngày, cô không đợi nổi sao? "

Hắn nhàn nhạt nói chuyện, hơi nhấn mạnh âm cuối, rõ ràng là đang trêu người.

"Lão sư, không phải tôi thúc giục anh rời đi ..."

Biết anh ta hiểu lầm bản thân, có chút xấu hổ nên Trì Vi đã giải thích một câu.

Ai bảo trước đó, cô nói chuyện tự mãn, bây giờ mỗi tiếng nói, cứ chỉ như đang làm mất mặt, nói tóm lại là ... Tự đánh vào mặt mình!

Để tránh khó xử, Trì Vi dựa lưng vào cửa phòng, nhìn xung quanh, thuận miệng nói chuyện gì đó: "

Lão sư, Phó Âm Âm là một hoa khôi có tài của khoa âm nhạc. Người ta chân thành như vậy, lấy hết dũng khí tỏ tình, coi như anh không đồng ý thì cũng nên khôn khéo một chút. Từ

chối đối phương theo cách đó, đối với một cô gái mà nói, thực sự rất nhục nhã ..."

Nói thì nói vậy, nhưng trên thực tế, đối với Phó Âm Âm kia Trì Vi chẳng có chút nào đồng cảm.

"Ra vậy, người lúc này nhìn trộm là đại tiểu thư sao."

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nói chuyện, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh.

Nghe xong Trì Vi nhưng ngừng thờ.

Ra là từ lúc bắt đầu anh ta đã phát hiện ra mình, nên đã phản bác: "Lão sư, đừng nói lung tung như vậy, tôi không hề nhìn trộm! Chỉ là tình cờ nghe được ..."

Dừng lại một chút, như nghĩ ra cái gì, cô nói thêm một câu: "Cũng thật hay, tôi không biết lại ... đúng lúc anh đang thay quần áo."

Cũng may Bạc Dạ Bạch không thêm đề ý chuyện này, chỉ cười như không cười mà nhìn cô: "Nếu nói về nhục nhã, cô ấy không nhục nhã như đại tiểu thư. Đại tiểu thư lấy đức báo oán như vậy làm tôi thật bất ngờ."

Khi Phó Âm Âm nói những điều này, anh ta đã không tin, chỉ vì sớm biết được thân phận thật sự của Trì Vi.

Tuy không rõ vì sao đại tiểu thư Trì Gia như cô lại học ở một trường đại học hạng ba này ... Nhưng nói về chuyện được bao dưỡng, chắc chắn không có, không chỉ vậy cô cũng chưa bao giờ trải qua.

Về điểm này, hẳn là người đàn ông duy nhất của cô, nên so với bất kỳ ai anh ta đều có quyền lên tiếng!

Không ngờ Bạc Dạ Bạch vừa nói vậy, Trì Vi liền nghĩ đến điều gì đó, run sợ: "Lão sư, bởi vì tôi, anh mới cố tình làm Phó Âm Âm nhục nhã sao? "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Lúc đó tôi và đại tiểu thư đã nói

Chẳng lẽ, Bạc Dạ Bạch... Anh ta thích mình.

Vì Phó Âm Âm làm bản thân mình nhục nhã nên lẽ nào anh ta trả lại sự nhục nhã ấy gấp bội lần!

Thoáng nhìn thấy cô gái đang mãi suy nghĩ, Bạc Dạ Bạch liền có thể dễ dàng đoán ra, nhưng vẫn ung dung nói: "Đại tiểu thư, cô nghĩ xa quá rồi."

Đột nhiên Trì Vi trở nên lúng túng, trong lời của anh ta, ý nghĩa quá rõ ràng, chính là tự mình yêu bản thân quá mức!

"Là tôi lo xa sao? Phó Âm Âm không chỉ có dung mạo xinh đẹp, mà còn am hiểu khiêu vũ, mười phân vẹn mười như vậy! Phàm là đàn ông chắc chắn sẽ động lòng..."

Trì Vi phản bác lại, trong lòng không chút tin tưởng.

Sau đó nghĩ đến đàn ông trời sinh tật xấu, đôi mắt sáng hiện lên một sự châm biếm "Huống hồ, cô ấy còn một lòng thích anh, còn đồng ý lên giường, anh từ chối thẳng thừng như vậy... Thật sự không hối hận sao."

Từ xưa tới nay, tục ngữ nói không sai, nửa con người ở dưới còn lại của đàn ông đều là suy nghĩ sinh vật, đây là chân lý ngàn năm vẫn đúng!

Nhìn xem, khuôn mặt Bạc Dạ Bạch vẫn nhợt nhạt như vẽ, nhẹ nhàng bình tĩnh, tiếng nói lại càng lạnh lùng: "Cô ấy không thích thứ đáng giá một đồng, tự nhiên sẽ không có hứng thú " tình dục "..."

Trì Vi ngắt người ra vì thấy anh ta nói trực tiếp, không một chút nào e ngại.

Chỉ là trong chốc lát, cô lại nhớ đến đêm đính hôn ngày hôm ấy, tên này đã làm những gì với mình.

Nhất thời, cô nghiêng đầu liếc nhìn hắn, nói rõ một câu: "Rõ ràng trước đây, khi cưỡng ép tôi, điều này là hiển nhiên! Bây giờ anh cần gì phải giả bộ làm chính nhân quân tử..."

Trì Vi vẫn cứ lăm bầm lâu bầu nói.

Như Bạc Dạ Bạch nghe không lọt tai, đầu tiên không đáp, xoay người đi lấy chiếc áo khoác đen mặc vào.

Thấy vậy Trì Vi chắc chắn anh ta đang bị chột dạ.

Bỗng dưng, Bạc Dạ Bạch chậm rãi xoay người lại chăm chú nhìn cô, nói một lời nhận xét: "Đại tiểu thư, cô và cô ấy không giống nhau."

Nghe vậy Trì Vi đưa tay chống cằm, như mang theo sự cao quý đã có từ lúc sinh ra, miệng hồ hững hờ: "Có cái gì không giống."

Trong lòng tuy đang suy nghĩ nhưng con mắt của anh ta vẫn có chút tầm nhìn.

Phó Âm Âm quả thật không tệ, so với nữ sinh bình thường thì có ưu thế cực lớn.

Nhưng sự thật mà nói, về nhan sắc, về dáng vóc, về khí chất, cô ta kém mình một đoạn, căn bản không thể so sánh!

Bạc Dạ Bạch đã ăn mặc chỉnh tề, nhìn cô gái với chút nghi vấn, bước chân lên trước, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Mặc dù Trì Vi là một cô gái, cúi đầu không thấp hơn ai... Nhưng hiện tại đứng trước mặt anh ta, cô vẫn thật nhỏ bé, cần ngửa đầu lên nhìn xem.

" Cô ấy, không giống đại tiểu thư..."

Tri Vi nhìn đôi môi mọng nhợt nhạt của người đàn ông đang buông ra một câu như vậy.

Còn đang thắc mắc chưa kịp hỏi lại, Bạc Dạ Bạch bỗng dừng cúi người, đứng ở phía trên Tri Vi một tấc, giọng nói nhàn nhạt mà mê đắm: " Bất kỳ người đàn ông nào, chỉ cần muốn một chút, ngay lập tức sẽ có tham vọng nắm giữ đại tiểu thư..."

Trong nháy mắt, đôi mắt Tri Vi tròn tròn lên, không thể tin được, người đàn ông đẹp như tiên giáng trần này lại ăn nói thô lỗ như thế.

" Người..."

Một lúc sau, Tri Vi tức giận đến nổi duỗi tay chỉ thẳng vào mặt người đàn ông, vẫn là tức giận không nói nên lời.

Nhưng Bạc Dạ Bạch vẫn không dừng lại, tiện tay cầm chiếc áo ba lỗ lướt qua vai.

" Đại tiểu thư, lúc đó cô và tôi đã nói gặp mặt lần cuối. Từ đây, cũng không bao giờ gặp lại.. "

Nhẹ nhàng nói một lời, khuôn mặt Bạc Dạ Bạch vẫn lạnh lùng, không có tí cảm xúc nào.

Hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được, một vài giây trước, chính miệng hắn đã chọc cho mình một đống đập không nói thành lời!

Đôi mắt của Tri Vi óng ánh như ngôi sao sáng, ngơ ngác nhìn anh ta, không một chút lưu luyến mở cửa phòng rồi đi.

Sau vài giây cô mới tỉnh lại, nhanh chóng chạy đuổi theo.

Nhưng người đàn ông thân cao chân dài này đã nhanh chân đi xuống lầu.

Ba ngày bị bệnh liên tục, còn thêm cơn sốt đang hành hạ, cơ thể Tri Vi suy yếu, bám vào thành cầu thang vội vã xuống lầu, đầu óc choáng váng.

Đúng lúc này nhìn về phía trước, trong chiều mưa nhá nhem đã tạo nên một bức tranh phản chiếu, người đàn ông mở một chiếc ô màu đen, giơ tay nhắc chân bước đi không một chút lưu luyến.

" Lão sư, người chờ chút! Người không thể đi..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cô gái ngã chổng vó dưới mưa

Chắc là vì sốt ruột muốn xuống lầu, thân thể Tri Vi như nhũn ra, mở miệng muốn giữ lại.

Cứ tưởng rằng người đàn ông sẽ nghe thấy và dừng lại.

Nhưng hoàn toàn ngoài ý muốn, mặc kệ cô gái đằng sau la hét Bạc Dạ Bạch vẫn như không nghe thấy gì, một tay cầm cây dù đen, bước về phía màn mưa mênh mông phía trước.

Thấy vậy Tri Vi ngăn ra, vội vã tiến lên vài bước: " Lão sư, tôi đã đổi ý, anh không cần từ chức! Lão sư..."

Chỉ tiếc, cô cứ nói một câu, người đàn ông cũng không hề nghe thấy, vẫn từng bước tiến về phía trước.

Hình như những lời này đối với anh ta đều không có ý nghĩa.

Ngay lúc này, Tri Vi có dự cảm, nếu lần này không giữ được anh ta, sợ là như đối phương nói, hai người mãi mãi không bao giờ gặp lại!

Tự mình đưa ra quyết định, Tri Vi không dễ dàng vứt bỏ, điều lo lắng duy nhất đó chính là bản thân đang bị sốt.

Càng lúc mưa càng lớn dần, so với lúc chạy tới Học Viện Ngôi sao không nhỏ hơn tí nào.

Lại nhìn chỗ để xe, khoảng cách có chút xa xôi.

Tri Vi không thích trời mưa, may là lúc này không có lời chóp đánh xuống.

Nhìn thấy bóng lưng Bạc Dạ Bạch từ từ mờ hồ, càng ngày càng xa, lập tức biến mất khỏi tầm mắt cô, không còn một chút tăm hơi.

Cuối cùng hai tay Tri Vi nắm chặt, cắn môi đứng giữa màn mưa.

Thân thể uể oải mệt mỏi, chỉ dựa vào một niềm tin, không ngừng theo đuổi anh ta: " Lão sư, đầu tiên hãy dừng bước, có được hay không. Tôi có việc muốn nói..."

Bước chân đàn ông quá lớn, mặc cho Tri Vi vẫn chạy nhưng khoảng cách hai người vẫn rất xa nhau.

Chỉ có thể chặc chặc, âm thanh không nhỏ, so với khoảng cách của hai người, anh ta có thể nghe được!

Vi lẽ đó, anh ta chính là có ý không dừng lại, nghĩ đến điều này, Tri Vi cảm thấy thật tệ và thật tức giận.

Từ xưa đến nay cô chưa bao giờ chặt vật đuổi theo ai như vậy, dù cho Hoắc Đình Thâm có quay về, cô vẫn sẽ giữ thái độ bình thường.

Vậy mà bây giờ cô lại nếm trải mùi vị thất bại từ Bạc Dạ Bạch, buổi chiều mọi tiết học đã kết thúc, tuyến đường dẫn đến nhà xe tuy không có học sinh nào, nhưng mà như vậy không phải là quá mất mặt sao!

"Bạc Dạ Bạch, ngươi có nghe không. Nói đi, ngươi muốn bao nhiêu tiền, ta cho ngươi!"

Nhìn thấy quần áo trên người mình đã ướt đẫm, anh ta vẫn không để ý chút nào, Trì Vi cảm thấy rất tệ, bỗng dưng dừng lại.

"A.."

"Oành.."

Đến lúc này, Trì Vi không nhìn thấy rõ mặt đường nữa, các ngón chân đã đạp vào mép phình.

Ngay lập tức, Trì Vi hét lên một tiếng, cả người ngã thẳng xuống đất, ngã rất mạnh.

Trong lúc này, phía trước người đàn ông nghe thấy cô gái ngã chồng vó, bước chân miễn cưỡng dừng lại một chút.

Trì Vi nhú mảy, miệng thét lên kinh hãi: "Đau quá a..."

Khi con đau đi đi, cô thấy mình đã nằm sấp trong cái ổ gà, bàn tay bị trầy xước trên mặt đất, Trì Vi không thể tự giúp mình.

Đang lúc này nghe phía trước có tiếng bước chân, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Trong màn mưa mờ mờ, có một chiếc ô màu đen, đang chậm rãi bước đến chỗ mình, một khuôn mặt hiện ra, không khác nào một bức tranh tuyệt mỹ, đẹp làm sao tả xiết.

Bản thân té ngã, người đàn ông mới bằng lòng dừng lại, không phải là cố ý.

Trì Vi giận dữ và xấu hổ nghĩ, trong lòng vẫn cứ nhớ đến kế hoạch bao dưỡng, chỉ có thể âm thầm cắn răng, oan ức mở miệng: "Lão sư, mặc dù tôi không may bị té nhưng không sao, anh đã quay lại là tốt rồi..."

Hừ, không phải như vậy, mà là cho cô chờ... Đợi đến ngày sau, kế hoạch bao dưỡng thành công, cô sẽ tặng lại cho hán gấp bội!

Nhìn thấy cô gái đang nằm trên mặt đất, Bạc Dạ Bạch chậm rãi cúi người, đưa chiếc ô che trên đỉnh đầu cô: "Đại tiểu thư, giữa chúng ta từ lâu đã thanh toán xong, không ai thiếu nợ ai."

Nghe người đàn ông nói, Trì Vi cảm thấy có chút lúng túng, chống thân thể không khỏe và đau đớn, gờ tay và nắm lấy cánh tay anh ta: "Lão sư, anh nghe tôi nói, tôi đã thay đổi ý định, hiện tại tất cả thứ đó đều không tính! Tôi cho phép anh ở lại trường..."

Đầu tiên Bạc Dạ Bạch giúp Trì Vi phui vết bẩn trên áo đi rồi nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, khuôn mặt xinh đẹp bị bắn nước mưa loang lổ, mái tóc dài ướt nhẹp, một nửa dính trước ngực, một nửa dính sang hai bên.

Tuy rằng cả người đang chặt vật nhưng mà... Không bớt đi phần xinh đẹp nào.

Trì Vi là một cô gái ưu tú, không ai phủ nhận điều này, chỉ tiếc là.... tâm tư lại không thanh thuần.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Trên đời này không phải việc gì cũng như mong muốn

"Cô thay đổi chủ ý, đó là chuyện của cô, đâu liên quan gì đến tôi!"

Bạc Dạ Bạch vẫn thái độ lạnh lùng nói.

Rõ ràng cách đây không lâu, cô ấy đối với mình vẫn căm ghét, phản cảm, một lòng mong muốn vĩnh viễn không bao giờ gặp lại... Chỉ trong chớp mắt, thái độ của cô lại đảo lộn, trong đó ắt có nguyên nhân.

Chỉ tiếc anh ta không muốn hỏi, lại càng không muốn biết!

Nghĩ đến đây, Bạc Dạ Bạch chậm rãi đứng dậy, liền muốn rời đi ngay lập tức.

"Bạc Dạ Bạch, anh đứng lại, không được đi!"

Thấy vậy, đôi mắt sáng của Trì Vi tối lại, cố gắng nói chuyện.

Giống như lo lắng người đàn ông rời đi, cô chỉ có thể chịu đựng sự khó chịu của cơ thể, chống hai bàn tay trên mặt đất lấy lại, gian nan bò lên.

Đầu gối va vào nên bị thương, chỉ cần dùng một chút sức lực bên trong đã cảm thấy đau đớn.

Ngay lúc này, Trì Vi đưa tay ra trước mặt, từng ngón tay thon dài hiện ra như ngọc, kỳ cục lộng lẫy và đẹp đẽ.

Trì Vi ngơ ngác giữa đầu, đối diện là Bạc Dạ Bạch đang từ trên cao nhìn xuống, trong lòng cảm thấy lạnh yên thờ một hơi nhè nhẹ.

Nếu, anh ta không thật sự bỏ đi, còn nguyên ý giúp đỡ, như vậy đủ để chứng minh, mọi việc có khả năng chuyển biến tốt.

Coi như hẩn biết thời biết thế, không bỏ qua chính mình!

Nghĩ như vậy Trì Vi mới gơ tay ra đặt vào lòng bàn tay người đàn ông, đột nhiên ánh mắt dừng lại, cảm thấy có chút lúng túng.

Chỉ vì sự tương phản giữa hai người, bàn tay Bạc Dạ Bạch sạch sẽ trắng nõn, còn Trì Vi thì có chút lấm lem... Thấy mình làm bẩn tay người đàn ông như vậy, cô cảm giác có chút tội lỗi.

Nhờ vào Bạc Dạ Bạch, Trì Vi miễn cưỡng đứng dậy một lần nữa, mở miệng nói chuyện: " Lão sư, tôi biết anh không nhẫn tâm như thế mà! Trước đây là do tôi tùy hứng, buộc anh phải rời khỏi Học Viện Ngôi sao! Anh yên tâm, tôi sẽ bù đắp cho anh..."

Trì Vi chưa nói xong đột nhiên người đàn ông buông tay cô ra.

Mất đi chỗ dựa, thân thể Trì Vi run rẩy, xém chút nữa lại ngã nhào trên mặt đất.

Không chỉ vậy, còn có một vật thể lạnh lẽo thay thế bàn tay anh ta, đang ở trong lòng bàn tay Trì Vi

... Cúi đầu nhìn xuống không phải cái gì khác mà chính là tay cầm của chiếc dù.

Bạc Dạ Bạch buộc chiếc dù đang nằm trong tay anh ta.

Nhất thời không rõ, Trì Vi ngẩng đầu nhìn người đàn ông, nghi hoặc mang theo oan ức: " Lão sư."

Đặt chiếc dù vào bàn tay cô, đôi mắt trong suốt của Bạc Dạ Bạch như ngưng tụ, lạnh lùng nói: "Đại tiểu thư, từ lâu cô đã không phải là một đứa trẻ, cũng nên hiểu một chút đạo lý..."

Trong lòng Trì Vi trống rỗng, có cảm giác thật khó nói ra, luống cuống lặp lại một câu: " Lão sư..."

Mặc kệ cô tro mắt nhìn người đàn ông vẫn lạnh nhạt xoay người, chỉ chừa lại một bóng lưng yên tĩnh.

Trong lúc cô bưng tỉnh, có những lời nói trống rỗng cuối cùng: " Trên đời này, có những thứ sẽ không như cô mong muốn. Đại tiểu thư, bảo trọng."

Lần này Bạc Dạ Bạch không bung dù lên, mặc kệ mệnh mông mưa bụi, vẫn tiếp tục bước về phía trước, không dừng lại nửa bước.

Trong mắt Trì Vi hình ảnh của anh ta dần dần thu nhỏ lại, biến mất không chút tăm hơi.

Đôi mắt của Trì Vi nhấp nháy, một lúc sau mới hoàn hồn, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên sự giận dữ và xấu hổ.

" Bạc, Dạ, Bạch... Được, người được lắm! "

Ghi nhớ từng chữ một, Trì Vi khẽ nhếch bờ môi, hai mắt lấp lánh.

Những tưởng để bao nuôi tên đàn ông này dễ như ăn cháo, vậy mà... ra trận đã bất lợi!

Nhưng có thể làm cho Trì An kiêu ngạo, thăm mển hẩn sáu năm, nếu không là hạng hơn người thì thật khiến người ta thất vọng.

Nên kế hoạch bao nuôi này chỉ vừa mới bắt đầu, từ bỏ không phải là phong cách của cô.

Huống hồ chi là giả tạo, nhưng cũng phải thừa nhận, cô cảm thấy rất thú vị.

Dù sao anh ta so với những người đàn ông khác cũng có chút đặc biệt.

Không chỉ vì Bạc Dạ Bạch là người đàn ông đầu tiên của cô.

Mà bởi vì mỗi lần chạm vào đối phương, chứng rối loạn tình dục sẽ không phát tác, không có chút cản trở... Không bằng dựa vào lần bao nuôi này, tìm ra nguyên nhân, nói không chắc có thể giúp bản thân chữa bệnh!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cô gái tỏ ra ân cần để dụ dỗ người đàn ông

Quyết định như vậy, Trì Vi chống chiếc dù người đàn ông để lại, cố nén đau đớn, chậm rãi bước tới bãi đỗ xe.

Vừa mới đến lối vào, đã thấy Bạc Dạ Bạch ngồi trên một chiếc xe màu đen, đang mở cửa xe ra.

Chiếc xe này có hình dáng không tẻ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhất thời không cách nào nhận diện.

Nghĩ lại, bản thân mình cũng có biết chút ít về xe hàng hiệu, Bạc Dạ Bạch thân phận tầm thường, chiếc xe của hẩn lại không chính hiệu, không nhận ra cũng chẳng có gì khác thường.

Sáng tỏ mọi chuyện Trì Vi cảm thấy vui sướng, đi về phía gara bên ngoài lấy xe.

Bởi vậy cô không cần lãng phí thời gian cũng có thể đuổi kịp Bạc Dạ Bạch.

Hai người một trước, một sau rời khỏi Học Viện Ngôi sao.

Đối với cô gái theo sau xe ngay từ đầu Bạc Dạ Bạch đã phát hiện, chỉ là không nhìn thẳng.

Đối với anh ta chuyện Trì Vi tự nhiên thay đổi.

Điều này, không quan trọng.

Trì Vi quyết định kế hoạch bao nuôi, chắc chắn không thể thiếu đi anh ta nhưng thật may có lẽ do trời mưa, lại bị bệnh tim nên hẳn không được lái xe quá nhanh.

Cuối cùng, Trì Vi thuận đường bám đuôi, rời khỏi trung tâm thành phố, đi tới một nơi ngoại thành.

Bên ngoài, trời đã tối từ lâu, mưa càng lúc rơi càng to.

" Chết rồi! Xăng sắp hết..."

Nhìn thấy chiếc xe đằng trước đang muốn ra khỏi ngoại thành, Trì Vi vẫn suy nghĩ xem có nên tiếp tục hay từ bỏ.

Nhưng ở khoảnh khắc tiếp theo cô đã phát hiện vấn đề nghiêm trọng, đèn báo trên màn hình hiện ra lượng dầu không sắp hết.

Đôi mắt sáng của Trì Vi trừng lên, bản thân thật là xui xẻo.

Đừng nói đến chuyện đuổi hay không đuổi kịp anh ta, sợ nhất là ở lại chỗ này không về nhà được!

Nhìn bên ngoài bốn phía đen thui một mảnh, Trì Vi cảm thấy tồi tệ đến cực độ.

Ngay lúc này đột nhiên chiếc xe của Bạc Dạ Bạch quay đầu, chỉ có thể nhắm mắt đuổi tiếp.

Ngay lập tức trong lòng Trì Vi có chút thả lỏng vì cô đã lái xe vào một tòa trang viên.

Ở giữa trang viên này có rất nhiều tòa biệt thự nhưng vì mưa quá to nên cô không thấy rõ chúng có đáng đáp ra sao.

Thấy người đàn ông đỗ xe, Trì Vi không suy nghĩ nhiều cũng đỗ xe bước xuống.

" Lão sư..."

Bạc Dạ Bạch mở cửa xe vừa bước xuống đã thấy cô gái này bỗng dưng xuất hiện, đứng chặn ở trước mặt mình.

" Đại tiểu thư, cô theo dõi tôi."

Đây không phải là câu nghi vấn mà là câu trần thuật, chỉ những sự thật đã được phát hiện từ sớm.

Lần này Trì Vi không hề phủ nhận, chỉ là vì bị mắc mưa nên cảm thấy không thoải mái.

" Khắc khặc..."

Nhìn Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng lấy tay che miệng ho, chắc chắn là đã nhiễm phong hàn.

" Lão sư, tìm anh không khòe, đi vào trước đi! Bên ngoài lạnh lắm a..."

Đầu mùa đông mưa rơi trên mặt, xen lẫn với gió lạnh tất nhiên là thấu xương.

" Cô nên về đi, đây không phải là nơi cô nên đến."

Về mặt Bạc Dạ Bạch lạnh lùng, không có chút cảm tình nào nói chuyện.

Sau đó anh ta không thèm nhìn cô gái, chậm rãi bước đến gần căn biệt thự.

Trì Vi liếm môi, nghĩ về chiếc xe đang trên bến bờ neo đậu, lựa chọn theo sau lưng anh ta.

Nhìn thấy người đàn ông vừa mới bước tới gần căn biệt thự.

" Rào.."

Chớp mắt, trong màn mưa xé chiều một căn biệt thự tồn tại biệt lập lập tức được kích hoạt, phát ra ánh sáng diệu kỳ.

Không chỉ dưới mái hiên, nhìn qua chiếc cửa sổ sát đất có thể thấy phòng bên trong đã sáng như thế nào.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy hai chữ " Giang Trạch" sáng loáng đập vào mắt mình.

" Giang Trạch. "

Trì Vi khoanh tay lại và thì thầm đọc.

Bỗng nhiên tỉnh ngộ, cô mở miệng hỏi thử: " Lão sư, anh thuê biệt thự sao? "

Dù sao, Bạc Dạ Bạch họ " Bạc" mà lại ở nơi có họ " Giang" thế này trong lòng cũng khó lý giải.

Nhìn xem, biệt thự này được trang trí đẹp đẽ nhưng lại cách xa trung tâm thành phố... Ở nội thành nếu muốn thuê kiểu biệt thự này, một tháng thì giá phí cũng ở trên trời rồi.

Bạc Dạ Bạch làm giảng viên, làm sao trả nổi, huống hồ người còn bệnh tật vây quanh.

Trên cửa có một con mắt đen phản biệt, Bạc Dạ Bạch vừa bước tới gần cánh cửa phòng đã lập tức mở ra.

Nghe thấy câu hỏi của cô gái, anh ta nhàn nhạt xoay người lại, Trì Vi lại ân cần nói tiếp: " Lão sư, nơi này nhìn không tệ, chẳng qua lại so với trung tâm thành phố thực sự hơi xa, ra ngoài cũng không tiện. Không bằng anh đi theo tôi, tôi cho anh một căn nhà, tuy rằng không phải biệt thự nhưng mình anh sống, tôi nghĩ là thừa sức..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Người đàn ông lạnh lùng bỏ lại cô gái

Nghe vậy nhất thời Bạc Dạ Bạch ngần ra, bình tĩnh nhìn cô gái và không nói điều gì.

Chắc vì trên người ướt đầm, thêm gió lạnh kéo tới nên Trì Vi run run, không khỏi vòng hai tay sưởi ấm: " Lão sư, anh bị bệnh tim bẩm sinh, tình hình có chút nghiêm trọng. Vậy nên muốn tốn ít tiền, đúng không?"

Đối với suy nghĩ của Trì Vi, Bạc Dạ Bạch không hề quan tâm, chỉ là một đường theo dõi bản thân mình còn ở lại chỗ này không đi.

Tuy rằng có chút mệt mỏi nhưng vẫn nhàn nhạt một tiếng: " Ừm."

" Vậy sao. Chắc chắn lão sư thiếu tiền, đúng không?"

Đôi mắt sáng chớp chớp, bên trong rực rỡ, Trì Vi đang nóng lòng muốn thực hiện kế hoạch to lớn của mình.

Người đàn ông nghe câu này của cô gái đôi mắt như ngưng đọng lại, nhất thời không thể trả lời.

Thế nhưng trong mắt Trì Vi, khỏi cần nghi ngờ đây chắc chắn là ngầm thừa nhận, cũng không có gì khó để lý giải... Dù sao, thân là đàn ông, chắc chắn sẽ kiêu dè danh dự, nhất thời không muốn thừa nhận.

" Lão sư, tôi lạnh, có thể.. Đi vào rồi hãy nói hay không?"

Liên quan đến kế hoạch bao nuôi, cần phải từ từ mở miệng, Trì Vi cảm giác thân thể lạnh lẽo, không muốn đứng mãi ở bên ngoài như thế.

" Đại tiểu thư, như cô mong muốn, tôi sẽ không bao giờ bước vào thế giới của cô. Nhưng bây giờ, cô đang làm gì đây."

Nhìn thấy thân thể Trì Vi đang run run, không khác nào một nhánh tường vi trong gió lạnh, đôi mắt với phai tàn, héo úa, đẹp đến mức đáng thương.

Chỉ tiếc, ánh mắt Bạc Dạ Bạch vẫn yên tĩnh, không chút cảm xúc nào chứ đừng nói đến thương cảm.

Trì Vi nghe thấy mình bị làm khó dễ nên cắn môi, trong lòng vừa tức vừa vội.

Tuy rằng lúc trước mình có chút quá đáng nhưng ai mà nghĩ tới... Thế giới nhỏ như vậy, người đàn ông Trì An thăm mền lại là anh ta.

Điều quan trọng ở tên này, cô nên nói là... Hẳn quá hẹp hòi, thù dai, quá cứng nhắc.

Lời anh ta nói không cần phân tích cũng biết anh ta không muốn bản thân cùng mình có liên lụy gì.

" Trời cũng không còn sớm nữa, đại tiểu thư nên về sớm đi. Sau này, đừng bao giờ tới đây.. "

Trì Vi đang còn suy nghĩ làm sao để mở miệng cho phù hợp Bạc Dạ Bạch đã hờ hững nói như thế, nhanh chân bước vào biệt thự.

Theo bản năng, Trì Vi vừa định đi theo thì đã gặp phải sự ngăn cản.

Bạc Dạ Bạch nhìn cô xem như người xa lạ, tiện tay muốn đóng cửa lại: " Đại tiểu thư, tự trọng."

" Người.. "

Trì Vi giờ tay chặn cửa, không chỉ cảm thấy tức giận mà còn cảm thấy thật mất niềm tin.

Bản thân xinh đẹp, vóc dáng cân đối, gia đình danh tiếng, gần như mười phần vẹn mười... Hề là đàn ông bình thường, không nói những điều khác, nhưng đầu tiên sẽ hướng về khuôn mặt này mà nâng niu.

Ai có thể độc ác như vậy, đóng cửa để người ta ở lại bên ngoài.

Thế nhưng nhìn Bạc Dạ Bạch không giống như đang nói đùa, hẳn đã đóng cửa thật sự, hoàn toàn không kiêu dè bản thân cô.

Cõi đời này làm sao lại có loại người lạnh lùng như Bạc Dạ Bạch!

Tuy nhiên ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, thái độ Bạc Dạ Bạch lại rõ ràng như vậy, nếu như cô giận dữ, chắc chắn đã nói những lời khó nghe.

Kế hoạch bao nuôi này, đúng là đá chìm biển lớn!

Không tức giận, cô không tức giận, không chút nào tức giận.

Trì Vi nhắc nhở bản thân một lần nữa, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xám kia, đưa tay nắm thử một góc áo người đàn ông, có chút oan ức mở miệng: " Lão sư, anh xem như vậy, có được hay không?"

Cần nhắc đến chuyện người đàn ông này không có chút lòng thương hoa tiếc ngọc nào, nên Trì Vi đã cố gắng nhỏ nhẹ, đưa ra điều kiện lớn làm đổi phương động lòng.

" Lão sư, anh biết thân phận của tôi, chỉ cần tôi muốn, liền có thể trở thành sự giúp đỡ to lớn nhất của anh! Trái tim anh bị bệnh nghiêm trọng, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng... Anh xem, nơi này cách bệnh viện xa như vậy, lỡ may bệnh tim phát tác, sẽ có hậu quả gì."

Là người, ai mà không sợ chết, Trì Vi đã nghĩ vậy.

Sau đó lại như Đại Hối Lang dụ dỗ Tiểu Hồng Mạo, Trì Vi nói: " Chỉ cần, anh chỉ cần ở bên cạnh tôi, tôi không chỉ có mua nhà cho anh mà còn có thể mời bác sĩ nổi tiếng từ nước ngoài về giúp anh chữa trị, tận lực để anh sống lâu dài! Mặt khác, mỗi tháng còn cho anh một khoản tiền lớn..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Trì Vi lấy hết dũng khí : “ Lão sư.”

" Ở lại bên cạnh cô."

Bạc Dạ Bạch nghiêng nhìn cô gái, không khác nào cây tường vi mờ ảo giữa một màn mưa mờ mịt.

" Đúng vậy, ở lại bên cạnh tôi. Lão sư, anh đồng ý chứ? "

Trì Vi nói như thừa nhận, tự nhiên cảm thấy có chút thấp thòm.

Không, tại sao lại thấp thòm. Cảm giác này không đúng!

Phải biết, bản thân ra điều kiện, có thể nói là hết lòng quan tâm giúp đỡ, giống như biếu tặng người đàn ông này miễn phí, hễ là đàn ông không ngu ngốc thì chắc chắn sẽ đồng ý!

" Đầu tiên là tờ séc để tôi rời đi. Bây giờ lại là những điều kiện này để tôi ở lại. Đại tiểu thư, cô đang làm gì vậy."

Người đàn ông nhàn nhạt hỏi, vẻ mặt trước sau đều bình tĩnh, hình như câu trả lời của cô gái vẫn không thể nào rõ ràng.

" Tôi nghĩ, nên quan tâm lão sư một chút..."

Trì Vi chột dạ, cúi đầu nhìn dưới đất, nửa thật nửa giả trả lời.

Liên quan tới hai chữ " Bao nuôi ", nhất thời không nói ra được.

" Đại tiểu thư, cách của cô thực sự rất mạnh tay. Nếu như, đại tiểu thư không nói, tôi còn tưởng rằng... Đây là một kiểu bao nuôi."

Thấy người đàn ông nói một câu như vậy đột nhiên Trì Vi ngẩng đầu lên, có một mảnh ánh sáng trong đôi mắt cô.

" Lão sư, anh thật thông minh! "

Trì Vi khẽ mỉm cười một chút và khen ngợi.

Tuy nhiên Bạc Dạ Bạch có chút sững sờ, nhẹ nhàng nói: " Hóa ra đây chính là tâm tư của đại tiểu thư."

Đón nhận ánh mắt của người đàn ông, như dây tình hà, mờ mịt óng ánh, Trì Vi đã làm đổi phương động lòng, cảm thấy có chút nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, chăm chú gật gù:

" Lão sư, anh còn muốn có điều kiện gì, có thể đưa ra thêm. Nếu trong khả năng, tôi sẽ đồng ý..."

Dừng lại một chút, Trì Vi lấy hết dũng khí, nói năng rất khí phách: " Lão sư, để tôi bao dưỡng anh, anh có đồng ý hay không..."

" Oánh.. "

Trì Vi dò hỏi một câu, chưa kịp nói xong cửa phòng bỗng dưng đóng lại, ngăn cách căn phòng sáng sủa.

Ngoài cửa gió lạnh xen lẫn với mưa to, không ngừng xâm chiếm.

Xung quanh còn lại bóng tối, phía trên chỉ có một chiếc đèn, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng.

Tuy nhiên cơ thể Trì Vi vẫn không ấm lên được.

Trì Vi trợn mắt, ngoác mồm nhìn người đàn ông biến mất, cửa phòng dần khép lại, lúc lâu mới hoàn hồn, vội vã đập vào cánh cửa.

" Lão sư, anh mở cửa ra, nếu chưa đủ, chúng ta lại thương lượng."

" Lão sư, tôi nói sai chỗ nào, nếu chọc giận anh không vui, anh có thể nói cho tôi biết..."

" Lão sư, không lẽ anh bị tổn thương lòng tự trọng. Được, nếu anh không đồng ý, chúng ta nói chuyện khác."

...

Đứng ở ngoài cửa, mặc kệ Trì Vi cố gắng nói lời hay ý đẹp ra sao, trước sau cũng không một lời đáp lại.

Đêm đầu mùa đông mưa rất to, Trì Vi như đông cứng, kiên trì nói xong lời cuối cùng, cũng vì thẹn quá mà giận: "Bạc Dạ Bạch, anh còn có phải là đàn ông hay không. Nếu không muốn được bao nuôi dĩ nhiên ta sẽ rút lại! Tôi nói cho anh biết, anh sẽ hối hận cho xem..."

Nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng đến tận cùng, Trì Vi đập cửa đến mức đau tay.

Cuối cùng Trì Vi lựa chọn từ bỏ, tức giận đến oán hận nói: "Bạc Dạ Bạch, anh chờ xem! "

Thấy bản thân chật vật, đầu gối còn đau âm ỉ, lại là chỗ này, quả thực là tự mình chuốc lấy cực khổ!

Đơn giản Trì Vi chỉ muốn trở lại xe, bật máy sưởi lên, nhưng đầu đã sắp hết nên xe không mở ra được.

Bất đắc dĩ, cô mở điện thoại di động của chính mình, gọi cho tài xế ở nhà.

"Trời! "

Ngay sau đó, đôi mắt Trì Vi bùng sáng lên như sao, nhìn thấy điện thoại di động, mới nhớ tới mọi chuyện.

Mấy ngày nay, vì bị bệnh nên không hề xem điện thoại, cho tới hôm nay vẫn chưa sạc pin.

Nhìn xung quanh một mảng đen thui, chỉ có mỗi tòa biệt thự tỏa ra vài tia sáng.

Trên người mồ hôi ướt đầm, dường như càng lúc sốt càng cao, cảm giác vầng đầu hoa mắt, trong lòng tràn đầy oan ức!

Từ lúc sinh ra tới giờ cô chưa bao giờ chật vật như vậy, chung quy cũng là vì một người đàn ông!

Trì Vi nhìn chằm chằm vào căn biệt thự, trong lòng bùng lên một ngọn lửa.

Ha, hấn nghĩ mình cao thượng, xem thường mình, đúng không.

Thật không thể tin nổi, cô đường đường là đại tiểu thư Trì Gia, muốn bao nuôi một tên đàn ông, đã vậy còn bị từ chối từ lần này đến lần khác!

Ha, thù này không báo, cô vẫn là Trì Vi sao? Xin thề, xin thề, xin thề, chắc chắn phải thành công bao nuôi Bạc Dạ Bạch!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Cô gái chủ động vòng tay ôm người đàn ông

Nhìn thấy mưa liên tục rơi, trái lại càng lúc càng to.

Bây giờ đã là buổi tối, xung quanh một màu đen kịt, chỉ có căn biệt thự phía trước tỏa ra tia sáng màu vàng lò mờ.

Trì Vi cắn bờ môi trắng bệch, trên người ướt đầm, cơn sốt vẫn tăng thêm, nhiệt độ không ngừng lên cao, cảm giác cực kỳ lạnh giá.

Cuối cùng cô vẫn xuống xe, lết cơ thể suy yếu của mình một lần nữa trở lại căn biệt thự.

"Bạc Dạ Bạch... Mở cửa..."

Dựa vào cánh cửa bên ngoài, Trì Vi gõ cửa thật mạnh.

Nhưng vẫn không một ai đáp lại.

Trên người không còn một chút sức lực nào, bất đắc dĩ Trì Vi dựa vào cửa phòng, từ từ ngồi xõm xuống đất.

"Àm ầm. "

Đột nhiên trên bầu trời một tia chớp xẹt qua, rọi sáng bốn phía trong nháy mắt.

Tiếp theo nó là tiếng sấm rền vang.

Trì Vi không thích mưa, đặc biệt là sét đánh chớp giật, giờ hai tay lên bịt tai lại, cố gắng ngăn cách tất cả.

Chỉ tiếc đầu óc hỗn loạn, khiến cô nhất thời không tỉnh táo, nhớ đến từng hình ảnh của sáu năm trước.

Buổi tối cuối mùa thu năm đó, ngay trong phòng mẹ mình, Trì Viễn cùng Diệp Tổ Chi đã làm ra những trò dơ bẩn.

Tay chân quẩn quýt, không ngừng thờ dốt.

Cuối cùng ký ức ngắt quãng ở hình ảnh Bạch Thanh Thu, trong miệng máu tươi không ngừng tràn ra, đau đớn chết ở ngực mình!

(Vi Vi, con phải nhớ, cõi đời này không đàn ông không thể tin tưởng...)

(Vi Vi, đàn ông có giá trị hãy để lại bên mình, còn không, ngay lập tức vứt bỏ không thương tiếc...)

(Vi Vi, bọn họ vô tình, con phải rất vô tình, không được để vì chúng mà làm tổn thương chính mình, đây là sự ngu ngốc nhất...)

...

" A.. "

Trì Vi thì thầm, chỉ cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào.

" Đau quá... Tôi đau quá... "

Ngay lúc này cô cảm giác trên người mình có một sự đau đớn không nói ra được.

Không, không chỉ ở thân thể mà còn cả tinh thần, thậm chí là trong linh hồn, như có người xé rách, lôi kéo, phá hủy, dần vặt cô sâu sắc!

" Lạch cạch.. "

Cuối cùng cánh cửa phòng đóng chặt ở bên trong kia cũng từ từ mở ra.

Bạc Dạ Bạch mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, làm nổi bật khuôn mặt thanh tú, không thể miêu tả hết sự cao quý, hoàn mỹ.

Rõ ràng anh ta vừa mới tắm xong và tóc vẫn còn ướt.

Nhưng khi cửa vừa mở đã thấy cô gái dựa vào đó, cơ thể yếu ớt nằm ngã ra ngay dưới người anh ta.

Nhìn thấy cô gái đang nằm trên đất, cuộn tròn người lại, run lẩy bẩy theo thời gian, sống như một con thú cưng bị chủ nhân vứt bỏ, thật đáng thương và làm người khác đau lòng.

Bạc Dạ Bạch nhíu mày, cúi người gọi nhẹ: " Đại tiểu thư. "

Không ngờ cô gái không đáp lại, hai mắt nhắm nghiền, hàng lông mi run rẩy, trong miệng không ngừng kêu rên: " Tôi đau quá... Thật sự đau... Đừng rời bỏ tôi.. "

Thấy vậy đôi mắt trong sáng của Bạc Dạ Bạch như ngưng đọng lại giữa một màn sương mù mờ mịt, yên tĩnh nhìn cô gái.

Một lúc sau, có chút bất đắc dĩ không thể bỏ mặc nên đưa tay xuống, vòng qua eo cô gái.

" Âm ỉm.. "

Ngay lúc này một tia chớp lại xẹt qua cùng với tiếng sấm vang rền.

Bạc Dạ Bạch muốn đỡ cô gái đứng dậy nhưng khi nghe thấy tiếng sấm cô đột nhiên thức tỉnh, đôi mắt sáng mở ra, bên trong hiện lên mấy phản ánh cuồng, hoảng loạn, bất an.

" Đại tiểu thư, cô... "

Ngay sau khi Bạc Dạ Bạch mở miệng, cô gái đột nhiên dang hai tay, chủ động vòng ra sau lưng anh ta, chạm vào nơi lồng ngực.

Còn chưa tính đến việc cô nhón chân lên, vùi mặt vào cổ anh ta, như là một đứa trẻ không quan tâm đến thế giới này, nhõng nhẽo làm phiền.

Trong khi Bạc Dạ Bạch hơi run run thì Trì Vi đã mở miệng ra thêu thảo: " Mẹ, con biết... Mẹ sẽ không bao giờ bỏ con lại.. "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 82: Trì Vi ôm cánh tay người đàn ông không buông

Nhìn thấy cô gái đang phụ thuộc vào chính mình, trong miệng lại không ngừng gọi mẹ, Bạc Dạ Bạch đơ cứng, cảm thấy thật khó hiểu.

Anh ta không nhúc nhích một lúc lâu, mặc kệ cho Trì Vi tùy ý ôm.

Cho đến khi cô tỉnh lại một chút mới nhàn nhạt mở miệng: " Đại tiểu thư, cô nhìn rõ, tôi là ai. "

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ không khác nào một vò rượu trắng, Trì Vi vô thức ngẩng đầu, gặp phải ánh mắt sâu thẳm như cát giấu một dây tình hà của người đàn ông.

Anh ta có một đôi mắt rất đẹp, mỗi khi chăm chú nhìn người khác, thật giống như... Người kia là cả thế giới vậy.

Nháy nháy mắt, Trì Vi thử gọi: " Lão sư. "

" Cô tỉnh chưa. "

Bạc Dạ Bạch tiếp tục hỏi, khuôn mặt trời sinh vẫn lạnh lùng như tranh vẽ.

Lúc này Trì Vi mới phát hiện mình không chỉ ôm đối phương mà còn dính sát lồng ngực hắn, rõ ràng là đang tay áp vai kẻ!

Lập tức cô buông tay về phía sau, nhanh chóng muốn kéo đi.

Chỉ là Trì Vi đã đánh giá cao tình trạng lúc này của bản thân, rời khỏi chỗ dựa đó, thân thể cô bắt đầu lão hóa dần dần, kém chút nữa té ngã xuống đất.

Nếu ở bên ngoài lâu hơn chút nữa, coi như cô không chết thì cũng sẽ bị những bệnh khác nặng hơn.

Vi vậy Trì Vi xoay người một cái, nhìn về phía người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng lòng bàn tay đi kèm sự đáng thương: " Lão sư, mấy ngày nay tôi vẫn bị sốt, bây giờ lại bị mắc mưa, cảm giác rất lạnh! Thế nhưng xe của tôi không còn dầu, điện thoại di động cũng hết pin..."

Nói xong Trì Vi cảm thấy lòng mình thật chua xót, cảm giác thật sự rất oan ức.

Từ nhỏ đến lớn, Trì Vi bao giờ phải vây quanh ai, được nuông chiều bảo bọc, chưa trải qua cảm giác nào bất lực như lúc này!

" Tôi hiện tại, chỉ có thể nhờ cậy vào anh! Vì lẽ đó, anh có thể giúp tôi hay không... Hãy giúp đỡ tôi một lần này."

Khó khăn lắm mới nói ra được những câu này, Trì Vi tự nhận mình lại một lần nữa yếu thế.

Đó là Bạc Dạ Bạch, chứ nếu là đàn ông bình thường, chắc chắn sẽ đồng ý!

Tuy nhiên sau khi nói xong, một lúc lâu sau cũng không được đáp lại, Trì Vi không khỏi cảm thấy hồi hộp.

Nghĩ đến việc nếu như người đàn ông này nhẫn tâm, không chịu giúp đỡ mình, sợ là cả đêm nay ở ngoài sẽ hứng chịu đủ phong ba bão táp!

Tâm trí ám đạm, đột nhiên Trì Vi đưa tay lên xoa trán, nửa thật nửa giả: " Lão sư... Cứu cứu tôi... Tôi đau đầu quá..."

Vừa nói như vậy Trì Vi vừa ngã vào vào người đàn ông, như là cây dây leo, ôm cánh tay anh ta không buông.

Hừ, cái gì mà trình tiết, cái gì mà tôn nghiêm, cái gì mà mặt mũi... vào lúc này, tất cả đều không quan trọng. Dù sao bây giờ cũng không ai nhìn thấy, bảo vệ cái mạng nhỏ mới là điều cần thiết!

Bạc Dạ Bạch buông hàng lông mi xuống, nhìn cô gái có chút giả bộ, nhưng không bỏ qua được.

Sau đó hần tiện tay vòng ra sau eo cô gái, tiến vào trong biệt thự.

Biết được anh ta không bỏ mình lại, Trì Vi thở phào nhẹ nhõm, có chút hối tiếc, không biết tại sao bản thân lại rơi vào thảm cảnh này?

Tiếp theo Trì Vi phát hiện biệt thự này có tổng cộng ba tầng, tuy rằng không gian không lớn như chỉ có một người ở, chắc chắn sẽ rất trống trải.

Mọi thứ xung quanh không nhiễm một hạt bụi nào, trang trí thực sự đơn giản và nhàm chán, quả thực đi cùng Bạc Dạ Bạch có chút ớn lạnh.

Lúc này Trì Vi được Bạc Dạ Bạch đỡ, chậm rãi đi lên lầu hai.

Nhìn thấy ở phía trước có một căn phòng đang mở cửa, bên trong tối mờ, cô đoán đây chính là phòng ngủ của anh ta.

" Lão sư, một mình anh ở đây sao? "

Trì Vi nhìn xung quanh, theo bản năng thuận miệng hỏi.

Biệt thự to lớn như thế này, một mình hần sống không lẽ không cảm thấy

" Không phải cô chóng mặt sao."

Bạc Dạ Bạch lảng tránh không đáp, ngược lại hỏi một câu như vậy.

Nghe xong đầu tiên Trì Vi ngẩn ra, ngượng ngùng nở nụ cười: " Hiện tại không bị ngất nữa, đã tốt hơn khi nãy một chút ... hơn một chút! "

Bạc Dạ Bạch lại nhàn nhạt hỏi một câu tiếp theo: " Vậy tức là cô đã có thể tự đi? "

Trì Vi nhất thời nghi hoặc, giả bộ gật gù.

Sau đó trong nháy mắt người đàn ông buông mình ra, không khỏi có chút xấu hổ.. Minh không phải là Virus, hần cần thiết phải nóng lòng xua đuổi vậy sao?!

Ngay sau đó, cô nhặt chiếc áo choàng tắm đã dính một vết bẩn lớn của người đàn ông lên.

Nhất thời Trì Vi nghĩ đến cái gì đó, cúi đầu nhìn chính mình. Là do bản thân ngã chồng vó, trên người vấy bẩn rất nhiều và trông thật khó coi.

Chẳng trách anh ta tránh không kịp, nếu như là cô, e là đã sớm không chịu đựng được!

Trì Vi chỉ muốn nhanh chóng rửa ráy, đi theo sau lưng người đàn ông, bước vào phòng ngủ.

Chỉ là bởi vì lúc trước té chồng vó nên bây giờ đầu gối vẫn còn đau.

Bước vào phòng, Trì Vi không nhận ra trên đất có bày một tấm thảm, giẫm lên mép, trượt chân ngã về phía trước một cái!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Cũng thật là, xấu đến mức nôn mửa ...

Phía trước Bạc Dạ Bạch nghe thấy tiếng động, theo bản năng quay người lại.

Trì Vi không kịp phản ứng, chỉ có thể nắm lấy tay anh ta, mượn lực để đứng vững.

Ai biết, cái mà cô bắt được ... Vèn vèn chỉ là chiếc áo tắm trên người hắn.

Không chỉ có như vậy, bên ngoài áo tắm chỉ có một chiếc thắt lưng buộc tùy ý, Trì Vi đột nhiên lòi mạnh làm nó bị kéo dài ra.

Sau khi tắm rửa, anh ta chỉ choàng một chiếc áo tắm, bên trong không mặc đồ.

Khi Trì Vi kéo ra, đột nhiên nó bị lộ, không khí rơi vào yên tĩnh.

Nhìn xem, Bạc Dạ Bạch vẫn bình thản, đôi môi mòng lọt lạt khẽ nói: "Đại tiểu thư, cô không thể đợi được sao? "

Không kịp đợi cái gì.

Trì Vi chột vạt nằm trên mặt đất, theo bản năng vừa ngẩng đầu nhìn, vô tình nhìn thấy giữa hai chân người đàn ông.

Như là sống trong rừng rậm với một con hổ, người đàn ông bên ngoài đẹp đẽ, quá mức không hợp để thể hiện sự nguy hiểm, tàn nhẫn, dữ tợn.

" A! Thật xấu hổ ... "

Trì Vi hét lên một tiếng, nhắm hai mắt lại, trong miệng nói câu đánh giá tiếp theo.

" Âm ẩm. "

Ngoài cửa sổ tiếng sấm lại rền vang.

Ban đầu, Trì Vi không thể ngừng suy nghĩ về phần thân dưới quái dị, thô to của người đàn ông!

Khi tiếng sấm vang lên đột nhiên cô nhớ về cái chết của mẹ mình vào sáu năm trước.

Đêm hôm ấy Trì Viễn và Diệp Tổ Chi làm chuyện đồi bại, không biết rõ vị trí, đúng là loại tầm thường!

Nhất thời khuôn mặt Trì Vi tái nhợt, không còn một vết máu, cảm giác trong dạ dày cuộn cuộn buồn nôn khó tả.

" Âu. "

Bởi vì không nhịn được nên Trì Vi nghiêng đầu vỗ ngực, cứ như vậy ầu mấy lần.

" Xấu đến mức nôn mửa, cũng thật là thiết thời cho đại tiểu thư. "

Bạc Dạ Bạch lấy tay buộc áo lại, ở trên cao nhìn xuống cô gái, lớp sương mù trong ánh mắt tan đi, lạnh lạnh không nói ra được.

Dù như thế nào đi nữa, hờ hững không phân tranh nhưng thấy Trì Vi phản ứng như vậy, rõ ràng đối với đàn ông là nỗi nhục nhã lớn nhất!

" Điềm này không chịu được, còn nói gì đến bao nuôi. "

Tiếp theo Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt hỏi, chỉ cảm thấy giúp đỡ cô là một quyết định sai lầm.

" Tôi không thể chấp nhận được ... "

Nôn khan mấy lần, Trì Vi thấy có chút thoải mái hơn nên vội vã phủ nhận.

Sau đó cô lại ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt của anh ta, ra vẻ khó để giải thích: " Lão sư, là do dạ dày tôi có chút khó chịu, nên mới buồn nôn, không phải cố ý ám chỉ anh ... "

Trì Vi vừa nói vừa nháy đôi mắt sáng của mình, tầm mắt đi xuống, rồi vào giữa hai chân anh ta.

Cho là hiện tại hắn có áo tắm che chắn, nhất thời không cách nào nhìn thấy, nhưng rõ ràng khi nãy, cô thấy rất rõ ... Không cách nào phủ nhận, không phải xấu bình thường, mà khá dữ, như một đại quái vật!

Chẳng qua, chuyện bao dưỡng hắn đã khó khăn nghìn trùng, nếu bản thân ăn ngay nói thật, sợ là lại chọc giận hắn, càng không thể nào đạt được mục đích.

Đàn ông mà, rất sĩ diện, chắc chắn không cho phép xúc phạm, đặc biệt là phụ nữ!

Bởi vậy Trì Vi đảo con mắt một cái, thử an ủi một câu: " Lão sư, anh không phải nghĩ nhiều! Đàn ông mà, từ dài đến nhỏ rồi xấu rồi ngắn, anh so với họ vẫn có phần lợi hại hơn ... "

" Lợi hại chỗ nào. "

Không ngờ Bạc Dạ Bạch vẫn hững hờ hỏi.

Trì Vi ngẩn ra, cố gắng suy nghĩ, cuối cùng cũng miễn cưỡng trả lời: " Chính là ... Rất lớn ... Đúng! Là rất lớn ... "

Điều này, thực sự là sự thật.

Còn nhớ đêm đó, hắn cưỡng bức bản thân, làm thân thể mình bị xé rách đau đớn đến mức gào khóc!

" Đại tiểu thư, cô thực sự có kiến thức rộng rãi, quen thuộc như vậy, không biết đã xem qua bao nhiêu người. "

Tiếng nói Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng thanh thoát như rượu rót vào lòng người.

Nghe vậy, Trì Vi nhú mày, có chút xấu hổ hỏi: " Lão sư, anh có ý gì đây. "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Một người đàn ông cùng một người phụ nữ

Lời nói của Bạc Dạ Bạch chẳng khác nào chỉ bản thân cô không có tự ái, trải qua chuyện này cùng không biết bao nhiêu đàn ông!

Rõ ràng, hẳn phải biết, người đàn ông cùng cô ... Chỉ có hán a!

Như đoán ra được cô đang nghĩ gì, anh ta nhàn nhạt hỏi: " Trước tôi, cô vẫn còn trong trắng, làm sao có người đàn ông nào khác được nhỉ."

Hóa ra đây là điều anh ta muốn nói, Trì Vi thấy không khỏi tức giận.

Rất nhanh, cô thuận miệng qua loa lấy lệ một câu: " Đừng nói vậy! Tôi nghĩ phía dưới, dài như vậy, chắc chắn không ai so sánh được với lão sư ..."

" Nói như vậy, buổi tối đó lên giường với tôi, cô cảm thấy thỏa mãn rồi sao."

Đôi mắt Bạc Dạ Bạch vẫn trong veo, giọng nói nhẹ nhàng như mây gió.

Nghe xong về mặt Trì Vi cứng đờ, nghĩ đến đêm định hôn, móng tay đã bấm vào lòng bàn tay từ khi nào, miễn cưỡng vui cười: " Thỏa mãn, đương nhiên! Bằng không làm sao tôi có thể thay đổi ý định, muốn bao nuôi lão sư đây? "

Hừ, lại dám nói mình thỏa mãn. Nói đến tối hôm đó, cảm giác duy nhất của cô là đau đến sâu trong xương tủy!

Không sao, cô sẽ nhịn ... Việc nhỏ không nhịn ắt sẽ không làm được việc lớn, đợi kế hoạch bao nuôi thành công, cô sẽ bấm bút tính sổ luôn một lần!

Trì Vi còn đang mãi suy nghĩ, anh ta đột nhiên cúi xuống định đầu cô nói nhẹ nhàng: " Nếu như vậy, cô chứng minh cho tôi xem."

Chứng minh ... Chứng minh cái gì!

Còn chưa nghĩ thông suốt, Trì Vi đã thấy người đàn ông đưa tay, nắm lấy tay mình, từ từ kéo lên đứng dậy khỏi mặt đất.

Sau đó, anh ta lôi ép cô tới gần chiếc giường.

" Oành.."

Trong nháy mắt, Trì Vi cảm thấy người đàn ông vung tay, thân thể cô đã lao đảo ở trên giường.

Đang muốn hoàn hồi, mở miệng hỏi: " Lão sư ..."

Đột nhiên vừa mở miệng đã thấy anh ta cúi người áp sát, xương cốt đụng vào người rất khác biệt, đè lên chiếc váy ướt, không thể buông ra.

" Xé tan."

Chiếc váy ướt đầm trên người Trì Vi đã bị anh ta lôi ra, lập tức lộ ra da thịt trần trụi!

" Bạc Dạ Bạch, người, người, người ... Người muốn làm cái gì."

Cuối cùng Trì Vi vẫn hoảng loạn, cố gắng vịn vịn ngăn cản người đàn ông.

" Một người đàn ông, một người phụ nữ, ngoại trừ ân ái ra, đại tiểu thư nghĩ còn có thể làm cái gì."

Bạc Dạ Bạch lạnh lạnh hỏi ngược lại, khiến người nhìn thấy đáng sợ.

" Ân ... ái."

Đột nhiên nghe thấy hai chữ này, đôi mắt Trì Vi trừng lớn lên, thật không thể tin nổi."

" Đại tiểu thư, cô là người trưởng thành, không phải một đứa trẻ, cần gì phải giả bộ ngây thơ ... Đêm hôm khuya khoắt, một mình đi tới nhà nam nhân, còn giả bộ bất tỉnh ở lại, tốt nhất không phải tôi nên chuẩn bị giúp cô sao."

Sắc mặt Trì Vi lúc trắng lúc xanh, một tay giữ y phục của chính mình, tay còn lại giữ mặt của người đàn ông: " Bạc Dạ Bạch, người thật là vô liêm sỉ! "

" Làm sao, đại tiểu thư không đồng ý sao."

Nhìn thấy bàn tay chống cự của cô, Bạc Dạ Bạch chậm rãi đứng dậy, hờ hững hỏi.

"" Làm hay không làm! Người coi ta là cái gì. Ta không phải hạng bán ... ""

Trì Vi giận dữ và xấu hổ, quay về phía đàn ông xả giận, giọng nói tràn đầy căm ghét.

Chỉ là chưa kịp nói xong, đột nhiên cô cứng họng, ngơ ngác nhìn anh ta.

"" Hóa ra, thứ đại tiểu thư muốn chứng minh là, không muốn bị tôi lấy đi ... ""

Bạc Dạ Bạch vẫn ung dung, vẫn bình tĩnh mà lãnh đạm: " Vì lẽ đó, đại tiểu thư bao dưỡng đàn ông, không phải thỏa mãn ham muốn, vậy thì ... là vì cái gì."

"Ta ..."

Ngay lúc này, Trì Vi đã rõ, khi này hắn không phải là muốn làm gì mình, mà là để thăm dò!

Chỉ tiếc anh ta không giống những người đàn ông bình thường khác, đối với điều kiện mình đưa ra, không hề có chút bận tâm nào!

Như vậy, để đạt được mục đích, phải từng bước, từng bước một!

"Lão sư, chẳng qua là tôi cảm thấy, chúng ta chưa đủ quen thuộc, nên từ từ ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Trì An viết thư cho Bạc Dạ Bạch

Trì Vi cân nhắc một lúc, cố gắng làm cho anh ta không nghi ngờ mình.

"Dù lên giường, nhưng vẫn không thân quen."

Bạc Dạ Bạch hồ hững hờ, nhất thời làm Trì Vi cứng họng không trả lời được.

"Đại tiểu thư, muốn bao dưỡng đàn ông, cô cũng nên có chút thành ý."

Ngay sau khi nói xong câu đó, đột nhiên hắn đưa tay mở đai thắt lưng trên áo tẩm ra.

Đôi mắt Trì Vi trừng lên, chỉ là thấy anh ta cởi chiếc áo, cả người cô hoảng loạn lùi về sau, cuộn mình ở một góc giường, nghiêng đầu không dám nhìn.

"Bạc Dạ Bạch, đây không tính là thành ý ... Chúng ta quan hệ xa lạ, anh không nên tới đây! Càng không được đụng vào người tôi ..."

Trì Vi gặn dừ và xấu hổ nói chuyện, cố gắng ngăn cản mưu đồ quấy rối của anh ta.

Chỉ tiếc vẫn không được đáp lại, người đàn ông vẫn chưa tiến lại gần cô.

"Ha, đại tiểu thư, tôi không đến mức bụng đói ăn quàng ... như vậy."

Trong lúc đang giặt mình nghe anh ta nói một câu rồi cười khê như vậy, lúc này Trì Vi mới quay lại nhìn.

Nhìn kỹ hình như anh ta đang rời khỏi chiếc giường, đi tới cửa phòng tắm, chắc là bị Trì Vi làm bản người nên mới phải xử lý.

Bụng đói ăn quàng

Nghĩ đến lời anh ta, Trì Vi cúi đầu nhìn bản thân, lăm lem không nói ra được ... Không chỉ có vậy, nhìn lại trên giường anh ta, tất cả những gì vừa trải qua cũng để lại vô vàn vết bẩn.

Khuôn mặt đỏ bừng lên, rõ ràng bản thân đang tường bở.

Thấy bộ dạng hiện tại của mình, so với người đàn ông đẹp đẽ như Bạc Dạ Bạch, căn bản không có ham muốn chạm vào!

Cảm giác quần áo trên người đang ướt đầm, dính sát vào da thịt thật khó chịu, Trì Vi liền đứng dậy mở tủ quần áo ra, tiện tay lấy một chiếc áo sơ mi của người đàn ông.

Chiếc áo sơ mi rất to, trùm lên người Trì Vi, trông như là một đũa mặc đồ người lớn ... May sao vạt áo đủ dài, có thể che khuất phần chân và bắp đùi, tạm thời không hở hang.

Sau đó Trì Vi dự định rời khỏi phòng ngủ của anh ta, tìm một phòng để tắm.

Chỉ là trước khi đi, Trì Vi có đảo mắt nhìn xung quanh, cô thấy ở trên đầu giường có một chiếc phong thư, lẳng lẳng nằm đó.

Thư.

Thời đại Internet, người trẻ tuổi chịu khó viết thư, thực sự chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ngay lập tức Trì Vi liền tưởng đến kẻ muội, hơi thở ngưng lại, đích thân cầm lá thư lên.

Đúng như dự đoán, nét chữ trên phong thư là của Trì An.

Trên phong thư này, chỗ dán đã được mở ra, hiển nhiên Bạc Dạ Bạch đã đọc được.

Không phải không biết coi trộm thư tín của người khác là vô đạo đức nhưng lúc này Trì Vi không thèm để ý tới.

Mở bức thư ra, từng hàng chữ một hiện lên trước mắt mình.

...

"Đại ca ca, thấy chữ như thấy người!)"

Chớp mắt, đến cuối tháng em lại viết thư cho đại ca ca, mỗi lúc này, em đều nghĩ nên viết gì cho thích hợp.

Đại ca ca, người còn nhớ kể tỷ của muội không?

Tuần này, chính là thời khắc quan trọng nhất của tỷ ấy, bởi vì ... Cuối cùng cũng đã đạt được ước nguyện!

Muội biết, tỷ ấy vẫn thích người đàn ông kia, chỉ là ... Nếu tỷ ấy có được, chắc chắn sẽ phải mất đi cái khác.

Người đàn ông kia không hề yêu cô ấy, sử dụng thủ đoạn dè tiện để moi chài bạn gái mình.

Cô ấy sinh ra đã rất ích kỷ, cảm xúc không ổn định, hai bên như vậy không phải là tình nguyện, đúng không.

Vì lẽ đó muội nhất thời không chịu được, đã làm một việc sai trái, cản trở cô ấy.

Muội biết, bản thân cũng không giỏi giang gì nhưng về bản chất, hai người không giống nhau ...

Những năm qua, nhận hết bao nhiêu chèn ép, muội nghĩ đáp trả lại một chút ít là tốt rồi.

Đại ca ca, anh nói xem, có phải em đã sai ... Có phá hoại gì không.

Nếu như thật sự sai, đại ca ca ... Anh sẽ ghét em chứ?

Em rất sợ, anh sẽ chán ghét em.

Đại ca ca là người duy nhất trên cõi đời này thấu hiểu sự vui đau buồn của em.

Tuy rằng người ít lời, nhưng em biết, anh vẫn ở bên cạnh, nhìn em lớn lên, có đúng không.

Chúng ta gặp nhau lần đầu vào sáu năm trước, cho đến bây giờ vẫn chưa hề gặp lại.

Tháng bảy sau, chính là sinh nhật tuổi mười chín của em.

Đại ca ca, anh đồng ý tham gia chứ?

Em muốn biết hiện tại đại ca ca ra sao, dung mạo thế nào, đã kết hôn hay sinh con chưa.

Gặp lại anh là điều ước to lớn nhất trong sinh nhật mình, anh có thể giúp em thực hiện chứ!

.. Kí tên (An An)

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Người viết thư là người trong lòng?

"Tri An, cô thật là tốt bụng!"

Nhìn nội dung bức thư, sắc mặt Tri Vi trầm xuống, thân thể tỏa ra sát khí.

Bức thư này có khả năng được viết lúc trước khi đính hôn!

Ha, cô đối với Bạc Dạ Bạch, vẫn là có gì nói đấy a!

Đúng, Hoắc Đình Thâm không yêu cô, điều này chẳng có cách nào để phủ nhận... Thế nhưng Tình cảm lại là một chuyện khác, là đối phương tự nguyện lựa chọn, sao cô lại phải đi.

Dĩ nhiên cũng phải nói rằng, cuộc đời cô... Trần ngập sự ích kỷ quay cuồng!

Tri Vi càng xem càng thấy tức giận, loại tư không đầu không cuối này, người ngoài nhìn vào, liền nghĩ cô là chị hai ác độc trong truyện cổ tích còn Tri An là nàng Lọ Lem nhận mọi sự ức hiếp!

Thực tế, tuy rằng có lúc, cô cũng nhắm vào Tri An nhằm trả thù Diệp Tổ Chi.

Thế nhưng, việc lớn nhà họ Tri, Tri An trên có Diệp Tổ Chi yêu thương hết mực, dưới có Tri Viễn một lòng chở che, còn nhận được sự yêu thích, mến mộ của mọi người, quả thực xứng với danh xưng

"Cô gái tốt" bấy lâu nay.

Trái lại với bản thân, Tri Vi càng không muốn nghĩ.

Từ ngày mẹ mất, quan hệ giữa cô và Tri Viễn ngày càng xấu đi... Bây giờ, chỉ có cách gả cho Hoắc Đình Thâm, không màng đến danh tiếng bị phi báng, chỉ có thể lấy danh phận "Tiểu thư nhà họ Tri".

Tri Vi luôn tự dặn mình, không để ý đến những chuyện này, nhưng đối với bức thư của Tri An viết, cô không có cách nào đáp trả được.

Mặc dù biết rõ, cô luôn muốn có được Hoắc Đình Thâm, vậy mà vẫn cố ý làm khó dễ... Kết cục, cô bị bức cả trình tiết, việc kết hôn cũng vì thế mà rơi vào bế tắc.

Tiếc rằng, điều mà Tri An không may nghĩ tới, người đàn ông cướp đi trình tiết của cô lại chính là "Đại ca ca" a!

Nén sự kích động muốn xé bức thư xuống, Trì Vi đặt bức thư về chỗ cũ, liếc nhìn đóng thư nằm chổng chát.

Mở ra xem, rất ít chữ bên trong.

(An An, lỗi không phải của cô, sinh nhật vui vẻ.)

Chữ viết hoàn toàn không giống, để lộ ra hơi thở mạnh mẽ, phóng khoáng, dạt dào, rõ ràng là được viết từ tay Bạc Dạ Bạch!

Nếu như thế, lỗi không phải của Trì An, không lẽ là cô sao?

Trì Vi trong lòng đầy tức giận, cô thức xiết chặt bức thư trong tay, khiến cho mảnh giấy nhàu nát, không còn giữ vẻ phẳng phiu như trước.

"Đại tiểu thư, cô đang làm gì vậy."

Đúng lúc này, cửa phòng tắm bật mở, Bạc Dạ Bạch từ bên trong bước ra.

Khi khoảng cách chỉ còn trong gang tấc, hần nhìn về phía trước giường, một cô gái đang khoác trên mình chiếc áo sơ mi của hần, chỉ che được đến bắp chân, chẳng thể giấu nổi dáng người đầy quyến rũ.

Bên ngoài trời đêm đang mưa, phòng ngủ, giường, cả vẻ non nớt sợ sệt của cô gái, mọi điều kiện đều hội tụ đầy đủ.

Có lẽ là vì trời sinh bản tính lạnh lùng, hoặc cũng có thể bởi sức khỏe suy nhược, Bạc Dạ Bạch cũng chưa từng muốn chiếm đoạt người con gái nào...Chỉ là ma xui quỷ khiến, hần lại gặp phải cô gái bị bỏ thuốc này rồi hai người phát sinh quan hệ.

Thế nhưng, vào đúng lúc này, hần chỉ nhìn ngắm cô gái một chút, thân thể cũng đã tràn ngập lửa nóng, dần dần mất đi sự khống chế.

"Không có gì, vừa nãy ta không cẩn thận, làm bẩn bức thư này. Chỉ lo, liệu lão sư có trách ta?"

Trì Vi cười nhạt, như chẳng hề để tâm, tùy ý giờ lên một bức thư.

Thuận tay, mang theo vẻ hồ hững, cô vo mảnh giấy thành một cục: "Lão sư cứ trách ta cũng được, tâm thư này coi như là bỏ đi! Xem ra, lão sư chỉ còn cách viết lại một lần nữa thôi..."

Nói hết lời, Trì Vi tiện tay ném mảnh giấy đã vo tròn vào thùng rác.

Thấy cảnh đó, đôi mắt Bạc Dạ Bạch ngưng lại, ánh mắt thêm vẻ mịt mờ sắc lạnh.

Đối với cô gái đã viết bức thư, hần chưa từng có suy nghĩ muốn điều tra thân phận, chỉ là trải qua sáu năm, thói quen này vẫn tồn tại.

Mỗi tháng, cô gái này đều đặn viết thư, hần cũng chỉ tùy ý xem qua, rất ý khi hồi âm... Tháng sau là sinh nhật cô gái ấy, cũng là lần đầu tiên muốn viết một phong thư hồi đáp.

Đối với tiệc sinh nhật, mặc dù người ta đã ở trung tâm thành phố, tuy chỉ là gặp mặt một lần, nhưng không hẳn là không thể.

Suy cho cùng, đây cũng là lần cuối.

Nhìn vẻ trầm mặc im lặng của người đàn ông trước mặt, đôi mắt sáng như sao của Trì Vi bỗng buông xuống, thuận miệng hỏi: "Lão sư, anh có người trong lòng sao?"

Trì An một lòng viết thư trong sáu năm, nếu là đàn ông thì hơn nửa trên thế giới này đã cảm động, điều này năng cảm nghe câu trả lời rõ ràng một chút.

Trong lòng Bạc Dạ Bạch, phải xem Trì An có thể tồn tại hay không, rồi mới có thể quyết định có nên tiếp tục bao dưỡng không.

Nếu như Trì An chỉ là đơn phương thâm thương, cô tất nhiên không màng tới, tiếp tục bao dưỡng, dùng sự đã kích mạnh mẽ nhất khiến cho cô ta nhục nhã, giành về mình phần thắng!

Thế nhưng, cô chỉ sợ, Bạc Dạ Bạch lại một lòng thích Trì An, hai người tình nguyện thích nhau.

Trì Vi cảm thấy vô vị, phá hoại tình cảm người khác không có chút ý nghĩa...Có nên ngừng tay hay không!

Ánh mắt anh ta hướng về bức thư của Trì An, rõ ràng đã có người mở ra.

Tiếp theo, Bạc Dạ Bạch bình tĩnh mở miệng: "Đại tiểu thư, cô nghĩ ta tin sao"

"Lẽ nào, người viết thư là bạn gái của lão sư sao"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Không một chút dấu hiện, đưa tay ra nắm

Trì Vi trực tiếp hỏi, mang theo khao khát muốn biết điều này.

Lần này Bạc Dạ Bạch không hề lảng tránh, chỉ nhẹ nhàng đáp hai chữ: "Không phải."

Không hiểu sao nghe câu trả lời từ anh ta, Trì Vi thấy nhẹ nhõm, mọi tích tụ như tan biết chút ít: "

Nếu như không là bạn gái, vậy ... Lão sư đối với cô gái này chắc không phải là "Tình yêu nam nữ..."

Bạc Dạ Bạch ở trên cao nhìn xuống, quan sát khuôn mặt sắc sảo như bông hoa tường vi, nghệt thờ mà lại nồng nặc.

Lúc này, bờ môi đang đóng lại của cô mở ra: " Nếu như lão sư thích cô ấy, từ lâu đã đến với nhau!

Hà tất rỗng rã sáu năm vẫn chỉ trao đổi qua thư từ ... "

"Đại tiểu thư, hình như đối với chuyện tình cảm của tôi... cô rất có hứng thú."

Bạc Dạ Bạch hồ hững hờ, một lần nữa đem phong thư đặt trên giá sách.

Nghe xong, Trì Vi ngăn ra, phủ nhận một câu: " Không phải! Chuyện tình cảm của anh, một chút tôi cũng không có hứng thú..."

Nghĩ lại, lời mình nói khi này, kì thực rất dễ làm người khác nghĩ nhiều, nên cô nói thêm một lời:"

Dù sao, tôi muốn bao dưỡng đàn ông! Chứ không phải là bao nuôi đàn ông đã có phụ nữ khác trong lòng ... "

"Đại tiểu thư, cô thật sự muốn bao dưỡng tôi."

Không đợi cô gái nói xong, Bạc Dạ Bạch đột ngột hỏi luôn, ánh mắt ngưng đọng, mông lung không cách nào thấy rõ.

Trì Vi không biết làm sao, cảm thấy thật mất bình tĩnh, theo bản năng muốn rời đi: " Thật sự, tôi chỉ muốn bao nuôi anh, tôi biết, nhất thời anh chưa thể chấp nhận được, vẫn là ... "

Bốn chữ " Sau này hãy nói " còn chưa kịp phát ra khỏi miệng Trì Vi.

Bỗng dưng Bạc Dạ Bạch đã nhẹ nhàng đáp: " Tôi đồng ý."

Ngay lập tức mắt Trì Vi giương mắt nhìn, cảm thấy khiếp sợ: " Anh anh anh ... Anh đồng ý. Lão sư, anh vừa mới nói cái gì. Anh nói ... "

" Tôi nói, tôi đồng ý."

Bạc Dạ Bạch nhắc lại từng chữ, trước sau như một vẫn rất bình tĩnh, mũi mịt không nói ra hết nguy hiểm.

" Có thật không "

Người đàn ông này chuyển biến quá nhanh, nhất thời cô chưa kịp chuẩn bị, cảm thấy không chân thực chút nào.

Sau đó cô nhận ra tầm mắt của anh ta vẫn đang dừng ở chỗ mình, mang theo sức mạnh như muốn nuốt chửng cô.

Bất giác Trì Vi trốn tránh, vội vã nói: " Nếu anh đã chấp nhận, ngày mai tôi sẽ đưa ra thỏa thuận.

Đến lúc đó anh chỉ cần đưa ra điều kiện rồi ký tên thôi ... "

Nói xong Trì Vi muốn đi ra khỏi phòng ngủ, tìm phòng khác để nghỉ ngơi.

Bất ngờ khi cô đi ngang qua bỗng dưng người đàn ông yên lặng kia đưa tay ra nắm cổ tay cô.

Sau đó đột nhiên kéo thân thể yếu ớt của cô, lao đảo chạm phải ngực anh ta.

" Lão sư ... "

" Tối nay, đừng đi."

Hai người đồng thời mở miệng, thế nhưng chỉ có Bạc Dạ Bạch nói ra hoàn chỉnh.

Nhất thời Trì Vi đơ cứng, khuôn mặt hiện lên một vẻ kinh ngạc: " Tại sao."

" Không phải cô nói, có thể ra điều kiện sao? "

Con người Bạc Dạ Bạch có chút biến sắc, giọng nói nhẹ nhàng thêm chút khàn khàn.

Lúc này Trì Vi không hề ngu dốt, ngay lập tức đã hiểu rõ ý anh ta, vội vàng giải thích:" Vâng, thế nhưng ... "

Thế nhưng những điều kiện này, vèn vẹn chỉ liên quan đến tài chính, còn lại không bao gồm bản thân tôi a!

" Không có, nhưng ... "

Hiển nhiên, anh ta không cho cô có cơ hội giải thích.

Ngay sau đó, Bạc Dạ Bạch ôm lấy vòng eo cô, không cho chống cự đưa về phía giường, đặt thân thể lên, áp sát vào cơ thể mềm mại của Trì Vi.

"Đại tiểu thư, chúng ta làm đi! Cô, chính là điều kiện của tôi ... "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ta sợ đau...sau khi hùng đông

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt mở miệng, bàn tay lớn của hắn xuyên qua bên dưới tấm áo sơ mi của cô gái, trực tiếp thăm dò bên trong, vuốt nhẹ nhàng.

Da thịt cô gái vừa chạm đến đã cảm thấy trắng mịn như ngọc.

Chậm rãi di chuyển tay lên phía trên một chút, chậm rãi nắm lấy, nhẹ nhàng xoa nắn.

Rõ ràng, người đàn ông này đang đạt đến cực hạn của sự thân mật, chỉ là ngay lúc này đây, vẻ mặt hắn vẫn một mực lạnh lạnh, không nhìn ra nửa tia dục vọng.

Đường như đối với hắn mà nói, việc đụng chạm vào thân thể phụ nữ, chẳng qua cũng chỉ là một cuộc thí nghiệm thăm dò.

Mục đích duy nhất của hắn chỉ là khám phá ra bí mật.

Cũng bởi lúc trước toàn thân ướt đẫm, Trì Vi coi bỏ hết thấy áo quần, trên người chỉ vón vện mặc mỗi một chiếc áo sơ mi mỏng tang, bên trong cũng không hề có đồ lót... Cho nên, cũng bởi vì vậy mà nhất thời không thể tránh khỏi sự xâm nhập của người đàn ông này.

Bàn tay người đàn ông càng ngày càng tùy tiện vuốt ve nơi sâu nhất, trời cũng vừa sáng, Trì Vi lúc này mới miễn cưỡng hoàn hồn.

"Anh làm gì vậy. Mau thả tôi ra..."

Trì Vi cả người run rẩy, vội vã nói, lấy hết sức lực đẩy người đàn ông kia ra.

"Ha, trên giường đủ nam và nữ... Cô nghĩ ta còn có thể làm gì."

Bạc Dạ Bạch khẽ nhếch môi nói, năm ngón tay trượt dài trên khe hở giữa hai chân cô gái, nhẹ nhàng tách hai chân đặt trên giường.

Trong nháy mắt, Trì Vi không còn chút sức lực phản kháng, nhìn người đàn ông vui sướng cổ cô hôn không có chút cảm xúc nào, thân thể cô bỗng cảm thấy trống rỗng, xa lạ.

"Đương nhiên là... Làm tình a!"

Chỉ một lúc sau, hắn kề sát bên tai cô, tùy ý nói ra một câu.

Không chỉ dừng lại ở đó, Trì Vi còn cảm thấy ở bắp đùi mình, nơi tiếp xúc với tấm áo tắm trên cơ thể người đàn ông, có cái gì đó đang đâm bản thân.

Không cần phải đoán, cô cũng biết được, vật đó chính là quái vật của người đàn ông.

Đêm định hôn, hai người đã phát sinh quan hệ, đương nhiên lần này, Trì Vi không ngây thơ, ngu xuẩn đến mức không hiểu được người đàn ông này đang muốn gì.

Cũng vì lẽ đó, thân thể Trì Vi dường như cứng ngắc, không ngừng run rẩy, lời phát ra mất đi phần cao ngạo, vội vàng nói trong lo sợ, bất an: "Không được! Dừng lại đi..."

Không màng đến lời thừa thãi, khi đối mặt với Bạc Dạ Bạch, lời cô chẳng có chút tác dụng, thế nhưng cũng không có nghĩa là, có thể để chuyện này dễ dàng xảy ra như vậy!

Hướng chỉ, nằng ừ bên Bạc Dạ Bạch là có mục đích, không hề bao gồm cả việc này.

Chợt nhận ra phản ứng bất thường của cô, Bạc Dạ Bạch nhất thời dừng lại, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống: "Trì Vi, cô đang sợ cái gì. Ở bên cạnh đàn ông, lẽ nào là không phải để bản thân thỏa mãn..."

Lời nói vừa phát ra bỗng ngưng lại, đôi mắt hắn bao phủ một lớp sương đục mờ, xem ra vừa phát hiện ra được thâm ý: "Vẫn chỉ có thể khẳng định, cô có mục đích khác."

Từ trước đến nay, với tất cả mọi chuyện, Bạc Dạ Bạch đều luôn tùy ý, chưa từng phải lưu tâm bất cứ điều gì.

Vừa mới đây, khi thấy cô gái mặc trên mình chiếc áo sơ mi của mình, trong lòng bỗng dấy lên dục vọng.

Từ trước đến nay, hắn vẫn không màng đến sắc dục, chưa từng ham muốn chuyện nam nữ.

Chỉ là đêm hôm đó, bất ngờ sở hữu được cô, cảm thấy có chút vui vẻ, thú vị... Bởi vậy, tùy tiện chấp nhận cô, hoang đường cho cô ở bên cạnh, đáp ứng nhu cầu của nhau.

Lúc đầu, hắn muốn cùng cô ôn lại quá trình ngày hôm đó, quay về cảm giác vui thích thú vị trên thân thể.

Chỉ là nhìn biểu hiện của người phụ nữ này, khắp người đều tỏa ra vẻ bài xích, không muốn tiếp xúc cùng hắn.

Trì Vi lo sợ người đàn ông sẽ tiếp tục, thế nhưng vừa nghĩ đến việc, hắn khó lòng chấp nhận việc cô ở bên cạnh, không ngừng tự trấn an bản thân, ổn định tâm tình, tùy ý mở miệng: "Lão sư, lúc trước không phải tôi từng nói, hai chúng ta còn chưa đủ quen thuộc sao..."

"Nếu cô xác định muốn ở cạnh ta, thì trước tiên lẽ ra thân thể cô nên bắt đầu tập quen thuộc."

Với mấy lời của cô, Bạc Dạ Bạch một lời đối đáp.

Thân thể vẫn còn khao khát cô, mặc dù có chút đau nhói, khó chịu, hắn vẫn chưa muốn rời đi, tiếp tục cúi đầu muốn hôn lên môi cô.

Ngay lập tức, Trì Vi nghiêng đầu trốn tránh, hoàn toàn lảng tránh đôi môi của hắn, đồng thời trong đầu cũng lóe lên một ý.

Nhìn thấy ánh mắt hắn trầm xuống, lộ ra mấy phần nguy hiểm, cô lập tức lên tiếng: "Lão sư, ta không phải là không muốn, chỉ là... Ta rất sợ đau!"

"Sợ đau."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Ta đồng ý để cô ở bên, lẽ ra phải làm ta thỏa mãn

Bạc Dạ Bạch tâm tư rối rắm, tạm thời dừng lại, ánh mắt mang theo vài phần thất vọng.

Thấy thế, Trì Vi nhẹ nhàng thở một hơi, miệng huyền thuyên giải thích: "Lão sư, anh là đàn ông, còn ta lại là phận nữ nhi. Anh có thể thích làm gì thì làm, trước sau đều là sự hưởng thụ. Thế nhưng tôi thì khác, lúc anh tiến vào, ta cảm thấy rất đau..."

Nói rồi, ánh mắt sáng như sao của Trì Vi khẽ buông xuống, nhìn xuống phía bên dưới của người đàn ông, giọng càng ngày càng nhỏ đi: "Của anh lớn như vậy... Ta thật không chịu nổi..."

"Của tôi quá lớn."

Lời miêu tả phát ra từ miệng cô không những không khiến dục vọng trong người Bạc Dạ Bạch giảm xuống mà thậm chí là còn tăng lên, càng không ngừng hưng hực lửa nóng.

Cảm thấy mấy lời mà cô nói còn có chút âm điệu muốn lấy lòng hắn, cúi đầu rút ngắn khoảng cách giữa cả hai: "Trì Vi, thứ này của ta là trời sinh, muốn thay đổi theo ý cô cũng chẳng thể. Sau này, đến lúc nào đó có thể cô còn cảm thấy thích điều này..."

Lời vừa phát ra rõ ràng ngập tràn đen tối, vừa nghe đã thấy xấu hổ, run rẩy.

Nhưng tuyệt nhiên, hắn vẫn giữ ngữ điệu mười phần lạnh lùng, một chút cũng không nhìn ra là đang ve vãn, trêu chọc cô.

Lúc này, Trì Vi bị hắn đặt dưới thân, tìm mọi cách thoát khỏi tình cảnh này, vẫn miễn cưỡng phân bua: "Thế nhưng lão sư, ta thật sự đang rất sợ hãi..."

Nhìn về một mực cự tuyệt của cô, hàng mi đen của Bạc Dạ Bạch buông xuống, nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt thâm sâu: "Thật sự đau đến vậy sao. Chuyện nam nữ thường tình, lẽ ra phải là quá trình hưởng thụ..."

Hắn bắt đầu dễ dàng, lời cô nói bắt đầu có tác dụng, Trì Vi gật đầu liên tục, lời nói bắt đầu lộn xộn:

"Đau, thật sự rất đau, ta không chịu được đau! Thật ra cũng có thể là tại lão sư kỹ năng không được thuần thục cho lắm..."

Nói đến đây, Trì Vi chợt nhận ra bản thân dường như đã nói sai, đầu lưỡi không ngừng thất lại.

"Kỹ thuật không thuần thục."

Cảm giác của cô chẳng hề sai, vẻ mặt hắn dường như đen lại, lặp lại câu nói của cô như đang ghim chặt, tiếng nói mười phần nguy hiểm.

"Lão sư, tôi nói lung tung thôi, anh không cần coi là thật đâu! Chính ta mới là nguyên nhân, không cùng lão sư ân ái..."

Trì Vi hốt hoảng giải thích, chỉ là giải thích cũng đã muộn, chẳng có chút tác dụng.

Bạc Dạ Bạch vẫn giữ ánh mắt lạnh đậm, nhàn nhạt nói, lời lẽ như gió thoảng: "Kỹ thuật không đủ điều luyện, là bởi vì thiếu kinh nghiệm. Nếu đã đồng ý để cô ở bên cạnh, ta nên làm cô thấy thỏa mãn, để cô thấy vui sướng..."

"Không phải, ý ta không phải như thế đâu..."

"Vậy sao, vậy thì bây giờ bắt đầu."

Không màng đến lời giải thích của cô, Bạc Dạ Bạch mạnh bạo xé chiếc áo sơ mi trên người cô, để lộ ra xác thịt trắng như tuyết.

Cô mới chỉ mười chín tuổi, giống hệt như một bông hồng đang độ nở rộ, đẹp đẽ, e lệ và đầy non nớt, thật chính là một bữa tiệc của thị giác.

Chỉ tiếc một điều không được hoàn mỹ, cô không ngừng run rẩy, cố sức né tránh hắn.

Bạc Dạ Bạch ánh mắt phủ đầy một màn sương mờ mịt, lộ ra vẻ ham muốn, tiếng nói dường như cũng thêm vài phần mê hoặc, như rượu thơm làm say lòng người: "Lần đầu tiên của người con gái, đau là chuyện bình thường. Lần này, nhất định sẽ không quá đau, cô nên ngoan ngoãn phối hợp một chút, có thể tránh bị đau vào..."

Cũng phải nói rằng, nếu như hiện tại nằm dưới thân hắn không phải Trì Vi mà là bất kỳ cô gái nào khác, khi đối diện với vẻ khôi ngô như tranh của người đàn ông này, hẳn từ lâu đã không còn khả năng kháng cự, tự nguyện dâng hiến, cùng hắn mây mưa.

Nhưng mà tâm tư Trì Vi không hề ở đây, thừa lúc hắn buông lỏng ra một chút, liều mạng lấy tay che ngực, lấy hết sức lực cuối cùng mà giãy dụa: "Lão sư, anh có tiền sử bệnh tim, cơ thể thật sự không được! Anh quên rằng bác sĩ đã chính miệng nói anh không thể tiếp tục làm chuyện này sao..."

"Không sao, cũng chỉ làm một lần, ta tự biết chừng mực."

Bạc Dạ Bạch chỉ nhàn nhạt trả lời, chậm rãi khước từ sự chối từ của Trì Vi, đầu gối tách hai chân Trì Vi ra, đem của mình đặt vào bên trong cô.

Mặc kệ sự ngăn cản, chống cự của cô gái, hắn vẫn tùy ý tiếp tục.

Quần áo trên người bị lột, chỉ còn lại chút ít, hắn hung hăng tiến tới gần cô, muốn hạ xuống tùy ý hôn.

Cuối cùng, Trì Vi không thể nào miễn cưỡng để như thế, quyết định dốc hết toàn sức lực, một lần nữa đẩy hắn ra.

Vào thời điểm này, cô không thể nào bận tâm đến nữa chuyện bao dưỡng nữa, chỉ muốn bảo vệ bản thân mình.

"Bạc Dạ Bạch, anh dừng lại! Không được phép đụng vào ta, anh có nghe hay không. Nhanh thả ta ra a..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Hơn cả một vị hôn phu

Tri Vi để lộ bản chất, thân thể không ngừng run rẩy, lời từ miệng phát ra đầy hoảng loạn.

Dừng lại, nhất định phải dừng lại... Cho dù hắn có đổi ý không muốn bao dưỡng cô nữa cũng đành chịu!

Chi tiếc, Tri Vi thân thể yếu ớt, gầy dựa trong vô vọng, đối với người đàn ông như hắn thật không có nửa phần tác dụng.

Bạc Dạ Bạch đề lên người cô, thân thể cả hai hòa làm một, không để lại một khe hở nào: "Lúc này, cô còn bảo ta ngừng lại...Muộn rồi."

Dứt lời, nhìn cô gái đang dựa dựa dưới thân, đáng vẻ miễn cưỡng, không tình nguyện, Bạc Dạ Bạch lạnh nhạt nói: "Tri Vi, cô chỉ cần nằm yên, không cần phải ham muốn mà còn gắng sức cự tuyệt."

Không cần ham muốn mà vẫn gắng sức cự tuyệt.

Tri Vi trừng to mắt, không thể hiểu được suy nghĩ vòng vo của hắn.

Vô lý, hắn làm sao có thể thấy được cô ham muốn mà vẫn cự tuyệt. Rõ ràng, cô đang toàn tâm toàn ý muốn cự tuyệt hắn!

Nhìn thấy người đàn ông này mất đi cả kiên nhẫn, chậm rãi đưa tay xuống dưới chân cô tìm tòi, muốn cởi bỏ đi vật che chắn duy nhất đó.

"Bạc Dạ Bạch, anh định đối xử bạo ngược như vậy với ta sao?!"

Có lẽ, Tri Vi không chịu đựng được nữa, giận dữ và xấu hổ trừng mắt với Bạc Dạ Bạch, lời nói phát ra trầm xuống.

Trong nháy mắt, một lần nữa Bạc Dạ Bạch dừng lại, ánh mắt thâm sâu nhìn Tri Vi.

Trôi qua vài giây, hắn mới nhàn nhạt hỏi: "Cô cho rằng.. Ta là đang Bạo ngược cô."

"Lẽ nào ta nói sai."

Tri Vi nghĩ ngợi một hồi, đáp trong khi thân thể không ngừng run rẩy.

Cũng trong lúc này, cảm giác bị ức hiếp, cô tiếp tục lên án đàn ông: "Đêm định hôn, tôi là bị kẻ xấu hãm hại, bỏ thuốc, anh ngẫu nhiên trở thành thuốc giải của tôi...Đúng, tôi không phủ nhận, là do tôi chủ động, anh hoàn toàn không sai! Nhưng, lúc này đây, tôi thực sự không hề muốn, anh hà tất phải nhất thiết ép buộc tôi..."

Chống cự thể không thoải mái đây, cô một mực bám đuôi đến đây, mục đích duy nhất chỉ là muốn giả bao dưỡng, ở cạnh hắn...Kết quả, trải qua khổ cực không nói, còn phải tự mình chịu ảm ức, thua thiệt, chuyện này rõ ràng chưa từng phải chịu!

"Cô không muốn cùng ta làm..."

Đột nhiên, Bạc Dạ Bạch nhận ra sự thật này, mặc cho dục vọng vẫn còn nhưng chẳng thể hứng thú tiếp tục.

"Vâng, không muốn, ta không muốn!"

Tri Vi không ngần ngại thừa nhận, âm thanh phát ra đầy mạnh mẽ.

"Vậy sao,cô ở cạnh ta là có mục đích gì, cô muốn điều gì."

Bạc Dạ Bạch thuận miệng hỏi, ngữ khí vẫn rất bình tĩnh, chỉ là âm điệu có chút sắc lạnh.

Hắn hẳn đã nhìn ra, Tri Vi cũng không muốn giấu thêm: "Tôi ở cạnh anh, không phải vì chuyện như vậy! Anh cũng biết, tôi muốn làm chuyện này cùng vị hôn phu của mình, hà tất phải tìm kiếm phiền toái như vậy, việc gì phải bỏ gần cầu xa."

"Là tôi nhất thời quên mất, chuyện cũ... Cô còn có vị hôn phu của mình à!"

Tiếng thờ dài thay câu mờ lờ, Bạc Dạ Bạch nhả nhả nói, tuy nhiên câu phát ra lại mang vẻ châm biếm: "Chỉ là, cô thật là không giống nữ nhân bình thường. Dù đã có vị hôn phu trong lòng, đêm hôm khuya khoắt, vẫn theo người đàn ông lạ về nhà, lại đến trước cửa phòng hắn mà gõ cửa..."

Dứt lời, hắn hờ hững liếc nhìn tấm ngực trần trắng như tuyết: "Còn ở cả phòng hắn, khoác áo sơ mi của hắn, đồ lót bên trong đều cởi bỏ..."

"Đây là điều không lường trước, áo quần của tôi đều bị ướt, bắt buộc đi mới mượn đồ của anh!"

Nghe những lời anh ta nói, thật giọng như cô đang ra sức câu dẫn, ve vãn, Tri Vi nhất thời tức giận, không cam lòng trút giận một câu.

"Vì thế cho nên, cô nói muốn ở cạnh ta, cũng chỉ là nhất thời hứng thú muốn vậy."

Lúc này, Bạc Dạ Bạch tâm tình chẳng chút hứng thú, có thể là vì cô không muốn tiếp tục, cũng có thể là vì mục đích của cô không đơn thuần.

Cả người hắn tỏa ra hơi lạnh như băng tuyết, khiến kẻ khác nhìn vào đều phải khiếp sợ.

"Không phải ta nhất thời hứng thú, có lẽ anh đã hiểu được mục đích của ta! Ta nói ở cạnh anh, chẳng qua chỉ là vì muốn có một thân phận... ta không cần anh làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần anh chịu thừa nhận ta trên danh nghĩa, ta đang bên cạnh anh, anh có hiểu không."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Trì Vi tôi không phải là món đồ Chơi

Trì Vi ổn định cảm xúc, cố gắng hết sức giải thích để làm cho người đàn ông hiểu.

"Lão sư, nói tóm lại, chúng ta đều theo nhu cầu mỗi bên! Anh cần lợi ích, tôi cần bao nuôi anh ..."

"Trì Vi."

Bổng dung Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng mở miệng nói một câu cắt ngang lời cô.

Trước đây khi hai người tiếp xúc, anh ta luôn hững hờ gọi cô với danh xưng "Đại tiểu thư."

Đột nhiên hôm nay, lần đầu tiên hắn gọi tên mình, làm cô có cảm giác đặc biệt không nói ra được.

Nhất thời Trì Vi không quen, nhìn ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông, trong đó phản chiếu hình ảnh thu nhỏ của mình.

"Tôi là đàn ông, không phải là một món đồ chơi. Chơi đùa như vậy, cô thấy thú vị lắm sao."

Bạc Dạ Bạch nói với ánh mắt lạnh lùng xen chút mệt mỏi.

Nghe vậy Trì Vi ngẩn ra, theo bản năng phản bác: "Lão sư, tôi không hề trêu đùa anh! Những gì tôi vừa nói đều là sự thật ..."

"Là thật hay giả không quan trọng, tôi không có ý định đồng hành cùng cô trong trò chơi này."

Bạc Dạ Bạch vừa nói, vừa nhìn cô gái đang nằm dưới thân mình, đôi mắt trở về yên tĩnh, không một chút lẩn tránh.

Tiếp theo anh ta đứng dậy rời khỏi người cô, dáng người thon dài ở dưới ánh đèn không khác nào một cây chi lan.

Lập tức Trì Vi thở một hơi, vội vã đóng lại áo sơ mi đang nắm chặt trong lòng bàn tay, bất cứ nơi nào có bàn tay của anh ta chạm vào cũng không ngừng nóng lên.

Loáng thoáng trên người còn lưu lại mùi lành hương từ anh ta.

Vào lúc này Bạc Dạ Bạch cup mắt nhìn kỹ cô gái, hờ hững nói hai chữ: "Ra ngoài."

Việc đã đến nước này, Trì Vi không thể ở lại, vội vã ngồi dậy, từng bước xuống giường.

Sau đó, cô đi ngang qua người đàn ông bên cạnh, đi như chạy trốn về phía cửa.

Bổng dung, mới mở cửa phòng, Trì Vi dừng bước lại, vẫn chưa từ bỏ ý định, quay đầu lại hỏi: "Lão sư, anh đồng ý chuyện để tôi chu cấp cho anh ... Chuyện này còn tính hay không."

Trong nháy mắt Bạc Dạ Bạch nhìn cô, biểu hiện tựa cười mà như không cười, giọng nói vô cảm: "

Đại tiểu thư, nếu cô không đi ra ngoài, tôi không ngại sử dụng "bạo lực" với cô đâu! "

Chắc chắn anh ta không nói đùa, thân thể Trì Vi cứng đờ, cười gượng một cái: "Lão sư, ngủ ngon, ngày mai gặp lại! "

Thật ra Trì Vi còn muốn hỏi lại anh ta có thuốc hay cái gì hạ sốt không, mấy ngày nay bị sốt không nói, bây giờ mắc mưa, bệnh càng thêm bệnh.

Nhưng mà không quan trọng bệnh tình gì hết, bảo vệ bản thân an toàn mới là điều quan trọng nhất!

Nhìn thấy cô rời đi, phảng phất chút nguy hiểm như hình với bóng của chính cô vậy.

Đôi mắt Bạc Dạ Bạch như màn đêm ngưng tụ, mờ mịt và lạnh lẽo.

Ham muốn của cơ thể đang giảm đi.

Trong lúc lơ đãng, anh ta nhìn vào thùng rác bên cạnh, nhớ ra bức thư hồi âm An An nhưng Trì Vi hung dữ kia đã phá hoại tất cả.

Anh ta nghĩ không cần thiết phải viết lại lần nữa.

Từ giờ đến mừng bảy tháng sau không còn bao lâu, anh ta lại đang ở thành phố này, vậy thì nên ghé qua một chút, thỏa mãn ước nguyện sinh nhật của cô.

Nhìn sơ sơ An An, tự dung Bạc Dạ Bạch lại liên tưởng đến Trì Vi, trong lòng có chút nghi hoặc.

Cô ấy từ chối hắn, điều đó là thật.

Muốn bao nuôi anh ta, cũng là thật.

Chuyện khác thường như vậy, chắc chắn có nguyên nhân.

Như vậy, nguyên nhân là gì đây!.

...

Sáng sớm đầu đông, lúc năm rưỡi sáng bầu trời vẫn một mảnh u tối.

Trong không khí từng cơn gió lạnh thổi.

Nhìn ra đã thấy một chiếc Hummer chuyên dụng màu đen đột nhiên xuất hiện ở cổng lớn.

So với chiếc xe đang bị quăng đó của Trì Vi, hoàn toàn nổi bật.

Rất nhanh một người đàn ông mang mặt nạ bước ra khỏi chiếc xe, liếc nhìn xe của Trì Vi, mỉm cười:

"Thực sự là hiếm thấy, nơi này ngoài Bạch còn có người khác! "

Tuy bây giờ vẫn còn sớm nhưng với sự giúp đỡ của Cung Tu đối phương chắc chắn sẽ sớm tỉnh.

Đúng như dự đoán, sau khi Cung Tu vừa mới bước vào cửa.

Xa xa đã nhìn thấy dáng hình người đàn ông gầy gò, trong tay cầm một chén trà thảo dược, đang từ trong phòng ngủ đi ra.

Cung Tu rất hứng thú nhìn phòng ngủ, dưới lớp mặt nạ Hồ Phách lộ ra một sự đều giả không nói hết được: "Bạch, trong phòng cậu ... Có phải là cất giấu phụ nữ."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Sáu năm trước, Bạc Dạ Bạch đã cứu một người

Dù sao thì, Bạc Dạ Bạch sinh ra ở chốn phồn hoa, trời sinh thân thể ốm yếu, vẫn đang trong giai đoạn dưỡng bệnh, suốt mấy năm nay đều không ra bên ngoài.

Lần này, hắn vừa mới đến thành phố, thời gian còn chưa được một tháng, vẫn chưa xuất hiện trước mặt người khác.

Đương nhiên, nếu như hắn thật sự xuất hiện, khả năng người khác nhận ra cũng rất ít ỏi.

Dù cho danh tiếng Bạc Dạ Bạch từ lâu đã được mọi người truyền tụng... Chỉ tiếc, hơn nửa trong số đó chỉ mới nghe tên chứ chưa thấy người!

Thêm vào đó, chiếc xe bên ngoài biệt thự Giang Trạch, mang theo chút phong cách nữ, vì vậy Cung Tu mới suy đoán, người này nhất định là phụ nữ.

"Bạch, thế nào? Tình hình tối hôm qua có vẻ rất kịch liệt, liệu đã bị người ta chiếm tiện nghi hay chưa..."

Cung Tu giương đôi môi cong cùng gương mặt đầy ẩn ý lên, ý cười mang vẻ thiếu chín chắn, từ ngữ không khỏi đen tối.

Nghe nấy lời này, Bạc Dạ Bạch khẽ buông hàng lông mi đen dài xuống, chậm chậm cầm chén thuốc đông y, nhấp một ngụm, nhà nhạt hỏi ngược lại: "Cô ta sao có thể chiếm tiện nghi của ta."

"Nói như vậy, tức là thật sự có chứa phụ nữ.!"

Cung Tu nhất thời lên giọng, sừng sốt chẳng thể tin nổi điều vừa nghe.

Lúc đầu chỉ là thuận miệng đoán thử, vốn dĩ trong lòng cũng không dám nghĩ lại đúng.

Con người Bạc Dạ Bạch này, trời sinh đã chẳng hề có chút nhu cầu, đối với chuyện giường chiếu, lại càng không có một chút hứng thú... Không có ít lần, chọn một cô gái xinh đẹp, cời sạch đưa lên tận giường của hắn.

Kết quả, từng người một đều bị đuổi ra ngoài, một chút hắn cũng chưa từng đụng vào.

Cung Tu nghĩ, có lẽ bởi vì bẩm sinh mắc bệnh tim, cần phải dưỡng sức khỏe, cần để tinh thần thanh sạch, nên mới vì thế mà kiềm chế ham muốn!

Đương nhiên, cũng hoàn toàn coc khả năng liên quan tới chuyện sáu năm trước.

Sáu năm trước, Bạc Dạ Bạch tình cờ cứu mạng một cô gái, cô gái này nói xinh đẹp không xinh đẹp, nhưng tính tình lại cực kỳ hoạt bát, giỏi mang đến niềm vui cho người khác.

Nói đến chuyện này, vẫn là lỗi tại hắn.

Câu chuyện bắt đầu, mười phần đả động.

Gia đình cô gái phá sản, cha mẹ cô nhẫn tâm muốn ép gả cô cho một người đàn ông cao tuổi, để đổi lấy lợi ích.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô gái kiếm cách trốn thoát, lại chạy đến biệt thự của Bạc Dạ Bạch, cũng vì thấy cô gái quá đáng thương nên lão quân gia đã đứng ra cầu xin giữ cô lại.

Mà đúng lúc này, Cung Tu cũng có mặt ở đó, thuận miệng phụ họa thêm hai câu.

Cuối cùng, Bạc Dạ Bạch gật đầu đồng ý, để cô gái ở lại làm người ở.

Cái kết của câu chuyện mười phần sáo rỗng.

Cô gái lọt vào mắt Bạc Dạ Bạch, hắn giúp gia đình cô trả hết nợ nần, giúp cô một lần nữa được đến trường, còn dạy cho cô học vẽ, chơi đàn dương cầm, rót nước pha trà.

Chẳng ai ngờ rằng, cô gái ở sau lưng Bạc Dạ Bạch nguyện ý muốn thi đại học, một lòng muốn ra nước ngoài du học.

Mối tình đầu này, Cung Tu không hề được biết, và lại Bạc Dạ Bạch cũng không hề nói, cô gái này liệu có phải là mối tình đầu của hắn hay không.

Chỉ biết rằng, một khi Bạc Dạ Bạch muốn giữ cô ấy lại, thì thật chẳng có gì khó khăn... Chỉ là trước sau, hần vẫn âm thầm nhìn cô gái ấy rời đi mà chẳng hề quay đầu, cả người mười phần lãnh đạm, lạnh nhạt như gió thoảng.

Quả thật giống như, người con gái vừa bước đi đó, từ trước đến nay chưa từng được hần để tâm.

Cũng vì vậy, việc cô ấy đi hay ở lại, hần cũng chẳng chút bận tâm!

Thời gian trôi nhanh, thấm thoát cũng đã trải qua sáu năm, Cung Tu cũng biết rằng, cô gái kia đầu tiên là ra nước ngoài du học, tiếp theo đó là gia nhập vào làng giải trí, ăn sung mặc sướng.

Mới đây không lâu, vừa được đề cử là diễn viên, danh tiếng không ngớt.

Sáu năm qua, Bạc Dạ Bạch bên người không hề chứa người phụ nữ nào, ngoại trừ cô gái đều đặn gửi thư cho hần...An An.

Cung Tu cũng khẳng định rằng, hần chắc chắn không thích An An, luôn luôn từ tốn phủ nhận điều này... Cũng bởi, hần rất ít khi hỏi âm, cũng chưa từng một lần gặp mặt cô ấy, thậm chí ngay cả việc điều tra thông tin về An An, hần cũng chưa từng làm.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Cung Tu liền sẽ cho rằng Bạc Dạ Bạch sợ chết, trước sau đều muốn cô đơn một mình.

Vì thế cách đây không lâu, hần muốn tìm hiểu thông tin về con gái nhà họ Trì, mặc dù con gái họ đã mất hết thông tin tên tuổi, Cung Tu vẫn có chút vui mừng.

Ít nhất, Bạc Dạ Bạch đối với phụ nữ cũng đã có chút hứng thú.

Cũng chẳng thể ngờ, cuối cùng vẫn là hờ hững.

Bởi vậy, khi biết biệt thự Giang Trạch có phụ nữ, Cung Tu mười phần bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Giết một kẻ ác, cũng tức làm trăm điều thiện

"Bạch, dựa vào vẻ bề ngoài này của anh, hần đang là một ngôi sao rất "hot", thu hút hàng ngàn cô gái! Phụ nữ khi nhìn thấy anh, làm sao có thể không nảy sinh ý định muốn chiếm tiện nghi."

Cung Tu khẳng định, xem ra muốn nhìn thấu tâm tư người khác.

Nghe thấy vậy, Bạc Dạ Bạch nhớ lại chuyện tối qua, đôi mắt tối sầm lại.

Chỉ tiếc, sự thật hoàn toàn ngược lại, cô gái kia không chỉ không muốn chiếm tiện nghi của hần, mà còn bằng mọi cách tránh né cự tuyệt, sợ sệt sợ bị chiếm tiện nghi!

"Tại sao lại không có người phụ nữ nào!?"

Cung Tu tiến thẳng tới phòng ngủ phía trước, phát hiện bên trong đó chẳng có lấy một bóng người.

Bạc Dạ Bạch sắc mặt bình thản, đối với vấn đề đối phương vừa nhắc đến không chút hứng thú muốn đáp lại, chỉ nhàn nhạt hỏi lại: "Cung Tu, có phải anh rất nhàn rồi."

"Không hề, không hề nhàn rồi!"

Nhìn vẻ mặt sắc lạnh của hần, Cung Tu lập tức thu hồi lời đùa giỡn.

Phút chốc, không khí trở nên nghiêm túc hần, cả hai bắt đầu bàn luận chuyện lớn: "Liên quan đến tên "Kền kền" này, hiện tại có thể kết luận rằng, hần đang giả mạo một ngôi sao để làm trò tiêu khiển!"

Chỉ là tên này, quá giỏi nguy trang, lại là kẻ giáo hoạt đầy thâm độc, không nên đánh rần động cỏ.

Chuyện anh từ chức, cũng không hẳn là chuyện xấu, chỉ là ta thấy không tán thành, anh tự nhúng tay vào chuyện này..."

Lời vừa dứt, đôi mắt Cung Tu đờm về lo lắng: "Dù sao thì năm đó chủ ý phá hủy sào huyệt kền kền cũng là chủ ý của anh, cả quốc tế cũng tuyên bố lệnh truy nã, hoàn toàn triệt mọi đường sống của hần, nên hần đã hận anh đến tận xương tủy! Hai năm qua, hần vẫn ở trong bóng tối, âm thầm điều tra tung tích của anh! Mặc dù chưa từng nhìn thấy anh, chỉ lo trong trường hợp xấu nhất, tên kền kền nhận ra anh, nhất định sẽ kéo anh vào cùng chết chung..."

Lúc trước, bên trong nội thành, tồn tại một nơi đặc biệt, có tên là "Căn nguyên tội ác"...Ồ đó có đủ thể loại người, là nơi hết sức phức tạp, nguy hiểm.

Tội ác của tên "Kền kền" này, cũng từ bắt nguồn từ đó mà ra.

Thù đoạn của hần hết sức tàn nhẫn, độc ác, máu lạnh, hần cũng là kẻ giết thuê có tiếng trên thế giới, thuộc hạ của hần cũng không phải là hạng có thể khinh thường.

Chỉ có điều, Kền kền làm việc không hề tuân thủ theo nguyên tắc, trước sau không tuân thủ giao ước, năm lần bảy lượt đụng đến lợi ích của người khác.

Sau đó, Bạc Dạ Bạch ra tay trừ khử cánh tay phải của Kền Kền, ép hần trở thành con chó mất chủ, không thể nào không cụp đuôi lại, từ đó chưa từng dám công khai xuất hiện!

Mặc dù chưa từng công khai xuất hiện, nhưng hần vẫn lén lút hoạt động, âm thầm làm loạn khắp nơi, liên tiếp quấy rầy người khác.

Mặt khác, hắn giống như con cá chạch, không cách nào nắm được hành tung, mỗi lần đều để hắn thoát trong gang tấc!

Hắn âm thầm theo dõi, biết Bạc Dạ Bạch vừa mới đến thành phố này, Kền Kền liền theo chân đến đây.

Rõ ràng có thể nhìn ra, hắn muốn gây sự chú ý, quấy nhiễu Bạc Dạ Bạch một phen.

Ban đầu, Bạc Dạ Bạch chính là muốn mượn thân phận đại sư Đàn dương cầm, ở lại đây để tra ra chỗ của Kền Kền...Không ngờ, tình cờ lại gặp gỡ phải Trì Vi, kế hoạch vì thế mà cũng phá sản, đành phải rời đi.

"Nếu như hắn trà trộn trong học viện ngôi sao, nhất định sẽ ra tay! Chỉ là không biết được, mục tiêu lần này của hắn sẽ là ai."

Cung Tu nhắc đến Kền Kền, ngữ khí không ngừng tức giận, quả thực lag ghét cay ghét đắng!

"Mục tiêu là ai, không quan trọng. Chỉ cần hắn ra tay, chúng ta sẽ xác định được thân phận hắn, ra tay trừ khử."

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nói chuyện, tựa như chuyện đang bàn tới không phải là mạng người, mà chỉ xem như khí trời.

Thấy thế, Cung Tu giọng hơi run rẩy: "Chỉ lo rằng Kền Kền một mực không muốn bỏ qua cho mục tiêu, sợ là khiến người đó hy sinh vô tội."

"Giết một kẻ ác, cũng tức là làm trăm điều thiện. Hi sinh một người, xem ra cũng rất đáng!"

Nói xong câu này, thần sắc Bạc Dạ Bạch vẫn hết sức bình tĩnh, khắp người tỏa ra sát khí.

Cung Tu cũng rất biết ý tứ, chỉ im lặng không cất lời.

Cũng phải nói rằng, Kền Kền một ngày còn chưa chết, nhất định sẽ còn quấy nhiễu... Nếu như vậy, đành hi sinh người câu dẫn Kền Kền xuất đầu lộ diện, xem như là cái giá phải trả để cứu nhiều mạng người.

Mặc dù vẫn biết là như vậy, thế nhưng vẫn cảm thấy, Bạc Dạ Bạch đối với chuyện sinh tử, đối với sống chết của con người thật quá mức hồ hững.

Trong ấn tượng của mình từ khi quen biết tới giờ, người đàn ông này vẫn mãi mãi lạnh lùng, điềm nhiên như vậy... Dường như trên cõi đời này, bất cứ là ai, đều chẳng thể đủ sức lọt vào mắt xanh của hắn, đều không thể nhìn thấu trái tim hắn.

Nghĩ một hồi, vừa định mở miệng nói thì.

"Oành."

Âm thanh bỗng nhiên phát ra từ phía phòng khách, cách chỗ hai người đứng không xa.

Từ bên trong truyền ra âm thanh vật nặng rơi xuống đất, hệt như có ai đó vừa ngã!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hắn một tay đẩy cô gái ra

Biệt thự Giang Trạch chỉ có một mình Bạc Dạ Bạch sống, cũng chẳng có gì đáng phải bất ngờ khi ngoại trừ phòng ngủ và phòng làm việc, tất cả đều không được bố trí cách âm.

Bởi vậy, chỉ cần phòng khách bên trong có một chút tiếng động thì bên ngoài cũng dễ dàng nghe được.

Ngần ra một lúc, Cung Tu dùng ánh mắt kinh ngạc, hỏi: "Thì ra, anh giấu cô ấy trong phòng khách!"

Vừa dứt lời, liền muốn tiến lên phía trước tìm hiểu mọi chuyện.

Chỉ là, Bạc Dạ Bạch tiện tay ngăn lại, hàng lông mày điềm tĩnh: "Tôi còn có việc."

Mấy lời này, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể hiểu, hắn không muốn anh nhìn thấy, càng thêm phản tò mò người trong phòng khách kia là ai.

"Bạch, cô ấy..."

"Không tiễn."

Hai chữ "là ai" Cung Tu còn chưa nói hết, Bạc Dạ Bạch đã vội vàng tiễn khách, quyết không tiết lộ nửa lời.

Nhất thời nghe mấy lời này, Cung Tu giương đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc nhìn.

Cũng rất nhanh sau đó, hắn lấy lại phong độ, ánh mắt phóng thẳng dung tục, làn môi mông khê cong, cười đầy ám chỉ: "Bạch, tôi còn đang suy nghĩ, lúc nào anh mới chịu mở lòng, thật không nghĩ tới... Anh còn học được "Kim ốc tàng kiều"! Không cần phải tiễn khéo, tôi đi đây, không quấy rầy hai người thân mật nữa..."

Lời vừa dứt, Cung Tu một tay nhét vào túi, thân nhiên vui vẻ bước xuống lầu.

Đột nhiên dừng lại, nghĩ ra chuyện gì đó rồi quay đầu về phía trên lầu, lời nói mang đầy mùi vị đen tối: "Từ ca, Lần đầu của người đàn ông, hơi khó chịu một chút! Không nên nhất thời tham lam quá, kéo lại ảnh hưởng đến sức khỏe..."

"Cung Tu."

Bạc Dạ Bạch buông hai chữ, sắc mặt đùng đùng sát khí.

"Khắc khắc, tôi vẫn nên đi thi hơn!"

Cung Tu để lộ ra vẻ mặt sáng bừng đầy vui vẻ, dáng người cao ráo, khắp người mười phần đều là dã thú.

Trên lầu, Bạc Dạ Bạch lặng nhìn Cung Tu rời đi, lúc này mới liếc nhìn cô gái trong phòng khách.

Nãy giờ cũng đã lâu, lẽ ra cô ấy nên ra mặt, âm thanh vừa phát ra lúc nãy hẳn đã khiến cô ấy một phen bất ngờ.

Nghĩ như vậy, Bạc Dạ Bạch tiến lên phía trước, tiện tay mở cánh cửa phòng.

"Thật khó chịu quá..."

Đúng lúc đó, bên trong cũng phát ra giọng nói của cô gái.

Bây giờ là sáng sớm đầu đông, sáu giờ, nhưng sắc trời còn chưa sáng hẳn.

Căn phòng của thiếu nữ, chỉ mở một chiếc đèn ngủ, ánh sáng yếu ớt, xung quanh đều hết sức tối tăm.

Có điều, trên giường trống rỗng, không có ai.

Bạc Dạ Bạch sắc mặt vẫn không đổi, tiến về phía trước thêm vài bước.

Ngay lập tức, nhìn thấy cô gái ở trên sàn nhà chỗ góc giường.

Cô yếu ớt nằm trên sàn nhà lạnh, trên người vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi của hắn.

Có lẽ, lúc trước ở bên ngoài nghe được âm thanh vật nặng rơi xuống đất, chính là bởi cô gái này bị rơi xuống khỏi giường!

Tiến đến gần hơn, hắn ngơ ngác nhìn thấy đôi mắt đóng chặt của cô gái, sắc mặt nhợt nhạt trắng bạch không chút sức sống.

Bờ môi chỉ mấp máy được mấy chữ, hình như là: "Ồ...Đau quá...Thật khó chịu..."

Thấy vậy, Bạc Dạ Bạch chậm rãi cúi người, lấy tay sờ lên trán cô, quả thật rất nóng.

Còn nhớ tối hôm qua, lúc hắn chạm vào người cô, trên người cô cũng không ngừng tỏa ra hơi nóng.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn cô đã sớm bị sốt, hiện tại đang rất nguy hiểm!

Cuối cùng, Bạc Dạ Bạch không còn nhìn cô, đưa tay nhẹ nhàng bế cô dậy, đặt lên trên giường.

Lúc này, Trì Vi không còn chút minh mẫn, chỉ cảm thấy cơ thể thật sự rất nóng, như thiêu như đốt, vừa nãy vừa hay ngã trên sàn nhà, đã giảm đi chút ít.

Bây giờ, bị người khác bế vào ngực, mùi lành hương đặc biệt trên người hắn lập tức sộc thẳng vào mũi.

Trì Vi như tìm được sự sống, xoay người ôm lấy cánh tay người đàn ông này: "Giúp tôi...Đừng đi..."

Nhìn cô gái mãi không chịu buông tay, Bạc Dạ Bạch nghĩ cần phải có thuốc, chậm rãi gỡ từng ngón tay cô ra: "Đại tiểu thư, cô yên tâm ở đây."

Không ngờ, hắn chỉ vừa mới đẩy cô ra, đứng dậy định rời đi thì.

"Cơ thể tôi...Nóng quá..."

Âm thanh phát ra từ miệng cô như nài nỉ, van xin, âm thanh mười phần đều không ngừng thấy oan ức.

Theo đó, cô thuận tay muốn cởi chiếc áo sơ mi trên người, bộ dạng như không thể chịu đựng được nhiệt độ này nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Giúp tôi... Nóng quá...

Đúng lúc bị sốt, trên người Trì Vi không ngừng đổ mồ hôi, thêm vào đó cô chỉ mặc trên mình chỉ mặc một bộ áo sơ mi mỏng, mồ hôi ướt đầm cả chiếc áo.

Cũng vì thế, chiếc áo dính chặt vào da thịt, khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Bản năng khiến cô muốn cởi bỏ lớp áo đầm mồ hôi ấy ra khỏi người, tuy nhiên thân thể lại quá ốm yếu, chút sức lực để nâng tay lên cũng không có, cố gắng cả nửa ngày vẫn không thể nào cởi ra được.

Thấy thế, mới đầu Bạc Dạ Bạch cũng chỉ giương mắt đứng nhìn.

Bỗng dưng, hắn đưa tay nắm lấy tay cô, từ từ mở cúc áo sơ mi, giúp cô cởi bỏ.

Trong chốc lát, cô gái không còn mảnh áo che thân, chân thực hiện lên trong đáy mắt người đàn ông.

Tuổi trẻ, sự non nớt và vẻ xinh đẹp, chẳng khác nào bông hoa khoe sắc, tỏa ra khí chất duyên dáng bội phần.

Da thật xinh đẹp như ngọc, hồng hào, người con gái này lại nằm cuộn tròn lại, bầu ngực tròn trịa trắng như tuyết, vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ đến mê người.

Đối với khung cảnh xinh đẹp kích thích thị giác này, Bạc Dạ Bạch xem như không thấy, tiện tay cầm một bên chân, đắp lên cơ thể cô.

Cũng bởi vì sức nóng trong người cùng với cái chân, không khỏi khiến cô thấy khó chịu, ra sức giãy giụa đẩy chân ra.

Nhìn thấy cảnh này, Bạc Dạ Bạch không khỏi cau mày, tiếp tục kiên trì đắp chân cho cô thêm vài lần nữa, nhưng kết cục mỗi lần đắp chân lên, cô đều đẩy ra, vô tình để cơ thể trần truồng lộ ra.

Cô hoàn toàn không biết rằng, cơ thể tuyệt mỹ đang được phô diễn có sức hút mê hoặc đến đáng sợ, khiến cho người đàn ông dần mất đi khống chế!

Nếu như là người đàn ông khác, khi nhìn thấy khung cảnh này, có lẽ sớm đã chẳng đủ tự chủ, đè lên cơ thể đó, tàn nhẫn làm nhục cô.

Có điều người này lại là Bạc Dạ Bạch, cho rằng cô thật không nghe lời, trực tiếp lấy chân quấn quanh cơ thể cô đến mấy vòng.

Trong chớp mắt, Trì Vi được bao bọc hết như một con tằm nằm trong kén, nhất thời chẳng thể thoát ra!

Mấy lớp chăn bao bọc khiến cơ thể cô nóng bức dữ dội, Trì Vi nhíu mày, mơ màng mở hờ đôi mắt.

Trong gian phòng thiếu ánh sáng, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng người cao ráo, đứng trước mặt cô mơ hồ không xa.

"Giúp tôi... Nóng quá..."

Trì Vi phát ra âm thanh yếu ớt, chút sức lực mong rằng đối phương sẽ giúp đỡ.

Chỉ tiếc là, người đàn ông này chẳng hề màng tới, tuyệt tình đi ra bên ngoài.

Trì Vi cố gắng giãy dụa mấy lần vẫn chẳng thể nào thoát ra, không khỏi thấy oan ức, khề cán môi, tỏ ra vẻ mặt phẫn uất.

Một lúc sau, Bạc Dạ Bạch quay lại phòng khách, nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của cô, giống như thú cưng bị chủ bỏ rơi, bất chợt thấy đáng thương hết, thật khiến người khác muốn bảo bọc.

Hắn một tay cầm khăn nóng, tay kia cầm một chén nước đã được hòa bột thuốc hạ sốt.

"Đại tiểu thư, đừng làm ấm ỉ nữa."

Lạnh lùng mở lời, Bạc Dạ Bạch lấy khăn nhúng nước, rồi đặt lên trán cô.

Lúc này, Trì Vi dần cảm thấy thoải mái hơn, từng chút một ngoan ngoãn, không còn vặn vẹo.

"Khát... Tôi khát quá... Cho tôi nước..."

Trì Vi chỉ là mơ hồ cảm nhận người đàn ông này luôn ở bên cạnh, miệng lưỡi khô khốc, vì thế mà tùy ý mở miệng van nài.

Chỉ chưa đầy một giây sau, người đàn ông điềm tĩnh này đã nâng cơ thể yếu ớt của cô dậy, nâng chén nước kê sát lên miệng cô.

Chuyện cũ dường như trôi chảy, từ khi mẹ mất, ngoại trừ Nguyễn Nguyễn và A Tầm, thì chẳng hề có ai chăm sóc cô tỉ mỉ như vậy, đặc biệt người này còn là đàn ông!

Mối quan hệ với cha từ lâu đã không hề tốt đẹp.

Ở trong tim cô, người đàn ông duy nhất có thể khiến cô cảm thấy ấm áp cũng chỉ có mỗi Hoắc Đình Thâm.

Hắn từng ngày ngày đưa đón cô đến trường, sinh nhật cô cũng tỉ mỉ chuẩn bị một món quà đặc biệt...Thậm chí, hắn biết cô rất sợ sấm, luôn luôn gọi điện trấn an cô.

Cũng có thể nói, sau khi mẹ mất, người yêu thương quan tâm cô nhiều nhất không phải là bố mà là Hoắc Đình Thâm!

Mọi người xung quanh cô đều khuyên nên từ bỏ mối nhân duyên này, nhưng làm thế nào cô có thể chối từ cảm giác ấm áp đó, làm sao có thể buông tay được.

Mẹ cô nói, chỉ nên trân trọng người đàn ông có thể lợi dụng, đối với loại đàn ông không có chút giá trị thì nên bỏ đi...Hoắc Đình Thâm đối với cô mà nói không chỉ là có giá trị mà còn là lẽ sống để cô tồn tại!

Cho nên, nhất định cô sẽ không từ bỏ, không buông ta, bằng mọi giá phải giữ bên mình!

"Mở miệng, uống thuốc."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Trì Vi ôm eo người đàn ông

Đang suy nghĩ vẩn vơ, Trì Vi nghe người đàn ông này hạ xuống một câu lạnh nhạt.

Ngay sau đó, thứ thuốc hạ sốt đắng ngắt ấm ấm được cho vào miệng.

Thứ nước này không khỏi khiến Trì Vi thấy kinh sợ, lập tức nôn ra một ít, khuôn mặt nhẵn nhụi co rúm lại, nghiêng đầu sang một bên, cựa quậy không muốn uống: "Thật là khó a..."

"Không được phép nôn ra, nhanh nuốt xuống."

Người đàn ông này nghiêm nghị nói, thanh âm lạnh lạnh đến kinh người.

Trong lúc này, đối mặt với sự nghiêm khắc của hắn, Trì Vi không khỏi cảm thấy oan ức, theo bản năng vòng tay qua eo người đàn ông, nhỏ nhẹ nói: "Hoặc đại ca, thật sự rất khó nuốt! Ta không muốn uống..."

Trong nháy mắt, không khí xung quanh bỗng im bật, nhiệt độ giảm xuống không khỏi khiến người ta lạnh sống lưng.

Bạc Dạ Bạch nhìn người con gái đang chui vào ngực mình, như mèo con làm nũng chủ nhân, đôi mắt nhàn nhạt phù sương: "Cô gọi ta là gì."

Cô gái vẫn chẳng hề biết rằng bản thân đang nhận nhầm người, đầu vẫn không ngừng ở trong ngực người đàn ông cộc cộc: "Hoặc đại ca... Tôi biết mà...Anh ngoài mặt thì bảo không để ý tới tôi... Nhưng kỳ thực ở trong lòng thì vẫn không ngừng quan tâm ta..."

Cô biết rằng sáu năm qua, Hoặc Đình Thâm đối với mình không phải là tình cảm nam nữ, nhưng chí ít cũng đã có không ít nền tảng yêu mến.

"Hoặc đại ca... Đừng từ hôn...Có được không. Tôi không thể sống mà không có anh..."

Nghe cô không ngừng tự lẩm bảm trong miệng, Bạc Dạ Bạch vẻ mặt vẫn điềm tĩnh không đổi, chỉ là bỗng dưng muốn đẩy cô khỏi người.

Chén thuốc một lần nữa được đưa đến sát môi cô, giọng nói lạnh lùng lại vang lên: "Hả miệng, uống đi."

"Đừng, rất khó uống! Hoặc đại ca..."

Trì Vi vẫn hồ đồ, không nhìn rõ người đàn ông trước mặt là ai, đinh ninh cho rằng đây chính là Hoặc Đình Thâm!

Ngay sau đó, Bạc Dạ Bạch không chút thương tiếc nào, dùng tay bóp lấy cằm cô, buộc Trì Vi phải mở miệng.

"A...Đau quá! Hoặc đại ca, tôi đau..."

Hàm dưới bị giữ lấy, nhất thời cảm thấy đau đớn, Trì Vi cong môi, cố gắng né tránh.

Ngưng cô còn chưa kịp tránh, liền có một ngụm thuốc bị anh ta đổ vào miệng.

"Khặc khặc..."

Khoang miệng Trì Vi tràn ngập vị đắng, cổ họng bị sặc, như muốn nôn ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Cô nhìn thấy Hoặc đại ca

"Thật tiếc, đại tiểu thư, tôi không phải là Hoặc đại ca."

Bạc Dạ Bạch thuận miệng nói, giọng điệu hồ hững, nhẹ nhàng như mây.

Thấy vậy, Trì Vi ngưng thở, có lẽ là bởi vì lúng túng, hai gò má trở nên nóng đỏ.

"Lão sư, anh đang tức giận sao?"

Nghĩ đến việc bản thân nhận nhầm người, Trì Vi liền dò hỏi.

"Tức giận vì cái gì."

Anh ta chỉ nhàn nhạt hỏi lại.

Ngay lập tức Trì Vi chưa nghĩ ra phải trả lời sao, Bạc Dạ Bạch đã chớp mắt, nhìn vào một chỗ, đôi mắt hồ hững mấy phần: "Tôi chỉ là hiếu kỳ muốn biết, Hoặc ca của đại tiểu thư bóng bẩy như vậy, nên gọi là cái gì."

"Cái gì bóng bẩy."

Trì Vi ngẩn ra, mang theo chút nghi hoặc cho đến khi cô cúi đầu nhìn mình và người đàn ông cũng nhìn cô.

Lúc này mới nhận ra chiếc áo anh ta mặc trước đó đã được cởi ra và bị vứt sang một bên.

Còn cô khi ngồi dậy, chiếc chăn đã tuột ra khỏi người, hiện ra thân trên trần trụi, hai đám trắng như tuyết nhẹ nhàng rung lên, tỏa ra một chút hồng hào.

Đón không khí mát mẻ, búp hoa đứng ngượng ngùng, như làm tăng thêm sự quyến rũ, hấp dẫn.

"A! Không được phép nhìn..."

Trì Vi kinh ngạc thốt lên, hai tay vội vã vòng ra trước ngực rồi vòng vào trong chăn.

Nghĩ tới thân thể trần trụi cọ sát với người đàn ông vào khi này, Trì Vi cảm thấy rất mệt, trên người không ngừng sinh ra những tia nhiệt.

Vậy mà vào lúc này anh ta vẫn bình tĩnh nói chuyện: "Nên xem, không nên xem, từ lâu đã qua hết."

Đại tiểu thư hà cớ gì phải lừa mình dối người như vậy."

"Bạc Dạ Bạch, anh đừng xác xược! "

Trì Vi tức giận, chỉ thấy cái đầu của cô từ chiếc chăn.

"Đại tiểu thư, đây là sự thực."

So với Trì Vi then quá thành giận kia thì Bạc Dạ Bạch lại càng lạnh lùng và hờ hững.

Nhất thời Trì Vi cứng họng, không có cách nào khác để phản bác.

Ai ngờ Bạc Dạ Bạch vẫn chưa dừng lại, tiếp tục nói: "Há, không chỉ thấy, mà trước đây còn..."

"Bạc Dạ Bạch, ngươi ngậm miệng lại cho ta! Không cho phép nói..."

Quả thực Trì Vi không thể nào nhân nhượng, đưa tay lên bịt miệng anh ta để tránh phải nghe những lời không thể tả.

Chỉ là, khi cô mới đưa tay, Bạc Dạ Bạch đã nắm lấy cổ tay cô, ép ở một bên giường, khiến cô không thể động đậy: "Đại tiểu thư, có phải là cô đã quên... Tình cảnh của mình bây giờ."

Bạc Dạ Bạch vô ích nói, cúi người áp sát cô gái, tận sâu trong đôi mắt là một vùng u tối, mờ mịt nguy hiểm: "Tôi không đụng vào cô, không phải vì thương hoa tiếc ngọc, mà là vì cảm thấy vô vị!"

Ngừng nói, ánh mắt của hắn thoáng đảo qua cô gái xinh đẹp có những vết hồng nhạt trên cổ, nhìn thật kỹ: "Nếu như đại tiểu thư không ngoan ngoãn một lần nữa, cố gắng thách thức sự kiên trì của tôi... Tôi không ngại giúp đại tiểu thư thỏa mãn nhu cầu đâu!"

Trong nháy mắt Trì Vi trừng mắt lên, thực sự không thể nào tưởng tượng.

Trên người anh ta, có một khuôn mặt vượt thời gian, có sự cao quý trời sinh nhưng cũng chỉ nhàn nhạt như nước ngưng chảy.

Rõ ràng là một cây chỉ lan già, đàn ông cao quý làm sao có thể nói những từ ngữ thô bỉ như vậy!

"Ai cần ngươi thỏa mãn! Bạc Dạ Bạch, ta cảnh cáo ngươi, nếu còn chạm vào ta, ta sẽ..."

Theo bản năng Trì Vi lại, dùng những lời lẽ kiêu căng, ngạo mạn uy hiếp hắn.

Chỉ tiếc lần này cô chưa kịp nói xong, Bạc Dạ Bạch đột nhiên đưa tay nắm chặt một góc chăn sau đó kéo đi.

Nhất thời không phòng bị, lại bị anh ta kéo chăn như vậy, thân thể Trì Vi một lần nữa lại thần nhiên lộ ra.

Lần này không chỉ là nửa người trên, mà là toàn thân từ trên xuống dưới.

"Xem ra, đại tiểu thư vẫn là không biết điều a!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Thiếu nữ cố gắng chịu đựng oan ức

Thấy thân thể của cô, đôi lông mày của Bạc Dạ Bạch hiện ra thật lạnh lùng, không chút ham muốn: "

Tại sao lại không dám. Đại tiểu thư, là chính cô tự tới đây và đưa ra chủ ý bao dưỡng tôi."

Nhận ra tình trạng của mình, Trì Vi giận dữ và xấu hổ gần chết, cả người cuộn tròn, lấy hai tay vòng trước ngực, giọng điệu phát run: "Bạc Dạ Bạch, anh muốn làm gì. Đưa chân cho tôi..."

"Ha, đại tiểu thư nghĩ... Bây giờ tôi đang muốn làm cái gì."

Bạc Dạ Bạch cười khê một tiếng, theo đó vuốt ve phần lưng trắng nõn, đầu ngón tay lướt qua xương sườn của cô.

Bỗng dưng Trì Vi cứng đờ, chỉ cảm thấy như có một luồng điện chạy khắp người.

"Tôi ngoan! Tôi sẽ ngoan ngoan?"

Cuối cùng Trì Vi không chịu nổi, mở miệng ra nói một câu.

Lúc này đây cô mới ý thức được bản thân mình đang yếu thế, không thể dùng tính tình tiểu thư của mình, càng không thể cậy mạnh!

Để tránh khỏi sự thú tính của tên đàn ông này, Trì Vi một lần nữa giữ lấy người, cố nén oan ức, không thể không chịu thua: "Lão sư, đừng chạm vào tôi nữa! Tôi sẽ nghe lời..."

"Thật sự nghe lời?"

Bạc Dạ Bạch thuận miệng hỏi ngược lại.

Không chỉ vậy, đầu ngón tay của anh ta đang nhẹ nhàng đi từ xương sườn xuống, vừa hay dừng ở vị trí cuối cùng.

Trong nháy mắt Trì Vi rùng mình, da thịt đỏ hồng lên, cắn môi xin xỏ: " Thật sự tôi sẽ nghe lời! Lão sư, làm ơn đưa cái chân cho tôi ... "

Nghe thấy Trì Vi lần nữa nhận sai, đôi mắt Bạc Dạ Bạch nhạt đi, tiện tay rời khỏi thân thể cô gái, theo đó cầm lấy chiếc chân, vút cho cô che lại.

Trì Vi lập tức phủ chân lên thân thể đang trần trụi kia, trong lòng thực sự hận tên đàn ông kia thấu xương, lấy loại thủ đoạn đê hèn này, bản thân thật mất mặt!

Chính vì bị sốt và đau đầu, không còn chút sức lực nào để phản kháng nên mới tùy ý để hắn bắt nạt!

Chẳng qua, không sao ... Trì Vi cô, tạm thời sẽ nhẫn nhịn.

Hắn hoàn hảo và cao quý, không có một chút nhược điểm nào!

Chờ đi, khi cô vươn mình, kế hoạch bao dưỡng thành công, nhất định sẽ đối xử với hắn tàn nhẫn gấp bội lần... Chà đạp, dằn vặt, hành hạ,... chưa hề muộn!

Còn mãi đang suy nghĩ kế hoạch báo thù đột nhiên Bạc Dạ Bạch bung lên một chén nước, để trước mặt cô: " Uống thuốc đi."

Trì Vi nhìn thấy chén nước trên tay anh ta, khuôn mặt lập tức thu nhỏ thành một nắm, do dự dờ lấy một cái: " Phi phi phi! Thật là khổ quá mà ... "

Bởi vì Bạc Dạ Bạch vẫn còn nhìn nên Trì Vi miễn cưỡng uống, còn sót lại nửa chén nhưng thực sự không thể uống hết được.

Đôi mắt lại sáng lên, Trì Vi ngẩng cao đầu nhìn người đàn ông, cố gắng thương lượng: " Lão sư, còn lại ngần này, có thể không... Không uống."

" Thuốc bột đã tan hết bên trong, uống đi."

Bạc Dạ Bạch không chút nào thương hoa tiếc ngọc, bình tĩnh nói.

" Thế nhưng lão sư, thật sự rất đáng! Tôi không muốn uống ... "

Trì Vi nhú mày, không hề che giấu chút căm ghét nào, muốn đặt chén thuốc xuống ngay lập tức.

Rất nhanh, người đàn ông đuổi tay ra, ngăn cản hành động của cô: " Không bằng, tôi giúp cô uống."

Nghe một câu đơn giản của anh ta, Trì Vi miễn cưỡng vui cười: " Uống thuốc thôi mà, không cần phiền phức như thế! Tôi tự làm được ... "

Nói xong Trì Vi hít một hơi, ngửa đầu uống cạn nửa còn lại, xém chút nữa ói ra.

Cuối cùng cũng uống xong, Trì Vi cắn răng đưa chén nước không lên: " Vâng, lão sư, anh hài lòng chưa. Không còn một giọt dư thừa nào! "

Không đợi anh ta trả lời, Trì Vi đặt ngay chén thuốc xuống, nói một câu: " Lão sư, thuốc đã uống xong, tôi muốn nghỉ ngơi! Anh rời đi trước đi ... "

Trì Vi còn chưa nói xong, ánh mắt đã lao đảo, cơ thể cứng đơ.

Trong nháy mắt, cô bị tê cả đầu như con mèo bị đập đuôi, cả người xù lông lên: " Lão sư, anh cầm kim tiêm để làm gì! "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Không tiêm! Tôi không tiêm ...

Không rõ là anh ta đã lấy nó ở đâu, dĩ nhiên đó là một ống kim tiêm dài nhỏ, hiện ra chút ánh sáng yếu ớt!

So với phản ứng kịch liệt của Trì Vi, Bạc Dạ Bạch vẻ mặt vẫn bình tĩnh, lấy lọ thuốc trên khay và vắn ra: " Đại tiểu thư, cô bị sốt nghiêm trọng, uống thuốc chỉ có thể giảm bớt, còn thuốc tiêm mới trị khỏi hẳn."

" Đánh đánh đánh ... Tiêm, không được! "

Trì Vi trừng mắt lên, nhìn mũi kim đang chọc vào lọ thuốc, ống tiêm đang dần đầy còn tim cô thì càng lúc đập càng nhanh.

Từ sau khi mười tuổi, cô chưa bao giờ đụng vào kim tiêm, ngay cả truyền dịch cũng rất ít!

" Đừng quấy, lại đây ngồi đi!"

Bạc Dạ Bạch đang chuẩn bị mọi thứ, còn cô thì đang nói.

Tuy không phải là bác sĩ nhưng vì bị bệnh tim, sức khỏe thất thường ... nên lâu dần, đối với các chứng bệnh thông thường, Bạc Dạ Bạch có thể tự mình chữa trị.

Nghe vậy Trì Vi không những không ngồi xuống mà còn lấy chân che người lại, lần tới một góc giường: " Muốn tiêm, anh tiêm đi, tôi không tiêm! "

Thấy vậy Bạc Dạ Bạch nhú mày, dáng người thon dài ở trên cao nhìn xuống, nhẹ nhàng mở miệng:

" Đại tiểu thư, lại đây."

"Không, Bạc Dạ Bạch! Tôi không tiêm, tôi không cần tiêm ..."

Tri Vi co lại thành một khúc, nhìn thấy ống kim tiêm trên tay anh ta, trong lòng cảm thấy kinh sợ.

"Đại tiểu thư, ngoan lại đây."

Bạc Dạ Bạch lạnh lùng hỏi ngược lại, bộ dạng như đang chịu đựng.

Ngay lập tức Tri Vi cảm thấy xấu hổ, cân nhắc bản thân không được khỏe mạnh, nếu cứ chống đối như vậy, cũng không có kết quả tốt!

Cuối cùng cô cắn môi, nỗ lực thay đổi ý kiến của anh ta: "Lão sư, tôi không tiêm có được không."

Dù cho Tri Vi có mềm mại, nhỏ nhẹ, Bạc Dạ Bạch vẫn không lay chuyển mà còn không thèm nhìn thẳng cô.

Tiếp theo hần cúi người, gợn tay tìm, nắm lấy mắt cá chân đang lòi ra ngoài của Tri Vi.

"A! "

Tri Vi kinh ngạc thốt lên một cái, nhấc chân giầy dựa, đá văng sự trói buộc của Bạc Dạ Bạch.

Nhưng mà giầy dựa cũng phí công, anh ta đã lôi kéo cô từ phía góc giường đến bên dưới thân giường.

Sau đó, Bạc Dạ Bạch nhặt cây kim tiêm lên.

Nhìn tình cảnh này, Tri Vi hoảng sợ đến mức cổ hết sức vận vẹo, không chịu hợp tác: "Không tiêm, tôi không tiêm! Bạc Dạ Bạch, đồ khốn nạn, biến thái, cầm thú ..."

Tri Vi vừa trốn vừa mắng, không có cách nào để tiêm, màu mắt của Bạc Dạ Bạch chìm xuống, mờ mịt sương mù.

"Đại tiểu thư, đủ chưa."

Bỗng dưng, Bạc Dạ Bạch nắm lấy cánh tay cô, đôi mắt lạnh lùng.

"Không! Nếu cô không chịu tiêm, tôi sẽ không dừng lại ..."

Trùng mắt tức giận nhìn người đàn ông, Tri Vi cố gắng mạnh mẽ nói chuyện.

"Ha, cô đang muốn uy hiếp tôi sao."

Bạc Dạ Bạch khẽ cười hỏi lại, hiện ra sự thâm hiểm không nói hết được.

Tự nhiên Tri Vi nín thở, yếu ớt nói: "Lão sư, không phải tôi uy hiếp anh, chẳng qua là cảm thấy ..."

"Chẳng qua cảm thấy, bị sốt không nghiêm trọng, không cần tiêm, đúng không."

Không đợi Tri Vi nói xong, anh ta đã cắt ngang, giúp cô bổ sung cho hoàn chỉnh.

Lập tức Tri Vi gạt gù, nhanh chóng thừa nhận: "Đúng, chính là như vậy! "

"Há, như vậy sao ... Cũng tốt."

Bạc Dạ Bạch khẽ gạt đầu, nói chuyện như rất đồng cảm.

Tri Vi ngẩn ra, cảm thấy thái độ của anh ta thật là quái dị.

Đúng như dự đoán, ngay sau đó Tri Vi ngờ ngác nhìn Bạc Dạ Bạch thả ống tiêm xuống rồi chậm rãi đứng dậy.

Sau đó, trong ánh mắt của Tri Vi, Bạc Dạ Bạch buông tay, còi chiếc thắt lưng ra và nói: "Tôi nghĩ, đại tiểu thư bị sốt nặng, chắc không chịu được làm tình ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Lão sư, xong chưa. Tôi đau quá!

Sau đó hần đưa mắt rồi bế cô lên giường, tiếp tục nói những lời ý tứ sâu xa: "Hóa ra, là tôi hiểu lầm, đại tiểu thư bị sốt ... Không nghiêm trọng chút nào! Nếu như thế, tôi cần gì phải nhẫn nhịn ..."

"Dù sao, cô cũng không mặc quần áo, nằm ở trên giường như vậy ... Phàm là đàn ông, ai không dao động! Đại tiểu thư, cô nói xem!"

Nghe những lời của anh ta, Tri Vi cảm thấy giận dữ và xấu hổ gần chết, tức đến mức run rẩy: "Bạc Dạ Bạch, người đang cố ý ức hiếp ta! "

Thấy anh ta tay thì đang cời dây lưng, miệng thì ăn nói thô lỗ, chính xác là đang đe dọa mình!

Theo ý của anh ta, hoặc là chấp nhận tiêm, hoặc là ... bị hần giữ lấy.

"Đại tiểu thư, tôi ép cô cái gì."

Bạc Dạ Bạch cúi sát người bắt nạt cô, ánh mắt mờ mịt nguy hiểm.

Nháy mắt Trì Vi cũng nghĩ thấy được mùi lành hương quanh quẩn trên người anh ta, đột nhiên ý thức được một sự thật.

Tên này không phải là đang nói đùa, mà là muốn làm thất sự!

"Không được!"

Ngay lập tức Trì Vi hoảng sợ kêu lên, đưa tay ra nắm lấy tay anh ta, ngăn cản hắn mở dây lưng.

"Không muốn cái gì."

Anh ta lại hững hờ hỏi, giọng nói hơi trầm xuống, đầu độc nhưng cũng rất say lòng người.

"Đừng tiêm, vẫn là đừng...Sợ bị tôi giữ lấy."

Trì Vi còn chưa kịp trả lời, anh ta đã nhẹ nhàng hỏi lại.

Thời khắc này, Trì Vi cảm thấy bị áp bức, không thể thỏa hiệp nữa!

Ba giây qua đi, cô căng mặt, cắn răng cầm giận nói chuyện: "Tôi tiêm! Tôi bị sốt nặng, phải tiêm..."

Lão sư, anh thỏa mãn chưa?

Lại một lần nữa sử dụng thủ đoạn để hèn buộc cô phải cúi người trước hắn... Trong lòng anh ta bây giờ, chắc là đắc ý lắm?

"Đại tiểu thư, cô là người thông minh. Người thông minh thì nên lựa chọn thông minh..."

Bạc Dạ Bạch bình tĩnh nói chuyện, một lần nữa đứng dậy cầm ống tiêm.

Ống tiêm dài nhỏ, lạnh lẽo hiện ra dưới ánh sáng, Trì Vi chỉ liếc mắt nhìn mà muốn tê cả da đầu.

Cô cảm thấy oan ức sâu sắc, chỉ là có đầu một dao, đuôi đầu một dao, chỉ bằng làm đại!

Sau khi quyết định, cô chui vào chăn, nằm lỳ ở trên giường, nỗ lực giữ lấy thân thể, chỉ để lộ ra cái mông.

Nghĩ lại Trì Vi cô năm mươi chín tuổi, lại để một tên đàn ông tiêm vào mông, nghĩ sao cũng thấy xấu hổ, nhục nhã, không còn chút tôn nghiêm nào!

Chi tiết ngoại trừ đồ lót trên người thì còn lại không có gì, đã trùm chăn làm phiền nửa ngày, trước sau không có cách nào làm được nên chỉ có thể để lộ mông mà không phải là những bộ phận khác.

Tuy rằng anh ta nói không sai, nên xem, không nên xem, từ lâu đã thấy hết... Chỉ là Trì Vi không thể nào chấp nhận được, để cho đàn ông nhìn một lần!

Đặc biệt là vị trí này, là một cái mông, nghĩ lại thật là quái dị!

"Đại tiểu thư, cô đang làm gì vậy."

Nhìn cái chăn nhô lên, cô gái ở trong không ngừng vặn vẹo, Bạc Dạ Bạch nhíu mày mờ miệng hỏi.

Bỗng dưng Trì Vi thò đầu ra, cố gắng thương lượng: "Lão sư, anh có thể... Tắt đèn rồi tiêm không."

Khi tắt đèn, giữa một mảng mông lớn, anh ta không thể nhìn thấy gì, trong lòng cảm thấy yên tâm phần nào... Nếu không thì tìm bộ quần áo mặc vào, kéo vị trí đó xuống một chút, cố gắng thì vẫn làm được!

Nghe Trì Vi nói vậy, Bạc Dạ Bạch hiểu rất nhanh, đôi mắt nháy đi: "Đại tiểu thư, cô cả nghĩ quá rồi."

"Có ý gì."

Trì Vi ngẩn ra, theo bản năng hỏi ngược lại anh ta.

Chi tiết Bạc Dạ Bạch không những không đáp mà còn đưa tay nắm lấy bờ vai cô, kéo hướng về phía mình.

Trong nháy mắt Trì Vi ngã vào ngực anh ta, cầm gối trên vai.

Cũng ngay lúc này, Bạc Dạ Bạch dè lên cánh tay trắng như tuyết của Trì Vi, cầm ống tiêm trực tiếp đâm.

"A! Đau..."

Đột nhiên bị kim tiêm đâm vào không chút chuẩn bị nên Trì Vi trừng mắt hét to.

"Đừng nhúc nhích."

Bạc Dạ Bạch lạnh lùng nói chuyện, bàn tay chậm rãi đẩy kim tiêm cho nước thuốc đi vào cơ thể của cô.

Khi đó hai gò má Trì Vi đỏ ửng, trông thật kiều diễm.

Hóa ra bản thân cô nhất thời hiểu sai, không phải là tiêm ở mông mà là cánh tay!

Chỉ là khi mũi kim bắt đầu đâm vào, còn thể bất động nhưng càng về sau lại càng đau.

Trì Vi nhủ mảy, không ngừng giục già: " Lão sư, đã xong chưa. Tôi đau quá ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Thương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Cô gái mở miệng nói cắn đàn ông

Nghe tiếng cô gái yếu ớt liên tục nói, nét mặt Bạc Dạ Bạch vẫn hết sức bình tĩnh, tiếp tục đẩy ống tiêm vào.

Chỉ vài giây sau, Trì Vi thấy đau đớn tới cùng, nước mắt cũng theo đó chảy xuống.

Trong lúc lơ đãng, cô nghiêng đầu nhìn thấy chiếc cổ trắng nõn, gân xanh nổi lên, thầm nghĩ người đàn ông này thật không có chút lương tâm, liền có ý muốn trả thù.

Rất nhanh, ánh mắt cô sáng như sao, lộ ra vẻ gian xảo.

Chỉ một giây sau, khi hần vừa mới rút ống tiêm ra, trên cổ tự nhiên xuất hiện cảm giác đau nhói, thì ra là cô thừa cơ há miệng cắn vào xương quai xanh của hần!

Quá bất ngờ, Bạc Dạ Bạch không kịp phản ứng, toàn thân cứng đờ, tùy ý để cô cắn, cũng không có ý định đưa tay đẩy ra.

Tiếp đó, hần cầm lấy tay cô ghim xuống giường, nghe tiếng cô cười trên nỗi đau của anh: "Lão sư, tôi không có ý đâu, là anh khiến ta đau quá, nhất thời ta mới muốn cắn anh..."

Đối với trò đùa này của cô, anh chỉ nhàn nhạt đáp: "Ủm"

Hừ... Là như vậy sao.

Nghe người đàn ông này trả lời với vẻ điềm nhiên như vậy, Trì Vi hơi nhủ mảy.

Lẽ nào mình cắn anh ta nhẹ quá.

Làn da trên xương quai xanh của hần lưu lại dấu răng sâu hoắm của cô, ửng đỏ mãi không tan...

Cũng xem như, cô không quá nặng tay, tuy nhiên, nói một chút cũng không đau thì thật khó tin!

Vậy mà Bạc Dạ Bạch lại có thể phản ứng điềm tĩnh như vậy... Thật không bình thường.

Noài người nằm trên vai người đàn ông, Trì Vi không khỏi thắc mắc.

Giật mình, đôi lông mày cô nhíu lại, cô vừa nhận ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng!

Nếu như là nam nhân khác, không cần nói đến cắn, chỉ đơn giản là ôm thôi, cô đều muốn tránh xa.

Vậy tại sao...Bạc Dạ Bạch làm như thế, cô lại không hề có phản ứng cự tuyệt?!

"Lão sư..."

Đột nhiên, Bạc Dạ Bạch nghe trên vai mình phát ra tiếng nói nhỏ nhẹ.

Còn chưa kịp trả lời, cô đã không ngừng lăm bầm một hồi, nói tiếp: "Anh chạm vào tôi, tại sao ta lại không có phản ứng gì? Rõ ràng, tôi nên tránh xa anh ra mới phải a!"

Không khí liền sau đó rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Hần chạm vào cô, cô lại không hề đẩy ra. Đáng lẽ, cô phải kịch liệt tránh xa!

Trước sau, cô đều thấy rất mâu thuẫn a!

Bạc Dạ Bạch nghĩ, tiện tay cầm lấy miếng bông quấn lên vết vừa tiêm, cũng thắc mắc tại sao cô gái này đột nhiên lại ngoan ngoãn đến vậy, ngoan ngoãn nằm trên vai mình không quấy phá.

"Đại tiểu thư..."

Chỉ mới gọi được nửa câu, đã cảm nhận được bên tai vang lên nhịp thở chậm chậm nhẹ nhàng.

"Thì ra, cô ấy ngủ rồi."

Theo đó, giọng hần cũng dần nhỏ đi, cũng chỉ dám thở dài một cái nhẹ.

Dù sao thì, cô sốt cao như vậy, mới đây còn quấy nhiễu ầm ĩ như thế, sau khi tiêm thuốc, hần cũng đã rất mệt, dễ dàng thiếp đi.

Tiện tay đặt người cô xuống trên tay mình, thân thể cô mềm mại ngoan ngoãn nằm trên hai tay hần.

Hần cúi đầu nhìn, đôi mắt cô mãi mê khép lại, lông mi đen dài mềm mại, chẳng khác nào cánh bướm xinh đẹp.

Trong lúc này, mái tóc cô buông dài xuống, có vài sợi lơ thơ che khuất gò má, che khuất một phần nhan sắc của cô.

Hần cau mày lại, thuận tiện đưa tay đẩy vài sợi tóc nhỏ trên mặt cô, để lộ ra một cô gái xinh đẹp đang ngủ.

Dáng vẻ cô sau khi ngủ dường như chẳng còn chút gì kiêu ngạo, vứt bỏ đi vẻ sắc sảo, nói đúng hơn là dờ dờ đi lớp nguy trang bên ngoài, dịu dàng xinh đẹp.

"Tri Vi, đừng ở đây nữa, cũng đừng tiếp tục... Trêu chọc ta."

Bỗng dưng, Bạc Dạ Bạch lên tiếng, tùy ý kéo chân cô xuống, thân thể tuyệt đẹp của cô dần hiện ra, mười phần mê hoặc lòng người.

Mười chín tuổi, không sớm không muộn, ở cái tuổi đẹp nhất của người con gái, xinh đẹp mỹ miều như đóa hoa tường vi, mọi ánh mắt đã gặp qua đều chẳng thể quên được.

Huống hồ, chính hấn lại là người lấy đi sự thuần khiết của cô, cơ thể cô đối với đàn ông à nói, thật là khiến hồn xiêu phách lạc!

Nhưng mà, Bạc Dạ Bạch cũng chỉ thuận mắt ngắm nhìn kỹ một chút, không hề chạm vào cô, thậm chí một chút để tâm cũng chẳng có, đặt cô trở lại xuống giường.

Sau đó, hấn kéo chân cho cô, tắt đèn ngủ.

Ngay sau đó, hấn quay lưng rồi đi, bóng lưng chẳng khác nào một gốc chi lan.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Trì tiểu thư, vừa nãy cô...

Tỉnh lại lần nữa, lúc này đã là chiều muộn.

Trong phòng, chỉ có mỗi Trì Vi.

Chống tay ngồi dậy, Trì Vi nhìn xung quanh phòng, phát hiện trên tủ đầu giường đặt một bộ quần áo mùa đông.

Bộ quần áo nhìn còn rất mới, chỉ là không hề có nhãn hiệu, cảm giác hết sức thoải mái.

Vừa mặc bộ đồ vừa nghĩ, Bạc Dạ Bạch làm sao lại có áo quần phụ nữ.

Là hấn vừa mới mua sao, vẫn không đúng... Có lẽ nơi này đã từng có phụ nữ đặt chân đến!

Không rõ là gì, nhưng khi nghĩ tới khả năng này, Trì Vi khẽ nhủ mảy, tâm tư không tốt lắm.

Bệnh tới mệt mỏi như núi đè, bệnh qua khỏi nhẹ như tơ.

Thấy bản thân đã hạ sốt, Trì Vi đặt chân xuống giường, cảm giác hết sức nhẹ nhàng.

"Lão sư, anh ở đâu. Lão sư..."

Đi ra khỏi phòng khách, Trì Vi gọi tên một hồi, sau đó tiếp tục tìm kiếm một hồi, lúc này mới khẳng định người đàn ông này không có ở biệt thự Giang Trạch.

Thời gian cũng chẳng còn sớm nữa, mình cũng đã một đêm không về nhà, lập tức rời khỏi biệt thự Giang Trạch.

Lúc đầu nghĩ xe không đủ xăng, không thể lái về nhà, nên để lại ở đây.

Chẳng ngờ, Trì Vi lên xe, phát hiện bình xăng đã được đổ đầy... Rõ ràng, việc này nhất định là do Bạc Dạ Bạch làm!

Chạy một mạch, về đến biệt thự nhà họ Trì.

Trì Vi lái xe vào cổng biệt thự, dự định mang xe đến gara.

Bỗng dưng, ánh mắt sáng như sao của cô vô tình nhìn thấy, ngay ở bên ngoài biệt thự, một bóng lưng gầy yếu đang đứng đó.

Nhìn bóng lưng này, xem ra là một cô gái.

Một giây sau đó, cô gái cũng vừa vịn ngang đầu, nhan sắc in vào đáy mắt Trì Vi.

"Sát.."

Trong nháy mắt, Trì Vi bất ngờ đánh tay lái, áp sát thẳng đến người cô gái.

"Không được! A.."

Bất thành linh nghe tiếng xe tới gần, Lê Tuyết Tâm không khỏi bị dọa cho hết hồn, miệng phát ra tiếng hét lớn.

Ngay lúc cô ta cho rằng xe sẽ đụng vào mình, Trì Vi nhẹ nhàng giậm chân phanh, lập tức xe dừng lại.

Lê Tuyết Tâm hét lớn, tiếng thò hồn hèn, sắc mặt tái nhợt, trán đổ mồ hôi ướt đẫm

Cách một tấm kính, cô ta nhìn rõ người cầm lái, vội lên tiếng đối đầu: "Trì tiểu thư, cô vừa nãy...chính là muốn đâm ta chết sao?"

Ngay sau đó, cửa sổ ô tô chậm rãi hạ xuống, cô gái với nhan sắc tuyệt mỹ, sắc sảo mà không kém phần cao ngạo hiện ra.

Trì Vi nở nụ cười, rực rỡ chẳng gì sánh bằng, ngữ khí cực kỳ thoải mái: "Nếu như tôi nói đúng thì sao?"

Nghe thấy vậy, trong lòng Lê Tuyết Tâm không khỏi mắc nghẹn, vội lên tiếng: "Tri Vi, cô không được làm như thế! Nếu như, cô thật sự hại chết tôi, cô vĩnh viễn cũng sẽ không có được A Thâm..."

"Lê Tuyết Tâm, cô không cần quá đề cao mình...khó coi lắm."

Nghe câu nói này, Tri Vi lạnh nhạt đáp.

Nghĩ đến chuyện này, ý cười trên môi cô không khỏi thu lại: "Tuy rằng tôi không biết vì sao cô lại ở đây, chẳng qua là đúng lúc... Cô không đến tìm ta, ta cũng đang muốn tìm cô! Hoắc Đình Thâm cho rằng năm đó, là tôi ép cô ra nước ngoài, không cần nói cũng biết...Khăng định nhất định là từ miệng cô bịa đặt! Rõ ràng, là cô tự mình lựa chọn, bây giờ lại quay lại cắn tôi...Lê Tuyết Tâm, cô thật mặt dày?"

Nghe đến chuyện này, thần sắc Lê Tuyết Tâm bỗng cứng đờ, móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay:

"Tri tiểu thư, chuyện ta nói là sự thật. Năm đó, cô biết rõ, mẹ ta mắc bệnh phải nằm viện, cần gấp một khoản tiền lớn! Ngay lúc nguy kịch, cô xuất hiện trước mặt ta, buộc ta phải lựa chọn... Ngoài trừ chọn cầm tiền rồi đi, ta còn cách nào khác hay sao?"

"Hả, nói như vậy, thì ra nguyên nhân đều là tại ta! Ta cũng thật hiểu kỳ, mẹ cô bệnh nặng như vậy, tại sao lại không nói cho Hoắc Đình Thâm biết."

Tri Vi dựa vào cửa xe khẽ hất hàm, thắc mắc hỏi.

"Tôi không thể nhận tiền của anh ấy..."

"Suy cho cùng vẫn là bỏ đi, vì sĩ diện hão mà không muốn mở miệng. Lòng tự ái của cô cũng thật cao, lại còn muốn giữ dáng vẻ giả vờ thanh cao! Một khi dùng tiền của hân, người sợ sẽ bị hân xem nhẹ, lại có thể khiến người nhà họ Hoắc hiểu lầm rằng, hân bị cô lợi dụng kiếm tiền! Chà chà, thật là tiền thoái lưỡng nan, muốn trở thành gái điếm, nhưng lại muốn ca tụng trinh tiết trong sạch..."

Cắt lời Lê Tuyết Tâm, Tri Vi dường như nói đúng tim đen của cô ta.

"Tri Vi, cô cái gì cũng chẳng hiểu! Cô là đại tiểu thư nhà họ Tri, từ khi sinh ra đã có chỗ dựa vững chắc, chẳng thiếu bất kỳ thứ gì. Thế nên, cô mới có thể thản nhiên như vậy! Tôi xuất thân là kẻ bần cùng, thế nhưng cũng có nguyên tắc của chính mình, ta không muốn A Thâm nhìn thấu tính cách của ta..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Cô là ánh trăng sáng trong lòng anh ấy

"Vì lẽ đó, cái người gọi là nguyên tắc, chính là gạt Hoắc Đình Thâm, không muốn nhận tiền từ hân!

Sau đó thì sao, cô lựa chọn cách cầm lấy tiền của ta ra nước ngoài..."

Tri Vi nói, một môi nhìn Lê Tuyết Tâm, trong mắt hiện lên một nụ cười trào phúng.

"Nếu đã như vậy, tại sao không cầm tiền của cô, vĩnh viễn ở nước ngoài! Sao còn tìm mọi cách về nước, phá hoại chuyện kết hôn của ta chứ..."

"Ta thật sự không hề có ý..."

Ánh mắt Lê Tuyết Tâm lóe lên, sắc mặt dường như trắng xám, hai tay luống cuống, bộ dáng yêu nói.

Chỉ tiếc rằng, Tri Vi không phải là đàn ông, chẳng thể nào có tâm tư mà thương hoa tiếc ngọc.

"Đêm đính hôn hôm đó, vừa sáng đã giấu Hoắc Đình Thâm trong phòng, còn nói không hề có ý."

Tri Vi khẽ cười nhạt, hỏi lại, vốn dĩ đã nhìn thấu lòng dạ cô ta.

Trong phút chốc, ánh mắt cô nhìn xuống, Lê Tuyết Tâm thấy bản thân chẳng thể né tránh, cảm giác chẳng có gì để che chắn.

Tiếp theo, trên đầu truyền ra giọng cô ta: "Kỳ thực, cô rất thông minh, hơn hẳn những cô gái tôi từng gặp! Ba năm trước, Hoắc Đình Thâm còn phải đến trường, không thể nào rời bỏ sự nâng đỡ của nhà họ Hoắc...Cô rõ ràng biết rõ thân phận của mình, chẳng thể nào tiến vào cửa nhà họ Hoắc, càng không đủ tự tin rằng Hoắc Đình Thâm sẽ vì cô mà cãi lời bố mẹ! Kiên trì khổ sở lâu như vậy, cuối cùng đổi lại vẫn là trắng tay, chỉ bằng tạm thời ra đi, nhân lúc người đàn ông này yêu cô nhất, tuyệt tình rồi đi, biến mất một chút tin tức cũng chẳng có! Bỗng chốc, cô một bước trở thành ánh Bạch Nguyệt, người trong tim yêu nhất, vết Chu Sa, để hân đòi đòi kiếp kiếp chẳng thể nào quên được..."

"Sau đây, cô vừa có thể cầm tiền của ta, một mặt giúp mẹ cô chữa bệnh, mặt khác lại âm thầm chờ đợi thời cơ. Đợi đến ba năm sau, lúc hân định buông xuống đoạn tình cảm này, thì cô lại xuất hiện trước mặt! Sau đó làm bộ đáng thương khóc lóc trước mặt hân, bảo rằng bản thân rời đi vì cô uẩn khúc khác, mẹ bệnh nặng không đủ tiền chữa trị, tôi lại một lòng buộc cô phải lựa chọn, nên cô bắt đắc dĩ phải rời đi! Như vậy, ta bỗng nhiên trở thành một lý do hoàn mỹ cho cô, trong mắt hân, cô là kẻ bị hại đáng thương, còn ta lại là người không từ thủ đoạn nào ép buộc cô..."

Tri Vi thản nhiên nói một hồi, tường tận chuyện cũ, bình tĩnh không chút khiêm nhường.

Lúc này, Lê Tuyết Tâm sắc mặt càng ngày càng khó coi, thân thể gầy yếu cứng đờ.

"Để tôi đoán xem, việc đầu tiên cô làm sau khi về nước là gì...Hừ, giả vờ tình cờ gặp lại, say rượu rồi cùng hân phát sinh quan hệ nam nữ, âm mưu muốn mang thai con trai của hân, bước đi này của cô cũng thật là lợi hại...Đương nhiên, mang thai cũng chẳng phải chuyện dễ như vật, một lần chắc chắn không thể! Nói không chừng, người giữ lại t*ng trùng của hân, tìm mọi cách để thụ tinh ông nghiệm..."

"Tri Vi, cô không được nói như vậy! Cô không thể si nhục ta, càng không được phép si nhục A Thâm..."

Vào lúc này, Lê Tuyết Tâm hoàn toàn tái nhợt, không còn giọt máu, vội cắt lời Tri Vi.

"Tôi cũng chỉ là thuận miệng suy đoán, cô hà tất vội vàng phủ nhận. Còn nữa, cô giả vờ nhân lúc phá thai, hần cũng vừa vận phát hiện ngăn cản, bác sĩ cũng ép phải kiểm tra, kết luận cô sức khỏe yếu không thể nào phá thai, nếu không vĩnh viễn sẽ chẳng thể sinh nở được nữa! Tất cả chuyện này cũng thật tình cờ, thật quá tình cờ...Bằng không, tôi tình nguyện giúp đỡ cô, hặc tìm đến một chuyên gia, giúp cô kiểm tra cái thai thêm một lần nữa."

Thuận miệng nói thêm một câu, Lê Tuyết Tâm cả người lão đảo, mắt đầm nước, khẽ cắn môi nhìn cô:

"Tri tiểu thư, nếu như cô một lòng muốn làm nhục tôi như vậy, có thể phần nào khiến cô thỏa lòng, tôi cũng đành chấp nhận! Dù sao cũng là vì sự xuất hiện của tôi mà chuyện kết hôn của cô bị phá vỡ..."

Tri Vi vuốt nhẹ móng tay, cũng chẳng hề bận tâm

Chỉ là đột nhiên, cô nhân nhặt nhìn tâm tư Lê Tuyết Tâm, chậm rãi nói từng chữ, từng chữ: "Lê Tuyết Tâm, cô thật sự không xứng với hần, bởi vì... Cô chẳng hiểu gì về hần cả! Trước đây, với tính cách của hần, thật sự có thể vì cô mà làm chuyện không tưởng, cái lời bỏ mẹ, thậm chí cắt đứt quan hệ với nhà họ Hoắc! Nhưng, cô chẳng hề biết được điều này, chung quy cũng là bởi cô không cam lòng, nếu như mất đi cái danh con trai lớn nhà họ Hoắc, hần cũng chỉ là một kẻ bình thường.

Cô không chỉ là muốn có được Hoắc Đình Thâm, mà còn tham lam cả thân phận con trai trưởng nhà họ Hoắc..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Hần chỉ có thể là đồ Vật sở hữu của mình ta

Cô lại một lần nữa phân tích, Lê Tuyết Tâm rốt cục không thể giữ bình tĩnh được nữa, nét mặt hốt hoảng khiếp sợ.

Chỉ là không biết rằng, cô ta hốt hoảng vì suy đoán của cô, hay là hốt hoảng vì... Suy đoán của cô quá chính xác!

Đương nhiên, Lê Tuyết Tâm biết rõ, những chuyện kia là đúng hay sai.

Tri Vi vẫn như cũ, khẽ vuốt vuốt móng tay, hàng lông mi như cánh bướm hờ hững buông xuống, bờ môi mỏng cũng không ngừng cong lên: "Lê Tuyết Tâm, cô đang thấy thất vọng sao?"

"Gi cơ."

Lê Tuyết Tâm nhất thời ngẩn người, không hiểu chuyện.

"Tính toán trăm phương ngàn kế, chỉ tiếc...Mọi chuyện lại không như cô mong muốn."

Ngay lúc Tri Vi vừa dứt lời, Lê Tuyết Tâm không khỏi gấp rút: "Tri tiểu thư, tôi thật sự không hiểu cô đang nói gì."

"Nói trắng ra, cô dùng những thủ đoạn nhỏ này, thật sự không được thông minh cho lắm. Cũng chẳng có cách nào khác, đối với đàn ông mà nói, bảo vệ kẻ tỏ ra yếu đuối là bản năng của đàn ông, cũng có thể dùng cách này mà giành phần thắng..."

Tri Vi lặng lẽ đánh giá Lê Tuyết Tâm, cô ta ăn mặc mới mẻ nhưng giản dị, chiếc quần dài cũng khiến cô ta trở lên mềm yếu, mỏng manh và dịu dàng hơn.

"Phụ nữ đánh giá phụ nữ, mới thật là công minh nhất."

Đặc biệt là loại người dịu dàng mềm yếu như Lê Tuyết Tâm, trước mặt đàn ông tầm thường mà nói, thật là một loại mê hoặc không thể nào trốn tránh.

Gọi cô ta thuần khiết như bông sen trắng cũng chưa đủ, mà phải là thiêu hoa trên gấm.

Chẳng trách, hai người này lại hợp nhau đến vậy.

"Đám cưới này, dù sao ta cũng là người chủ động, chỉ cần ta không bỏ cuộc, kiên trì đến cùng, thì ta cùng hần...Chung quy vẫn là nghĩa vợ chồng! Thật đáng tiếc, cô không thể nào đắc chí rồi..."

Tri Vi nói một câu, Lê Tuyết Tâm vẫn im lặng, không cách nào phản bác lại.

Chỉ một câu nói này, cũng đủ khiến Lê Tuyết Tâm tâm trạng vỡ vụn, dùng chút lý trí cuối cùng nói:

"Tri tiểu thư, cô dù gì cũng đã cùng người khác quan hệ nam nữ, sao lại phải miễn cưỡng kết hôn để làm khó lẫn nhau..."

"Theo ý cô thì bởi hiện tại cô đang mang thai, chẳng thể nào tùy ý gả cho Hoắc Đình Thâm được, liền muốn cả đời này không lấy chồng. Huống hồ, chuyện hôn nhân của ta cho dù bé tắc, cũng chẳng hề liên quan gì đến cô cả!"

Dứt lời, Tri Vi đưa mắt nhìn cái bụng lớn của Lê Tuyết Tâm, bình thản nói: "Rảnh rồi để tâm đến chuyện hôn nhân của tôi, chỉ bằng tự xem lại bản thân mình! Trong bụng cô đang có em bé, sinh ra cũng sẽ theo cô không có chút thân phận. Chỉ là tội nghiệp đứa trẻ ngoài giá thú, vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy ánh sáng, cho dù có tồn tại cũng chỉ nhận về toàn những phi báng, khinh thường, cô hãy suy nghĩ thật kỹ lưỡng."

Nghe thấy mấy lời này, Lê Tuyết Tâm vô thức sờ tay lên bụng dưới, cũng không rõ là cố ý hay vô tình mà nói: "A Thâm đã nói rằng, lấy danh nghĩa là con của Tri tiểu thư thì sẽ không còn là đứa trẻ ngoài giá thú nữa..."

Nghe lời cô ta nói, Tri Vi nhất thời cảm thấy nực cười, cũng lạnh nhạt đáp: "Lê Tuyết Tâm, tôi đánh giá cô cao quá rồi! Nhất định là cô biết, tôi không đời nào bằng lòng chuyện này, theo đó, việc kết hôn cũng không có cách nào tiếp tục, chỉ là cô quên mất một điều..."

Nói tới đây, về mặt Trì Vi bỗng thu lại, quai hàm cong lên hướng về phía Lê Tuyết Tâm, đột nhiên vẫy tay, ra hiệu cho cô ta đến gần.

Lê Tuyết Tâm không biết nên làm thế nào, một mặt sợ Trì Vi sẽ làm hại đến mình, nhưng mặt khác cũng vừa muốn biết, cô ấy muốn nói điều gì.

Sau cùng, cô ta vẫn tiến về phía trước một chút, sau đó cúi người, ghé sát, nghe cô bình thân nói một câu: "Cô nên biết rằng, tôi luôn muốn có được Hoắc Đình Thâm, cho dù thế nào...Hắn cũng là người thuộc về ta! Ba năm trước, người vốn dĩ đã chọn cách từ bỏ, thì nay cũng chẳng có chút tư cánh nào để quay về! Tuy rằng, cô ở bên hắn, phần nào đã có chút vấy bẩn, cũng chẳng còn hoàn mỹ như lúc đầu, nhưng mà thật ra tôi cũng không để bụng cho lắm... Thứ thuộc về tôi, cho dù không dùng được, tôi cũng sẽ tự tay mình hủy hoại, tuyệt đối không để kẻ nào chiếm lấy!"

Nghe mấy lời cô nói, Lê Tuyết Tâm thật sự không thể nào tiếp thu, nhìn cô bằng ánh mắt quái dị.

Trì Vi cũng chẳng rảnh rỗi để phí thời gian thêm nữa, nhanh chóng lái xe rời đi.

"Trì Vi, anh ấy là người, không phải là đồ vật! Cô đừng nên cố chấp giữ lấy nữa, anh ấy nhất định sẽ không bao giờ yêu cô..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Hoắc Đình Thâm sức khỏe thật sự rất trắng kiết

Đột nhiên, Lê Tuyết Tâm nắm lấy cửa xe, bình tĩnh nói.

"Yêu."

Thấy đối phương đã hiện nguyên hình, Trì Vi cảm thấy thật buồn cười: "Tôi muốn hắn yêu để làm gì."

"Cô..."

Lê Tuyết Tâm uất nghẹn, ngơ ngác nhìn theo cô gái trước mặt.

"Tình yêu của đàn ông, có thể kéo dài được bao lâu. Cô cũng ngây thơ quá rồi, chỉ cần như thế thôi tôi cũng đã thấy đủ! Ba năm trước, hắn không yêu cô, vậy thì hiện tại có sao?"

Trì Vi bình thân hỏi ngược lại, về mặt hết sức thân thiện.

Nhất thời, Lê Tuyết Tâm như sững lại, cô tình nói: "Anh ấy hiện tại tất nhiên vẫn rất yêu tôi..."

"Hừ, ra là như thế. Có thể, hắn còn tình cảm với người, nhưng mà thật ra chỉ là cảm giác nuôi tiếc trước đây, sớm đã theo sự ra đi của cô năm đó mà phai nhạt! Ít nhất, cô cũng nên nhìn xa một chút, hắn không đủ sức bảo bọc cô, nếu không tính đến lợi ích của việc nhà học Hoắc từ hôn tôi, thì càng chẳng có lý do nào để cưới cô về!"

Nói xong, Trì Vi hất cánh tay đang bám vào thành cửa của Lê Tuyết Tâm "Buông tay ra, hay là cô lại muốn thêm một lần nữa hoảng sợ! Chỉ là lần này, ta không chắc cô có còn gặp may như trước nữa hay không, liệu có thể giữ được đứa bé này..."

Nghe thấy giọng điệu châm biếm của Trì Vi, Lê Tuyết Tâm tỏ vẻ lúng túng, thân thể nhất thời cứng đờ.

"Thật ra nếu như tôi không ra tay, cô nghĩ đứa nhỏ này cũng có thể được sinh ra sao..."

Lúc này, cô nói thêm nửa câu.

Lập tức, sắc mặt Lê Tuyết Tâm thật khó coi, mặc dù đang là mùa đông, nhưng sống lưng vẫn cảm thấy ớn lạnh: "Trì Vi, cô muốn làm gì ta."

Nghe thấy thế, về mặt Trì Vi cũng dần ngán ngẫm, tùy ý nói: "Không, không phải tôi muốn làm gì.

Mà là tôi muốn xem nhà họ Hoắc sẽ làm gì... cô không tin sao. Chỉ cần tôi không muốn con trai cô ra đời, phần việc còn lại người nhà họ Hoắc sẽ thay ta làm..."

"Cô đừng nói hàm hồ! Trì Vi, Cô là kẻ điên, đứa trẻ này là máu mủ của nhà họ Hoắc, bọn họ sẽ không bao giờ làm như thế..."

Thái độ của cô hết sức hồ hững, tỏ ra chẳng mấy bận tâm, về mặt chẳng chút thay đổi, lời nói ra cũng chẳng có chút kẻ hồ, thế nên, Lê Tuyết Tâm chẳng thể nào giữ được vẻ bình tĩnh như lúc ban đầu.

Thân thiện nhìn thẳng vào Lê Tuyết Tâm, cô ta vẫn nắm lấy cửa xe không buông ra, vội dứt khoát đưa tay đẩy r: "Lê Tuyết Tâm, cũng chỉ là một đứa trẻ, người cho rằng với thân phận của mình có thể bước vào cánh cửa nhà quyền thế sao. Hoắc Đình Thâm tuổi trẻ tài cao, sức khỏe trắng kiết, nếu nói muốn có con, thật chẳng thiếu người tình nguyện sinh cho anh ta, thậm chí cũng có thể tùy ý chọn người phụ nữ ưu tú nhất, thế nên, cái thai này cũng chẳng thể cứu vớt nổi giá trị của cô..."

Đẩy tay Lê Tuyết Tâm ra, Trì Vi khởi động xe, bình tĩnh nói thêm một câu: "Vẫn là câu nói cũ, cô đừng nên quá đề cao bản thân."

Tức thì, Trì Vi lái xe rời đi, bỏ lại Lê Tuyết Tâm sắc mặt trắng nhợt, không chút sức sống, chao đảo suýt ngã xuống đất.

Nghĩ đến những lời Trì Vi vừa nói, cô đưa tay lên ôm mặt, nước mắt bỗng chốc rơi xuống...

Đỗ xe xong, khuôn mặt Trì Vi vẫn hết sức bình thân, chậm rãi tiến vào biệt thự.

Mặc dù, cùng Lê Tuyết Tâm đấu khẩu, từ đầu đến cuối đều thắng thế, nhưng cũng không thể nào không thừa nhận.

Lê Tuyết Tâm đang mang thai, điều này không có cách nào có thể chối cãi.

Vừa đặt chân vào biệt thự, Trần tẩu đã bước nhanh đến bên: "Đại tiểu thư, tối qua cô đã đi đâu. Một đêm không về nhà, lão gia thực sự đã rất tức giận..."

"Hừ, vậy cứ để ông ấy nổi giận đi!"

Tri Vi thuận miệng đáp, cũng chẳng hề lưu tâm.

Cho dù cô nhìn thấy bố, hay bố nhìn thấy cô cũng đều như nước với lửa, vốn dĩ không hề hòa hợp, tức giận nhiều hay ít, cũng chẳng có gì khác cả!

Điều này cũng chẳng có gì lạ, Trần tẩu tiếp tục nói: "Đại tiểu thư, con trai nhà họ Hoắc và mẹ anh ta vừa mới đến, hiện tại đang ở cùng lão gia trong thư phòng..."

Trong nháy mắt, Tri Vi tối sầm mặt lại, gấp rút bước lên lầu, đi nhanh đến thư phòng.

Không để tâm đến chuyện gõ cửa, cô trực tiếp đi vào bên trong.

Trước mặt đã nghe thấy, một giọng nam ôn hòa vang lên: "Bác trai, nếu như không nhận đứa trẻ đó, như vậy việc kết hôn xem ra... Thật sự không còn cần thiết! Hai nhà họ Trì, Hoắc vẫn là nên từ hôn thì hơn."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 106: Cô tiến đến trước mặt anh ta: “Cô ấy...”

Lời vừa dứt, cửa phòng mở ra, cô xuất hiện trước cửa.

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên im ắng.

Cuối cùng, mẹ Hoắc Đình Thâm đành lên tiếng trước, cười dịu dàng với Tri Vi, nhẹ nhàng nắm lấy hai tay cô: "Vi Vi, sao giờ con mới về. Chúng ta là đang bàn luận về chuyện kết hôn..."

Sáu năm trước, vào lúc mẹ cô lên thiên đường, Tri Vi gặp gỡ Hoắc Đình Thâm.

Cũng vào thời gian này, khi cùng Hoa Lan Tây học chung trường, hần đưa đón em gái đến trường nhân tiện đón cả cô, thỉnh thoảng cùng đi đến nhà họ Hoắc, thế nên đối với bà Hoắc trở nên quen thuộc cũng phải.

Tri Vi thừa biết, bà Hoắc rất thích mình, không... so với việc thích bản thân cô, thì nói thích lợi ích mà bản thân cô mang lại thì đúng hơn!

Tuy nhiên, đối với cô mà nói, hai người cũng có rất nhiều điểm chung.

Chẳng qua là, cô từ đầu đến cuối cũng chỉ vì muốn có được Hoắc Đình Thâm.

"Con rể Hoắc, ở lễ đính hôn, cậu bỏ lại con gái ta. Bây giờ lại đến đây tuyên bố đã khiến người phụ nữ khác có thai, muốn sinh ra đứa trẻ đó, cậu xem ra chính là muốn biến nhà họ Trì thành trò cười!"

Đúng lúc này, Trì Viễn thăm trầm mở miệng, cơ hồ có vẻ như đang nổi giận.

"Ông Trì, chuyện này đều là do Đình Thâm nhà tôi làm sai! Nó chỉ là thuận miệng nói, chúng ta vẫn nên thương lượng kỹ hơn..."

Bà Hoắc vội khuyên giải, hướng ánh mắt về phía Tri Vi, ánh mắt đầy vẻ kỳ vọng: "Vi Vi, con hiểu rõ Đình Thâm nhất, nó chính là để thương người quá, sợ sức khỏe cô ta không ổn định, phá thai nhất định sẽ ảnh hưởng đến chuyện sinh nở sau này, cho nên mới đành thuận theo tự nhiên, chứ không hề nảy sinh chuyện tình cảm nào! Con hãy yên tâm, một kho cô ta sinh con xong, ngay lập tức sẽ rời đi, vĩnh viễn không bao giờ trở về nước nữa..."

Bên tai vẫn nghe tiếng bà Hoắc không ngừng nói thêm điều gì đó, chỉ là cô đã sớm không còn tâm trí, hướng toàn bộ ánh nhìn về phía người đàn ông trước mặt.

Qua sáu năm, hần càng trở nên tuấn tú, trưởng thành và chín chắn, giống như vẫn là Hoắc đại ca mà cô từng quen biết, nhưng có gì đó không giống Hoắc đại ca nữa!

Bỗng dưng, Tri Vi bỏ tay bà Hoắc ra, chậm rãi tiến dần về phía trước mặt hần: "Đứa trẻ đó, anh thật sự muốn giữ lại sao?"

Hoắc Đình nóng lòng nhìn cô gái trước mặt, trên mặt một chút cũng không để lộ cảm xúc, tiếng nói lạnh lùng trầm ổn: "Tri Vi, nếu em không muốn, thì chi bằng hãy đồng ý từ hôn đi."

"Đình Thâm, con đừng nói xằng bậy. Con và Vi Vi lớn lên bên nhau, vốn dĩ đã là thanh mai trúc mã, nếu bây giờ con bỏ qua Vi Vi, sau này nhất định sẽ phải hối hận đấy..."

Bà Hoắc kịch liệt phản đối, thái độ vô cùng căng thẳng.

Bên cạnh, Trì Viễn nhìn đứa con gái đêm qua không về, chống chiếc ba tong đứng dậy: "Thôi nếu như đã như thế, chuyện kết hôn của hai nhà Trì, Hoắc chúng ta cứ vậy mà hủy bỏ..."

"À không, ta chấp nhận. Nếu đó là đứa trẻ anh một mực muốn giữ lại, vậy thì cứ việc giữ lại nó đi!"

Tri Viễn còn chưa nói xong, đứng trước mặt với nhan sắc xinh đẹp, vội cắt lời.

Cô trực tiếp đồng ý như vậy, thật sự không khỏi khiến mọi người bất ngờ.

Hoắc đình Thâm vốn dĩ cũng không giữ được bình tĩnh, kinh ngạc nhìn cô, không hề nghĩ đối phương sẽ đồng ý chuyện này... Lúc đầu, hần đã cho rằng Tri Vi nhất định sẽ từ chối, hôn lễ giữa hai gia đình nhất định cũng sẽ không thể tiến hành, khiến cho mẹ hần hết hy vọng!

Chỉ là không hề nghĩ, cô lại dễ dàng chấp thuận.

Nhất thời, tâm trạng Hoắc Đình Thâm thật không biết dùng từ gì để diễn tả.

Sao phải vậy chứ, cứ như thế miễn cưỡng ở bên nhau, chắc chắn ai cũng không được vui vẻ!

"Vi Vi, ta biết con là đứa trẻ hiểu chuyện mà..."

Bà Hoắc giãn cơ mặt, vừa cười vừa nói.

Ngay lập tức, Trì Vi thần nhiên buông thêm một câu: "Đứa trẻ này sinh ra cũng được. Chỉ là sau khi kết hôn, nó không thể có được danh phận là con trai tôi..."

"Nếu như không lấy danh nghĩa là con của em, không lẽ cứ vậy để nó là con riêng sao!"

Hoắc Đình Thâm thâm trầm nói chuyện, xem như nhắc cho cô hiểu.

"Đây chính là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi! Mẹ à, còn có vấn đề gì sao?"

Trì Vi một bên nói với Hoắc Đình Thâm, một mặt lại hỏi lại bà Hoắc.

Nghe thấy lời này, bà Hoắc hoàn toàn không khỏi vui mừng, nếu như không phải đứa con trai này cố chấp, một mực muốn bảo vệ đứa trẻ trong bụng Lê Tuyết Tâm thì bà đã sớm phải người giải quyết trong êm đẹp rồi.

Bằng không, chỉ vì một cái thai, liền muốn bước chân vào cửa nhà họ Hoắc, như vậy thì thành ra cửa nhà họ Hoắc cũng thấp hèn quá rồi!

"Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề..."

"Không được! Ta không cho phép..."

Bà Hoắc còn chưa dứt lời, Trì Viễn đã vội cầm chiếc gậy ba ong đập mạnh xuống đất, hoàn toàn nổi cơn tức giận.

"Trì Vi, con là con gái nhà họ Trì, sao có thể tùy tiện nuôi dưỡng con riêng cả kẻ khác được! Tin này một khi truyền đi, người ngoài liền sẽ nghĩ như thế nào. Con không biết xấu hổ, nhưng nhà họ Trì vẫn phải giữ danh tiếng!"

Trì Vi khẽ cau mày, khó hiểu hỏi lại: "Nuôi con riêng của chồng, chính là không biết xấu hổ sao?"

Cũng chỉ là một đứa trẻ, không lẽ không thể nuôi nổi..."

Lời vừa dứt, hàng lông mi của cô khẽ buông xuống, ngữ khí cũng trở nên bất cần: "Lão Trì, khôn phải ông năm đó cũng như vậy sao, kết hôn với mẹ ta còn chưa được ba tháng, liền bị Diệp Tổ Chi quyến rũ, sinh ra một đứa con rồi, nuôi dưỡng ở bên ngoài, như vậy lẽ nào không phải là không biết xấu hổ. Xem ra, phụ nữ đều như nhau, luôn có điểm chung..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chỉ cần, anh ở bên cạnh tôi

Nghe Trì Viễn nói xong Trì Vi tức đến nghẹn cả cổ, tay run nhất thời vì giận dữ.

"Đương nhiên, tôi và mẹ tôi không giống nhau, bà ấy hôn mê dài mà chết, còn để người ta cướp đi vị trí phu nhân của mình. Nhưng tôi, mãi mãi sẽ là Hoắc phu nhân ... Đình Thâm, anh nói có đúng không?"

Trì Vi nhấn mạnh âm cuối, quay về phía Hoắc Đình Thâm cười nhạt một cách nhẹ nhàng.

Cuối cùng chắc vì chột dạ và không nhẫn nhịn được nữa, lạnh lùng nói câu tiếp theo: "Người không ngại mất mặt cũng không thấy mất mặt... Nhưng đến lúc nào đó, đừng quay về cái Trì Gia này mà khóc lóc! "

Bà Hoắc nhìn Trì Viễn, cảm thấy có chút quá đáng, bước lên hòa giải một cái.

Vì vậy bà ra hiệu với con trai mình: "Đình Thâm, chuyện này dù sao cũng là con sai, con cùng Vi Vi cố gắng nói chuyện. Sau đó cứ tiếp tục kết hôn, đừng để lại bất kỳ nút thắt nào..."

Sáu năm qua, bà đã để ý Trì Vi cho con trai mình, vì lẽ đó ắt có niềm tin, Trì Vi sẽ đồng ý thỏa hiệp chuyện đứa trẻ, lúc này mới đi tới cửa.

Hoắc gia tuy là danh môn, nổi tiếng nhưng vẫn trì trệ không có gì mới mẻ.

Leo lên chiếc ghế của tứ đại danh môn, ắt mang cho Hoắc Gia nhiều lợi ích, chắc chắn khác bình thường ... Đặc biệt là Trì Vi, nhất định nắm giữ cổ phần của Trì Gia.

Có người nói, năm đó thành lập công ty, chính là do Bạch Thanh Thu góp vốn, vì lẽ đó, quan hệ cổ phần ở công ty, cơ bản sẽ chia đều cho hai người.

Bạch Thanh Thu chết rồi, nếu cổ phần không để lại cho đứa con gái duy nhất thì để lại cho ai.

Chưa kể đến, nếu như Hoắc Đình Thâm cưới Trì Vi làm vợ, ắt sẽ có được nửa cái gia tài nhà họ Trì!

Vì lẽ đó, một cô con dâu tương lai như Trì Vi, có dơ bẩn cỡ nào đi chăng nữa, so với nửa Trì Gia, cần bản không đáng nhắc tới.

Khi bọn họ rời đi, thư phòng chỉ còn sót lại hai người là Trì Vi và Hoắc Đình Thâm

Trì Vi nhìn ấm trà trên bàn sách, tiện tay rót một chén trà, Trì Viễn thích uống trà, thân thể lại không được khỏe nên đầu đó có vị thuốc.

Không hiểu sao, cầm chén trà, tâm tư bất định, đột nhiên cô nhớ đến Bạc Dạ Bạch.

Trước kia anh ta cũng có pha cho cô một chén trà thảo dược tương tự như chén trà này.

"Trì bá phụ nói, một đêm cô không về, vậy cuối cùng cô ở cùng ai."

Bỗng dung anh ta mở miệng hỏi trước một câu như vậy.

Nhất thời Trì Vi nghiêng đầu nhìn anh ta, mái tóc dài buông xõa xuống. "Một đêm không về, ở cùng một người đàn ông. Đương nhiên sẽ không làm chuyện gì khác, cũng sẽ không để cho anh làm cha đâu..."

Câu nói của cô Hoắc Đình Thâm cảm thấy vô vị, nhất thời không muốn truy hỏi, mà chỉ đổi giọng nói: "Tại sao không thể hủy hôn."

"Tại sao muốn tri hoãn? Chẳng qua, mọi chuyện không tới mức không có cách nào cứu chữa."

Trì Vi nâng chén trà lên, thản nhiên uống một cái.

"Dù cho mãi mãi tôi không yêu cô... Như tôi đã nói, sau khi kết hôn, bao không bao giờ chạm vào cô, cô vẫn muốn gả cho tôi."

Thời khắc này Hoắc Đình Thâm không rõ ra sao, nhưng muốn nói rõ ràng phải trái, để xem phản ứng của cô.

Chỉ tiếc Trì Vi vẫn hồn nhiên không để ý, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Đột nhiên, anh ta phát hiện, quen biết Trì Vi sáu năm... Tận mắt chứng kiến cô trưởng thành nhưng chưa bao giờ nhìn thấu tâm can cô!

"Điều này không quan trọng, chỉ cần anh ở bên cạnh tôi, tất cả đều ổn thôi..."

Trì Vi hờ hững nhìn Hoắc Đình Thâm, ung dung thong thả nói chuyện.

Hay là cô ấy một lòng muốn ở bên cạnh mình, Hoắc Đình Thâm nghi ngờ nhìn cô: "Trì Vi, cô thật sự

... Quan tâm tôi vậy sao."

Thế nhưng không hiểu sao, trong ánh mắt vắng lặng của cô, hình như không hề có sự tồn tại của anh ta.

"Nếu cô đồng ý ở bên cạnh tôi, vậy hãy chấp nhận đứa bé, cuộc hôn nhân này của chúng ta là trên danh nghĩa, Nó không thể là đứa con ngoài giá thú..."

Bỗng dung Hoắc Đình Thâm nói vậy, ánh mắt sâu thẳm không nói ra được.

"Đứa con của tiểu tam, phải là con riêng. Nếu, cô ta vẫn muốn sinh đứa bé ra, nên chấp nhận điều đó. Bằng không, phải bỏ đi, không phải sao."

"Trì Vi, cô đừng ép tôi! "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Đứa con ngoài giá thú cả ngày gọi tôi...

Bỗng dung Hoắc Đình Thâm nói vậy, rõ ràng rất kiên trì.

"Oành.."

Cô lễ vì cơ thể không khỏe, Trì Vi không đủ sức, tiện tay đặt chén trà xuống.

Ai ngờ, không cẩn thận làm rơi chén trà xuống đất, vỡ thành từng mảnh, nước văng tung tóe.

Cô nghiêng đầu đón nhận ánh mắt của Hoắc Đình Thâm, ý cười biến mất: "Tôi biết anh lo lắng cho lợi ích của Hoắc gia, không thể chủ động từ hôn. Nếu chính anh mở miệng, Hoắc bá mẫu sẽ rất thất vọng. Tôi cũng biết anh cảm thấy chuyện liên quan đến đứa bé tôi không thể chấp nhận được, việc kết hôn cũng bị trì hoãn... Anh nhìn đi, Hoắc Đình Thâm, tất cả mọi chuyện tôi đều biết."

Dừng lại một chút, Trì Vi nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời có chút mờ mịt: "Chỉ là, anh không biết, đối với tôi mà nói... Sự tồn tại của anh, rất quan trọng! Đình Thâm, tôi lại bị coi thường như vậy, cuối cùng... Là ai ép ai đây."

Nghe từng câu của Trì Vi, Hoắc Đình Thâm không nói thêm được gì.

Với Trì Vi hẳn không phải là không cảm tình, vậy nhưng đối với Lê Tuyết Tâm anh ta không cách nào bỏ mặc!

Một lúc sau anh ta mới mở miệng, trầm giọng nói: "Việc kết hôn, có thể tiếp tục, cô sẽ là người vợ duy nhất của tôi. Trì Vi, chỉ là đứa bé do Tuyết Tâm sinh ra, nó không thể là con riêng..."

Vừa nói Hoắc Đình Thâm vừa nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô, có một sự trầm lặng không nói hết được: "Trì Vi, cô ấy không giống cô, cô cái gì cũng có, cô ấy không có gì cả. Mất đi đứa bé, lại không thể sinh con nữa, khả năng sẽ hủy hoại nửa đời còn lại. Vì vậy, nó nhất định phải được sinh ra... Coi như là con của chúng ta, với cô ấy không có quan hệ gì."

Trì Vi vẫn vậy, khuôn mặt không chút thay đổi: "Coi như, cô ta không thể sinh sản, cũng có liên quan gì đến tôi? Lại không phải do tôi làm cho cô ta bỏ lên giường cùng vị hôn phu của mình..."

"Trì Vi, cô nhất định phải lòng dạ độc ác như vậy sao?"

Hoắc Đình Thâm trầm giọng nói chuyện, trong đôi mắt có một màn sương dày đặc.

Rất nhanh anh ta hít một hơi, lấy lại chút bình tĩnh, chăm chú nói một lời: "Tri Vi, riêng chuyện này, cô phải chấp nhận. Chuyện cô đánh mất bản thân, tôi không thêm đề ý! Sau này, chúng ta cố gắng mà sống hết đời..."

"Chỉ nghĩ đến, đứa bé cả ngày kêu tôi " Mẹ mẹ " ... đã cảm giác thật sót ruột rồi! "

Tri Vi khẽ mỉm cười, tự mình nói chuyện giễu cợt.

Tiếp theo cô nhìn Hoắc Đình Thâm, hiếu kỳ hỏi: " Tuy rằng tôi không biết, tại sao cô lại quan tâm Lê Tuyết Tâm như vậy. Chỉ là thông minh như cô, lẽ nào thật sự không nhìn ra, cô ấy có ý lựa chọn đêm đính hôn đề xuất hiện."

Với câu hỏi bất ngờ như vậy, Tri Vi nhất thời rất ngạc nhiên: " Há, lý do, chắc anh biết a! "

" Vậy sao, cô chưa nghĩ tới, ngay từ lúc bắt đầu, chuyện cô ấy về nước, lên giường, mang thai, tất cả đã được tính toán từ trước ..."

" Tri Vi, được rồi! Cô là người như thế nào, tôi tự khắc biết, không cần chửi rủa nữa ..."

Hoắc Đình Thâm lạnh lùng cắt ngang, không muốn tiếp tục nghe những lời hươu vượn từ cô.

Đối với điều này Tri Vi cảm thấy vô vị, tiện tay quấn mái tóc dài óng ánh, kiêu diễm nở nụ cười: " Kỳ thực, chuyện này không phải là không thể hòa giải. Không nói đến chuyện nuôi dưỡng đứa bé trên danh nghĩa, nếu anh muốn Lê Tuyết Tâm nuôi tôi cũng sẽ đồng ý! Chẳng qua, anh vẫn còn tình cảm với cô ta, tôi sẽ tác thành cho hai người ..."

" Tri Vi ..."

Nghe vậy Hoắc Đình Thâm nhúm mày, trái tim đột nhiên nhói lên.

Không biết tại sao, thấy cô như vậy, anh ta càng không muốn nghe lời cô nói!

" Không phải anh hỏi tôi, một đêm không về nhà như vậy tôi ở đâu. Tôi sẽ trả lời một lần nữa, tôi a ... ở cùng một người đàn ông khác! Anh phải biết, người đó là người đàn ông đã lấy mất tôi vào đêm tân hôn ... Anh ta hiện tại là do tôi bao dưỡng! "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Nếu như tôi nói, người bỏ thuốc chính là...

Liên quan đến chuyện bao dưỡng, Tri Vi nói rất nhẹ nhàng, như là đang bàn luận khí trời.

Tuy rằng bao nuôi chưa thành công, và lại mục đích bắt đầu tất cả cũng là vì Tri An.

Chỉ là Tri Vi vô vị nghĩ, sự tình đã bết bát như vậy, gay go thêm một chút cũng chẳng sao!

" Tri Vi, cô nói cái gì, lặp lại một lần nữa! "

Khuôn mặt Hoắc Đình Thâm như tối sầm lại, đặt bàn tay lên vai cô, gần như muốn bóp nát.

Phản ứng của Tri Vi trái ngược lại, cô không thêm nhìn bờ vai hôm đang đau đớn, chỉ nhẹ nhàng nói chuyện: " Dù có nói bao nhiêu lần, cũng đều như nhau, tôi bao nuôi một người đàn ông ..."

" Tri Vi, sao cô lại thấp hèn như vậy, một chút tự ái cũng không có! "

Không chờ cô nói xong, Hoắc Đình Thâm đã vung tay một cái.

Thân thể Tri Vi vốn đã ốm yếu, bỗng dưng bị tát một cái như vậy liên lão đảo va phải bàn học, miễn cưỡng chống hai tay lên bàn, lúc này mới ổn định thân hình.

Tiếp theo cô nghiêng đầu nhìn Hoắc Đình Thâm, vẻ mặt ngây thơ mà lại vô tội: " Thấp hèn sao? "

Không chỉ là bao nuôi, tôi còn có thể đảm bảo, sẽ giúp anh mãi mãi không phải làm cha! Đương nhiên, nếu bất ngờ mang thai, tôi có thể sẽ giống Lê Tuyết Tâm, trực tiếp xóa sạch tất cả. Hết cách rồi, là anh nói trước, sau khi kết hôn sẽ không chạm vào tôi, tôi cũng không thể ... cả đời sống phòng thủ như vậy chứ."

Nghe thấy câu nói khiêu khích ấy, anh ta cảm thấy hoàn toàn đã bị đụng vào điểm mấu chốt của chính mình.

Bỗng dưng Hoắc Đình Thâm vỗ hai bàn tay, lạnh lùng nhìn cô, ăn nói rất mạnh mẽ: " Tri Vi, cô là đồ đáng phụ! "

Tri Vi vẫn một tay cuộn mấy lọn tóc, bình tĩnh cười nhạt: " Há, bao nuôi, mà gọi là đáng phụ sao? "

Nói xong Tri Vi một lần nữa đứng dậy, dựa lưng vào bàn học, hơi nghiêng đầu, một sự hờn giận và quyền rũ hiện ra: " Đình Thâm, anh đang tức giận cái gì đấy? Anh nuôi người yêu cũ, tôi cung chiều người mới, như vậy không tốt sao."

Hoắc Đình Thâm không thể nào tin được, cô lại nói chuyện bao dưỡng một cách hiển nhiên như vậy.

Chỉ là đến cùng, anh ta không thể thờ ơ, không thể không động lòng, cố gắng kiềm chế: " Tri Vi, cô không phải là một đứa trẻ, nên biết rõ bản thân đang làm gì, cuộc đời mình cô phải tự chịu trách nhiệm, đừng nên lãng phí..."

" Nếu như đêm định hôn, Lê Tuyết Tâm chưa từng xuất hiện, anh sẽ không vì cô ta, mà bỏ lại tôi một mình ..."

" Trì Vi, đến bây giờ mà cô vẫn nói dối như vậy sao? "

Nhìn cô gái đang đứng trước mặt, Hoắc Đình Thâm chỉ cảm thấy thật thất vọng, muốn cắt ngang mọi lời.

" Chuyện tối đó đã được điều tra, căn bản không có ai bỏ thuốc cô! Tất cả những thứ này, đều là cô tự biên tự diễn ..."

Nghe xong Trì Vi chỉ cảm thấy buồn cười, nhìn thẳng vào Hoắc Đình Thâm: " Sờ dĩ, không điều tra ra được chuyện này, là bởi vì, người làm chuyện này là người anh chưa bao giờ nghĩ tới ..."

" Trì Vi, cô muốn nói cái gì đây."

Hoắc Đình Thâm nhú mày, chỉ cảm thấy cực kì nặng nề.

Hàng lông mi của Trì Vi lại buông xuống như những cánh bướm, giọng nói bỗng dưng trầm lặng: "

Nếu như tôi nói, người bỏ thuốc tôi là Hoắc Lan Tây, anh có tin không."

" Hoang đường! "

Ngay lập tức, Hoắc Đình Thâm nói to, một lời phủ nhận: " Trì Vi, tôi thật sự không biết, tại sao cô... lại biến thành người như vậy. Lan Tây, con bé là em gái tôi! Cũng có thể coi như cùng cỡ lớn lên, vậy mà cô còn đổ oan cho nó. Nó làm sao có khả năng làm ra chuyện lớn như vậy ..."

" Chung quy ... Anh không tin tôi! "

Trì Vi nhàn nhạt nói, tâm tình cũng giống như thường ngày.

Cho đến bây giờ, Hoắc Lan Tây vẫn thăm mền A Tầm, vẫn luôn tìm mình hỏi thăm anh ấy ... Nhưng mà cô luôn lảng tránh, vì A Tầm là nữ giả nam.

Lâu dần, Hoắc Lan Tây lòng sinh bất mãn, có mà không yêu được, thành ra căm hận.

Chỉ là, cô ta không tìm tới A Tầm, mà lại tìm mình.

Lúc này Trì An lại vừa xuất hiện, thuận miệng giật dây hai câu, khiến Hoắc Lan Tây oán giận mình, tất cả lên đến đỉnh điểm!

Bỏ thuốc sao, cũng chẳng có gì lạ.

" Kết hôn, tôi không hoãn. Con riêng, tôi không chấp nhận! Nếu như, anh nhất định ép tôi, thì ... Lại như anh nói, anh nuôi dưỡng Lê Tuyết Tâm, tôi bao nuôi Bạc Dạ Bạch! Đình Thâm, không phải anh nói tôi ép anh sao? Lúc này, mới thật sự là buộc anh phải lựa chọn ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Hoắc Đình Thâm nói chuyện nhẹ nhàng

Xong xuôi tất cả, Trì Vi cao giọng nói một câu như vậy.

Nhất thời Hoắc Đình Thâm không thể nào hiểu được, sâu sắc nhìn cô: " Trì Vi, đây chính là tình cảm của cô sao? Bởi vì, tôi đã bỏ cô lại ở đêm tân hôn, cô cùng người khác lên giường, dù cho ... cô có không bị bỏ thuốc! "

Nghe vậy, hàng lông mi của cô khẽ run, trái tim nhói đau: " Nếu, anh vẫn cho rằng tôi đang nói dối, thì đây mới là chân tướng! Được, tôi thừa nhận với anh, như anh mong muốn, đây chính là sự thật

..."

Nếu, anh ta bị thương một chỗ, làm sao cô chỉ có thể lo cho thân mình.

Ngay cả khi anh ta là người đàn ông cô mong muốn, cô vẫn sẽ không thua sót trả thù đối phương, ba, năm, mười phần như vậy!

Trì Vi hùng hờ nghĩ, bản thân mình thật giống một con nhím, vừa yên lặng nhưng cũng không ngừng đâm đối phương chảy máu.

Thấy cô hiển nhiên thừa nhận như vậy, đầu tiên Hoắc Đình Thâm im lặng, sau đó nở một nụ cười châm biếm: " Ha, Trì Vi, người như cô, tôi cảm thấy thật đáng thương, muốn được lần nữa chăm sóc cô, rõ ràng... Cô không cần tôi, không cần bất cứ người nào! Chứng rồi loạn tình dục. Tôi làm sao tin cô đây ..."

Nghe xong, bất giác Trì Vi nắm bàn tay lại, móng tay đã lún sâu vào lòng bàn tay tự khi nào.

Giật mình Hoắc Đình Thâm mở miệng quay về phía cô: " Trì Vi, cô có biết hay không, so với Tuyết Tâm,... cô kém ở chỗ nào."

Trực giác cảm thấy lời tiếp theo của anh ta chắc chắn sẽ đâm thủng lòng người.

Nhưng sắc mặt Trì Vi vẫn bình tĩnh, thậm chí cắn môi, như cười cảm động: " Há, kém ở nơi nào. "

Ngay lập tức hai ánh mắt thẳng tắp đối đầu nhau, Hoắc Đình Thâm nhẹ nhàng nói, như là đâm thẳng vào tim gan cô: " Tuyết Tâm, dù không thuần túy đi chăng nữa, nhưng chí ít ... Vẫn

sạch sẽ hơn so với cô! Lúc cô ấy dành cho tôi, là lần đầu tiên ..."

"Trì Vi, còn cô, là lần thấy mấy, cô liệt kê xem?"

Quả nhiên, đau thấu tim gan!

Bỗng dưng Trì Vi nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục nghe, không muốn nhìn cũng không muốn lý lẽ gì thêm!

"Trì Vi, tình cảm của cô, rồi người cùng cô, ... quá dơ bẩn."

Đây là câu cuối Hoắc Đình Thâm nói, nói xong Trì Vi có thể cảm nhận, anh ta đang đi về hướng cửa, không chút lưu luyến rồi đi.

Ngày sau đó, cô mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn bóng lưng hắn, vừa vịn khuất sau cánh cửa.

"Oành.."

Cửa thư phòng đóng sầm lại một cái.

Thân thể Trì Vi đã suy yếu, dựa bàn học thật lâu, ngơ ngác thì thầm hỏi: "Ta ... Quá dơ bẩn sao? "

Nhưng trên thực tế, hai lần đính hôn trước đều là cô cố ý phá hủy, mặc kệ danh tiếng trở nên thấp kém, cũng chỉ là để gả cho anh ta.

Cô cũng nghĩ đem bản thân không chút tỳ vết dành cho hắn, thế nhưng chính tay em gái hắn lại bỏ thuốc, hắn thì lựa chọn Lê Tuyết tâm, sẵn sàng vứt bỏ mình, tất cả chính là anh ta!

Tại sao ... bây giờ bản thân lại cô ra nông nổi này.

"Ô uest sao? "

Trì Vi vẫn thều thào hỏi lại, thân thể suy yếu, ngã nhào xuống đất, vòng hai tay ôm lấy người.

Vậy thì, hãy để sự ô uest đó tồn tại đi.

...

Vì việc kết hôn không mấy suôn sẻ, hai mẹ con Hoắc Gia vẫn không ở lại, cùng nhau vội vã rồi đi.

"Đình Thâm, là chính con nói, chỉ cần Vi Vi chấp nhận chuyện đứa bé, con sẽ không nhắc lại chuyện từ hôn đúng không! "

Bà Hoắc nặng nề nhìn con mình, nhắc nhở một câu như thế.

Hoắc Đình Thâm ngoảnh mặt làm ngơ, trong đầu những hình ảnh ở thư phòng khi này không ngừng hiện lên, cảm thấy pháp phòng thấp thòm không nguôi .

"Đình Thâm ..."

"Trong mắt các con, lợi ích quan trọng như vậy? Quan trọng đến mức chúng ta nhất định phải hy sinh chuyện hôn nhân! "

Bà Hoắc lại nói, Hoắc Đình Thâm đột nhiên dừng lại, lạnh lùng cắt ngang.

Nhất thời, Bà Hoắc hơi run, cố gắng tận tình khuyên bảo: " Chuyện làm sao có thể gọi là hy sinh. Đình Thâm, con đối với Vi Vi, cũng không phải là không có cảm tình ... "

(Tôi cũng muốn hào nhoáng không chút tỳ vết nào yêu anh, chỉ là anh xuất hiện quá trễ, rất muộn

... Từ lâu tôi đã không cẩn thận, làm bản thân mình dưới thân người khác.)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ba năm trước, được Lê Tuyết Tâm cứu giúp

Lời vừa dứt, bà Hoắc nghĩ đến Lê Tuyết Tâm, không hề che giấu vẻ căm ghét: "Nếu như ba năm trước, Lê Tuyết Tâm không xuất hiện, thì con với Vi Vi mới là một đôi! Lần này, ta chấp thuận, cho phép cô ta sinh ra đứa bé, cũng là vì nhớ chuyện lúc trước, cô ta có công cứu mạng con..."

Nghe thấy thế, Hoắc Đình Thâm lẳng lặng tiến về phía trước, chậm rãi rời khỏi biệt thự nhà họ Trì.

Chỉ nhàn nhạt hạ thấp giọng buông lại một câu: "Cô ấy đã không còn là Vi Vi của trước đây nữa rồi..."

Bà Hoắc có chút không hiểu được ý nghĩa lời của con trai, hắn là hắn đang nhắc đến những lời đồn đại kia, ánh mắt sáng lên: "Đình Thâm, là vì mọi người đều đã thay đổi, Vi Vi cũng đã trải qua mấy lần yêu đương, chuyện đính hôn cũng đã không thành đến hai lần. Con bé chỉ cần có thể yên ả chuyện hôn nhân, chuyện cũ trước đây đều có thể bỏ qua..."

Đối với chuyện này, Hoắc Đình Thâm hoàn toàn không đủ kiên nhẫn, xem ra suy nghĩ của hắn và mẹ chẳng hề giống nhau.

Đúng lúc này, Lê Tuyết Tâm sau một hồi chờ đợi khổ sở, vừa nhìn thấy hai mẹ con họ đã chậm rãi tiến đến: "A Thâm, Hoắc bá mẫu..."

Bà Hoắc vừa thấy Lê Tuyết Tâm, tâm trạng liền không tốt, vội cất lên một câu cảnh cáo: "Lê tiểu thư, ta hy vọng cô có thể tuân thủ theo lời đã hứa, sau khi sinh ra đứa trẻ hãy cắt đứt hết mọi quan hệ!"

Nghe thấy thế, Lê Tuyết Tâm thoáng chốc ngẩn người, trái tim như ngưng lại một giây: "Trì tiểu thư, cô ta đồng ý để con sinh ra đứa bé sao."

Nhớ lại mấy lời Trì Vi nói ban nãy lúc gặp gỡ, cô ấy khẳng khái nhất định sẽ không bao giờ chịu từ bỏ.

Chỉ có điều cô ta luôn nghĩ, đã là phụ nữ thường tình, nhất định sẽ không bao giờ chấp nhận nuôi đứa con mà nhân tình của chồng mình sinh ra.

Cũng vì thế mà trong lòng cô ta mang chút tia hy vọng, nếu như Trì Vi không đồng ý, Hoắc Đình Thâm liền có thể dựa vào cái có này mà từ hôn!

"Nếu như không nể tình trước đây cô đã từng cứu Đình Thâm, thì ta đã sớm ra mặt rồi!"

Bà Hoắc mệt mỏi rời đi, bỏ lại một câu.

Sau đó, Lê Tuyết Tâm nhìn Hoắc Đình Thâm, khẽ cắn môi hỏi: "A Thâm, có phải vì em mà...Đã làm anh phải khó xử."

Hoắc Đình Thâm nhìn Lê Tuyết Tâm, lặng lẽ so sánh với Trì Vi.

Nếu như nói, Lê Tuyết Tâm dịu dàng như hoa dành dành, thì Trì Vi lại chính là hoa tường vi, tỏa hương sắc nhưng lại đầy gai nhọn.

"Nếu như vì em mà khiến anh phải khó xử, đứa con này thật không nên giữ lại! Từ đầu đến cuối, đều là lỗi của em..."

Nhìn người đàn ông trước mặt mãi không chịu mở lời, Lê Tuyết Tâm nhẹ giọng nói chuyện.

Cuối cùng, Hoắc Đình Thâm cũng thôi suy nghĩ, lời nói phát ra mang theo chút mệt mỏi: "Không được, sức khỏe em yếu ớt, không thể phá thai, cứ an tâm sinh đứa bé ra."

Sắc mặt Lê Tuyết Tâm trắng nhợt, trái tim cô ta dường như cũng chìm xuống, vô thức hỏi: "Trì tiểu thư, cô ấy đồng ý để đứa trẻ này có một danh phận sao?"

Thật sự, chuyện Trì Vi đồng ý để đứa bé được sinh ra đã không khỏi khiến cô ta bất ngờ... Nhưng liệu cô ấy chấp nhận xem nó như con ruột của mình hay không?

Đối với cô ta mà nói, nếu gặp phải chuyện này, e cũng khó chấp nhận.

Quả nhiên, nghe thấy câu hỏi này, Hoắc Đình Thâm khẽ nhú mày, cũng đoán được chuyện không thuận lợi, Lê Tuyết Tâm khẽ thở dài: "A Thâm, nếu như vậy thì đứa trẻ này sinh ra mãi mãi mang tiếng là con riêng, không bao giờ nhìn thấy ánh sáng. Đã vậy, chúng ta hà cớ gì cứ phải gượng ép, để đứa bé này phải chịu khổ một đời!"

Nghe Lê Tuyết Tâm nói mấy lời này, đồng tử Hoắc Đình Thâm càng thêm sâu, bỗng chốc đầy vẻ phiền muộn.

Đêm hôn đó, nếu như bản thân không uống say, để xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Thì hiện tại cũng không có kết cục khó xử như vậy.

Chung quy lại, đâu chỉ mỗi Trì Vi làm sai, lỗi này còn có của hần!

"Con của chúng ta sẽ không phải là con riêng. Trì Vi, cô ấy nhất định sẽ phải đồng ý..."

Một lúc lâu sau, Hoắc Đình Thâm mới chậm rãi mở miệng.

Chung quy chính là việc kết hôn không thể hủy, cùng Trì Vi nên duyên vợ chồng, sau đó ở bên nhau suốt đời, tốt nhất vẫn nên nghĩ cách khiến Trì Vi đồng ý chuyện này.

"A Thâm, chuyện này thực sự không được! Đứa trẻ hãy để em tự mình nuôi lớn! Anh và Trì tiểu thư cứ ở bên nhau, đừng quan tâm đến em..."

Lê Tuyết Tâm bỗng nắm lấy tay áo Hoắc Đình Thâm, cúi đầu buồn bã nói.

Thấy thế, ánh mắt Hoắc Đình Thâm lộ ra vẻ thâm trầm, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng: "Tuyết Tâm, anh sẽ không bỏ rơi em đâu."

"A Thâm, đừng như vậy...Anh đừng đối xử quá tốt với em, em thật sự không xứng."

Lê Tuyết Tâm nói ra mấy lời này, chậm rãi chẳng hề để lộ ra chút suy tính nào.

"Chẳng có gì là đáng hay không đáng cả, đây là do anh nợ em! Dù sao thì trước đây, là em đã cứu anh một mạng..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Ba năm trước, được Lê Tuyết Tâm cứu giúp

Lời vừa dứt, bà Hoắc nghĩ đến Lê Tuyết Tâm, không hề che giấu vẻ căm ghét: "Nếu như ba năm trước, Lê Tuyết Tâm không xuất hiện, thì con với Vi Vi mới là một đôi! Lần này, ta chấp thuận, cho phép cô ta sinh ra đứa bé, cũng là vì nhớ chuyện lúc trước, cô ta có công cứu mạng con..."

Nghe thấy thế, Hoắc Đình Thâm lẳng lặng tiến về phía trước, chậm rãi rời khỏi biệt thự nhà họ Trì.

Chỉ nhàn nhạt hạ thấp giọng buông lại một câu: "Cô ấy đã không còn là Vi Vi của trước đây nữa rồi..."

Bà Hoắc có chút không hiểu được ý nghĩa lời của con trai, hần là hần đang nhắc đến những lời đồn đại kia, ánh mắt sáng lên: "Đình Thâm, là vì mọi người đều đã thay đổi, Vi Vi cũng đã trải qua mấy lần yêu đương, chuyện đính hôn cũng đã không thành đến hai lần. Con bé chỉ cần có thể yên ấm chuyện hôn nhân, chuyện cũ trước đây đều có thể bỏ qua..."

Đối với chuyện này, Hoắc Đình Thâm hoàn toàn không đủ kiên nhẫn, xem ra suy nghĩ của hần và mẹ chẳng hề giống nhau.

Đúng lúc này, Lê Tuyết Tâm sau một hồi chờ đợi khổ sở, vừa nhìn thấy hai mẹ con họ đã chậm rãi tiến đến: "A Thâm, Hoắc bá mẫu..."

Bà Hoắc vừa thấy Lê Tuyết Tâm, tâm trạng liền không tốt, vội cất lên một câu cảnh cáo: "Lê tiểu thư, ta hy vọng cô có thể tuân thủ theo lời đã hứa, sau khi sinh ra đứa trẻ hãy cắt đứt hết mọi quan hệ!"

Nghe thấy thế, Lê Tuyết Tâm thoáng chốc ngẩn người, trái tim như ngưng lại một giây: "Trì tiểu thư, cô ta đồng ý để con sinh ra đứa bé sao."

Nhớ lại mấy lời Trì Vi nói ban nãy lúc gặp gỡ, cô ấy khẳng khái nhất định sẽ không bao giờ chịu từ bỏ.

Chỉ có điều cô ta luôn nghĩ, đã là phụ nữ thường tình, nhất định sẽ không bao giờ chấp nhận nuôi đứa con mà nhân tình của chồng mình sinh ra.

Cũng vì thế mà trong lòng cô ta mang chút tia hy vọng, nếu như Trì Vi không đồng ý, Hoắc Đình Thâm liền có thể dựa vào cái có này mà từ hôn!

"Nếu như không nể tình trước đây cô đã từng cứu Đình Thâm, thì ta đã sớm ra mặt rồi!"

Bà Hoắc mệt mỏi rời đi, bỏ lại một câu.

Sau đó, Lê Tuyết Tâm nhìn Hoắc Đình Thâm, khẽ cắn môi hỏi: "A Thâm, có phải vì em mà...Đã làm anh phải khó xử."

Hoắc Đình Thâm nhìn Lê Tuyết Tâm, lặng lẽ so sánh với Trì Vi.

Nếu như nói, Lê Tuyết Tâm dịu dàng như hoa dành dành, thì Trì Vi lại chính là hoa tường vi, tỏa hương sắc nhưng lại đầy gai nhọn.

"Nếu như vì em mà khiến anh phải khó xử, đứa con này thật không nên giữ lại! Từ đầu đến cuối, đều là lỗi của em..."

Nhìn người đàn ông trước mặt mãi không chịu mở lời, Lê Tuyết Tâm nhẹ giọng nói chuyện.

Cuối cùng, Hoắc Đình Thâm cũng thôi suy nghĩ, lời nói phát ra mang theo chút mệt mỏi: "Không được, sức khỏe em yếu ớt, không thể phá thai, cứ an tâm sinh đứa bé ra."

Sắc mặt Lê Tuyết Tâm trắng nhợt, trái tim cô ta dường như cũng chìm xuống, vô thức hỏi: "Trì tiểu thư, cô ấy đồng ý để đứa trẻ này có một danh phận sao?"

Thật sự, chuyện Trì Vi đồng ý để đứa bé được sinh ra đã không khỏi khiến cô ta bất ngờ... Nhưng liệu cô ấy chấp nhận xem nó như con ruột của mình hay không?

Đối với cô ta mà nói, nếu gặp phải chuyện này, e cũng khó chấp nhận.

Quả nhiên, nghe thấy câu hỏi này, Hoắc Đình Thâm khẽ nhíu mày, cũng đoán được chuyện không thuận lợi, Lê Tuyết Tâm khẽ thở dài: "A Thâm, nếu như vậy thì đứa trẻ này sinh ra mãi mãi mang tiếng là con riêng, không bao giờ nhìn thấy ánh sáng. Đã vậy, chúng ta hà cớ gì cứ phải gượng ép, để đứa bé này phải chịu khổ một đời!"

Nghe Lê Tuyết Tâm nói mấy lời này, đồng tử Hoắc Đình Thâm càng thêm sâu, bỗng chốc đầy vẻ phiền muộn.

Đêm hôn đó, nếu như bản thân không uống say, để xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Thì hiện tại cũng không có kết cục khó xử như vậy.

Chung quy lại, đâu chỉ mỗi Trì Vi làm sai, lỗi này còn có của hần!

"Con của chúng ta sẽ không phải là con riêng. Trì Vi, cô ấy nhất định sẽ phải đồng ý..."

Một lúc lâu sau, Hoắc Đình Thâm mới chậm rãi mở miệng.

Chung quy chính là việc kết hôn không thể hủy, cùng Trì Vi nên duyên vợ chồng, sau đó ở bên nhau suốt đời, tốt nhất vẫn nên nghĩ cách khiến Trì Vi đồng ý chuyện này.

"A Thâm, chuyện này thực sự không được! Đứa trẻ hãy để em tự mình nuôi lớn! Anh và Trì tiểu thư cứ ở bên nhau, đừng quan tâm đến em..."

Lê Tuyết Tâm bỗng nắm lấy tay áo Hoắc Đình Thâm, cúi đầu buồn bã nói.

Thấy thế, ánh mắt Hoắc Đình Thâm lộ ra vẻ thâm trầm, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng: "Tuyết Tâm, anh sẽ không bỏ rơi em đâu."

"A Thâm, đừng như vậy...Anh đừng đối xử quá tốt với em, em thật sự không xứng."

Lê Tuyết Tâm nói ra mấy lời này, chậm rãi chẳng hề để lộ ra chút suy tính nào.

"Chẳng có gì là đáng hay không đáng cả, đây là do anh nợ em! Dù sao thì trước đây, là em đã cứu anh một mạng..."

Comment (0)

COMMENT FIRST

Rate this chapter

Vote with Power Stone

Chapter 112: Chương 112: A Thâm, nếu như anh biết được

Translator: Waveliterature Vietnam Editor: Waveliterature Vietnam

Nghe mấy lời này, Lê Tuyết Tâm cơ thể cứng đờ, đáy mắt không khỏi nhuốm vẻ chán nản.

Một giây sau, Hoắc Đình Thâm bỏ tay cô ta ra, lạnh lạnh mở miệng: "Trời lạnh như vậy, sức khỏe của em không được tốt, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi."

"Được."

Lê Tuyết Tâm nở một nụ cười gương gao, nhẹ nhàng gật đầu.

Chỉ là, ngay lúc người đàn ông này vừa quay lưng lại, cô ta chỉ còn biết chán chường nhìn theo bóng lưng đó, môi không che giấu nở một nụ cười cay đắng, nắm chặt lòng bàn tay.

Ba năm trước, lúc Hoắc Đình Thâm chuẩn bị tốt nghiệp.

Dựa vào vẻ ngoài xuất chúng, gia đình quyền thế, tài đức hơn người, vị trí của hắn hết sức vững vàng, đối với nữ sinh thì hắn chính là người tình trong mộng.

Cũng là cô gái xinh đẹp nổi bật, cô ta cũng đem lòng chú ý đến Hoắc Đình Thâm, chỉ là cũng nên tự lượng sức mình.

Mặc dù, cô ta cũng là người có chút nhan sắc, thế nhưng xung quanh anh đều là kẻ tuyệt sắc...Hơn nữa, gia đình cô cũng quá tầm thường, Hoắc Đình Thâm là con trai nhà quyền quý, cô ta cũng chưa từng có ý định dám trèo cao.

Mặt khác, chưa cần nhắc đến chuyện trèo cao, cô ta cũng đã không ít lần nhìn thấy Hoắc Đình Thâm luôn thân thiết với một cô gái.

Cô gái này tuy còn rất nhỏ tuổi, nhưng lại mang gương mặt vô cùng kiều diễm, xinh đẹp bội phần, trên người để lộ ra khí chất cao quý.

Tình cờ, cô ta vô tình biết cô gái này tên là Trì Vi, là đại tiểu thư danh giá nhà họ Trì!

Mùa đông năm ấy, nhân lúc tốt nghiệp, vì muốn tổ chức một buổi chia tay thật linh đình nên đã quyết định đi leo núi ngắm tuyết.

Nhà cô ta ở xa, cũng chẳng thể trở về được, nên đành đăng kí tham gia cùng.

Không ai ngờ rằng, giữa đường thì đột nhiên tuyết lớn, cũng may là núi thấp, nên tất cả mọi người đều an toàn.

Tối hôm đó, mọi người dừng trại ở lại qua đêm ở làng nhỏ dưới chân núi, nửa đêm trằn trọc mãi vẫn không ngủ được, cô ta quyết định nên đi dạo xung quanh một chút.

Phút chốc, nghe loáng thoáng tiếng hô hoán của một cô gái, vội vàng chạy đến nơi.

Dừng lại trước một đoạn, cô ta nhìn thấy một người đang hôn mê bất tỉnh nằm trên nền tuyết, tiến gần hơn một chút thì nhận ra đó chính là Hoắc Đình Thâm!

Nhìn phía sau Hoắc Đình Thâm, vết tuyết kéo dài một đoạn, rõ ràng vừa có người cứu được hắn từ trên núi tuyết xuống.

Ngay sau đó, theo bản năng, không gọi thêm người, trực tiếp gọi cấp cứu, đồng thời mang theo Hoắc Đình Thâm rời đi.

Sau khi Hoắc Đình Thâm tỉnh dậy, chỉ có thể nhớ được khoảnh khắc mình bị tuyết chôn vùi.

Hắn ngộ nhận, cho rằng cô ta chính là ân nhân cứu mạng mình, cô ta cũng có chút chột dạ, nhưng một lời cũng chẳng hề có ý phủ nhận.

Chẳng qua, cô ta tự trấn an rằng mình cũng có công giúp hắn gọi cấp cứu, xem như cũng cứu mạng hắn thoát khỏi nguy hiểm... Kỳ thực, người cứu hắn cũng chưa từng xuất hiện, nói không chừng, vốn dĩ không hề có người này mà là chính hắn tự lặn từ trên núi tuyết xuống.

Mặc dù, Lê Tuyết Tâm nhớ rõ, lúc đó đã nghe thấy giọng kêu cứu rất yếu ớt của một cô gái!

Sau đó, cô ta tỏ tình với Hoắc Đình Thâm, không những không từ chối, hắn còn trực tiếp công khai mối quan hệ với cô ta, hai người thuận ý ở bên nhau.

Từ đầu đến cuối, cô ta đều cẩn thận giữ kín sự thật này.

Lúc đó, cô ta cứ thân nhiên như vậy, giành tình cảm của hắn về mình.

Cô ta thầm nghĩ, nếu như Hoắc Đình Thâm một lòng yêu mình, thì cho dù có phát hiện ra cô không phải là ân nhân cứu mạng cũng không hề ảnh hưởng gì hết.

Cũng phải nói, cô ta cũng ngày đêm lo lắng cô gái đã cứu hắn đột nhiên xuất hiện.

Tiếc rằng điều lo lắng ấy chưa từng xảy ra.

Nhưng đến cuối cùng, cô ta cũng chẳng thể nào bảo vệ được đoạn tình cảm này đến cùng.

Mẹ mắc bệnh ung thư, cần một khoản tiền rất lớn để trị liệu, cô ta biết chắc rằng Hoắc Đình Thâm có đủ số tiền đó.

Nhưng lúc đó, hai người chỉ mới quen nhau ba tháng, cô không dám mở miệng cầu xin sự giúp đỡ từ hắn, lo lắng rằng mình sẽ để mất điểm trong mắt đối phương.

Hơn nữa, cô ta cũng cảm nhận thấy rõ tình cảm của Hoắc Đình Thâm dành cho mình không hề sâu sắc, cũng chỉ bắt nguồn từ sự cảm động vì cô đã cứu mạng!

Ngay lúc này, Trì Vi lại xuất hiện, cho phép cô được lựa chọn, hoặc là cầm số tiền lớn rồi ra nước ngoài, hoặc là kiên trì với đoạn tình cảm này mà chẳng hề có chút kết quả nào cả.

Cô ta biết rõ, với xuất thân thấp hèn của mình, một bước cũng chẳng thể đặt chân vào cánh cửa nhà họ Trì.

Lại nói đến Hoắc Đình Thâm, hắn có thể vì mình mà đối đầu với sự ngăn cấm của người nhà họ Hoắc sao? Cho dù thế nào, thì trong chuyện tình cảm này, cô ta cũng không hề có đủ tự tin!

Vì thế cho nên, cô chọn con đường thứ nhất, ngay lúc hắn yêu thương cô nhất, dứt khoát trốn ra nước ngoài.

Nếu như, hắn thật sự yêu mình, thì rời đi cũng là một cách để hắn mãi mãi không bao giờ có thể quên được bản thân, mãi mãi khắc cốt ghi tâm.

Đến bây giờ, sau ba năm, cô ta cuối cùng cũng đã có thể khẳng định rằng trước đây là Hoắc Đình Tâm thật lòng quan tâm mình.

Lựa chọn vào ba năm trước, thật sự là sai lầm!

Chỉ tiếc rằng, cô ta nhận ra quá trễ, hiện tại thật sự đã quá muộn, không thể nào cứu vãn nổi.

"Trong tình huống năm đó, cứu anh là việc hiển nhiên, anh thật sự không cần phải để tâm mãi trong lòng..."

Bỗng dưng, Lê Tuyết Tâm cúi đầu, buông hàng mi dài xuống, không thể nào nhận ra tâm tình cô ta lúc này.

Hoắc Đình Thâm im lặng suy nghĩ, nháy mắt đã đáp lại: "Sau khi tuyết lờ, trên đó nguy hiểm đến như vậy, nhưng em vẫn dũng cảm leo lên đó cứu anh..."

Lời vừa dứt, hần nhìn thân thể Lê Tuyết Tâm đã có chút tê cứng, chắc bởi là ngoài trời đang hơi lạnh, vội cởi chiếc áo khoác trên người khoác lên cho cô ta.

"Nếu như không phải em vào lúc anh hôn mê bất tỉnh đã nỗ lực lay anh dậy, có lẽ anh đã không thể sống tiếp! Tuyết Tâm, mạng này của anh, đều là do em giữ..."

Dứt lời, Hoắc Đình Thâm đi về phía chiếc xe, giúp cô ta mở cửa sau.

Ngồi trên xe, ngẫm lại những lời mà hần vừa nói, Lê Tuyết Tâm khẽ ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang lái xe, trong lòng không khỏi chua xót.

Thế nhưng A Thâm, anh vốn dĩ không hề biết... Người thật sự cứu mạng anh, không phải em, từ trước tới nay đều không phải em!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 113: Tỷ tỷ, không thuộc về tôi

Tri Vi ra khỏi thư phòng, tâm trạng trở về bình thường, vẫn như cũ mang vẻ kiêu ngạo, bất cần.

Vừa mới tới cầu thang, định đi xuống phía dưới lầu.

Vô tình lại gặp Tri An đang đi lên tầng hai, hai người bắt đầu đối diện nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, một người xinh đẹp nhưng sắc sảo, một kẻ lại trong trẻo thuần khiết như Thanh Uyển, có thể nói chẳng khác gì như nước với lửa.

"Chị hai, không phải là đồ của mình lại một mực không chịu buông, có đáng hay không?"

Lúc này, tâm trạng Tri Vi vốn dĩ đã không vui, nghe mấy lời này càng thêm phần khó chịu.

Việc kết hôn lần này gặp bế tắc, mặc dù không hẳn là Tri An toàn tâm phá hoại, nhưng mà suy cho cùng thì vẫn là kẻ chủ mưu...Cũng lại nhớ đến mấy lời cô ta viết về mình trong thư gửi cho Bạc Dạ Bạch.

Cuộc đời cô ta, thật sự quá nhiều toan tính ích kỷ!

Xem như không thấy, vốn dĩ Tri Vi còn không muốn mở lời, Tri An lại còn tùy ý nói ra một câu.

Thoáng chốc, có lẽ là vì quá tức giận mà bật thành tiếng cười, tay vịn vào cầu thang, thản nhiên nói:

"Nếu ta không giữ, thì sao có thể biết không phải đồ của ta. Dù sao cũng tốt hơn cô, có giữ cũng không thể giữ được Đại ca của cô...Uổng công cô viết thư sáu năm a, đến một lần gặp mặt cũng không có!"

"Cô..."

Nghe Tri Vi nhắc tới người trong mộng, Tri An ghen cứng họng.

Chỉ là, vừa nghe bố mẹ nói, mẹ con nhà họ Hoắc vừa đến, người tình cũ của Hoắc Đình Thâm cũng vừa về nước...Không chỉ có vậy, đối phương còn đang mang thai, lẽ ra việc kết hôn đã không thành, vậy mà Tri Vi vẫn không chịu từ bỏ.

Chỉ là bố sức khỏe vốn dĩ không tốt, nhất thời nóng giận, đang ở trong phòng nghỉ ngơi, theo phép tắc thì mẹ cô phải đón tiếp.

"Rõ ràng cô biết rõ, trong lòng Hoắc Đình Thâm không hề có cô, vậy mà cứ mãi ngộ nhận, mê muội mãi không chịu thức tỉnh, rồi cũng sẽ có lúc tự làm hại chính mình!"

Tri An chậm rãi nói, ngữ điệu không khỏi đắc ý.

Tri Vi chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua cô ta, đôi môi bất giác cong lên, gọi ý cười nhàn nhạt: "Há, ra vậy...Thật không uổng công cô một mực theo đuổi đàn ông trong sáu năm, mặc dù...Hần không hề đáp lại tình cảm của cô, nhưng cô cũng kiên trì không chịu từ bỏ! Theo ý của cô thì, có lẽ hần cũng không phải đồ của cô rồi a..."

"Đại ca của tôi không giống với Hoắc Đình Thâm, tôi càng không giống cô! Tôi căn bản là đơn phương thầm thương trộm nhớ đại ca, anh ấy hoàn toàn không biết chuyện này...Ít nhất, tôi không hề có ý định chiếm hữu anh ấy...Nếu như trong lòng anh ấy thực sự có người khác, tôi cũng sẽ thật lòng chúc anh ấy hạnh phúc, không cố chấp giữ lấy!"

Tri An kiên định nói, mạnh mẽ phản bác, nhưng trong lòng cũng không khỏi hy vọng.

Sáu năm qua, cô ta thầm mến đại ca, luôn luôn hy vọng đối phương không cưới vợ sinh con, chỉ có như vậy thì bản thân mới có chút cơ hội.

Tất nhiên, nếu anh ấy thật sự muốn có vợ, cô cũng sẽ không vì thế mà làm kẻ xấu phá hoại.

"Đừng...Đừng...Đừng..."

Nghe mấy lời này, Tri Vi chậm rãi vỗ tay, nét mặt chứa đầy ý cười: "Tri An, cô thật đúng là cô gái lương thiện, chẳng trách... mọi người đều yêu quý cô!"

Dứt lời, Tri Vi cúi người, đôi mắt sáng như sao của cô bỗng trở nên lạnh buốt: "Thật đáng tiếc rằng, cô cũng chỉ là đứa con rơi mà thôi..."

Chỉ cần một câu nói này, toàn thân Trì An đã cứng đờ, móng tay ấn mạnh vào lòng bàn tay, ngữ khí nói ra đầy tức giận: "Vốn dĩ tôi không cách nào lựa chọn cách mình được sinh ra. Có điều, cho dù tôi là con rơi, nhưng tôi cũng tin rằng, bản thân chẳng có điểm nào thua kém cô cả!"

"Hừm, không sai, cô không hề thua kém, mà ngược lại... Cô rất ưu tú."

Đột nhiên, Trì Vi không hề phủ nhận mà bình tĩnh đồng tình.

Tiếp theo, cô tùy ý vuốt móng tay, nhàn nhạt nói: "Thật ra, từ nhỏ đến lớn, cô trước mặt mọi người tỏ ra không hề tranh giành, nhưng trên thực tế... cô luôn cố gắng tranh dành cho kỳ được! Tôi chán chương trình học tập, cô liền muốn đứng thứ hạng cao nhất, tôi học đàn Dương cầm, cô cũng ngày đêm không ngừng tập luyện ca hát, tôi cứng đầu cố chấp, cô lại ngay lập tức trở nên ngoan ngoãn nghe lời. Nha, đúng rồi, quan hệ giữa tôi và lão Trì không tốt, cô liền trở thành con gái ngoan!"

Trì An, cô cố gắng nhiều như vậy, không phải là muốn chứng minh, mọi mặt đều ưu tú hơn tôi sao."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Vi Vi, con trai trưởng nhà họ Lê

Đây là sự thật, Trì An không cách nào phủ nhận được.

Cũng chính lúc này, Trì Vi nở nụ cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói: "Nhưng đáng tiếc rằng, cho dù nỗ lực cố gắng như thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn chẳng thể nào thay đổi được quá khứ của mình."

Hai người từ trước tới nay vốn đã không hợp, giờ trực tiếp đối mặt, xem như không còn gì phải nề nang.

Và lại, Trì An cũng không hề chịu thua thiệt, cố chấp đối đầu với Trì Vi: "Chị hai, cô biết không. Tôi cũng nghĩ như cô, ngoại trừ danh tiếng là đại tiểu thư nhà họ Trì, cô chẳng còn gì khác."

"Mặc dù, chuyện kết hôn của cô, tôi không trực tiếp đứng ra phá hoại. Nhưng Hoắc Đình Thâm có nhân tình, cô vẫn cố chấp một mực muốn kết hôn, chẳng khác nào kẻ thứ ba, vậy thì xem ra cũng chẳng có gì khác biệt cả."

Trì Vi nắm chặt hai tay, cùng lúc đó đưa tay kéo lấy Trì An, khiến cô ta tiến về phía mình: "Em gái ngoan của chị, cô thật sự cho rằng... Cô có thể thắng nổi tôi sao?"

Đối với lời này, Trì An chỉ khẽ mỉm cười, tỏ vẻ không hề để tâm: "Thế nhưng ít nhất, tôi cũng chưa từng thua kém, không phải sao?"

"Há, ra là như vậy a..."

Trì Vi cố kiềm chế bản thân, nghĩ đến Bạc Dạ Bạch, bình tĩnh đáp: "Nhớ cho kỹ, cho dù cô cố gắng có được hần... Cũng sẽ không thể nào có được."

Trì An nhất thời vẫn không thể nào đoán được mấy lời cô nói mang theo ý gì.

"Đại tiểu thư, Lê tiểu thư gọi đến."

Ngay lúc đó, trong khi hai người đang không ngừng đối đầu, Trần tẩu cảm điện thoại đến cắt ngang.

Trì Vi tiện tay cầm lấy điện thoại, Trần tẩu nhìn Trì An, quan tâm hỏi: "Cô hai, cô có khỏe không?"

Trần tẩu làm việc trong nhà đã lâu, nhưng khi thuê người, vẫn là Bạch Thanh Thu tự mình chọn lựa...Tiếc rằng, lòng người dễ đổi thay, không ai đoán được là vui buồn hay tức giận.

"Lê Yên Nhiên, có việc gì?"

Đúng lúc tâm trạng không được tốt, giọng điệu Trì Vi cũng không nhẹ nhàng cho lắm.

"Trì Vi, tối mai, trên du thuyền sẽ diễn ra vũ hội đón tiếp chị dâu của tôi... Trì Vi Vãn."

Trì Vi Vãn, Trì Vi cảm giác cái tên này có chút quen thuộc.

"Trì Trì Vãn, chị ấy là diễn viên, là đối tượng đính hôn của anh trai tôi. Đáng tiếc, lúc đó cô và anh trai tôi không thể thành đôi...Vi Vi, cô đã lần thứ ba đính hôn, lần này có phải định không quan tâm tới nữa."

Lê Yên Nhiên một tiếng gọi anh trai, nhưng nếu nói đúng về danh phận thì phải gọi là cậu chủ nhà họ Lê...Hần là vị hôn phu đầu tiên của Trì Vi!

Cũng phải nói, mặc dù đã đính hôn, thế nhưng từ đầu đến cuối, không hề chính thức gặp mặt.

Nói đúng hơn, cô không muốn gặp hần, hần cũng không nhất thiết phải gặp cô.

Ở thành phố này, nếu nói đến nhan sắc, thì không ai sánh bằng gương mặt của Trì Vi...Cũng nổi tiếng không kém, nhưng khác với Trì Vi, Lê Yên Nhiên nổi tiếng bởi vị thế danh giá của gia đình.

Nhà họ Lê, một trong những gia đình danh giá bậc nhất, không phải chỉ có quyền uy đơn thuần.

Bố mẹ nhà họ Lê mất sớm, chỉ còn mỗi hai anh em, con gái là Lê Yên Nhiên vốn dĩ sức khỏe đã không tốt nên anh trai cô luôn hết mực yêu thương, nói là chỉ để tâm mỗi đứa em gái này cũng không phải là sai.

Hôn ước này là một tay Trì Viễn đứng ra lo liệu... Còn chưa gặp mặt thì nhà họ Lê đã tự ý hủy hôn.

Có người cho rằng, là do Lệ Yên Nhiên không thích, cô ta và Tri Vi vốn dĩ không hợp nhau.

Cũng phải nói, Tri Vi vốn dĩ không hề có ý định đính hôn, càng không muốn hôn nhân của bản thân lại bị một người em gái điều khiển!

Lệ Yên Nhiên chính là bị Tri Vi khiêu khích, khiến cô phải uất ức phản đối, quyết không để cuộc hôn nhân này thành công.

Hai năm qua, vì chuyện này mà Lệ Yên Nhiên luôn thấy đắc chí, không ngừng nhắc lại, khiến Tri Vi cảm thấy bất lực.

Chẳng qua, đa phần những loại vũ hội này đều hết sức tẻ nhạt, Tri Vi bình thường nhất định chẳng có chút hứng thú nào.

Chỉ là bỗng dưng, Tri Vi nhìn sang Tri An đang đứng cạnh, đột nhiên thay đổi ý kiến.

"Tri Vi, cô không dám đi?"

"Được, tôi đi."

"Tri Vi, cô nên mang theo bạn trai đến. Tuy rằng xung quanh cô không ít nam nhân, nhưng vẫn nên dẫn theo một người."

"Được, ta sẽ dẫn theo Tiểu Bạch Kiềm mà ta vừa mới nhận bao dưỡng."

Nghe mấy câu này, nhất thời trầm tư, một hồi mới mở lời: "Tiểu Bạch Kiềm."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Cô gái đến cười tươi như hoa

Tri Vi Văn là một diễn viên đang "hot", lâu nay sớm có tiếng là Ngọc Nữ.

Nghe đồn rằng, cô ta không tuân theo quy tắc ngầm, ở nơi phức tạp như vậy nhưng không hề bị vấy bẩn, hoàn toàn dựa vào khả năng diễn xuất của mình mà vươn lên đến vị trí hiện tại.

Cũng chưa từng nghĩ, vị hôn phu đầu tiên này của cô lại quan tâm đến một nữ minh tinh.

Không tệ, đại ca của Lệ Yên Nhiên, hay là con trai trưởng nhà họ Lệ...Lệ Trường Phong, người từng là hôn phu của Tri Vi!

Chỉ là, tuy đã đính hôn, nhưng hai người chưa từng một lần gặp mặt...Thậm chí, cho dù gặp nhau ở bên ngoài, Lệ Trường Phong nhất định cũng sẽ không nhận ra Tri Vi.

Dù sao thì hôn ước hai nhà Trì, Lệ vẫn là do Trì Viễn một tay dàn xếp, Lệ Trường Phong xét đến gia thế hai bên, cũng chỉ tùy tiện mà đồng ý.

Ngay lúc hai người chuẩn bị đính hôn thì lại đột nhiên hủy đi hôn ước.

Nguyên nhân rất dễ đoán, chẳng vì điều gì khác ngoài việc Lệ Yên Nhiên một mực không đồng ý!

Kỳ thực thâm tình bên trong, không ít người đoán được là vì cả hai người không hợp nhau...Ngay trước ngày đính hôn, tri Vi thấy Lệ yên Nhiên không ngừng khóc lóc, buộc đối phương phải ra mặt tuyên bố hủy hôn.

Nhà họ Lệ nếu có Tri Vi thì không thể có Lệ Yên Nhiên, có Lệ Yên Nhiên thì vĩnh viễn không thể có Tri Vi...Cũng có nghĩa, Lệ Yên Nhiên còn đây một ngày thì Tri Vi đừng mong gả được vào nhà họ Lệ!

Lần đính hôn đầu tiên vì lẽ đó mà thất bại.

Kể từ đó, Lệ Yên Nhiên luôn thấy đắc chí, lấy chuyện này ra giễu cợt Tri Vi...Chỉ có điều, không một ai biết rằng, Tri Vi biết rõ Lệ Trường Phong quan tâm em gái nên mới cố tình chọc giận Lệ Yên Nhiên.

Mục đích chính là buộc cô ta ngăn cản chuyện đính hôn, bởi vậy... Không phải Lệ Trường Phong cự tuyệt cô, mà là cô cự tuyệt anh ta!

"Tri Vi, cô tuyệt đối không được đến một mình, ta đã nói với anh trai rằng cô dẫn theo vị hôn phu của mình! Tôi nghĩ, có chị dâu tôi ở đây, cô thân là vợ chưa cưới của anh trai tôi, nếu như một thân một mình đến dự tiệc, nhất định người ngoài nhìn thấy sẽ rất đáng thương..."

Bỗng dưng, Lệ Yên Nhiên nói thêm, không hề che giấu nụ cười chế giễu người khác.

"Xin lỗi a, tôi nhất thời quên mất, cô đính hôn ba lần đều thất bại! Hẳn là bây giờ không thể dẫn theo vị hôn phu nào nữa, đúng không?"

Rõ ràng, Lệ Yên Nhiên muốn trước sau cô phải mất mặt ở vũ hội.

Chỉ có điều, nhà họ Lệ đã đích thân mời, cô không thể không tham gia...Mặt khác, nếu thật sự không tham gia, nhất định người ngoài sẽ không ngừng bàn tán!

Đầu dây bên kia, Lệ yên nhiên còn chưa nói hết: "Nhưng mà, tôi nghĩ Trì đại tiểu thư, xưa nay không hề thiếu đàn ông! Tri Vi, đàn ông quanh cô nhiều không đếm xuể, không dẫn được hôn phu đến, cô cũng có thể tùy ý dẫn theo người khác, bao dưỡng một tiểu Bạch Kiềm cũng không phải là ý tôi a!"

Nghe thấy điều này, Tri Vi mở nụ cười tươi, ánh mắt không ngừng nhìn Tri An, không để lộ chút suy tính: "Cảm ơn Lệ đại tiểu thư đã nhắc nhở, cũng đúng lúc... tôi vừa bao dưỡng một tiểu Bạch Kiềm!"

Trong nháy mắt, Lệ Yên Nhiên im lặng, một lúc sau mới hỏi: "Tri Vi, vừa nãy cô...Nói cái gì?"

Tri Vi không trả lời, thuận miệng để lại một câu: "Biết rõ, thì còn gì hay."

Bỗng chốc, cô đập điện thoại, nhìn Tri An đang nói chuyện với Trần tẩu một hồi: "Không lâu nữa là sinh nhật của em, đúng không?"

Nghe cô hỏi, Tri An không khỏi nhũn mày, Trần tẩu phải thay cô trả lời: "Mùng bảy tháng sau là sinh nhật của cô hai, còn chưa đầy nửa tháng nữa là đến."

Nghe đáp án, Tri Vi tiện tay vôn về lộn tóc dài, ý tứ trong lời nói cũng hết sức sâu xa: "Há, ra là như vậy a, thân là chị hai, nên chuẩn bị một món quà sinh nhật, mấy năm qua không tặng, giờ cô về như đã đến lúc bù đắp! Chỉ bằng tới đây, nhà họ Lê mở lễ hội hóa trang trên biển, ta xem như tặng cô một món quà trước, được không?"

Mấy lời này khi nói ra, trên mặt đã để lộ ý cười thâm thúy, cô cố gắng hết sức để ngăn bản thân không cười lớn.

Tiếp theo, cô xoay người đi thẳng lên lầu, để lộ ra khí chất cao quý hơn người.

Chỉ là tùy ý để lại một câu, vậy mà không khỏi khiến người khác cảm thấy run rẩy kinh sợ.

"Ta chắc chắn món quà này sẽ khiến muội ghi nhớ, suốt đời cũng chẳng thể quên được."

Buổi tiệc hóa trang nhà họ Lê tổ chức ở du thuyền trên biển, như một nghi thức tìm kiếm.

Trước khi đến dự tiệc, Tri Vi mang theo cả một đoàn người, hùng hổ đi tới biệt thự Giang Trạch.

Đúng lúc trời chuyển sang đông, tim Bạc Dạ Bạch vốn dĩ đã không khỏe, đến lúc trời sáng mới được chợp mắt.

Âm thanh lớn phát ra từ cửa, người đàn ông này dường như linh cảm được sắp có chuyện.

Quả nhiên, vừa mở cửa ra đã thấy cô cười tươi như hoa, cầm theo một trang giấy trắng, ghét sát vào người hắn nói: "Lão sư, đây là hợp đồng bao dưỡng ta đã nghĩ ra, anh ký tên vào đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Đại tiểu thư, cô rất thiếu thốn đàn ông

Theo sau tri Vi là cả một đoàn người, chưa kể chuyên gia trang điểm, thợ làm tóc, nhà thiết kế, sự chuẩn bị cho buổi hóa trang hết sức công phu.

Lần đầu tiên, người đàn ông mở cửa, cảm thấy có chút kinh hãi.

Cầm lấy tờ giấy, nghe thấy lời cô, dường như bị dọa đến choáng váng.

Ngược lại với Bạc Dạ Bạch, cô vẫn hết sức bình tĩnh, nhẹ nhàng cong môi, khẽ ho khan đến mấy lần:

"Đại tiểu thư, tôi muốn nói cho rõ ràng, cũng chỉ là một trò chơi, đừng làm lãng phí thời gian của tôi."

Dứt lời, hắn liền muốn đóng cửa tiễn khách.

Tri Vi cũng không để thua thiệt, nhanh chân tiến lên phía trước một bước, ghé sát vào người đàn ông trước mặt: "Lão sư, anh đừng nóng, ít nhất cũng nên nhìn qua bản hợp đồng này."

Vừa dứt lời, cảm thấy ở đây nói chuyện không tiện, Tri Vi quay lại nói với đám người đi theo: "Mọi người tạm thời ở bên ngoài đi."

"Vâng, Tri tiểu thư."

Đám người đồng thanh lên tiếng, họ đều là người của cô, còn có cả người nổi tiếng, nhưng đều là những người cực kỳ kín tiếng, bình thường luôn làm việc rất tốt.

Viết cho nên, Tri Vi không hề lo lắng đến họ, cho dù lời đồn bên ngoài có thể nào thì cũng chỉ cô mới thấu được sự thật bên trong.

Tất nhiên, nếu thật sự có lời đồn đoán bên ngoài, cô cũng không quan tâm cho lắm.

Nếu như Lê Yên Nhiên biết, thì cũng đồng nghĩa với việc không ít cô gái danh giá biết chuyện, cái Tri Vi muốn chính là điều này...Tối nay, nếu thật sự muốn đánh trận đánh này, thì nhất định phải hạ Bạc Dạ Bạch trước!

Lần trước, cô hành sự bất lợi, lần này...Nhất định phải nhìn xa trông rộng, phòng trừ hậu họa.

"Lão sư, chúng ta vào bên trong bàn tiếp. Anh xem, sức khỏe của anh không được tốt, ăn mặc mỏng manh như vậy, không sợ trúng gió sao."

Tri Vi nhảy mất, dáng vẻ hớn hò, tay cầm hợp đồng, bộ dạng ra vẻ hết sức quan tâm người đàn ông trước mặt, nói năng hết sức đắc ý.

"Đại tiểu thư, giữa chúng ta chẳng có gì phải bàn luận cả..."

Đối với chuyện này, sắc mặt Bạc Dạ Bạch lạnh nhạt, buông xuống một câu.

Chỉ một giây tiếp theo, cô như con mèo nhỏ, trực tiếp lên vào biệt thự Giang Trạch theo chân hắn...Không chỉ vậy, sau khi vào bên trong, cô còn ý tứ đóng cửa lại.

Bất chợt, Tri Vi đưa tay nắm lấy bàn tay lớn của hắn, đặt hợp đồng vào lòng bàn tay, nói: "Lão sư, anh hãy xem nội dung hợp đồng một chút đi, xem còn điểm nào không hài lòng xin hay không?"

"..."

Đôi mắt người đàn ông chợt ngưng lại, lúc này mới có thể cảm nhận được chân thực cô gái trước mắt hẳn chỉ im lặng không dám lên tiếng tiếp, nhưng đáng vẻ thì dường như đang ép buộc hẳn phải chấp thuận cuộc trao đổi này cho bằng được.

Mục đích duy nhất của Trì Vi chính là bao dưỡng Bạc Dạ Bạch, sau đó cùng hẳn đến buổi tiệc hóa trang của nhà họ Lê, giới thiệu cho mọi người.

Giữa lúc người người đều chú ý đến, cô sẽ chính thức tuyên bố chuyện này, xem như là tặng cho Trì An một món quà sinh nhật.

Trì An không chỉ không chịu thừa nhận, xúi giục Hoa Lan Tây bỏ thuốc, đã vậy còn không chút thấy hối hận.

Đã vậy, cô liền muốn xem về mặt cô ta khi nhìn thấy mình đã tự tay đưa người đàn ông mà bản thân tương tư trong sáu năm lên giường với người khác như thế nào, đến lúc đó, còn có thể không chút hối hận hay sao?"

Bạc Dạ Bạch nghiêng đầu, lướt qua bàn hợp đồng, cũng phần nào hiểu được nội dung.

Trong thời gian bao dưỡng, bên A mỗi tháng trả cho bên B một triệu, chỉ trả tiền thuốc thang, sinh hoạt phí, chuyên gia phí cho bên B, ngược lại, bên B chỉ cần phối hợp nhuần nhuyễn với bên A là được.

Nếu như chưa có sự cho phép của bên A, bên B tuyệt đối không được tự ý hủy bỏ hợp đồng.

Bên A đã có cả chữ ký, điền tên điểm chỉ của Trì Vi, bên B vẫn còn để trống, cần có chữ ký của Bạc Dạ Bạch.

Lướt qua một lượt, Bạc Dạ Bạch nét mặt lạnh lạnh, nhàn nhạt nhìn cô: "Đại tiểu thư, điều kiện bao dưỡng thật sự không tệ, chỉ có điều...Tại sao nhất thiết cứ phải là tôi."

Đón nhận ánh mắt hẳn, Trì Vi có một chút chột dạ.

Dù sao thì trong chuyện này, xử lý Trì An là chuyện riêng, bất ngờ đẩy Bạc Dạ Bạch vào, cũng xem như bản thân đang lợi dụng hẳn...Nhưng mà cũng phải nói, ai bảo hẳn lại là người đàn ông đầu tiên của cô.

Nhưng cũng phải trách, Trì An lại thăm thương người đàn ông này, nên đành phải nhân cơ hội này, khai thác hết giá trị của hẳn.

Huống hồ, hẳn cũng chẳng hề mất gì, vốn dĩ trên danh nghĩa cũng đúng là tiểu bạch kiểm của cô!

"Xé nát..."

Trì Vi vẫn đang suy nghĩ, nhìn Bạc Dạ Bạch, đột nhiên, hẳn xé nát hợp đồng, vội đưa tay ngăn lại:

"Lão sư, anh làm gì vậy? Nếu không hài lòng, chúng ta có thể tiếp tục thương lượng..."

"Đại tiểu thư, một khi thấy thiếu vắng đàn ông, đều đến cửa nhà người khác đòi bao dưỡng, không biết...Vị hôn phu của cô sẽ nghĩ thế nào đây."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 117: Hẳn hôn lên bờ môi cô

Cô còn chưa nói hết câu, Bạc Dạ Bạch đã vội cắt lời, nét mặt hết sức lạnh lùng.

Nhớ tới Hoắc Đình Thâm, Trì Vi có chút chua xót, về mặt bỗng chốc cứng nhắc.

Đối với mấy chuyện này, Bạc Dạ Bạch chưa từng muốn hỏi kỹ, tiếng nói vẫn lạnh lẽo như rượu: "Hơn nữa, nếu muốn đạt được mục đích của mình, không phải là phụ thuộc vào việc đại tiểu thư muốn gì.

Mà là nên quan tâm đến đối phương cần cái gì."

Lời vừa dứt, Bạc Dạ Bạch ánh mắt thâm trầm, lông mày khẽ nhíu lại, mắt dừng lại trên người Trì Vi, thân nhiên đáp lại: "Đại tiểu thư cảm thấy tôi cần thứ gì?"

Hẳn muốn gì?

Trì Vi không phải là kẻ ngốc, thứ hẳn muốn rõ ràng chính là cơ thể cô!

"Lão sư, sức khỏe anh không tốt, nhất định không được vương vào chuyện nam nữ! Tất nhiên, nếu anh thật sự cần một người phụ nữ, tôi sẽ đích thân tìm cho anh. Anh thích kiểu như thế nào, liền sẽ có kiểu đó..."

Cách nói chuyện hết sức đề phòng, Trì Vi nỗ lực ngăn cản người đàn ông này suy nghĩ có ý đồ với mình.

"Người phụ nữ khác sao có thể khiến tôi hứng thú bằng đại tiểu thư?"

Người đàn ông này thuận miệng nói, mang theo vài phần hồ hững.

Tiếp theo, hẳn chậm rãi cúi người, áp sát cô gái trước mặt: "Và lại, người phụ nữ hiện ta tôi muốn, chính là đại tiểu thư."

"Anh..."

Trì Vi không giấu được xấu hổ và tức giận, lùi về phía sau một bước, không ngừng đề phòng con người đối diện.

Thấy phản ứng của cô, Bạc Dạ Bạch không khỏi cảm thấy nhột nhột, tiện tay ném hộp đồng: "Đại tiểu thư, cô muốn bao đường nhưng lại không có một chút thành ý nào như vậy, chỉ bằng đường làm tổn thời gian của tôi."

Hộp đồng lơ lửng một hồi giữ không trung, cuối cùng đáp xuống dưới chân Trì Vi.

"Đi khỏi chỗ này đi, tôi cũng hi vọng rằng đại tiểu thư không tiếp tục quấy nhiễu cuộc sống của tôi!"

Người đàn ông nhàn nhạt nói câu tiếp theo, sau đó chậm rãi xoay người, muốn đi lên lầu trở lại phòng.

Người đàn ông này thật không dễ mà chịu khuất phục, đối với bản hợp đồng mà cô mang tới, một chút cân nhắc cũng không màng tới!

Dừng lại một chút trước đáng về người đàn ông, cô phần uất quyết không chịu thua.

Một khi cô đã quyết định tại vũ hội tặng cho Trì An một món quà sinh nhật thật lớn, sao có thể dễ dàng bỏ cuộc giữa chừng được.

Huống hồ cũng chỉ là bao đường đàn ông mà thôi, cô không tin là sẽ khó khăn như vậy!

"Bạc Dạ Bạch, anh đứng lại đó cho tôi!"

Đột nhiên, cô bình tĩnh nói, nhanh chóng tiến đến trước mặt hắn.

Tiếp đó, đưa tay đẩy người đàn ông vào sát tường bên dưới cầu thang: "Trước đây, là tôi xấu hổ nên mới không dám thừa nhận! Nếu Lão sư thật sự không đồng ý, thì ta cũng nói thẳng...Sở dĩ tôi bao đường anh là bởi anh sức khỏe tốt, muốn ngủ cùng anh thêm nhiều lần..."

Chỉ cần qua đêm vũ hội ngày hôm nay, tặng cho Trì An một đón trí mạng, xem như mục đích của cô đã thành công.

Nếu như vậy, chỉ là tạm thời lợi dụng một chút, cũng không phải là quá đáng.

Bạc Dạ Bạch nhìn ngắm cô gái trước mặt, nét mặt như cười như không: "Đại tiểu thư, cô muốn ngủ cùng tôi sao?"

Không một giây do dự, Trì Vi một lời thừa nhận: "Không sai!"

"Lẽ nào vị hôn phu của cô không thể làm cô thỏa mãn sao?"

Không ngờ, người đàn ông này nói thêm một câu khí Trì Vi nghẹn cứng cổ họng.

Nhất thời về mặt Trì Vi cứng nhắc, đối với loại câu hỏi này không có cách nào trả lời được.

Chần chờ một lúc lâu, đôi mi như cánh bướm của cô buông xuống, không khỏi uất ức chịu nhục:

"Lão sư, anh nhất định biết rõ anh là người đàn ông duy nhất của tôi..."

Sợ người đàn ông này trong lòng còn đắn đo, cô cắn răng nói: "Đối với phụ nữ mà nói, người đàn ông đầu tiên luôn là người mà họ nhớ nhất! Giống như bây giờ, tôi không muốn vị hôn phu chạm vào mình, chỉ muốn ở cạnh anh, vì thế mới muốn bao đường lão sư! Lão sư, lẽ nào anh không tin tôi sao? Lão sư, hãy tin tôi, có được không..."

Còn chưa dứt lời, đỉnh đầu bỗng thấy tối lại, liền ngẩng đầu lên.

"Lão sư...A..."

Chỉ một giây sau, Bạc Dạ Bạch lập tức kẻ sát lán môi mòng mắt lạnh, trực tiếp ngậm lấy môi cô, khiến cô không thể nào nói tiếp, lời nói cũng chẳng thể phát ra nữa.

Mặc dù hôn cô, nhưng không hề có chút cảm xúc, nhất thời luống cuống, ngửi thấy mùi lãnh hương dịu nhẹ trên người đàn ông, nghiêng đầu muốn tránh né.

Chỉ tiếc, hân ghi chặt lấy cô, bàn tay to lớn nắm chặt lấy gáy, ép môi cô dán chặt vào môi hắn.

Không dừng lại ở đó, hắn còn dùng lưỡi tách hai hàm của cô ra, Trì Vi nhất thời kinh hãi, khép thật chặt răng lại, đưa tay nắm lấy vạt áo trước ngực hắn, không ngừng nỗ lực đẩy hắn ra xa.

Đúng lúc cô tưởng mình chẳng thể hô hấp được nữa thì cũng may mắn đẩy được người đàn ông này ra, nghe hắn lạnh lùng, thản nhiên nói một câu: "Đại tiểu thư, cô thật là biết cách nói dối, tôi nhất định không thể nào tin được."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Hắn chậm rãi nắm lấy, ép sát Trì Vi

Nghe thấy lời này, Trì Vi ngẩn ra, tiếp đó liền cảm thấy hết sức xấu hổ.

Nếu thật sự không tin, tại sao lại còn hôn cô.

"Lão sư...A!"

Trì Vi chỉ vừa mới mở miệng, bỗng dưng cảm nhận thân thể bị nhắc bổng lên không trung, miệng không kịp được hét lên một tiếng.

Chính là Bạc Dạ Bạch thình lình ôm lấy cô, nhấc bổng lên rồi từng bước mang lên lầu.

Tri Vi cả người đều thấy kinh sợ, lo lắng bản thân có thể sẽ ngã xuống, cánh tay vì thế mà theo bản năng quán chặt quanh cổ hắn, người thấy mùi lành hương thoang thoang trên ngực.

"Đây chính là cơ hội mà tôi dành cho tiểu thư dùng hành động chứng minh lời cô nói là thật hay giả."

Ban đầu, ý định của Bạc Dạ Bạch chính là không kết giao với Tri Vi.

Không ngờ, cô lại tự tìm đến cửa, không ngừng gọi lão sư, âm thanh nhẹ nhàng lãnh lót mà sâu sắc, chạm tới nơi sâu nhất trái tim.

Không thể nào phủ nhận cô sinh ra đã là người khiến kẻ khác mê muội, đã thế còn chủ động dụ dỗ, khiến dục vọng trong hắn không ngừng nổi dậy.

Chứng minh? Chứng minh cái gì chứ!

Trong lúc Tri Vi không ngừng thắc mắc, hắn đã ôm cô vào đến tận phòng ngủ.

Thấy bản thân sắp lâm vào cảnh nguy hiểm, không ngừng giãy dụa: "Lão sư, anh anh anh...Hãy thả tôi xuống đã! Có được không?"

Người đàn ông không màng tới lời cầu xin của cô, trực tiếp thả cô xuống trên giường.

Chỉ một giây, cô rơi mạnh từ trên tay hắn xuống giường.

Mặc dù chiếc giường này cũng được xem là mềm mại thế nhưng Tri Vi không khỏi cảm thấy đau đớn, vừa chống thân thể ngồi dậy đã nghe hắn nói: "Đại tiểu thư, với trò đùa dai của cô, tôi có thể bỏ qua một lần, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua lần thứ hai."

Hồ hập của Tri Vi bỗng nhiên khó khăn, ngừng đầu đối diện với ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của Bạc Dạ Bạch, cố gắng cười gượng: "Lão sư, ta không hề nói đùa, lời này đều là thật lòng..."

"Ồ, ra là như vậy, vậy thì nhanh chóng chứng minh thành ý của cô đi."

Tiếng hắn lạnh nhạt nói ra, không khỏi khiến người khác kinh sợ.

Đột nhiên nghe lời yêu cầu của hắn, Tri Vi xem chút nữ còn có ý định muốn trở mặt, cũng may là lập tức chìm xuống, nỗ lực nói: "Lão sư, chuyện này anh hà tất phải gấp gáp, chúng ta còn rất nhiều thời gian mà..."

"Nếu cô muốn dừng lại vẫn kịp..."

Tri Vi nỗ lực nói, còn chưa hết ý thì đã bị hắn ngắt lời, ánh mắt kiên quyết đến kinh người.

Đến với loại hung hăng này, từ lúc sinh ra đã có, nhìn bề ngoài có thể đoán được, hắn như một cây Ngọc Thụ, một chút cũng chẳng nhìn ra được ham muốn bên trong.

Cùng lúc đó, hắn không ngừng ép sát cô, khiến Tri Vi không thể nào chống đỡ được, hai tay nắm chặt ga giường, khẽ cắn răng hạ thấp giọng: "Chờ một chút, còn có buổi tiệc hóa trang, anh hãy đồng ý cùng tôi tham gia, đợi đến lúc trở về...Tôi nhất định suốt đêm phục vụ anh."

Nói xong câu cuối cùng, Tri Vi không khỏi cảm thấy ngại ngùng đỏ mặt.

Dù sao thì đến bước đường này, cũng xem như đánh một canh bạc, may rủi để đạt được mục đích.

Nếu thứ Bạc Dạ Bạch muốn thật sự là thân thể cô, thì cách duy nhất chỉ có thể hy sinh bản thân.

"Cám dỗ" vẫn luôn là "Mỹ nhân kế", điều này không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là có thể bao dưỡng người đàn ông này!

Tuy nhiên, đối với điều kiện mà cô gái xinh đẹp trước mặt đưa ra, Bạc Dạ Bạch vẫn bình tĩnh không thay đổi sắc mặt.

Thậm chí, ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt dường như phủ sương, khiến người đối diện không cách nào nhận ra tâm ý.

Hắn cứ như nhìn có gái bên dưới, Tri Vi như ngồi trên đồng lửa, có chút luống cuống không yên.

"Ồ cùng tôi cả đêm?"

Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi cúi người, áp sát cô, thân nhiên hỏi, tựa hồ như muốn chắc chắn thêm một lần nữa.

Trái tim Tri Vi đập nhanh, không ngừng chột dạ, không dám thẳng thắn nhìn vào mắt người đối diện: "Hừm, lão sư muốn thế nào...tôi liền sẽ đáp ứng"

"Được, coi như thỏa thuận này xong xuôi, tôi có được cả tiền lẫn người."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Cô không còn là trẻ con, đừng chơi đùa

Người đàn ông này cuối cùng cũng chịu chấp nhận thỏa thuận của cô.

Vậy là xem như đã thành công ép Bạc Dạ Bạch đồng ý, trong lòng Tri Vi không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Những lời cô vừa nói, hoàn toàn đều là giả, đợi đến khi buổi tiệc hóa trang kết thúc, khiến Tri An nhận được sự đả kích này, cô cũng sẽ lật bài ngửa với hắn, sau đó để lại một khoản

hậu hình xem như là bồi thường.

Không ngờ, ngay lúc này, Bạc Dạ Bạch lại nhàn nhạt hỏi: "Đại tiểu thư, cô khẳng định đây đều không phải lời nói dối chứ?"

Trì Vi toàn thân cứng đờ, đồng tử không ngừng co giãn, có cảm giác dường như người đàn ông này đang nhìn thấu tâm can mình, ngập ngừng nở một nụ cười: "Lão sư, tôi không hề nói dối, anh nghỉ ngơi điều gì sao?"

"Thật sự không có sao?"

Thuận miệng hỏi lại một câu, Bạc Dạ Bạch tiếp tục áp sát, dường như cả thân thể đều đang đè lên người cô.

"Nếu đã vậy, đại tiểu thư hãy chứng minh cho tôi thấy."

Lời hần nói, ý đồ hết sức rõ ràng.

Trì Vi bất đắc dĩ chống hai tay xuống giường, cố gắng lùi về phía sau để né tránh.

Không chịu để cô thoát, Bạc Dạ Bạch duỗi thẳng cánh tay, vòng ôm eo cô giữ lại, đặt cô dưới thân mình: "Đại tiểu thư, không phải cô muốn ngủ cùng tôi sao, cô là đang sợ cái gì?"

Khoảng cách gần đến mức có thể nghe thấy hơi thở của nhau, trên người hần tỏa ra mùi lãnh hương thoang thoảng, từng chút từng chút một khiến Trì Vi khó thở: "Tôi không sợ gì cả..."

"Há, nếu đã vậy..."

Bạc Dạ Bạch không thêm đề ý đến xung quanh, đưa tay kéo áo cô lên cao, lộ ra một phần cơ thể trắng muốt.

"Không được!"

Trì Vi theo bản năng phản ứng, vội lôi chiếc áo lông xuống, lấy tay che kín cơ thể.

"Ý cô là sao, không lẽ đại tiểu thư lại dối ý?"

Thấy phản ứng của cô, Bạc Dạ Bạch dừng lại, bình tĩnh hỏi.

Lúc này, Trì Vi khế cắn môi, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không ngừng căng thẳng: "Lão sư, vũ hội cũng sắp bắt đầu rồi, thời gian không còn nhiều. Đợi từ đó trở về, tôi và anh lại..."

"Làm một lần trước rồi hãy đến vũ hội."

Chỉ có điều, Bạc Dạ Bạch không chịu thua thiệt, kiên trì đáp.

Trì Vi lần này cảm thấy bị hần ép buộc đến đường cùng, hần lại nhàn nhạt nói thêm: "Nói miệng không bằng hành động, dù sao tôi cũng không thể tin đại tiểu thư!"

Bạc Dạ Bạch cũng là đàn ông cực kỳ khó đối phó, Trì Vi nhất thời luống cuống, không nghĩ ra cách để kéo dài thời gian.

Nhìn phản ứng của cô, ánh mắt Bạc Dạ Bạch càng thêm sâu, vô vị vén mái tóc dài đang che khuất khuôn mặt trước ngực cô, "Đại tiểu thư, đây là cơ hội cuối cùng của cô, cô không chịu nắm lấy, thật đáng tiếc, cuộc thương lượng lần này xem như thất bại..."

Trì Vi gấn người, liền nghĩ đến mục đích cuối cùng của mình, vội vã giải thích: "Lão sư, chúng ta cùng đến vũ hội rồi hẵng tính tiếp..."

"Điều này không quan trọng"

Đối với lời giải thích của cô, Bạc Dạ Bạch vốn dĩ không thêm đề ý.

Tiếp theo, bàn tay đặt trên người cô, cách một lớp áo lông buông ra, khiến Trì Vi không khỏi thấy nhức nhối, cảm giác rất đau đớn, mi mắt cũng nhắm lại.

"Đại tiểu thư, cô không phải là một đứa trẻ, không thể nào xem chuyện bao dưỡng đàn ông như một trò đùa! Nếu cô thật sự muốn bao dưỡng tôi, không muốn ở cùng vị hôn phu của mình...tôi nhất định sẽ hết sức hợp tác."

Bạc Dạ Bạch lạnh nhạt nói, trên người tỏa ra phong thái ép buộc, khiến Trì Vi không khỏi cảm thấy kinh sợ.

"Lão sư...Thật sự không phải vậy..."

Trì Vi chột dạ phủ nhận, đồng thời vội vã cản lại ý đồ của người đàn ông, tuyệt đối không để hần chạm vào bản thân.

Người đàn ông ở bên trên, góc nhìn khác nhau, Bạc Dạ Bạch hoàn toàn có thể nhìn thấy cô đang cố sức ngăn cản, liền trở tay nắm lấy vai cô, xoay người cô lại, khiến cô hoàn toàn nằm trên giường.

Sau đó, Bạc Dạ Bạch đặt tay lên lưng cô, từng chút một vòng qua eo, tiếp tục sờ soạng bấp đùi bên trong của cô: "Tôi đã nhiều lần nhắc nhở cô, đừng tiếp tục tiếp cận tôi, tại sao Đại tiểu thư đều bỏ ngoài tai?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Với hần, cô đã không còn chút kiên nhẫn nào

Không biết vì sao, đối với Bạc Dạ Bạch, xưa nay cô không bao giờ từ chối.

Thời khắc này chứng rồi loạn tình dục lại phát tác ... Không chỉ không phát tác mà ngược lại, còn có một sự ngại ngùng trào ra.

Tự nhiên, Trì Vi nhớ về đêm đính hôn, từng hình ảnh một xoay quanh tâm trí cô.

Cô cảm thấy giận dữ và xấu hổ gần chết, không biết ... Cô đang chờ mong cái gì.

Khuôn mặt Trì Vi cho thấy có vẻ như cô đang dao động, chỉ cảm thấy ý nghĩa của chính mình thật đáng thẹn mà cũng đáng cười!

Vậy mà lúc này Bạc Dạ Bạch vẫn tiếp tục, không nghĩ ngợi thêm điều gì, Trì Vi có hết sức giãy dụa.

Chỉ là sức lực anh ta quá lớn, làm cho cô không thể động đậy.

Nếu như nói rằng mỗi lần trước anh ta có thể bao dung nhưng lần này, Trì Vi nhận thức rõ ràng được.

Cô thật sự ... Mất hết kiên nhẫn với Bạc Dạ Bạch!

Chúng kiến sự việc càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Những ngón tay của Trì Vi đã bám vào lòng bàn tay, cô không giãy dụa nữa, cố gắng buộc bản thân

bình tĩnh, cười khẽ một cái: "Vâng, không đợi được sao? Tôi muốn, sau khi chúng ta trở về, đêm còn dài, có thể làm được rất nhiều chuyện nữa! "

Nói như vậy, cô cố gắng ngoảnh đầu lại, bờ môi khẽ nhếch lên: "Tôi biết, anh không tin tưởng tôi, cảm thấy rằng tôi có mưu đồ khác! Thế nhưng tôi không muốn suy nghĩ gì thêm, trên người anh có cái gì, mà tôi lại không có đây? Tôi thật sự muốn bao nuôi anh! Dù sao, anh cũng đẹp trai như vậy..."

"Sự thật là chuyện của tôi và anh, hôn phu của tôi đã biết! Anh ta chê tôi ô uế, nói rằng hôn sự vẫn tiếp tục nhưng sẽ không đụng vào tôi... Mà tôi, cũng không thể thủ tiết, nên muốn bao nuôi một người đàn ông! Anh là người đàn ông đầu tiên, dài đến đẹp đẽ, mọi mặt cũng không tệ, hoàn toàn hợp ý tôi. Còn hơn người xa lạ, tôi lo lắng mọi nơi cũng không ai sánh được anh, chỉ bằng ... Tôi trực tiếp bao nuôi anh. Đồi này, anh ta chỉ là người đàn ông tình thần, còn anh mới là người đàn ông thực sự của tôi, thật hay, hai cái vừa vặn viên mãn..."

Trì Vi nửa thật nửa giả nói, hàng lông mi buông xuống: "Vì lẽ đó, anh không cần lo lắng về chuyện này. Buổi tiệc mặt nạ khiêu vũ sắp bắt đầu rồi, tôi không thể đến trễ. Nếu như có đủ mười phút nữa, anh hãy đi theo tôi đi."

"Đại tiểu thư bao dưỡng đàn ông, hôn phu của mình lại chấp nhận được sao."

Bạc Dạ Bạch thuận miệng hỏi, vẻ mặt anh ta vẫn rất bình tĩnh.

Trì Vi chỉ nở một nụ cười nhạt đáp: "Đúng, đây là chuyện riêng của tôi, bây giờ không tiện trả lời, nếu có cơ hội tôi sẽ nói cho anh biết, anh đây, sau đó, có muốn tiếp tục hay không"

Gia bộ hững hờ nhưng trên thực tế trong lòng Trì Vi căng thẳng đến tận cùng, lo lắng anh ta sẽ phát hiện ra kế hoạch của mình!

Chỉ thấy đôi mắt anh ta rất tĩnh lặng, không có chút rung động nào: "Tiếp tục sao. Tôi còn tưởng rằng, mục đích của đại tiểu thư là muốn để tôi dừng lại..."

Nghe xong Trì Vi cảm thấy kinh sợ, trái tim như muốn ngừng đập.

Cô còn chưa kịp đáp lại Bạc Dạ Bạch vẫn đứng dậy nói: "Mười phút sao, có lẽ là không đủ đâu."

Trì Vi cảm giác mình đã tránh được một sự uy hiếp, không khỏi có chút tể đại.

Nhưng chưa xong, đột nhiên Bạc Dạ Bạch một lần nữa giữ thân thể ngay ngắn, làm cho cô phải quay mặt về phía anh ta.

Ngay sau đó, Trì Vi còn chưa kịp thở hắt đã chuẩn bị áp sát, lạnh lùng tới gần bờ môi cô.

Xung quanh tất cả đều lặng yên như muốn đầu độc cô.

"Chuyện này, đầu tiên chúng ta có thể gác lại, dù sao đây cũng là thành ý của đại tiểu thư..."

Hắn vừa hôn vừa mạnh tay ép buộc khiến Trì Vi không thể né tránh, chỉ còn con đường đón nhận lấy tất cả.

Lời nói của Bạc Dạ Bạch làm cô giật mình, đôi mắt sáng chớp nháy, đưa tay chặn anh ta, bám vào áo, nghiêng đầu né tránh một cái: "Vậy thì, đợi buổi tiệc khiêu vũ kết thúc đã..."

"Đại tiểu thư, đây là thành ý của cô sao?"

Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng cắt ngang, vẻ mặt tuy thân mật nhưng vẫn rất bình tĩnh, phảng phất chút khiếm tốn của một người đàn ông.

Tiếp theo năm ngón tay của hắn chạm vào người cô, vuốt ve một cách tinh tế: "Thế này không chịu được còn nói gì đến chuyện bao dưỡng."

Trì Vi cảm thấy trên người anh ta như có hàng ngàn cánh bướm có thể xuyên thấu lòng người, đứng trước mặt hắn, một chút chỗ che thân cô cũng không có.

"Lão sư, không phải tôi không thể..."

"Vậy thì nghe đây."

Chưa giải thích xong Bạc Dạ Bạch đã hững hờ cắt ngang: "Đại tiểu thư cô nên sớm làm quen, so với chuyện ân ái mà nói thì đây chỉ mới là bắt đầu."

Phi, không phải mới bắt đầu, chờ vũ hội này kết thúc, ắt cầu quay về cầu, đường quay về đường!

"Đầu đón..."

Vừa mới nghĩ tới mắt Trì Vi đã sáng lên nhìn cánh tay của anh ta đang mạnh bạo nâng cầm cô lên.

Nhất thời bị đau nên Trì Vi kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Kể cả một khe hở còn sót hần cũng lợi dụng, làm cho cô không thể thờ nổi với mùi Lành hương vây quanh.

Trong nháy mắt, đầu óc Trì Vi trở nên trống rỗng, cô như đang đắm chìm trong ảo giác với anh ta vậy.

Nhưng lúc này, căn bản một chút ngăn cản cô cũng không thể làm được, chỉ có thể thích ứng.

Chẳng qua Bạc Dạ Bạch không quá thuần thực, làm Trì Vi đột nhiên nổi lên những tia đau đớn.

"Lần này... Anh xong chưa. Đi thôi..."

Đôi mắt của Trì Vi lúc này như tràn đầy oan ức, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc mọi chuyện.

"Tôi không đề ý?"

Vậy mà Bạc Dạ Bạch vẫn không có ý định buông tha cho cô, nhẹ nhàng vỗ về một câu.

"Thế nhưng..."

"Không nhưng gì hết, tiếp tục đi."

Cô gái yếu ớt chống cự lại, như bị nhấn chìm bởi những lời nói của anh ta.

Nhìn thấy cô không hề phối hợp, Bạc Dạ Bạch không thể kiên trì thêm, nắm lấy cổ tay cô, dè ở trên tường.

Trì Vi dặn mình cố gắng nhẫn nhịn, việc nhỏ không nhịn ắt việc lớn không thành!

Trong lòng cô an ủi mình từng chút, rằng đây chỉ là một cái hôn không có gì to tát.

Tự nhiên vào lúc này, cô cảm thấy rất lạnh.

Chưa nói tới bàn tay lạnh lẽo của anh ta, Trì Vi đã không chịu được mà cuộn mình, thở hổn hển, không ngừng giãy dụa.

Chỉ tiếc cô càng cố gắng thì càng vô vọng.

Cô cảm nhận từng ngón tay hần đang xẹt qua phần xương của mình, cảm giác có chút ngứa ngáy.

Trong nháy mắt, đồng tử co rút lại trông rất luống cuống.

Nhìn khuôn mặt kia trong khoảng cách tính bằng gang tấc, tuyệt sắc mà lại vô song nhưng cũng không thể nói ra hết lạnh lẽo, áp bức, nguy hiểm.

Trì Vi cảm thấy như không thờ nổi và cảm giác cũng đang mất dần đi.

Nhưng cô biết rõ, nếu ngăn cản anh ta thì không thể tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ xảy ra.

Thế nhưng ngăn cản... Cô phải làm sao đây.

Bất ngờ Trì Vi cảm thấy như tim mình ngừng đập.

Bạc Dạ Bạch từ từ dừng lại, giọng nói say mê lòng người: "Đại tiểu thư, cô được thờ."

Ngay sau khi anh ta rời đi, cô bắt đầu thờ, nghe xong câu nói của hần đôi mắt trở nên mù mịt: "Thế nhưng... Tôi sẽ không..."

Dứt lời cô mới lấy lại phản ứng, có lẽ vì khi này không biết hô hấp làm sao để thiếu dưỡng khí chút nữa té xỉu!

"Không lẽ cô chưa từng được hôn sao?"

Đôi mắt anh ta như ngưng đọng, hững hờ hỏi một câu.

Khuôn mặt Trì Vi trở nên đơ cứng thừa nhận sự thật xấu hổ này, đột nhiên Bạc Dạ Bạch hạ xuống một lời khen: "Đại tiểu thư, cô đúng là một cô nương sạch sẽ!"

Nghe câu nói này, đôi mắt Trì Vi sáng lên, nhìn anh ta một cái, trái tim có cảm giác đau đớn.

Hai năm qua, hễ ai biết mình, mỗi khi nhắc tới chỉ có xem thường và xem thường.

Trong mắt họ, đại tiểu thư Trì Gia thật dơ bẩn, phóng đảng, không thể tả.

Ngay cả Hoắc Đình Thâm, bấy giờ cùng một lòng nghĩ chứng rối loạn tình dục của cô là nói dối.

Thật chẳng mấy ai dùng hai từ "Sạch sẽ" để hình dung bản thân mình.

Dù cho người khác không biết, nhưng Bạc Dạ Bạch lại rõ mồn một, ai bảo hần là người đàn ông đầu tiên của cô!

"Đại tiểu thư, tôi rất hài lòng về điều này."

Bạc Dạ Bạch nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói.

Dù sao, đối với hần, mọi chuyện trên đời này đều thích thì làm, chưa bao giờ quá mức cưỡng cầu...

Nhưng mà, anh ta có nghĩ thâm, càng hoàn mỹ thì càng hợp ý.

"Sau này, cô phải giữ gìn sự sạch sẽ này, biết chưa."

Hồi hột nói chuyện bỗng nhiên Bạc Dạ Bạch khều ngón tay một cái.

Nhất thời Trì Vi chưa trả lời thì trên người đã có cảm giác mát lạnh.

Sau đó, cô nhìn ánh mắt của anh ta, vội vã vòng tay che lại, như tư thế cuộn mình của một đứa trẻ: "

Đừng như vậy... Tôi không quen..."

"Để cô được thứ mình muốn thì chung quy cũng nên trả giá/ Cô nói xem có đúng không, đại tiểu thư."

Với sự ngăn cản của Trì Vi, Bạc Dạ Bạch vẫn nhàn nhạt nói chuyện.

Đột nhiên trái tim Trì Vi đập loạn lên, hình như anh ta đã đoán ra được cô đang nghĩ gì... Chỉ là mục đích của mình, chỉ có bản thân mới rõ nhất.

Vì vậy cô chỉ miễn cưỡng cười nhạt: "Mục đích chính của tôi, chính là bao nuôi anh!"

"Nếu như vậy thì lạ quá, tôi không quen."

Vừa nói hần vừa cúi áp sát cô, đặt một nụ hôn lạnh lẽo nơi chiếc cổ trắng ngần kia, lạnh lạnh nói: "

Đại tiểu thư, cái gì cũng nên quen thuộc."

Nơi cổ, đi theo nụ hôn là hơi thở ấm nóng của hần làm cô có chút ngửa ngáy.

Trì Vi vẫn né tránh không được, cũng lo sợ rằng nếu mình gây dục mãnh liệt sẽ khiến cho anh ta hoài nghi, từ đó đổi ý chuyện bao nuôi.

Dù sao, khó khăn lắm cô mới đi đến bước đường ngày hôm nay, nếu như bỏ dở nửa chừng, có khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

"Cho tôi thêm thời gian, có được không. Tôi sợ..."

Trì Vi cố gắng thả lỏng hết mức, giọng nói mềm mại du dương để dụ dỗ hần.

Không chỉ vậy, Trì Vi còn cắn răng lấy động lực đứng dậy, vòng tay ôm lấy eo anh ta: "Đợi từ buổi tiệc khiêu vũ trở về..."

"Đến lúc đó, đại tiểu thư thật sự vẫn ở lại đây sao? "

Khuôn mặt đẹp đẽ của hần cùng giọng nói mê hoặc kia khiến trái tim Trì Vi thót lên: "Được ...

Đương nhiên được..."

Cô chợt dạ nói, Bạc Dạ Bạch vẫn vỗ về tấm lưng của cô cùng mái tóc dài buông xõa: "Đại tiểu thư không cần sợ hãi, tôi không có ham mê bất lương, cũng không chơi trò chơi nào. Cô chỉ cần nhắm mắt lại là tốt rồi."

Tiếp đó, Trì Vi cảm giác được rằng hình như anh ta đang hôn lên đầu cô: "Nếu không, đại tiểu thư thích gì, có thể tự nói ra... Dù sao, tiền cũng là cô chi, nên tôi sẽ phục vụ tận tình."

Trì Vi ngẹn cứng họng, cô chưa bao giờ gặp gỡ loại đàn ông nào như vậy, quả thực quá xác xược, không một chút biết điều.

Ngay sau đó, hai cánh tay của Bạc Dạ Bạch nắm lấy hai cánh tay của cô, phân biệt ở hai bên, rồi nhìn thẳng vào cô.

Trì Vi lơ đãng nhìn anh ta đang cúi đầu xuống, nổi lên một chút khác thường.

Cô chợt nhớ lại, ngay sau khi sự trong trắng của bản thân bị cướp đi bởi hần, về đến nhà tắm rửa, soi mình trong gương, thậm chí không thể tả.

Nhất thời, cô cảm thấy không còn chút sức lực nào để chống cự, chỉ nhẹ giọng mờ mịt: "Tôi sẽ nhắm mắt lại... Chỉ cần đừng lưu lại dấu hôn..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Lễ nào cô chưa từng được hôn?

Nụ hôn chen lẫn sự lạnh lùng của anh ta khiến Trì Vi không thể tránh khỏi mà chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Dù vậy, bờ môi cô vẫn đóng chặt, không muốn anh ta chạm vào bên trong.

Trong lúc giạt mình nghe Bạc Dạ Bạch nói như vậy, đôi mắt Trì Vi sáng lên, chớp chớp, đưa ta giữ lồng ngực, bám vào áo anh ta, nghiêng đầu né tránh: "Lão sư, hãy đợi buổi tiệc khiêu vũ kết thúc

..."

"Đại tiểu thư, đây là thành ý của cô sao? "

Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng cắt ngang, tuy là vẻ ngoài thân mật nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh, phảng phất chút khiếm tốn.

Tiếp theo anh ta đặt ngón tay lên bờ môi cô, nhẹ nhàng vuốt mấy lần: "Thế này không chịu được, còn nói gì đến bao nuôi."

Tri Vi cảm thấy trên người anh ta, tựa như có hàng ngàn cánh bướm, có thể đâm xuyên thấu lòng người, cô ở trước mặt hắn, một chút chỗ che thân cũng không có.

"Lão sư, tôi không thể không có ..."

"Vậy thì hãy mở ra đi."

Chưa giải thích xong, Bạc Dạ Bạch đã hững hờ cắt ngang: "Đại tiểu thư, cô nên sớm làm quen, so với chuyện ân ái mà nói, đây mới chỉ là bắt đầu."

Phì, không phải lúc mới bắt đầu, mà sau khi vũ hội này kết thúc, cậu sẽ quay về cậu, đường quay về đường!

"Đau đớn ..."

Vừa mới nghĩ tới mắt Tri Vi đã sáng lên, chỉ vì cánh tay anh ta đang nâng cằm cô lên, sau đó mạnh tay dùng lực bấm.

Nhất thời Tri Vi bị đau, không thể há mồm ra được.

Ngay lúc này, anh ta lại dụng khe hở đó, áp sát cô, làm cô không thở được ... Thậm chí hắn còn quần lấy cô, phảng phất mùi lãnh hương quanh người.

Trong nháy mắt, đầu óc Tri Vi như trống rỗng, đắm chìm trong ảo giác với người đàn ông kia.

Trước đây, cô chưa từng tiếp xúc như vậy, chỉ cảm thấy giữa nam và nữ nếu môi lưỡi quấn quýt như vậy, ắt khó có thể nhẫn nại. Lại vào lúc này, không thể ngăn lại, chỉ là cuống lưỡi có chút tê dại.

Chẳng qua Bạc Dạ Bạch giống như không quá thuần thực, đột nhiên làm Tri Vi nổi lên những tia đau đớn.

"Lão sư ... Đau."

Đôi mắt sáng của Tri Vi oan ức, cô bùng bờ môi của chính mình, liền muốn kết thúc.

"Tôi không chú ý ...? "

Nhưng mà Bạc Dạ Bạch không hề có ý định buông tha cho cô, nhẹ nhàng vỗ về một câu.

"Thế nhưng ..."

"Không có thế nhưng, tiếp tục hé miệng."

Cô gái yếu ớt chống cự, như chìm dưới lời cắt ngang của anh ta.

Nhìn thấy cô gái che miệng lại không chịu phối hợp, Bạc Dạ Bạch không thể kiên trì thêm, nắm lấy tay cô, đè ở một bên giường.

Sau đó lại một lần nữa đi lên, chạm vào bờ môi cô, cố gắng cạy hàm răng ra cạy sát không ngừng, rút lấy từng hơi thở.

Tri Vi, nhẫn nhịn, nếu không việc lớn sẽ bị hỏng !

Trong lòng cô nghĩ như vậy, từng tí một an ủi mình, chỉ có thể nghĩ là cái hôn sâu, bản thân có thể nhịn.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, anh ta còn tiện tay vén chiếc áo lông của cô lên, đẩy về trước một cái, cho đến phía trên ngực.

Thân thể lộ ra giữa không khí, Tri Vi hơi run rẩy, sinh ra một chút hơi lạnh.

Chưa kể tới bàn tay anh ta man mát, Tri Vi không thể cuộn tròn mình, cô thở gấp hơn, không ngừng giãy dụa né tránh.

Chỉ tiếc cô càng cố gắng thì càng vô vọng.

Lúc bắt đầu chỉ là sờ nhẹ, sau đó bàn tay hắn thăm dò trên lưng cô, nắm ngón tay xẹt qua sống lưng, nghiễm nhiên dừng lại ở chiếc áo ngực, như thể phải mở nó ra.

Trong nháy mắt, con người cô co rút lại, cảm thấy rất lúng túng.

Chịu đựng anh ta hôn môi, mặt áp sát mặt trong gang tấc, không thể nói ra hết ớn lạnh, áp bức, nguy hiểm.

Tri Vi cảm thấy như không thở nổi và dần mất đi cảm giác.

Tuy biết rõ, nếu ngăn cản hắn tiếp tục, không thể tưởng tượng nổi sẽ có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng ngăn cản ... Cô làm sao mà ngăn cản.

Thật bất ngờ khi Tri Vi cảm thấy nhịp tim như ngừng đập.

Bạc Dạ Bạch đột nhiên tách ra khỏi miệng cô, tiếng nói vẫn rất lạnh nhạt như một bình rượu trắng, làm say lòng người : "Đại tiểu thư, hôn môi, được phép thờ."

Ngay sau khi anh ta rời đi, cô bắt đầu thờ, vừa muốn mở miệng nói tiếp: "Lão sư ... Tôi sẽ không ..."

Dứt lời cô mới phản ứng được, có lẽ vì lúc này hôn môi, không biết hô hấp làm sao, thiếu dưỡng khí xem chút nữa té xỉu!

"Không lẽ chưa có người từng hôn qua sao? "

Đôi mắt anh ta như ngưng đọng, hững hờ hỏi một câu.

Tri Vi lại ngưng thờ, xấu hổ nghe Bạc Dạ Bạch nói sự thật này, sau đó hạ xuống một lời khen: "Đại tiểu thư, đúng là một cô gái sạch sẽ! "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Đại tiểu thư, cô không cần sợ hãi tôi

Đột nhiên nghe lời khen này, đôi mắt sáng của Tri Vi chớp nháy, nhìn anh ta, trái tim cô đau nhói lên.

Hai năm qua, hề ai biết cô, mỗi khi nhắc tới, hoàn toàn là xem thường mà lại xem thường.

Trong mắt những người kia, đại tiểu thư Tri Gia, nhãn mác là dơ bẩn, phóng đảng, không thể tả.

Ngay cả Hoắc Đình Thâm, bây giờ cũng một lòng nghĩ chứng rối loạn tình dục của cô là nói dối.

Có rất ít người dùng hai từ "Sạch sẽ" để miêu tả chính bản thân mình.

Dù cho người khác không rõ, nhưng Bạc Dạ Bạch lại hoàn toàn rõ, bởi lẽ hắn là người đàn ông đầu tiên!

"Đại tiểu thư, tôi rất hài lòng điểm ấy."

Bạc Dạ Bạch nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói chuyện.

Mọi chuyện trên đời này đối với hắn, thích thì làm, chưa bao giờ phải cưỡng cầu... Nhưng mà, hắn có nghĩ thầm, càng hoàn mỹ thì càng hợp ý.

"Sau này hãy giữ gìn sự sạch sẽ này, biết chưa."

Hồi hột nói chuyện, bỗng nhiên Bạc Dạ Bạch khều đầu ngón tay một cái, từ phía sau lưng đẩy chiếc áo ngực của cô ra.

Tri Vi còn chưa kịp trả lời đã thấy ngực mình mát lạnh.

Sau đó, cô nhìn anh ta với ánh mắt oán giận, theo bản năng vòng tay che ngực, che lại tất cả: "Lão sư ... Đừng như vậy ... Tôi không quen ..."

"Muốn đạt được mục đích thì cũng nên trả giá. Đại tiểu thư, cô nói xem có đúng không."

Với sự ngăn cản đó, hắn vẫn nhàn nhạt nói chuyện.

Đột nhiên nhịp tim Tri Vi đập loạn lên, hình như xém chút nữa hắn đã đoán ra mình nghĩ gì ... Chỉ là mục đích của mình, chỉ có bản thân rõ nhất, không phải ai cũng đoán được!

Bởi vậy, cô miễn cưỡng nở nụ cười qua loa: "Lão sư, mục đích của tôi, chính là bao nuôi anh! "

"Nếu thế thì thật không quen thuộc lắm."

Người đàn ông nói, cúi xuống áp sát người cô, một nụ hôn lạnh lẽo được đặt trên chiếc cổ trắng ngần, lạnh lùng nói: "Đại tiểu thư, cuối cùng cô cũng phải quen."

Nơi cổ, hơi thở của hắn ấm áp, theo nụ hôn có một chút ngứa ngáy.

Tri Vi tránh không kịp, lo lắng nếu mình mãnh liệt gậy dựa sẽ khiến cho anh ta hoài nghi, theo đó sẽ đổi ý chuyện bao nuôi.

Dù sao, cũng đã đi tới đây, chỉ còn vài bước cuối, nếu bỏ dở giữa chừng có khác nào đồn cũi ba năm thiêu một giờ.

"Lão sư, cho tôi thời gian. Có được không. Tôi vẫn sợ ..."

Cố gắng thả lỏng hết mức, giọng Tri Vi mềm mại du dương, nỗ lực dụ dỗ anh ta.

Không chỉ có vậy, Tri Vi còn cắn răng một cái, đứng dậy hơi thăm dò con người anh ta, sờ tay ôm lấy eo hắn: "Buổi tối trở về lại tiếp tục ..."

"Buổi tối trở về, đại tiểu thư thật sự ngoan ngoãn nằm ở đây, mặc cho tôi làm gì làm sao."

Tên đàn ông có khuôn mặt đẹp để lại nói ra những lời thô lỗ như vậy khiến Tri Vi cảm thấy thót tim:

"Được ... Tất nhiên được ..."

Cô chợt dạ nói, cánh tay Bạc Dạ Bạch vẫn vỗ về tấm lưng của cô, cùng với mái tóc dài: "Đại tiểu thư không cần sợ hãi, ở trên giường tôi không có ham mê bất lương, cũng không có ý ngược đãi. Cô chỉ cần nằm yên hưởng thụ là tốt rồi..."

Tiếp theo Tri Vi cảm giác được anh ta đang hôn lên đỉnh đầu mình: "Nếu không, đại tiểu thư muốn nam dưới nữ trên, cũng có thể ... Dù sao, cô bao dưỡng tôi, tôi cũng nên phục vụ chu đáo."

Tri Vi ghen hờn, chưa bao giờ gặp gỡ loại đàn ông nào như vậy, quả thực quá dễ tiện, không một chút biết mình!

Ngay tiếp đó, hai tay trái phải của Bạc Dạ Bạch nắm lấy hai cánh tay của cô, như phân biệt hai thân thể hai bên, áp sát vào.

Sau đó Tri Vi lại trở mặt nhìn hắn vui đùa hôn, từng cảm giác đau đớn theo đó mà nổi lên.

Bình tĩnh nhớ lại ngay sau khi cô mất đi lần đầu tiên, lúc về nhà tắm rửa, nhìn thấy bản thân trong gương dày đặc dấu hôn đỏ tươi.

Nhất thời Trì Vi cảm thấy xấu hổ, nhẹ giọng mờ miệng: " Lão sư ... Đừng lưu lại dấu ... A ... "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Thân thể cô, rất đẹp ...

Vừa vào lúc này, anh ta hôn lên làn da trắng của cô, thân thể Trì Vi run rẩy và kinh ngạc đến mức cùng thốt lên.

Tiếp theo cô cảm giác anh ta đang nhẹ nhàng hơn, nên chắc theo lời mình, sẽ không lưu lại dấu hôn xanh tím nào.

Năm ngón tay của Trì Vi cuộn lại, lún sâu vào lòng bàn tay, để tránh mắt chạm mắt một cách loạn lạc cô cũng đã nhắm lại, cố gắng lừa gạt mình, tình cảnh không đến mức như vậy.

Chỉ là trong lòng cô, rồi bởi không thể tả ... Có thể, chỉ có linh hồn cô biết.

Từng giây phút trôi qua, đầu óc Trì Vi như một mớ hỗn độn, hoàn toàn không biết tại sao mọi chuyện lại đi đến nước này.

Rõ ràng chính cô muốn bao dưỡng anh ta, phản kích lại Trì An ... Thế nhưng hiện tại, lấy thân thể làm tờ séc, cái giá phải trả lớn như vậy, thực sự chưa bao giờ nghĩ đến.

" Lão sư, xong chưa. "

Trì Vi vừa giục hỏi vừa chậm rãi mở mắt.

Bởi vì nhắm mắt lại, cô cảm thấy mọi thứ đều bị phóng to, đôi môi mỏng man mát của anh ta, chạm vào từng tác da tấc thịt của cô.

Đến mức có một luồng điện chảy về khắp tứ phía, thân thể khác thường, không một chút không chế nào.

" Vừa vặn, mười phút. "

Cuối cùng, cái đầu đang vùi trên người mình của anh ta cũng ngẩng lên, hiện ra lớp sương mù mờ mờ, đuôi mắt cong sắc nét.

Chỉ là có chút bất ngờ, trong mắt hấn, Trì Vi không cảm giác được một chút mê muội tình dục nào.

" Đại tiểu thư, thân thể cô rất đẹp. "

Bạc Dạ Bạch liếc nói, buông hai tay cô ra, khuôn mặt mỏng mảnh lạnh lùng.

Đối với lời khen này, Trì Vi cần môi, vội vã kéo chiếc áo lông, trên người còn phảng phất hơi ấm từ đôi môi mỏng của anh ta.

" Hiện tại tôi tin, cô không hề nói dối, nghiêm túc với chuyện bao nuôi cũng là thật. Bằng không hà tất đại tiểu thư cô phải thấp hèn như vậy, không tiếc bán đi thân thể của chính mình! "

Bỗng dưng Bạc Dạ Bạch nói chuyện với giọng điệu thờ ơ.

Nghe vậy, Trì Vi cau mày lại, có loại cảm giác nhục nhã, cuối cùng truy hỏi một lời: " Nếu, anh đã tin tưởng tôi, như vậy vẫn ... Chấp nhận tôi bao nuôi anh chứ? "

" Hừm, tôi đồng ý. Chỉ có điều... "

Cuối cùng Bạc Dạ Bạch cũng đáp lại, tiếp tục cúi đầu, ánh mắt hướng về phía cô gái không ngừng mở rộng.

Hai người chỉ cách nhau một tấc, Trì Vi cho rằng anh ta lại muốn hôn lên bản thân cô, trong lòng không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Cô cũng đã nhẫn nhịn, nếu hấn vẫn tiếp tục xâm phạm mình từ trên xuống dưới thì tốt nhất đừng để hấn được voi đòi tiên!

" Chỉ có điều ... Bị tôi chạm vào, đại tiểu thư cảm thấy rất oan ức. "

Lại vào lúc này, anh ta ngượng lạnh hỏi câu tiếp theo, câu hỏi chen lẫn những ý tứ sâu xa không thể hiểu được.

Trì Vi vẫn nhẫn nhịn, nói năng mạnh mẽ: " Không oan ức, không có chút nào oan ức. "

Đến cùng Bạc Dạ Bạch cảm nhận được thân thể cô đang cứng đờ, mặt ngoài nhìn đồng ý nhưng kỳ thực hoàn toàn chống cự.

Đôi mắt màu nhạt, cảm thấy có chút vô vị.

" Nếu oan ức, cô có thể đổi ý, rời khỏi Giang Trạch này. "

Đổi ý, làm sao có chuyện đó!

Thật vất vả, cô bỏ tiền ra không nói, còn để bản thân bị thua lỗ, rốt cục để dụ dỗ anh ta chấp nhận, cô làm sao có khả năng đổi ý!

Bạc Dạ Bạch nói một lời như vậy, chậm rãi đứng dậy rời khỏi người cô.

Chỉ trong nháy mắt hấn đã ở giường bên, quần áo chỉnh tề hơn nữa, cùng với sự kiêng khem như một người đàn ông cao quý.

Trong khi đó, ở trên giường tóc tai Trì Vi tản ra xung quanh, mảnh mai mà chặt vật, nhưng cũng không kém phần quyến rũ.

"Đại tiểu thư, không phải cô vẫn muốn tham gia tiệc khiêu vũ chứ."

Bạc Dạ Bạch vô vị nói, đưa tay đặt trước mặt cô.

Lần này Trì Vi chắc chắn không thèm nhìn thẳng vào tay anh ta, vươn mình theo lối khác bước xuống giường, trầm giọng dặn dò một câu: "Lão sư, anh chuẩn bị đi, chúng ta sẽ xuất phát ..."

"Khắc khục ..."

Vì trái tim không khỏe nên anh ta ho khan mấy lần, lúc sau mới nhẹ giọng hỏi: "Buổi dạ hội này, tôi nhất định phải đi sao."

Bỗng dưng bước chân Trì Vi dừng lại trước cửa phòng tắm, đôi mắt sáng hiện ra sự tức giận: "Anh đồng ý chuyện bao nuôi, chính là tôi, tôi sẽ không đổi ý ... Ngược lại, anh muốn đổi ý hay sao? "

Ngừng lại đôi chút, Trì Vi không để cho anh ta kịp trả lời, càng nghĩ càng tức, bước vọt tới chỗ trước người hắn, ngẩng đầu như muốn đánh thẳng vào đôi mắt: "Bạc Dạ Bạch, anh cũng xem như đã có được sung sướng từ tôi, dám nói đổi ý thử xem! "

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Trì Vi, cô không nên trêu chọc tôi

Lúc này nhìn cô gái trước mặt như là một con mèo giờ móng, xù lông uy hiếp người, Bạc Dạ Bạch chỉ nhột nhạt đáp: "Không đổi ý, chỉ là tham gia buổi tiệc đó, chuyện tiểu thư bao dưỡng một người đàn ông không phải ai ai cũng biết sao."

Xác định anh ta không phải đổi ý, lúc này Trì Vi mới hạ ánh mắt xuống, hỏi một câu: "Không đáng kể, tôi từ lâu đã mất hết danh tiếng, ngược lại lão sư ... Chỉ có lão sư, sợ sệt người khác biết, cảm thấy mình không có tôn nghiêm."

Ngừng nói, ánh mắt cô xoay lại, nghiêm túc đề cập: "Anh không cần lo lắng, nếu đây là vũ hội có mặt nạ, mọi người đều có thể mang. Không tới thời khắc quan trọng, không cần tháo mặt nạ xuống thì không ai có thể thấy đáng đáp của anh ..."

Cô nói giống như đang che giấu cái gì vậy, xong xuôi ngay lập tức đi vào phòng tắm.

Đến cùng vẫn là lừa dối Bạc Dạ Bạch, khung cảnh hân thảo mặt nạ trước tất cả mọi người, đặc biệt là Trì An!

Nhìn về phía phòng tắm, khuôn mặt Bạc Dạ Bạch vẫn bình tĩnh, chậm rãi đi tới kệ sách vừa mới định lấy lọ thuốc bỗng dưng điện thoại di động có người gọi.

Vừa mới nghe máy, giọng nói của Cung Tu đã vang lên ở đầu dây bên kia: "Bạch, cậu mau đến thành phố một chuyến, Lệ Trường Phong hiện tại đã nhận ra, đang âm thầm điều tra, chắc chắn là muốn gặp cậu."

"Không gặp."

Bạc Dạ Bạch hồ hững đáp lại không một chút chần chừ.

Sau đó, nhất thời trầm mặc nghĩ, anh ta dụi hàng lông mày và nói: "Còn có việc."

"Tứ ca, đêm nay ở trên biển, Lệ Gia có tổ chức vũ hội. Có người nói là Lệ Trường Phong tổ chức cho bạn gái ..."

Nghe xong, Bạc Dạ Bạch nhíu mày, nhớ đến chuyện Trì Vi nói, hình như cũng là một buổi tiệc mặt nạ khiêu vũ.

Không có gì bất ngờ, chắc chắn là một buổi tiệc.

"Tôi vừa mới biết được, bạn gái của hắn không phải là ai khác, mà là ... Trì, Vĩ, Văn."

Bỗng dưng Cung Tu nói chuyện rất liên quan đến nhau, lộ ra sự cẩn thận từng li từng tí một.

"Trì Vĩ Văn."

Bạc Dạ Bạch đọc lại, hành động lấy lọ thuốc ngưng lại.

"Tôi không nghĩ tới được, năm đó cô ấy kém chút nữa bị bán đi, bây giờ có thể có bản lĩnh, sau khi rời khỏi thành phố này, trở thành diễn viên không nói, còn có thể bám lấy Lệ Trường Phong! Ha, lúc trước còn thể son sắt chỉ yêu mỗi tứ ca người ..."

Nói đến điểm này giọng Cung Tu trầm xuống, như là có chút bất mãn.

Ngược lại Bạc Dạ Bạch chớp hàng mi, không quan tâm chút nào: "Nếu cô ấy là một đứa trẻ, hà cớ phải quan tâm. Bây giờ cũng đã lớn, dù sao cũng nên có một ngôi nhà ..."

"Bạc Dạ Bạch, cậu không thêm đề ý. Lúc trước, nếu không phải do cậu, cô ta đã sớm bị gả cho lão già kia rồi! Cậu trả giá giúp cô ta từ lần này đến lần khác, không báo ân không nói, còn một lòng ra đi ..."

Là một thiếu gia đích thực, Cung Tu phóng đảng bất kham nên nhất thời nổi giận nói.

"Cung Tu, cô ấy đi hay ở, là sự tự do của cô ấy. Tôi cứu nàng chỉ là tiện tay, không cần phải vì vậy mà suốt đời còn lại ở cùng kẻ sắp chết như ta."

Bạc Dạ Bạch vẫn rất lãnh đạm, giống như với Trì Vĩ Văn, anh ta không hề có tình cảm nào.

Lần này Cung Tu đột nhiên yên lặng, một lúc sau thờ dài nói: " Tôi thật sự không biết, người như cậu ... Sẽ để ý cái gì."

" Người sắp chết, không để ý cái gì cả."

Một lúc như vậy, nghĩ đến cái gì Bạc Dạ Bạch sẽ nói cái đó: " Tiệc mặt nạ khiêu vũ của Lệ Gia lần này, khả năng tôi sẽ đi."

Cúp máy, Bạc Dạ Bạch xoa xoa hàng lông mày, chỉ cảm thấy mệt mỏi, có chút lực bất tòng tâm.

Tiện tay rót một chén trà thảo dược, tỉnh tể thường thức.

Trong ký ức, cô gái có tên " Trì Vị Văn ", khuôn mơ hồ, chỉ hơi hơi rõ ràng một chút.

Năm đó, cô ở bên cạnh, cười tươi như một bông hoa.

...

Ở trong phòng tắm, Trì Vi cầm khăn mặt, xử lý cái cổ, trước ngực, eo, cố gắng xua tan tất cả các dấu vết của tên kia.

Một lúc lâu đi ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy người đàn ông.

" Tối nay anh chính là bạn nam của tôi, đương nhiên ... Chính là Bạch! Đến lúc mang mặt nạ, không ai có thể nhận ra lão sư ..."

" Ừm."

Bạc Dạ Bạch nhẹ giọng đáp lại.

Hiếm khi ra ngoài, không ai biết đến anh ta, việc danh tiếng, không cần quan tâm.

Nhìn thấy, cánh cửa lớn đang mở ra.

Đột nhiên Bạc Dạ Bạch nắm lấy tay cô: " Đại tiểu thư, xuất hiện ở Giang Trạch, đổi ý ... Phải được cho phép."

Trì Vi ngăn ra, chỉ là không thực sự hiểu ý anh ta ra sao: " Không đổi ý, chắc chắn là không."

" Trì Vi."

Đột nhiên, ở phía sau anh ta gọi một tiếng làm cô giật mình.

Đây là lần thứ hai hắn gọi tên mình, một tay Trì Vi kéo cửa lớn, tay còn lại nắm tay anh ta rời đi.

" Cô không nên trêu chọc tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Cô nắm chặt lấy bàn tay anh ta

Đầu đông, bầu trời một mảnh mờ mịt, gió lạnh thấu xương.

Ngồi ở trong xe Bảo Mẫu, Trì Vi có chút mất tập trung, mặc kệ những người khác đang bận trang điểm, thiết kế tóc, ủi nóng trang phục.

Chú thích (Xe bảo mẫu): là loại xe lớn,thường được các ngôi sao hay sử dụng,do các ngôi sao hay sử dụng xe làm nơi ăn uống, ngủ và trang điểm. Vì thế giống như một bảo mẫu chăm sóc những công việc hàng ngày nên được gọi là xe bảo mẫu.

Trong tâm trí nghĩ đến việc khi này rời khỏi Giang Trạch trong nháy mắt, anh ta có nói một câu sâu xa nào đó.

(cô không nên trêu chọc tôi ...)

Sau khi quyết định, Trì Vi nghiêng đầu nhìn Bạc Dạ Bạch, khuôn mặt hơi tái nhợt, tựa như không thoải mái, nhắm mắt dựa vào một chỗ.

" Lão sư, đợi các cô ấy mặc đồ xong, anh hãy thay đổi quần áo của mình."

Tiến vào phòng riêng trước, Trì Vi thuận miệng nói, bàn giao cho với những người khác giúp đỡ Bạc

Dạ Bạch một chút.

Sau năm phút, cô thay đổi lễ phục, từ bên trong chậm rãi bước ra.

Nhìn xem, mái tóc dài được kéo lên, lộ ra phần gáy thon dài, khung xương hõm rất đẹp, cực kỳ mê hoặc lòng người.

Bộ đồ trên người cô được phối với đá renly, làn váy chập chờn rơi xuống đất, mặt trên tinh tế, như là bầu trời sao đang di chuyển, tỏa ra tia sáng chói mắt.

Được thiết kế theo kích thước, vừa khít với phần eo, lộ ra nửa phần ngực trắng như tuyết, phía sau toàn bộ phần lưng hiện ra, như một bức tranh, cô không khác nào một bông hồng trong đêm tối.

" Lão sư, dung mạo của anh thật là đẹp, không hổ công tôi bao dưỡng! "

Đội những người khác đi trước, Trì Vi mới bước gần về phía Bạc Dạ Bạch nói một lời khen.

Bạc Dạ Bạch chưa từng hóa trang, chỉ là sửa sang kiểu tóc, chuẩn bị quần áo, giờ tay nhắc chân cũng đã biểu lộ ra khí chất thanh cao, còn bây giờ, không khác nào một cây chi lan.

Nghe một câu như vậy, anh ta khẽ nhả khói và nhìn cô bước đi, như là Bạch Cầu trong vũng nước, khiến người ta khó rời mắt khỏi.

Nhan sắc luôn là sự tự tin của Trì Vi, mỗi lần cô xuất hiện, không thiếu nam nhân bước đến, đổ xô lấy lòng.

Theo lý thuyết, sớm đã thành thói quen.

Chỉ là không rõ làm sao, dưới cái nhìn từ Bạc Dạ Bạch, cô cảm giác không tự nhiên cho lắm, nhẹ nhàng vòng hai tay che ngực, khuất đi một ít da thịt.

Tiếp đó, đôi môi của cô lúng túng và mang theo một ít tự đắc nói: " Lão sư, anh đang nhìn cái gì vậy."

Tuy rằng hỏi thế nhưng trong lòng Vi Vi đã xác định chắc chắn câu trả lời của Bạc Dạ Bạch là khen ngợi mình.

Hết cách rồi, cô có một khuôn mặt đẹp, vóc dáng hoàn hảo, gia thế ưu việt, đây là vốn có trời sinh.

"Đại tiểu thư ăn mặc mỏng manh như vậy, không lạnh sao."

Không ngờ Bạc Dạ Bạch không trả lời mà còn hỏi lại, giọng điệu say lòng người.

"..."

Trì Vi sững sờ, vẻ mặt có chút cứng đờ, hít một hơi thật sâu: " Không lạnh, tôi không thấy lạnh chút nào! "

Đúng là một người đàn ông thẳng thắn, cô ăn mặc lộng lẫy hẳn chỉ không khen mà còn hỏi những câu không giải thích được!

Tiếp đó Trì Vi không lên tiếng nữa, rầu rĩ ngồi ở chỗ đó, nhìn phía ngoài cửa xe, cảnh vật từng chút một xa dần.

Thành phố cách biển không xa không gần, cần khoảng một giờ đi xe.

Có lẽ do xe đóng kín nên tình cờ gặp xóc nảy, Bạc Dạ Bạch bắt đầu ho khan.

Vừa bắt đầu, chỉ là ho nhẹ, sau đó không dừng lại được, có chút dữ dội .

" Lão sư, anh không sao chứ."

Nhìn Bạc Dạ Bạch sắc mặt tái nhợt, lấy ra một chiếc khăn tay màu tối, bịt miệng ho khan không ngừng, trái tim Trì Vi hơi run sợ.

Đột nhiên nhớ ra, anh ta bị bệnh tim, hơn nữa ... còn rất nghiêm trọng.

Đêm đính hôn, sau khi chiếm đoạt bản thân cô, bệnh tim của hắn liền phát tác, nếu khi đó không cấp cứu kịp, e là ... đã chết đi!

"Đừng lo, tôi không sao."

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nói chuyện, lấy một lọ thuốc ra, tiện tay đổ mấy viên.

Màu trắng của thuốc dưới ánh đèn xe nổi lên bần bật, làm chói mắt người nhìn.

Thấy vậy Trì Vi vội vã rót một chén nước nóng, vừa chuẩn bị đặt xuống đã tro mắt nhìn anh ta trực tiếp nuốt viên thuốc xuống.

" Anh ... Không cảm thấy khó sao? "

Trì Vi không nhận được nên đã hỏi một câu ngây ngốc.

" Không khó."

Đối với điều này Bạc Dạ Bạch lạnh lùng đáp, nhìn cô gái đưa chén nước, tiện tay lấy.

Trì Vi không cẩn thận đụng vào ngón tay anh ta, chỉ cảm thấy như đụng phải một mảnh băng, không chút nghĩ ngợi ... Ngay sau đó, cô trở tay nắm lấy bàn tay Bạc Dạ Bạch, đặt trong lòng bàn tay mình: " Lão sư, tay của anh rất lạnh! Làm sao lại lạnh như băng vậy ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Trì An nhìn thẳng Trì Vi

Rõ ràng, nhiệt độ trong xe rất ấm, hoàn toàn rất thích hợp.

Thế nhưng, tay Bạc Dạ Bạch không ngừng ra mồ hôi, càng lúc càng lạnh.

Trì Vi cầm chặt tay hắn, nỗ lực làm ấm lên.

Nhìn thấy hành động của cô, Bạc Dạ Bạch khép đôi mi đen xuống, che khuất hết thảy tâm tư, giọng nói bình ổn: "Đại tiểu thư, cô đang làm gì vậy?"

Nghe thấy câu hỏi này, Trì Vi mới bình tĩnh trở lại, nhìn hành động của mình, nhanh chóng buông tay hắt ra.

Theo đó, nhìn hệ thống làm ấm bên trong xe vẫn còn hoạt động, đột nhiên lên tiếng: "Tôi bao dưỡng anh, nhất định phải quan tâm anh... Việc này lẽ nào không nên làm?"

Vừa nói cô vừa nhìn người đàn ông có thân sắc trắng nhợt, mệt mỏi trước mặt.

Đột nhiên, Trì Vi nghĩ đến điều gì đó, chậm rãi hỏi từng chữ: "Lão sư, anh có tiền sử bệnh tim, cho nên khả năng chịu đựng.. yếu hơn người bình thường đúng không?"

Bấy giờ, Trì Vi mới nghĩ đến chuyện bao dưỡng lần này, thật chẳng ra gì... Đến một lúc, phải ở trước mặt tất cả mọi người, bóc trần sự thật, công bố hắt là tiểu bạch kiểm của cô.

Mọi người nhất định sẽ chỉ trích bàn tán, nói lời khó nghe, hắt mất đi mặt mũi là một chuyện, nhưng đôi khi... tức giận đến mức phát bệnh?

Nghĩ đến đây, bỗng nghe Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt lên tiếng: "Sức khỏe của tôi vốn dĩ chỉ không tốt, không phải là không thể nào quan hệ."

Trì Vi nửa hiểu nửa không gật đầu, im lặng một chút.

Mấy lời này có nghĩa... chuyện quan hệ hoàn toàn có thể.

Cũng là bởi người này tự ái rất mạnh, không thể nào đồng ý chuyện bao dưỡng!

Tuy vậy, thời gian còn lại, lặng lẽ nhìn người đàn ông này nghỉ ngơi, sắc mặt tái nhợt, không khỏi cảm thấy thương cảm.

Người đàn ông tốt như vậy, trời sinh lại mang tiền sử bệnh tim, thật sự rất đáng thương!

...

Nhà họ Lê đang tổ chức buổi tiệc dạ hội hóa trang trên du thuyền.

Ngay từ lúc chưa bắt đầu, du thuyền dừng lại vào bờ, dễ dàng nhìn thấy xung quanh đèn điện sáng rực.

Trì Vi vừa đến, còn chưa bước xuống xe, A Tầm đã gọi điện.

Ban đầu, A Tầm muốn làm cùng cô tới đây, Trì Vi ngay lập tức từ chối, cảm thấy so với mình thì

Nguyễn Nguyễn cần được bảo vệ hơn!

Khi biết A Tầm mang theo Nguyễn Nguyễn đến cùng, Trì Vi mở cửa xe, khí lạnh bỗng ập thẳng vào mặt.

Mùa đông thời tiết vốn dĩ đã vô cùng lạnh giá, hóng hờ lại tổ chức cạnh biển, không khỏi khiến thân thể run rẩy.

"Tiệc tối tổ chức ở đâu cũng đều được, sao nhất thiết cứ phải là ở trên biển!"

Trì Vi bừa bãi nói, khoác áo bước xuống khỏi xe, giẫm chân thật mạnh xuống đất khẽ căn hận trời cao.

Đúng lúc này, bắt đầu có người đến, cơ bản đều đã nhận ra Trì Vi.

Thấy thế, Trì Vi khẽ nhắm mắt, vội quay đầu lại nhìn Bạc Dạ Bạch khẽ nở nụ cười, lấy mặt nạ đã chuẩn bị trước ra.

"Lão sư, anh cúi đầu xuống, tôi giúp anh đeo vào!"

Người đàn ông này phối hợp hết sức ăn ý, chậm rãi cúi đầu, nhìn vào ngực cô gái trước mặt, ánh mắt tối sầm lại.

Cô vẫn chẳng hề hay biết, ánh mắt anh đang dừng lại trên người cô.

Trì Vi tùy ý lựa chọn một chiếc mặt nạ, không cần thiết phải che kín mắt, khung kính chắn màu trắng nhợt, hai bên nạm màu vàng nổi bật, đẹp đẽ mà hết sức tinh xảo.

Sau khi đeo xong, Trì Vi chậm rãi lùi lại, đưa tay về phía trước mặt người đàn ông: "Lão sư, tôi giúp anh xuống xe."

Bàn tay Bạc Dạ Bạch hơi run run, đặt lên bàn tay mềm mại của cô.

Mặc dù biết vũ hội hóa trang, nếu muốn tham gia, nhất định phải mang theo mặt nạ, giữ cảm giác thần bí... Chỉ là mục đích của Trì Vi căn bản không phải giữ vẻ thần bí mà là muốn cố ý cho người ngoài biết cô đang mang theo tiểu bạch kiểm đến.

Vì thế cho nên, Trì Vi vẫn chưa đeo mặt nạ, cố sức đỡ người đàn ông này xuống xe.

"Nhìn xem, còn không phải là Trì Vi sao?"

Lập tức, một giọng nữ phát ra từ phía sau.

Nghe thấy, cô còn chưa kịp phản ứng, không ngờ trong một khắc tiếp theo, người kia lại lên tiếng:

"Nhị tiểu thư nhà họ Trì, cô và chị gái của mình, tại sao không cùng đến?"

Nhị tiểu thư nhà họ Trì, ngoại trừ Trì An thì còn có thể là ai!

Hồ hạp của Trì Vi có chút khó khăn, hàng lông mi buông thõng xuống.

Trời cao hẳn đã sắp xếp cuộc gặp gỡ này.

Nắm chặt lấy tay người đàn ông, len vào giữ kê hở, mười ngón tay đan vào nhau, Trì Vi chậm rãi nghiêng người.

Phía trước, Trì An mặc một chiếc váy thất eo màu nhạt, chẳng khác nào một bông hoa anh đào khoe sắc, ung dung đứng trước mặt cô.

Về mặt cô ta dường như rất bình tĩnh, đón nhận ánh mắt của Trì Vi, lại nhìn sang người đàn ông bên cạnh, đáng vẻ cao ráo, từ trong bóng tối bước ra, không thể tả được hết vẻ lạnh lùng thanh cao.

"Chị hai, Hoắc thiếu gia, chào buổi tối."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Tiểu bạch kiểm của tôi, hẳn sẽ đến!

"Hoắc thiếu gia?"

Trì Vi ban đầu thấy nghi hoặc, sau đó lập tức hiểu ra, thì ra là Bạc Dạ Bạch quay lưng về phía Trì An, cô ta chính là chỉ nhận định theo bản năng, cho rằng người đàn ông trước mặt chính là Hoắc Đình Thâm.

Cũng bởi vì bên cạnh cô, nếu không phải là nữ giả nam thì tuyệt đối bên cạnh không hề có người đàn ông nào khác ngoại trừ Hoắc Đình Thâm!

Thế nên, Trì An không đoán được thân phận thực sự của người đàn ông này cũng là điều dễ hiểu.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô không khỏi cảm thấy đắc ý, sáu năm qua cô ta một lòng tương tư đại ca... Vào thời khắc này, người đó lại ở ngay trước mặt cô ta, ẩn sau chiếc mặt nạ, điều này làm sao có thể thay đổi được đây?

Trò hay cũng chỉ mới bắt đầu, Trì Vi kỳ thực không muốn ngay lập tức kết thúc.

Cũng may, cô đã sớm dự đoán được, ngay lúc trời còn sáng đã giúp người đàn ông này đeo mặt nạ, không để lộ thân phận!

"Em gái à, cô nhận nhầm người rồi! Hẳn a, tất nhiên không phải Hoắc thiếu gia..."

Trì Vi nắm chặt lấy bàn tay người đàn ông, hết sức tự nhiên, nhan sắc cũng để lộ vẻ rạng rỡ, thật khiến người khác ngỡ ngàng.

Lúc đầu, Bạc Dạ Bạch nhìn về hướng du thuyền, bỗng nghe phía sau có tiếng người nói chuyện, cũng biết rằng cô gái này đã nhận nhầm người.

Cô gái này, hình như là... em gái của Trì Vi.

Chỉ một giây sau, Bạc Dạ Bạch liền muốn xoay người, chính diện đối mặt với người này.

Đột nhiên, Trì Vi nghĩ ra, ôm lấy cánh tay người đàn ông, mang theo vẻ chiếm hữu: "Lão sư, anh chỉ được nhìn tôi, không được phép nhìn cô gái khác!"

Cũng không cần lo lắng, bởi Bạc Dạ Bạch đã đeo chiếc mặt nạ, không để dễ nhận ra.

Thế nhưng Trì An chỉ vừa mới tới, còn chưa đeo mặt nạ...Bởi vậy, cô không chắc chắn Bạc Dạ Bạch cũng không nhận ra Trì An.

Tuy rằng hai người chưa từng gặp nhau trong sáu năm qua, thế nhưng, cũng chẳng có gì khẳng định rằng lúc gửi thư, Trì An có gửi kèm theo ảnh hay không.

Nghe cô nói, ánh mắt Bạc Dạ Bạch có chút ngưng lại, cũng không muốn nhìn Trì An.

Tuy vậy, Trì An vẫn nghiêng người nhìn người đàn ông, để lộ ra một phần khuôn mặt, nửa trên vẫn đang đeo mặt nạ, không thể nào nhìn rõ được toàn bộ đáng vẻ.

Chỉ có thể nhìn thấy được, chiếc cằm thon dài, đường nét rõ ràng, thanh nhã, khí chất ưu tú hơn người, chẳng khác nào một cây chi lan, chỉ một cái phát tay đã tỏa ra phong thái cao quý.

Khi nghe người đàn ông bên cạnh Trì Vi không phải Hoắc Đình Thâm, Trì An tuy có phần nghi hoặc, nhưng cũng không chút hứng thú, nhàn nhạt thu ánh mắt dò xét lại.

Cũng không ngờ rằng, Trì Vi mở miệng nói một câu, ý tứ cũng hết sức thâm thúy: "Em gái... cô có cảm thấy hài lòng với người đàn ông này không?"

Đích thực, trong câu hỏi của Trì Vi, lời lẽ tràn ngập thái độ khiêu khích.

Nhưng mà, cô ta đang muốn gây hấn chuyện gì?

Trì An nhất thời không thể trả lời, ánh mắt hơi thu lại, nhàn nhạt hỏi ngược lại một câu: "Nếu như, hẳn không phải là Hoắc Đình Thâm, chẳng lẽ không chịu nói... Chị hai thật sự không đùa, quả nhiên đang bao dưỡng một người đàn ông."

Ý tứ trong lời nói không hề giấu diếm, khiến người bên cạnh không khỏi kinh ngạc.

Đối với chuyện này, cô không lấy chút hoang mang, cũng không hề phủ nhận, càng dựa sát vào cánh tay người đàn ông: "Em gái thực sự rất thông minh tinh ý, tôi có sao nói vậy, không hề có ý định đùa giỡn! Hẳn a... Chính là tiểu bạch kiểm mà Trì Vi tôi vừa mới bao dưỡng."

Vừa dứt lời, ánh mắt cô chớp chớp sáng như sao, lùi về phía sau một bước, đứng trước mặt người đàn ông: "Lão sư, anh cũng thử nói xem có đúng không?"

Ánh mắt Bạc Dạ Bạch bỗng ngưng lại, ngay lúc định mở miệng trả lời.

Bỗng nhiên, cô nghĩ tới điều gì đó, lấy tay đặt trên môi hẳn, cắn lại: "Không cần nói, cỗ họng anh không được tốt, chỉ cần gặt đầu là được rồi."

Hiện tại, Trì Vi cũng không chắc chắn rằng Trì An hiểu Bạc Dạ Bạch đến mức nào, tốt nhất không nên lên tiếng, lỡ đoán biết được thân phận cả hần thì chuyện này cũng chẳng còn gì vui nữa.

Không thể hiểu được trong lòng cô nghĩ gì, Bạc Dạ Bạch chỉ khẽ gật đầu, xem như nhất thời thừa nhận chuyện này.

Nhìn thấy chuyện này, người ngoài không khỏi nhìn Trì Vi bằng ánh mắt khiếp sợ, duy chỉ có Trì An vẫn hết sức bình tĩnh: "Nếu vậy, chị nghĩ tôi nên chúc mừng chị sao?"

"Đúng vậy, em gái nên chúc mừng tôi. dù sao thì tiểu bạch kiểm của ta cũng hết sức cao ráo, đáng người thanh tú, quan trọng là...hắn cũng rất tài năng, trắng kiết, tuấn tú, cao quý!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Đối mặt với Trì An, thiếu

Ý đồ trong câu nói của Trì Vi hết sức rõ ràng, ánh mắt nhìn Trì An không khỏi lộ ý cười châm biếm.

Quả nhiên, Trì An không khỏi nhú mày, khuôn mặt có chút biến dạng.

Trong lúc giật mình, cô ta khẽ liếc nhìn người đàn ông, vờ mặt hết sức thân thiện: "Đây là người mà chị lựa chọn, chỉ cần chị thấy vui vẻ là được rồi. Chị là hy vọng rằng, chị sẽ cân nhắc đúng sai, không để bản thân mình phải hối hận..."

Nghe thấy thế, ý cười trên mặt Trì Vi không khỏi thu lại, nhận ra thâm ý bên trong: "Bao dưỡng tiểu bạch kiểm, tôi nhất định sẽ không hối hận! Chị là không biết, cô đối với chuyện mà mình làm đã từng thấy hối hận hay chưa?"

Có thể người ngoài không biết rằng Trì Vi là đang đề cập đến chuyện gì.

Trì An trong lòng sớm biết cô ta đan nhắc đến chuyện cô ta gây xích mích với Hoa Lan Tây... Lúc trước, chỉ muốn trả thù chuyện cũ, muốn chuyện kết hôn của Trì V gặp chút trở ngại.

Không ngờ rằng, Hoa Lan Tây lại cứ vậy đề trong lòng, quyết tâm phá hoại Trì Vi.

Kết cục này cô không thể lường trước, tất nhiên cũng là một phần tại cô, đều có một phần trách nhiệm!

Dù sao thì bây giờ hai người cũng đã trở mặt, cũng không cần nói tới chuyện có hối hận hay không.

Bởi vậy, Trì An bình tĩnh đón nhận ánh mắt sáng rực như sao của cô, hạ xuống một câu: "Chuyện trên đời này như một ván cờ, đã đi con cờ nào thì tuyệt đối cũng không hối hận, đối với chuyện xảy ra đã lâu như vậy, tôi cũng không hề thấy hối tiếc!"

"Được, như vậy thật tốt!"

Trì Vi ý cười càng sâu sắc, thật đáng khen, ánh mắt không khỏi thấy nực cười.

Trì An a Trì An, có đúng là trước nay cô đều không hối hận?

"Em gái, cô hãy nhớ kỹ lời mà mình nói..."

Cô khẽ mỉm cười nhàn nhạt, lời nói có phần tự cao, không thể nào đoán được thâm ý.

Đúng lúc này, cô hơi nghiêng đầu, để lộ ra vẻ quyến rũ: "Cô còn nhớ không? Tôi đã hứa với cô nhất định sẽ tặng cô một món quà lớn, chính là trong tối hôm nay!"

Tìm Trì An khẽ nháy lên một cái, đương nhiên không hề tin rằng, lời mà Trì Vi nói là có ý tốt.

Chị là không có gì đáng lo, bình tối tướng đồ, nước tới đất ngăn, cô ta tự nhận bản thân ngoài có chút xuất thân cao quý, nên mới có thể nổi bật... Những chuyện đó trước đây cô ta đều có thể vượt qua Trì Vi, chẳng hề thua kém, cũng không cần thiết phải nhường nhịn Trì Vi!

Tiếp đó, vừa dứt lời, Trì Vi đã vòng tay ôm lấy tay người đàn ông. "Lão sư, cũng ta đi trước, vũ hội tối nay nhất định sẽ rất thú vị!"

Vừa dứt lời, Trì Vi liếc sang Trì An, ánh mắt sáng như sao, khẽ trở người xoay đi.

Một giây sau, Trì Vi đột nhiên khẽ nhón chân, Bạc Dạ Bạch thật ra cao hơn cô rất nhiều, dù cho đã mặc thêm một đôi giày cao, vẫn thấy còn không ít khoảng cách, chính là chỉ có thể hôn tới cằm hần.

Chợt cô gái mặc trên mình chiếc váy xanh thuần khiết như vị tinh tú, không ngừng để lộ ra nhan sắc mỹ lệ: "Em gái, ta chờ cô ở buổi vũ hội tối nay!"

Bạc Dạ Bạch nhìn cô, đáng vẻ cười đắc chí như Trương Dương, không thể che giấu nụ cười đắc chí, như thể cố ý để người khác nhìn thấy.

Từ đầu đến cuối, hần hết sức phối hợp cùng cô, tuyệt đối không hề ngoảnh lại nhìn những người kia.

Cũng đúng lúc này, Trì Vi bất ngờ rời nụ hôn khỏi cằm hần, rồi dẫn hần đi về phía du thuyền, cách phía sau ngày càng xa.

Bỗng nhiên, Bạc Dạ Bạch tùy ý quay đầu lại, khẽ liếc nhìn người phía sau.

Tất nhiên, Trì An vẫn một mực nhìn theo bóng lưng của Trì An, vì lẽ này mà khi hần quay đầu, bốn mắt lập tức giao nhau.

Tức rằng, trời quá tối, ở khoảng cách xa như vậy, cũng chẳng thể nào nhìn thấy rõ ràng.

Mặc dù nhìn thẳng vào mắt người khác, chợt dừng lại một giây, nhưng bên trong vẫn chẳng thể nào giấu đi ánh nhìn lạnh nhạt, u tối mịt mờ, khiến người ta không khỏi thấy khiếp sợ.

Chỉ là, khi nhìn vào thân thể người đàn ông này, cô đột nhiên nghĩ tới đại ca ca.

Rất nhanh, người đàn ông thu ánh mắt lại, xoay người cùng Trì Vi Bước lên du thuyền.

Nhìn từ xa, thật chẳng khác gì một cặp tình nhân tiên đồng ngọc nữ, hoàng tử bước đi cùng công chúa, thật hết sức sánh đôi vừa lứa.

"Nhị tiểu thư, cô đang nhìn gì vậy?"

Người bên cạnh quan tâm hỏi.

Trì An lúc này mới kịp hoàn hồn, tùy tiện nở một nụ cười: "Không có gì."

Dứt lời, cô liền cảm thấy hết sức nhục cười, ca ca của cô phong thái hơn người, người đàn ông tầm thường như vậy, sao có thể sánh bằng, hơn nữa...Hắn còn tiểu bạch kiểm mà Trì Vi bao dưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Có người phụ nữ quê mùa, liền có

"Thật không dám nghĩ, Trì Vi lại bao dưỡng một người đàn ông ở ngoài! Đã vậy còn công khai mang hắn ta đến đây..."

"Cô ta làm như vậy, không biết còn coi con trai trưởng nhà họ Hoắc ra thể thống gì nữa không.

Nghe nói, hai nhà vẫn không hề từ hôn..."

"Liệu có phải... Đầu óc Trì Vi đã không còn được bình thường. Dù sao thì sau ba lần đính hôn thất bại, chẳng ai có thể giữ được tinh táo..."

...

Trì An ở phía sau, chứng kiến ba người trước mặt xi xào, bàn tán từng cử chỉ hành động của Trì Vi.

Cũng chỉ vì, có mặt Trì An ở đây, nên lời lẽ của họ đã không còn gay gắt.

Ở trong lòng mọi người, ấn tượng về Trì Vi đương nhiên không tốt, xấu xa đến cực độ, ở trước mặt mọi người không ngừng thừa nhận đang bao dưỡng đàn ông, một thiên kim tiểu thư ga đình cao quý, sao có thể hành động như vậy?

Bên ngoài đã không ngừng biểu lộ như vậy, thật không dám nghĩ Trì Vi còn phóng đảng tùy tiện đến mức nào!

Mặc dù chuyện đính hôn liên tục thất bại, cô ta chính là tự hạ thấp bản thân, một chút cảm thông cũng không đáng nhận được.

Nghe người xung quanh bàn tán, Trì An lạnh nhìn chiếc du thuyền trước mặt, ánh mắt đầy vẻ dăm chiêu.

Hành động của Trì Vi thật sự có đôi chút khác thường, không lẽ nào lại tự chính mình hủy hoại danh tiếng bản thân?

Như thế, đối với cô chỉ có hại chứ không hề có lợi.

Tuy rằng tính cách của Trì Vi xưa nay sẽ không trừ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích...Nhưng đồng thời, cô ta cũng hết sức thông minh, không phải là kẻ ngu ngốc đến mức làm ra chuyện ảnh hưởng đến bản thân.

Huống chi, cô thật sự không hề lo lắng, nếu như chuyện bao dưỡng đàn ông bị truyền ra ngoài, mâu thuẫn với Hoắc Đình Thâm sẽ càng thêm sâu sắc, việc kết hôn sẽ càng thêm bế tắc!

Vì thế cho nên, lần này, Trì Vi nhất định có ý đồ, ngay từ lúc đầu đã không ngừng khiêu khích.

Bỗng dưng, tìm Trì An đập mạnh, cảm thấy có điềm xấu sắp xảy ra.

...

Đến lối vào du thuyền, gió biển tạt ngang lạnh đến thấu xương.

Trì Vi dẫn theo Bạc Dạ Bạch, chậm rãi leo lên du thuyền, ngắm nhìn cảnh vật bên dưới, tiếng sóng vỗ vào bờ từng hồi, không ngừng vang vọng.

Đến phía trước, Trì Vi lấy ra một tấm thiệp mời, đưa cho người tiếp đón của nhà họ Lê.

"Trì đại tiểu thư, mời cô đi lối này! Đại tiểu thư nhà chúng tôi vẫn đang chờ cô."

Người tiếp đón nhìn tấm thiệp mời, lập tức nhận ra Trì Vi, liền khom lưng cung kính nói.

Tiếp đó, hắn gọi người dẫn Trì Vi đi sâu vào bên trong sân.

Vừa tới nơi, nhận thấy đại sảnh được trang trí hết sức diễm lệ, khắp nơi đều là sắc hoa, phối hợp với vẻ nhiều tiền lắm của của nhà họ Lê hết sức ăn ý.

Có vài người đã đến, đều đeo mặt nạ, cũng có vài người chưa đeo, đứng ra là ba người, còn lại hầu hết đều đã đeo.

Khung cảnh này hẳn khiến nhiều người quên rằng đang đặt chân lên một chiếc du thuyền.

Vừa vào bên trong, nhiệt độ thích hợp, cơ thể đột nhiên ấm lên, Trì Vi tiện tay cởi áo khoác ra, đột nhiên nghe tiếng người đàn ông bên cạnh không ngừng ho khan.

Trì Vi nghiêng đầu nhìn, sắc mặt Bạc Dạ Bạch hoàn toàn tái nhợt, cả làn môi mỏng cũng trở nên nhợt nhạt: "Lão sư, anh thấy tim mình không được khỏe sao?"

Vừa hỏi, Trì Vi đồng thời theo bản năng nắm lấy tay hắn, quả nhiên rất lạnh.

"Không sao, chỉ là tôi có chút cảm lạnh thôi."

Nhìn cô nhú mày đầy lo lắng, Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nói.

Tim của hắn vốn không được khỏe, bẩm sinh sinh ra đã vậy...năm năm trước đây, đóng cửa không ra ngoài, từ từ chữa trị mới cải thiện một chút.

Bình thường có thể không phát tác, chỉ là cứ đến mùa đông, lại dễ dàng bị cảm lạnh.

Trì Vi nghe thấy tiếng người đàn ông này trả lời, vẫn không thấy an tâm, gọi nhân viên phục vụ mang tới một ly trà nóng, đặt vào lòng bàn tay hắn, từ từ sưởi ấm.

Tiếp đó, muốn nhờ người dẫn đến phòng khách, để Bạc Dạ Bạch có thể nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, một bên truyền ra một giọng nữ hết sức đanh đá: "Đền. Các người lấy thứ gì mà đền!

Chai nước hoa này của ta là bản giới hạn trên thế giới, không phải cứ có tiền liền có thể mua được đâu..."

Tiếp đó, một giọng nữ cũng phụ họa theo: "Đúng là không biết hai kẻ nhà quê này từ đâu chui ra!

Vừa tới đã liên tục nịnh bợ, đã vậy còn làm hỏng chai nước hoa của Trần Trần..."

Từ xưa đến nay, một khi có người thấp hèn, liền không ngừng bị chèn ép.

Huống chi, ở loại vũ hội này, khách mời đa phần là phụ nữ, đặc biệt còn là con gái nhà quyền quý, một khi đã đến đây, đa số đều có gia cảnh không ai sánh bằng.

Cũng chẳng còn gì phải nghi ngờ, nơi này chính là một cuộc chiến áp bức, không đáng để ngạc nhiên!

Đối với mấy chuyện này, kỳ thực Trì Vi không hề có chút hứng thú nào, đang định dẫn Bạc Dạ Bạch vào bên trong thì đúng lúc này, nghe thấy tiếng khóc của một cô gái, thật sự có vẻ rất quen thuộc:

"Xin lỗi, ta thật sự không hề cố ý! Tôi chỉ là tùy ý muốn nhìn một chút, không ngờ lại vô tình làm vỡ nó..."

"Kẻ nhà quê chung quy vẫn là kẻ nhà quê, chưa từng thấy qua đồ đắt tiền, nói không chừng chính là xuất phát từ lòng đố kỵ, cố tình làm rơi nước hoa! Nhà họ Lê sao có thể mời loại người hạ đẳng này đến. Theo ta thấy thì các người dùng tiền và quan hệ để có được tấm thiệp mời này!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Khiến Cung tam tiểu thư mất mặt, giải vây hai chị em Khương gia (1)

Editor: Waveliterature Vietnam

Có một giọng nữ vừa nói vừa khóc nức nở, hoảng sợ lôi kéo cô gái bên cạnh: "Không phải ... Đây là lời mời của người khác ... Tôi không hề cố ý ..."

"Thiệp mời của Lê Gia, ai lại cam lòng đưa cho người khác. Không muốn nịnh bợ! Thực sự không biết trời cao đất rộng..."

Đối phương cười nhạo nói với giọng điệu hoàn toàn khinh thường.

Theo bản năng, Trì Vi nghiêng đầu nhìn, đôi mắt thoáng qua một chút.

Nhìn xem, hai tỷ muội song sinh với khuôn mặt tái nhợt đầy lúng túng kia đang bị ba cô gái kia vây quanh, ức hiếp một cách nhục nhã.

Tỷ muội song sinh kia không phải là ai xa lạ, chính là hai người của khoa biểu diễn, ngồi phía sau cô, Khương Đường Đường, Khương Quả Quả đây mà, hai đứa con của nhà giàu mới nổi, có chút ngốc nghếch của người nhiều tiền!

Trong ba cô gái này, đứng ở giữa là một người mang mặt nạ rất đẹp, hai người còn lại thì khác xa, hiển nhiên thuộc về một tầng lớp.

"Lê Gia đệ nhất danh môn, không bao giờ trở nên thấp kém như vậy. Những thứ tầm thường, đều có thể gây chướng mắt ở đây!"

Đôi môi đỏ của Cung Trần Trần cong lên, nghiêng nhìn cặp tỷ muội này, đột nhiên nâng ly Champagne bước về trước chuẩn bị tại một cái.

Thấy vậy, Khương Đường Đường tiến lên ngăn cản, đứng trước muội muội mình, trên mặt một chất lỏng nhỏ xuống, cả người trông rất chật vật.

"Tỷ..."

"Cầm miệng!"

Khương Đường Đường nắm chặt lòng bàn tay, khom lưng nhiều lần cúi đầu xin lỗi thay muội muội: "Xin lỗi, muội muội tôi không hiểu chuyện đã làm vỡ lọ nước hoa của bạn ... Nếu cô muốn bồi thường, chúng tôi sẽ cố hết sức."

"Cô có biết đây là lọ nước hoa DLV đắt đỏ, phiên bản giới hạn của "Nữ hoàng Hoa hồng", cả thế giới chỉ có mười một lọ không!"

Cô gái lạnh lùng nói chuyện, như cáo mượn oai hùm, lấy lòng Trần Trần: "Trần Trần, cô xem ... Nên xử lý họ như thế nào."

Đối với chuyện này, Trần Trần cảm thấy thật vô vị, kiêu kỳ phù móng tay: "Làm chuyện sai trái, xin lỗi thì cũng nên có thành ý! Như vậy, các cô hãy quỳ xuống dập đầu, làm một tờ giấy bồi thường ...

Không nhiều, chỉ cần mười triệu! Sau đó, lập tức đưa mấy người này ra ngoài ..."

Nói đến đây, tâm trạng Trần Trần có chút không vui, nhọc lòng mắt công mắt sức mới mua được lọ nước hoa, vốn định khoe khoang trước mặt mọi người, cuối cùng lại không thể làm!

Cung gia tuy rằng cũng là một trong tứ đại danh môn, thế nhưng chính thất lại chỉ có một người con trai, những người con ngoài giá thú khác rất đông nên xưa nay, cô không được sủng ái.

"Nữ hoàng Hoa hồng" có giá ba triệu, trên tay cô bây giờ lại không dư thừa bao nhiêu, càng nghĩ càng nuốt không trôi con giận này ... Đúng lúc hai chị em này bước tới cửa, vừa nhìn đã biết không phải danh môn gì, chơi trò kiếm người chết thể, bù đắp sự tổn thất của chính mình!

Nghe xong, Khương Quả Quả lập tức trừng mắt: "Dập đầu. Mười triệu!"

Không thể tin được sự bất cần của bản thân lại gây ra tai họa lớn như vậy.

Chỉ là lọ nước hoa cô muốn nhìn một chút, Cung Trần Trần đưa cho, chưa kịp nhận lấy đã rơi xuống đất ngay!

Mặc dù ở nhà có tiền nhưng một chai nước hoa đắt như vậy Khương Quả Quả vừa thấy hối hận mà lại uất ức.

Quỳ xuống dập đầu, tất nhiên hai người đều không muốn, chưa kể xung quanh có rất nhiều người đang chỉ chỉ chò chò.

Nhìn thấy Cung Trần Trần hình như đã mất hết kiên nhẫn, hai tên nhân viên xung phong tiến lên kéo Khương Quả Quả, buộc cho cô phải quỳ xuống.

Chứng kiến mọi chuyện, Tri Vi tuy có chút chán chừ nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Lão sư, anh ở chỗ này chờ tôi một chút."

Khương Quả Quả bị đối phương lôi kéo, Khương Đường Đường thì lại không ngăn cản được, đặc biệt còn có một cô gái đuổi chân ra, đập gót giày về phía các cô.

Nhất thời hai tỷ muội không đứng vững, lão đạo xem chút nữa ngã xuống đất.

Đột nhiên có một cánh tay trắng ngọc nắm lấy cánh tay Khương Quả Quả giúp các cô đứng vững.

Cô gái trong chiếc váy Renly lung linh xuất hiện, không khác nào một bầu trời sao lưu động, Khương Quả Quả trợn mắt lên: "Là cô ... số một ngược lại?!"

Khương Đường Đường nhìn Tri Vi, giống như muội muội mình cũng có chút ngạc nhiên.

Tri Vi vẫn lạnh lùng như vậy, chưa trả lời hai người họ mà đã buông các cô ra, tiến lên đối diện với Cung Trần Trần.

Lập tức có một tên nhân viên hung hăng chặn lại: "Làm sao, cô là đồng bọn của họ à."

Ngay lúc đó, đôi mắt Cung Trần Trần tối sầm lại, gọi một tiếng: "Tri Vi."

Tri Vi, đại tiểu thư Tri Gia, đã được nghe đồn ... Ai muốn chọc giận cô, ngay lập tức có thể phải cong đuôi rời khỏi cái thành phố này!

Trong nháy mắt, sắc mặt cô ta biến đổi, rất yếu thế, cứng ngắc nở nụ cười: "Tri đại tiểu thư, là cô sao!"

Cung Trần Trần liếc nhìn tên nhân viên, tiện tay tháo chiếc mặt nạ xuống: "Tri Vi, nhúng tay vào chuyện người khác, cô có ý gì."

Lúc này Tri Vi mới nhận ra Cung Trần Trần, cảm thấy hơi phiền toái nhưng vẫn không hề lùi bước mà cao giọng nói: "Hóa ra là tam tiểu thư nhà họ Cung. Chuyện của tiểu thư, đương nhiên tôi sẽ không nhúng tay, chỉ là vừa hay nghe có người nhắc tới "Nữ hoàng Hoa hồng" ... Trùng hợp tôi có biết một biết hai nên nghĩ giúp sức sửa lại chút sai lầm."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Khiến Cung tam tiểu thư mất mặt, giải vây cho chị em Khương gia (2)

Editor: Waveliterature Vietnam

Sửa lại sai lầm. Chẳng lẽ Tri Vi đã nhìn ra rằng đây không phải hàng hiệu chính hãng!

Không hiểu sao Cung Trần Trần giật mình, tay nắm chặt ly Champagne hiện ra mảng màu trắng loang lổ.

Tiếp đó cô ta tự an ủi mình rằng không thể nào như vậy.

Cứ cho rằng lọ "Nữ hoàng Hoa hồng" kia không phải bản giới hạn chính hiệu nhưng nó cũng chẳng phải hàng nhái.

Cung gia là một nhà chuyện về nước hoa, cô luôn luôn tiếp xúc với nước hoa còn không thể phân biệt rõ ràng, Tri Vi có bản lĩnh gì mà ra mặt chứng minh thật giả.

Ánh mắt thoáng qua của Trì Vi rơi vào một chỗ trên mặt đất.

Lọ nước hoa tinh xảo bị rơi nát thành vài mảnh.

Trì Vi bình tĩnh bước lên, cúi người nhặt một mảnh ở thân lọ, chăm chú xem qua xem lại, cùng đó nghiêng đầu nhìn Cung Trân Trân.

"Tam tiểu thư, cô cũng nên rõ ràng, D.LV là Nữ hoàng Hoa hồng, giá bán khởi điểm là mười một ngàn bảng anh, nó là bản giới hạn trên thế giới này chỉ có mười một lọ..."

Nghe vậy Cung Trân Trân nhũn mảy, cố gắng giữ dáng vẻ bình tĩnh: "Trì đại tiểu thư, cô nói mấy điều này ai làm không biết."

"Trong mười một lọ Nữ hoàng Hoa hồng này, vì được D.LV sản xuất ở Hoa Thành nên cung cấp cho hoàng gia quý tộc năm lọ, ba lọ được bán cho nước khác. Còn ba chai cuối cùng, một chai nhà họ Lê mua lại, tặng cho Lê Yên Nhiên, tiếp là diễn viên đang "hot" Trì Vị Văn, cô cũng có một chai, có người nói là bạn cũ tặng. Vậy mà bây giờ lại có thêm một chai, thì người ta sẽ nghĩ chuyện gì đang xảy ra đây."

Trì Vi nhàn nhạt nói, bàn tay cẩn thận cầm mảnh vỡ thân lọ nước hoa, tránh cho bản thân bị thương.

Nhất thời mọi người xung quanh bu lại, nghe cô nói xong đều hoài nghi nhìn Cung Trân Trân.

"Trì đại tiểu thư, ý của cô ... Lọ nước hoa của tôi là hàng nhái sao."

Cung Trân Trân xanh mặt, hỏi một cách lạ lùng như vậy.

"Hàng nhái sao, tôi đâu có nói vậy. Chỉ là muốn góp ý, mười một lọ nước hoa đều đã có tầm tích ... Từ khi người sở hữu nó lên lút bán đi, nhưng mà cũng không có khả năng lắm, bởi những kẻ nắm giữ đều rất ham mê, không thể cam lòng bán đi được! Vì lẽ đó, chai nước hoa này của Cung tiểu thư là ở đâu nhỉ."

So với Cung Trân Trân thái độ của Trì Vi vẫn rất hồ hởi, chỉ là dường như cô thật sự cảm thấy hứng thú nên thuận miệng nói.

Nhất thời, bên ngoài mọi người bàn tán rất sôi nổi, Cung Trân Trân liếc nhìn tất cả mọi người, trên mặt cảm thấy nóng rất.

Đột nhiên đầu óc lóe lên một tia sáng, như là nắm lấy được hy vọng gì đó: "Cô vừa mới nói, chỉ có mười lọ có tầm tích. Nhưng Nữ hoàng Hoa hồng lại có mười một bản limited, vậy thì còn có một lọ ..."

Nói tới đây bỗng dừng Cung Trân Trân ngậm miệng lại, chỉ vì đối diện với đôi mắt sáng quắc như sao của Trì Vi, bên trong tràn đầy sự coi thường rề rạt.

Trong phút chốc cô ta như nhận ra điều gì, từng móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

"Kì thực, còn có một lọ cuối cùng. Không khéo đang ở chỗ tôi! Nghe nói Cung tam tiểu thư đối với nước hoa rất có hiểu biết, lại say mê Nữ hoàng Hoa hồng như vậy thì chắc cô nhận ra được trên người tôi đang sử dụng loại nước hoa gì."

Ngay khi lời này nói ra tất cả mọi người xung quanh đều im lặng.

Nếu Trì Vi nói vậy thì mùi nước hoa trên người cô chắc là Nữ hoàng Hoa Hồng ... Vì lẽ đó, giữa cô và Cung Trân Trân, tất nhiên sẽ có một người sử dụng hàng giả!

Mùi nước hoa trên người Cung Trân Trân cũng là Nữ hoàng Hoa hồng, giống y hệt với mùi hương trên người Trì Vi nên nhất thời không ai chú ý đến.

Thời điểm nghe thấy điều này trái tim cô ta như rơi xuống đáy vực.

Tính trước tính sau nhưng lại tính sót điểm này, dĩ nhiên Trì Vi là người có trong tay lọ Nữ hoàng Hoa hồng chính hiệu!

Biết là vậy nhưng Cung Trân Trân vẫn mạnh miệng chống đỡ, cắn răng nói từng chữ: "Chai nước hoa này của tôi, là mất hết bao nhiêu công sức tranh giành mới mua được từ nước ngoài về! Nếu, Trì đại tiểu thư cũng nắm giữ một chai như vậy, thì ... người thử mùi nước hoa trên người cô và tôi xem mùi hương của chúng có giống nhau không nhỉ."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Khiến Cung tam tiểu thư mất mặt, giải vây cho chị em Khương gia (3)

Editor: Waveliterature Vietnam

Ngoại trừ Hoa Thành hoàng gia năm lọ, cùng với Trì Vi, Trì Vị Văn, Lê Yên Nhiên, mỗi người sở hữu một chai.

Còn lại ba chai xuất ra nước ngoài, thân phận của người mua không thể nào xác định được.

Nữ hoàng Hoa hồng từ lâu đã không còn sản xuất, ai có thể thế rằng bản thân mình đang dùng hàng chính hãng.

Vì lẽ đó, chỉ cần cô khẳng định chắc chắn sẽ có chỗ để phản kích!

"Cung tam tiểu thư, cô không cần kích động, tôi chưa hề nói rằng đồ của cô là hàng nhái!"

Nhìn xem, ánh mắt của cô di chuyển dừng đưa, bờ môi nhếch lên, giọng nói muốn phản hững hờ.

Nhất thời Cung Trân Trân không chắc chắn đến tột cùng Trì Vi có ý gì.

Hai tỷ muội Khương Đường Đường và Khương Quả Quả ngay từ khi bắt đầu đã nhận sự hoảng sợ mà Trì Vi mang lại, trái tim thót lên, đầy căng thẳng không biết phải làm sao.

Ngay sau đó, Trì Vi cầm mảnh vỡ kia, nhẹ đưa lên mũi ngửi thử: "Kỳ thực, mùi nước hoa trên người Cung tiểu thư và tôi là một, người thường nếu ngửi thấy thì ắt sẽ không nhận ra được chúng khác nhau. Nhưng nếu ai có khứu giác tinh tế sẽ phát hiện ra lọ này mùi hương hơi hỗn tạp, cũng không quá đẹp, phong phú và tinh khiết... Nhưng nói tóm lại, cũng có thể miễn cưỡng xem chai nước hoa này của Cung tiểu thư là Nữ hoàng Hoa hồng, dù sao cũng bắt nguồn từ D.L.V, nên chắc cũng tương tự..."

"Trì đại tiểu thư, cô luôn miệng nói tôi không phải hàng nhái nhưng lại ở đây chọn ba kiểem bốn! Ha, cô lại không phải nhà chuyên môn, đến cuối cùng có phải là Nữ hoàng Hoa hồng hay không cô có kết quả giám định sao?"

Vốn dĩ Cung Trân Trân nghĩ tìm một người chết thế, bù đắp sự tổn thất cho chính mình, tiện thể kiểm thêm một khoản tiền.

Ai biết giữa đường Trì Vi kia lại xuất hiện, khiến mình quả thực làm trò cười cho thiên hạ.

"Tam tỷ, Vi Vi nhà tôi không phải người hiểu biết chẳng lẽ lại là cô sao. Còn đây có phải là Nữ hoàng Hoa hồng hay không, một chuyên gia nước hoa như cô chắc trong lòng đã có đáp án rồi!"

Vào thời điểm quan trọng, một giọng nói rõ ràng và thanh lịch được phát ra để phá vỡ bầu không khí của cuộc đối đầu này.

Từ xa, trên tay Cung Tinh Tầm cầm một ly rượu đỏ, mang theo một sự rõ ràng tiến tới gần nơi này, anh ta mặc một bộ áo sơ mi trắng, còi ra hai nút, lộ ra hàm xương quai xanh góc cạnh, mái tóc rối buông xuống, phản ánh hình ảnh của một kẻ phong lưu, khiến người ta cảm giác rất thu hút.

Nhất thời những cô gái trẻ ở đây đều ngưng ngừng nhưng lại xen thêm mấy phần không nhận được.

"Cung Tinh Tầm, mắc mớ gì đến người. Thân là người của Cung gia, lại cố ý hạ thấp giá trị của mình, tôi thật không thể mắt mặt được!"

Cung Trân Trân ra vẻ tức giận, hai người này cùng cha khác mẹ, đối với người em trai này, họ như nước với lửa, vẫn luôn chán ghét lẫn nhau.

Trái lại, Cung Tinh Tầm nhắm nghiền đôi mắt nhỏ của mình, tiện tay ôm vai Trì Vi, hai người đều nhan sắc tuyệt đỉnh, trông như bức tranh vẩy mực, không khỏi khiến mọi người nín thở thò thò.

"Theo như cô nói, nếu đúng là Nữ hoàng Hoa hồng thì tam tỷ có gì phải chột dạ. Đã là hàng nhái còn ép tiểu cô nương này quỳ xuống xin lỗi bồi thường, vậy thì có khác gì lấy đầu đập đất."

Cung Tinh Tầm lười biếng nói năng rất mạnh mẽ: "Thân là người của Cung gia, lại cố ý hạ thấp giá trị của mình, tôi thật không thể mắt mặt được!"

"Được, tốt lắm! Nếu người cảm thấy đây là hàng nhái, vậy thì đưa ra chứng cứ đây, bằng không... Dựa vào cái gì mà bôi nhọ thanh danh của ta."

Bị người khác chạm trúng tim đen, Cung Trân Trân vừa tức vừa vội, ngón tay run run chỉ vào Cung Tinh Tầm, thực sự chỉ muốn cắn nát răng.

"Vi Vi, cô cứ yên tâm, cô ấy chỉ mạnh miệng thôi, chứng cứ đâu có!"

Cung Tinh Tầm gần kề nói chuyện, cả người trông phong lưu cực đỉnh.

"A Tầm..."

Trì Vi cảm thấy thật bất lực, hình như bạn thân của mình thực sự không biết điều này sẽ làm cho mọi chuyện rối tung.

Thấy thế Cung Trân Trân nở một nụ cười lạnh lùng làm thay đổi đám đông, trào phúng nói chuyện:

"Từ lâu đã nghe, người và Trì đại tiểu thư quan hệ thân mật, bây giờ mới tận mắt chứng kiến... Đúng thật là danh bất hư truyền!"

"Chai Nữ hoàng Hoa hồng này tuy không phải là hàng nhái nhưng cũng không phải hàng chính hiệu! Người khác không biết không sao, nhưng chuyện gia như cô thì nên rõ ràng, trước khi một dòng nước hoa nào ra đời cũng đều được nghiên cứu và cải thiện thêm một lần nữa để đạt được sự hoàn thiện cuối cùng! Tuy nhiên, hàng nhái bỏ thì tiếc nên sẽ chọn giữ lại một ít, đương nhiên là cấm bán vì nó so với hàng chính hãng ít nhiều cũng tồn tại thiếu sót..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Trì đại tiểu thư đã có hôn phu, lại có tiểu bạch kiểem, cô ta xem người là gì

Editor: Waveliterature Vietnam

Nhìn thấy Cung Trân Trân ác ý gây nên dư luận nhưng Trì Vi vẫn không mảy may để ý tới, trực tiếp nói toạc ra một lời.

Lập tức về mặt mạnh mẽ của Cung Trân Trân xuất hiện một sự lo sợ.

Không nghĩ tới, chưa từng nghĩ tới Trì Vi biết rõ điều này như vậy!

Cô phản ứng gì Trì Vi cũng đều thấy không có hứng thú, chỉ là tiện tay ném mảnh vỡ kia đi, nhấc chân một cách cao quý: "Cung gia là một nhà nước hoa có tiếng, Cung tam tiểu thư thân là người có chuyên môn mà lại nhìn không ra điều này."

Đầu óc Cung Trân Trân đột nhiên trống rỗng, cô không biết phải làm sao, có nên trả lời hay không.

Nếu như trả lời nhìn không ra, chẳng phải là chứng minh bản thân mình đường đường là một người có chuyên môn còn không sánh bằng một người thường như Trì Vi.

Thế nhưng nếu trả lời rằng mình nhìn ra thì lại càng không được!

Biết rõ bản thân mua Nữ hoàng Hoa hồng không chính hãng, còn buộc Khương Quà Quà quỳ xuống xin lỗi, bồi thường, rồi còn nói chuyện "Mất mặt" với Cung Tinh Tầm!

"Vi Vi thật là thông minh, một chút cũng đã nhận ra đây là hàng nhái. . .Không, còn thua của hàng nhái! Tam tỷ, tỷ phân phối nước hoa cấp thấp như vậy, vẫn là nên sớm từ chức, kẻo gây ảnh hưởng đến danh tiếng của Cung gia..."

"Người... Các người!"

Nhìn hai người họ, kẻ xướng người họa, Cung Trân Trân tức giận đến mức lớp phấn trên mặt cũng rơi xuống đất.

"Đương nhiên, mặc dù nó là hàng nhái chúng ta có thể miễn cưỡng xem nó như là Nữ hoàng Hoa hồng, cũng có một ít giá trị! Nữ hoàng Hoa hồng chính hãng giá khởi điểm 111 nghìn bảng anh, đó là giá mà tôi đạt được sau cuộc đấu giá. Còn đây là hàng nhái dỏm, Cung tam tiểu thư còn dùng qua, vậy thì chiết khấu nhiều nhất cũng mấy trăm ngàn nhĩ..."

Đăm ba câu nói của Trì Vi lập tức thay đổi số tiền bồi thường.

Tiếp đó cô quay đầu lại nhìn Khương Quà Quà, nhân nhạ hỏi: "Nếu là cô làm vỡ, tất nhiên nên bồi thường. Mấy trăm ngàn... Không có vấn đề chứ?"

Khương Quà Quà đang ngây người từ lúc lâu đột nhiên nghe câu hỏi từ cô không kịp phản ứng.

Vẫn là Khương Đường Đường, mạnh tay đập đầu em mình, cô mới ngẩng ngốc gật đầu: "Được..."

Đồng ý... Tôi đồng ý..."

So với ngàn vạn thì bỏ ra mấy trăm ngàn, kẻ nào ngu si mới không muốn!

Vậy xem từng cảnh tượng ấy, có người đã không nhìn được, cười phát ra thành những tiếng nhẹ.

Cung Trân Trân cảm giác thật nhục nhã, cô thấy những tiếng cười này dường như là đang dành cho mình, hoàn toàn là chế giễu, xem thường, khinh bỉ, cô hận chi không thể tìm một kẻ hờ nào để chui vào.

Đến cùng cô sáng quắc mắt trừng lên nhìn Trì Vi và Cung Tinh Tầm, tuôn ra sự căm giận mãnh liệt:

"Là trợ lý của tôi làm việc không thích đáng, dĩ nhiên mua phải hàng nhái dỏm, tôi lại vội vàng để dự tiệc nên không có nghiên cứu kỹ! Nó là hàng nhái, chắc chắn sẽ không xứng với tôi, vừa hay đã có người làm vỡ thứ rẻ tiền này, tôi đỡ phải tự mình động thủ! Cho tới mấy trăm ngàn bồi thường, Cung tam tiểu thư tôi cũng không lọt mắt nổi, coi như là bố thí cho các cô, lần sau nhớ để mắt một chút nhé..."

Lý sự như vậy hiển nhiên là giữ lại cho mình chút thể diện.

Cứ việc, dù sao cô cũng đã mất mặt từ lâu!

Lần này Cung Tinh Tầm nhìn Khương Quà Quà, đuôi mắt nhú lại: "Hiếm thấy tam tỷ khoan dung độ lượng như vậy, không bắt các cô bồi thường, còn không mau cảm ơn!"

Từ đầu tới đuôi, chỉ ngắn ngắn mấy phút, một thiên đường một địa ngục dường như vẫn còn ám ảnh với Khương Quà Quà, còn trái tim Khương Đường Đường cuối cùng cũng nhẹ nhõm thờ phào.

Khuôn mặt bị Cung Trân Trân dội Champagne của cô vẫn còn trắng xám, giọng nói trầm lặng: "Cảm ơn Cung tam tiểu thư có lòng rộng lượng không làm khó chúng tôi!"

"Lạch cạch..."

Cung Trân Trân tức giận đến mức các ngón tay đang phát run, nhất thời không nắm vững ly Champagne rơi xuống đất.

Lãng phí ba triệu mua hàng nhái dỏm không nói, âm mưu để Khương Quà Quà rơi vào bẫy giúp bản thân bù đắp tổn thất, kết cục là gặp phải sự phá hoại kia, tự rước nhục vào thân!

Ở lại chỗ này không còn một chút ý nghĩa nào hết, cô oán hận trừng mắt nhìn các nàng và Cung Tinh Tầm xoay người muốn bước đi.

Vừa đi được vài bước bỗng dừng dừng lại, cất giọng sắc bén: "Cung Tinh Tầm, người che chở cho Trì đại tiểu thư như vậy, liệu có biết... Cô ta bao dưỡng một người khác! Ha, trong khi có hôn phu lại đi nuôi dưỡng người khác, thật không hiểu... người trong mắt người ta, được xem là cái gì!"

Một lời gây nên ngàn con sóng gió, nghe xong tất cả ánh mắt dồn về phía Trì Vi.

Trì Vi không một chút sợ hãi, khi sáng mới nói cho Lệ Yên Nhiên nghe chuyện bao dưỡng, chắc chắn đối phương lại không chịu được cô đơn nên đã lên lút nói ra!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Cái giá của một người phụ nữ như Trì Vi, nam nhân khác không nuôi nổi, anh ta thì lại có

Editor: Waveliterature Vietnam

Nghe xong Cung Tinh Tầm nhếch mép cười, đôi mắt trông rất lạnh lẽo.

Tim của Trì Vi thót lên, liên quan đến chuyện cô bao nuôi đàn ông cô còn chưa nói cho hai người Nguyễn Nguyễn và A Tầm.

A Tầm đột nhiên nghe được chuyện này chắc chắn sẽ dạy cô một bài học nhớ đời!

Thấy vậy Cung Trân Trân tiếp tục nói: "Hóa ra Trì đại tiểu thư là loại phụ nữ này, một chai nước hoa phải đáng giá hàng nghìn đô la, người có mua nổi ... Vẫn là Hoắc gia mới có thể. Sợ rằng trên đời này, ít nam nhân nào có thể làm được!"

Nói xong cô ta khẽ vuốt lông mày một cái, dừng dừng nói chuyện: "Nhắc đến chuyện này đột nhiên tôi nhớ ra cái gì đó, làm sao quên được Lệ tiên sinh nhỉ! Đệ nhất tài phiệt như anh ấy ắt hẳn sẽ nuôi dưỡng nổi Trì đại tiểu thư ... Chỉ tiếc a, vì chứng mất cô ta nên hai năm trước đã sớm từ hôn. Nhìn xem, bạn gái của anh ta là diễn viên nổi tiếng Trì Vị Văn, buổi tiệc khiêu vũ ngày hôm nay chính cô ấy là làm diễn viên tổ chức! Theo tôi thấy, lọ Nữ hoàng Hoa hồng này e là cũng do Lệ tiên sinh tặng cho..."

Năm đó, cuộc hôn nhân của Trì Vị chính là niềm ao ước của biết bao cô gái khác.

Lệ Trường Phong, một trong những tứ đại tài phiệt, là hình mẫu đàn ông thành đạt của thành phố này, bất ngờ kết làm thông gia với Trì gia... Thế nhưng tiểu thư Trì Vị có phúc mà không biết hưởng, khiến Lệ gia bất mãn từ hôn.

Lời giải thích với người ngoài chính là Trì Vị tuổi tác còn nhỏ, khi đó cô mới mười bảy tuổi nên hai người không quá thích hợp.

Ban đầu có rất nhiều người tin tưởng tuyên bố này, thế nhưng sang lần đính hôn thứ hai bị thất bại của Trì Vị đã có không ít lời đồn đại lan truyền khắp mọi nơi.

Lại ở tuổi mười chín, cô đính hôn lần thứ ba, những vị hôn phu của cô càng lúc tiêu chuẩn càng thấp, trong đó Hoắc gia có gia thế yếu nhất.

Bởi vậy mọi người luôn cho rằng cuộc sống riêng của Trì Vị rất lộn xộn, từ một tiểu thư bạch phú mỹ trở thành một cô gái có tình cảnh không ai muốn rơi vào!

Cách đó vài bước, đáng người thon thả của Bạc Dạ Bạch rơi vào trung tâm đôi mắt xanh lam của cô, trong tay đang cầm chén nước khê đựng đưa.

Lọ nước hoa nghìn đô.

Thật may, còn có thể mua nổi lọ nước hoa giá trên trời như vậy, hẳn còn cảm thấy ... Có thể nó còn đắt hơn!

Chỉ là khi này có nghe người ta bàn tán, lọ Nữ hoàng Hoa hồng mà Trì Vị sở hữu là do cổ nhân tặng cho.

Nhiu cặp lông mày lại anh ta nghĩ nếu như hiện tại không nhắc tới thì hẳn sẽ quên chuyện này.

Cái gọi là "cổ nhân" kia, chính là anh ta.

"Tam tỷ, chính tỷ dùng hàng nhái dỏm, vẫn còn tâm tư để những tay vô những chuyện vô bổ sao! Vị Vi nhà ta, xinh đẹp, có gia thế, hoàn toàn tốt đẹp, bao nuôi đàn ông có là gì. Không gồng tỷ, lúc nào cũng vậy, tuổi thì đã lớn mà vẫn không ai thèm lấy... Tỷ muốn bao dưỡng ai liệu người ta có thèm chấp nhận không.Ồ, tỷ mà bao dưỡng được hạng đàn ông tương xứng với mình, tôi cũng thấy xứng đáng!"

"Cung Tinh Tầm, người... Coi chừng ta!"

Cung Trân Trân cắn răng, cảm hận nói chuyện, vừa xấu hổ vừa mất mặt nên vội vã tự giác rời đi.

Đến nỗi những người hầu của cô ta cũng tự nhiên cong đuôi, mang theo chán chường gấp rút đuổi theo.

Xung quanh chỉ còn có mấy người, khuôn mặt ai cũng cảm thấy khiếp sợ, họ nhìn Trì Vị với ánh mắt không thể tin nổi, mỗi người đều mang một suy nghĩ khác nhau.

Vậy nhưng khuôn mặt của Trì Vị không hề có một chút cảm xúc nào, cô vẫn cao ngạo như một nữ vương, lạnh lùng nhìn tất cả mọi người.

Nhất thời mọi người đều cảm thấy hồi hộp. Tất cả đều nghĩ Trì Vị này lòng dạ độc ác, không cần thận chọc giận cô ta, kết cục chắc chắn sẽ rất thảm.

Trong nháy mắt đám đông tản đi, tránh thật xa Trì Vị.

"Cung Trân Trân là người rất mưu mô, tại sao cô lại nhúng tay vào chuyện của cô ta.

Cung Tinh Tầm liếc nhìn Trì Vị, hỏi một câu bao hàm thâm ý.

Lần này Trì Vị xoay người nhìn tỷ muội Khương gia, hiển nhiên hai người họ bị dọa đến mức hồn bay phách lạc nên vẫn im lặng không lên tiếng.

"Các cô xem như là bạn học của tôi. A Tầm giúp tôi nhắm vào Cung Trân Trân, nếu như cô ta có kiện cáo gì hãy nói cho tôi biết..."

"Không sao, Cung phu nhân vốn dĩ đã căm ghét ta, Cung Trân Trân có mạch lại hay không cũng giống như nhau."

Cung Tinh Tầm đầy nhẹ nhàng cắt đứt đi sự lo lắng của Trì Vị.

Trì Vị nhu mày, nghĩ đến quan hệ phức tạp của Cung Gia vẫn còn chút lo lắng.

Ngược lại hai tỷ muội Khương gia mắt sáng quắc bất ngờ nhìn Trì Vị.

Xong việc, Khương Đường Đường lau đi vết Champagne còn lưu lại trên mặt, kéo Khương Qùa Qùa nói lời cảm ơn: "Trì Vị... Không phải! Trì đại tiểu thư, chuyện vừa rồi, thật sự cảm tạ cô..."

"Oa, số một đếm ngược, cô thật sự rất lợi hại... A! Đau quá..."

Ánh mắt Khương Qùa Qùa lấp lánh nhìn Trì Vị, vừa sùng bái vừa phóng đại.

Tỷ tỷ cô lại tát một cái, búng gáy rồi nói một câu nguyên rủa: "Cái đồ ngu xuẩn, ta lần nữa nhắc lại, đừng kiếm chuyện mà sinh sự nữa!"

Khương Qùa Qùa đầy oan ức thốt lên: "Tỷ, lúc muội nhận lấy lọ nước hoa, thực sự rất cẩn thận, ai biết..."

"Cô đưa tay ra, dù cẩn thận như thế nào thì kết cục vẫn là vỡ nát."

Trì Vị hờ hững vạch trần sự thật này.

Nhìn thấy khuôn mặt ngây ngô của Khương Quả Quả, cô bất lực nói: "Tỷ tỷ cô mắng không sai, cô quả thật có chút hồ đồ, bị người khác lập mưu hãm hại mà vẫn không nhận ra!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Khai sáng

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong lúc Khương Quả Quả chưa rõ thì Khương Đường Đường đã nghe ra ý tại ngôn ngoại, kinh ngạc thốt lên: "Chẳng lẽ là... Cung tam tiểu thư đã sớm biết, Nữ hoàng Hoa hồng kia không phải là hàng chính hiệu!"

Thấy các nàng đã tỉnh ngộ Trì Vi cảm thấy không cần nhiều lời nữa.

Rõ ràng Cung Trần Trần chính là cố ý lập mưu, muốn tìm một con bài chạm vào, tự thân bù đắp tổn thất cho mình, qua đó dọa dẫm lấy một khoản!

Cô ra tay cũng coi như là vì bạn học.

"Trì Vi, vấn đề của họ đã được giải quyết, còn cô? Cũng nên giới thiệu người đàn ông cô bao nuôi để ta mở mang tầm mắt nào!"

Khuôn mặt Cung Tinh Tầm bình tĩnh nhìn cô, giọng điệu mang theo chút không vui.

"A Tầm, anh nghe tôi giải thích..."

"Rào.."

Cảm giác bạn thân đang rất tức giận, Trì Vi không khỏi căng thẳng, chỉ là cô vừa mở miệng đã nghe hỗn độn những tiếng vỗ nát vang lên.

Theo bản năng, Trì Vi nhìn theo tiếng động, con mắt co rụt lại.

Ngay lập tức, dưới ánh mắt kinh ngạc của Cung Tinh Tầm Trì Vi vội vã đi đến trước mặt người đàn ông mang mặt nạ kia: "Xảy ra chuyện gì vậy. Lão sư, anh có bị thương không!"

Thấy thể Cung Tinh Tầm nhú mào, đôi mắt trồi lên một sự bất ngờ.

Rất nhanh, mang theo sự tò mò, anh ta đã chậm rãi từ từ bước lên.

"Đếm ngược số một..."

"Lui lại! Đừng tiếp tục gây loạn... Đó là Trì đại tiểu thư đấy!"

Khương Quả Quả cũng đi theo nhưng đã bị Khương Đường Đường kéo lại, nếu không phải xung quanh có nhiều người, chắc chắn đã tàn nhẫn đánh muội muội một trận!

"Thế nhưng tỷ à, cô ấy chính là Trì Vi! Cũng chính là đệ nhất đếm ngược..."

Mặc dù oan ức nói sự thật nhưng Khương Quả Quả vẫn nghe lời, dưới chân không có cử động.

"Trước đêm nay, cô ấy là Trì Vi, bạn học ngồi trên chúng ta! Nhưng sau đêm này, nàng là thiên kim Trì gia, không chỉ không kết giao mà còn không được đắc tội, biết chưa."

Ngày ngày căn dặn dạy bảo muội muội, Khương Đường Đường cảm thấy thật sự mệt mỏi.

Hai năm qua, cha cô đầu tư bất động sản, lập tức phát lên rất nhanh, được dán cái nhãn "Nhà giàu mới nổi"... Chỉ là ở cái thành phố này, danh môn hào phú đếm không hết, Khương gia là cái gì, thậm chí không thể đem lên nổi mặt bàn để so sánh.

Lần này phụ thân nghĩ trăm phương ngàn kế mới mua được thiệp mời vụ hội này, cốt là muốn các cô kết bạn với con cái nhà quyền quý, mở rộng quan hệ, đối với tương lai có nhiều cái lợi.

"Tỷ, xin lỗi! Muội nghe đến Cung tam tiểu thư, nghĩ là một trong những con nhà tài phiệt nên không thể bỏ qua! Nếu như có thể khoe trước mặt bạn bè, họ nhất định sẽ rất nể, thế nhưng không ngờ tới..."

Khương Quả Quả thấp giọng nói, đưa tay lôi kéo tỷ mình, cảm thấy thật xấu hổ khi làm liên lụy cô.

"Quả Quả, không trách muội, có trách thì trách... Lòng người quá phức tạp đa đoan!"

Cuối cùng cũng mặc kệ tất cả, vì dù sao đây cũng là muội muội mình, Đường Đường an ủi nói chuyện.

Ai mà đoán được, Đường Đường bị thiên kim Cung gia cố ý vu oan... Nếu như không phải do Trì Vi đứng ra, các cô nhục nhã hết mức, làm sao có thể đảm nhiệm gánh nặng được giao!

"Tỷ, người nói, đệ nhất đếm ngược kia là Trì Vi, đại tiểu thư Trì gia! Vậy, thân là thiên kim tiểu thư, sao cô ấy lại ở Học Viện Ngôi sao bé nhỏ này chịu tội. Cô ấy muốn đặt chân vào làng giải trí, chẳng phải là dễ như ăn cháo sao! Hà tất phải che giấu thân phận của mình, cả ngày Hàn Phụng nhắm vào không nói, còn bị mọi người hiểu lầm rằng cô ấy được bao nuôi..."

Khương Quả Quả hỏi điều này Khương Đường Đường làm sao không nghĩ hoặc được, chỉ là mỗi người làm việc, sau lưng ắt đều có nguyên do.

Chỉ là các nàng không có quan hệ với điều này nên không có tư cách quản!

"Tỷ, không phải cha nói, quý tộc xem thường những nhà giàu mới nổi, chúng ta đến đây mục đích chính là để kết bạn! Trải qua chuyện với Cung tam tiểu thư kia, trong lòng muội có chút ám ảnh, không muốn lại tiếp tục tiếp xúc với bọn họ..."

Vừa nói Khương Qùa Qùa vừa nhìn những thiên kim tiểu thư xung quanh, cảm thấy ai trong họ cũng giống như nhau.

Bỗng dung có một ánh sáng thần kì lóe lên, khuôn mặt lộ vẻ hưng phấn nhỏ giọng nói: "Kỳ thực, chúng ta không cần bỏ gàn cầu xa tỷ à, người ta nói xa tận chân trời, gần ngay trước mắt! Đệ nhất đếm ngược, không khéo cô ấy chính là quý nhân lớn nhất. Tỷ nghĩ đi, tỷ là số hai, muội số ba, ba người chúng ta nếu hợp sức lại ắt sẽ tạo nên một tình bạn cách mạng hữu nghị..."

Khương Đường Đường nhìn cô gái rực rỡ cách mình không xa.

Sau đó cô thu hồi ánh mắt và có chút hài lòng, lần đầu tiên trong đời, cô xoa đầu muội muội mình như vậy.

Vẫn may, não heo coi như cuối cùng cũng khai sáng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Bạc Dạ Bạch trả lời giúp cô gái đang chột dạ trả lời : Tôi chính là người đàn ông của cô ấy."

Editor: Waveliterature Vietnam

Cũng trong lúc đó, Trì Vi nhìn thấy trên mặt đất một bãi bừa bộn, cái chén đã vỡ vụn ra mỗi chỗ một ít.

Về mặt nhân viên tạp vụ luống cuống không ngừng quay về phía Bạc Dạ Bạch nhận lỗi: "Tiên sinh, xin lỗi, thực sự xin lỗi!"

Vừa nãy nhân viên tạp vụ bung chiếc khay trên tay không cẩn thận đụng trúng Bạc Dạ Bạch, anh ta đang cầm ly rượu đỏ nên lập tức bị đổ vấy lên người.

Giây phút này vẫn còn chút rượu đỏ đang từ trên người Bạc Dạ Bạch chảy xuống dưới.

"Khắc khắc..."

Cơ thể Bạc Dạ Bạch ngày càng một yếu đi, nhất là phải nghỉ ngơi đúng giờ, trời đông giá rét như vậy nhất định không được ra khỏi cửa!

Mà khi chiều, anh ta đã cảm thấy không thoải mái, đang định về phòng nghỉ ngơi thì Trì Vi bất ngờ xông vào Giang Trạch... Cuối cùng anh ta đồng ý chuyện bao nuôi, cùng cô đi dự vũ hội, bây giờ thì tim nặng nề, khó chịu, ho khan không ngừng.

Thấy thế Trì Vi cầm khăn tay, lau vết rượu trên người anh ta, cố gắng nhẫn nhịn không mắng người gây nên, chỉ lạnh lùng dặn dò một câu: "Lập tức sắp xếp một căn phòng, chuẩn bị thêm cả một bộ quần áo mới!"

Trong nháy mắt người nhân viên kia lập tức vâng lời đi chuẩn bị.

Nhìn thấy người đàn ông họ khan, Trì Vi đưa tay xoa lưng hần, giúp anh ta thờ ơ: "Lão sư, anh không cần tiếp tục, hãy nhanh tới phòng nghỉ đi."

Bạc Dạ Bạch ho chậm lại, đôi môi mòng lợt lạt trắng xám, tiếng nói vẫn rất mê hoặc: "Đại tiểu thư, tôi biết rõ cơ thể mình ra sao, cô không cần lo lắng."

Một khi trời trở lạnh chắc chắn sẽ bị cảm, rất dễ dàng họ khan, đây là bệnh đã có từ lâu, có lẽ sẽ không ảnh hưởng tới tính mạng.

Từ đầu đến cuối Cung Tinh Tầm vẫn đứng một bên, sầu lo nhìn từng hình ảnh một.

Chắc chắn rằng, người đàn ông đang mang mặt trước mặt kia không phải là Hoắc Đình Thâm!

Hóa ra, vấn đề ở đây.

Nếu không phải Hoắc Đình Thâm mà Vi Vi lại quan tâm để ý, Cung Tinh Tầm sinh cảnh giác, bán tín bán nghi hỏi: "Vi Vi, hần là ai."

Bỗng dung lúc này Trì Vi mới hoàn hồn, vừa nãy vội vàng đến xem anh ta, nhất thời quên mất bạn thân vẫn còn ở đó.

Trì Vi còn chưa kịp trả lời bất thành lình Bạc Dạ Bạch đã ngắt đầu, đôi mắt ngưng đọng, lãnh đạm liếc nhìn Cung Tinh Tầm.

Chỉ một cái liếc nhìn đã khiến đôi mắt rực rỡ của Cung Tinh Tầm tối sầm lại, không hiểu sao lại có một cảm giác ghệt thờ xuất hiện.

Tên thanh niên này, không đơn giản!

"A Tầm, hần là người của tôi..."

Đối diện với ánh mắt tò mò của bạn thân, Trì Vi chột dạ nói không hết câu.

Nhìn thấy cô như vậy, Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng nói giúp: "Tôi là người đàn ông của đại tiểu thư."

Nói đến chuyện bao dưỡng, trước tiên Cung Tinh Tầm không hề biết chuyện, cũng không có vấn đề gì, vì anh ấy nghĩ Cung Trân Trân bịa đặt... Nhưng vào lúc này, người đàn ông kia lại chính miệng thừa nhận, tất cả mọi niềm tin như vỡ nát.

"Trì Vi, đây là thật hắt hủi."

Cung Tinh Tầm nặng giọng hỏi, xem chút nữa không giữ được bình tĩnh, trong đôi mắt có muôn ngàn sự nguy hiểm lạnh lùng, khẽ cười ép hỏi cô: "Ha, hãy chính miệng lặp lại lần nữa đi!"

Nhất thời, tinh thần của Trì Vi yếu ớt, có chút khó xử gọi nhỏ: "A Tầm..."

Ngược lại Bạc Dạ Bạch không thêm đề ý, một lần nữa lạnh lạnh bổ sung: "Đại tiểu thư, chỉ là sự thật, cô hãy chính miệng lặp lại một lần nữa, không sao đâu."

Một lần nữa nhìn anh ta, vì đang mang mặt nạ nên không thể nào nhìn hết dung nhan!

Lại nhìn cô hình như đang chột dạ, Cung Tinh Tầm không hiểu điều gì đó.

"Đi theo ta!"

Sau một khắc, Cung Tinh Tầm nắm lấy cánh tay cô, liền muốn mang đến một góc để tra hỏi.

Nhưng lại vào lúc này, Bạc Dạ Bạch giờ tay ra, giữ lấy cánh tay còn lại và nói: "Đại tiểu thư, cô không muốn."

Đối với điều này, đôi mắt Cung Tinh Tầm bỗng dung hiện ra một sự giận ác, ung dung buông tay cô ra: "Vi Vi, cô không muốn sao?"

Vừa dứt lời, không đợi Trì Vi kịp trả lời, Cung Tinh Tầm đã xoay người bỏ đi.

"A Tầm, chờ đợi một chút!"

Nhìn bóng lưng của bạn thân, Trì Vi liền cuống lên, lập tức bỏ qua Bạc Dạ Bạch, đuổi nhanh về phía trước, tìm cách kéo Cung Tinh Tầm lại.

Nhìn tình cảnh ấy, Bạc Dạ nhận ra nhìn cô ấy đã buông tay mình ra.

Loáng thoáng dưới lớp mặt nạ có sự cô đơn hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Nổi thống khổ to lớn nhất trên đời, đó là ... Chua xót, yêu mà không được!

Editor: Waveliterature Vietnam

Đem theo cô gái đến đứng ở một góc hẻo lánh, cố gắng tránh xa tầm mắt của mọi người.

Rất nhanh Cung Tinh Tầm lấy hai tay ôm ngực, vẻ mặt nặng nề hỏi trùng xuống: "Vi Vi, cô giải thích thật hoàn hảo... Người kia có thân phận gì!"

Nguyên bản cô đoán bởi vì Hoắc Đình Thâm dứt bỏ Lê Tuyết Tầm không được, Vi Vi nhất thời bị kích thích mạnh, lúc này mới nghĩ không thấu, khiến mình đắm chìm trong truy lục!

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, nghe cô giảng giải nguyên do, tất cả mọi suy đoán đều bị lật đổ.

"Trì Vi, người điên rồi! Người bao dưỡng đối phương chỉ vì... Trì An thăm mền hấn sao."

Càng nói Cung Tinh Tầm càng đau đầu, cảm thấy không thể nào tiếp thu được.

Trong chốc lát nhẹ nhàng khuyên bảo một câu: "Vi Vi, dừng tay lại đi, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa!"

Cô như vậy, có thể phản kích Trì An thế nhưng lại làm bản thân bị liên lụy, thực sự không đáng giá!

Hai năm qua, chỉ để gã được cho Hoắc Đình Thâm, cô đã đem tất cả thanh danh của mình vứt đi rồi..."

Cung Tinh Tầm nói, giọng nói mang theo một sự nghiêm khắc: "Bây giờ, còn muốn thừa nhận với đám người kia mình bao dưỡng đàn ông, cô muốn ép mình tuyệt đường sao?"

Thấy phản ứng của bạn thân, hàng lông mi của Trì Vi buông xuống, trên mặt để lại một sự bất động: "A Tầm, chỉ là danh tiếng thôi mà, anh biết rõ... Tôi không hề để ý những điều này!"

"Ừ, cô không để ý, thế nhưng... Tôi quan tâm, Nguyễn Nguyễn quan tâm!"

Chứng kiến Vi Vi không biết yêu quý bản thân mình, Cung Tinh Tầm vừa thấy đau lòng mà lại tức giận.

Trì Vi biết, A Tầm nói không sai, chỉ là đi đến bước này rồi, chỉ có thể cố chấp lùi về sau, vừa cười vừa quan tâm hỏi: "Nói đến Nguyễn Nguyễn, sao anh không ở cùng cô ấy? Nếu để cô ấy ở một mình, cô ấy rất dễ bị bắt nạt..."

"Còn cô, có thể hiểu chuyện nửa phần như Nguyễn Nguyễn thì ta đã đỡ một lòng. Vừa này, khi cô đối đầu cùng Cung Trần Trần vẫn là Nguyễn Nguyễn phát hiện, để ta đi qua hỗ trợ... Trì Vi, lá gan của cô thật to, bây giờ lại lái sang chuyện khác, hả?"

Cung Tinh Tầm nói, nhận ra có gì đó không đúng, lấy ngón cái day trán cô.

Tiếp đó, đặt hai tay lên hai vai Trì Vi, đôi mắt hiện lên một sự lo lắng: "Vi Vi, nghe lời đi, bây giờ hối hận... Vẫn còn kịp!"

"Đêm đình hôn, người đàn ông chiếm đoạt tôi, chính là hấn."

Đột nhiên đôi mắt Trì Vi nhạt đi, hồ hững vạch trần sự thật này.

Trong nháy mắt đôi mắt Cung Tinh Tâm co rụt lại, có một chút khiếp sợ: "Cùng một người."

Trì Vi gật đầu, chăm chú thừa nhận.

Lâu sao, Cung Tinh Tâm coi như tiếp thu hiện thực, nhưng vẫn không chấp nhận nói: "Coi như cô muốn lợi dụng Bạc Dạ Bạch, để trả thù Trì An, cách thì nhiều nhưng cần gì phải để mọi người đều biết."

"A Tầm, anh có biết thế nào là trả thù không... Đó chính là sự đau khổ to lớn nhất trên đời này."

Nhìn xem, Trì Vi không hề trả lời mà chỉ hỏi lại, hàng lông mày một mảnh trông lạnh lạnh.

Nhất thời Cung Tinh Tâm im lặng, không hiểu ý tứ của cô.

"Chưa xót, yêu mà không được."

Sau một khắc, sáu chữ được cô lạnh lùng nói ra một cách nhẹ nhàng.

"Tự mình sẽ nói cho Trì An, cô ta đã tự tay đem người đàn ông trong trái tim mình dâng lên giường cho tôi, dĩ nhiên đây cũng là một loại trả thù, nhưng mà không tính là tuyệt vọng..."

Trì Vi ung dung nói chuyện, giọng điệu lạnh dần đi.

"Nếu như tối nay tất cả mọi người đều biết, Bạc Dạ Bạch là người đàn ông do tôi bao dưỡng, dán lên cái mác "Tiểu bạch kiểm". Trì An thân là nhị tiểu thư, Trì gia làm sao có thể chấp nhận gả cô cho tiểu bạch kiểm mà tỷ tỷ mình từng nuôi dưỡng! Đương nhiên, có thể cô ta không đề ý, rời khỏi Trì gia, vậy thì... Mẹ của An An liệu có sống nổi không? Thế nhưng Diệp Tổ Chi yêu tha thiết Trì Viễn, mẹ tôi chưa chết đã vội "tu hú chiếm tổ chim khách", vất vả lắm mới ngồi vững ở vị trí Trì phu nhân, đời nào bà ta cam lòng rời đi!"

Nói tới chỗ này, giọng nói của cô tràn đầy căm hận: "Trì An, cô ta là đứa con gái duy nhất của Diệp Tổ Chi, dốc hết tâm sức giáo dục, gửi gắm tất cả mọi niềm tin! Ngược lại tôi muốn nhìn xem, đàn ông cùng với mẹ mình, Trì An... sẽ lựa chọn thế nào đây?"

Nghe xong vẻ mặt Cung Tinh Tâm rơi vào trầm mặc.

Cô biết, Bạch Thanh Thu chết đi, Vi Vi có khúc mắc.

Sau năm qua, Vi Vi trở nên miễn cảm, đa nghi, then chốt là cô còn bị chứng rối loạn tình dục, tương tự như lãnh cảm, ngăn cản tất cả mọi nam nhân.

Cuối cùng vừa hay Hoắc Đình Thâm xuất hiện, trở thành ánh mặt trời trong cô, Vi Vi như người chết chìm nắm lấy được hy vọng duy nhất, liều mạng nắm lấy cho bằng được!

Dù có vỡ đầu chảy máu, cô vẫn không buông tay.

"Vi Vi..."

"Tình Tầm ca ca, hóa ra anh ở đây à! Vậy mà em vẫn không tìm được anh..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Đau

Editor: Waveliterature Vietnam

Đột nhiên nghe tên gọi "Tình Tầm ca ca" thân thể Cung Tinh Tâm trở nên cứng đờ, cảm giác từng tia rùng rợn đang phát ra.

Nghe theo tiếng gọi nhìn lại, nếu không phải là Hoắc Lan Tây thì còn có thể là ai.

Không chỉ đến một mình mà trên tay cô ta còn lôi kéo thêm một cô gái khác, dường như mang theo sự ép buộc.

"Vi Vi, cô cũng ở đây à. Vừa hay tôi có việc muốn hỏi cô..."

Ngay từ lúc bắt đầu, nhìn thấy bóng dáng một cô gái trong chiếc đầm màu xanh lam rực rỡ đã đoán ngay được đó Trì Vi.

Chỉ là khi ấy nhìn Trì Vi và Cung Tinh Tâm cứ chỉ thân mật, trong lòng có chút buồn bực, đột nhiên kéo tay: "Tự cô nói xem, sao ở chỗ nào!"

Bị Hoắc Lan Tây lôi kéo, Nguyễn Nguyễn nhất thời không chú ý, chân dưới lao đảo, kém chút nữa ngã nhào xuống đất.

Trì Vi còn đang nghi hoặc, Hoắc Lan Tây làm sao có thể lôi kéo Nguyễn Nguyễn, nhìn cảnh tượng ấy, vẻ mặt không khỏi chìm xuống: "Hoắc Lan Tây, cô làm cái gì vậy."

Cũng may Cung Tinh Tâm đã đi trước một bước, tiện tay ôm lấy vòng eo Nguyễn Nguyễn, giúp cô đứng vững trong ngực mình.

Nhìn thấy cổ tay trắng ngần của Nguyễn Nguyễn bị Hoắc Lan Tây nắm cho đỏ ửng, đôi mắt tinh anh của Trì Vi trồi lên một sự tức tối.

Chỉ tiếc là Hoắc Lan Tây vẫn không tự biết mình, thấy Nguyễn Nguyễn ngã vào lòng Tình Tầm, mặt mày mở miệng giải thích: "Vi Vi, tôi biết cô ấy là bằng hữu của cô. Chỉ là cảnh cao sang long trọng này của Lệ gia làm sao phù hợp với thân phận ấy... Hơn nữa, cô có biết vừa nãy tôi đã nghe được cái gì không..."

Nói tới đây, cô ta cố ý dừng lại, nhìn Nguyễn Nguyễn với ánh mắt không thể khinh bỉ hơn: "Có người hỏi cô ta có thiếp mời không, làm sao tiến vào trong này... Hóa ra cô ấy đã nói

đổi rằng tìm Tinh Tầm ca ca, còn mạo danh là bạn gái anh ấy! Phải biết rằng Tinh Tầm ca ca là người của làng giải trí, nếu như không cẩn thận bị paparazzi truyền đi, chẳng phải là muốn tạo scandal sao."

Đôi mắt Trì Vi buông lỏng, nhìn Hoắc Lan Tây tự cho mình là thông minh kia, nhếch mép nở một nụ cười: "Há, thật không."

Chà chà, người này đúng là tự mình tìm đường chết, thực sự có muốn cũng không ngăn cản được mà!

Trong ba người, Nguyễn Nguyễn có tuổi tác nhỏ nhất, thân thể lại là trẻ mồ côi, cô được Tinh Tầm nuông chiều... Đặc biệt là A Tầm, xem cô như muội muội thân sinh, nói là nâng niu trong lòng bàn tay cũng không hề quá đáng.

Qua nhiên lúc này, Cung Tinh Tầm chậm rãi ngẩng đầu, hững hờ nói chuyện: "Cô, đưa tay cho tôi."

Đầu tiên Hoắc Lan Tây sững sờ, sau đó có chút vui sướng, thậm chí là luống cuống, cẩn thận từng li từng tí đưa tay lên: "Tinh Tầm ca ca, đây..."

Vừa dứt lời, tuyệt nhiên là Cung Tinh Tầm không chút thương hoa tiếc ngọc, nắm lấy cánh tay Hoắc Lan Tây, không ngừng dùng lực.

Nhất thời mặt Hoắc Lan Tây trắng nhợt, cảm giác anh ta hình như đang muốn cắt đi cánh tay mình:

"Tinh Tầm ca ca... Nhẹ tay chút... Tôi đau quá..."

Những tưởng người mình thích đụng vào bản thân là một loại may mắn, ai ngờ... lại là một loại dằn vặt!

"Đau. Ha, vừa nãy cô ngắt lấy tay Nguyễn Nguyễn, có từng nghĩ đến cô ấy sẽ bị đau không!"

Cung Tinh Tầm cười lạnh lùng, nói chuyện không mang theo chút cảm xúc nào.

Cuối cùng, Hoắc Lan Tây không phải người ngu ngốc, lập tức hiểu ra, ngơ ngác nhìn Nguyễn Nguyễn: "Tinh Tầm ca ca, cô..."

"Cô ấy là bạn gái ta, ta đưa cô ấy theo liên quan gì tới cô."

Hờ hững cắt ngang Hoắc Lan Tây, đồng thời Cung Tinh Tầm vung tay một cái.

Giống như Nguyễn Nguyễn khi nãy, Hoắc Lan Tây trở nên lao đao, chỉ là không người nào đỡ, chặt vật té xuống đất.

Cảm giác đau đớn kéo tới đầu gối, cô không thể tin nổi, cắn môi nhìn anh ấy, nước mắt ứa ra khắp mặt: "Tinh Tầm ca ca, vì cô ấy mà anh đối xử với tôi như vậy sao."

"Không như vậy thì cô muốn tôi đối xử với cô theo thân phận nào đây."

Cung Tinh Tầm căm ghét nhìn Hoắc Lan Tây, không chỉ vì Nguyễn Nguyễn mà còn bởi chuyện của Trì Vi.

Nếu như không phải cô ta bỏ thuốc, Vi Vi sẽ không mất đi sự thuần khiết đời mình, buồn cười thay nguyên nhân của mọi chuyện, là vì... Cô ta thăm mền mình. Quả thực là chuyện hoang đường nhất!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Lão sư nổi máu ghen

Editor: Waveliterature Vietnam

"Tinh Tầm ca ca... Tôi thật sự không biết... Cô ấy là bạn gái anh..."

Hoắc Lan Tây cảm giác nhục nhã sâu sắc, nhin đau đứng dậy từ từ, nói chuyện đầy oan ức.

Tiếp đó cô lạnh lùng nhìn Nguyễn Nguyễn, cho là khuôn mặt thanh tú, thân thể thì béo phì, tất cả mọi thứ đều tầm thường, làm sao có thể so sánh được với bản thân.

Sờ dĩ, nguyên nhân Cung Tinh Tầm giúp đỡ Nguyễn Nguyễn chắc chắn là vì không thể rời bỏ Trì Vi, thế nhưng Trì Vi và Nguyễn Nguyễn lại là bạn thân!

"Tôi đã nói rồi, là cô không tin."

Nguyễn Nguyễn nhỏ giọng nói chuyện, tương tự cũng không hề thích Hoắc Lan Tây.

Nghe vậy Hoắc Lan Tây nổi giận đùng đùng, mở miệng phân bác: "Loại người cô, không chỗ nào xứng với Tinh Tầm ca ca, làm sao khiến người ta tin đây!"

"Nguyễn Nguyễn là người như thế, vậy Hoắc tiểu thư đây là loại người ra sao, cô nói rõ tôi nghe nào!"

Khuôn mặt Cung Tinh Tầm không chút cảm xúc nào, lạnh lùng nhìn Hoắc Lan Tây.

Trong nháy mắt, Hoắc Lan Tây cứng họng, nhất thời nghĩ không ra, anh ta có ý gì với mình... Tại sao lại lạnh lùng như vậy? Hắn có biết rõ ràng ba năm qua, cô vẫn theo đuổi hắn!"

"A Tầm, không có gì."

Nguyễn Nguyễn kéo Cung Tinh Tầm xuống, không muốn vì bản thân mình mà A Tầm nhọc lòng thêm.

Kỳ thực, cô đối với cái gọi là xã hội thượng lưu không hề thích hợp và cũng không cách nào bước chân vào.

Đồng thời cô cũng nhận ra A Tầm cùng Tri Vi quan tâm, đưa bản thân đi cùng là vì muốn đồng ý chuyện bạn thân, không ngờ các nàng vẫn luôn nhớ đến mình.

Vô vô đỉnh đầu cô, Cung Tinh Tầm khẽ thở dài: "Cô a, không phải tôi dận dò nhưng nếu như bị người ta bắt nạt thì nhớ liên hệ tôi, không được bản thân bị làm oan."

"Nguyễn Nguyễn, cô nhớ kỹ nhé, ngoại trừ tôi và A Tầm thì không ai có quyền bắt nạt cô!"

Không thèm quan tâm Hoắc Lan Tây đang nhìn theo bên cạnh, Tri Vi vẫn tỏ rõ thái độ của mình.

Lập tức cô bắt gặp phải ánh mắt của Cung Tinh Tầm "Cô còn muốn bắt nạt Nguyễn Nguyễn."

Tri Vi trả lời yếu ớt: "Có anh ở đây, tôi không dám."

Cuối cùng coi như hai người đùa đến một hồi làm đôi mắt Nguyễn Nguyễn cười thật hạnh phúc: "A Tầm, đừng hù dọa Vi Vi."

Hoắc Lan Tây tròn mắt lên, khiếp sợ nhìn ba người kẻ tung người hứng, lâu sau vẫn chưa chịu bình tĩnh, móng tay đã nằm sâu trong lòng bàn tay, trong lòng chua xót không tả hết.

Cùng biết Tri Vi sáu năm, rõ ràng hơn bất kì ai Tri Vi biết cô thầm mến Cung Tinh Tầm, thế nhưng chưa bao giờ tạo cho cô cơ hội, nhiều lần lảng tránh bản thân.

Cô nói Cung Tinh Tầm đối với tình yêu không hề có hứng thú, cũng không rõ anh ấy thích loại phụ nữ nào.

Vậy mà kết quả cô ta một lòng giúp đỡ Nguyễn Nguyễn có được tình thương của Cung Tinh Tầm!

Càng nói càng căm hận Tri Vi, bình thường dối trá, một chút cũng không xứng với anh mình... May là, mình đã sớm nhận ra, bỏ thuốc phá hoại việc kết hôn!

Nếu cô không giúp đỡ để bản thân mình có được Cung Tinh Tầm vậy thì dựa vào cái gì mà toại nguyện. Ha, hiện tại cô đã đánh mất thân mình, đời này anh trai sẽ không bao giờ yêu cô ta!

Vừa hay lúc này vũ hội chính thức mở màn, bên ngoài du thuyền đã đóng, chạy trên biển đen trong đêm.

"Tình Tầm ca ca, tôi muốn mời anh... cùng nhảy một điệu, có thể không."

Hoắc Lan Tây cố gắng nhẫn nhịn, một lần nữa ngó ý, tiến lên mời anh ấy khiêu vũ.

Nhìn xem, khuôn mặt như phác họa của Cung Tinh Tầm cùng đôi môi nổi lên một vệt phong lưu:

"Người như tôi, chỉ xứng với Nguyễn Nguyễn, không dám trèo cao cùng Hoắc tiểu thư!"

Bất chợt anh ta không nhìn vào ánh mắt ửng hồng của Hoắc Lan Tây mà thân mật ôm eo Nguyễn Nguyễn, nhìn thêm Tri Vi phía sau, từ xa đang có một người đàn ông bước tới: "Vừa hay tôi cùng với Nguyễn Nguyễn, cô cùng tiểu bạch kiểm."

Tiểu bạch kiểm.

Lời nói này, Nguyễn Nguyễn, Tri Vi và kẻ cả Hoắc Lan Tây đều nghi hoặc không hiểu rõ.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo cô chỉ cảm thấy lòng bàn tay mát lạnh chạm vào tay mình.

Vừa nghiêng đầu nhìn đã va phải ánh mắt cô đơn của một người đàn ông: "Lão sư, anh..."

"Đại tiểu thư, tôi mệt một chút, muốn nghỉ ngơi."

Lão sư.

Nguyễn Nguyễn trừng mắt, cho dù anh ta mang mặt nạ những cô vẫn đoán ra được một chút.

Nếu như không sai thì đây chính là giảng viên dạy thay Piano... Bạc Dạ Bạch.

Hơn nữa, còn là người đàn ông chiếm đoạt Vi Vi, nghe nói anh ta đã từ chức... Vi Vi đã nói cùng người này sẽ không còn quan hệ nào, chuyện gì đang xảy ra thế này.

"Tôi vừa mới nghe nói cô bao nuôi đàn ông, còn không muốn tin tưởng! Người đàn ông này là ai."

Tri Vi, tốt nhất cô nên giải thích cho rõ ràng! Bằng không, cô dám có lỗi với anh tôi, vĩnh viễn không bao giờ tôi tha thứ cho cô!"

Nhìn thấy người đàn ông mang mặt nạ đang nắm tay Tri Vi, không rõ hai người đang có quan hệ mờ ám nào.

Lại vừa nhớ tới, khi này mọi người có bàn tán chuyện Tri Vi "Hồng hạnh xuất tường" (Ngoại tình).

Nhất thời Hoắc Lan Tây giận không nhịn nổi, cuối cùng coi như cũng phát tiết, dự sẽ giáo huấn Tri Vi này một trận ra trò!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Người đàn ông của ta thấy không thoải mái... (thêm chương “Sưởi ấm”, chúc mừng thăng làm Đà Chủ)

"Cô không thể tha thứ được."

Đường như đang nghe được chuyện hài, Trì Vi hai tay ôm ngực, biếng lười dựa vào vai Bạc Dạ Bạch, vẻ mặt nhật nhẽo vô vị: "Há, vậy thì không tha thứ, tốt rồi!"

Thấy cảnh này, Hoắc Lan Tây không thể tin nổi, tức giận đến run cả người: "Trì Vi, lẽ nào cô không sợ... Tôi nói cho anh tôi sao?"

Chuyện Trì Vi bao nuôi đàn ông, bây giờ còn chạm mặt mình, chẳng lẽ không nên lo sợ, đồ dành bản thân nhận lỗi sao?

Tại sao làm ra gièm pha mà cô ta vẫn bình tĩnh như vậy, thậm chí còn không ngăn cản, khiêu khích cô công khai!

Nghe được chuyện này Nguyễn Nguyễn khiếp sợ không thua gì Hoắc Lan Tây, không hiểu chuyện gì đang xảy ra... Thấy vậy Cung Tinh Tầm tới gần cúi người, nhỏ giọng nói chuyện động viên: "Xui, trước tiên đừng hỏi, chờ sau đó cô ấy tự nói cho cô."

Vi Vi tính nét vốn đã cố chấp, một khi đã quyết định cái gì, sẽ khó mà thay đổi được.

Làm bạn thân của cô, họ chỉ có thể ủng hộ vô điều kiện, nhưng trước tiên... Vi Vi cần phải biết, mình có đang làm đúng không.

Những thứ đó nằm trong sự thù hận, không phải ở bản thân mình, vĩnh viễn khác xa chuyện cảm động lấy, nếu nhúng tay quá nhiều, trái lại khả năng sẽ gây tổn thương lẫn hai cho cô!

Liên quan tới người đàn ông tên Bạc Dạ Bạch này, nếu như không biết đêm đính hôn hân hoan chiếm đoạt Vi Vi thì quả thật anh ta có chút vô tội... Thế nhưng cuối cùng hẳn lại là người Trì An thâm hận, cũng là một người, vừa vặn biết thời biết thế.

Chỉ là không thể nào đoán trước, đợi được Vi Vi vạch trần chân tướng mọi chuyện, phản ứng của Bạc Dạ Bạch sẽ ra sao.

"Thật tiếc quá, làm sao đây, tôi đã đi trước cô một bước, nói tất cả cho Hoắc Đình Thâm nghe rồi."

Nhìn thấy Hoắc Lan Tây tức tối như sắp nổ tung, đôi mắt sáng của Trì Vi chớp nháy, bất đắc dĩ buông tay ra.

"Cô nói là... Anh tôi đã biết. Không thể! Không bao giờ có chuyện này..."

Hoắc Lan Tây tròn mắt lên, không thể tin nổi chuyện như vậy, Trì Vi dám nói sự thật cho Hoắc Đình Thâm sao!

Lần này Trì Vi cũng chẳng muốn giải thích lại, cô trở tay nắm lấy tay Bạc Dạ Bạch, cố gắng sưởi ấm cho anh ta: "Lão sư, tôi có sai nhân viên tạp vụ sắp xếp cho anh một căn phòng, trước tiên anh đi nghỉ đi."

Bạc Dạ Bạch mang mặt nạ, không nhìn thấy rõ khuôn mặt, chỉ có một tiếng nói lạnh lùng: "Không thể lên lầu được, tôi cần giúp đỡ."

Lời vừa nói ra làm không khí xung quanh bỗng rơi vào yên tĩnh.

Chỉ có trái tim Trì Vi nhói lên, căng thẳng giờ tay ôm lấy anh ta: "Nghiêm trọng vậy sao? Có phải là nơi này lại phát tác..."

Cô vừa hỏi vừa đặt tay trực tiếp luồn tay vào chiếc áo sơ mi, đặt tay lên lồng ngực của anh ta.

"Vi Vi..."

Nguyễn Nguyễn tròn mắt, há mồm, một cảnh tượng chói mắt như vậy, cảm thấy nên nhắc nhở bạn mình một cái.

Cuối cùng cảm thấy chuyện mình làm là phù hợp, Trì Vi vội vàng mở miệng nói một câu: "Nguyễn Nguyễn, A Tầm, người đàn ông của tôi thân thể đang không thoải mái, trước tiên mọi người đi khiêu vũ đi."

Nói xong Trì Vi ôm lấy anh ta, vừa đi vừa hỏi: "Lão sư, nếu thực sự không chịu được nữa hãy dựa vào người tôi. Thuốc đây, có cần uống một viên hay không..."

Sau đó không biết vô tình hay cố ý, anh ta nhẹ nhàng đáp: "Không cần, có đại tiểu thư đỡ, tôi cảm thấy tốt hơn rồi."

Người đàn ông của tôi...

Lần này không chỉ có Nguyễn Nguyễn, Cung Tinh Tầm cũng kinh ngạc không kém, bóng dáng thân mật của hai người vẫn còn rõ trước mắt.

Khoảnh khắc đó, cô không hiểu rõ... Vi Vi là đang diễn trò hay thật tình thể hiện.

Không phải cô nói, mục đích chính khi bao nuôi Bạc Dạ Bạch chính là lợi dụng anh ta để phản kích Trì An sao, như vậy... quan tâm có phải là đi quá một chút không.

"Trì Vi, đồ đàn bà phóng túng dâm loạn, không biết xấu hổ! Quá nhiên đùa giỡn với anh tôi quá trớn..."

Về việc Trì Vi không thèm nhìn mình, một lòng quan tâm người đàn ông kia, cùng đối phương rời đi lên lầu, Hoắc Lan Tây tức giận đến mức không thể lựa lời nhục mạ mà nói.

Nguyễn Nguyễn cùng Cung Tinh Tầm ánh mắt lạnh lẽo, đang muốn ra tay ngăn cản.

Nhưng vào lúc này đột nhiên Trì Vi dừng chân lại, vừa vặn đỡ Bạc Dạ Bạch dựa vào một góc tường.

Đầu tiên là làm cho anh ta dựa lên tường, sau đó Trì Vi khẽ mỉm cười, ung dung buông eo người đàn ông: "Lão sư, cho tôi nửa phút, tôi cần xử lý một việc riêng."

Nói xong Trì Vi bỗng xoay người, bộ váy trên người cô không khác nào một bầu trời sao di động, như tăng thêm khí chất cao quý vốn có.

Chỉ thấy cô đậm gót thật cao, sự dịu dàng nhanh chóng biến mất, một lần nữa trở về trước người Hoắc Lan Tây.

Thấy vậy Hoắc Lan Tây mới thôi nhục mạ cô, trong lòng không ngừng đắc ý.

Nhìn là biết, Trì Vi quan tâm đến anh mình như vậy, nhất định là phải chịu thua!

Lại nhìn thấy việc bản thân nhục mạ Trì Vi có không ít người ham vui hưởng về nơi này nên không khỏi ngao ngễ thẳng tắp lưng, dự định tiếp nhận lời xin lỗi của Trì Vi, trước tiên sẽ

dạy dỗ một bài học.

Vi Vi, tôi biết cô bao nuôi đàn ông, chỉ là nhất thời hồ đồ. Cô yên tâm, chỉ cần cô thành tâm ăn năn, tôi sẽ tha thứ..."

"Đừng.."

Nhìn thấy cô dừng lại ở trước người mình, Hoắc Lan Tây đang định đưa ra cái giá của cô em chồng.

Cuối cùng một chữ "Ngươi" này còn trong miệng chưa nói ra, cô ta đã dứt khoát giơ tay, mạnh mẽ tát một cái!

"Trì Vi, cô dám đánh tôi!"

Gò má bị đánh vai qua một bên của Hoắc Lan Tây hiện lên đau rát, bên tai tiếng ong ong gần như vang vọng.

Bụng gò má bị làm đánh, Hoắc Lan Tây không nhịn nổi quay đầu lại nhìn cô với một giọng khàn chất vấn.

Cũng trong lúc đó cô ta chỉ tay, lạnh lùng dặn dò đám nhân viên: "Bây giờ, ngay bây giờ, lập tức đưa cô ta quay trở về bờ!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Hoắc Lan Tây cô, làm chuyện bỏ thuốc với ta, hủy hoại một đời thuần khiết ... Đắc ý lắm sao?

Editor: Waveliterature Vietnam

Nhân viên tạp vụ nhận ra được thân phận của Trì Vi nên không chần chờ chút nào, quay về phía Hoắc Lan Tây truyền đạt mệnh lệnh: "Vi tiểu thư này, mời cô rời khỏi du thuyền!"

"Trì Vi, ngươi không chỉ không xin lỗi ta, ngược lại còn đuổi ta đi. Ngươi có biết hay làm như vậy hậu quả sẽ ra sao không!"

Mặt Hoắc Lan Tây sưng lên, một chút cũng không thể duy trì nổi lý trí, gất gao trừng mắt nhìn Trì Vi, vẻ mặt hiện rõ sự giận dữ.

Nhìn thấy Hoắc Lan Tây chậm chạp không chịu phối hợp, e sợ nếu tiếp tục như thế sẽ lại trêu ngươi Trì Vi nổi giận, không biết chuyện nghiêm trọng gì sẽ xảy ra.

Lập tức liền có bảo vệ tiến lên, hai bên trái phải cầm lấy tay Hoắc Lan Tây, mạnh mẽ kéo cô ra ngoài du thuyền.

Với chuyện đang xảy ra Hoắc Lan Tây thân thể vật lộn, gầy dựa không ngừng, giọng nói đầy huyên náo: "Nếu như anh tôi biết được, cô đối xử với tôi như vậy nhất định sẽ không cưới cô! Trì Vi, đồ cái phụ độc ác, đừng hòng bước chân vào Hoắc gia..."

Về mặt Trì Vi vẫn rất bình tĩnh nhìn Hoắc Lan Tây bị kéo ra ngoài, những câu nhục mạ kia, một chút cũng không thêm để ý.

Khuôn mặt ửng ửng của Hoắc Lan Tây vẫn không ngừng kêu la: "Trì Vi, tôi sẽ không tha thứ cho cô!"

Nếu ngày sau cô có quỳ xuống xin lỗi thì tôi vẫn sẽ không tha thứ cho cô..."

Bỗng dưng sự bình tĩnh trên khuôn mặt Trì Vi biến mất, phát tay ra hiệu cho bảo vệ tạm thời dừng lại.

"Trì Vi, bây giờ cô mới hối hận. Tôi cho cô biết, chậm rồi! Chờ đi, ngay lập tức ta sẽ nói cho ca ca biết..."

Hoắc Lan Tây trừng mắt nhìn cô gái đứng trước mặt mình, mang theo sự thù hận hạ xuống một câu như vậy.

Ở khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên Trì Vi cúi người, cầm lấy mái tóc dài của Hoắc Lan Tây, kéo tòi gần mặt cô.

Trong khi khuôn mặt Hoắc Lan Tây tái nhợt đi vì đau thì vẻ mặt Trì Vi vẫn rất lạnh lùng, chỉ có hai người nghe thấy: "Hoắc Lan Tây cô, làm chuyện bỏ thuốc với ta, hủy hoại một đời trong sạch, vậy mà không người nào biết, ngươi... Đắc ý lắm sao."

Nghe vậy, những lời nhục mạ trong miệng Hoắc Lan Tây tự động ngưng lại, như là bị nhét một đồng bóng vào, không nói thêm được gì.

Nhất thời bị Trì Vi nói đến sự thật này, cô không kịp phản ứng, khuôn mặt lộ ra một vẻ khiếp sợ.

Tại sao... Trì Vi biết chuyện này. Chuyện bỏ thuốc, cô làm như "áo tiên không thấy vết chi khâu", không ai tra ra được mà!

Vi lẽ đó, làm sao Trì Vi có khả năng biết rõ!

Vừa mới nghĩ như thế Hoắc Lan Tây lại trơ mắt ra nhìn cô, đôi mắt tinh anh đầy khinh thường mà cũng đầy nực cười: "Ha, sẽ không tha thứ cho ta, cô có hiểu mình đang nói gì không?"

Trì Vi nói, một mồi buông mái tóc dài của Hoắc Lan Tây, trong nháy mắt đứng dậy, chốt hạ một lời: "

Ngươi vĩnh viễn sẽ không tha thứ, là ta!"

Nói xong, Trì Vi khẽ nâng cằm, ra hiệu cho bảo vệ tiếp tục lôi ra ngoài.

Hoắc Lan Tây bị bảo vệ kéo ra ngoài, liếc mắt về sau thấy Trì Vi đang rút khăn tay ra, lau chùi lòng bàn tay, giống như đang phui đi những thứ dơ bẩn.

Nhưng, sự dơ bẩn đó, không phải là thứ gì khác mà chính là mình.

Đối diện với du thuyền này có rất nhiều du thuyền dự phòng khác, Hoắc Lan Tây ngo ngắc bị người ta bỏ vào du thuyền nhỏ, sau đó đuổi lên trên bờ.

Trước khi rời đi khỏi cô ta nghe có người đang đứng trên du thuyền nói chuyện chế cười: "Chà chà, đắc tội ai không biết lại đắc tội với Trì đại tiểu thư, đúng là không cân nhắc giá trị bản thân! Cô ấy là thân phận công chúa, người là gì mà dám gây chuyện?"

Trên biển, gió lạnh thấu xương.

Thối tới người Hoắc Lan Tây, vừa lạnh vừa đau đớn, trong lòng thì cảm giác nhục nhã đang lan rộng.

Bỗng dưng Hoắc Lan Tây nghĩ đến điều gì đó, run rẩy lấy điện thoại ra, không chút chậm trễ nào bấm gọi cho Hoắc Đình Thâm.

Coi như biết được bản thân chính là chủ mưu của chuyện bỏ thuốc, vậy thì sao. Căn bản Trì Vi không hề có chứng cứ!

Trong nháy mắt điện thoại được kết nối với đầu bên kia, Hoắc Lan Tây cố ý khóc lớn: "Ca... Anh phải làm chủ cho em a..."

...

"Lão sư, tôi đi anh lên lầu nghỉ ngơi."

Mạnh tay đuổi Hoắc Lan Tây, không để ý tới những ánh mắt hiếu kỳ xung quanh, Trì Vi trở lại trước người Bạc Dạ Bạch.

Sự thật, cô muốn có được Hoắc Đình Thâm, điều này chưa bao giờ thay đổi!

Nhưng mà, Hoắc Gia cùng Trì Gia kết làm thông gia, lợi nhiều hơn hại, nói cách khác ... Hoắc gia không hề ngốc, chỉ có nâng niu cô, nhưng không đắc tội gì thì cô không phải chịu đựng ánh mắt nhà họ Hoắc!

Còn chưa nói tới Hoắc Lan Tây, trên danh nghĩa là em chồng, lại làm chuyện bỏ thuốc xấu xa, lấy tư cách gì mà nhục mạ, uy hiếp mình.

"Lão sư, người anh không còn chút sức lực nào? Có cần gọi bác sĩ không..."

Trì Vi thu lại những tâm tư của mình, lo lắng hỏi Bạc Dạ Bạch, đồng thời đỡ anh ta lên lầu nghỉ ngơi.

Bạc Dạ Bạch im lặng bỗng nắm lấy cánh tay cô, trở tay đem đặt lên góc tường, giọng nói nhẹ nhàng và ôn hòa: "Có đại tiểu thư ở đây, tôi không cần bác sĩ."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Nếu như có yêu đương muốn kết hôn, nhất định đừng tìm loại bạn gái như tôi...

Editor: Waveliterature Vietnam

"Anh... Không có gì. Không đứng, anh gạt tôi!"

Theo bản năng cô muốn tránh ra khỏi người đàn ông.

Chỉ tiếc hai tay anh ta đã chống ở phía sau một cách vững chắc khiến cô không thể động đậy được.

Trì Vi nghĩ trước nghĩ sau, xác định rằng Bạc Dạ Bạch không hề suy yếu, nhất thời cô có cảm giác mình bị lừa gạt!

Hắn lừa gạt cô dễ dàng như vậy, chỗ nào là không có sức đi lên lầu chứ.

"Hừm, tôi lừa đại tiểu thư."

Không có bất kỳ chột dạ nào, Bạc Dạ Bạch chỉ hờ hững thừa nhận sự thật này.

Hắn nghiêng nhìn thân thể Vi Vi với mái tóc dài, bộ y phục đính đá Renly màu xanh lung linh, khoe vóc người duyên dáng và làn da trắng như tuyết được để lộ ra bên ngoài.

Không thể phủ nhận rằng cô là báu vật trời sinh, càng óng ánh rực rỡ, càng lôi kéo người ta đổ xô tới.

Khi này ở dưới lầu, chỉ đứng thôi, cô cũng đã như hoa thơm cỏ lạ, hể ai là đàn ông ở đây, chắc chắn ánh mắt sẽ bị đánh rơi trên người cô.

Thần là một người đàn ông bình thường, anh ta biết ánh mắt của những người kia không hề trong sáng, dơ bẩn, tạp nham, rõ ràng là đang khinh nhờn cô.

Không hiểu sao hắn có chút không thích, giống như là thứ thuộc về chính mình đang bị đem đi chia sẻ cho người khác.

Bỗng nhiên ánh mắt Bạc Dạ Bạch nhạt đi, thuận miệng hỏi một câu: "Đại tiểu thư, cô cùng "Tôi thần dưới váy" không."

Tôi thần dưới váy.

Đôi mắt sáng của Trì Vi chớp nháy, trong đầu liên tưởng đến cái gì đó, phủ nhận nói: "Lão sư, ý anh nói... A Tầm."

Tiếng nói vừa dứt, cô nghĩ A Tầm nữ cái trang nam, không nhận được cười mà giải thích: "Tôi cùng A Tầm. Tuyệt đối không thể! Chúng tôi hoàn toàn trong sáng..."

Thấy vậy Bạc Dạ Bạch không nói thêm lời gì nữa, người hắn chỉ không bao gồm Cung Tĩnh Tầm.

Có thể những người đàn ông khác mang ý đồ xấu, chỉ có Cung Tinh Tâm... Xác thực không thể, vĩnh viễn không!

Lúc này ý cười của Trì Vi hơi thu lại, nửa thật nửa giả nói chuyện: "Lão sư, người đàn ông trên tinh thần của ta, là Hoắc Đình Thâm. Nhưng người trên thực tế, chỉ có anh! Tất cả những người còn lại, tôi... đều không thấy hứng thú!"

Hoắc Đình Thâm

Nhiều lần được nghe cái tên này, dưới lớp mặt nạ ánh mắt Bạc Dạ Bạch như sâu hơn, như có một thông điệp nguy hiểm.

Bỗng dung anh ta áp sát tai cô, tiếng nói nhẹ nhàng say lòng người: "Bởi vì một lọ nước hoa của tiểu thư giá hàng nghìn đô, đàn ông bình thường không nuôi nổi."

Đầu tiên Trì Vi có chút kinh ngạc, sau đó nhún mày chăm chú giải thích: "Là do lọ Nữ hoàng Hoa hồng thuộc về bản giới hạn, giá cả không thể vượt xa giá trị. Kỳ thực, tôi cũng không khó nuôi dưỡng..."

Nói đến đây Trì Vi cảm giác có chút quái dị, giống như là... muốn làm cho anh ta nuôi bản thân mình!

"Xác thực, đại tiểu thư không khó nuôi dưỡng..."

"Không cần lo lắng, anh là người đàn ông tôi bao dưỡng, chắc chắn là do tôi! Đương nhiên, ta xác thực quá đắt giá, không nói đến những người đàn ông khác, anh khẳng định không nuôi nổi. Sau này, nếu có tính ái muốn kết hôn, đừng tìm loại bạn gái như tôi, một chút cũng không đáng..."

Bạc Dạ Bạch đang nhẹ nhàng nói một lời, vừa mới ra khỏi miệng Trì Vi đã ung dung thêm một lời, làm hấn cân nhắc điều bộ.

Nghe thấy những điều cô nói, anh ta thuận miệng đáp lại một câu: "Không hề đắt, đại tiểu thư rất xứng đáng."

"Đây là chuyện cả đời, không thể tùy tiện phò trương, hãy tìm cho mình một hiền thê lương mẫu..."

Trì Vi muốn tiếp tục khuyên thì bỗng dung anh ta ôm lấy vòng eo cô, mùi lành hương quanh quẩn vây ấp, cắt đứt lời nói còn lại.

"A..."

Ngay lập tức cô tròn mắt lên, có cảm giác đôi môi mỏng của anh ta man mát.

Không chỉ vậy, phía sau chính là vách tường, hấn đã tới gần mạnh mẽ nắm cổ tay cô, chỉ có cảm giác mát mẻ trượt vào trong kẽ hở, mười ngón tay siết chặt vào nhau.

Mạnh mẽ và hung bạo, Bạc Dạ Bạch vẫn trước sau như một, có chút không quá phù hợp.

Nhưng không rõ làm sao, Trì Vi chỉ cảm thấy tim mình đập hỗn loạn, thân thể sinh ra một vệt nóng ran.

Lại vào lúc này Bạc Dạ Bạch buông cô ra, nhẹ nhàng nói một lời: "Đối với một cô gái như đại tiểu thư, có thể chấp nhận trả giá."

Cô không hề nghĩ tới anh ta sẽ dừng lại không tiếp tục nữa, trong lòng không khỏi cảm thấy trống rỗng, từ từ mờ mắt nhìn, đôi mắt sáng như sao hiện ra một sự oan ức.

Thấy vậy, dưới lớp mặt nạ kia Bạc Dạ Bạch nở một nụ cười hiếm hoi: "Ngoan, có người ở đây không tiện lắm. Chuyện thân mật, trở về rồi chúng ta hãy nói..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Đệ nhất mỹ nhân thành phố

Editor: Waveliterature Vietnam

Có người đang xem

Nhất thời Trì Vi đang nghi hoặc thì bỗng có một giọng nữ xen vào: "Trì đại tiểu thư, phòng khách cô muốn là ở chỗ đó."

Nghe xong Trì Vi mới hoàn hồn, quay đầu nhìn người giúp việc một bên mình, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng lên.

Cô cô cô... Vừa nãy cô mới làm gì.

"Đại tiểu thư của chúng tôi mời Trì đại tiểu thư lên lầu, nói là có việc muốn thương lượng."

Ngay sau đó cô giúp việc này lại nói chuyện.

Lệ Yên Nhiên.

Vũ hội đã bắt đầu mà Lệ đại tiểu thư lại chậm chạp chưa xuất hiện, đúng là không phù hợp với phong cách của cô ta, hóa ra là đang đợi mình!

Đang rơi vào lúng túng nên khi nghe lời mời này Trì Vi lập tức gật đầu đồng ý: "Được, ta sẽ tới."

"Lão sư, anh về phòng nghỉ ngơi trước, nhớ thay bộ quần áo mới."

Trì Vi dẫn Bạc Dạ Bạch đi đến trước cửa, vừa đẩy cửa vừa vội vã dặn dò một câu.

Bạc Dạ Bạch thấy từ đầu đến cuối cô đều né tránh nhìn bản thân mình, đôi môi mỏng nhàn nhạt nói: "Tôi ở trong phòng chờ đại tiểu thư."

Đột nhiên Trì Vi ngẩng đầu lên nhìn anh ta, chiếc mặt nạ che khuất khuôn mặt đẹp đẽ kia nhưng lại hiện ra đôi mắt sâu thẳm mỹ lệ.

Rõ ràng, ánh mắt ấy hiện ra rất lạnh lùng, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Tuy nhiên, anh ta vẫn chăm chú nhìn một người, giống như... Người kia là cả thế giới của hắn!

Đột nhiên Trì Vi xoay người, bước nhanh khỏi tầm mắt anh ta, nghe thấy tiếng cửa phòng đóng mới đưa tay chạm gò má, cảm thấy chúng như đang nóng lên.

"Trì đại tiểu thư, tiểu thư chúng tôi đang ở phòng thứ ba cuối lầu."

Nữ giúp việc vừa cung kính nói vừa dẫn đường đi ở phía trước.

Trì Vi tiện tay sửa soạn bản thân lại một chút, chậm rãi đi theo ở phía sau.

Đột nhiên không rõ lắm, ngay ở đường đi lên lầu bỗng có một bóng người phụ nữ mảnh khảnh từ trong bóng tối lầu hai bước ra.

Nhìn thấy Trì Vi đang lên lầu, Lệ Yên Nhiên khẽ nhếch mép cười, đi ngược lại, nhìn thấy vũ hội dưới lầu đã bắt đầu, không ít người đang cùng nhau khiêu vũ.

Tiếp đó cô ta lấy điện thoại ra, yếu đuối nói chuyện: "Hài lòng không nhị ca. Đệ nhất mỹ nhân của thành phố này, lập tức sẽ được đưa đến phòng của anh!"

Rất nhanh bên kia có một giọng nam vang lên, chính là nhị thiếu gia Lệ gia.. Lệ Bắc Thành: "Kỳ thực, cô ấy không chỉ là mỹ nhân, mà còn là một mỹ nhân có độc! Yên Nhiên, dù sao đây cũng là thiên kim của Trì Gia, không thể đắc tội được."

"Nhị ca không phải thể thoát, từ ngày về nước đã ngủ với biết bao nhiêu mỹ nhân của cái thành phố này, hể là mỹ nhân... Anh mà ra tay, ai có thể chạy trốn đây!"

Lệ Yên Nhiên không hài lòng nói, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một vẻ yếu ớt.

"Yên Nhiên, cô chán ghét Trì Vi như vậy. Bất kể ra sao thì cô ấy cũng là vị hôn thê trước đây của đại ca! Nếu như đại ca biết..."

Mặc dù Lệ Bắc Thành du học ở nước ngoài, mới về nước cách đây không lâu... Nhưng từ sớm đã được nghe muội muội cùng Trì tiểu thư không hề hòa thuận.

Chỉ là không nghĩ việc nghiêm trọng tới mức muốn để cho mình hủy diệt Trì Vi!

"Đại ca chưa từng thấy cô ấy, làm sao tính là vị hôn thê được. Năm đó bởi vì muội chán ghét Trì Vi nhưng đại ca lại trực tiếp hủy bỏ việc kết hôn! Hai người có phải là... Không thương muội nữa không."

Nói tới chỗ này giọng điệu Lệ Yên Nhiên như trào ra oan ức, khóc nức nở nói.

"Nha đầu ngốc, hai ta làm sao có khả năng không thương muội! Chỉ là thân phận Trì Vi không đơn giản, để ta phụ trách chẳng phải là phiền phức sao. Muội biết, chúng ta thuộc về chủ nghĩa không người mà! Không có lý do, muội đừng lừa dối đại ca, nhị ca..."

Lệ Bắc Thành nửa thật nửa giả an ủi tiểu muội.

"Nhị ca, điều này anh không cần lo lắng. Trì Vi đang còn trong mớ hỗn độn với Hoắc gia, từ hôn chưa bao lâu mà nay đã bao dưỡng một tên tiểu bạch kiếm! Sau đó muội sẽ nói cho tất cả mọi người biết cô ta đang có ý định quyến rũ anh, anh chỉ việc đẩy thuyền, lẽ nào cô ta không bước lên..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 144: Cô ta muốn ai cũng có thể làm chồng Trì Vi, mãi mãi không bao giờ ngóc đầu lên được

Editor: Waveliterature Vietnam

Lệ Yên Nhiên tùy hứng nói chuyện nhưng lời nói tràn đầy ác ý.

"Trì Vi tuy không sạch sẽ gì nhưng lại có thể được ca tụng là đệ nhất mỹ nhân, coi như là oan ức cho nhị ca! Ban đầu, muội nghĩ là chỉ cần tùy tiện tìm một người đàn ông, nhưng người khác không phải kẻ ngu, ngay lập tức sẽ nghi ngờ Trì Vi bị hãm hại. Dù sao thân phận của cô ta cũng không đến mức

"Đối bụng ăn quàng"! Bây giờ lấy thân phận của ca ca " Nhị Lệ thiếu gia", hẳn là mới xứng với Trì Vi..."

Nói tới đây khuôn mặt Lệ Yên Nhiên hiện ra một sự hưng phấn, mang theo cả vài phần háo hức không thể chờ đợi được nữa: "Không thiếu người biết nhị ca có sắc, có tiền, bên người xưa nay không thiếu nữ nhân vây quanh, vì lẽ đó chỉ cần khẳng định Trì Vi quyến rũ trước, chắc chắn mọi người sẽ tin! Đến lúc đó, mọi lời nói của cô ta đều trở nên vô nghĩa. Kiểu đàn ông như nhị ca bị loại đàn bà phóng túng đâm đặng theo tới cửa còn cần phải thiết kế để lên giường cùng sao?"

"Yên Nhiên, chuyện như vậy chỉ có lần này thôi, biết không. Sau đó, ta không cho phép muội lại hò dô!"

Lệ Bắc Thành nhắc nhở, chen lẫn cả sự cung chiều.

Dù là việc tính kế với thiên kim Trì gia như vậy là không có đạo đức, còn có cả dâm tiện.

Chẳng qua đối phương thuộc loại đàn bà phóng túng, ai đến cũng không cự tuyệt, không cần phải lo lắng.

Thỏa mãn yêu cầu của muội muội, đồng thời hẳn có thể ném thù một chút tư vị " Đệ nhất mỹ nhân thành phố", có thể nói là một lời hai!

"Nhị ca, muội biết người tốt với muội nhất mà!"

Lệ Yên Nhiên khẽ hé môi cười, có một loại thỏa mãn sung sướng đang trào ra.

Vừa lúc này ngoài kia có tiếng gõ cửa vang lên, Lệ Bắc Thành nhỏ giọng: "Xuyt, có người đến."

"Vậy sao, nhị ca có gắng hưởng thụ, sau khi kết thúc... Nhớ chụp vào bức ảnh lưu niệm!"

Vừa nói xong đầu điện thoại đối diện cắt đứt, nghĩ đến chuyện tính kế hãm hại Trì Vi, chậm rãi kéo màn che.

Chưa xuống lầu, Lệ Yên Nhiên quay điện thoại di động thường thức.

Trong xã hội thượng lưu, đứng đầu tứ đại tài phiệt là đại tiểu thư Lệ gia nên vốn dĩ cô được rất nhiều người chú ý đến.

Chỉ tiếc thuở nhỏ thân thể không được khỏe mạnh, đại ca ca không cho bản thân ra ngoài, nhất định phải ở nhà dưỡng bệnh... Cuối cùng mấy năm qua cũng khôi phục không ít, có thể ra mắt mọi người.

Ai biết Trì Vi này lại chương mất tồn tại, cướp đi danh tiếng của mình.

Nói thẳng ra cô dung mạo xinh đẹp cá tính, nơi nơi đều làm người khác chú ý, không ít đàn ông lén lút ca tụng là "Đệ nhất mỹ nhân thành phố"... Nhưng hễ Trì Vi có mặt ở đây, mọi ánh mắt đều đổ dồn về, khiến cô chán ghét, tức giận, căm hận cực độ.

Cũng may hai năm qua, Trì Vi liên tiếp đánh hôn thất bại ba lần, làm cho danh tiếng bị mất hết.

Nhân dịp này, cô muốn cho ai cũng có thể làm chồng Trì Vi, không bao giờ ngóc đầu lên được!

Vũ hội của Lệ gia tối nay mời không ít người giàu sang quyền thế, nên muốn cho tất cả mọi người nhìn thấy, Trì Vi vừa đánh hôn đã bao dưỡng đàn ông, hiện tại còn quyền rũ nhị ca bỏ lên giường, ai có thể liều mạng mà thương tiếc, bảo vệ loại đàn bà này.

Sau đó làm cho "Đệ nhất mỹ nhân thành phố" trở thành "Đệ nhất mỹ nhân phóng đảng", cho dù có dựa lưng vào Trì gia, e là cũng không ai dám cưới... Vừa nghĩ thôi cũng đã thấy thú vị rồi!

Đang mãi nghĩ bồng phía sau có một bước chân nhẹ nhàng vang lên, về mặt Lệ Yên Nhiên cứng đờ, mang theo một sự đề phòng quay đầu lại nhìn.

Đập vào mắt là chiếc váy đỏ rực như lửa, phác họa dáng người yếu điệu, mái tóc dài buông xuống đến vòng eo nhỏ, chính là diễn viên "hot"... Trì Vị Văn.

"Trì tỷ tỷ, tỷ đến lúc nào, sao không ở cùng đại ca ca."

Lệ Yên Nhiên nghi hoặc hỏi, nhớ đến khi nãy nói chuyện cùng nhị ca, không biết Trì Vị Văn có nghe được hay không.

Tuy rằng đối phương là chị dâu tương lai của mình, thế nhưng chuyện như vậy, không hy vọng có người thứ ba biết!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Cố nhân gửi tặng Nữ hoàng Hoa hồng: Tiên sinh, người yêu tôi tha thiết vậy sao?

Editor: Waveliterature Vietnam

"Ta vừa mới tới, Trường Phong vẫn còn ở công ty, nói là có một nhân vật quan trọng, âm thầm đến thành phố, muốn liên lạc hẹn gặp mặt, thử mở rộng sự nghiệp Lệ gia! Muội biết đấy, đối với kiểu vũ hội như vậy anh ấy không có hứng thú, khả năng là khi kết thúc anh ấy mới tới đây..."

Trì Vị Văn nói chuyện như không còn cách nào khác, kèm theo một nụ cười dịu dàng như làn gió xuân ấm áp, thật khiến người khác cảm thấy thoải mái.

"Yên Nhiên, muội hiểu rõ Trường Phong mà, anh ấy rất chú trọng sự nghiệp, không biết chăm lo cho bản thân, bây giờ mắc bệnh dạ dày nghiêm trọng! Muội giúp ta khuyên anh ấy một câu, yêu thương muội nhiều như thế, chắc chắn sẽ tiếp thu..."

Nhìn thấy vẻ mặt Trì Vị Văn vẫn bình thường, hình như vừa mới lên lầu, chắc là không nghe được cuộc đối thoại khi nãy.

Lại nghĩ tới Trường Phong, về mặt Lệ Yên Nhiên hiền hòa nói chuyện: "Đại ca chính là cuồng công việc, nhiều lần muội đã khuyên can nhưng chỉ là bề ngoài đồng ý, còn bên trong vẫn làm theo ý mình! Đại ca mở rộng Lệ gia cũng là lo lắng cho Lệ gia một lần nữa xảy ra chuyện gì..."

Trong tứ đại tài phiệt, Lệ gia không ngừng chiếm giữ vị trí "Đệ nhất tài phiệt", Trường Phong tuổi không quá lớn, cũng lắm là hai mươi lăm tuổi.

Vợ chồng tổng giám đốc Lệ thị đã chết trong một cuộc tai nạn máy bay, để lại Lệ gia cùng ba anh em.

Ngay lập tức Lệ gia không có người đứng đầu, nghiêm nhiên trở thành một miếng mồi béo bở, người người chăm chăm nhìn vào.

Tất cả mọi người đều nhận định Lệ gia đã suy sụp nhưng khi ấy Lệ Trường Phong dừng lại việc học, liền kế thừa Lệ gia.

Khi ấy hẳn chỉ mới mười bảy tuổi, còn chỉ là một thiếu niên, ấy vậy mà vẫn gánh vác được trách nhiệm... Không ai biết Lệ gia trên tay hẳn không những không ngã xuống mà còn ngày một đi lên!

Huynh muội Lệ Bắc Thành, Lệ Yên Nhiên vẫn vô cùng tôn kính Lệ Trường Phong.

Từ nhỏ Lệ Yên Nhiên sức yếu nhiều bệnh, được hai anh em nhà họ Lê che chở sáu sắc, có thể nói như là báu vật nâng niu trong lòng bàn tay!

"Tri tỷ tỷ, đại ca tự biết chừng mực, tỷ không cần lo lắng. Cách đây không lâu muội nghe nói, trong tay tỷ cũng có một lọ Nữ hoàng Hoa hồng, là ai tặng vậy?"

Vì đại ca rất coi trọng Tri Vị Văn nên thái độ của Lệ Yên Nhiên khá lịch sự.

Đột nhiên nhớ đến trước đây Tri Vị đối đầu với Cung Trân Trân cũng vì chai Nữ hoàng Hoa hồng thật hay giả.

Nữ hoàng Hoa hồng rất hiếm, trên tay cô có một lọ, vẫn là do đại ca hao hết tâm tư mua tặng làm quà sinh nhật.

Mặc dù Tri Vị Văn đang là diễn viên "hot" nhưng còn lâu mới có tư cách ấy.

Huống chi Nữ hoàng Hoa hồng được xuất bản cách đây ba năm... Khi đó Tri Vị Văn vẫn chỉ là diễn viên hạng thường, làm sao có khả năng nắm giữ.

Tri Vị Văn hơi run run, vẻ mặt có chút mờ mịt, cuối cùng nhẹ nhàng đáp: "Cố nhân, một người đã chết."

Lệ Yên Nhiên ngăn ra, không tiếp tục hỏi, chỉ thuận miệng nói: "Trước khi sắp chết có thể tặng cho tỷ lọ Nữ hoàng Hoa hồng, hẳn là yêu tỷ tha thiết!"

Chợt nhận ra trong lòng còn có việc, Lệ Yên Nhiên không gắng hỏi thêm: "Tri tỷ tỷ, điệu nhảy đầu tiên đã kết thúc, muội về phòng trang điểm trước, lát nữa chúng ta cùng xuống dự tiệc."

Nói xong Lệ Yên Nhiên xoay người rời đi, để lại Tri Vị Văn đứng lặng yên tại chỗ.

Đối với Tri Vị Văn, cô không thích cũng không ghét, duy chỉ có một chút chú ý, đó là cái tên.

Tri Vị, Tri Vị Văn, nếu như không có chữ "Văn", "Tri Vị" cùng "Tri Vị" xem như là một cái tên đồng nhất!

"Tiên sinh, anh yêu tôi tha thiết?"

Đứng tại chỗ sắc mặt Tri Vị Văn hơi trắng, nhỏ giọng lú lú một câu.

Lúc Lệ Yên Nhiên đang gọi điện thoại cô cũng đã đi tới đây, nghe được rõ ràng hai huynh muội Lê gia đang âm mưu hãm hại một người nào đó.

Tri Vị, đại tiểu thư Tri gia, cái tên cũng chỉ ngắn hơn mình một chữ.

Chỉ là theo bản năng cô chọn tránh không liên quan tới những việc không phải của mình nên vờ như không nghe thấy... Cô biết Lệ Yên Nhiên không phải con người trong sáng và lương thiện nên tận lực không đắc tội với cô ta!

Sáu năm qua cô từng bước trèo lên cao, cuối cùng coi như cũng đã có một thành tựu nhưng trong tim cô vẫn còn giữ bóng hình của một người.

Cuối cùng, chỉ có bản thân hiểu rõ, Lê Trường Phong không yêu cô, mà cô... Cũng không hề yêu Lê Trường Phong!

Chẳng qua Lê Trường Phong ham muốn bản thân trẻ đẹp, lại hiểu chuyện, sống đúng mực còn cô thì coi trọng hãn bởi quyền thế, trong tay nhiều tiền, chẳng qua hai người đều theo nhu cầu của mỗi bên.

Đưa tay vào trong túi, cẩn thận lấy ra Nữ hoàng Hoa hồng, quý trọng đặt trong lòng bàn tay, bỗng dung khuôn mặt Tri Vị Văn hiện lên nỗi hoài niệm đau thương: "Tiên sinh, anh đi trước ...chắc vẫn còn oán trách tôi chứ."

Ai lại muốn lấy cô, sáu năm về trước chỉ là một cô gái bình thường không thể bình thường hơn, trong nhà thì phá sản, mắc nợ đầy rẫy, cha mẹ nhất thời bị ép, bắt đắc dĩ đem mình gả cho lão đàn ông kia.

Cô sợ sệt chạy trốn, xông vào một tòa trang viên, té ngã trước mặt một người đàn ông.

Người đàn ông ấy như vị tiên giáng trần đến cứu rỗi cuộc đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 146: Bạc Dạ Bạch bí ẩn chết đi, là tự tay cô vứt bỏ tiên sinh

Editor: Waveliterature Vietnam

(Tiên sinh, D.L.V dự định sẽ phát hành lọ nước hoa sang trọng nhất trong lịch sử nước hoa... Nữ hoàng Hoa hồng! Oa, đó là bán giới hạn, cả thế giới chỉ có mười một chai...)

Sáu năm trước khi Tri Vị Văn mười bảy tuổi, say sưa nhìn tờ tạp chí rồi do dự ngồi một bên người đàn ông đang chơi cờ.

Người đàn ông này sử dụng thuốc trong thời gian dài nên trên người quanh quẩn một mùi Lạnh Hương rất đặc biệt.

Lúc đó, nghe cô nói anh ấy chỉ nhận nhạt liếc qua một chút, vẫn chưa hề mở miệng đáp lại.

Tri Vị Văn chống cằm nhìn người đàn ông, chỉ cảm thấy anh ta rất vô tình, dường như không tranh với đời, cái gì cũng không thể chạm vào trái tim.

Cô thờ dài nhìn bàn cờ, bản thân lại muốn thua một ván, cảm giác thật vô vị.

(Yêu thích?)

Nhưng vào lúc này anh lại nói ra hai chữ, giọng điệu bình tĩnh không chút cảm tình.

(Tiên sinh, tôi còn tưởng rằng... Anh không hề dễ dãi!)

Trong nháy mắt Trì Vĩ Văn ngẩng đầu nhìn người đàn ông, nở một nụ cười ảm áp như ánh mặt trời: (Thích, đương nhiên rất thích! Tiên sinh biết không, đối với phụ nữ mà nói, nước hoa đại diện cho một loại vũ khí thu hút có thể gây chết người! Tôi đây không dám mơ mộng xa vời được nắm giữ nó trong tay nhưng có thể tận mắt nhìn thấy, thật là hạnh phúc biết bao...)

Nghe xong anh ta chỉ nhàn nhạt đáp: "Tốt."

Tốt cái gì.

Trì Vĩ Văn không biết, nguyên bản chỉ là thuận miệng nói, chưa từng hy vọng ở trong lòng.

Dù sao gia đình cô vẫn đang nợ nần chồng chất, thân phận của bản thân ở đây như là nữ giúp việc của riêng anh ta... Nghe đồn Nữ hoàng Hoa hồng có tiền cũng không thể mua được nên người như cô, chẳng có tư cách gì để sở hữu nó.

Thân phận tiên sinh trở thành sự thắc mắc trong cô, cô suy đoán rằng gia cảnh anh ấy không tệ, nhưng so với hạng giàu sang quyền thế thì thua rất xa.

Chỉ là chưa bao giờ nghĩ đến, sau ba năm khi Nữ hoàng Hoa hồng được xuất bản, D.LV đã tự phái người đưa cho mình.

Nghe nói từ khi D.LV bắt đầu chế tác nước hoa, đã có một người lấy danh nghĩa của cô đặt sẵn một chai.

Cô muốn biết người ấy là ai, nhưng D.LV hoàn toàn bảo mật, không hề tiết lộ một chút thông tin nào.

Kỳ thực trong lòng Trì Vĩ Văn biết rõ, người này không là ai khác mà chính là tiên sinh.

Do dự mãi, cô vẫn quyết định trở lại trang viên, muốn gặp tiên sinh, ai ngờ... Nơi đó cảnh còn người mất, trang viên đóng cửa hoang vắng, từ lâu anh ấy đã không còn sinh sống ở đó!

Ngay lúc ấy cô nhớ tới trước khi mình nhả tâm xuất ngoại, bác sĩ có lên lút nói với cô.

Tiên sinh bị bệnh tim bẩm sinh, tình hình bây giờ rất nghiêm trọng, không thể sống hơn ba mươi tuổi... Nói cách khác, trước ba mươi tuổi, lúc nào anh ấy cũng có thể chết đi!

Nhìn trang viên hoang phế, Trì Vĩ Văn không thể không chấp nhận hiện thực.

Tiên sinh chết rồi, anh ấy đã chết rồi.

Thế nhưng trước khi đi, anh ta chưa từng liên hệ với cô, cũng không để lại vài lời, cô thậm chí còn không biết... nơi mai táng hân!

...

Nghĩ về ký ức năm mười bảy tuổi rồi nhìn lại Trì Vĩ Văn ở tuổi hai tư, ngắm lọ Nữ hoàng Hoa hồng trong tay đột nhiên lòng cô đau xót không thể tả nổi.

" Tiên sinh, tôi biết, là anh gửi, nhất định là anh!"

Trì Vĩ Văn lẩm bẩm nói, nước mắt rơi là cả làm lớp trang điểm thanh lịch trôi đi trông cô như một đứa trẻ lạc đường.

Chung quy là do cô, tự tay bỏ lại anh ấy.

Ở trong hành lang, tâm tư Lê Yên Nhiên có chút xáo trộn và cũng có chút mất tập trung.

Lúc này Trì Vĩ đã bước vào phòng, dựa vào thủ đoạn của nhị ca, chẳng bao lâu nữa mọi chuyện sẽ hoàn toàn trôi chảy.

Tiện tay đẩy cánh cửa mở một căn phòng, đột nhiên Lê Yên Nhiên nhú mày, phát hiện mình đã đi nhầm phòng.

Đây là phòng khách không phải phòng trang điểm, đang định đóng cửa rồi đi.

"Rào.."

Đột nhiên nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy, hiển nhiên là có người ở!

Hai con mắt Lê Yên Nhiên nhắm lại, bỗng dưng nghĩ đến điều gì đó.

Người đàn ông Trì Vĩ bao dưỡng hình như đang ở lầu hai... Lê nào người bên trong chính là anh ta.

Cũng thật tò mò, với con mắt của Trì Vĩ, người đàn ông cô ta bao dưỡng không biết khuôn mặt ra sao!

Nghĩ như vậy Lê Yên Nhiên không chút e dè nào tiến lên, đưa tay đặt trên nắm đấm cửa phòng tắm.

Trong phòng tắm Bạc Dạ Bạch vừa mới tắm rửa đơn giản, dội đi mùi rượu đỏ trên người.

Nhận ra có người xông vào, ngay lập tức nắm lấy áo quần trùm lên.

Tính toán thời gian, Trì Vĩ vừa mới đi chắc chắn chưa thể về nhanh như vậy được... Chưa kể với tính khí đại tiểu thư của cô, không thể lên lút lút!

Bạc Dạ Bạch chớp mắt, nhìn ra chỗ cửa phòng đang mở.

Đột nhiên đưa cánh tay lạnh lùng của mình, với về trước một bước, nắm lấy cổ tay cô ta, kéo vào giữa phòng tắm, sau đó ném ở phía trên vách tường.

" A.."

Lệ Yên Nhiên kêu lên sợ hãi, thuở nhỏ nhận biết bao nhiêu cung chiêu, lần đầu tiên gặp người đối xử với mình thô bạo như vậy, cả người đau đớn không tả nổi.

"Dĩ nhiên là người..."

Sau một khắc cô ta ngẩng đầu nổi giận đùng đùng, đang muốn phát tiết giáo huấn thì ngay lập tức đón nhận khuôn mặt tuyệt sắc của anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 147: Lạc bước vào phòng tắm của Bạc Dạ Bạch

Editor: Waveliterature Vietnam

Trên đỉnh đầu vòi hoa sen vẫn mở không đóng, làm thành một màn nước mỏng manh chảy xuống, vang vọng trong căn phòng yên tĩnh không khác nào một trận mưa nhỏ.

Xuyên qua màn nước mỏng lung phía trước, khuôn mặt người đàn ông lúc ẩn lúc hiện, đẹp đẽ, cao quý, thu hút.

Lệ Yên Nhiên nghệt thờ, si ngốc nhìn hấn qua màn mưa, trong lồng ngực sự tức giận tiêu tan dần.

Từ lúc ra đời sức cô đã yếu, cha mẹ luôn nâng niu trong lòng bàn tay ... Sau đó cha mẹ bất ngờ gặp nạn, còn lại hai người anh, lo sợ mình bị oan ức nên càng yêu thương, che chở nhiều hơn!

Sau đó nhờ đại ca có năng lực tài giỏi đưa Lệ gia ngày càng đi lên, chiếm giữ vị trí nhất tài phiệt.

Được làm Lệ đại tiểu thư, dĩ nhiên người theo đuổi cuộn cuộn không ngừng, như cá diếc sang sông.

Nhưng trong lòng Lệ Yên Nhiên, đại ca trưởng thành và vững vàng, đại ca phong lưu và bắt kham, từ đó theo bản năng lấy làm thước đo.

Nên con mắt của cô càng dễ dễ ý, dễ so sánh nhưng càng như vậy thì càng thất vọng.

Lâu dần cô cho rằng những người đàn ông ở cái thành phố này không ai sánh được với hai người anh của mình!

Mang theo ý nghĩ này, Lệ Yên Nhiên chỉ len lút chọn một người đàn ông, xem như là công cụ mua vui cho bản thân.

Cô thích người đàn ông yêu mến bản thân mình một chút, rồi đến trình độ bị cuốn hút say đắm, sau đó không chút do dự bỏ rơi, nhìn họ vẫy đuôi cầu xin, cảm giác thật mới mẻ, kích thích và thỏa mãn chính phục.

Nhưng mà, sao lúc này đây.

Khi quay về phía anh ta, Lệ Yên Nhiên cảm thấy trái tim mình đang "Ầm ầm ầm.". Nó đang nhảy loạn xạ, cảm giác khát vọng xa lạ, có được một lần duy nhất.

Nên chỉ trong nháy mắt, cô nhận ra, mình muốn người đàn ông này, cực kỳ muốn!

Nghĩ như thế, ánh mắt cô đầy nhiệt liệt, không hề che giấu chút tham lam nào, Bạc Dạ Bạch chỉ cần liếc mắt nhìn qua cũng có thể đoán được ít nhiều.

Anh ta nhú mày lại, ưu tư như lộ ra ngoài chút ít, rõ ràng mang theo ngăn cản: "Khát khao như thế, chưa từng nhìn thấy đàn ông sao."

Tiếng nói nhỏ nhẹ của anh ta thật làm say lòng người, khiến Lệ Yên Nhiên như tỉnh mộng, gò má bỗng ửng hồng, vẻ mặt ngây thơ lơ mơ: "Xin lỗi, tôi không cẩn thận đi nhầm phòng. Anh là ai, tại sao lại ở đây..."

Tuy rằng hơi như thế nhưng từ lâu cô đã đoán được khả năng hấn chính là người đàn ông mà Trì Vi bao dưỡng!

Chỉ là tên thanh niên này nhan sắc không phải bình thường, có thể chấp nhận bao dưỡng, hoặc là bán thân, hoặc là thiếu tiền... Bán đi thân thể đàn ông, hơn nữa không chút nào sạch sẽ, Trì Vi chắc sẽ không sa đọa đến như vậy.

Lệ Yên Nhiên tin tưởng vào suy đoán của mình rằng mục tiêu của anh ta chính là tiền nên liền cho thấy thân phận: "Xin chào, tôi là Lệ Yên Nhiên, đại tiểu thư Lệ gia, chủ nhân của buổi tiệc khiêu vũ này."

Bạc Dạ Bạch vẫn rất bình tĩnh, làm như chưa từng nghe tới, nhàn nhạt hạ xuống hai chữ: "Ra ngoài!"

Thấy vậy Lệ Yên Nhiên hơi run run, nhưng càng vậy càng cảm thấy hứng thú, ra vẻ điềm đạm, đáng yêu đi lên trước, biểu hiện một sự e lệ: "Tên của anh là ... Có thể nói cho tôi biết không."

Nhưng lần này anh ta vẫn không để ý, mặc bộ đồ tắm trắng như tuyết, xoay người rời khỏi phòng.

Khuôn mặt Lệ Yên Nhiên trở nên cứng đờ, tuy rằng nhan sắc của bản thân đem so sánh với Trì Vi không sáng sủa và quyến rũ hơn nhưng cô lại thắng ở sự thanh khiết và yếu đuối... Trước đây, mỗi khi coi trọng một người đàn ông nào, chỉ cần cứ thế tiến lên tiếp cận, không ai có thể cam lòng mà không nhìn cô.

Thoáng cái môi, Lệ Yên Nhiên bước ra, nhìn người đàn ông không khác nào một cây chi lan, giả bộ nghiêm túc nói: "Kỳ thực, tôi biết anh là người đàn ông Trì Vi bao dưỡng, có đúng không."

Dừng lại đôi chút, cô ta lại cẩn thận từng li từng tí nói: "Trì Vi đã có hôn phu, anh có biết không. Bây giờ cô ta bao dưỡng anh, còn trắng trợn tuyên bố với người ngoài! Anh có nghĩ tới

nếu tiếp tục, người khác sẽ nhìn anh ra sao..."

Thần là đàn ông, được nữ nhân bao dưỡng, vốn đã không hào quang gì, huống hồ trước mặt mọi người còn bị chỉ chi chò chò, làm sao có thể không dè ý.

Nghĩ như vậy, Lê Yên Nhiên lại tiếp tục mở miệng: "Tôi tin là anh có nỗi niềm khó nói, tôi có thể giúp anh..."

"Há, giúp tôi. Làm sao cô lại muốn giúp tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Vi Vi bị hãm hại, đang gặp nguy hiểm

Editor: Waveliterature Vietnam

Người đàn ông vẫn tiếp tục không nhìn cô cuối cùng lại xoay người bước lại gần.

Trong lòng vui sướng, Lê Yên Nhiên chắc chắn bảo đảm: "Trì Vi có thể cho thì tôi cũng có thể cho.

Thậm chí, còn thể thể gấp bội..."

Ngay ở khắc tiếp theo bỗng dưng Bạc Dạ Bạch đưa tay ra, một lần nữa nắm lấy cánh tay Lê Yên

Nhiên, sau đó hướng về phía ngoài cửa, lạnh lùng kéo ra.

"A..."

Lê Yên Nhiên nhất thời chưa chuẩn bị đã bị té nhào xuống đất, so với khi nãy nghiêm trọng hơn vài lần.

"Có cô ấy rồi, không cần ai khác."

Nhàn nhạt hạ xuống một lời, Bạc Dạ Bạch đóng cửa phòng, sau đó trở lại trong phòng tắm.

Nhìn lòng bàn tay của chính mình, nghĩ lần nữa đụng vào cánh tay của Lê Yên Nhiên, đôi mắt Bạc Dạ Bạch lạnh lạnh, như là không cẩn thận chạm vào vật bẩn thỉu nào đó, từng chút một cọ rửa bàn tay.

"Lê Yên Nhiên."

Ở giây phút tiếp theo, bỗng dưng nghĩ đến điều gì đó, Bạc Dạ Bạch trầm giọng ghi nhớ cái tên này.

Chợt, không cần thay đổi y phục, mặc bộ đồ tắm anh ta nhanh chân bước ra khỏi phòng tắm.

Trên mặt đất ngoài cửa, gặp phải sự đối xử thô bạo của anh ta Lê Yên Nhiên vừa tức giận vừa khó thở, đột nhiên hô hấp trở nên khó khăn, cả người không có chút sức lực nào để đứng dậy, cuộn mình ở dưới đất, gần như rơi vào trạng thái ngất.

Rất nhanh có một nữ giúp việc phát hiện, sợ đến tái cả mặt, vội vã gọi người tới: "Người đâu, mau tới đây! Đại tiểu thư nguy rồi..."

Lời còn chưa dứt đột nhiên cửa phòng mở ra, khuôn mặt đẹp đẽ mà lạnh lùng hiếm thấy của một người đàn ông lộ ra, mang theo một chút u ám nói: "Cô ấy là đại tiểu thư Lê gia."

"Vị tiền sinh này, anh tốt bụng giúp đỡ, đây là đại tiểu thư của chúng tôi! Van xin anh, đại tiểu thư nhà tôi bị bệnh hen suyễn..."

Nữ giúp việc ngồi một bên đỡ Lê Yên Nhiên không nổi, trong lòng chính là đang luống cuống lo sợ.

Bỗng nhiên Bạc Dạ Bạch xuất hiện nên cô vội vã cầu cứu, nếu như Lê Yên Nhiên xảy ra chuyện gì, chắc chắn tất cả mọi người đều có kết cục thể thảm!

"Cứu tôi... Cứu cứu tôi..."

Sắc mặt Lê Yên Nhiên tái nhợt, thân thể hơi co giật, ánh mắt hướng về phía người đàn ông lại lần nữa bước ra từ căn phòng, gian nan nói từng chữ.

Dù cho bệnh hen suyễn phát tác nhưng trong lòng lại dấy lên một sự đặc ý, cô ta biết.. Không có nam nhân thật sự nào không thể không nhìn bản thân cô, tuyệt đối không có!

Tuy nhiên vừa nghĩ đến đây cô ta đã phải tro mắt nhìn người đàn ông kia không hề giúp đỡ, đôi mắt anh ta nhìn thẳng và bước đi.

Xác định được thân phận Lê Yên Nhiên, đôi mắt Bạc Dạ Bạch như ngưng đọng, trỗi lên sự tàn nhẫn, bước nhanh rời khỏi lầu hai.

Nếu như trí nhớ không tệ thì cách đây không lâu, Trì Vi có việc rời đi là do có một nữ giúp việc nói Lê gia đại tiểu thư đang ở trên lầu, chờ cô có việc thương lượng.

Thế nhưng hiện tại Lê Yên Nhiên xông vào phòng tắm của mình, người nằm ở đây... Vậy căn phòng trên lầu, có người ở hay không.

Nếu như có, người kia là ai!

Người trong căn phòng, hẳn là ai.

Vào giờ phút này, không người nào có thể so sánh với Trì Vi, nên càng muốn biết được đáp án!

Ngay khi người giúp việc bước lên lầu ba liền chỉ rõ căn phòng của Lệ Yên Nhiên, sau đó khom người lui ra.

Tri Vi trực tiếp tiến lên đẩy cửa, nhanh chân bước vào phòng.

Vừa mới bước vào, đã có cảm giác không đúng.

Căn phòng không mở đèn, xung quanh một mảnh tối om, đưa tay lên hầu như không thấy được năm ngón, con mắt nhất thời không thể thích ứng.

Trong nháy mắt Tri Vi cảm thấy hồi hộp. Định xoay người bước ra cửa.

"Lạch cạch.."

Không ngờ ngay lúc đó, nghe được trên cửa phòng có tiếng vang.

Không chỉ vậy, còn có một tên đàn ông đột nhiên xuất hiện, từ phía sau ôm lấy Tri Vi, vững vàng giữ chắc trong ngực.

"Tiểu thư, vừa mới bước vào hà tất vội rời đi như vậy sao?"

Hắn ta tùy tiện nói chuyện, tiếng thờ kè sát bên tai Tri Vi.

Trong nháy mắt thân thể cô trở nên cứng đờ, chứng rối loạn tình dục phát tác, từ tận đáy lòng bốc lên ngăn cản, căm ghét, buồn nôn.

Người này đem đến cho cô cảm giác như là một con rắn độc ngủ đêm, thân thể căng thẳng, không ngừng giãy dụa, đồng thời lạnh lùng hỏi một câu: "Người là ai. Cùng Lệ Yên Nhiên có quan hệ gì!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Đệ nhất mỹ nhân của Thành phố

Editor: Waveliterature Vietnam

Cô biết trong khung cảnh của buổi tiệc khiêu vũ này, hẳn là người được mời leo lên du thuyền, căn bản không giàu sang thì cũng cao quý.

Nhưng làm chuyện xấu xa thấp kém như vậy, có thể là ai được chứ.

Một người đàn ông biết mình chắc chắn sẽ không có lá gan ra tay, đắc tội với Tri gia... Hơn nữa, ít nhiều cũng phải kiêng dè mặt mũi của Lệ gia.

Cái tên Lệ Yên Nhiên, chính làm cho bản thân tỏa sáng, làm như vậy chẳng phải cũng đang giúp Lệ gia sáng mặt sao.

Vi lẽ đó, không cần nói nhiều, người này trăm phần trăm chính là Lệ Yên Nhiên!

Cứ cho là Lệ Yên Nhiên không thể nào đối phó nhưng lần này Tri Vi không nghĩ tới được đối phương lại liều mạng, âm mưu hãm hại bản thân như vậy!

Đây là nơi của Lệ gia, lẽ nào Lệ Yên Nhiên không chút nào cân nhắc hậu quả.

Nghe cô nhắc tới tiểu muội, đôi môi của Lệ Bắc Thành khẽ cong lên, trong con mắt xẹt qua một sự ham muốn sâu sắc.

Hắn không hề trả lời cô, vẫn mãi chăm chú trói chặt vòng eo, tới gần tai thì non một lời: "Chuyện này không liên quan gì đến Lệ Yên Nhiên. Rõ ràng là chính cô chủ động tới cửa, còn giả bộ rụt rè. Yên tâm, cô chỉ cần ngoan ngoãn nằm im, nhất định ta sẽ làm cho cô thỏa mãn..."

Lệ Bắc Thành trên người nói, cảm giác lần này rất đáng giá.

Những năm qua hắn đã kinh qua biết bao nhiêu nữ nhân nhưng từ lúc Tri Vi xuất hiện liền ở trên lầu bí mật quan sát.

Chỉ là lúc đó có khoảng cách nhất định nên chỉ nhìn thấy sơ sơ đường nét.

Theo nhan sắc mà nói, sự thanh khiết và quyến rũ tồn tại song song trong cô, xác thực có thể ca tụng "Đệ nhất mỹ nhân"... Do đó, lập tức liền tưởng đến mẹ cô, diễn viên nổi tiếng Bạch Thanh Thu.

Bây giờ tay ôm cô vào trong ngực, căn cứ vào kinh nghiệm đã có, càng có thể kết luận, Tri Vi hoàn mỹ cỡ nào.

Trong lòng giải trí, hắn chơi đùa không ít, trải qua đủ mọi loại hình, so sánh với cô gái đang trong lòng mình, nhất thời âm thầm phai mờ.

Nhìn thấy tên này từ chối không liên quan đến Lệ Yên Nhiên, còn cho rằng bản thân chủ động tới cửa.

Thân thể Tri Vi cực kỳ cứng nhắc, cô hết sức chống cự, mở miệng cảnh cáo: "Người không cần phủ nhận, ta biết thừa người đứng sau lưng người là Lệ Yên Nhiên! Như vậy người có biết, ta đây là đại tiểu thư Tri gia. Nếu bây giờ dừng tay, ta có thể không truy cứu trách nhiệm của người..."

Lệ Yên Nhiên lên kế hoạch, nếu là loại đàn ông bình thường thì dù sao cô ta cũng nên cân nhắc một chút giữa lợi và hại.

Việc đã đến nước này, Tri Vi không cách nào thoát thân, chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian, nghĩ ra cách khác!

"Tri đại tiểu thư cao quý như vậy, làm sao có thể tiến vào phòng tôi. Để xem, cô muốn chơi trò đóng vai người khác sao! Được, tôi sẽ giúp cô thỏa mãn..."

Lệ Bắc Thành ngang tàng nói chuyện, không một chút kiêng kỵ nào, trở tay dè cô vào một bên tường.

Nhận ra Trì Vi không ngừng giãy dụa, giọng điệu của hắn lại thêm hứng thú dạt dào: "Chẳng lẽ cô không biết, phụ nữ càng giãy dụa, đàn ông càng hưng phấn. Hóa ra, Trì đại tiểu thư lại thích trò vui này..."

Ngay lúc này Lệ Bắc Thành hiểu rõ, tại sao tiểu muội lại nhường cho bản thân mình tự ra tay.

Nam nhân khác vừa nghe tới thân phận Trì Vi, e là dám nhận nhưng không dám làm... Chưa kể người ngoài không hề ngu ngốc, sẽ đoán được Trì Vi bị hãm hại, từ đó nghi ngờ tiểu muội mình.

Dù cho Trì Vi không thể tả như thế nào đi nữa, cũng không phải kén chọn nên không thể bất kỳ nam nhân nào cũng được chọn!

Nhưng là mình, thân phận đủ để kết hợp cùng Trì Vi, bình thường còn không thiếu phụ nữ... Coi như ép buộc cô, người ngoài sẽ không hoài nghi, ngược lại sẽ cảm thấy Trì Vi là hạng người không có tự ái.

Đương nhiên Lệ Bắc Thành tự tin thủ đoạn của mình có thể khiến cô can tâm tình nguyện.

Chẳng qua theo lẽ thường, Trì Vi đúng là không thể tả, đàn ông theo không ít, làm sao lại phản ứng không phát sinh, có chút không quen thuộc.

Đôi mắt sáng của cô co rụt lại, không ngờ khi nói ra thân phận của mình tên đàn ông này không những không tin mà còn có ý đồ nói xấu bản thân.

Trong nháy mắt, lòng cô chìm xuống, rõ ràng không thể kéo dài thời gian.

Lại nhìn thấy kếm chút nữa hắn ta hôn lên người mình, chỉ cảm thấy dạ dày buồn nôn không tả xiết.

Buộc bản thân phải bình tĩnh, Trì Vi nắm chặt hai tay, nhắc chân lên lấy gót giày, mạnh mẽ đạp vào người hắn!

"Tê..."

Lệ Bắc Thành chỉ cảm thấy đầu gối tê nhói như có vật sắc bén đâm vào, hít vào một ngụm khí lạnh rồi cả người cúi khom xuống.

"Tiểu nữ nhân, cô không biết chọc giận đàn ông sẽ phải trả giá thế nào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Đường cùng, bị bức ép nhảy xuống biển!

Editor: Waveliterature Vietnam

Cảm giác đau đớn đang lan ra, tiếng nói của Lệ Bắc Thành hơi thu lại, mang theo một sự tàn nhẫn mỏng manh.

Nhưng Trì Vi không chút do dự nào, lại một lần nữa quay về nhắc chân đạp anh ta một phát nữa.

Nhất thời Lệ Bắc Thành không thể né tránh, đành phải buông cô ra, bị ép lùi về sau một bước.

Lợi dụng tình hình này, Trì Vi dốc toàn lực đẩy Lệ Bắc Thành, liền chạy ngay về phía trước.

"Răng rắc..."

Nhưng một tay của Lệ Bắc Thành vẫn còn giữ lấy bà vai cô.

Nhìn thấy cô gái này chọc giận bản thân, còn muốn không chế bỏ chạy, nhất thời khuôn mặt trở nên u ám, không chút thương hoa tiếc ngọc nào, đưa tay ra bẻ tay cô một cái.

"Đau quá..."

Ở khoảnh khắc tiếp theo, tuy rằng đã chạy trốn khỏi người anh ta nhưng cánh tay của Trì Vi đã bị gãy xương ở chỗ nào đó, miệng cô đau đớn gào thét, sắc mặt giống như không còn chút máu nào.

Giữ lấy chỗ bị thương, Trì Vi cắn răng tiến lên vài bước, nhìn một vòng xung quanh, đột nhiên trái tim chìm xuống.

Đây là chỗ cao nhất của du thuyền, không gian trong phòng tuy không nhỏ nhưng lại đóng kín, không có chỗ nào có thể giúp cô thoát thân.

Lệ Bắc Thành dựa vào bức tường trắng như tuyết, bởi vì hắn biết rõ mình không cần vội vã, kiên trì chờ cho đầu gối dịu đi, không chỉ vậy còn tiện tay móc ra một điều thuốc rồi châm lửa.

Tiếp đó hắn tiện tay quay cái bật lửa, ngồi xuống trước mặt cô: "Trốn à! Ngược lại ta muốn xem thử, cô có thể chạy... ra khỏi lòng bàn tay của tôi không!"

Trong căn phòng yên tĩnh, trán Trì Vi đỏ ra rất nhiều mồ hôi, nghe tiếng bật lửa vang vọng từng chút một, trái tim cô càng đập hỗn loạn hơn.

Tiếp đó Lệ Bắc Thành hơ qua những ngón tay, lộ ra một chút màu đỏ tươi, bắt đầu tiến lên từng bước một.

Thấy vậy Trì Vi lùi dần về sau, chậm rãi áp sát phía cửa sổ.

"Tiểu nữ nhân, cô đừng tốn sức như thế, trốn tới trốn lui cũng không bằng trốn dưới người tôi! Chỉ bằng giữ sức một chút, trên giường còn có thể sử dụng đến..."

Lệ Bắc Thành vừa nói vừa nhả ra một làn khói.

Ở căn phòng tăm tối này, nghiêm nhiên hẳn chính là con ma ranh ác mọc răng nanh, khiến lòng Trì Vi sợ sệt không nguôi.

Trì Vi cắn môi, cố gắng nhẫn nhịn sự đau đớn từ vết thương kia, cô đảo mắt quanh phòng, đột nhiên phát hiện ở một bên trên ngăn tủ có một vật trang trí bằng thủy tinh đang đặt ở đó.

Nhìn Trì Vi một cái, Lệ Bắc Thành cảm thấy buồn cười sâu sắc: "Sở dĩ khi nãy cô tấn công được là vì nhất thời tôi không quan sát! Cô thật sự cho rằng, mình có thể đối phó được với tôi sao."

Trì Vi không thèm trả lời mà giơ vật thủy tinh kia lên, đập ầm vào cửa sổ phía sau người.

"Rầm..."

Trong nháy mắt cánh cửa vỡ vụn, gió lạnh trên biển lập tức thổi vào, gào thét bên tai.

Đồng thời Trì Vi nhìn một chút về phía dưới.

Nhưng chỉ ngay sau đó, cô cảm thấy tuyệt vọng, mọi hy vọng cuối cùng đã bị chôn vùi.

Cần phía dưới cửa sổ chính là phần sau của chiếc du thuyền, một mảnh tấm tối đập vào mắt, chưa nói đến chuyện có người hay không, nếu như có thật, nhất định cũng không thể nghe cứu được.

Tuy rằng cô có thể chui qua cửa sổ nhưng sau khi nhảy xuống, sẽ ngã trên boong thuyền, thương tích khắp mình rồi chìm dưới biển, cuối cùng là chết mà không có chỗ chôn!

"Đứng lại, không được phép lại đây! Bằng không, ta sẽ nhảy xuống ngay..."

Bỗng dung thân thể Trì Vi áp sát cánh cửa sổ trống rỗng, lớn tiếng mò miệng uy hiếp.

Cô trân trọng mạng sống của mình hơn bất kì người nào khác, tuyệt đối không thể nhảy xuống!

Nhưng mà bây giờ ở cảnh cùng đường này, dựa vào sự uy hiếp nói không chắc chắn ta sẽ sợ sệt án mạng xảy ra mà ngừng tay lại với mình.

"Làm sao, tiểu mỹ nhân lại can đảm vậy, vì bảo vệ sự thuần khiết của mình mà cô cam nguyện chịu chết sao?"

Lệ Bắc Thành nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt vẫn không chút hoang mang nào nói chuyện.

Đương nhiên, hẳn cũng chẳng hề sốt sắng, Trì Vi sống phóng túng như vậy, cũng chẳng còn trinh tiết gì... Thời đại này, coi như thật sự còn trong trắng mà một lòng chịu chết thì đã ít lại càng ít hơn.

"Vậy, ta đếm tới ba, tiểu mỹ nhân nhảy xuống, thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 151: Không còn đường lui nữa

Editor: Waveliterature Vietnam

Đôi môi mòng của Lệ Bắc Thành khẽ nhếch lên, giọng điệu đều giả nói chuyện.

Nghe vậy ánh mắt Trì Vi co rụt lại, tim đập kịch liệt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đờ cánh tay đang bị gãy, Trì Vi cố nén đau đớn nhìn dưới cánh cửa, từng con sóng bao la đang nhấp nhô trên biển, lộ ra một vùng tối tăm vô tận, không khác nào yêu ma nuốt chửng lòng người.

"1..."

"2..."

"3..."

...

Bên tai mình, hẳn ta đếm lấy từng chữ một, từng chút, từng chút như đang dẫn dắt cô.

Cuối cùng chữ "3" hạ xuống, Lệ Bắc Thành tắt khói thuốc, từng bước tiến lên, bắt đầu thưởng thức con mồi.

"Nghe nói Trì đại tiểu thư thay đàn ông như thay quần áo, gần đây còn quang minh chính đại bao dưỡng đàn ông! Nếu như cô thực sự là Trì đại tiểu thư thì chúng ta nên vui đùa một chút, không nên tiếp thu, không phải sao. Không "Nhảy xuống biển", đó là một quyết định ngu ngốc..."

Lệ Bắc Thành vừa nói vừa nhìn vào cô gái đơn độc đang đứng cạnh cửa sổ, thân thể lão đà lão đảo.

"Yên tâm, ta tuy rằng thủ đoạn không ít nhưng cũng biết thương hoa tiếc ngọc! Bảo đảm sẽ không bạc đãi Trì tiểu thư..."

Nói đến lời cuối cùng hẳn chậm rãi đưa tay chạm vào người cô, không hề che giấu một chút thêm muốn nào của bản thân.

Trong lòng Tri Vi chìm xuống, cô biết rõ bản thân không còn đường lui nữa, trở mắt nhìn tay hấn ta dừng lại trên mặt mình, vuốt qua vuốt lại, không chống đỡ hay tránh né gì.

"Khuôn mặt xinh đẹp như thế, nếu biến mất khỏi cõi đời này, thì đáng tiếc cỡ nào!"

Nghe thấy anh ta thờ dài, Tri Vi cảm giác như có một con rắn độc đang quấn lấy bản thân, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, đột nhiên cô mỉm cười nói: "Không sai, chuyện giữa nam và nữ, vốn là bình thường!"

Cô từ từ nhấc cái tay lành lặn kia lên, nhẹ nhàng đặt lên trước ngực anh ta, ung dung thông thả về một vòng tròn: "Khi này người quá bất thành linh, nhất thời dọa người ta! Bây giờ nghỉ lại một chút, nếu như người thật sự khá, ta sẽ thử xem người ra sao. Chỉ là chưa biết tên người là gì!"

"Thật khó, cuối cùng Tri đại tiểu thư cũng đã nghĩ thông suốt, quả nhiên... Chúng ta là người của một thế giới!"

Lệ Bắc Thành nhắm con mắt hẹp dài lại, biểu lộ một chút bất buộc.

Sau đó, hấn chậm rãi cúi đầu, tiến sát vào người cô: "Tên của tôi, đợi lát nữa, ta tự nhiên sẽ nói cho cô biết."

"Àu..."

Ngay sau đó sắc mặt Tri Vi trắng nhợt, nghiêng đầu nôn khan mấy lần.

Nhất thời làm mất hứng thú của hấn ta, Lệ Bắc Thành cảm lấy cảm của cô: "Tiểu mỹ nhân, tốt nhất cô đừng giờ trò, buộc ta phải đối xử thô bạo với mình."

Tri Vi cười miễn cưỡng, động viên anh ta một chút: "Làm sao đây, chỉ là cổ họng ta không thoải mái. Hay là, người chờ ta vào phòng tắm một chút..."

"Cô đang mời ta cùng tắm rửa một chỗ sao?"

Lệ Bắc Thành vừa mờ ám nói chuyện vừa lấy cánh tay vòng qua vòng eo cô.

Lập tức thân thể Tri Vi cứng đờ, vung tay đẩy cánh tay hấn về phía sau: "Lần thứ nhất, là giữ bí mật, chậm rãi thăm dò lẫn nhau."

Nói xong, Tri Vi không thể chờ đợi thêm nữa lập tức tiến vào phòng tắm, nhanh chóng khóa trái cửa lại.

Nhìn một vòng xung quanh phát hiện ra vẫn không có đường sống, ngay cả việc phòng thân cũng rất khó.

Bất đắc dĩ, Tri Vi đánh vỡ một cái chén, sau đó cầm lấy một mảnh sứ vỡ vụn sắc bén.

Ngoài cửa, đột nhiên Lệ Bắc Thành gõ cửa, tiếng nói chứa đựng nguy hiểm "Tôi còn muốn xem mỹ nhân tắm rửa, làm sao lại khóa cửa."

"Oành..."

Ngay lập tức, hấn đập cửa phòng, trong chớp lát đôi mắt Tri Vi sáng rực như sao, dưới ánh đèn khuôn mặt trắng bệch không ra hình dạng gì.

Cuối cùng đột nhiên cửa phòng tắm mở, Lệ Bắc Thành khẽ mỉm cười: "Tiểu mỹ nhân, chuẩn bị xong chưa."

Đến lúc này Tri Vi mới nhìn rõ dung nhan hấn ta, cảm thấy khuôn mặt có chút quen thuộc nhưng nhất thời không thể nào nhớ nổi.

"Tiểu mỹ nhân thích ở phòng tắm. Không sao, tôi đồng ý với cô!"

Lệ Bắc Thành vừa lên tiếng vừa đưa tay kéo Tri Vi về hướng mình.

Khi người đàn ông tiến lại gần, Tri Vi cảm chặt miếng sứ vỡ trên tay, đột nhiên không kịp chuẩn bị ra tay đâm một cái.

"Thực sự rất ngoan!"

Gần như lúc đó Lệ Bắc Thành không cần nhìn cô tấn công, hấn giữ cánh tay bị gãy xương từ lâu của cô, mạnh mẽ bấm vào bả vai.

"A..."

Tri Vi kêu gào thảm thiết, vầng trán mồ hôi chảy như nước, mảnh sứ vỡ trên tay rơi xuống đất.

Nghiêng đầu nhìn thấy cô gái xinh đẹp như một đóa tường vi, Lệ Bắc Thành xoay người giữ lấy cô, chạm vào bồn rửa tay, trực tiếp quay về phía trước gương: "Nhìn thật kỹ đi, tôi sẽ đối đãi với cô như thế nào!"

Bình minh ngày thứ hai, cần gấp phiếu trúng cử! Lệ Bắc Thành thuộc về hàng nam phụ, đoán xem CP là ai.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Cô gái sợ sệt nhào vào ôm người đàn ông: Tôi đau quá..."

Editor: Waveliterature Vietnam

Trên đỉnh đầu ánh đèn rọi chói cả mắt, cánh tay trái bị gãy đau đớn khiến Tri Vi hoa mắt chóng mặt, chặt vật nằm ngoài trên bồn rửa tay không thể động đậy được.

Chúng rối loạn tình dục phát tác, trong dạ dày cảm giác buồn nôn không ngừng tuôn ra, chỉ có thể nôn khan, không thể nào đưa ra món đồ gì khác.

Vừa lúc này Lê Bắc Thành biết cô đang muốn chống cự, không muốn làm trò khôi động cho vui này, hắn ta liền đưa tay, trực tiếp kéo chiếc váy trên người cô xuống.

Tri Vi tuyệt vọng nhắm mắt, khoảnh khắc này, cô cảm thấy.... Muốn chết đi ngay lập tức!

Đen tối kéo đến, Tri Vi sợ hãi quá mức, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Nhất thời cô hoàn toàn không biết, cơ thể mình và Lê Bắc Thành đã áp sát, căn bản không thể tiếp tục thêm.

"Oành..."

Phòng tắm đang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất. Sau một khắc Lê Bắc Thành rời khỏi người Tri Vi, nhất thời cô không chống đỡ nổi, cả người lao đà lao đảo, chỉ một chút nữa là ngã xuống đất.

Bỗng nhiên một cánh tay thon dài khác duỗi ra, vững vàng đỡ lấy cô tiếp vào trong lòng ngực.

Đặc biệt mùi Lành hương quần quanh trong mũi, hình như rất quen thuộc. Tri Vi ngơ ngác, thử mở mắt ra một lần nữa, mái tóc dài từ lâu đã tăn ra, ngổn ngang khắp cơ thể.

Dựa vào cái ôm rất ấm áp, không chút từ chối, buồn nôn nào, theo bản năng Tri Vi ngẩng đầu lên.

Bất ngờ đập vào mi mắt cô chính là khuôn mặt đẹp đẽ Bạc Dạ Bạch, vẫn là vẻ bình tĩnh ấy nhưng lúc này có chút lạnh lùng, tức giận, người bình thường sẽ không chịu nổi.

"Lão sư..."

Tri Vi không tin sự thật trước mắt mình, tiếng nói vẫn còn hơi run sợ. Tiếp đó Bạc Dạ Bạch giờ tay kéo chiếc váy của cô, không cho phần da thịt bị phơi bày ra, tiếng nói không khác nào ngọn núi tuyết trắng đang hòa tan: "Là tôi, đại tiểu thư."

Tiếp đó anh ta vòng tay ôm lấy eo, từ từ đỡ cô đứng dậy. Không chần chừ thêm chút nào, Tri Vi đầy oan ức, sợ sệt, luống cuống được cứu giúp lập tức nhào người, vùi đầu trong lòng ngực, ôm chặt eo hắn và nói: "Lão sư... Làm sao anh lại đến được đây..."

Bạc Dạ Bạch buông hàng mi đen xuống, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của cô, mang theo sự an ủi: "Không sao đâu, có tôi ở đây rồi."

"Lão sư ... Tôi đau quá..."

Ý lại sự tồn tại của anh ta, Tri Vi cảm thấy cánh tay trái đau đớn đến mức xót ruột.

Chuyện này chưa hết, Tri Vi nhìn sang Lê Bắc Thành, đột nhiên trái tim vẫn còn đập thình thịch.

"Tri đại tiểu thư, hắn là ai. Lẽ nào... Cô muốn chơi ba người!"

Từ lâu Lê Bắc Thành đã đứng dậy, dù bận ung dung đứng nhìn hai người họ nhưng đôi mắt dài hẹp vẫn trôi lên sự lạnh lùng.

Trong nháy mắt Tri Vi như tỉnh giấc chiêm bao, sắc mặt trắng bệch như không còn chút máu nào, một chút vui sướng vì được cứu sống bỗng chốc biến mất sạch sành sanh.

Không, không được, bây giờ vẫn chưa an toàn!

Bạc Dạ Bạch có bệnh, chắc chắn sẽ đánh không lại tên này, nhất định sau khi chịu đòn bệnh tim sẽ lại tái phát, lúc này mọi chuyện sẽ gay go hơn vạn lần! Nhanh chóng suy nghĩ một, hai, Tri Vi lập tức quyết định, nhờ giọng nói bên tai anh ta: "Lão sư, nghe tôi nói, anh đi đi! Đi nhanh một chút, sau đó gọi người tới đây..."

Chỉ cần Bạc Dạ Bạch kêu người đến, chắc chắn hắn sẽ kiêng dè, khẳng định sẽ không cường bức bản thân... Cùng lắm là cô chịu đựng nỗi đau về xác thịt, có thể bảo vệ Bạc Dạ Bạch, bảo vệ sự thuần khiết, đây mới là kết cục tốt nhất!

"Đi. Chạy đi đâu!"

Lê Bắc Thành nở một nụ cười lạnh lẽo, hai tay hắn động đậy và các ngón tay kêu răng rắc.

Nhìn thấy bản thân đang muốn ngủ cùng "Đệ nhất mỹ nhân" thì đột nhiên lại bị người khác đến phá đám, chưa kể còn bị đánh ngã chập vật xuống đất, món nợ này làm sao có thể không thanh toán!"

"Lão sư, đi nhanh một chút đi!"

Mồ hôi lạnh chảy ra loang lổ, cô sợ một lần nữa lại rơi vào tuyệt vọng.

Nhưng Bạc Dạ Bạch về mặt Bạc Dạ Bạch vẫn lạnh lạnh, không có chút phản ứng nào, cũng không nhìn cô gái lo lắng đang đứng một bên mình, nhàn nhạt hỏi: "Hắn đụng vào cô."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Cuộc sống bế tắc, Bạc Dạ Bạch mạnh mẽ phản kích!

Editor: Waveliterature Vietnam

Bạc Dạ Bạch hỏi vấn đề này làm Tri Vi ngẩn ra, nhớ lại từng hình ảnh khi nãy trong lòng vẫn còn sợ sệt, giọng run run: "Không có... Thiếu chút nữa..."

Nếu như hắn đến muộn mấy phút, chắc chắn bản thân sẽ gặp phải sự cường bức.

Nghĩ vậy khuôn mặt cô trở nên trắng bệch, dùng hết sức còn lại ôm chặt Bạc Dạ Bạch, chui sâu vào lòng hắn, nắm lấy cảm giác an toàn duy nhất.

Nhưng chưa đến ba giây cô sức nhớ tới tình cảnh của hai người, trái tim đột nhiên căng thẳng, thời khắc này mạng người mới quan trọng, làm sao có thể lãng phí thời gian.

Tri Vi không muốn chia cắt xa rời nhưng cuối cùng cô cũng đẩy Bạc Dạ Bạch ra, ôm cánh tay trái đang bị thương, lạnh lùng thoát ra khỏi vòng tay ấy: "Không đi nữa, chúng tôi đang có chuyện! Anh đánh không lại hắn đâu..."

"Đừng đừng đừng..."

Phía trước, Lê Bắc Thành trông thấy hai người lười biếng vỗ tay một cái, khuôn mặt đều giả khen ngợi: "Tiểu mỹ nhân, cô thật là tự biết mình! Đáng tiếc a... Hắn không được đi."

Vừa nói, dáng người thon dài của hắn vừa chặn cửa phòng tắm, rõ ràng lúc nào cũng có thể ra tay.

Thấy vậy đôi mắt của Tri Vi co rụt lại, lạnh lùng chất vấn: "Đến cùng, người là ai."

Có thể xác định rằng đối phương tin tưởng mình là thiên kim Tri gia nhưng lại không chút lo lắng nào nếu đắc tội Tri gia... Như vậy chỉ có thể chứng minh một chút, thân phận hắn cũng cao quý như mình, nhưng nhìn lại mặt mũi hắn, hình như đã từng quen biết.

Bỗng nhiên tâm trạng Tri Vi chìm xuống, mơ hồ đoán được vài phần.

Đúng lúc này tên Lê Bắc Thành lại nở một nụ cười ma quái, trước mặt Bạc Dạ Bạch giờ giọng lạnh lẽo mà khinh bỉ: "Hắn là tiểu bạch kiểm của cô. Đáng đáp không tề, chỉ là công phu trên giường làm sao thắng tôi được! Chương mất như vậy, không cần thiết phải tồn tại..."

Ngừng nói Lê Bắc Thành co găng gân cốt, một bộ dạng tràn đầy tự tin: "Nhưng không sao, chờ tôi giải quyết hắn, sau đó lên giường giao lưu, cô muốn biết cái gì tôi sẽ liền nói cho cô nghe!"

Tư thế này của hắn, hoặc là đã từng luyện qua, hoặc là thường hay đánh nhau... Dù sao, dựa vào thân thể mạnh mẽ đó cũng đủ để đối phó với Bạc Dạ Bạch, Tri Vi lập tức lo lắng đề phòng.

"Lão sư..."

Luống cuống gọi tên hắn, Tri Vi biết rõ bản thân ích kỉ, đến cùng không có dũng khí để mở miệng, hy vọng hắn đừng quan tâm lại mình!

"Đại tiểu thư, có tôi ở đây, cô sợ cái gì."

Nhìn thấy cánh tay trái của Tri Vi không làm được gì giống như đang bị gãy xương hay trật khớp, Bạc Dạ Bạch lạnh lạnh mở miệng.

Nghe vậy Tri Vi không khỏi nghẹn ngào, nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình buông hàng lông mi đen, mặc một bộ đồ tắm màu trắng, xoay người đối đầu với Lê Bắc Thành, tiếng nói nhẹ nhàng:

"Đừng lộn xộn, chờ là tốt rồi."

Dứt lời, Bạc Dạ Bạch ung dung buộc chặt đai thắt lưng áo tắm, giờ tay nhắc chân nơi nơi tỏa ra khí chất cao quý.

"Ha, anh hùng cứu mỹ nhân sao. Còn không nhìn xem bản thân có cái gì!"

Lê Bắc Thành lạnh lạnh nở nụ cười, chung quy tính nhân nãi cũng đã tiêu hao hết, hai tay bỗng nắm chặt thành quyền, nhanh chóng tấn công về phía Bạc Dạ Bạch, xen lẫn sự dữ dội và ác liệt.

Thậm chí hắn còn nhắm thẳng vào vị trí tim của Bạc Dạ Bạch, ra tay ở vị trí yếu ớt nhất.

Tri Vi ngừng thở, đưa tay gạt gao che miệng, không chế để bản thân không kêu la thành tiếng!

Nhìn xem, Bạc Dạ Bạch vẫn hừng hờ nhìn hắn ta tấn công gần mình, không quá một giây, khí chất bình tĩnh trên người thu lại, đột nhiên biến hóa khác thường, không khác nào ma quỷ bên trong vực sâu, toát ra sát khí làm người ta kinh sợ.

Chỉ trong nháy mắt, hắn hừng hờ giờ tay, đỡ lấy nắm đấm của Lê Bắc Thành một cách chuẩn xác, theo bản năng thân thể nghiêng về một bên đồng thời lấy mấy phần sức mạnh, trở tay đẩy một cái.

Nhất thời người Lê Bắc Thành dừng lại, đứng là vừa nãy quá coi thường đối phương. May sao lùi chân về phía sau kịp thời, miễn cưỡng giữ cho bản thân đứng vững.

Ngay lập tức hắn quay lại nhìn Bạc Dạ Bạch, trong nháy mắt trở nên đề phòng.

Hắn đã từng rèn luyện ba năm trong quân ngũ, nắm giữ được thuật đánh lộn của quân đội, đối phó với người bình thường không phải là vấn đề, coi như tinh thông lão luyện, cũng biết đánh nhau không phân thắng bại.

Thế nhưng đứng trước hắn bây giờ là Bạc Dạ Bạch, người có thể hóa giải sự tấn công này dễ như ăn cháo.

Và sự thật đang ở trước mặt anh ta, Bạc Dạ Bạch cũng tinh thông cách chiến đấu, nếu không thì không thể gặp chiêu phá chiêu, khiến sự tấn công của bản thân như đã tròng xe cát!

Đáng sợ hơn là... hắn phòng thủ lợi hại như vậy, làm sao có thể công kích lại đây.

Nhất thời Lê Bắc Thành cảm thấy có một sự nguy hiểm lạ lùng, nghiêm nghị thăm dò hỏi: "Hóa ra, ngài đây cũng là quân nhân!"

"Nhà người, đừng sĩ nhục hai chữ 'Quân nhân'."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Chứng minh tình yêu của tôi bằng hành động 1

Editor: Waveliterature Vietnam

Điều này là không thể! Thiên Vũ khẳng định chắc như đinh đóng cột, tôi sẽ không yêu anh đâu, hoàn toàn không!!!

Cô đang nói chuyện với anh, nhưng cũng để lắng nghe chính mình, cô ấy tự hứa với mình rằng, dù có bất kì chuyện gì xảy ra trong tương lai, cô cũng không thể yêu người đàn ông này, không bao giờ.

"Tại sao cô lại có thể chắc chắn như vậy?" Lòng mày của anh nhăn lại, "Cô ghét tôi nhiều như vậy sao?"

"Tôi không phải là một người xấu xa, nhưng tôi sẽ không yêu một người làm tổn thương tôi, lừa dối tôi và lợi dụng tôi." Giọng nói của Thiên Vũ kèm theo một sự tức giận.

Dạ Diễm im lặng một lúc lâu, rồi thì thầm "Cô đã đọc tin nhắn và rồi cô tức giận với tôi sao? Tôi không biết làm thế nào để giải thích với cô, nhưng bây giờ tôi thực sự yêu cô, tôi sẽ chứng minh bằng hành động cho cô thấy!"

Thiên Vũ chỉ nhắm mắt lại và không nói gì. Cô không muốn nói chuyện với anh. Yêu hay không yêu, cứ để trong lòng. Nếu cô nói ra, sẽ mất hết ý nghĩa của nó. Dù sao, đây là đêm cuối cùng. Ngày mai cô có thể thoát khỏi anh rồi.

...

"Anh Ngủ đi, chúc ngủ ngon."

Dạ Diễm nhẹ nhàng hôn vào tai Thiên Vũ, có một luồng hơi ấm tràn vào trái tim. Trái tim cô run rẩy không thể giải thích được, nhưng cô liên tục tự nhắc nhở mình rằng không thể bị anh quyến rũ...

**

Có lẽ đã quá mệt mỏi vì vậy Thiên Vũ ngủ thiếp đi. Dạ Diễm cũng hôn lên lưng cô, tay anh bắt đầu mân mê lên xuống khắp lưng cô. Anh thả những nụ hôn nóng bỏng trên lưng cô. Tiếng thờ bắt đầu hỗn hển.

Anh lại muốn cô một lần nữa. Anh cũng như những người đàn ông bình thường khác, đây là nhu cầu bình thường.

Nhưng anh phải kiên nhẫn chờ đợi, anh thực sự thích cô, bây giờ anh rất quan tâm đến cảm xúc của cô, chứ không xấu xa như trước đây. Anh mơ ước một ngày, cô cũng sẽ mở lòng với anh, họ thực sự yêu nhau, để đứa nhỏ sinh ra có một tương lai tươi sáng. Lúc đó thật hạnh phúc đến nhường nào...

Nghĩ về điều này, anh không thể không hạnh phúc hơn, miệng vô thức nhoen cười thật tươi, anh hôn cô rồi từ từ nhắm mắt lại đi ngủ.

**

Có lẽ vì tâm trạng quá phấn khích, sáng hôm sau, Dạ Diễm thức dậy rất sớm. Rạng sáng năm giờ, bầu trời bên ngoài vẫn tối. Anh khéo léo rút cánh tay ra, cúi người, lặng lẽ đứng ngắm trăng và nhìn Thiên Vũ ngủ. Cô ngủ như một đứa trẻ, lông mày vẫn tụ vào nhau như cũ, vướng víu những u sầu.

Dạ Diễm cẩn thận làm phẳng lông mày của cô bằng đầu ngón tay. Dần dần, lông mày của cô cuối cùng cũng duỗi ra.

Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, Dạ Diễm không thể nào không động dục, anh hôn lên môi cô, rồi lưu luyến rời khỏi giường, anh không đánh thức cô dậy, anh không rửa mặt trong phòng vì sợ đánh thức cô. Dạ Diễm cảm điện thoại di động và áo khoác rồi rời đi, anh đi đến phòng bên cạnh để giặt quần áo, rồi bước ra khỏi phòng.

Đã có một vài người hầu đã thức dậy. Hôm nay là ngày vui của Dạ Diễm và Lam Thiên Vũ. Họ có rất nhiều thứ để chuẩn bị.

Những người hầu nhìn thấy Dạ Diễm dậy quá sớm, họ hơi bất ngờ rồi vội vàng chào anh. Anh ra hiệu cho họ im lặng để không đánh thức cô dậy.

Dạ Diễm đi đến nhà bếp và Donna đang đích thân hâm tô yến, nhìn thấy Dạ Diễm đi xuống bà vội pha cà phê cho anh.

"Hãy chuẩn bị nguyên liệu đi, tôi sẽ mang cháo Thất Bảo cho cô ấy." Dạ Diễm vừa nói vừa mở nút áo ở cổ tay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 154-2: Hoặc là, nằm đi ra ngoài... Hoặc là, tự mình nhảy xuống biển!

Editor: Waveliterature Vietnam

Bạc Dạ Bạch hồ hững nói chuyện, giọng điệu vừa bình tĩnh mà lại vừa trống vắng, chỉ là không hiểu sao, từ bên trong Lệ Bắc Thành cảm thấy có một sự miệt thị rất lớn.

Đối với đàn ông mà nói, bị nam nhân khác miệt thị là điều dễ gây nên sự nổi máu.

Huống chi, nguyên nhân lại bắt nguồn từ phụ nữ!

Ngay lập tức Lệ Bắc Thành lại ra tay, lần này không giữ lại nữa mà còn ác liệt hơn, bởi hán muốn thăm dò tận sâu bên trong Bạc Dạ Bạch.

Bạc Dạ Bạch chỉ cần gờ tay ngăn cản cũng đã dễ dàng hóa giải mọi chiêu thức.

Tri Vi nhìn cảnh tượng ấy mà cảm thấy giật mình.

Xưa nay không biết, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến đánh nhau, có thể so với Hiệp kịch đặc sắc thì phải nói là vô cùng chân thật.

Nhưng đặc biệt nhất là Bạc Dạ Bạch, cả người nước chảy mây trôi, bây giờ lại biến hóa như cao nhân, làm cục diện xoay chuyển, mạnh mẽ hướng về những ngọn núi.

Nhìn thấy đối phương không công kích, về mặt Lê Bắc Thành nghiêm túc, nơi đây mắt trời lên một sự khát máu kẻ địch: "Người đây tinh thông võ thuật, làm đối thủ... Thực sự là không thể khinh thường!"

"Người quá yếu, không xứng."

Lạnh lạnh hạ xuống câu này, bỗng dung Bạc Dạ Bạch xoay người một cái, bắt đầu phòng thủ tấn công.

Cảm giác ngọt ngào mạnh mẽ kéo tới, Lê Bắc Thành kinh hãi, chỉ thấy không cách nào ứng đối, lúc này mới nhận ra tại sao đối phương chỉ thủ chứ chưa hề tấn công.

Chắc chắn người này đang quan sát nhược điểm của bản thân, không ra tay thì thôi... Một khi ra tay thì có thể chết người.

Càng lúc càng bị ép lùi về sau, trong lòng hắn cảm thấy chấn động.

Rõ ràng đối phương biết thuật đánh nhau, chống đỡ được tất cả chiêu thức của bản thân... Chỉ là so với thuật đánh nhau thì sự tấn công của đối thủ sâu sắc hơn, mang theo sự cướp đoạt mạng sống một cách tàn nhẫn!

Trong nháy mắt Lê Bắc Thành nhớ ra khi nãy đối phương cho rằng mình không xứng đáng làm đối thủ của hắn!

"Oành..."

Đột nhiên Bạc Dạ Bạch nắm lấy cánh tay trái của Lê Bắc Thành, hướng về trước vật mạnh một cái.

Sau một khắc, Lê Bắc Thành bị vứt thẳng ra ngoài theo cửa phòng tắm, đụng ngay vách tường!

Bạc Dạ Bạch đi theo ra, hờ hững tiếp tục tấn công, khiến Lê Bắc Thành bị thương nhiều chỗ trên người... Cánh tay trái của hắn bị thương nghiêm trọng, dường như là đang giúp Tri Vi đánh trả lại.

Dù sao cánh tay Tri Vi bị trật khớp là do Lê Bắc Thành làm.

Bạc Dạ Bạch tấn công nhanh, đúng, tàn nhẫn, làm Lê Bắc Thành hầu như không phòng thủ được, bị bức ép đến phía trước cánh cửa sổ trống rỗng.

Lúc này Tri Vi mới hoàn hồn, vội vã đi ra khỏi phòng tắm, nhìn tình huống tan nát này, chỉ cảm thấy trái tim thật nhẹ nhõm, bớt kịch liệt.

Nhìn Bạc Dạ Bạch mặc bộ đồ tắm màu trắng, kiều ngạo đứng ở nơi đó.

Bởi vì từ chối Lê Bắc Thành nên cô tiến lên đứng phía sau Bạc Dạ Bạch, thò đầu ra khen ngợi: "Lão sư, anh thật là lợi hại a!"

Bạc Dạ Bạch nhìn cánh tay trái của cô bị thương không làm gì được, ánh mắt xẹt qua một tia ác lạnh.

Chợt anh ta quay về phía Lê Bắc Thành mở miệng, tiếng nói lạnh lạnh lạnh đạm: "Hoặc là, nằm đi ra ngoài... Hoặc là, tự nhảy xuống biển!"

Cái gọi là nằm đi ra ngoài, ngoại trừ người chết ra thì... còn lại chính là sống dở chết dở!

Lê Bắc Thành biết rõ, hắn không phải đang nói đùa, xác thực muốn làm đến cùng.

So về sức mạnh của hai người lúc này, đối phương tuy rằng hơi yếu, nhưng căn bản là chưa sử dụng hết tất cả sức lực.

Có thể tưởng tượng, nếu hắn thực sự ra tay thì sẽ kinh khủng như thế nào!

Nhìn thấy khoe miệng trào ra máu tươi, Lê Bắc Thành chậm rãi đứng dậy, đôi mắt đen tối nhìn chăm chăm vào Bạc Dạ Bạch: "Tại hạ là nhị Lê thiếu gia, Lê Bắc Thành. Các hạ là ai."

Lê Bắc Thành

Đúng như dự đoán, Tri Vi chợt nhíu mày.

Quả nhiên Lê Yên Nhiên thật cam lòng, tự mình lấy huynh trưởng đặt bẫy người khác!

Nghe nói Lê nhị thiếu gia ở nước ngoài, tình sự rất phong phú, luôn luôn chiếm sóng scandal trong làng giải trí.

Nếu như là người đàn ông bình thường, cô còn có biện pháp tự chứng minh thuần khiết... Nhưng đối lại là Lê Bắc Thành, coi như hắn cường bức bản thân, tất cả mọi người sẽ không tin, mà nghĩ rằng mình cố ý đưa thân tới cửa!

"Người các hạ như thế, nên có một chút công nghệ, làm sao so được với nữ nhân bao dưỡng người. Người thích phụ nữ kiểu gì, ta đều có thể phái người đưa đến trên giường! Hà tất phải vì hạng đàn bà phóng túng dâm loạn này mà đắc tội với người không nên đắc tội..."

Lê Bắc Thành nói chuyện mỉa mai, mang theo chút nhắc nhở lạnh lùng.

Dù cho tồn tại trong bóng tối so với hắn ta, nhưng nghe câu này Tri Vi vẫn đỏ mặt thuốc và nở một nụ cười: "Hóa ra là nhà người, còn dám tự xưng Lê nhị thiếu gia. Theo ta thấy, người đang muốn chơi trò mạo danh là người mới đúng! Lê gia đệ nhất tài phiệt, làm sao có thể có loại dê tiện, vô liêm sỉ, xấu xa, trốn ở nơi này cường bức nữ nhân như người!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Khuôn mặt của cô gái cuộn tròn thành một nắm trong lòng bàn tay: “Lão sư, đừng đụng vào! Tôi đau...”

Editor: Waveliterature Vietnam

Đạo đức tốt?

Nghe cô gái này miêu tả, Lê Bắc Thành nhất thời im lặng.

Hình thức bên ngoài thì rõ ràng là hình tượng của một thiếu gia cao quý, bên trong lại có đạo đức tốt hơn người?

Nhớ tới trước đây không lâu, cô gái nói mình là tiểu thư nhà họ Trì, hẳn còn cố chấp không tin...

Cũng chẳng nghĩ tới, thời thế lập tức xoay chuyển, cô gái này lại sử dụng chiêu thức cũ, ranh mãnh phản kích bản thân!

Trì Vi này, thật có chút nên đề chừng, Lê Bắc Thành nghĩ trong lòng.

Trong lúc này, Bạc Dạ Bạch yên lặng đứng, phong thái ngút trời, đứng phía trước làm che chắn cho cô, nhìn Lê Bắc Thành hờ hững nói: "Chỉ có mười giây để đưa ra quyết định."

Nghe vậy, Lê Bắc Thành nắm chặt nắm đấm, lộ ra phong thái ngang ngạnh, phóng dăng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng đã đưa ra quyết định.

Trì Vi đứng ở sau lưng người đàn ông, nhủ thầm nhìn Lê Bắc Thành, tâm tư hết sức phức tạp.

Nếu như có thể coi như Lê Bắc Thành đã chết đi, cô nhất định sẽ không dao động.

Chỉ là không như cô nghĩ, Lê Bắc Thành không thể nào nhảy xuống, chết ở trên biển, Bạc Dạ Bạch nhất định sẽ trở thành người trực tiếp liên quan đến vụ án mạng, với gia thế của nhà họ Lê, nhất định sẽ đòi mạng đền mạng!

Nghĩ đến đây, Trì Vi liền muốn mở miệng, khiến cho Bạc Dạ Bạch từ bỏ ý nghĩ bắt đối phương lựa chọn "Nhảy xuống biển".

Một mặt, ánh mắt Lê Bắc Thành liếc qua Bạc Dạ Bạch, cuối cùng dừng lại trên người cô, để lộ ra thâm ý: "Trì Vi, Trì đại tiểu thư. Liệu có thật không?"

Xưa nay, Lê Bắc Thành hẳn là kẻ coi trọng phụ nữ, tất nhiên phải nghĩ trăm phương ngàn kế để có được.

Huống chi, Trì Vi lại là một đóa hoa xinh đẹp mức tiếng, là một tiểu mỹ nhân có tiếng cả một vùng...

Giờ khắc này, hẳn muốn chiếm hữu được Trì Vi, không phải vì muốn có được thân xác cô mà khát vọng chinh phục còn lớn hơn gấp bội phần.

Chỉ là tài năng có hạn, hẳn không thể nào đối địch với Bạc Dạ Bạch.

Và lại ở đây, ngoan ngoãn nằm yên chịu đòn từ đối phương, rồi chịu quỳ gối, điều này tuyệt đối không thể xảy ra!

Bỗng dưng, Lê Bắc Thành mở miệng nói một câu, một tay chống cửa sổ đi tới: "Giữa chúng ta cũng chỉ mới bắt đầu thôi! Tiểu mỹ nhân, hẹn gặp lại."

Chỉ một giây sau, Trì Vi trừng lớn mắt, trơ mắt nhìn chăm chăm vào Lê Bắc Thành bất thành linh nhảy xuống một cái, tất nhiên một lúc cũng chỉ còn thấy bóng tối mặt mờ!

Lập tức, Trì Vi tiến lên phía trước, nhìn xuống không cần tới tám bên dưới, cho dù Lê Bắc Thành nhảy xuống boong thuyền thì đều là biển lớn,

"Lão sư...Làm sai bây giờ... Hẳn nhất định đã xảy ra chuyện..."

Trì Vi về mặt cứng đờ, nói năng cũng trở nên hết sức lộn xộn.

Bạc Dạ Bạch tiến lên phía trước nhìn thử, bản thân vừa mới giao đầu với đối thủ, cả người đều cảm thấy có chút mệt mỏi, thêm vào giá lạnh trước cửa sổ không ngừng thổi, lấy tay che miệng ho khan đến mấy lần, bình tĩnh nói: "Không đâu, hẳn không chết dễ dàng như vậy được."

"Thật sự không chết sao?"

Nghe mấy lời này dường như tâm can Trì Vi được cứu rỗi, ánh mắt sáng quắc nhìn hẳn, gấp gáp hỏi để tự trấn an.

"Hắn đánh nhau giỏi như vậy, hẳn là đã phòng bị sẵn ở trong người, nên kinh nghiệm ứng phó với kiểu tình cảnh này đương nhiên rất phong phú. Hẳn lựa chọn cách nhảy xuống biển, tất nhiên bản thân phải bơi rất giỏi, hơn nữa chiếc thuyền này di chậm như vậy, chỉ cần một chút thời gian cũng đã có thể lên được bờ,"

Chỉ có điều, nước biển lạnh thấu xương, nhất định sẽ nhiễm lạnh.

Chỉ là so với việc quỳ gối, Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nghĩ, lựa chọn lần này của Lê Bắc Thành hoàn toàn sáng suốt!

Nghe Bạc Dạ Bạch phân tích, cô cảm thấy phần nào an tâm hơn, cũng gật gù: "Cũng là, đối với loại cặn bã như hắn, làm sao có thể cam lòng mà tự sát!"

Chợt nghĩ đến điều này, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh, ánh mắt sáng lấp lánh như sao: "Lão sư, anh cũng biết đánh nhau? Chỉ là sức khỏe của anh..."

"Đánh nhanh thắng nhanh, sức khỏe không hề đáng ngại."

Bạc Dạ Bạch thuận miệng nói, theo quán tính ho khan đến mấy lần.

Tuy nhiên, vì mắc bệnh tim bẩm sinh, sức khỏe vốn dĩ không tốt, khó lòng có thể giao đầu lâu dài được.

Huống hồ, Lê Bắc Thành là kẻ giỏi đánh lộn, là kẻ tinh thông tường tận đối thủ, chỉ cần một lần ra tay, liền có thể nắm được điểm yếu của đối phương, vì thế dễ dàng phản kích thành

công!

Tình cảnh này thật không khỏi khiến Trì Vi thả lỏng cơ thể một chút, chỉ là vừa thả lỏng một chút, cơn đau buốt bị lãng quên bất chợt kéo tới: "A...Tay trái của tôi..."

Thấy thế, Bạc Dạ Bạch vừa muốn đưa tay chạm vào, cô đưa tay đẩy bàn tay to lớn của hắn ra, khuôn mặt không ngừng nhăn nhó: "Lão sư, đừng đụng! Ta rất đau..."

"Đại tiểu thư, cô bị trật khớp rồi, cần phải băng bó lại."

Bạc Dạ Bạch vừa nhìn tay cô, vừa nói, âm thanh phát ra không khỏi khiến người khác động lòng, ngữ khí không nhanh cũng không chậm: "Chỉ cần đỡ được, nhất định sẽ giảm đau."

Lời nói hạ thấp, nhận ra cô đang ngửa cổ, nhìn mình không chớp mắt, nhân nhạ nói: "Đại tiểu thư, cô..."

"Lão sư...Thật tốt vì còn có anh..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Bạc Dạ Bạch ôm cô từ phía sau: “Cô còn nhỏ tuổi như vậy, nhất định phải tỏ ra mạnh mẽ như thế này sao?”

Translator: Waveliterature Vietnam

Bạc Dạ Bạch đang định hỏi lại, trên người cô còn chỗ nào không thoải mái nữa không.

Nhưng ở một giây tiếp theo, cô đột nhiên tựa vào ngực hắn, khiến hắn còn chưa kịp chuẩn bị, ngậm ngùi khóc nức nở như một đứa trẻ.

Nhớ lại khi này, Lê Bắc Thành suýt chút nữa thì cưỡng bức mình, trong lúc bất lực, tuyệt vọng, gần như nghệt thở, cận kề với cái chết, đến bây giờ nghĩ đến vẫn còn rất sợ hãi.

Chung quy cũng vì thân thể cô yếu ớt, không đủ sức chịu đựng thêm, không ngừng run rẩy: "Lão sư...Lão sư...Lão sư..."

Cô từng chữ, từng chữ thốt lên, không ngừng khắc ghi cái tên đó, hai chữ đơn giản, nhưng lại lưu luyến cất giấu tận sâu đáy tim.

Cảm nhận thấy cô gái trong lòng ngực đang hết sức cảm động, không ngừng quuyến luyến, Bạc Dạ Bạch nhất thời cứng đờ, đến lúc này mới đưa ngón tay thon dài lên phía trên, chẳng khác nào ngọn núi tuyết đang tan chảy, nhân nhạ hạ xuống một câu: "Ta ở đây."

Rõ ràng, ngữ khí của người đàn ông này hết sức lạnh nhạt, nhưng Trì Vi lại cảm thấy như một dòng nước ấm, không thể nào ngăn trở, không cách nào chống cự, xâm nhập toàn bộ cơ thể, chảy vào tận sâu tâm hồn cô.

Đúng lúc này, Trì Vi đột nhiên muốn khóc lớn, chỉ là không ngừng cắn môi, không cho phép bản thân được rơi nước mắt.

Ở trọn trong vòng tay của hắn, mùi lạnh hương trần ngập khoang mũi, rất lâu sau đó Trì Vi cũng không buông ra.

Cho đến khi mọi sự sợ hãi, bất an, lo lắng... đang bủa vây tâm tình từ từ chậm rãi, từng chút một tàn đi hết, cô lúc này mới chậm rãi đứng dậy, mặt nhìn căn phòng xung quanh: "Lão sư, dẫn tôi đi khỏi đây, tôi không muốn tiếp tục ở đây nữa."

Nghe vậy, Bạc Dạ Bạch đỡ cánh tay trái đang bị thương của cô, đem chiều một hồi: "Được."

Dứt lời, hắn chậm rãi xoay người, liền muốn đưa cô ra khỏi đây.

Nhìn theo bóng lưng người đàn ông, anh mắt Trì Vi ngưng lại một lúc, theo bản năng đưa tay nắm lấy góc áo tẩm người đàn ông đang mặc, tội nghiệp thốt lên một câu: "Lão sư, anh không định đem ta đi cùng sao?"

Bạc Dạ Bạch ngẩn người, vội quay lại nhìn hai chân cô: "Trên đùi đại tiểu thư cũng bị thương sao?"

"..."

Trì Vi không ngừng cắn môi, chỉ là cảm thấy sự ấm áp của người đàn ông này vừa này nhất thời cũng chỉ là ảo giác

Bằng không, sao có thể một chút cũng chẳng hề thương hoa tiếc ngọc như vậy.

Cái cảm giác xa lạ này thật là kỳ quái.

Rõ ràng, khoảng cách giữa cô và hắn gần đến như vậy, gần đến mức tiếp xúc thân thể... Chỉ là không hiểu được tại sao, cảm thấy người đàn ông này giống như ánh trăng sáng vậy, treo lơ lửng ở trên trời cao, vĩnh viễn không thể nào với tới được.

Nắm lấy góc áo hắn, Trì Vi rầu rĩ một hồi: "Chân ta, không hề bị gì cả."

Lời vừa dứt, cảm giác cũng thật chua xót.

Bỗng dưng, đôi mắt cô sáng như sao, vẫn còn ngân ngấn nước, ngửa đầu oan ức nhìn người đàn ông: "Thế nhưng lão sư, ta suýt chút nữa thì bị cưỡng bức, anh một chút cũng không mảy may quan tâm hay sao?"

Câu này vừa phát ra khỏi miệng, Trì Vi trầm ngâm một lúc, không khỏi cảm thấy ảo não, không hiểu bản thân đang mong chờ điều gì. Cho dù hắn có quan tâm hay không, cũng chẳng có gì quan trọng cả!

Có thể, bởi vì bản thân bị làm cho kinh sợ, hẳn lại là người duy nhất cứu cô thoát nguy, vì thế mà cô nhất thời muốn ý lại!

"Đại tiểu thư, cô vẫn còn cảm thấy rất sợ hãi sao?"

Bạc Dạ Bạch nhìn cô gái, ngữ khí hết sức bình thản.

Đối với câu hỏi này, Trì Vi trầm ngâm một lúc, mi mắt khẽ buông xuống, lạnh lùng nói: "Không có, tôi không sợ!"

"Không sợ, tại sao lại run rẩy như vậy?"

Người đàn ông này nhất nhất không chịu nhượng bộ, hờ hững nói một câu: "Đại tiểu thư, chân cô đang nhũn ra, không thể tự đi được, cần ta giúp đỡ, không phải sao."

Nhất thời, hô hấp của Trì Vi ngưng lại, hẳn chính là đang cô tình một bước còi bỏ lớp nguy trang của cô, lộ ra đáng vẻ vô cùng chật vật của cô!

Vừa nãy, không hiểu sao cô lại nhất thời ngớ ngẩn, lại cảm thấy trên người hẳn... Cảm thấy rất ấm áp?

Về mặt cô có chút lúng túng, lập tức đứng thẳng lên, sắc bén trở dậy, không ngừng phân bua:

"Cho nên, biết rõ như vậy nhưng anh vẫn cố tình xem như không thấy, liền muốn xoay người bỏ đi.

Hay là anh đang muốn cười nhạo tôi, muốn tôi phải quỳ rạp xuống cầu xin anh?"

Nói tới đây, tâm trạng cô càng thêm phức tạp, gần như muốn đem hết thảy tâm tình không tốt đổ dồn lên người hẳn, thậm chí lời phát ra còn hết sức tuyệt tình, không chút câu nệ: "Bạc Dạ Bạch, anh đừng nên quên thân phận của mình, chẳng qua cũng chỉ là người đàn ông mà ta bao dưỡng, tốt nhất nên nhất nhất nghe theo lời tôi!"

"Trì Vi."

Bạc Dạ Bạch nhân dịp gọi tên cô, không để lộ một chút tâm tình nào.

Tình huống này, mỗi lần người đàn ông này gọi tên của cô, đều không hề giống với bình thường, không khỏi khiến người khác bất an!

Hắn hạ thấp ánh mắt nhìn thẳng trên thân người cô, như cách đang đối xử với một đứa trẻ không hề hiểu chuyện.

Chung quy, cũng là vì bản thân Trì Vi đuối lý, tốt nhất không nên khiến người đàn ông này càng thêm bức hòa.

Chậm rãi xoay người, cô quay lưng lại, tỏ ra hết sức đau đớn, ôm lấy cánh tay trái, cả người mềm yếu: "Lão sư, anh đi ra ngoài trước đi..."

Vừa mở miệng, lời còn chưa nói hết.

Đúng lúc này, Bạc Dạ Bạch thờ dài, một chút tiếng động cũng không hề để lộ ra, đưa tay vòng quanh eo cô, từ phía sau ôm lấy: "Cô còn nhỏ tuổi như vậy, nhất định cứ phải tỏ ra mạnh mẽ thế kia sao?"

"Đại tiểu thư, nơi này không có ai khác, cô được phép sợ sệt. Cho dù là gào khóc, cũng không ai ngăn cản..."

Lão sư tốt bụng, rất tốt, tốt vô cùng... Đây cũng là một cách chữa trị vết thương cho chuyện cũ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Bắt nạt

Editor: Waveliterature Vietnam

Đột nhiên, nghe Bạc Dạ Bạch nói, thân thể cô bỗng cứng đờ.

Lúc đầu, trên mặt cô hiện lên vẻ nhẩn nại, quật cường, chỉ một khắc sau, từ sâu trong thâm tâm lại không ngừng thấy xúc động, dờ dờ xuống mọi lớp nguy trang, miễn cưỡng để lộ ra vẻ mềm yếu.

Chậm rãi, ánh mắt Trì Vi sáng như sao, bên trong vẫn còn ngân ngấn nước, ngưng tụ tạo thành một giọt nước mắt.

"Lạch cạch..."

Nước mắt chảy xuống, đọng lại ở dưới cằm, nhỏ từng giọt xuống mu bàn tay người đàn ông.

Nhìn mảnh vai gầy gò của cô, hiện ra nét run rẩy, trong lúc khóc cũng không muốn phát ra âm thanh, hẳn nhất thời trăm mặc không nói, hai tay chậm rãi thu lại, ôm chặt hơn cô gái, để cho toàn thân cô dựa dẫm an toàn.

Đường đường là một thiên kim tiểu thư, vốn dĩ đã rất yếu ớt, vậy mà gặp phải chuyện như vậy, vẫn luôn phải nhẫn nhịn tỏ ra bản thân không hề lo sợ, không để người khác nhìn thấy điểm yếu của bản thân.

Lúc này, tâm trạng thật sự rất tệ, cảm thấy hết sức ngột ngạt, vì vậy mà mọi uất ức đều đồng loạt đổ dồn ra.

Thế nên, hẳn nhìn thấy rõ cô cần sự giúp đỡ, vậy mà vẫn còn muốn xoay người bỏ lại cô.

Hắn chính là muốn biết, cô còn có thể nhẫn nại được bao lâu.

Kết quả, chẳng nằm ngoài dự đoán.

Suy cho cùng, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ mới lớn, cho dù về bề ngoài cô có cứng rắn như thế nào đi nữa, thì nội tâm cô cũng cực kỳ yếu ớt và mỏng manh.

Lúc thấy sợ hãi, liền muốn ý lại, bản năng cũng đều muốn khóc lớn.

Một lúc lâu sau, Trì Vi một lần nữa dần dần im lặng, khóe mắt vẫn còn ửng hồng, vừa xấu hổ mở miệng: "Lần sau, không cho phép lão sư làm như vậy nữa! Chuyện dù sao cũng đã qua, sợ sệt cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Gào khóc cũng chỉ là một biểu hiện của sự nhu nhược, vốn dĩ cũng không thể thay đổi được bất cứ điều gì!"

Vừa dứt lời, cô bỗng dưng xoay người lại, ngửa đầu cổ chất quay về phía người đàn ông, khẽ gằn giọng nhắc nhở: "Nghe cho rõ, vừa rồi anh chẳng hề thấy gì cả!"

Nhìn cô gái vừa khôi phục lại khí chất mạnh bạo, Bạc Dạ Bạch bình tĩnh nói: "Vừa nãy, đại tiểu thư quay lưng lại phía tôi, tôi tất nhiên chẳng nhìn thấy gì cả."

Nghe thấy vậy, Trì Vi lặng yên thở ra một hơi, đồng thời cũng nghe thấy tiếng hắn hững hờ nói: "Chỉ là không biết, trước đây đã từng nhìn thấy....Thì nên làm như thế nào đây?"

"Trước đây đã từng nhìn thấy sao?"

Trì Vi nhất thời không quan sát, theo bản năng hỏi.

Chợt, cô bất chợt nhớ ra điều gì đó, ý nghĩ vừa lóe lên vụt qua, nhanh đến mức không thể nắm bắt được.

Cùng lúc đó, Bạc Dạ Bạch chậm rãi cúi người, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, hoàn toàn có thể nghe được tiếng hô hấp khe khẽ của nhau: "Trước đây lúc nào, đại tiểu thư không phải nên là người biết rõ nhất hay sao? Hay là, cần tôi giúp tiểu thư về nhà suy nghĩ một hồi..."

Trong nháy mắt, mắt cô trừng lớn, khóe mắt lập tức chuyển hồng, để lộ dáng vẻ tức giận, không nhịn được căm hận mắng người đàn ông trước mặt: "Bạc Dạ Bạch, anh thật khốn nạn!"

Bạc Dạ Bạch nét mặt vẫn hết sức thản nhiên, lãnh lạnh nói một lời: "Đại tiểu thư, ta chỉ là đang nhắc cho cô nhớ về chuyện cũ."

Trì Vi lúc đầu còn hiểu lầm, cho rằng hắn tìm mọi cách cố ý để buộc bản thân cô phải khóc, cứ nghĩ hắn đang lo lắng cho cô, cũng vì vậy mà tâm tình có chút cảm động.

Nhưng chớp mắt, lời hắn nói thật sự rất tàn nhẫn, rõ ràng là đang đem cô ra trêu đùa!

Càng nghĩ càng thấy tức giận, càng lúc càng cảm thấy oan ức, cùng cánh tay trái hết sức đau đớn, vào lúc này không còn chút cảm giác, đôi mắt ngấn nước sáng như sao, vẫn còn ướt nhẹp, không khỏi khiến cho người khác cảm thấy xót xa: "Anh nhất định phải bắt nạt tôi bằng được như thế sao?"

Anh...A!"

Lời còn chưa nói hết, Bạc Dạ Bạch đột nhiên cúi đầu, chạm vào môi cô.

Trong tình huống này, Trì Vi nhất quyết không thể nào để người đàn ông nà tùy ý, không ngừng giãy dụa, trong đầu không ngừng nguyên rủa, hắn chính là một tên mặt người dạ thú!

Gặp chuyện với Lê Bắc Thành là một chuyện lớn, khiến cô nhất thời bài xích chuyện quan hệ...Hắn lại một lòng không đếm xỉa đến cảm giác của cô, không ngừng bắt nạt cô bằng được!

Bởi vì tâm tình không tốt, lại thêm cô không ngừng vùng vẫy, trong lúc không chú ý, nhất thời cánh tay của Bạc Dạ Bạch đưa lên, vô tình chạm vào cánh tay trái đang bị trật khớp của cô.

"Răng rắc..."

Chỉ một giây, chẳng hề có sự chuẩn bị nào, chỉ nghe thấy tiếng xương gãy, Trì Vi nhất thời cảm thấy toàn cánh tay đau đớn, tê rần, mất đi cảm giác.

Còn chưa kịp phản ứng, con đau đớn đã vội tàn đi, phảng phất dường như chỉ là ảo giác.

Bạc Dạ Bạch khẽ rời môi cô, về mặt bình thân, không ám chút tình dục, nhìn vào cánh tay trái của cô:

"Đại tiểu thư đừng động dậy, vết thương còn đau không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ chữa khỏi bệnh tim cho anh!

Editor: Waveliterature Vietnam

Trì Vi ngẩn người, trấn tĩnh một hồi: "Không thể nào không đau được..."

Thử cử động cánh tay trái, rõ ràng đã khôi phục bình thường, Trì Vi cảm thấy có chút thần kỳ, nửa tin nửa ngờ, vừa thăm dò hỏi: "Lão sư, anh hôn tôi...Thật sự là đang cố ý khiến tôi phân tán sự chú ý?"

Đối với mấy lời này, Bạc Dạ Bạch không hề phủ nhận, nhàn nhạt phủ nhận: "Băng bó lại mặc dù không khó, chỉ là lo rằng đại tiểu thư sẽ rất đau, nếu như để cô biết, nhất định sẽ không chịu phối hợp."

"Lão sư, anh còn tinh thông y thuật."

Không nhận được nói tiếp, Trì Vi tiếp tục cử động cánh tay trái, tất nhiên còn có một chút không thoải mái.

Thế nhưng nếu so sánh với lúc trước, tay đau đến mức không thể nhấc lên, quả thực khác nhau một trời một vực!

"Không hiểu."

Không ngờ, Bạc Dạ Bạch thuận miệng hạ xuống một chữ, trầm mặc trong nháy mắt, bình tĩnh nói thêm một câu: "Bệnh lâu thành lương y."

Về mặt Trì Vi hơi thu lại, nghĩ đến sức khỏe người đàn ông này vốn đã không tốt, bởi vậy lâu dần, có thể hiểu được một chút ý thuật đơn giản.

Suy nghĩ một lúc, Trì Vi trong lòng bỗng cảm thấy có chút khó chịu, liền nghĩ tới điều gì đó.

"Lão sư, anh làm cái gì vậy?"

Chỉ một khắc tiếp theo, cơ thể cô đột nhiên bị nhấc bổng, người đàn ông vững vàng ôm lấy cô với tư thế như công chúa, khiến cô không khỏi cảm thấy thoải mái.

Cần như là cùng lúc đó, Trì Vi theo bản năng vòng hai tay lên cổ người đàn ông, sau đó liền nghĩ đến muốn xuống: "Tôi hiện tại đã có thể đi lại rồi, không cần ôm ta như vậy đâu! Lão sư, sức khỏe của anh..."

"Đại tiểu thư không hề nặng, không thành vấn đề."

Bạc Dạ Bạch bình tĩnh nói, ôm lấy cô chậm rãi xoay người, hướng về cánh cửa để rời đi.

Lúc đầu, Trì Vi còn cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của hắn, nghe thấy lời này liền gian xảo hỏi: "Ý của lão sư là muốn nói, nếu như tôi nặng hơn một chút, nhất định sẽ không ôm tôi?"

Cảm nhận thấy người con gái trong lòng có chút nhẹ cân, giống như lông vũ vậy, giọng nói hắn bỗng chìm xuống: "Đại tiểu thư thể trọng hơi gầy, có thể nặng hơn một chút nữa."

Phạm là phụ nữ, căn bản hơn nửa trong số đó đều thích đàn ông khen họ gầy, Trì Vi cũng không phải là ngoại lệ, mỗi cô khẽ cong lên xinh xắn: "Tất nhiên là không được rồi! Tôi còn muốn diễn kịch, nhất định phải khống chế cân nặng của bản thân..."

Diễn kịch?

Nghĩ đến Trì Vi đang theo học tại Học viện ngôi sao.

Chỉ có điều, gia thế của cô không nhỏ, không nhất thiết phải tiến phải lùi giải trí, càng không cần phải tiêu tốn ba năm học đại học!

Tựa sát vào người đàn ông, rời đi khỏi căn phòng tràn đầy đáng sợ, trải qua chuyện kinh hồn như vậy, Trì Vi hẳn đã lo lắng quá đến mức mất tập trung.

Mặt khác, cũng có thể là bởi vì gào khóc một hồi, đã thế Bạc Dạ Bạch còn bồi thêm vài câu, dĩ nhiên tâm trạng cũng tốt lên, không còn bàng hoàng lo sợ nữa, mọi suy nghĩ tiêu cực cũng dần tiêu tan!

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, cảm người đàn ông thon gầy, tướng mạo hoàn mỹ như ngọc, đương nhiên là một cây chi lan Ngọc Thụ trong truyền thuyết.

"Lão sư, cảm ơn anh."

Trong lúc giật mình, Trì Vi nhỏ giọng nói chuyện, cũng không hề quan tâm người đàn ông này có nghe được lời cô nói hay không.

Một đời này, cô ít khi nợ ai, cho nên căn bản số lần nói cảm ơn đương nhiên rất ít.

Cũng bởi vậy mà sau khi nói cảm ơn, có chút cảm thấy ngượng ngùng, cúi sâu đầu áp vào ngực người đàn ông.

Bạc Dạ Bạch ôm cô xuống lầu, nghe thấy lời cảm ơn của cô, cũng chỉ thuận miệng nói ba chữ:

"Không cần khách khí."

Không để tâm thái độ của người đàn ông vô cùng lãnh đạm, Trì Vi bắt đầu cảm thấy không thể nào thốt ra thêm lời nào nữa.

Sau đó, khi kề sát lồng ngực người đàn ông, nghe trái tim hắn đập loạn xạ "Phù phù..." cô vội nhảy xuống, ánh mắt sáng rực, kiên định nói.

"Lão sư, đừng ép bản thân quá lao lực, có tôi ở đây...Sau đó, tôi nhất định sẽ tìm bác sĩ tốt nhất, nổi tiếng nhất trong lĩnh vực này, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh của anh!"

Cô bỗng nhiên thốt ra một lời thề son sắt.

Lần này, ánh mắt Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt, nghe cô nói vài câu.

Cô gái này còn quá trẻ, lời nói ra đều là ngây thơ đơn thuần, căn bản đều chưa hiểu hết chuyện đời vốn dĩ tàn nhẫn!

Đêm khuya trên biển, du thuyền chậm chậm lướt đi, tạo ra từng đợt sóng lớn.

Đối với thế giới thượng lưu này, Nguyễn Nguyễn luôn cảm thấy không hề thích thú, một mặt là bởi vì thân phận của cô không giống với tất cả mọi người ở đây, hơn nữa cũng cảm thấy không thích hợp với bản thân...Mặt khác, những người này đều mang trên mình một tấm mặt nạ, cất giấu đi toàn bộ tâm tình, cảm giác không có gì là chân thực.

Chỉ là bởi A Tầm và Vi Vi lo sợ bản thân nhầm lẫn, ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên đi đâu cũng đều muốn mang cô theo.

Ngay từ lúc còn ở trại trẻ mồ côi, cô đã sớm biết về ngoài của bản thân hết sức tầm thường, lại nhìn cô về hơi mập một chút, nếu nói là nổi trội thì cũng chỉ có thể đem thành tích học tập ra để so sánh.

Bất ngờ, cô lại có thể quen biết hai người bạn tốt này, đây thật sự là may mắn lớn, thật không thể nào từ chối thành ý của họ.

Trước đây không lâu, Vì Vì dẫn Bạc Dạ Bạch lên trên lầu nghỉ ngơi, bản thân thật sự cũng không biết khiêu vũ, đành nói với A Tầm là muốn ngắm biển, nên một mình ra bên ngoài.

Phía sau du thuyền có rất ít người lui tới, ánh đèn cũng chỉ chiếu xuống một vài mảng nhỏ.

Nguyễn Nguyễn dựa vào thanh chắn, nhìn xa xa xuống bờ biển.

Đầu mùa đông, gió biển thổi mái tóc dài của cô bay phát phơ, đồng thời cũng mang theo hơi lạnh thấu xương.

Lấy điện thoại di động ra, muốn chụp một vài bức ảnh.

Cũng chính lúc này, điện thoại bỗng gửi đến một tin nhắn mới, người gửi tên là (Bang chủ), vội vã mở ra xem nội dung bên trong.

(A Nguyễn, mấy ngày trước rõ ràng tôi đã nhắc nhở rằng tối nay có trận bang phái Đoạt Bảo, cùng bang phái khác giao chiến một trận, tại sao cô lại không xuất hiện? Bang phái chúng ta vốn đã ít người, người hỗ trợ cũng rất khan hiếm, hôm nay chúng ta suýt chút đã có thể thắng, cô thật sự khiến chúng tôi thua thảm hại rồi!)

Nguyễn Nguyễn ngẩn người, chỉ là bản thân có chút rảnh rỗi, tính cách cũng phần nào khép kín, nên đã tải một game online có tên (Thiên hạ mỹ nhân) về để giết thời gian.

Ở trong game này, cô tên là (A Nguyễn cô nương), phụ trách công việc phụ trợ, đồng thời cũng tham gia một bang phái...mấy ngày nay, bận rộn với chuyện học hành, không thể sắp xếp được thời gian, nên không có thời gian để thư giãn.

Vội vã soạn một tin nhắn nói xin lỗi đối phương.

"Phù phù..."

Bỗng dưng, trước mắt một vệt bóng đèn rơi xuống, mắt hút trong mặt biển!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Nguyễn Nguyễn chủ động đưa tay nắm lấy tay người đàn ông: ❖Trước đây tôi đã từng gặp anh..."

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong phút chốc, đồng tử của Nguyễn Nguyễn co rút lại, còn chưa kịp gửi tin nhắn đi, hai tay ôm lấy thân mình, cẩn thận nhón chân lên, sợ hãi nhìn xuống phía bên dưới mặt biển.

Nếu như thứ cô vừa nhìn thấy không phải là ảo giác thì rõ ràng vừa rồi có người rơi xuống biển!

Bởi vì đây là buổi tiệc hóa trang, chủ yếu là để người ta ngắm cảnh du ngoạn, cho nên du thuyền chạy hết sức chậm rãi.

Cho nên, nếu thật sự có người không cẩn thận rơi xuống biển, chỉ cần biết bơi một chút, thì tất nhiên sẽ có thể sống sót.

Nghĩ vậy, Nguyễn Nguyễn định gọi cho người cứu trợ.

Đúng lúc này, cô nhìn xuống, đồng thời nhìn thấy một ánh mắt.

Chỉ nhìn thấy từ mặt biển đánh "Rầm..." một tiếng, một người đàn ông nhô lên mặt biển, giống như tiên cá vậy, cả người hần đều ướt đầm, từng chút, từng chút một bơi hướng về phía du thuyền.

Nhìn thấy Nguyễn Nguyễn ở trên du thuyền, người đàn ông tùy ý nói, lời nói ra mất phần bị gió biển lấn át: "Tiểu mỹ nhân, có thể giúp tôi một chút không? Tôi không cẩn thận rơi xuống biển..."

Nhìn thấy tình cảnh của người đàn ông, rõ ràng đang gặp nguy hiểm, Nguyễn Nguyễn đáp lại theo bản năng: "Anh gắng cầm cự một chút, tôi đi gọi người đến giúp."

"Không cần, cô giúp tôi một chút là được!"

Lệ Bắc Thành thuận miệng nói, mặc cho sóng biển lạnh đến thấu xương, tuy nhiên hắn đã từng được huấn luyện trong quân đội, so với hiện tại còn khổ cực gấp mấy lần, từ lâu đã nắm chắc kỹ năng sinh tồn!

Nhìn thấy người đàn ông này có vẻ rất thành thạo, điêu luyện, Nguyễn Nguyễn chần chờ dò xét một hồi, nhìn thấy một sợi dây thừng gần đó.

Trong nháy mắt, cô cầm lấy dây thừng buộc vào rào chắn, sau đó đưa đoạn dây còn lại về phía người đàn ông... Lập tức, Lệ Bắc Thành nhanh chóng nắm lấy, cử động thoăn thoắt leo lên du thuyền, hai tay ôm được phao cứu sinh.

"Tay của cô, giúp kéo tôi lên."

Lệ Bắc Thành cả người mất bình tĩnh, hai tay từ lâu đã tê lạnh đến mức đông cứng lại, nhất thời hô hấp cũng khó khăn.

"Anh..."

Qua ánh đèn mờ, Nguyễn Nguyễn thấy rõ tướng mạo bất kham của người đàn ông, chỉ là cảm thấy hình ảnh này có chút quen thuộc từ lâu, giờ khắc này bỗng lóe lên trong đầu cô.

Đúng lúc này, bàn tay người đàn ông với tới tìm sự giúp đỡ, lạnh đến mức đóng băng, lập tức nắm lấy tay Nguyễn Nguyễn.

Thân thể Nguyễn Nguyễn cứ thế run lên, cảm giác người đàn ông này lạnh như núi tuyết, dùng hết sức lực, lời hấn từ bên dưới lên.

Cuối cùng, Lê Bắc Thành bò lên trên, sau đó dùng sức nhảy sang.

Động tác này của hắn khiến cho Nguyễn Nguyễn hơi bất ngờ, chân lão đảo, suýt chút nữa đã ngã chống vó.

Đúng lúc này, Lê Bắc Thành tiện tay ôm lấy eo Nguyễn Nguyễn: "Tiểu mỹ nhân, cẩn thận a!"

Sau khi đứng vững, Nguyễn Nguyễn mới định thần lại, cô chưa bao giờ ở tiếp xúc gần như vậy với một người đàn ông, vội vã đưa tay đẩy hắn ra: "Cảm ơn..."

Sau khi màn "Mỹ nhân cứu anh hùng" kết thúc, Lê Bắc Thành mới có thời gian đánh giá cô gái trẻ trước mặt.

Chỉ là cô gái này nhan sắc bình thường, khiến người khác không có nhiều ấn tượng, đơn giản chỉ cảm thấy có chút thanh tú, cũng có thể nói có một phần xinh đẹp!

"Tôi nên cảm ơn cô mới phải, lúc rời đi, cô hãy tìm quán gia nhà họ Lê, nói với họ rằng tôi dặn dò chuẩn bị một phần quà cảm ơn! Đương nhiên, cô thích gì, cứ việc nói, lấy danh nghĩa của tôi để nhận..."

Đôi dãi với phụ nữ, xưa nay Lê Bắc Thành đều rất hào phóng, huống hồ cô gái trẻ này vừa nảy đã giúp đỡ hắn, tất nhiên phải tạ lễ lớn!

Nói xong, hắn nhận ra cô gái này đang nhìn mình không chớp mắt, bên trong ánh mắt ấy có cả nỗi khiếp sợ, hoài niệm và vui mừng.

Hắn đã nhìn qua vô số cô gái, đương nhiên có thể dễ dàng biết được tâm trạng của đối phương.

Chỉ tiếc rằng, đối với nữ nhân mà nói, chỉ có thiên kim nhà họ Trì mới là con mồi lớn, mới khiến hắn cảm thấy hứng thú!

Có lẽ là bởi lần đầu có cảm giác này, còn chưa có được Trì Vi, hắn lại gặp phải cô gái này...Tuy nhiên, cô gái trẻ này lại quá mức bình thường, không thể nào khiến hắn để tâm!

Nhìn thấy Lê Bắc Thành xoay người bước đi, Nguyễn Nguyễn đột nhiên chủ động đưa tay ra, nắm lấy tay người đàn ông trước mặt: "Anh là... Nhị thiếu gia nhà họ Lê?"

Cô hỏi, từng câu từng chữ thốt ra mang theo sự lo lắng thấp thỏm.

Nghe vậy, Lê Bắc Thành không kiên nhẫn, quay đầu lại nhìn cô: "Có chuyện gì sao?"

Nguyễn Nguyễn bỗng rướm nước mắt, không khác nào một đứa trẻ, âm thanh phát ra hết sức nhỏ, giọng ảm áp: "Tôi trước đây đã từng gặp anh..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Cảm ơn ông trời, một lần nữa để con gặp lại ân nhân!

Editor: Waveliterature Vietnam

Đối với kiểu nhận người quen này, thật sự đã rất nhàm chán, Lê Bắc Thành dứt khoát rút tay về, tách khỏi tay cô.

Thấy vậy, Nguyễn Nguyễn có chút luống cuống, đột nhiên cảm thấy hết sức căng thẳng: "Anh có phải trước đây đã từng đến trại trẻ mồ côi?"

Về chuyện này, thật sự chẳng có gì là kỳ lạ, nhà họ Lê trước giờ luôn quan tâm đến chuyện làm việc thiện, trong đó bao gồm cả việc giúp đỡ cô nhi, chuyện này rõ ràng ai ai cũng đều biết.

Lê Bắc Thành dừng lại vài giây, thuận miệng trả lời qua loa: "Đúng vậy, tôi đã từng đến đó. Có chuyện gì sao?"

Hồi trước, lúc cha mẹ còn sống, trong một lần đã tình cờ mang theo ba anh em, đến một vài trại trẻ mồ côi.

Đi theo lúc đó còn có Tiểu Thúc, là đứa con nhỏ nhất của ông nội, còn cha hắn cũng chỉ là đứa trẻ cùng cha khác mẹ.

Nói đến mẹ của Tiểu Thúc, khi biết ông nội lấy thêm vợ bé, chẳng dám nghĩ một ông lão như vậy lại còn có thể có con!

Chuyện như vậy xảy ra thật không khỏi khiến người khác bất ngờ, đặc biệt tuổi tác của Tiểu Thúc cũng chỉ vòn vẹn lớn hơn có hai, ba tuổi Lê Trường Phong.

Sau đó, cha mẹ gặp nạn qua đời, sau khi ông nội ổn định lại mọi chuyện, công ty hơn nửa đều giao lại cho anh trai quản lý, còn lại đều dành cho Tiểu Thúc.

Ba anh em bọn họ, tuy rằng cùng với Tiểu Thúc lớn lên, chỉ có điều, ngay từ nhỏ Tiểu Thúc thân đã mang bệnh, ai cũng đều muốn xa lánh, cho nên ấn tượng cũng không hề sâu sắc!

Hiện tại, Tiểu Thúc cùng với ông nội sống ở nhà cũ, quan hệ với bên ngoài vẫn rất tốt.

"Không có chuyện gì cả, tôi chỉ là nhất thời..."

Nguyễn Nguyễn lắc đầu, đôi mắt sáng rực nhìn Lê Bắc Thành, trong lòng không ngừng vui mừng.

Chỉ là Lê Bắc Thành không có đủ kiên trì, không muốn lãng phí thêm thời gian, xoay người nhanh chân rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Lê Bắc Thành, Nguyễn Nguyễn không hề muốn dây dưa đuổi theo, hai tay đan vào nhau, quay về nhìn vào bóng đêm mặt mờ, thành kính nhìn lên bầu trời: "Cảm tạ trời cao, đã cho con có thể được gặp lại ân nhân một lần nữa!"

Đối với ân nhân của mình, cô không hề có ý định tiếp cận gì khác, chỉ cần nhìn từ xa, đã cảm thấy rất mãn nguyện.

Chốc lát, khi hình ảnh người đàn ông biến mất, Nguyễn Nguyễn khẽ mỉm cười, lúc này mới nhớ đến chuyện gửi tin nhắn cho bang chủ.

(Bang chủ, thành thật xin lỗi, mấy ngày nay tôi có việc, thật sự không thể sắp xếp được thời gian. Rất xin lỗi, vì tôi mà bang phái chịu tổn thất lớn, sau này nhất định sẽ lấy công chuộc tội, dần dần bù đắp.)

Gửi xong tin nhắn, Nguyễn Nguyễn nghĩ tới ân nhân, liền lên mạng tìm hiểu một chút.

Rất nhanh, tin tức về nhà họ Lê ngay lập tức hiện lên.

"Lê Bắc Thành... Thì ra, đây chính là tên của ân nhân!"

Trên đường trở về phòng, cô cứ như vậy, đầu tựa vào ngực người đàn ông.

Cho đến khi được đặt lên tận giường.

Trì Vi lúc này mới ngẩng đầu, thoáng nhìn người đàn ông này đi vào phòng tắm, liền đưa tay sờ gò má của mình, đến giờ vẫn nóng ran.

Chỉ một lúc sau, Bạc Dạ Bạch cầm khăn mặt bước ra.

Đi đến trước mặt cô, hần cũng không hề mở miệng nói lời nào, trực tiếp đưa tay cời đồ trên người cô.

"Lão sư, anh muốn làm gì..."

Mất Trì Vi trừng lớn, chỉ vừa mới suy nghĩ lung tung thì một giây sau, chiếc khăn ẩm di chuyển đến vị trí cánh tay bị trật của cô.

"Trước tiên phải chườm nóng vết thương, sau đó mới có thể bôi thuốc được.

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt giải thích, nhìn cô đang cố né tránh ánh mắt, ngón tay dài gấp lại, gõ lên trán cô một cái: "Tuổi còn nhỏ, nhưng suy nghĩ cũng thật không trong sáng."

Nhất thời, Trì Vi ôm lấy trán, lông mi khẽ buông xuống, tự nhiên cảm thấy chột dạ: "Chuyện này cũng không thể nào trách tôi được, là vì lão sư đột nhiên cời đồ..."

Ánh mắt Bạc Dạ Bạch di chuyển, nhìn thân thể cô hết một vòng, hững hờ nói: "Hừm, cũng không thể trách tiểu thư, tối nay tôi sẽ quay lại. Liền giống với suy nghĩ của tiểu thư."

Vừa dứt lời, người đàn ông này quay người đi, chỉ để lại một câu lạnh nhạt: "Đại tiểu tư vẫn còn nhớ sẽ đáp ứng yêu cầu của tôi chứ?"

Đáp ứng yêu cầu. Lẽ nào ám chỉ... Buổi tối quay lại, ngoan ngoãn phục vụ hần!

Bỗng nhiên, Trì Vi như người vừa bừng tỉnh từ giấc chiêm bao, nghĩ đến sự việc tối nay mà hần nói đến.

Đúng lúc này, Bạc Dạ Bạch đang mặc áo tắm trên người, sau khi đối đầu với Lê Bắc Thành, toàn thân thật sự được mở mang không ít.

Giờ khắc này, hần cúi người, nhìn rõ cả thân thể như điêu khắc bên trong, dáng người không có điểm nào có thể chê được, cơ bụng cũng lúc ẩn lúc hiện, nhìn xuống cả sâu xa bên dưới, bao gồm cả vị trí kín đáo nữa.

"Oanh..." một tiếng, hai má Trì Vi ửng hồng, tim bắt đầu gia tăng tốc độ, đập kịch liệt, Bạc Dạ Bạch một mực không hề thay đổi nét mặt, tay vẫn để trên trán cô: "Đại tiểu thư, cô đang bị sốt sao?"

Vừa dứt lời, Trì Vi đứng phắt dậy, vội vã đẩy tay hần ra: "Không có, anh đừng đụng vào tôi!"

Chột, cảm thấy mình phản ứng hơi gay gắt, lộn xộn giả thích một lời: "Thật không nghĩ tới, Lê Yên Nhiên quả đã tính kế gài bẫy tôi! Lão sư, anh nghỉ ngơi nửa thôi, tôi đi tìm cô ta tính sổ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Anh ta mở tin nhắn ra: ❖Vi Vi, cô muốn lợi dụng Bạc Dạ Bạch thật sao.”

Editor: Waveliterature Vietnam

"Đại tiểu thư..."

"Lão sư, anh nhớ tới thay đổi y phục, đeo mặt nạ vào."

Không chờ người đàn ông kịp mở miệng, Trì Vi đã cắt ngang rồi chạy nhanh như trốn lao ra khỏi phòng.

Chỉ là khi cô cuồng quyết rời đi, điện thoại di động nhất thời vẫn ở trên giường, màn hình vẫn còn sáng, hộp thư đến hiện lên một tin nhắn chưa đọc.

Bạc Dạ Bạch cầm chiếc điện thoại lên, vừa mới để một bên thì bất ngờ ngón tay chạm vào màn hình, tin nhắn lập tức được mở ra.

Bất thành linh nội dung bên trong bức thư đập vào mắt.

(Vi Vi, cô hãy nghĩ lại một chút, nếu muốn lợi dụng Bạc Dạ Bạch, trước mặt mọi người sẽ phải thừa nhận mình bao dưỡng đàn ông. Đã thương địch thù một ngàn, tự tổn tám trăm, không đáng giá!)

Người gửi tin nhắn là A Tầm, tính theo thời gian thì chính là lúc Trì Vi đỡ bản thân lên lầu nghỉ ngơi.

Tầm mắt dừng lại ở hai chữ "Lợi dụng", đôi mắt ngưng tụ, trỗi lên một sự mờ mịt khó hiểu.

Cuối cùng anh tay tiện tay một chút, lặng yên xóa tin nhắn đi.

...

Trên đường bước xuống lầu, đầu óc Trì Vi mông lung mờ mịt.

Rõ ràng là muốn lợi dụng Bạc Dạ Bạch, đối phó với Trì An trước mặt mọi người... Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, trong nhừng giây phút vừa qua, cô đã bắt đầu từ bỏ tâm tưởng!

May rằng đó chỉ là một dao động nho nhỏ, lập tức cô lấy lại tinh táo để còn xử lý mọi việc.

Nhưng trong lúc này đây, cô không cách nào phủ nhận rằng Bạc Dạ Bạch đã cứu mình, có phần đền ân trả oán.

Cuối cùng... Trì Vi cắn môi, nghiêm túc nghĩ, quá mức thì sẽ bồi thường cho hán gấp bội!

Vì mất tập trung nên nhất thời Trì Vi không chú ý tới cô gái đang vội vã bước lên lầu, không cẩn thận hai người đã va phải nhau.

Ngay lập tức bốn mắt nhìn nhau hơi run run.

Trì Vi choáng váng, bởi vì nhận ra cô gái này không phải người ngoài nào khác mà chính là bạn gái hiện tại của Lê Trường Phong, Trì Vị Văn, một diễn viên điện ảnh đang "hot".

Còn Trì Vị Văn cũng kinh ngạc không kém với cô gái có khuôn mặt xinh đẹp hút hồn người kia, tuy rằng bước chân vào làng giải trí đã lâu, tận mắt chứng kiến biết bao vẻ đẹp quyến rũ nhưng vượt qua cô gái này, đã ít lại càng ít hơn!

Trong vài giây ngắn ngủi, hai người đều có chút suy nghĩ, mặt ngoài không thể hiện chút nào.

"Diễn viên Trì, may mắn được gặp cô."

Nhân nhật gọi tên, gặp được vị hôn thê của Lê Trường Phong, nội tâm Trì Vi vẫn không hề gợn sóng.

Tự nghĩ mình nổi tiếng, bị cô gái này nhận ra, Trì Vị Văn không chút ngạc nhiên, chỉ gật đầu khẽ mỉm cười: "Xin lỗi, không cẩn thận đụng phải cô, tôi còn có chút việc gấp."

Trì Vi tỏ ra là đã hiểu, hơi nghiêng đầu nhường đường, nhìn Trì Vị Văn tiếp tục bước lên lầu, trong tay còn cầm điện thoại nghe: "Bây giờ Yên Nhiên ra sao rồi. Cuối cùng người kia là ai mà lại chọc cô ấy đến phát bệnh, lập tức phải người đi tìm, để hán trả giá!"

Lê Yên Nhiên phát bệnh.

Đầu tiên Trì Vi ngăn người ra, nghĩ lại thì thân thể Lê Yên Nhiên không được tốt, hình như là bị hen suyễn.

Nhéch bờ môi, Trì Vi cảm thấy đúng là báo ứng, còn chưa nghĩ ra nên tính nợ với cô ta thế nào, ngược lại đã tự dẫn vật mình!

Nghĩ như vậy thật muốn cảm tạ kẻ cầm đầu.

Một lần nữa về đến đại sảnh, cô lễ vì Lê Yên Nhiên phát bệnh, vẫn không hề lộ diện, mọi người vẫn ăn uống náo nhiệt, cũng không ít người ra ngoài đứng trên du thuyền ngắm biển.

Trì Vi nhìn quanh một vòng vẫn không nhìn thấy A Tầm và Nguyễn Nguyễn đầu, mọi người liên tục nhận ra Trì Vi, liền muốn trò chuyện tạo dựng quan hệ.

Cũng may vì khí chất băng giá của cô, luôn luôn biểu lộ sự cao quý, không khác nào một nàng công chúa kiêu sa không thể nào với tới nên làm không ít người bỏ đi ý nghĩ đó.

Cô nhớ đến cách đây không lâu Lê Bắc Thành đã nhảy xuống biển, không biết hiện tại ra sao.

Lo lắng sẽ có án mạng, theo bản năng Trì Vi rời khỏi đại sảnh bước ra bên ngoài du thuyền.

Xa xa một mảng sáng sủa ở phía trước có mấy nhóm bạn đang đứng.

Trì Vi vừa mới bước lên thì tình cờ trông thấy Cung Tinh Tầm cùng một người khác đang cãi vã cái gì đó.

Định thần nhìn lại, không phải Cung Trân Trân thì có thể là ai.

Chỉ cần vừa nghĩ cô cũng đoán được nguyên nhân, chính là cô làm Cung Trân Trân mất mặt trước mọi người, vạch trần Nữ hoàng Hoa hồng của cô ta chỉ là hàng nhái, A Tầm là người của Cung gia nhưng lại bắt công với cô ta giúp đỡ mình, khẳng định cô ta rất tức giận.

Lại nhớ tới không chỉ một lần, mà rất nhiều lần A Tầm nói rằng quan hệ của mình và Cung Trân Trân không hề hòa thuận.

Đang định mở miệng gọi thì đột nhiên Cung Tinh Tầm xoay người đi, không muốn tiếp tục dây dưa cùng Cung Trân Trân, lập tức ánh mắt hai người đối diện nhau!

Về mặt Cung Tinh Tầm chậm lại, nghĩ Trì Vi lên lầu trước, lo lắng gọi điện thoại không tiện nên đã gửi đi một tin nhắn, không ngờ cô vẫn chưa hề trả lời.

Giờ khác này nhìn thấy Vi Vi, muốn tiếp tục khuyên cô một cái, thay đổi kế hoạch cố chấp của mình.

Ở phía sau, Cung Trân Trân không có liếc về Trì Vi, mà một lòng oán độc trừng mắt nhìn bóng lưng Cung Tinh Tầm, xung quanh có ai chú ý không.

Bỗng dưng cô bước về nhanh về phía trước, bỗng nhiên giơ tay đẩy một cái.

Trì Vi đã nhìn thấy rõ nên đột nhiên đồng tử co rụt lại, lo lắng gọi to: "A Tầm, cẩn thận phía sau!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Cô xoay người nhảy xuống biển sâu: Hắn không biết bơi, hắn sẽ chết...”

Editor: Waveliterature Vietnam

Tình hình xảy ra đang vô cùng nghiêm trọng, Cung Trăn Trăn đã mạnh mẽ đẩy một cái.

Bị đẩy một cái như thế Cung Tinh Tầm không kịp phản ứng, đủ sức thì không nói, nếu không thì chắc sẽ đâm khòì hàng rào bảo vệ rồi rơi xuống biển sâu!

Tri Vi vẫn còn lo lắng việc Lệ Bắc Thành nhảy xuống biển đến nay vẫn không chút tăm tích, lẽ nào đã có án mạng.

Khi nãy Bạc Dạ Bạch có giải thích hắn là quân nhân, biết bơi là lẽ thường tình, căn bản sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng A Tầm không giống vậy, dù có biết bơi thì đến cùng cũng là thân con gái, thể lực vẫn yếu hơn, thật khiến người ta phải lo lắng.

Trong sự hoảng hồn của Tri Vi Cung Tinh Tầm cũng đã nhận ra được điều gì không đúng ở phía sau, đôi mắt đột nhiên nhắm mắt, theo bản năng xoay người lại.

Cuối cùng thì đột nhiên có một bóng người thon dài, không biết từ nơi nào bay ra, che chở cho

Cung Tinh Tầm ở phía sau. "Tinh Tinh... Tôi bảo vệ cho anh..."

Bỗng dưng, nghe được một giọng nam quen thuộc, thân thể Cung Tinh Tầm run lên.

Khoảnh khắc tiếp đó cô quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của Cung Trăn Trăn cùng với người thay thế đang va trúng hàng rào, rơi thẳng xuống biển sâu!

Cung Tinh Tầm đã nhìn thấy rõ dáng dấp của người đang rơi xuống biển, tim đập, mắt chớp kêu lên:

"Cung Mặc!"

Cung Mặc.

Nghe vậy Cung Trăn Trăn mới nhận ra mình đã đẩy sai người, đặc biệt người này không phải là ai khác mà chính là cậu chủ thứ tư nhà họ Cung, Cung Mặc, cả người như run rẩy như rơi xuống vực sâu.

Sao lại thế... Tại sao bản thân lại tự tay đẩy Cung Mặc rơi xuống biển sâu!

Cung Mặc là người thừa kế duy nhất, đối với Cung lão gia là đứa cháu đích tôn yêu quý, sự tồn tại của anh ấy giống như vận mệnh Cung gia.

"Trời ơi! Ai đang rơi xuống biển Nhanh chóng phái người xuống cứu mạng đi.."

Nhận thấy có chuyện xảy ra, xung quanh có rất nhiều người chậm rãi tiến lên tụ tập.

Lúc này Tri Vi mới hoàn hồn, nhanh chân bước lên, đang muốn an ủi A Tầm một cái.

Nhưng chưa kịp đợi nghiêm nhiên Cung Tinh Tầm cười áo khoác né một cái, không chút do dự bay qua hàng rào chắn, nhảy ngay xuống biển sâu!

"A Tầm, anh làm cái gì vậy."

Sợ hãi tột độ, Tri Vi vội vã kéo Cung Tinh Tầm lại, ngăn cản hành vi tự làm hại mình này!

"Vi Vi, buông tay! Cung Mặc không biết bơi, hắn sẽ chết mất a..."

Vừa nói Cung Tinh Tầm vừa bỏ qua sự can ngăn của Tri Vi, quay về phía biển sâu và nhảy xuống.

"Lại có người nhảy xuống! Hình như là ngũ thiếu gia nhà họ Cung..."

Nếu như nói nhìn thấy sự việc Cung Mặc rơi xuống biển thì chỉ có mỗi Tri Vi.

Như vậy, Cung Tinh Tầm nhảy xuống biển, được mọi người tận mắt chứng kiến, từng người từng người thốt lên bất ngờ.

"A Tầm..."

Tri Vi không thờ được, nhìn biển sâu mênh mông, nhất thời thấy luống cuống đến cực điểm.

Bên tai cô mọi người không ngừng bàn tán, mọi thứ nhất thời rất hỗn loạn và ồn ã.

"Câm miệng. Người đâu. Có xuống cứu giúp hay không!"

Trong lúc giạt mình Tri Vi nắm chặt hai tay, lạnh lùng quát lớn.

Chung quanh tất cả mọi người đều yên tĩnh nháy mắt.

Lập tức có nhân viên trên du thuyền đến cẩn thận từng li từng tí nói: "Đã phái người xuống đó, chắc chắn sẽ không sao..."

Có lẽ là bị dọa đến mức lo lắng nên cái trán của Tri Vi mơ hồ đau.

Ở cõi đời này, người cô quan tâm rất ít, A Tầm cũng là một trong số đó, có tầm quan trọng rất lớn, quyết không được phép xảy ra chuyện!

"Tại sao lại là Cung Mặc. Không thể... Chuyện này không thể nào! Hần ngu si như vậy nên chờ ở Cung gia, không thể ra ngoài! Đứng, hẳn không phải là Cung Mặc, tuyệt đối không phải..."

Cách đó vài bước chân, Cung Trân Trân bị dọa đến sợ trắng cả mặt, không ngừng tự lẩm bẩm.

Tri Vi nghiêng đầu ngó nhìn kẻ cầm đầu này, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm, từng bước tiến lên trước.

Thấy vậy đồng tử Cung Trân Trân đột nhiên co rút, thể hiện mấy phần khủng hoảng, đang định mở miệng: "Cô..."

"Đứng..."

Tri Vi giờ tay ra tát một cái trên mặt Cung Trân Trân, cắt đứt lời muốn nói còn lại của cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Cung Mặc, tứ thiếu gia nhà họ Cung, trời sinh làm kẻ ngu si

Editor: Waveliterature Vietnam

Tự nhiên bị đánh Cung Trân Trân bùng gồ má đau đón rít gào: "Tri Vi, người dựa vào cái gì mà đánh ta."

"Chính là người mua phải nước hoa giả, cố tình muốn tìm người làm vỡ để chuộc lợi, không chỉ không biết mất mặt mà còn muốn hại chết A Tầm! Hành động khi nãy của người đủ để tạo thành tội cố ý mưu sát người, chờ bị ngồi tù đi!"

Nghe thấy từng câu chữ chắc nịch của cô về mặt Trân Trân lập tức biến đổi, miệng ngừng đầu khầu.

"Cái gì mà ý định mưu sát. Cô đừng nói hươu nói vượn! Tôi chỉ muốn dạy dỗ cho Cung Tĩnh Tầm một chút..."

Nói vậy nhưng trong lòng Cung Trân Trân cảm thấy không chắc chắn, chân dưới đứng không vững.

Tri Vi không mang theo điện thoại di động. Cô không thèm nhìn Cung Trân Trân biện bạch, ngược lại còn quay về phía nhân viên tạp vụ mở miệng: "Báo cảnh sát!"

"Không được phép báo cảnh sát! Không một ai được phép báo cảnh sát..."

Cung Trân Trân hoảng hốt nhìn một vòng xung quanh, sợ sệt nếu như thật sự phải ngồi tù.

Vừa nãy chỉ là cô tức giận, đầu óc nóng lên nên mới làm ra hành động kích động Tri Vi!

Cung gia người nổi đời không nhiều, hầu như tất cả đều là thiên kim, ngoại trừ người đàn ông tên Cung Mặc này thì cũng chỉ sót lại Cung Tĩnh Tầm.

Cho tới nay Cung Tĩnh Tầm cùng những người chị em của mình không hề hòa thuận, nhưng mâu thuẫn to lớn nhất vẫn là với Cung Trân Trân, hai người vẫn thường luôn tranh cãi!

Hơn nữa đêm nay anh ấy còn giúp Tri Vi đối phó với mình, khiến bản thân mất hết mặt mũi, làm sao nuốt xuôi cơn giận này đây.

Cô biết Cung Tĩnh Tầm biết bơi, xung quanh còn du thuyền còn có công nhân viên, chỉ cần cầu cứu đúng lúc, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy nhiên vào đầu mùa đông nhiệt độ biển sâu dưới 0 độ, chắc chắn anh ta sẽ không chịu được...

Không ngờ Cung Mặc đột nhiên xuất hiện, còn thay thế Cung Tĩnh Tầm nhảy xuống biển!

Cung Mặc là một kẻ ngu si, rõ ràng trí thông minh thấp như vậy nhưng lại cố gắng che chở cho Cung Tĩnh Tầm, thực sự không thể nghĩ ra được chuyện này.

Bây giờ hai người đều rơi xuống dưới biển không rõ sống chết, Cung Trân Trân vừa ảo não vừa hối hận.

"Mau nhìn đi, có người ở đó!"

Vừa vào lúc này đột nhiên có người kinh ngạc thốt lên.

Tri Vi không thèm dạy dỗ Cung Trân Trân, vội vã quay lại nhìn phía dưới.

Kia là Cung Tĩnh Tầm đang kéo một người đàn ông hôn mê, ở đó còn có mấy người tiếp ứng, cuối cùng cũng lên du thuyền.

"Cung Mặc... Người tình lại đi... Không được xảy ra chuyện gì..."

Cung Tĩnh Tầm thả Cung Mặc xuống, không ngừng nhấn trên lồng ngực, cố gắng giúp anh ta tỉnh lại.

Nhưng mà thời gian trôi vẫn không có động tĩnh gì.

Cung Trân Trân sợ đến mềm nhũn cả hai chân, dĩ nhiên lập tức ngồi co quắp dưới đất!

Tri Vi tiếng lên, nhìn người đàn ông đang nằm dưới đất, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, hai con mắt nhắm chặt, yên tĩnh nằm ở nơi đó.

Mọi người xung quanh tụ lại lăm bóng đổ xung quanh, nhất thời cô không thấy rõ dung nhan của anh ta.

Ở trong ký ức, Trì Vi rất ít khi thấy A Tầm quan tâm một người như vậy.

Người này tên là Cung Mặc, tứ thiếu gia nhà họ Cung.

Trước đó, Trì Vi chỉ nghe thấy tên chứ chưa hề thấy mặt bao giờ.

Nghe đồn người thừa kế duy nhất trời sinh từ nhỏ đã đần độn, không thông minh như bao đứa trẻ khác, tin tức liên quan về Cung Mặc rất ít khi được tiết lộ ra bên ngoài.

Nhìn thấy A Tầm không ngừng ần, Cung Mặc vẫn hôn mê bất tỉnh.

Có người mở miệng khuyên trước tiên nên đem Cung Mặc tới một căn phòng, để cho Bác sĩ cứu giúp, chứ nếu như vậy sẽ làm lỡ thời gian.

Lại vào lúc này không ai nghĩ tới chuyện Cung Tĩnh Tầm đột nhiên đưa tay ra nắm lấy cằm Cung Mặc, sau đó không chút do dự cúi người, hôn lên đôi môi mỏng, bắt đầu làm hô hấp nhân tạo cho anh ta.

Mọi người đều rất hoảng sợ, trong nháy mắt không khí trở nên yên tĩnh.

Thấy vậy Trì Vi cũng ngăn ra, không thể nào phản ứng thêm.

Hầu hết mọi người đều khiếp sợ vì Cung Mặc là đàn ông, Cung Tĩnh Tầm cũng là đàn ông... Nhưng Trì Vi choáng váng hơn vì cô biết rõ, A Tầm là nữ!

Mặc dù quan hệ của hai người là anh em nhưng cô vẫn cảm thấy bất ngờ,

"Khục khặc..."

Được Cung Tĩnh Tầm cung cấp khí trong một thời gian dài cuối cùng thân thể Cung Mặc cũng tỉnh lại, ý thức dần được khôi phục.

"Tĩnh Tĩnh... Ca ca cứu người... Có phải rất lợi hại không..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Ta giúp người trừng phạt người xấu, người đừng có giận ta, được không

Editor: Waveliterature Vietnam

Ngay sau đó giọng nói của người đàn ông liền vang lên, như một đứa trẻ tranh công cần được người lớn khen ngợi.

Chỉ là âm thanh ấy, rõ ràng rất trưởng thành và thận trọng nhưng cũng lại rất trẻ con và đơn thuần.

Sau đó, hần ta còn bất ngờ đuổi hai tay ôm lấy Cung Tĩnh Tầm, vùi vào cổ cô làm nũng: "Chỉ là Tĩnh Tĩnh, biến thật sự quá lạnh, tôi đã rất sợ hãi..."

Xem cảnh này, mọi người đều nghĩ về những tin đồn liên quan đến tứ thiếu gia nhà họ Cung, về ngoài thì khác nhau.

Hóa ra đó tin đồn là sự thật, Cung Mặc đúng là một kẻ ngu si!

Trái lại Cung Tĩnh Tầm dù trên người ướt đầm, những giọt nước còn chảy nhỏ giọt nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh hỏi: "Cung Mặc, vì sao người lại ở đây?"

Nghe xong Cung Mặc có chút chột dạ, liền ngẩng đầu nhìn Cung Tĩnh Tầm, hai tay vẫn còn vòng ở bên hông cô: "Ca ca nhớ nhưng Tĩnh Tĩnh nên... lên đi ra ngoài tìm Tĩnh Tĩnh..."

Ngay ở khoảnh khắc này, Trì Vi mới nhìn rõ khuôn mặt của anh ta.

Không, so với đàn ông mà nói, không bằng một người thiếu niên.

Chỉ vì vẻ mặt oan ức, mang theo sự ngây thơ riêng biệt, theo tuổi tác thì không hợp chút nào!

Mặc dù liên quan đến Cung Mặc này, sớm đã được nghe nói nhiều.

Thế nhưng, xưa nay Trì Vi không biết rằng... Cung Mặc đẹp dễ như vậy!

Theo lẽ thường, sử dụng từ "Đẹp dễ" cho một tên đàn ông thì thực sự không thích hợp.

Nhưng mà đặt cho Cung Mặc thì hoàn toàn phù hợp.

Khuôn mặt thanh lịch và tao nhã như một bông sen, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, mái tóc rối che khuất cán trán, không thể nói ra hết sự mê hoặc lòng người.

Tuy nhiên thần sắc của hần thì lại trông hồ đồ, vụng về, tinh khiết như một đứa trẻ con.

Đặc biệt nhất là con ngươi của hần, màu sắc tối và nông cạn, mờ mịt làm người ta muốn thương tiếc.

Hần đẹp dễ quá mức, nhưng so với Bạc Dạ Bạch thì có chút gầy hơn khiến Trì Vi không khỏi nghệt thờ.

May mà anh ta cùng Bạc Dạ Bạch không phải là con gái vì với sự nữ tính mà nói thì đây là một sự đã kích mang tính hủy diệt!

Lúc này ánh mắt lơ đãng của hắn ngất quăng ở một chỗ, đột nhiên anh ta đứng dậy, bước đến gần Cung Trân Trân: "Đồ xấu xa, ngươi làm tổn thương Tinh Tinh! Đều là ngươi sai..."

Thấy Cung Mặc không xảy ra chuyện gì, Cung Trân Trân mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng nghe một câu như vậy, khuôn mặt không khỏi cứng đờ: "Cung Mặc, ngươi nghe ta giải thích..."

"Người xấu, ta không muốn nghe!"

Cung Mặc căm giận nói chuyện, không nghe bất kì giải thích nào, đưa tay nắm lấy Cung Trân Trân đẩy một cái ra khỏi hàng rào chắn.

"Cứu mạng a..."

Cuối cùng vì sự ngu dại không còn gì để nói của Cung Mặc và sự kinh sợ không phản ứng kịp của Cung Trân Trân nên ngay lập tức cô ta bị té xuống biển sâu!

Cuối cùng người cứu trợ lại một lần nữa nhảy xuống biển để cứu Cung Trân Trân.

Cung Mặc trở về chỗ cũ một lần nữa, giọng điệu yếu ớt nói chuyện: "Tinh Tinh, ta giúp ngươi trừng phạt người xấu, ngươi đừng giận ta, có được không?"

Cung Tinh Tầm nhũn nhũn này, đang định mở miệng trả lời.

Lúc này sau khi cô đứng dậy, thân thể gầy gò và mỏng manh lộ ra bên trong chiếc áo ướt đầm, như phác họa đáng dáp của một người phụ nữ.

Con người Trì Vi co rụt lại, nhìn thấy đoàn người tản ra, dưới ánh đèn kia, bất cứ lúc nào người ta cũng có thể nhận thấy điều khác thường.

"A Tầm, dọa chết ta rồi! Nếu anh có chuyện gì, tôi phải làm sao."

Trong chớp mắt không chút nghĩ ngợi gì, Trì Vi liền tiến lên ôm lấy Cung Tinh Tầm, áp sát vào thân thể cô.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người lập tức ồ lên, bắt đầu bàn tán xì xào.

Từ sớm đã có người ác ý suy đoán, quan hệ của Trì Vi và Cung Tinh Tầm không hề đơn thuần, dù sao một nam một nữ cả ngày cứ chỉ thân mật thì làm sao có thể duy trì một tình bạn trong sáng!

Cung Tinh Tầm biết rõ Trì Vi là đang giúp bản thân mình che giấu nên mới giờ tay ôm như vậy.

Thấy cô ôm Tinh Tinh hàng lông mi của Cung Mặc bỗng rũ xuống, che khuất đôi mắt đẹp đẽ, lộ ra sự cô đơn của người bị vứt bỏ: "Tinh Tinh... Ta đau đầu... Cả người thấy khó chịu..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Người đàn ông của cô có mưu đồ Gây rối, muốn bắt nạt đại tiểu thư nhà tôi...

Editor: Waveliterature Vietnam

Dứt lời sắc mặt Cung Mặc tái nhợt, thân người thon dài lao đảo một cái rồi ngã xuống đất, một lần nữa anh ta lại rơi vào hôn mê.

Thấy vậy Trì Vi nhũn mảy, mở miệng thấp giọng động viên: "A Tầm, đừng lo cho anh ta, sẽ có người đỡ Cung Mặc lên lầu..."

"Lo lắng cái gì. Ngược lại hắn là kẻ ngu si, không chết là tốt lắm rồi."

Cung Tinh Tầm nhàn nhạt nói chuyện, giọng điệu mang theo sự lạnh lùng hiếm thấy.

Trì Vi nhận ra điều này không đúng, chỉ là quan hệ Cung gia hỗn loạn, nhất thời cô không hỏi lại.

Là một trong những tứ đại tài phiệt, Cung gia tổng cộng có năm người, bao gồm ba thiên kim tiểu thư và hai người thiếu gia.

Ngoại trừ tứ thiếu gia Cung Mặc là do Cung phu nhân sinh ra, xem như là người được yêu quý nhất... Còn lại Cung Tinh Tầm và ba tiểu thư còn lại đều do tình nhân mang thai sinh ra, chỉ vì Cung gia rất gia trưởng, một đời trọng nam khinh nữ.

Năm đó Cung phu nhân bất ngờ sinh non, bác sĩ đã kiểm tra tử cung và nói rằng rất khó để thụ thai một lần nữa... Bởi vậy Cung lão gia buộc phải mượn phúc sinh tử, tìm kiếm nữ nhân sạch sẽ để sinh ra con trai, nuôi dưỡng dưới danh nghĩa Cung phu nhân.

Thế nhưng không rõ làm sao, ba người tình của ông đều sinh ra con gái!

Sau đó Cung phu nhân lại lần nữa mang thai, lúc này mới sinh ra Cung Mặc.

Cho tới Cung Tinh Tầm, một sản phẩm chơi bởi trăng hoa của Cung lão gia, được lên lút sinh ra sau Cung Mặc.

Không giống với ba vị tiểu thư phía trước, năm Cung Tinh Tầm chín tuổi mẹ đẻ cô ấy chết, lúc này mới được Cung gia đón về!

Vì lo lắng không được coi trọng nên từ nhỏ Cung Tinh Tầm đã được dạy nữ cái trang nam, lấy thân phận con trai để tồn tại.

Dù vậy thì thân phận mẹ đẻ mãi vẫn chỉ là tình nhân, không so sánh được với chính thất phu nhân cao quý nên mãi không được coi trọng.

Ở Cung gia, Cung Mặc là được yêu thích nhất, còn Cung Tinh Tầm và ba vị thiên kim kia tồn tại bằng bản năng sinh tồn của mình... Giành được sự yêu quý của lão Cung, Cung phu nhân hoặc Cung lão gia thì cuộc sống sẽ dễ chịu một chút.

Bằng không so với người hầu không kém bao nhiêu!

Mấy năm qua, Cung Tinh Tầm ngày càng trưởng thành và xuất sắc hơn nên Cung phu nhân có chút kiêng dè, lo lắng anh ta sẽ cùng Cung Mặc tranh giành tài sản, nơi nơi phòng bị, đối đãi hà khắc, làm khó dễ.

Những điều này Trì Vi đã sớm rõ, hơn nữa cô còn biết Cung phu nhân kia muốn hy sinh cuộc hôn nhân của A Tầm để làm bàn đạp cho Cung Mặc.

Vì lẽ đó không khó lý giải thái độ lạnh nhạt của A Tầm đối với Cung Mặc, chỉ là ngược lại Cung Mặc đối với A Tầm... hoàn toàn quan tâm.

Biết rằng mọi người sẽ nhìn kỹ ở trong, Trì Vi đã phối hợp nhất chiếc áo khoác trên đất lên cho Cung Tinh Tầm, một lần nữa khoác lên, che khuất thân hình con gái.

Bất chợt nhìn thấy có người mang Cung Mặc lên lầu để kiểm tra thân thể nên về tỉnh về lý anh ta cũng muốn đi theo chăm nom.

Hai người vừa mới xuyên qua đại sảnh, đến cửa thang gác.

"Trì đại tiểu thư, xin chờ một chút!"

Xa xa, có tiếng người đàn ông trung niên gọi tên Trì Vi.

Trì Vi quay đầu lại, đó chẳng phải là người đón tiếp của Lệ gia, đồng thời cũng là Lệ quân gia sao!

"A Tầm, anh lên thay quần áo trước, không được để sinh bệnh!"

Nhận ra cả người Cung Tinh Tầm đang ớn lạnh không chút nhiệt độ nào, Trì Vi nói chuyện giục giã.

Cuối cùng Cung Tinh Tầm đang mãi quan tâm Cung Mặc nên không tiếp tục dừng lại trả lời.

Chẳng qua trước khi đi anh ấy có thấp giọng khuyên cô một lời cuối cùng: "Vi Vi, cô lợi dụng Bạc Dạ Bạch đối phó với Trì An, tôi vẫn không hề tán thành! Tôi nghĩ cô vẫn nên cân nhắc, đừng để tương lai phải hối hận..."

Hối hận, không, cô sẽ không hối hận!

Vẫn kiên định với suy nghĩ của mình, lúc này cô mới nhìn người đàn ông trung niên, cảm giác như sắp có chuyện và hỏi: "Lệ quân gia, có chuyện gì sao?"

Quả nhiên, Lệ quân gia vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng nói chuyện: "Trì đại tiểu thư, đại tiểu thư nhà tôi đang phát bệnh, tình hình có chút nguy hiểm! Đại thiếu gia đang chạy tới đây, nói là để ngài tự mình giải quyết..."

Nghe vậy Trì Vi cười lên thành tiếng. Lệ Yên Nhiên tính kế hãm hại cô, chuyện còn chưa kết thúc.

Giải quyết, cũng coi như là Lệ gia làm cho mình, còn điên đảo muốn làm sáng tỏ mọi chuyện sao!

Nghĩ như vậy về mặt Trì Vi thu lại, lạnh lạnh hỏi: "Đại tiểu thư nhà người phát bệnh, tại sao ta phải cho giải quyết."

"Trì đại tiểu thư không biết sao."

Ở một bên Lệ quân gia hỏi ngược lại và xác định rằng cô không giống như đang làm bộ.

"Biết cái gì."

Trì Vi nín thở, dự cảm có chuyện chẳng lành.

"Người đàn ông tiểu thư bao dưỡng có mưu đồ gây rối, muốn cưỡng ép đại tiểu thư nhà tôi, nhưng cô ấy không chấp nhận luồn cúi, hấn liền sử dụng bạo lực, vút đại tiểu thư ngã xuống đất, lúc này mới sợ đến phát bệnh! Không những vậy vì quá sợ mà hấn còn thấy chết không cứu..."

"Lão sư cường bạo với Lệ Yên Nhiên. Chết tiệt, người thừa lập lại lần nữa coi nào!"

Không chờ Lệ quân gia nói xong, nhất thời Trì Vi không khống chế được nên miệng thì thở bạo còn tay thì nắm lấy cổ áo đối phương.

Trong nháy mắt Lệ quân gia giật mình, bị cô làm cho khiếp sợ: "Trì đại tiểu thư, cô đây là..."

"Được, tốt lắm, muốn làm rõ... Thật sao! Được, ta sẽ giải quyết rõ ràng với các người!"

Không tiếp tục đối phó, Trì Vi buông cổ áo của ông ta ra, giận quá mà bật cười nói chuyện.

Sau đó, cô mang theo sự căm hận xoay người nhanh chân bước lên lầu, chỉ để lại ngọn lửa như đang bùng cháy trên tấm lưng cao cao tại thượng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Trì An nghe người đàn ông lạnh nhạt mở miệng: **“Đại tiểu thư nhà các người không xứng để ta bắt lịch sự.”**

Vũ hội nhà họ Lê tất cả khách mời đều là thiên kim nhà danh giá, khung cảnh đương nhiên hết sức náo nhiệt.

Tri An đeo mặt nạ, vừa bước lên du thuyền, liền nghe được chuyện "Tri Vi bắt nạt Trần Trần".

Đối với loại chuyện này, cô từ lâu đã không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Tri Vi, người chị kế này trời sinh đã luôn luôn nổi bật, cho dù có mất hết danh phận hay tên tuổi, thì vẫn sẽ như cũ, tồn tại không bị lu mờ.

Còn cô tuyệt nhiên trái ngược lại, Tri An thích yên tĩnh, ngoại trừ việc cùng các thiên kim khác nói chuyện phiếm vài câu, thời gian còn lại đều không tiếp xúc với bên ngoài.

Thời gian chậm chạp trôi qua, lại nghe tin Lê đại tiểu thư sức khỏe không tốt, cho nên không muốn xuất hiện.

Nhất thời cảm thấy hết sức vô vị, sau khi mọi người khiêu vũ xong, liền đi đến trên boong tàu ngắm biển, Tri An cảm thấy không thoải mái, liền hỏi chỗ, trực tiếp đi lên lầu nghỉ ngơi một chút.

Cũng hết cách, cô vốn không mang quen giày cao gót, gót chân không ngừng đau đớn, chỉ là mỗi lần dự vũ hội, buộc phải ăn mặc như vậy.

Mẹ cô cũng luôn nhắc nhở nhất định phải tôn trọng lễ nghĩa, nghi thức, để lại hình tượng hoàn mỹ trong mắt người khác.

Lúc này, khi Tri An vừa mới lên lầu trùng hợp cô cũng nhìn thấy một chuyện.

Nhìn thấy một cô người hầu mang theo bốn tên vệ sĩ, vậy trước cửa một căn phòng, vừa chỉ tay vừa tức giận nói: "Chính là người ở bên trong, thấy tiểu thư gặp chuyện, lại thấy chết không cứu!"

Gia nhân này chính là người đầu tiên phát hiện ra Lê Yên Nhiên phát bệnh, quay sang Bạc Dạ Bạch nhờ cứu người.

Lúc đầu, Tri An một chút cũng không thấy hứng thú, định tiến vào bên trong phòng khách.

Đúng lúc này, cửa phòng từ từ mở ra, một người đàn ông giống như cây đại thụ chỉ lan dần dần bước ra.

Trong chớp mắt, Tri An nhanh chóng nhận ra, hần chính là tiểu bạch kiểm mà Tri Vi nhận bao dưỡng, chân cô không khỏi nhói lên một trận đau nhức.

"Chính là hần, đối xử rất bất lịch sự với tiểu thư! Cho nên, nhất định phải mang đến cho đại tiểu thư xử tội..."

Cô ta sử dụng ngôn từ hết sức khó nghe, vẻ mặt tràn ngập căm tức.

Tiếc rằng, Bạc Dạ Bạch trên mặt mang mặt nạ nhưng vẫn để lộ ra vẻ khinh thường, không nhìn rõ đường nét, nhưng ngược lại, Tri An lại ngẩn ra, trong lòng bắt đầu suy nghĩ không ngừng.

Mắt nhìn người của Tri Vi cũng thật kém cỏi, đầu tiên là Hoắc Đình Thâm, trong lòng đã cất giấu người trong mộng, bây giờ lại làm cho đối phương mang thai, việc kết hôn cũng vì thế mà bế tắc.

Vậy mà chớp mắt, cô đã kịp bao dưỡng đàn ông ở bên ngoài, mang đến nhà họ Lê làm loạn, ngang ngược bất lịch sự với ai cũng được, tiếc rằng lại gặp phải Lê đại tiểu thư!

Việc này, cũng thật khó tin.

Dù sao thì người đàn ông này luôn khiến cô có cảm giác hần không phải là kẻ tầm thường thấp kém... Hơn nữa, nếu nói về tướng mạo, Tri Vi nhất định xinh đẹp hơn Lê Yên Nhiên một bậc!

Tri An nghĩ trước sau vẫn cảm thấy, chuyện này không phải là không có khả năng xảy ra.

Nếu như nhân phẩm của người đàn ông này không tốt thì làm sao Tri Vi có thể chấp nhận bao dưỡng hần?

Hơn nữa, chuyện Tri Vi bao dưỡng đàn ông cũng chỉ là vẻ bên ngoài nhằm chọc giận Hoắc Đình Thâm.. còn nếu nói thật sự nảy sinh quan hệ thì thật không có khả năng lắm, tình cảm của Tri Vi đối với Hoắc Đình Thâm sâu sắc như thế nào không phải không ai biết.

Hiện tại, hôn ước giữa hai người vẫn đang dây dưa, một khi Tri Vi không thể từ bỏ được Hoắc Đình Thâm thì nhất định sẽ còn phải kiên trì... Nếu như cô ta thực sự lên giường cùng người đàn ông khác, không phải là càng ngày càng đẩy Hoắc Đình Thâm ra xa sao?

Tri An càng nghĩ, càng cảm thấy chính xác như cô nghĩ.

Cũng bởi vì, chuyện bao dưỡng chỉ là có tiếng mà không có lợi lộc gì, Tri Vi không hề cho phép tiểu bạch kiểm này đụng vào... Cho nên, tiểu bạch kiểm nhất thời thay đổi tâm tình, trút giận lên người Lê Yên Nhiên!

Vừa nghĩ như vậy, nghe thấy tiếng Bạc Dạ Bạch lấy tay che miệng, không ngừng ho khan vài tiếng, lạnh lùng mở miệng: "Đại tiểu thư nhà các người còn chưa xứng để ta bất lịch sự."

Tri An hơi run run, không chỉ có mỗi ngôn ngữ của hần ngông cuồng mà hơn nữa, phong thái còn hết sức cao quý, trên người không ngừng để lộ ra khí chất thoát tục, khiến người ngoài nhìn vào đều không khỏi cảm thấy khiếp sợ, không nhìn được mà cảm thấy thán phục.

Máu chốt ở chỗ, giọng nói của người đàn ông này khảng khái, giống như rượu mê hoặc lòng người, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc!

"Đại tiểu thư nhà chúng ta...Không xứng để người bất lịch sự? Lời người nói ra một chút cũng không tự biết thân biết phận!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 167: An An và đại ca ca: Sáu năm sau gặp lại, không hề quen biết

Editor: Waveliterature Vietnam

Nhà họ Lê là nhà tài phiệt đứng đầu, đương nhiên bản năng rất hung hăng hống hách, cứ như vậy lâu dần, cho dù chỉ là người hầu thấp kém thì thái độ cũng hết sức vênh vào đắc ý.

Và lại, lời nói người đàn ông cao ngạo như vậy, rõ ràng không hề để mắt đến đại tiểu thư này!

Nghĩ tới chuyện, Lê Yên Nhiên bí mật dặn dò phải đem bằng được người đàn ông này tới phòng riêng để giáo huấn một trận, cô người hầu không khỏi nóng lòng: "Chẳng qua anh cũng chỉ là tiểu bạch kiểm của con gái nhà họ Trì! Chẳng qua chỉ cần đại tiểu thư nhà chúng tôi mở lời nói một tiếng, tiểu thư nhà họ Trì nhất định sẽ đồng ý giao anh ra! Vì thế cho nên, tốt nhất anh nên biết thân biết phận một chút, chủ động đến tạ lỗi với đại tiểu thư nhà chúng tôi, may ra còn có thể không bị trừng phạt..."

Nghe những lời này, Bạc Dạ Bạch không khỏi cảm thấy một mối, nhớ lại lời nói cũ.

Chẳng lẽ cái mà Trì Vi nói là lợi dụng chính là muốn đem mình tặng cho người khác.

Không đúng, điều này không thể nào xảy ra được.

Thế nhưng, nếu như không phải như vậy thì mục đích của Trì Vi là gì!

Đối với vài kịch nhiễu loạn trước mắt, Bạc Dạ Bạch cũng chẳng muốn để tâm, không chút nhả hứng muốn tiếp tục dây dưa: "Vậy sao, chờ đại tiểu thư của tôi đến, đích thân đem tôi tặng cho các người, đến lúc đó trừng phạt vẫn chưa hề muộn."

Lời vừa dứt, Bạc Dạ Bạch lạnh lùng quay người, liền muốn trở lại phòng.

Thân thể có chút không khỏe, là vì đã lâu không luyện tập, vừa rồi cùng Lê Bắc Thành giao đấu, tim không khỏi cảm thấy có chút lao lực, cần phải tiếp tục được nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Bạc Dạ Bạch cao ngạo, không hề có chút chủ ý muốn phối hợp, về mặt kẻ người hầu tối sầm xuống, cũng không muốn phí lời thêm nữa, hướng ánh mắt về phía mấy tên vệ sĩ.

Ngay lập tức, mấy tên vệ sĩ vội vàng bước tới, đưa tay muốn giữ lấy Bạc Dạ Bạch.

Trì An nấp ở phía sau, chăm chú nhìn hình ảnh này, cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì... Tất nhiên, đây cũng chỉ là người đàn ông mà Trì Vi bao dưỡng, không hề có chút quan hệ nào đối với bản thân, đương nhiên không nên nhúng tay vào để rước thêm rắc rối.

Chỉ là suốt cả đêm, cô ta vẫn không khỏi thấy bất an bởi Trì Vi luôn miệng nói sẽ tặng cho cô món quà sinh nhật lớn... Đương nhiên, cô ta mười phần đều biết rõ, Trì Vi tất nhiên không hề có chủ ý tốt gì, chẳng qua vẫn là muốn trả thù!

Chỉ là cô ta nghĩ, bình tới tương đối, nước tới đất ngăn.

Hơn nữa, nỗi nhớ đại ca ca không hề người ngoại, bức thư mà cô ta gửi đi, đã lâu như vậy nhưng vẫn không hề nhận được bất kỳ một lời hồi âm nào.

Từ đây đến ngày sinh nhật cũng chỉ còn một tuần.

Trong lòng cô ta vừa thấp thỏm, lo lắng, lại vừa chờ mong, không biết rằng...Đại ca ca liệu có xuất hiện hay không?

Nghĩ đến đây, Trì An liếc nhìn đám người kia, cảm thấy sự việc ngày càng đi xa, điểm đáng ngại chính là vệ sĩ của nhà họ Lê lại muốn mang người đàn ông này đi gặp Lê Yên Nhiên nhận lỗi!

"Oành..."

Lúc này, đúng lúc Trì An đang muốn xoay người đẩy cửa đi vào phòng.

Phía sau đột nhiên vang lên âm thanh đánh nhau, tiếng va chạm với nền đất.

Theo bản năng, cô một lần nữa xoay người lại.

Đập vào mắt cô là cảnh tượng như trong phim ảnh, người đàn ông nhanh nhẹn như nước chảy mây trôi, nhanh chóng tách cánh tay của bọn vệ sĩ áo đen ra, sau đó lạnh nhạt ra tay, dễ dàng xoay chuyển tình thế.

Rõ ràng, so với thân thể cao lớn của bọn vệ sĩ, hẳn chẳng khác nào một cây thụ chi lan, khác một trời một vực.

Chỉ có điều, hẳn lạnh lùng chẳng hề mất chút thời gian nào liền khiến cho bọn vệ sĩ bạn thảm hại dưới tay, chặt vật đau đớn ngã xuống đất, cũng không rõ chúng bị thương ở đâu, thật lâu không thể nào đứng dậy được.

Cô người hầu bị dọa đến mức người run lấy bầy, vội vã nép về phía sau, cũng không còn chút vẻ hung hăng ban đầu nữa!

"Anh hãy chờ đó...Đặc tội với đại tiểu thư nhà chúng tôi... Nhất định kết cục sẽ rất thảm hại..."

Gắng giọng nói được một câu, nữ người hầu nhanh chóng rời đi, việc đương nhiên trước hết phải làm chính là nói với đại tiểu thư biết chuyện người đàn ông này nhất mực cự tuyệt không chịu tội.

Sau đó sẽ mang đến vệ sĩ điều luyện nhất, một lần nữa trừng trị tên đàn ông này!

Lúc trước, khi người đàn ông này chưa mang mặt nạ, tướng mạo thật không ai sánh bằng, lại là tiểu bạch kiểm được bao dưỡng... Cũng không ai nghĩ tới, thân thủ của người đàn ông này lại cao như vậy, hạng vệ sĩ thông thường không thể nào đối phó được, trái lại còn bị hắn dạy bảo cho một trận!

Người hầu rời đi, bọn vệ sĩ cũng đỡ nhau đứng dậy, cuống quýt đi khỏi đây.

Chỉ một giây sau, cả hành lang chỉ còn lại duy nhất một người đàn ông, cùng với Trì An.

"Khắc khục..."

Bỗng dưng, Bạc Dạ Bạch tựa vào vách tường lạnh phía sau, đưa tay ôm lấy bụng, bắt đầu ho khan không ngừng.

Không chỉ có vậy, tuy mặt đeo mặt nạ, nhưng vẫn có thể dễ dàng nhìn ra được sắc mặt tái nhợt, dường như đang bị bệnh rất nặng.

"Cái này, anh... Không khỏe sao? Anh cầm lấy..."

Chỉ một giây sau, Bạc Dạ Bạch lạnh lùng nhìn xuống, một giọng nói dịu dàng thốt lên, đồng thời chìa ra trước mặt hắn một chiếc khăn tay màu trắng.

Tiếp theo, Bạc Dạ Bạch lạnh lùng ngẩng đầu, mắt đối mắt với cô gái trẻ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Cô gái trẻ lấy chiếc mặt nạ xuống: Trì An là tên của tôi, rất hạnh được quen biết anh."

Translator: Waveliterature Vietnam

Cùng đối mặt với người đàn ông này, không khỏi khiến Trì An cảm thấy run rẩy, trong nháy mắt, đầu óc bắt đầu trống rỗng.

Là bởi trong mắt người đàn ông này để lộ ra mười phần bí ẩn cuốn hút, vừa tuyệt đẹp mà lại vừa thần bí, khiến cho cô ta ngay lập tức liên tưởng đến đại ca ca.

Không thể phủ nhận ánh mắt của họ thật sự có nét rất giống nhau.

Chỉ có điều tiếc rằng, người đàn ông này đeo mặt nạ, không thể nào nhìn rõ tướng mạo... Dù vậy, cô ta cũng không thể nào không cảm thấy có chút thân thiết, muốn lại gần hắn một chút!

"Khăn tay này, anh không cầm sao?"

Trì An vẫn chìa khăn tay ra trước mặt người đàn ông, nhẹ nhàng hỏi.

Nhìn cô gái trẻ đang mang mặt nạ, ngay từ lúc đầu cô ta đến, Bạc Dạ Bạch sớm đã phát hiện ra... Chỉ là đối phương cũng không hề có ác ý gì, cũng chỉ là kẻ qua đường, không hề có chút bận tâm nào.

Chỉ là không ngờ, cô ta lại đến chủ động bắt chuyện, còn rất kiên trì mang khăn tay đến, hắn cũng chỉ lạnh nhạt mở miệng từ chối: "Không cần."

"Khắc khục..."

Chợt, Bạc Dạ Bạch lại ho khan thêm một trận.

Vừa mới đối phó với đám người kia, thật ra cũng hết sức dễ dàng, chỉ là cũng ảnh hưởng đến sức khỏe, cơ thể không khỏi cảm thấy mệt mỏi.

Nhìn thấy biểu hiện hết sức xa cách của người đàn ông này, Trì An cũng không kịp nghĩ được gì, tiện tay gỡ chiếc mặt nạ trên mặt xuống, để lộ ra nhan sắc xinh đẹp dịu dàng: "Là tôi, anh không nhớ sao? Trì Vi, cô ấy là chị của tôi, chúng ta từng gặp nhau trên bãi biển. Anh thật sự không cần phải tỏ ra dè chừng đến mức nghiêm trọng như vậy đâu, cũng chỉ là một chiếc khăn tay, anh lợi hại như vậy, không lẽ còn sợ tôi sẽ làm hại anh sao?"

Trì An vừa nói vừa nháy mắt vài cái, cũng không chờ người đàn ông trả lời, trực tiếp nhét chiếc khăn vào lòng bàn tay hắn.

Thấy thế, Bạc Dạ Bạch liền thay đổi sắc mặt, để lộ sắc mặt tái nhợt, đồng thời cũng tỏ ra đôi phần tức giận.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, liếc xuống chiếc khăn trong tay, cuối cùng cũng không ném đi, tiện tay lau miệng: "Không cần lo lắng, cảm ơn nhị tiểu thư."

"Trì An là tên của tôi, rất hạnh được biết anh."

Chỉ là nhìn dáng vẻ của người đàn ông này, mấy phần đều giống với đại ca ca, Trì An cũng chủ động giới thiệu bản thân, đồng thời tỏ ra thân thiện, đưa tay về phía người đàn ông.

Cô ta biết hắn không thể nào lại là đại ca ca, đại ca ca vẫn ở thành phố khác, tuyệt đối không phải là người ở thủ đô.

Hơn nữa, đại ca ca trời sinh đã có phong thái ngút trời, giống như tuyết trắng trên núi cao, cao quý, lạnh lùng không gì có thể xâm phạm được, tất nhiên tuyệt đối không thể nhận bao dưỡng từ phụ nữ!

Đặc biệt người phụ nữ bao dưỡng này lại là Trì Vi, chẳng phải là mất hết mặt mũi hay sao.

"Bạc Dạ Bạch"

Bạc Dạ Bạch lạnh lùng đáp, cũng không hề có hứng thú bắt tay, cũng vì tim hắn cảm thấy không thoải mái, cho nên từ ngữ nói ra cũng hết sức tiết chế.

Thấy vậy, Trì An cũng không bận tâm lắm, nhanh chóng thu tay về, nhìn sắc mặt người đàn ông nói: "Bệnh của anh có phải rất nghiêm trọng không?"

Nhìn góc hành lang có một phòng để nước uống, Trì An nhẹ giọng nói: "Anh chờ tôi một chút."

Dứt lời, cô ta bước nhanh đến phòng nước, lấy một ly nước ấm, vội quay lại trước mặt người đàn ông: "Anh ho khan nhiều như vậy, có lẽ đã bị cảm rồi, trước tiên nên uống một chút nước ấm."

Cuối cùng, nhìn cô gái này không hề có chút ác ý, Bạc Dạ Bạch tiện tay đỡ lấy ly nước, sau đó áp chặt vào lòng bàn tay, liền cảm thấy ngực không còn khó chịu nữa.

Hành lang dài tương đương với phòng khách, ở hai đầu có lối vào bên trong, hoàn toàn có thể nhìn xuống bên dưới đại sảnh, một mặt cũng thông với bên ngoài, có thể dùng để ngắm biển.

Bạc Dạ Bạch cũng đang đứng ở cuối hành lang, thật sự cũng không muốn rời đi, yên lặng dựa người vào lan can, để gió biển tùy ý xua tan những mệt mỏi, bức bối, khó chịu trong người.

Có lẽ vì quá nhớ nhung đại ca ca, Trì An cũng không vội trở về phòng, đi theo người đàn ông đến cuối hành lang, nghiêng đầu phóng tầm mắt ra xa, nhìn thẳng ra mặt biển sâu.

"Bạc Dạ Bạch, tôi nghĩ anh cũng không có khả năng chọc giận Lệ Yên Nhiên, cô người hầu đó sao lại nói như vậy? Anh cũng Lệ Yên Nhiên sao có thể liên quan đến nhau..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Bạc Dạ Bạch, tôi có thể... Nhìn khuôn mặt anh sau lớp mặt nạ này không...

Translator: Waveliterature Vietnam

Gió biển mát rượi thổi, hành lang bên trong rất ấm, nhiệt độ vẫn hết sức ổn định.

Nghe Trì An nói, Bạc Dạ Bạch tùy ý trả lời: "Vô tình."

Với thái độ không mấy bận tâm của người đàn ông, Trì An không thể không để tâm, ngược lại... Biểu hiện của người đàn ông này càng ngày càng giống đại ca ca, cô ta thậm chí còn cảm thấy hết sức trùng hợp!

Cũng tại cả buổi tối đều phải đứng, cho nên bàn chân liền cảm thấy hết sức đau nhức.

Nhìn chiếc thảm trên sàn nhà, Trì An liền vội cời giày cao gót, để sang một bên.

Động tác này không khỏi khiến người đàn ông bên cạnh chú ý, Trì An cũng có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng giả thích: "Anh là đàn ông, đương nhiên không thể hiểu cảm giác đau đớn của phụ nữ khi mang giày cao gót! Chân thật sự rất đau..."

Dứt lời, cô ta tiện tay kéo chiếc váy, cũng bởi nó quá dài, cho nên có thể che kín được đôi chân trần nhỏ nhắn, chớp mắt một cái: "Làm như vậy sẽ không có ai biết tôi đi chân trần cả."

Cử chỉ của cô gái trẻ này thật sự rất trẻ con, trong lòng của Bạc Dạ Bạch cũng không khỏi có chút tan chảy... Giật mình, liền nghĩ đến Trì Vi cả ngày nay cũng đều mang giày cao gót, so với Trì An hẳn cũng đau đớn không ít.

Tuy nhiên, cho dù đau đớn, nhưng mỗi bước chân của Trì Vi lại hết sức tự tin, trời sinh đã mạnh mẽ như một nữ vương, tư chất cũng vốn dĩ rất cao ngạo.

Đúng lúc này, cô gái này lại hiếu kỳ hỏi một câu liên quan đến Trì Vi: "Bạc Dạ Bạch, tại sao anh... lại đồng ý nhận bao dưỡng của chị gái tôi? Vì thiếu tiền, hay còn có nguyên nhân khác..."

Không thể phủ nhận rằng, Trì An rất muốn biết câu trả lời của hắn.

Mấy năm nay học đại học, thật sự có không ít đàn ông theo đuổi, tuy nhiên cô ta một lòng tương tư đại ca ca, chưa bao giờ cho ai cơ hội.

Bây giờ, gặp người đàn ông này, lại có cảm giác như đại ca ca...Chỉ có điều, đại ca ca của cô ta tất nhiên không bao giờ nhận bao dưỡng của phụ nữ, tuyệt đối không thể!

Hàng mi đen dài của Bạc Dạ Bạch khẽ buông xuống, người đàn ông vẫn đeo mặt nạ, không thể nhìn rõ tướng mạo, chỉ có tiếng nói lâm say long người: "Tôi ở cạnh đại tiểu thư chỉ là để thỏa mãn nhu cầu của nhau."

Thứ Trì Vi muốn chính là lợi dụng hắn sao... Câu trả lời chỉ là vì muốn thỏa mãn dục vọng của nhau!

Đối với chuyện này, Trì An thật sự vẫn không hiểu, nhìn vào mắt người đàn ông rất lâu, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, mắt lập tức trừng lớn.

Bạc Dạ Bạch? Tên của hắn!

Hắn họ "Bạc", đại ca ca cũng họ "Bạc"... Hơn nữa, đôi mắt thật sự rất giống, khí chất trên người tỏa ra cũng tương tự, loại khả năng mà trong lòng Trì An đương nhiên không muốn xảy ra!

Chợt nhìn chiếc mặt nạ trên mặt người đàn ông, Trì An liền không kìm được, đưa tay ra muốn gỡ xuống, nhìn kỹ tướng mạo người đàn ông.

Tuy nhiên còn chưa đụng tới được mặt nạ, Bạc Dạ Bạch đã đưa tay chặn lại, nắm lấy tay cô ta, ánh mắt lạnh nhạt như ánh trăng: "Nhị tiểu thư nhà họ Trì, cô có ý gì?"

"Bạc Dạ Bạch, tôi có thể hay không?... nhìn khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của anh..."

Trì An dường như nín thở, từng câu phát ra đều hết sức căng thẳng, vừa thỉnh cầu vừa mong muốn.

Biết rõ là không thể, nhưng vẫn muốn tận mắt thấy, dịu dàng nở một nụ cười: "Anh biết không? anh rất giống với một người..."

Lời vừa dứt, lông mi Trì An buông xuống, vài phần buồn bã: "Tôi và anh ấy, đã rất lâu không gặp. Có thể hiện giờ tôi đứng trước mặt anh ấy, anh ấy cũng không thể nào nhận ra

được..."

Nghĩ đến đại ca ca, Trì An không khỏi chớp mắt, để lộ vài phần lưu luyến, nhớ nhưng lẫn vui vẻ.

"Thế nhưng tôi vẫn luôn luôn muốn gặp anh ấy. Tôi muốn để anh ấy nhìn thấy đáng về trưởng thành của tôi..."

Nghe thấy vậy, Bạc Dạ Bạch khẽ nhìn cô gái trẻ đang độ thanh xuân, liền đoán được chuyện này liên qua đến tình cảm nam nữ.

Rõ ràng, cô gái này thâm thương người kia, cho nên mới lo được lo mất như vậy.

Trên đời này, tất cả những người một lòng với tình yêu, luôn thâm thương trộm nhớ người khác, đều cảm thấy hết sức nhạt nhẽo, vô vị."Nếu như vậy, tại sao không đi tìm hắn?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Trì An, hắn là người đàn ông của tôi, cô muốn làm gì?

Translator: Waveliterature Vietnam

Trì An ngăn người, chưa bao giờ kể chuyện này ra, không nhin được mà nói hết: "Tôi thật sự có chút sợ, lo rằng nếu gặp lại anh ấy đã cưới vợ sinh con. Như vậy, hy vọng cuối cùng của tôi cũng mất đi!

Hơn nữa, anh ấy không giống những người đàn ông khác, không phải muốn gặp là gặp được..."

Từ trước đến nay, cô ta liên tục viết thư, rờn rã trong ba năm, đại ca ca cũng không hề hồi âm...

Nếu như không biết rằng, mỗi bức thư được gửi đi đều có người ký nhận thì cô ta sớm đã bỏ cuộc.

Sau ba năm bản thân một lòng kiên trì, cuối cùng cũng đã cảm động được đại ca ca, hắn cũng chịu hồi âm.

Cô ta chờ lâu như vậy, rốt cuộc cũng đã trưởng thành, tuần sau chính là sinh nhật tròn mười chín tuổi.

Chung quy cũng bởi, cô ta quyết định mạnh mẽ, kết thúc sau năm gửi thư trong lặng lẽ, dự định chính thức công khai theo đuổi hắn.

Sáu năm nay, cô ta luôn nỗ lực để bản thân càng trở nên hoàn mỹ, một mặt vì muốn vượt qua Trì Vi, mặt khác... Cũng hy vọng có thể tương xứng với đại ca ca!

Nghe vậy, Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng buông tay, buông cổ tay cô ta ra: "Cuộc đời khó đoán, nếu thật sự muốn biết đáp án, chỉ bằng tự chính mình hỏi hắn."

Nghe mấy lời này, Trì An khẽ mỉm cười, mang theo vài phần ngượng ngùng: "Anh nói đúng, sẽ sớm thôi... tôi nhất định sẽ tự mình hỏi anh ấy."

Là vì, sau sáu năm gửi thư, cô ta liền đưa ra nguyện vọng muốn một lần được gặp hắn, nhất định hắn sẽ không từ chối... Đến thời điểm thích hợp, nếu như đại ca ca vẫn chưa kết hôn, cô ta nhất định sẽ dũng cảm, cố gắng để trở thành vợ của hắn!

"Bạc Dạ Bạch, anh và anh ấy có chút giống nhau. Cho nên tôi thật sự rất muốn gỡ mặt nạ của anh xuống..."

Vừa nói lời từ đáy lòng, đôi mắt Trì An ửng hồng, khẽ nhắm lại, mang theo vài phần tò mò: "Đương nhiên, tôi thừa nhận bản thân cũng có một chút hiếu kỳ, người đàn ông mà chị gái tôi lựa chọn sẽ trông như thế nào? Anh có thể để ta tháo mặt nạ xuống không..."

Bạc Dạ Bạch không thấy thoải mái, mắt hơi nhắm lại trấn tĩnh, đối với đề nghị của cô gái này, thật không dễ trả lời.

Tháo mặt nạ xuống với hắn cũng chẳng có gì khác nhau cả, chỉ có điều nghĩ như vậy nhưng vẫn chưa muốn hành động để thỏa mãn mong muốn của cô gái.

Bất ngờ, Trì An hiểu được suy nghĩ của người đàn ông, tim không khỏi nhảy lên một cái.

Kỳ thực, chính cô ta cũng không rõ tại sao bản thân lại cố ý muốn nhìn tướng mạo của anh ta...Rõ ràng, hắn là người đàn ông mà Trì Vi bao dưỡng, bản thân nên tránh xa, không nên lại gần.

Có lẽ vì nhìn người đàn ông này liền nhớ đến đại ca ca, cô ta muốn tận mắt xem tướng mạo thật sự của hắn, để bản thân khỏi phải suy nghĩ lung tung!

Đối với cô ta, đại ca ca đương nhiên có phong thái trời sinh, người đàn ông tầm thường như hắn thật sự không thiếu.

Nghĩ vậy, Trì An lại nhìn người đàn ông đang yên lặng dựa vào tường, sắc mặt trắng xám, đôi mắt lạnh lùng khép lại, khiến cho người khác thật không đành lòng quấy nhiễu.

Bỗng dưng Trì An lại một lần nữa cẩn thận đưa tay lên, cả người không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Cũng may người đàn ông này không còn muốn cự tuyệt nữa, tùy ý để cô ta tiến đến gần.

Không ngờ, đầu ngón tay chỉ vừa mới đụng tới mặt nạ.

"Lão sư..."

Đột nhiên, một giọng nữ truyền đến, khiến Trì An giật mình, vội vã thu tay lại.

Cùng lúc đó, Bạc Dạ Bạch mở mắt, nhìn về phía âm thanh phát ra.

Đầu chân cầu thang, cô gái mặc chiếc váy xanh ngọc tinh xảo, đơn giản mà cũng hết sức nổi bật, chỉ là thân đơn bóng chiếc, cô độc đứng ở đó.

Tri Vi cũng không nghĩ đến, vừa mới bước lên lầu, định đi đến phòng khách.

Tuy nhiên ở cuối hành lang, nơi góc nhìn ra biển sẽ thấy cảnh này.

Trong phút chốc, trái tim đột nhiên ngưng lại.

"Tri An, hần là người đàn ông của tôi, cô muốn làm gì?"

Móng tay vô thức bấm mạnh vào lòng bàn tay, Tri Vi vừa tiến tới vừa lạnh lùng hỏi.

Tiếp đó, bước nhanh về phía hai người kia, chân giậm mạnh không khỏi tỏ ra tức giận, tốc độ không hề chậm, tựa hồ nếu chậm một giây, nhất định sẽ mất đi một vật rất quý giá của bản thân!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Vi Vi hối hận, dừng kế hoạch trả thù!

Translator: Waveliterature Vietnam

Tri Vi không rõ tại sao cô lại cảm thấy hoảng loạn, sợ sệt và có chút bất an... Những suy nghĩ tiêu cực càng lúc càng chiếm giữ nội tâm cô.

Nhìn ở cuối hành lang có một đôi nam nữ đang đứng ở đó, không khác nào một cặp ngọc bích.

Đầu óc vừa hỗn loạn mà lại vừa trống không, đột nhiên sinh ra mấy phản luống cuống, cô nghĩ nhanh, nhanh hơn chút nữa... Đem người đàn ông đặt vào lòng bàn tay.

Nhìn cô gái từng bước áp sát, đầu tiên Tri An hoàn hồn, đoán được chắc chắn cô ấy đã hiểu lầm...

Chỉ là cô và Tri Vi sớm đã trở mặt, quan hệ không xây đắp thêm.

Vi lẽ đó nếu Tri Vi lại đây và bản thân mình tiếp tục tháo chiếc mặt nạ của Bạc Dạ Bạch xuống thì sẽ có một chút khó khăn.

Nhưng mục đích của cô là muốn nhìn rõ khuôn mặt thực sự của anh ta.

Bởi vậy Tri An không tiếp tục nhìn về phía Tri Vi, giờ tay tiếp tục chạm vào mặt nạ của người đàn ông.

"Dừng đừng vào anh ấy..."

Nhận ra mục đích của Tri An, Tri Vi vội vàng kêu lên.

"Oành..."

Trong khoảnh khắc tiếp theo, bởi vì chạy quá gấp, gót giày cao gót của cô đã bị mắc vào thảm, cả người ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó cánh tay Tri An buông xuống, cô vẫn đứng dựa vào tường nhìn người đàn ông đang ra về không tranh với đôi kia đứng dậy.

Ngay sau đó Tri An trở mặt nhìn anh ta nhanh chân bước về phía cô gái.

Từ đầu đến cuối chưa từng nhìn liếc mình!

Bị ngã xuống đất trong nháy mắt, đầu gối Tri Vi bị đập, hiện ra vết sưng tấy đau buốt, cánh tay trái lúc trước bị trật khớp hình như cũng chưa lành hẳn.

Chỉ là Tri Vi không kịp để ý nên vội vã ngẩng đầu nhìn.

Đập vào mắt cô là hình dáng mảnh khảnh không khác nào một cây chi lan của Bạc Dạ Bạch, trên mắt còn che mặt nạ, lúc này Tri Vi mới thờ một hơi dài nhẹ nhõm, đôi mắt ngấn nước long lanh:

"Lão sư..."

Một tay Bạc Dạ Bạch đỡ ly nước, còn tay kia đỡ cô từ từ đứng dậy: "Đại tiểu thư, cô gặp với ai vậy?"

"Tôi..."

Tri Vi nín thở, khi này nghe thấy mùi lành hương quen thuộc trên người anh ta mới tỉnh táo chớp mắt.

Rõ ràng mục đích cuối cùng là tối nay ở trước mặt Tri An sẽ công bố chuyện bản thân bao dưỡng Bạc Dạ Bạch... Tại sao khi này cô lại phản ứng khác thường như vậy.

Trong lúc giật mình cô nhớ ra trước khi đi A Tầm có dặn dò một câu.

Lúc này đây, dường như trái tim cô đang rất quanh hiu, trong tầm tối đó như muốn nở ra những ánh sao.

Sẽ không hối hận chứ!

Trì Vi một lòng mờ mịt, từng chút tự vấn bản thân, cuối cùng rút ra một đáp án.

Hình như... Cô có chút hối hận rồi.

Chỉ có điều, không phải hối hận vì điều gì khác mà lại hối hận vì chính kế hoạch trả thù của bản thân!

Cô biết Trì An một lòng hướng về Bạc Dạ Bạch trong sáu năm trời rỗng rã, ước nguyện của sinh nhật cũng chỉ đơn giản là được nhìn thấy mặt anh ta... Như vậy, nếu tiếp tục kế hoạch này chẳng phải là đưa người tới trước mặt đối phương, khiến cô ta được thỏa niềm ao ước sao!

Muốn trả thù thì có hàng nghìn cách, hà cớ gì bản thân lại chọn cách nguy hiểm vô lý như vậy!

Ngộ nhờ Bạc Dạ Bạch nhận ra Trì An là người viết thư, từ đó đoán ra kế hoạch của chính mình, trước mặt mọi người dối ý chuyện bao dưỡng, từ đó không thêm phối hợp nữa.

Vậy chẳng phải... công mình như đã trắng xe cát.

Càng nghĩ Trì Vi càng muốn dừng lại kế hoạch trả thù này.

Sự trả thù to lớn nhất, chính là để Trì An... Không bao giờ nhìn thấy Bạc Dạ Bạch!

Vì lẽ đó, vấn đề lớn nhất hiện tại là hai người có quen biết nhau hay không.

Nghĩ đến đây lòng Trì Vi càng thêm hồi hộp. Cô ngửa đầu lên đối diện với Bạc Dạ Bạch: "Vừa nãy hai người đang làm gì. Có phải cô ta quyến rũ anh!"

Cô đang nói lời này thì đột nhiên Trì An bước lên, vẻ mặt có chút lúng túng: "Tỷ tỷ, lời nói không thể phát ra lung tung. Tôi chỉ vừa vặn đi ngang qua, thấy Bạc Dạ Bạch bị bệnh nghiêm trọng nên liền rút giúp anh ấy một ly nước..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Cô tức giận đến run người, giọng nói chát vắn: “Lão sư, tại sao anh lại dìu cô ấy.”

Translator: Waveliterature Vietnam

Nghe vậy Trì Vi xác định được hai người không có quen biết nhau.

Nhưng nghe Trì An gọi "Bạc Dạ Bạch", tức là cô ta đã biết tên anh ấy, trong lòng Trì Vi đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Nhìn ly nước trên tay anh ta, hàng lông mi của cô buông xuống, đột nhiên giờ tay phải một cái.

"Oành..."

Trong nháy mắt tay Bạc Dạ Bạch không nước không kịp, chén nước lập tức rơi xuống đất làm ướt nhẹp một mảnh thảm.

"Anh là người đàn ông của tôi, làm sao có thể muốn có thêm người phụ nữ khác."

Cô lạnh lùng nói chuyện, biểu hiện đầy kiêu căng.

Nhìn thấy phản ứng có chút khác thường của Trì Vi, Trì An nhui mày nhẹ nhàng mở miệng: "Tỷ tỷ, chỉ là một chén nước thôi mà, tỷ đang lo lắng cái gì vậy. Hoặc là, tỷ đối với người đàn ông của mình, không hề có niềm tin..."

Lập tức Trì Vi nghiêng đầu nhìn Trì An, bờ môi cong lên: "Đối với anh ta, tất nhiên tôi có lòng tin. Thế nhưng đối với cô, em gái ngoan của ta, khẳng định là không hề có!"

Trì An nhìn xuống Bạc Dạ Bạch trong lòng có cảm giác khác thường, nhân nhật nói: "Người đàn ông của tỷ, tôi không có hứng thú. Quyến rũ sao, càng không thể!"

"Đừng... đừng... đừng..."

Đột nhiên Trì Vi vỗ tay, trông cô như một bóng hồng diễm lệ với một vẻ đẹp hấp dẫn: "Ha, cô cũng thật là thanh cao đấy!"

Dứt lời cô ung dung đưa tay nắm lấy tay Trì An: "Tay của cô, vừa nãy còn chạm lên mặt anh ấy, nếu như không phải quyến rũ... thì còn có thể gọi là cái gì..."

Tìm Trì An đập loạn nhịp, cô nhìn lại Bạc Dạ Bạch một chút, nói sự thật: "Chỉ là tôi hiếu kỳ, người đàn ông tỷ tỷ bao dưỡng, dưới lớp mặt nạ kia có hình dáng ra sao."

Ngay tức khắc trong lòng Trì Vi nắm rõ.

Trì An đã từng tự tay vẽ ra chân dung Bạc Dạ Bạch, đối với anh ta chắc chắn có sự quen thuộc... Vì lẽ đó, tất nhiên cô ấy sẽ nghi ngờ, muốn lấy chiếc mặt nạ kia xuống để khẳng định suy đoán trong lòng.

Thật may vì tới bây giờ, Trì An chỉ biết anh ấy họ "Bạc", xưng là "Bạc tiên sinh"... Bằng không, nghe tên Bạc Dạ Bạch, ngay lập tức sẽ nhận ra!

"Thiếu vắng đàn ông, bản thân liền đi tìm. Tò mò về người đàn ông của tỷ mình, nghe thích hợp sao. Anh ta có hình dáng gì, không liên quan tới cô."

Bình tĩnh tuyên bố chủ quyền, Trì Vi đẩy Trì An ra, làm cho cô tránh xa khỏi Bạc Dạ Bạch.

Trì An vẫn chưa mang giày cao gót, chiếc váy dài che khuất đôi chân trần, bị đẩy lùi về sau như thế liền giẫm trúng chiếc váy, xem chút nữa ngã chống vó.

Nhưng thật may Bạc Dạ Bạch đã tiện tay đỡ lấy cánh tay Trì An, giúp cô đứng vững, không bị té nhào xuống đất.

"Bạc Dạ Bạch, cảm tạ anh."

Trì An ngẩn ra vì bàn tay lạnh lẽo của Bạc Dạ Bạch chạm vào cánh tay cô như mang đến cảm giác ớn lạnh nhàn nhạt.

Trong nháy mắt cô rút ra một kết luận: Bệnh của Bạc Dạ Bạch so với ở trong tưởng tượng có vẻ còn nghiêm trọng hơn.

Thấy vậy, con người của Trì Vi co rút lại, có chút bất ngờ, tức giận đến phát run liền kéo tay của người đàn ông một cái, nhẹ nhàng chất vấn: "Lão sư, tại sao anh lại刁 cô ta. Làm sao anh có thể!"

Đến lời cuối cùng, giọng điệu Trì Vi cho thấy cô rất bất bình, giống như bảo bối yêu thích của mình bị người khác mạnh tay cướp đi!

"Đại tiểu thư, nhị tiểu thư chỉ là đi ngang qua, tôi cùng cô ấy không có gì hết."

So với sự kịch liệt và gay gắt của Trì Vi thì Bạc Dạ Bạch vẫn rất bình tĩnh, chỉ lạnh lạnh giải thích một lời.

Mặc dù Trì Vi biết rõ hai người không hề có quan hệ nhưng dù anh ta có giải thích gì cô vẫn bất mã mà lập lại: "Nếu như vậy, tại sao anh lại刁 cô ta."

"Anh nói xem."

Bạc Dạ Bạch trầm ngâm một hồi, nhìn cô với một ánh mắt như nhìn một đứa bé không hiểu chuyện.

Không hiểu sao Trì Vi như đọc được ý nghĩ của anh ta, chính là đang giúp đỡ cô khắc phục hậu quả, thế nhưng... Cô không cần, không cần một chút nào!

Cô là một người xấu, cô công khai bắt nạt Trì An, thì làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Bạc Dạ Bạch, ở trong mắt anh... Cô ta tốt hơn tôi, thật sao?

Editor: Waveliterature Vietnam

Nhìn thấy phản ứng của cô, Bạc Dạ Bạch hơi cúi người, phất mái tóc dài đang rũ xuống trên vai cô, lạnh lạnh hỏi một câu: "Đại tiểu thư, cô đang làm cái gì vậy."

Vừa hỏi anh ta vừa nhận ra hình như người cô rất lạnh nên đã cởi áo ra, khoác trên thân người.

Chắc là vì khi này ở ngoài du thuyền, cô chỉ mặc một bộ lễ phục, hơi lạnh xâm chiếm nên người còn chưa kịp ấm lên.

Chỉ là đối với chuyện của Trì Anh và anh ta, cô còn canh cánh trong lòng, cố chấp lùi về sau một bước, không cần phủ thêm áo khoác!

"Làm sao, có phải lão sư đang bất bình gì, cảm thấy tôi không nên bắt nạt cô ta, hay là... Còn cảm thấy tôi đang cố tình gây sự..."

Trì Vi cắn môi, cảm giận nói chuyện.

Chợt, cô lại trừng mắt nhìn sang Trì An.

Được, tốt lắm!

Hai người mới tiếp xúc chưa được bao lâu, Bạc Dạ Bạch đã có ấn tượng tốt với Trì An, rõ ràng là càng ngày càng tốt hơn... Nếu như hắn biết, Trì An chính là người viết thư, khi đó sẽ phản ứng ra sao đây.

Nghĩ đến đây, Trì Vi cảm thấy như khó thở, trái tim có chút không thoải mái.

Không, hắn sẽ không biết, cô sẽ không cho anh ta biết... Vĩnh viễn không!

"Đại tiểu thư, tôi không có nghĩ như thế."

Bạc Dạ Bạch bắt lực giải thích, cánh tay vẫn ở trên cổ Trì Vi, làm cho nàng không cách nào lùi về phía sau, cuối cùng cũng đã khoác được áo cho cô.

Ở cạnh một bên Trì An vẫn lặng yên nhìn chăm chú, đột nhiên cảm giác có chút chói mắt, theo bản năng muốn trốn tránh.

Cuối cùng, cô cũng đã lựa chọn trốn chạy hiện thực, nghĩ về đôi chân trần, vội vã xoay người rời đi, để lại đôi giày đang tìm ở đó.

Trì Vi nhìn bóng lưng Trì An, gầy gò như lại đẹp đẽ đến lạ thường.

Không thể phủ nhận, kỳ thực Trì An rất ưu tú, ít nhất so với bản thân về khoản yếu điệu thực nữ thì rất phù hợp và lý tưởng để các nam nhân chọn làm vợ.

Thậm chí, cô còn biết bên ngoài đồn đại rằng Trì gia có hai cô con gái thì phần lớn mọi người đều thích Trì An.

Ngược lại bản thân cô thì mất hết tên tuổi.

Trước đây Trì Vi không hề để ý những điều này, vì cô biết xuất thân của Trì An chỉ là một đứa con ngoài giá thú, vì lẽ đó cô ấy luôn giữ sự so sánh trong trái tim, một lòng muốn vượt qua bản thân.

Chỉ là nhìn vào, sẽ cảm thấy... Trì An tồn tại thật khó khăn!

Cuối cùng lúc này Trì Vi nhìn Trì An mang đôi giày cao gót, tao nhã đi về phía trong, ra dáng đáp của một cô con gái rượu.

"Bạc Dạ Bạch, trong mắt anh... Cô ta tốt hơn tôi, thật sao?"

Đột nhiên Trì Vi hỏi Bạc Dạ Bạch, âm thanh không trầm không bổng.

Trì An đã nghe thấy rõ, đột nhiên bước chân dừng lại, xa xa nhìn về nơi này.

"Đại tiểu thư..."

Người đàn ông vừa mới mở miệng bất ngờ Trì Vi đã đưa tay đặt lên chiếc môi mòng của hắn, rõ ràng không muốn nghe đáp án.

Tiếp theo, cô nói giọng kiên định, hiện ra một sự nhắc nhở: "Lão sư, anh là của tôi."

Ngay cả bản thân Trì Vi, cũng không hiểu tại sao cô lại muốn tuyên bố chủ quyền.

Cô nghĩ, Trì An đã nghỉ ngơi, một lòng muốn biết khuôn mặt Bạc Dạ Bạch dưới lớp mặt nạ kia... Như vậy, muốn cô ta từ bỏ ý định, nhất định phải là cho cô ta nhận thức rằng, đây là người đàn ông của mình!

Trì An này thanh cao, so với người mẹ Diệp Tổ Chi của mình mà nói, có lẽ việc khó làm nhất chính là đảm nhiệm vai trò người thứ ba!

"Lão sư..."

Đôi mắt cô rực rỡ, đột nhiên nở thêm một nụ cười óng ánh, miệng nhẹ nhàng gọi tên.

"Oành..."

Ngay tức khắc ánh mắt Bạc Dạ Bạch buông xuống, gặp phải cái đẩy hung dữ của Trì Vi, phản lưng lập tức dựa sát vào phía sau vách tường.

Đôi tay Trì Vi chăm chú ôm lấy cổ anh ta, hình như đang kéo xuống, mũi chân cô kiễng lên.

Ban đầu Bạc Dạ Bạch có chút kinh ngạc, mơ hồ đoán được một chút.

Trì Vi đối với mình, lợi dụng là chính, không hề tồn tại thứ gọi là tình yêu nam nữ... Bây giờ cô ấy lại dùng hết sức để thể hiện, là đang muốn cho ai xem đây.

Những người ở đây, còn ai ngoài Trì An.

Hắn biết, thế nhưng không muốn phối hợp nên đã cố gắng kéo dài.

Chỉ là không ngờ hắn vừa mới lùi lại, cô càng tiến lên tựa sát, thân thể cứ vậy mà dính chặt vào lồng ngực anh ta.

Cuối cùng, đôi mắt anh ta trông như khép lại, bao dung cô gái.

Thôi, lợi dụng cũng được, hết sức cũng được.

Cô muốn thứ gì, cứ để cô làm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Trì An mất hết hy vọng: Bạc Dạ Bạch chắc chắn không phải Đại ca, tuyệt đối không!

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong hành lang Trì An vẫn yên lặng đứng ở nơi đó, thất thần ngóng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cô gái tùy ý đẩy người đàn ông vào sát rồi ngửa đầu chủ động hôn.

Trong nháy mắt, nhận thức của Trì An đã bị phá vỡ.

Cơ bản, Trì An nghĩ, chuyện Trì Vi bao dưỡng đàn ông chỉ là mặt ngoài... Vậy mà bây giờ tận mắt nhìn thấy, không thể nói rằng việc này ngoài ý muốn của Trì Vi.

Như vậy, chẳng phải xem như là cô ấy đã từ bỏ Hoắc Đình Thâm sao.

Lại nhìn Bạc Dạ Bạch mang mặt nạ, cô liền chớp mắt, hoài nghi anh ta chính là đại ca ca.

Tiếp đó Bạc Dạ Bạch vòng tay ôm eo cô, bắt đầu đáp lại cái hôn ấy.

Trì An nở một nụ cười tự giễu, cuối cùng cũng phải phủ nhận suy đoán này.

Nếu tiếp tục ở lại chỗ này thì cũng chỉ là dư thừa, hơn nữa cô cũng không có hứng thú dò xét đời sống tình cảm của Trì Vi.

Bởi vậy, hầu như không chút dừng lại, Trì An chậm rãi lướt ngang qua hai người.

Nhưng trong một giây phút nào đó, cô vẫn rất hiếu kỳ muốn biết, dưới lớp mặt nạ kia, dung nhan của người đàn ông này ra sao.

Nhưng vào đúng lúc này, một tia hy vọng cũng không còn.

Bạc Dạ Bạch, hẳn không phải là đại ca ca, tuyệt đối không phải!

Mang theo ý nghĩ này lướt qua hai người trong nháy mắt, vì Trì Vi đứng đối diện mình, Bạc Dạ Bạch thì dựa vào vách tường, đồng thời hôn cô, đôi mắt long lanh như sương mù, lơ đãng mờ.

Bất ngờ, Trì An lại một lần nữa rơi vào đôi mắt sâu của anh ta, đắm ra vài điểm quen thuộc, tâm tư nhất thời hoảng loạn.

Tức rằng Bạc Dạ Bạch chỉ nhân nhật nhìn thoáng qua, không hề để ý đến sự tồn tại của cô, vẫn tiếp tục hôn sâu cô gái.

Hoặc là, Bạc Dạ Bạch khá giống đại ca ca, lạnh lùng mà không kiên khem, không khác nào một ngọn núi tuyết trắng... Vì lẽ đó, hành động của anh ta lúc này tự dưng lại khiến Trì An nóng mặt.

Rất nhanh cô vội vã rời khỏi nơi này, tìm cửa phòng khách đẩy cửa mà vào.

"Phù phù... phù phù... phù phù..."

Dựa lưng vào cửa phòng, Trì An vỗ ngực, nhắm mắt lại.

Trong đầu cô, hình ảnh sáu năm trước đột nhiên hiện về.

...

Sáu năm trước, khi Trì An mười ba tuổi, theo Diệp Tổ Chi sống ở Hoa Thành.

Từ nhỏ cô biết cha mình hay đi công tác, mẹ mình tự tay một mình cực khổ nuôi dưỡng cô.

Nhưng mà, vẫn luôn có những lời đàm tiếu và ánh mắt kì thị của người ngoài.

Hoặc là nói Diệp Tổ Chi chưa kết hôn mà đã sinh con, không thì còn trẻ tuổi mà đã ở góa, còn không nữa thì nói cô là một đứa con hoang, có mẹ mà không có cha!

Khi nghe những lời này, mẹ cô đều nói cho cô nghe rằng cha mình chỉ là công tác quá bận bịu, chỉ cần ngoan ngoãn học tập, cha cô sẽ về nhà.

Trì An bên ngoài tuy nhu nhược, nhưng ở trong lại rất mạnh mẽ, có lẽ đau lòng vì mẹ mình mang danh tiếng xấu, ngay từ bé đã rất hiểu chuyện, nỗ lực học tập phấn đấu, làm người khiêm tốn, có đạo đức.

Lâu dần người ngoài gặp Diệp Tổ Chi lại bắt đầu khen ngợi vì bà ta có một cô con gái ngoan như vậy.

Thời thơ ấu điều điều duy nhất Trì An không hiểu đó chính là cha cô khi nào cũng rất bận rộn, có lúc cả tháng mới về nhà một lần, có lúc thì nửa năm.

Cho đến một ngày, năm cô mười ba tuổi, đột nhiên vào một ngày mẹ cô mặt hoan hỉ nói rằng cha cô muốn hai người cùng đoàn tụ.

Trì An rất vui vẻ vì điều này nhưng khi trên đường đến trung tâm thành phố thì bất ngờ có một chuyện xảy ra.

Mẹ của cô Diệp Tổ Chi cùng cha mình là Trì Viễn, hai người họ không phải là vợ chồng, mẹ cô đã chen chân vào cuộc hôn nhân của người ta, còn cha cô là vì vụ trộm mà có con ngoài giá thú.

Mẹ là tiểu tam, cha là hạng đàn ông cận bã, bản thân lại là kết quả ngoài giá thú của một cuộc tình lén lút.

Trong nháy mắt, cuối cùng cô cũng rõ, tại sao mười ba năm qua, mẹ cô đều che che giấu giấu, thường xuyên nói rằng cha mình bận bịu mà không trở về nhà!

Nghe nói, người vợ đầu của Trì Viễn là diễn viên đang "hot" Bạch Thanh Thu.

Còn nữa, bà ấy từng là bạn thân của mẹ cô, hiện tại bị bệnh nghiêm trọng, có thể chết ngay lập tức.

Chưa hết Trì Gia không hề tầm thường, ở thành phố là một danh môn vọng tộc, cô cũng không phải là con gái một, mà trên mình còn có một công chúa xem như tỷ tỷ...

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 175: A Vẫn mặt ngoài là người giúp việc, nhưng từ lâu đã được đối xử như phu nhân...

Translator: Waveliterature Vietnam

Một ngày kia, Trì An xưa nay hiểu chuyện, nghe lời cùng mẹ cô lần đầu tranh cãi âm ỉ, xoay người rời khỏi sân bay.

Cô không biết nên đi tới đâu, không một chút phương hướng, chạy lung tung khắp nơi, giống như muốn đi đến tận cùng thế giới.

Chỉ là ngoài trời mưa lác đác, rất nhanh trên người mỗi nơi ướt nhẹp một chút, Trì An hoàn toàn cảm thấy chật vật.

Chờ đến lúc mưa tạnh thì cô cũng đã cạn kiệt sức lực, phát hiện nơi bản thân đang đứng là một trang viên.

Khi đó vào tháng tư, bên ngoài trang viên hoa anh đào nở rộ, trải qua một phen mưa gió thỉnh thoảng có mấy cánh hoa tàn úa tàn lảo đảo rơi xuống đất.

Nếu như là bình thường thì cô sẽ có tâm tư thương thức cảnh đẹp này, nói không chắc còn muốn đem cọ và giấy ra để vẽ vời lưu niệm.

Cuối cùng vào thời khắc ấy Trì An lại ngồi xồm dưới cây anh đào, hai tay ôm lấy người, không ngừng khóc lớn, giống như cố gắng tuôn ra hết oan ức.

Đột nhiên gạt mình, cô không biết từ khi nào đã có một người xuất hiện, kiên trì nghe cô gào khóc.

Khóc một hồi lâu cổ họng cô phát ách, oan ức không ngừng nắc lên, lúc này không thể nào dừng lại.

Bỗng dung một mảnh khăn tay màu lam nhạt được đặt trước mặt cô: "Khóc thương tâm như vậy, lạc đường sao?"

Tiếng nói đàn ông nhẹ nhàng mà cũng lại lạnh lạnh, Trì An bị dọa, bởi vì bạn chưa thích ứng quay đầu lại nên nhất thời choáng váng.

Khi đó, cô nghĩ

Cõi đời này có phải là không có Trích Tiên thật không, tại sao tên thanh niên này lại tuyệt sắc vô song đến thế, giống như chẳng dính chút khói bụi trần gian nào cả.

Vừa nghĩ tới chuyện bản thân gào khóc xé trời như vậy lại có người xa lạ nhìn thấy, cô vội vã lau nước mắt, lúng túng hỏi: "Anh là ai, vì sao lại ở đây..."

"Tôi ở đây, chờ một người... Muốn xem thử cái gọi là lòng người, có thể vượt qua gian khó hay không"

Anh ta nhàn nhạt nói chuyện, câu trả lời giống như chỉ mới đưa ra được một nửa.

Vì còn trẻ nên Trì An nghe không hiểu những lời bóng gió của anh ta, không khỏi có chút mờ mịt.

Gió thổi nhẹ làm những cánh hoa anh đào nhàn nhạt bay xuống, người đàn ông đứng dưới tán cây nhàn nhạt hỏi: "Cha mẹ cô đâu? Có phải là tan rã rồi không..."

Rõ ràng vừa mới ngừng khóc, nghe hai từ cha mẹ một lần nữa nước mắt cô lại trào ra, trong lòng bi thương đến cực điểm.

Lần này người đàn ông dường như cảm thấy bất lực, nên không mở miệng nói thêm

Cho đến khi một người lớn tuổi, ăn mặc trông như quản gia bước nhanh về phía này và nói: "Tiên sinh, nguyện vọng thi đại học anh đã từng diễn, A Văn đã sớm thay đổi, đăng kí vào một học viện nghệ thuật ở nước ngoài. Hiện tại, cô ấy đã rời khỏi Hoa Thành..."

Lão quản gia nói, rõ ràng có chút tức giận: "Sớm biết A Văn này vọng ân phụ nghĩa như vậy, ban đầu ta thấy đáng thương, bỏ đi khuôn mặt già nua này cầu mong tiên sinh giúp đỡ! Không chỉ giúp đỡ gia đình cô ta, mà còn tự tay dạy học, làm sao nói đi là đi, không một chút tình cảm..."

Nói đến chỗ này, dường như lão quản gia nhớ đến điều gì đó, càng thêm bất bình: "Vậy mà trước đó, cô ấy luôn miệng nói thích tiên sinh, đồng ý cả đời còn lại để ở bên! Vì lẽ đó mặt ngoài là thân phận giúp việc nhưng bên trong, từ lâu đã được đãi ngộ như thiếu phu nhân..."

Sau đó, lão quản gia phát hiện ra bản thân nói như vậy, có chút không thích hợp nên từ từ dừng lại, mang theo vài phần xấu hổ: "Tiên sinh, sau cơn mưa trời rất lạnh, thân thể ngài không được tốt, đừng đứng ở chỗ này. Nếu như ngài thật sự không nở, chỉ cần ra lệnh, tôi sẽ phái người đem cô ta trở về..."

"Chúng ta, không cần cô ấy."

Người đàn ông thuận miệng nói, từ chối kiến nghị của lão quản gia, về mặt không chút gọn sóng nào.

Bất chợt, Trì An đột nhiên đã hiểu được ý tứ trong lời nói của người đàn ông này.

Xác thực, thứ anh ta chờ đợi không phải là A Văn kia, mà chính là lòng người... Kết quả có thể thấy được ngay trước mắt, lòng người đã chẳng thể đứng vững!

Nhìn thấy anh ta đã kiên định với ý nghĩ của mình, lão quản gia cũng không thể làm gì khác, đột nhiên ánh mắt dừng lại: "Đây là tiểu cô nương nhà ai. Tại sao lại ở chỗ này!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Người đàn ông lấy tay lau nước mắt cho cô ta: Đừng khóc, lỗi không phải của cô..."

Editor: Waveliterature Vietnam

Lúc này, Trì An không cần nghe câu trả lời cũng có thể đoán được chủ nhân của khu vườn này là của người đàn ông.

Tuy nhiên, người đàn ông lại lạnh nhạt mở miệng: "Cô lạc đường rồi, nên gọi cha mẹ đến đưa cô về nhà."

Nghe hai chữ "Cha mẹ", nghĩ đến thân phận một đứa con rơi như bản thân, liền nức nở khóc lóc:

"Tôi không hề lạc đường... Tôi không về nhà đâu..."

Cổ họng vì khóc quá lâu mà khàn đặc, không nói được rõ tiếng, đôi mắt cũng vì vậy mà sưng đỏ đau nhức!

"Tại sao?"

Giật mình nghe câu hỏi của người đàn ông.

Hai tay Trì An ôm lấy đầu gối, cúi đầu úp mặt xuống chân, không khỏi cảm thấy chua xót: "Bởi vì mẹ ta là vợ bé... Tôi chính là con gái của người thứ ba..."

Con gái người thứ ba, ngay từ lúc sinh ra đã không hề có chút thân phận, bị người đời dè biiu.

Nếu như sớm biết như vậy, cô ta thà không muốn được sinh ra còn hơn... hơn nữa, nếu như không biết rõ chân tướng về thân phận của mình, tiếc rằng cho dù là kẻ hồ đồ ngu muội thì chuyện cô là con gái của vợ bé, ai ai cũng biết.

Cô ta nghĩ, bất cứ ai cũng đều coi thường kẻ thứ ba... Đã là con gái của kẻ cướp chồng người khác, đương nhiên cũng sẽ bị người đời phi nhổ!

Hiện tại, trước người đàn ông cao quý này, liệu có phải hán cũng đang rất coi thường bản thân cô ta hay không?

"Ta không hề muốn... Trở thành con gái của kẻ thứ ba... Càng không thể hiểu tại sao..."

Lời nói ra đều bị ngắt quãng, trong lòng không ngừng thấy hoảng loạn, lúng túng, bất an, không có cách nào có thể đối diện với sự thật.

Thậm chí, bản thân cũng sợ thân phận thực sự của mình sẽ bị đem ra ánh sáng... Bởi một khi mang tiếng là con gái rơi thì cô ta sẽ mất hết tất cả, sẽ không còn là cô gái ưu tú, hoàn mỹ, mãi mãi tồn tại vết nhơ!

Một lúc lâu, không gian hết sức tĩnh lặng, không hề có một chút âm thanh.

Cuối cùng, cô ta không nhịn được mà ngẩng đầu, phát hiện người quản gia đã rời đi từ lúc nào, chỉ còn người đàn ông vẫn đứng ở vị trí cũ, yên lặng nhìn mình.

Không hề biểu lộ ra vẻ xem thường, căm ghét, cười nhạo.

"Đó là lỗi lầm của cha mẹ, cô khóc lóc thương tâm như vậy cũng thật quá trẻ con rồi."

Bỗng dưng, người đàn ông mở miệng nói chuyện, ngữ khí ảm đạm chút bất đắc dĩ.

"Mẹ tôi... Bà ấy là người tốt... Nhất định không phải là có ý..."

Trì An theo bản năng phản mình, tuy nhiên lời nói ra lại hết sức lúng túng.

Lại nghĩ đến lời lão quản gia vừa nói, không nhịn được nghi ngờ hỏi: "Cô gái kia đối với anh, một mực tuyệt tình rồi đi, anh không cảm thấy nuối tiếc sao?"

Tiếp theo, người đàn ông khẽ cúi người, tay cầm chiếc khăn tay màu xanh lam, mềm lại đặt trước mắt cô ta: "Cô ấy muốn đi, tiếc nuối cũng chỉ khiến bản thân càng thêm phiền não. Hơn nữa, xuất thân của chúng ta xưa nay đều không thể tự mình chọn lựa. Đừng khóc, lỗi lầm là của mẹ cô, hơn nữa còn có một phần trách nhiệm của cha cô..."

Trì An ngơ ngác, tùy ý để người đàn ông lau đi nước mắt.

"Chỉ cần, trong lòng cô không làm gì khiến bản thân phải hổ thẹn. Lỗi cũng là của cha mẹ cô, nên để họ tự giải quyết, hà có gì cô lại vì thế mà phải tự dằn vặt?"

Nét mặt người đàn ông hết sức thân nhiên, nhẹ nhàng nói, tựa như tất cả những chuyện đến trời này, đều không đáng để hán phải bận tâm.

"Như vậy liệu có đúng không?"

Cô ta tự mình lẩm bẩm, thật sự không dám khẳng định.

Chỉ là nhìn thẳng vào đôi mắt của người đàn ông, liền cảm thấy những uất ức mà bấy lâu nay bản thân đã chịu đựng, chỉ cần người đàn ông nói vài câu, mọi chuyện dường như đã vui bớt phần nào đó.

Đột nhiên cô ta đứng dậy, cắn môi rồi đổ nhào vào lòng ngực người đàn ông, không muốn để lộ chút khoảng cách nào nữa: "Đại ca ca, cảm ơn anh."

Dưới gốc cây anh đào mùa hạ, trong lúc cô ta cảm thấy khó khăn nhất, lại vừa vặn gặp được hán.

Cho dù biết được xuất thân là con gái của kẻ thứ ba, thế nhưng không hề xem thường mà không ngừng an ủi, bản thân cô ta làm sao có thể không cảm thấy cảm kích!

Một lúc lâu sau, người đàn ông vẫn đứng yên, không có ý đẩy cô ta ra, chỉ nghe thấy tiếng nói trầm ổn, giống như đang an ủi một đứa trẻ mắc lỗi: "Chuyện đã như vậy, cho dù muốn trốn tránh cũng chẳng thể, chỉ bằng dũng cảm đối mặt. Đừng suy nghĩ lung tung nữa, nên trở về nhà đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Trì An nhớ lại

Editor: Waveliterature Vietnam

Mười ba năm trôi qua, Trì An đã phải đối diện với sự thật ngay từ lúc mới lọt lòng, bản thân cũng đã cố nén để trở nên mạnh mẽ.

Chỉ là ngay lúc này, được người đàn ông ôm ấp trong lòng ngực, mọi oan ức đều được giải bày, khiến cho chiếc áo sơ mi của hán đang mặc ướt đẫm nước mắt, bên trên vẫn còn lưu lại dấu vết.

"Con người ở trên đời, chẳng có chuyện gì không thể không giải quyết được cả, đúng không?"

Câu hỏi cuối cùng của người đàn ông dường như giống với lời an ủi.

Cô ta gật gù, ghi nhớ trong lòng, mấy lời này qua nhiều năm như vậy, cô ta cũng không bao giờ có thể quên được.

Chỉ là sau khi mẹ cô ta đến, tự nhận đã để lạc cô ta, không ngừng ôm cô ta khóc lóc xin lỗi, khóc đến mức cảm động lòng người.

Đối với chuyện này, Trì An chỉ im lặng không phản ứng, không thể không thừa nhận.

Sự thật đã phơi bày rõ ràng đến như vậy, mẹ cô ta là kẻ thứ ba, tuy nhiên bà không hề làm gì có lỗi với mình. Cho dù người đời không ngừng dè bĩu, chỉ trích bà ấy thì bản thân... Hoàn toàn không thể!

Không chỉ không thể chỉ trích, cô ta còn phải ngoan ngoãn, nghe lời, một lòng bảo vệ mẹ.

Trước khi rời đi, cô ta còn muốn gặp mặt đại ca một lần, tuy nhiên quán gia lại một lời từ chối, nói đại ca ca sức khỏe không tốt, đã trở về phòng đi ngủ, không có cách nào khác đành ngậm ngùi nuối tiếc rời đi.

Sau đó, cô ta đến thành phố nhìn mẹ kết hôn, đường đường chính chính tiến vào nhà họ Trì.

Nhà họ Trì thật sự rất lớn, rất đẹp nhưng cũng rất lạnh lẽo.

Cũng chính ở đây, cô ta gặp được một cô gái trên người không ngừng tỏa ra khí chất cao quý, xinh đẹp mỹ miều như công chúa khiến cô ta mỗi lần nhìn lại chính mình đều cảm thấy bản thân ngớ ngẩn như một trò hề.

Cô gái đó tên là "Trì Vi", đại tiểu thư nhà họ Trì, cũng chính là người chị cùng cha khác mẹ của mình.

Trì An biết rõ, cô ấy không thích mình, mà cô ta... Cũng không hề thích!

Là bởi vì, chính tay Trì Vi đã từng đẩy người mẹ đang mang thai của cô ta từ trên lầu xuống, khiến cho mẹ cô ta sinh non... Vì lẽ đó, trong lòng cô ta thề hứa rằng, ngoại trừ xuất thân thua kém ra, nhất định không để thua kém đối phương.

Cũng trong khoảng thời gian này, nội tâm cô ta không ngừng nhớ nhung đại ca ca.

Tiếc rằng, cô ta không biết tên đại ca ca, chỉ loáng thoáng nghe người giúp việc gọi "Bạc tiên sinh".

Những tâm sự cất giấu ở trong lòng không cách nào giải bày được, cô ta liền đem hết viết thành thư, gửi đến nhà đại ca ca ở ngoại thành.

Ba năm đầu không hề nhận được hồi âm, chỉ là có người ký nhận khiến cô ta ngày đêm vẫn kiên trì, đến cuối cùng cũng đã được đáp lại!

Kể từ đó đến nay, cũng đã ròng rã những sáu năm.

Trong sáu năm này, mỗi khi cây anh đào nở hoa cô ta liền đi đến trang viên ở ngoại thành.

Chỉ tiếc rằng nơi đây chỉ còn tro bụi hoang tàn, đại ca ca từ lâu đã không còn ở đây nữa, cảnh vẫn còn nhưng người thì đã mất.

...

Trì An dựa lưng vào thành cửa sổ, không ngừng nhớ đến hình ảnh đại ca ca, trong lòng không ngừng cảm thấy hạnh phúc.

Hì vọng rằng trong lần sinh nhật này, anh ấy có thể xuất hiện.

Giống như sáu năm trước, trong lúc tuyệt vọng nhất, cô ta gặp được hắn.

Nắm mắt rồi cười khê, cô ta khê nói, lời nói ra nhẹ nhàng, biểu lộ mười phần yêu mến: "Đại ca ca, An An rất vui được gặp anh. Rất thích, rất thích anh..."

Ở trong hành lang, Trì An lặng lẽ rời đi, Trì Vi không khỏi thở hắt một tiếng.

Theo bản năng muốn cùng Bạc Dạ Bạch thân mật.

Đồng thời cũng nhận ra, người đàn ông cướp đi hô hấp của bản thân, khiến tim cô đập liên hồi.

Cánh tay vòng qua ôm lấy eo cô, không để ý đến cô gái đang bắt lực giãy dụa trong thân, Bạc Dạ Trắng vốn cũng để ý nhiều đến cảm giác của cô.

Nhưng mà cô gái này thật sự không hề ngoan ngoãn, không ngừng muốn thoát thân.

Biểu hiện của cô ấy như vậy giống như một kiểu khiêu khích, khiến Bạc Dạ Bạch cảm thấy không vui, muốn cắn vào gò má của cô.

"A...Bạc Dạ Bạch! Sao anh lại cắn ta..."

Bỗng dưng, cô gái hét lên một tiếng, giọng tay ôm lấy mặt, nhú mày lùi lại phía sau.

"Đau quá..."

Trì Vi khẽ mở miệng, hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt sáng như sao biểu lộ vẻ hết sức oan ức nhìn hắn.

"Đau ở đâu? Để tôi xem nào..."

Chúng ta đã đi qua rất nhiều nơi, nhìn qua vô số khung cảnh mây trời, uống qua đủ loại rượu, vẫn chỉ cảm thấy cuộc đời đáng quý nhất là tuổi trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Thương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Tôi sẽ không thích, không thích một ai cả. Hiện tại sẽ không, tương lai... Cũng sẽ không có chuyện đó

Editor: Waveliterature Vietnam

Nghe thấy vậy, Trì Vi cũng không hề có chút phòng bị, theo bản năng nghiêng đầu, ghé sát gò má:

"Chỗ anh vừa cắn... Thật sự rất đau..."

Một giây sau, người đàn ông cúi đầu sát gần tới, hai tay áp lấy gò má trắng hồng của cô, tựa như muốn kiểm tra.

"Tôi không nhìn thấy rõ, đại tiểu thư ghé sát vào một chút."

Bạc Dạ Bạch lạnh lùng nói chuyện, đôi mắt dưới mặt nạ lộ ra vẻ hết sức chú tâm.

Đối với chuyện này, Trì Vi một chút cũng không hề hoài nghi, chỉ nghĩ rằng ánh nắng của hành lang không đủ, người đàn ông thật sự không nhìn thấy rõ, hơi nhón chân lên, ghé sát gò má đến chỗ người đàn ông.

Gò má của thiếu nữ hết sức đầy đặn, điểm tô thêm cho dung nhan xinh đẹp của cô, yên lặng khiến người khác động lòng.

Đột nhiên, Bạc Dạ Bạch đưa tay lên véo một cái.

"A..."

Trì Vi bỗng hét lớn, vội che lấy mặt, nhanh chóng lùi về sau vài bước, một lần nữa lùi sát vách tường.

"Bạc Dạ Bạch, anh đang làm gì vậy?"

Trì Vi trừng lớn mắt, không khỏi cảm thấy uất ức.

Cảm giác người đàn ông trước mặt đang được vui đùa tiên.

Tuy rằng đã từng cùng đối phương nảy sinh quan hệ, tuy nhiên đó là tình huống bất đắc dĩ, tất nhiên không có nghĩa là...hắn muốn làm gì thì làm!

"Có thể làm gì được chứ? Tất nhiên đang kiểm tra xem chỗ bị cắn có nghiêm trọng không thôi."

Về mặt Bạc Dạ Bạch lạnh lạnh, giống như tuyết trên núi cao, kiêu ngạo khôn cho phép ai được xem thường.

"Rõ ràng không phải là đang kiểm tra. Anh nói láo!"

Trì Vi phản bác lại, gò má rõ ràng đã ứng đỏ hết lên, không ngừng tỏa nhiệt.

Càng nghĩ càng thấy xấu hổ và tức giận, mạnh mẽ đẩy Bạc dạ Bạch ra xa.

Tuy nhiên, hắn tuy đáng người gây gò nhưng lại vững như bàn thạch, một chút cũng không hề nhúc nhích.

Nhất thời, Trì Vi không khỏi cả thấy hết sức bất lực.

Nhìn thấy phản ứng của cô, Bạc Dạ Bạch đưa tay xoa gò má cô: "Đại tiểu thư, nhiệt độ cơ thể của cô nóng như vậy, xem ra đã bị bệnh rồi..."

"Không có! Tôi rất khỏe..."

Trì Vi nhanh chóng đẩy tay người đàn ông ra, tức giận không ngừng chỉ trích: "Lão sư, là anh cố ý chiếm tiện nghi của tôi!"

Bạc Dạ Bạch cũng không hề muốn phủ nhận, bình tĩnh hỏi lại: "Hiện tại, đại tiểu thư còn đau không?"

Không để người đàn ông này tiếp tục ức hiếp bản thân, Trì Vi vẫn ôm mặt chất vấn: "Vậy tại sao vừa rồi anh lại cắn tôi?"

"Vậy tại sao, nay lúc có nhị tiểu thư nhà họ Trì ở đây, cô lại muốn thân mật?"

Với câu chất vấn của cô, người đàn ông không hề muốn trả lời mà chỉ nhàn nhạt hỏi lại, khiến tim Trì Vi không nhịn được nhảy lên một cái.

Nguyên nhân thực sự, đương nhiên không thể nào nói ra được, Trì Vi thực sự có chút chật vật, điều chỉnh lời nói: "Tôi muốn thân mật thì thân mật. Anh là do tôi bao dưỡng, tất nhiên tôi cũng có quyền đó!"

"Vậy thì cũng giống như tôi muốn cắn cô thì cắn."

Bạc Dạ Bạch thuận miệng nói, ngừ khi hết sức hờ hững.

Nhất thời, Trì Vi nghẹn họng, mắt không ngừng đảo qua lại, tuy nhiên cũng không có cách nào phản bác được.

Đúng lúc này, đầu óc lại lóe lên một suy nghĩ, Bạc Dạ Bạch đeo mặt nạ nên Trì An chưa từng nhận ra là điều đương nhiên... Vậy thì, Bạc Dạ Bạch cũng không nhận ra Trì An?

Cũng chẳng có gì chứng minh được Trì An ở trong lòng hấn chiếm bao nhiêu tình cảm?

Nghĩ đến chuyện này khiến Trì Vi không khỏi cảm thấy vui vẻ, không nhìn được thăm dò đối phương: "Này, anh không thích Trì An sao?"

"Chỉ gặp gỡ một lần, sao có thể nói thích hay không."

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt trả lời, chỉ cảm thấy câu hỏi của cô có chút đột ngột.

Câu trả lời này thật không khiến Trì Vi hài lòng, cô mạnh bạo nói chuyện: "Nghe cho rõ, không cho phép anh thích Trì An! Hiện tại không cho phép, tương lai cũng không cho phép..."

Lời vừa nói ra, Bạc Dạ Bạch vội nhìn cô gái, không khỏi khiến cô thấy chột dạ, hàng lông mi khẽ buông xuống, che khuất tâm tình, hạ giọng lộ ra vẻ oan ức: "Không được sao?"

"Đại tiểu thư, cô nghĩ nhiều quá rồi."

Một lúc lâu sau, người đàn ông mới chịu mở miệng.

Trì Vi nghi hoặc, ngửa đầu nhìn hấn: "Gì cơ?"

"Tôi sẽ không thích, không thích một ai cả. Hiện tại sẽ không, tương lai... Cũng sẽ không có chuyện đó."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Nhan sắc cô ta hết sức tầm thường, đáng người cũng chẳng có gì nổi bật, lão sư làm sao có khả năng bỏ qua tôi để

Editor: Waveliterature Vietnam

Đối với hấn mà nói, đối với loại chuyện yêu đương phù phiếm này, thật sự quá mức xa xỉ, chẳng được gì ngoài gánh nặng.

Những người có nhiều thời gian để sống mới nghĩ tới chuyện yêu đương.

Cuộc đời hấn ngắn ngủi như vậy.

Cho nên, nhất định không để hai chữ "Thích" tồn tại.

Chỉ tiếc rằng, Trì Vi không thể hiểu được thâm ý bên trong câu nói, chỉ cần biết chính xác người đàn ông này không hề để mắt đến Trì An.

Ngoài việc không tránh xa, người đàn ông vẫn không hề nhận ra Trì An chính là người viết thư cho nên mới trả lời như vậy.

Thế nhưng cho dù thế nào đi nữa, đáp án này cũng khiến cô thấy hài lòng, cũng không còn cảm thấy nặng nề khó chịu nữa.

Giải quyết xong chuyện Trì An, Trì Vi lúc này mới rảnh rỗi nghĩ tới Lê Yên Nhiên: "Lão sư, sao anh lại gặp được Lê Yên Nhiên vậy? Quên gia nhà họ Lê còn nói anh khiến cô ta bị thương..."

Vừa dứt lời, cũng không đợi người đàn ông trả lời, Trì Vi khinh thường nhếch môi: "Nếu như nói lão sư ngược đãi cô ta thì chỉ bằng nói... Cô ta tìm mọi cách tiếp cận thân mật với lão sư! Nhan sắc cô ta hết sức tầm thường, đáng người cũng chẳng có gì nổi bật, lão sư làm sao có khả năng bỏ qua tôi để để mắt đến cô ta..."

Tất nhiên, Trì Vi một chút cũng không hề tin Bạc Dạ Bạch lại làm ra loại chuyện đó.

Về mặt Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt, ngẫm nghĩ lời nói của cô, hơi hột trả lời: "Hừm, tất nhiên là không thể."

"Vi thể cho nên, xác thực là cô ta đang tìm cách làm bại hoại lão sư. Tôi đã không muốn tìm cô ta tính sổ, cô tại lại muốn tìm đến cắn ngược!"

Trì Vi lạnh lùng nói, trong lòng không ngừng thấy tức giận.

Liên nhớ đến chuyện đã xảy ra, muốn biết thực hư có chuyện gì.

Sau khi hiểu rõ chuyện, Lê Yên Nhiên muốn đẩy cô vào chân tường, Trì Vi lập tức xù lông tức giận:

"Lão sư, anh làm thế là đúng, nên trực tiếp ném cô ta ra ngoài!"

Tiếp theo, Trì Vi nhìn xung quanh, bỗng dừng nắm lấy tay người đàn ông: "Không được! Không thể tiếp tục ở lại đây..."

Mặc dù chuyện Lê Yên Nhiên phát bệnh đều là tự làm tự chịu, chỉ có điều trong lúc xảy ra chuyện, không hề có a khác chứng kiến.

Hơn nữa trong phòng cũng không hề có camera giám sát, cho nên chỉ có thể khẳng định Lê Yên Nhiên bị đàn ông ném ra ngoài!

Nếu như chỉ có mỗi Trì Vi thì cũng chẳng có gì phải lo cả.

Tuy nhiên, kẻ mà Lê Yên Nhiên nhắm vào lại chính là Bạc dạ Bạch... Trì Vi vô tình nghe được, Lê Yên Nhiên cùng Lê Bắc Thành đều là những kẻ tùy ý, một khi có người đắc tội liền không dễ dàng bỏ qua!

Then chốt chính là lệ Trường Phong không phải ngẫu nhiên mà được đồn đại hết sức yêu chiều em gái.

Chỉ sợ, Lệ Trường Phong một lòng muốn làm khó Bạc Dạ Bạch, cô sẽ không có đủ khả năng bảo vệ được hần!

Nghĩ đến đây, Trì Vi định sẽ rời khỏi du thuyền, không có ý muốn lưu lại đây lâu hơn.

Lấy điện thoại ra, Trì Vi kéo lấy tay Bạc Dạ Bạch ra khỏi phòng, tay kia gửi một tin nhắn cho A Tầm và Nguyễn Nguyễn.

Không ngờ khi hai người vừa mới bước xuống lầu, còn chưa kịp đi đến đại sảnh.

"Chính là hần khiến cho tiểu thư phát bệnh!"

Xa Xa đã nghe thấy giọng tố cáo của cô giúp việc, chỉ thẳng vào Bạc Dạ Bạch.

Rất nhanh, nghe thêm một giọng nói khác: "Các người mau can hai người đó lại!"

Ngay lập tức, vệ sĩ bao vây hai người lại, tất cả mọi người đều thấy kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trì Vi mắt sáng như sao bỗng trầm xuống, chỉ vừa muốn đưa Bạc Dạ Bạch rời khỏi đây.

Không ngờ đúng lúc này, hần lại buông tay cô ra, chậm rãi dừng lại ở đây.

"Lão sư, anh..."

Quay đầu nhìn lại, Trì Vi còn định hỏi, liền phát hiện ra Bạc Dạ Bạch đang nhìn về phía trước.

Nhìn xem ánh mắt của hần, nhìn thấy ở cửa cầu thang, một bóng người từ từ chậm rãi bước xuống.

Không phải là Trì Vị Văn thì còn có thể là ai?

Trong phút chốc, Trì Vi không cách nào nói ra được phần khó hiểu.

Dù sao thì loại đàn ông như Bạc Dạ Bạch rất ít khi chủ động ngắm nhìn ai, cho dù là một nữ nhân!

Trì Vị Văn từ tốn chậm rãi, từ xa bước tới gần, liền mở miệng chất vấn: "Là anh khiến cho Yên Nhiên phát bệnh..."

Còn chưa nói hết, Trì Vị Văn nhìn vào ánh mắt người đàn ông, không khỏi cảm thấy quen thuộc, lời nói còn lại không thể nào phát ra được nữa, toàn thân cứng đờ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Việc bản thân không hề làm, lại muốn ép buộc người khác nhận lỗi. A Văn, tôi đã dạy cô như thế sao?

Editor: Waveliterature Vietnam

"Tiên sinh..."

Trong phút chốc, Trì Vị Văn không thể kiềm chế, môi đỏ liền kêu lên một tiếng.

Đã từng ở chung trong nhiều năm, mỗi đường nét của người đàn ông đều từng chút từng chút một khắc sâu trong tâm trí.

Cho nên khi nhìn thấy hần, Trì Vị Văn đầu óc bỗng trống rỗng, không cách nào bình tĩnh.

Người đàn ông này mặc dù đang đeo mặt nạ, nhưng cô ta vẫn có thể nhìn ra... Thế nhưng tiên sinh bẩm sinh sức khỏe đã không tốt, chỉ có thể ở ngoại thành dưỡng bệnh, sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Huống chi, đã sáu năm trôi qua, từng nghĩ tiên sinh đã không còn sống... Trên đời này, còn có người giống người đến vậy sao?

"Diễn viên Trì, cô có ý gì?"

Trì Vi nhìn đám vệ sĩ đang bao vây xung quanh, lại nhìn thẳng vào Trì Vị Văn, ánh mắt tối sầm lại.

Thật ra cô cũng không đến mức ngu ngốc, đầu tiên là người đàn ông đứng lại, bây giờ nhìn biểu hiện của Trì Vị Văn như vậy, liền có thể nhận ra được hai người đã sớm quen biết!

Không, không chỉ đơn thuần là quen biết, quan hệ giữa họ còn hết sức không bình thường!

Quan hệ giữa nam nữ cũng chỉ đơn giản có vài loại, khả năng lớn nhất chính là Bạc Dạ Bạch cùng với Trì Vị Văn... Từng yêu nhau.

Nhận ra chuyện này khiến cho tim Trì Vi trật nhịp, liề cảm thấy không hề có chút thoải mái.

Lúc này, Trì Vị Văn chậm rãi hoàn hồn, ánh mắt hơi di chuyển, nhìn vào cô gái trước mắt.

Chợt nhận ra cô gái này chính là vừa mới đây đụng phải ở cầu thang!

Ánh đèn từ đại sảnh chiếu xuống lung linh, làm cho nhan sắc của cô càng thêm phần xinh đẹp, so với bản thân còn nổi bật hơn mấy phần.

Đôi mắt long lanh, kiều diễm, nhan sắc như đóa hoa đang nở, khí chất hơn người.

Không thể phủ nhận cô gái này không khác gì công chúa, cao quý vạn phần.

Đáng nói là ở chỗ, cô ấy còn rất trẻ tuổi, đây chính là điểm then chốt đánh gục bản thân... Không thể nào quay lại thời điểm trẻ trung!

Nhớ lại trước đây, khi cô mười bảy, mười tám tuổi, ngay lúc tươi đẹp nhất của tuổi xuân lại gặp được tiên sinh.

Trì Vĩ Văn cũng vội lấy lại bình tĩnh, tiện tay cầm lên một cốc rượu, che giấu đi tâm trạng của chính mình: "Yên Nhiên bị các người ức hiếp, sợ hãi đến mức phát bệnh. Nghe người hầu báo rằng là do người đàn ông mà Trì Vĩ bao dưỡng đã làm..."

Lời nói vừa dứt, cô ta tiếp tục dò xét Trì Vĩ: "Cô chính là...Đại tiểu thư nhà họ Trì?"

Trì Vĩ là đại tiểu thư nhà họ Trì, là hôn thê trước đây của Lê Trường Phong, tuy nhiên hiện tại cô ta...

Mới là bạn gái thật sự!

Đối với Trì Vĩ, Trì Vĩ Văn đương nhiên không hề biết rõ, chỉ là biết rằng cô còn rất nhỏ tuổi...Hai năm trước, hai nhà Trì, Lê đính hôn, cô ấy cũng mới chỉ có mười bảy tuổi.

Sau đó, nhà họ Lê lấy lý do tuổi tác không hợp để từ hôn.

Đương nhiên, cô ta biết rõ đây không phải là nguyên nhân thật sự.

Nguyên nhân đằng sau vẫn là vì Lê Yên Nhiên chán ghét Trì Vĩ, khốc lóc không chịu chấp nhận... Còn Lê Trường Phong một lòng yêu chiều em gái, hơn nữa cũng chưa từng gặp Trì Vĩ, không có chút tình cảm nào, cho nên không chút do dự mà từ hôn.

Mọi chuyện hiện tại thật không khỏi khiến người khác cảm thấy ly kỳ, cô đối đầu với hôn thê cũ của bạn trai!

"Diễn viên Trì, liên quan tới chuyện này cũng không thể nào nghe một phía từ Lê đại tiểu thư... Trước hết vẫn là nên xem xét chứng cứ, Lê đại tiểu thư có chứng cứ gì chứng minh người đàn ông của ta cưỡng bạo cô ấy hay không. Tôi còn chưa muốn nói đến Lê đại tiểu thư vô duyên vô cớ xông vào phòng của đàn ông, hẳn là có ý đồ xấu muốn quấy nhiễu!"

Trì Vĩ không nhanh không chậm, khi phách nói.

Cũng chính lúc này, tâm tình của Trì Vĩ Văn còn chưa ổn định, không ngừng nhắc nhở bản thân rằng người đeo mặt nạ không phải là tiên sinh!

Hay là, đôi mắt hân và tiên sinh giống nhau.

Tiên sinh của cô ta có thể đã không còn sống, và lại nếu thật sự còn sống, với khí chất cao quý đó, sao có thể để một người phụ nữ bao dưỡng được.

Cho nên, về mặt Trì Vĩ Văn ngày một nhạt, mang theo vài phần mạnh mẽ: "Cho dù như thế nào thì chính hắn đã khiến Yên Nhiên ra nông nổi như vậy, suýt chút nữa thì nguy hiểm đến tính mạng, ít nhất cũng phải xin lỗi một tiếng!"

Nhìn thẳng vào người đàn ông, bình tĩnh nói thêm: "Chung quy cũng là tại anh làm sai, không chịu nổi trách nhiệm, không phải sao?"

"Muốn đổ thêm lỗi thì đừng trách chúng tôi không nể mặt!"

Với lời nói ác ý của đối phương, Trì Vĩ hết sức kích động, mở miệng phản bác.

Bổng dưng, Bạc Dạ Bạch trầm mặc, tiện tay ngăn cô lại, lạnh lùng tiến về phía trước: "Không sai, làm sai nhất định phải chịu trách nhiệm"

"Chỉ là việc bản thân không hề làm, lại muốn ép buộc người khác nhận lỗi. A Văn, tôi đã dạy cô như thế sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 181: A Văn đồng ý báo ân, cả đời ở bên tiên sinh, không rời không bỏ

Translator: Waveliterature Vietnam

Đột nhiên nghe vậy trái tim của Trì Vĩ Văn liền run lên, khuôn mặt không thể tin tưởng, vừa mới sắp xếp lại suy nghĩ thì lại một lần nữa bị xáo trộn.

"Oành..."

Tay cô lại càng run hơn, đột nhiên ly Champagne rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Thanh âm này, giọng điệu này, sự lạnh lùng này, tất cả, tất cả chỉ một người mới có thể có.

Người đó, chính là tiên sinh của cô.

Ngay lúc này, tay Bạc Dạ Bạch chạm vào mắt trên, nhẹ nhàng tháo chiếc mặt nạ xuống.

Trong nháy mắt, dung nhan của anh ta được hiện ra, rơi vào sâu trong đôi mắt của Trì Vĩ Văn, ngay lập tức biến đổi, vành mắt cô chậm rãi đỏ ửng lên: "Tiên sinh... tiên sinh... tiên sinh..."

Cô lặp lại tiếng gọi ấy, mờ mịt như một đứa trẻ nhớ về... Những mảng ký ức loang lổ, lạnh lẽo xuyên thời gian, sâu sắc ngấm vào linh hồn.

Năm ấy cô mười sáu tuổi, kẻ bên thời khắc tuyệt vọng nhất của cuộc đời đã được tiên sinh cứu rồi.

(A Văn biết thân phận mình thấp kém, nên không được phép thích tiên sinh...)

(Tiên sinh, A Văn đồng ý báo ân, cả đời ở bên người, không bao giờ rời xa...)

(Một đời dài mà cô đơn như vậy, tiên sinh không sợ sao, nếu như có thể, A Văn muốn trở thành vợ của tiên sinh...)

...

Cô đã từng được một tay anh ấy dạy dỗ, từ vẽ vôi, dương cầm, pha trà, cho đến đối nhân xử thế.

Trên đời này, anh ấy là người có tầm nhìn nhất, thanh liêm cao quý, một người đàn ông hoàn mỹ, giống như một loại độc tình, biết rõ là có thể chết người nhưng vẫn cam tâm tình nguyện uống vào.

Những tưởng anh ấy đã chết đi, vậy mà không ngờ đã ròng rã sáu năm không gặp, kể từ lúc tưởng niệm anh ấy.

Thế mà, từ một nơi tăm tối, bằng cách nào đó anh ta lại đột nhiên xuất hiện như vậy!

Khoảnh khắc này, Trì Vị Văn cảm giác không thể nào tiếp thu nổi: "Tiên sinh, anh..."

Rõ ràng có vô số lời muốn nói ra.

Nhưng vừa đến môi thì như hóa thành hư không.

Một lúc sau Trì Vị Văn cố gắng không khóc, nỗ lực tỏ ra rằng mình ổn, vẫn sống tốt, mở miệng hoài niệm: "Tiên sinh, đã lâu không gặp, tôi nên sớm nhận ra anh..."

So với cô về mặt Bạc Dạ Bạch vẫn lạnh lạnh, như thể là tình cờ gặp lại một người có quan hệ bình thường với mình: "Đã lâu không gặp, A Văn."

A Văn.

Trì Vị nghe anh ta gọi tên thân mật như vậy, lại thấy hai người không như không thể đứng cạnh nhau... Không hiểu sao, có một cảm giác ngột ngạt không nói ra được, cố gắng kiểm soát để nói chuyện bình thường: " Lão sư, thật không ngờ, anh có thể nhận ra Trì diễn viên!"

Ánh mắt của Bạc Dạ Bạch trông rất thờ ơ, anh ta nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Hừm, nhận biết."

Lập tức Trì Vị chỉ cảm thấy cảm giác ngột ngạt như tăng lên, không hiểu anh ta nghe không ra hay giả bộ nghe không ra, bản thân chỉ mong muốn một câu trả lời đơn giản vậy sao?

Ngược lại, Trì Vị Văn nhíu mày, cô biết rõ xung quanh có không ít người nên không thích hợp để tiếp tục trò chuyện.

Thế nhưng nhìn cô gái kia, nghĩ đến chuyện bao dưỡng, giọng điệu thăm dò nói: "Tiên sinh, anh cùng Trì đại tiểu thư... Rốt cuộc là có chuyện gì."

Nghe vậy, không chờ người đàn ông trả lời, Trì Vị đã cố ý tiến lên một bước, nhìn người phụ nữ đối diện và nở nụ cười: "Còn có thể xảy ra chuyện gì. Bạc Dạ Bạch là người đàn ông tôi bao dưỡng! Điều này, không phải Trì diễn viên đã sớm biết sao."

"Cô là người bao dưỡng tiên sinh. Chuyện này không thể nào!"

Trì Vị Văn không ngừng phủ nhận, thái độ hoàn toàn quyết đoán.

Thấy vậy, Trì Vị không tức giận mà ngược lại còn lười biếng gờ tay ôm lấy cổ anh ta, chậm rãi nói một câu: "Lão sư, Trì diễn viên vẫn không thể tin! Không bằng, chính miệng anh nói cho cô ấy nghe."

Bạc Dạ Bạch nhìn cô gái trong lòng, nụ cười tùy ý nhưng mà lại đầy thâm ý, khoảng cách của hai người rất gần, nếu cúi đầu liền có thể hôn nhau.

Đột nhiên anh ấy nghĩ đến tin nhắn trên điện thoại của cô, nói là lợi dụng bản thân, trước mặt mọi người thừa nhận chuyện bao dưỡng.

Chỉ là hần không rõ, mục đích cuối cùng của cô là gì.

Buồng hàng lông mi đen xuống, giọng nói lạnh lạnh, cuối cùng cũng đáp một chữ: "Vâng."

"Là cái gì. Lão sư, anh có thể nói cho rõ ràng không, Trì diễn viên có vẻ chưa hiểu lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 182: Bạc Dạ Bạch đồng ý chuyện bao dưỡng, chính là vì muốn nhìn thấy Trì Vị Văn!

Editor: Waveliterature Vietnam

Trì Vị nói chuyện đầy ẩn ý, nụ cười trên mặt còn chưa chạm đến đáy mắt.

Còn Trì Vị Văn thì nháy mắt, sáng quắc nhìn Bạc Dạ Bạch, trái tim không làm chủ được nên cảm thấy căng thẳng.

Tính cách tiên sinh hồ hững, không quan tâm sự đời, làm sao có chuyện bao dưỡng hoang đường này, làm sao có khả năng đồng ý.

Chi tiếc rằng sự thật thì ngược lại, về mặt Bạc Dạ Bạch vẫn lạnh lạnh, không khác nào Tuyết Liên trên núi cao, một mực khẳng định: "Tôi là người đàn ông do đại tiểu thư bao dưỡng."

Nghe vậy, Trì Vi cảm thấy sự nặng nề trong lòng đã được xua tan đi, bờ môi cong lên, nhìn khuôn mặt người đàn ông, thầm nghĩ anh ấy vẫn không làm cho mình thất vọng.

"Tiên sinh, người..."

Nghe đáp án này, con ngươi của Trì Vi Vẫn co rút lại, hô hấp đang trở nên khó khăn.

Thật lâu để chấp nhận sự thật, giọng nói nhất thời nghe thảm thiết: "Tại sao anh phải đi tới bước đường này."

Trong trí nhớ, anh ấy là một người đàn ông vô song, bây giờ lại chính miệng thừa nhận mình được nữ nhân bao dưỡng... Then chốt ở chỗ, người đó không phải là ai khác mà lại là Trì đại tiểu thư!

Tuy rằng không thể nào hiểu rõ Trì Vi nhưng về cơ bản cũng đã nghe đồn... Tuổi còn trẻ nhưng liên ba lần đính hôn thất bại, từ lâu đã mất hết thanh danh.

Bắt đầu từ khi nào, tiên sinh lại trở thành đồ chơi của hạng thiên kim này.

Và giữa sáu năm qua... Rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Trước đây Trì Vi Vẫn vẫn cho rằng Bạc Dạ Bạch đã chết đi nên mỗi lần nhớ tới cô đều cảm thấy đó là quãng thời gian khó khăn.

Thời khắc này, gặp lại nhau chẳng chút vui vẻ, chưa kể còn trong tình cảnh này, quả thực khác nhau một trời một vực!

Trì Vi Vẫn nhớ lại, gia cảnh của tiên sinh không tệ, có thể không so sánh được với Lệ gia nhưng cũng không đến nỗi phải bán đi bản thân như vậy!

Hay là... Trong lòng anh ấy có nỗi khổ tâm gì.

Bỗng nhiên Trì Vi Vẫn nhớ đến điều gì đó, đột nhiên cô cảm thấy khó thở.

Trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Rõ ràng lúc ở Hoa Thành, anh ấy bị bệnh tim, thân thể không được tốt, hầu như sẽ không ra ngoài...

Bây giờ, không chỉ ra ngoài mà còn đi đến thành phố xa xôi vạn dặm này.

Vừa hay lại cùng Trì Vi đến Vũ hội này, sau đó gặp lại mình.

Cô suy đoán, mục đích của tiên sinh không phải là những thứ khác, mà là chính bản thân anh ta... Dù sao, hầu hết khách mời của Lệ gia đều là nhà quyền quý ở thành phố này, người bình thường không có tư cách tham gia.

"Trước khi đến đây, có phải tiên sinh đã biết... Tôi ở đây không."

Trì Vi Vẫn không thể kiềm chế sự tò mò, cả người nín lặng tập trung, chăm chú chờ đợi đáp án từ anh ta.

Lúc này, Trì Vi hơi nhíu mày.

Nếu như không phải bản thân từ sáng đã tự mình tới cửa, thuyết phục Bạc Dạ Bạch, hẳn mới đồng ý chuyện bao dưỡng, bây giờ lại có một loại ảo giác như muốn sinh ra.

Giống như Bạc Dạ Bạch đồng ý chuyện bao dưỡng là bởi vì... tham gia vũ hội này của Lệ gia, chắc chắn sẽ gặp được Trì Vi Vẫn!

Trì Vi còn đang nghĩ rằng đây chỉ là sự bất ngờ, không ngờ ở bên tai anh ta đã mở miệng, lạnh lạnh nhưng rất bình tĩnh: "Hừm, tôi biết."

Điều này cũng đã được tiết lộ trong lời nói của Cung Tu.

Lúc đó hẳn vừa mới đồng ý chuyện bao dưỡng của Trì Vi.

Cô hỏi, anh ta đã trả lời thật, cũng không cần thiết phải phủ nhận điều gì.

Nhưng đột nhiên bây giờ, đáp án của anh ta khiến Trì Vi Vẫn cảm giác trong lòng đau xót mà lại chua chát.

Quả nhiên, tiên sinh không thể bị người ta bao dưỡng mà là một lòng muốn gặp mình... Nhưng mà, chỉ có đi theo Trì Vi, anh ta mới có tư cách bước vào đây!

Chẳng qua không biết, để đạt được điều này, tiên sinh phải dành bao nhiêu tâm tư... Thật chẳng dễ dàng để có được sự ủng hộ của người khác khi thân phận của anh là người được Trì Vi bao dưỡng.

Cô còn hiểu lầm, anh ấy đang tự oán trách bản thân, lúc này mới bỏ đi hết tất cả và không để lại lời nào.

Chi tiếc, quá muộn.

Hiện tại tiên sinh còn sống sót, làm cô cảm thấy không còn buồn nữa.

Thế nhưng bây giờ cô đã là bạn gái của Lệ Trường Phong, với anh ta... Chung quy cũng không thể quay về!

"Bạc Dạ Bạch, anh vẫn ổn, anh vẫn rất khỏe mạnh!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Hoàn cảnh bế tắc: ❖Trì diễn viên, cô còn muốn buộc người đàn ông của tôi phải xin lỗi sao?"

Editor: Waveliterature Vietnam

So với Trì Vị Văn, sắc mặt Trì Vi không ngừng thay đổi, cô chỉ cảm thấy thật hoang đường, sự bức tức trong lòng không ngừng tăng lên.

Hóa ra, anh ta đã sớm biết, Trì Vị Văn này sẽ xuất hiện ở Vũ hội này của Lệ gia!

Như vậy có thể hiểu, anh ta đồng ý chuyện bao dưỡng của mình vì một lòng muốn gặp Trì Vị Văn.

Từ đầu đến cuối, không chỉ có mình lợi dụng hấn mà hấn cũng như vậy, lợi dụng ngược lại mình.

Không, không đúng, cô đã từ bỏ kế hoạch trả thù, không đối phó với Trì An.

Dù sao, khiến Trì An mãi mãi không thấy được Bạc Dạ Bạch, đó mới là sự trả thù to lớn nhất!

Ra là, Bạc Dạ Bạch thông qua bản thân, để gặp gỡ Trì Vị Văn... Coi như cuối cùng cô cũng rõ, tại sao khi này biểu hiện của anh ta khác thường như vậy!

Trì Vi càng nghĩ, càng cảm thấy buồn cười.

Nếu vậy, ngay từ khi bắt đầu ở Giang Trạch, hà tất hấn phải cự tuyệt chuyện bao dưỡng.

Đột nhiên, Trì Vi không thể nào xác định được, đến tột cùng anh ta muốn cái gì... Hấn muốn gặp Trì Vị Văn, sợ là ngoại trừ chính hấn, không người nào biết rõ đáp án.

Nếu như không kiêng dè tình cảnh hiện tại, kém chút nữa Trì Vi đã không nhận được mà chất vấn nơi đông người này.

"Trì diễn viên, vậy bây giờ... Cô có còn muốn người đàn ông của tôi xin lỗi sao?"

Cố gắng nén lại tất cả tâm tình, cô giả bộ cười hỏi lại, cả người rục rờ đến ảm áp.

Trì Vị Văn nhíu đôi mày đẹp, nghe cô gái kia nói mấy chữ "Người đàn ông của tôi" mà có chút chói tai không thể tiếp thu được.

Đặc biệt nghĩ đến tiền sinh vì mình mà đưa bản thân vào tình cảnh oái ăm này, cảm thấy không thoải mái chút nào.

Việc đã đến nước này, lại nhớ tới chuyện của Lệ Yên Nhiên, không cần phải nghĩ ngợi thêm, tất nhiên không phải do tiền sinh sai.

Chỉ là Lệ Yên Nhiên có chút khó chơi vì sau lưng cô ta còn có Lệ Trường Phong chống đỡ.

Tự nhiên cô muốn giúp tiền sinh của mình, nhưng thân là bạn gái Lệ Trường Phong, tuyệt đối không thể công khai thiên vị... Không chỉ vậy, người khác chắc vẫn chưa nhìn ra, cô và anh ta đã từng có quan hệ thân thiết.

Dù sao, phần lớn đàn ông rất chú ý đến quá khứ của phụ nữ, nếu như Lệ Trường Phong biết, e là sẽ sinh lòng nghi ngờ, hơn nữa bây giờ Lệ Yên Nhiên lại cho rằng tiền sinh muốn cưỡng bức cô ta.

Đến lúc đó tiền sinh ắt sẽ đắc tội với Lệ Trường Phong, chỉ cần đối phương khẽ nhúc nhích ngón tay, e là anh ấy sẽ một đi không trở lại!

Thế nhưng lúc này đối mặt với anh ta, cô không có cách nào nói ra, đành phải để hấn đi xin lỗi Lệ Yên Nhiên.

Trong nháy mắt, không khỏi rơi vào hoàn cảnh bế tắc, xung quanh mọi thứ đều yên tĩnh.

Người vây xem không đoán trước được điều gì nên ai cũng có ánh mắt đó, không muốn tiến lên dính líu lung tung.

Vừa vào lúc này đột nhiên có một giọng nữ yếu đuối vang lên: "Trì tỷ tỷ, người bị bắt đã tới chưa."

Nhìn xem, đó là Lệ Yên Nhiên cùng hai cô người hầu nâng đỡ hai bên, chậm rãi xuất hiện trước mặt cô, sắc mặt trắng xám, không nói ra hết điềm đạm đáng yêu.

Nghe vậy, vẻ mặt của Trì Vị Văn lập tức biến đổi, cô xoay người lại nhìn Lệ Yên Nhiên, bỗng dung đi về phía trước: "Yên Nhiên, thân thể muội còn yếu, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi."

Tuy rằng con hen suyễn phát tác nhưng khi vừa nghĩ tới người đàn ông đẹp đẽ đó lại đồng ý để Trì Vi bao dưỡng, đối với mình thì hờ hững lạnh nhạt, chưa kể còn thấy chết mà không cứu.

Cùng so sánh với Trì Vi, khiến ức chế trong lòng không ngừng tích tụ.

Vốn là muốn phái người đưa anh ta tới trước mặt mình, ai ngờ giúp việc báo cáo, người đàn ông này thân thủ lợi hại, nhất thời không bắt được.

Đối với điều này, cô ta cảm thấy thật hứng thú, càng muốn ở lại với anh ta... Cô không tin, hạng đàn ông bán thân thôi mà, Trì Vi có thể chinh phục được, bản thân dựa vào cái gì mà không thể.

Nghĩ đến đây, Lệ Yên Nhiên giả bộ mang chiếc mặt nạ vô tội lên khuôn mặt mình, ánh mắt chậm rãi liếc nhìn anh ta... Không thể không nói, mỗi lúc nhìn thấy hấn, cảm giác vui tai vui mắt trào lên, giống như khát khao chiếm giữ thứ bản thân muốn.

Lại nhìn thêm chút nữa, bên cạnh anh ta là ánh mắt đối đầu của một cô gái khác.

Qua tìm Trì Vi nói lên một cái, trực giác cho thấy rằng một cỗ phiên phức đang bắt đầu kéo tới!

"Là hấn! Trì tỷ tỷ, chính là hấn, kém chút nữa hấn đã cưỡng bức muội..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Chồng chưa cưới trước của Trì Vi, Lê Trường Phong mạnh mẽ xuất hiện: Chuyện này, không cho phép bất cứ người n

Editor: Waveliterature Vietnam

Đúng như dự đoán, ngay khoảnh khắc tiếp theo, Lê Yên Nhiên run rẩy chỉ vào Bạc Dạ Bạch, tràn đầy sợ sệt mở miệng.

Không chỉ có vậy, cô ta còn thoáng nhìn Trì Vi, kéo theo dây dưa: "Trì Vi, có phải là cô sai hấn cưỡng ép ta."

Thấy vậy, Trì Vi muốn cười một tiếng thật to, Lê Yên Nhiên đứng là chơi khòn hơn người, nói xấu nghe rất thuận buồm xuôi gió.

Tiếp theo cô ngẩng đầu nhìn Bạc Dạ Bạch, nhếch môi mở miệng: "Lão sư, anh có nghe không. Lê đại tiểu thư luôn miệng nói, là tôi sai khiến anh cưỡng bức cô ta!"

Chỉ cần nhìn vào khuôn mặt thanh khiết và tao nhã của Bạc Dạ Bạch, sẽ có rất ít người tin rằng anh ta có thể làm ra chuyện cưỡng bạo này.

Nhưng mà, Lê Yên Nhiên thân phận cao quý, muốn lợi dụng cơ của Lê gia cũng đâu phải là không có khả năng.

Mọi người vẫn không thôi nghi ngờ, hướng về Bạc Dạ Bạch với vẻ mặt lạnh lạnh, ngạo nghễ nhìn Lê Yên Nhiên bằng nửa con mắt rồi nhàn nhạt đáp lại Trì Vi: "Cô ta sao, kém xa đại tiểu thư, tôi không có hứng thú."

Chi vèn vèn một câu nói ấy, ngay lập tức mọi người đều ngăn ra, còn Lê Yên Nhiên thì như tắc thở, không tránh nổi bức tức.

Cô và Trì Vi vẫn không hợp nhau, điều duy nhất không thể chịu đựng được chính là bị người khác nói bản thân không sánh được với Trì Vi!

"Lê đại tiểu thư, trí nhớ của cô thật là kém, cô là người chủ động xông vào phòng đàn ông trước!"

Chẳng lẽ, tôi lại biết tiên tri, chuyện môn đường ở cửa phòng, chờ cô tự bước tới cửa, sau đó cưỡng bức cô."

Trì Vi mặt mày nói chuyện, giọng điệu không có một chút cảm tình nào.

"Trước đó, cô đã từng phái người mời tôi lên lầu, nói là có việc thương lượng. Theo lý thuyết, cô nên ở trên đó gặp tôi... Ngược lại không biết, tại sao cô lại không có ở đó nhỉ."

Nghe Trì Vi chất vấn, đột nhiên con mắt Lê Yên Nhiên tối sầm lại.

Nói đến chuyện này, trong lòng cô cảm phần cực độ.

Trước đó, cô đã cố ý sắp xếp để cho nhị ca cưỡng bức Trì Vi, sau đó dẫn người vào bắt tại trận, khiến Trì Vi mãi cũng không ngóc đầu lên được!

Ai ngờ, con hen suyễn lại bất ngờ phát tác, sau đó nhị ca vẫn không có tin tức gì, liền cho người lên lầu coi... Ai ngờ, trong phòng không một bóng người, lúc này cô ta nhận ra, kế hoạch lần này đã thất bại!

Lại sau đó mới biết tên đàn ông này đối với mình là thấy chết mà không cứu, một mực cứu Trì Vi trên tay nhị ca... Vì lẽ đó, bắt kể ngày hôm nay ra sao, cô cũng phải giữ lại hấn ta!

Vành mắt Lê Yên Nhiên đỏ lên, thể hiện rõ sự oan ức: "Chỉ là tôi không cẩn thận bước vào nhầm phòng, ai ngờ... Hấn thấy sắc mà náy lòng tham, đối với ta liền..."

"Ha, buồn cười, thật buồn cười!"

Không đợi Lê Yên Nhiên nói xong, Trì Vi đã hơi nghiêng đầu, vẻ mặt quyền rũ mà lại hồn nhiên, chỉ có giọng điệu không che giấu chút trào phúng nào: "Thấy sắc náy lòng tham. Có tôi ở đây, đối với bất kỳ phụ nữ nào, lão sư cũng không thể "Thấy, sắc, lên, ý."

Những lời cô vừa nói, không khác nào đang vừa chọc cười mà vừa chọc tức.

Chỉ tiếc nói đến sự thật, thì cô đầy sự nữ tính bên trong, nhưng nếu bàn về tướng mạo, dáng vẻ và gia thế, vẫn không có người nào có thể vượt qua Trì Vi!

Con người của Lê Yên Nhiên như càng lúc càng thâm hơn, căn bản cũng vì bản thân mới phát bệnh, tình trạng vẫn chưa ổn định, bây giờ lại tức giận đến mức không ngừng thờ dốt, có vẻ cũng rất khó khăn trong việc ổn định hô hấp.

"Yên Nhiên, bên trong... Có tồn tại hiểu lầm gì đó không?"

Trì Vi Vẫn hiểu tính cách của Tiên sinh, sợ là không thể xin lỗi.

Hơn nữa, một chuyện xấu giả dối như vậy, dù cho cô có ghét Lê Yên Nhiên thì cũng không thể không kiêng kỵ Lê Trường Phong.

"Trì tỷ tỷ, dĩ nhiên tỷ không tin ta."

Lê Yên Nhiên không nghĩ tới, ở thời điểm quan trọng này Trì Vi Vẫn lại có lòng thiên vị đối phương, không khỏi sinh ra bất mãn: "Có sự hiểu lầm nào liên quan đến danh tiếng, đến sự trong sạch của tôi, tự tôi không giải quyết được sao? Lại không phải chuyện gì đáng tự hào..."

Ngừng nói, Lê Yên Nhiên nhớ lại chuyện lúc trước, trừng mắt căm giận mà nhìn Trì Vi: "Trì Vi, tôi biết năm đó cô ghi hận vì đại ca của tôi từ hôn! Thế nhưng đại ca ca không thích cô, cô cũng đâu thể cưỡng cầu..."

Đối với những chuyện "Thóc mọc vùng thối" xưa kia Trì Vi cũng chẳng thèm nói tiếp, cô chỉ trực tiếp đặt một câu hỏi: "Lệ đại tiểu thư, đừng tiếp tục vòng vo vô vị như vậy. Nói đi, cô muốn giải quyết thế nào."

Mất thấy Trì Vi trực tiếp hỏi, Lệ Yên Nhiên trong lòng tức giận nhưng vẫn giờ vờ giả vờ suy nghĩ, mềm mại mở miệng: "Chuyện này, tôi có thể tin là không liên quan tới cô. Thế nhưng lúc này, hấn kém nữa đã bắt lịch sự với tôi, đây là sự thật không thể xóa bỏ. Vì lẽ đó, cô có thể rời đi nhưng còn hấn thì nhất định phải ở lại để tôi xử trí..."

Chẳng qua chỉ là một người đàn ông mình cung chiều, Trì Vi là người thông minh, chắc chắn hiểu không nên bo bo giữ bên mình, không cùng cô tiếp tục đối đầu!

Nhưng mà, Trì Vi lại làm cho Lệ Yên Nhiên thất vọng, ánh mắt cô sáng nhưng lạnh lẽo, tiến lên đứng trước mặt Bạc Dạ Bạch, với một phong thái ra sức bảo vệ: "Nếu như, tôi không đồng ý thì sao?"

"Chuyện này, không cho phép bất cứ ai không đồng ý!"

Ngay sau đó, không chờ Lệ Yên Nhiên thẹn quá thành giận bỗng có một giọng nam trầm thấp vang lên, chậm rãi từ đại sảnh bước vào!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Lệ tổng, bắt người đàn ông của tôi, trước hết cũng nên có sự đồng ý từ tôi chứ nhỉ?

Editor: Waveliterature Vietnam

Bỗng dưng một giọng nói vang lên như vậy, mọi người không khỏi cùng nhau quay đầu lại nhìn về hướng anh ta.

Nhìn xem, người đàn ông này mặc một bộ đồ Tây, trên khuôn mặt ánh mắt nghiêm túc và thận trọng, ấn tượng đầu tiên có vẻ như là khá cứng nhắc, nghiêm khắc.

Nhưng đồng thời, ở hấn cũng tỏa ra khí thế thông dong, độc tài của một người đứng đầu, dễ dàng khiến người khác sợ hãi.

Giờ khắc này, hấn nhanh chân bước gần lại, mọi người không khỏi né tránh qua hai bên, làm thành một con đường ở giữa.

Liếc nhìn hấn một cái, Trì Vi nhú mày, trong nháy mắt liền nhận ra anh ta.

Người đàn ông cao quý đó, không ai khác mà chính là chủ nhân của Lệ Gia, Lệ Trường Phong, vị hôn phu đầu tiên của cô.

Vốn dĩ đã hơi khó khăn, bây giờ Lệ Trường Phong lại đột ngột xuất hiện, tất nhiên là che chở cho Lệ Yên Nhiên kia, sợ là lại gây thêm khó dễ!

"Đại ca..."

Trì Vi vừa mới nghĩ như vậy thì đột nhiên nghe được Lệ Yên Nhiên yếu đuối kêu lên, chen lẫn oan ức không nói ra được, nhanh chân chạy về phía người đàn ông trước mặt.

Ánh mắt Lệ Trường Phong sắc bén, lạnh như một cỗ băng, nhưng với sự yếu đuối của Lệ Yên Nhiên, cảm xúc cứng rắn ấy cũng phải xua tan đi một chút.

Tình cảnh này làm Trì Vi nghĩ đến lời đồn "Em gái kiểm soát", quả nhiên không có lừa thì làm sao có khó!

"Yên Nhiên, muội bị làm sao."

Mang theo sự quan tâm, vừa hỏi Lệ Trường Phong vừa kéo cánh tay em gái mình lại.

Vì có sự xuất hiện của Lệ Trường Phong, ngay lập tức Lệ Yên Nhiên lấy hết sức lực biểu diễn một màn kịch mới: "Đại ca, muội sợ hãi lắm, tưởng như kém chút nữa mình sẽ chết đi, sẽ không còn được gặp lại người!"

Ngưng lại, Lệ Yên Nhiên cố nhìn xem chỗ Trì Vi biểu hiện ra sao, tiếp tục thêm mắm dặm muối tố cáo: "Kết quả đây, muội muốn một câu xin lỗi mà đối phương cũng không thể..."

Liên quan đến chuyện đã xảy ra, Lệ Trường Phong đã nghe Trì Vĩ Văn kể sơ qua trong điện thoại.

Có người ham sắc muốn hãm hiếp tiểu muội, làm tiểu muội phát bệnh không nói, ở thời khắc nguy cấp còn thấy chết mà không cứu!

Nghĩ đến đây, đôi mắt hẹp dài của Lệ Trường Phong nhắm lại, sau đó sầm ra sự lạnh lẽo: "Vậy người đó là ai. Dám ở chỗ Lệ gia làm chuyện ngang ngược!"

Trì Vĩ Văn bình tĩnh nhìn tiên sinh, lòng tràn đầy lo lắng, ung dung tiến lên nói: "Trường Phong, chỗ này Yên Nhiên có hiểu lầm, không phải là đối phương không thể xin lỗi mà là vì vẫn còn khuất mắc ở đây..."

"Trì tỉ tì, tại sao lại giúp đỡ đối phương. Hấn kém chút nữa đã hại chết muội, chẳng lẽ không nên trả giá thật đắt. Hay là, muội chịu sự bắt nạt to lớn này, tất cả đều thấy bản thân đáng đời..."

Không đợi Trì Vĩ Văn nói xong, Lệ Yên Nhiên đã hùng hổ chất vấn, câu chữ kịch liệt còn thêm cả không cam lòng.

Đột nhiên Lệ Trường Phong xoay ánh mắt một cái, nhìn bạn gái mình: "Vĩ Văn, không phải ta bàn giao cho nàng đi bắt người đó đem về cho Yên Nhiên tùy ý xử lý sao?"

Trì Vĩ Văn cứng họng, những ngón tay căng thẳng cuộn tròn.

Kỳ thực, lúc bắt đầu cô dự định làm như thế, chỉ là không ngờ rằng... Người kia không phải là ai khác, mà chính là ân nhân của cô, căn bản là không có cách nào ra tay!

Nhìn thấy Vĩ Văn thật lâu không có câu trả lời, Trường Phong mất hết kiên nhẫn, lạnh lùng mở miệng cảnh báo: "Ngược lại ta muốn xem, kẻ nào lại điếc không sợ súng như vậy! Người đâu, bắt đem tới đây cho ta!"

Theo mệnh lệnh của Lệ Trường Phong, ngay lập tức bảo vệ tiến lên vây nhốt, nhắm vào Bạc Dạ Bạch!

Lãnh đạm nhìn cảnh này, Bạc Dạ Bạch chỉ cảm thấy thật sự vô vị.

Lại tiếp tục giằng co cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bởi vậy, ánh mắt Bạc Dạ Bạch chỉ hờ hững, vừa muốn đích thân giải quyết chuyện này.

"Lão sư, đừng sợ. Có tôi ở đây, anh sẽ không sao..."

Vào lúc này cô lại đưa tay ra ngăn cản người đàn ông, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh nói chuyện.

"Đại tiểu thư..."

"Chẳng qua, anh cứu tôi một lần, tôi trả anh một lần thôi."

Bạc Dạ Bạch vừa mở miệng đã bị cô cắt ngang.

Ngay tức khắc, cô giậm chân tiến lên, hiện ra bóng lưng gầy gò nhưng rất yêu kiều, khí thế không chút nào ra vẻ là sẽ nhường bước: "Lệ tổng, bắt người đàn ông của tôi, trước hết cũng nên có sự đồng ý từ tôi chứ nhỉ."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 186: Tôi là Trì Vi, đã từng là... Vị hôn phu của Lệ tổng

Editor: Waveliterature Vietnam

Cách đó một thoáng, thật hiếm thấy Lệ Trường Phong ngăn người ra, nhìn những bước đi thướt tha, duyên dáng của cô gái đang bước tới gần mình.

Cô gái khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, thân mang một chiếc váy Renly đính đá màu xanh, không khác nào người đẹp biển sâu, khuôn mặt kiêu diễm, long lanh mà chói mắt.

Ở nơi này không ít danh môn tiểu thư, nhưng chỉ có sự đẹp đẽ của Trì Vi được bộc lộ ngay từ bên trong, thật khiến người khác không thể lơ là!

Nhìn cô gái đứng trước mặt mình, Lệ Trường Phong vẫn trước sau như một, không đam mê nữ sắc, ngăn ra hỏi: "Cô là ai."

Cô gái này, hẳn cảm thấy không xa lạ lắm, thật giống như... đã từng gặp ở nơi nào.

Cô là ai.

Ba chữ ngắn gọn hạ xuống, trong mắt mọi người lúc này, giống như một hồ nước yên ả bị một viên đá lớn ném vào, tạo nên một sự dao động dữ dội.

Trong nháy mắt mọi người che miệng bật cười, nhìn Trì Vi với ánh mắt cực kỳ xem thường.

Dù sao, Lệ gia cũng là đệ nhất tài phiệt, Lệ Trường Phong thì thuộc hạng nam thần độc thân cấp kim cương, từng đứng đầu trong toàn bộ đàn ông ở thành phố to lớn này, là phụ nữ, ai không muốn thuộc về.

Hai năm cách đây, Trì Vi nhanh chân đến trước, đột nhiên tin tức cô cùng Lệ Trường Phong đính hôn đã giết chết mơ ước của biết bao nhiêu cô gái.

Chỉ tiếc ngay sau đó không lâu, Lệ gia đã hủy bỏ hôn ước, lúc này tâm lý mọi người mới ổn định lại một ít.

Bây giờ, bạn gái hiện tại của Lệ Trường Phong chính là nữ diễn viên nổi tiếng Trì Vị Vân.

Nói tới Trì Vị Vân, tuy rằng thân thể bình thường nhưng vẫn có thể bước chân vào làng giải trí thì có thể nói cô ấy không hề tầm thường, vẫn giữ mình trong sạch, hầu như rất ít scandal.

Bên ngoài cũng có lời đồn đại rằng Lệ Trường Phong vừa ý Trì Vị Vân cũng là bởi vì đời tư sạch sẽ này.

Có thể tồn tại trong làng giải trí mà không chút vấy bẩn như vậy, thật là đáng quý!

So sánh với cô, Trì Vi càng tệ hơn, đính hôn thì thất bại, cuộc sống riêng tư thì loạn lạc phóng túng, nói chung là mất hết tên tuổi.

Người trước đây và bây giờ, khác nhau một trời một vực như vậy, sự so sánh lại càng rõ ràng hơn.

Tiệc khiêu vũ trên du thuyền là Lệ Trường Phong đề cho Trì Vị Vân tổ chức, điều này đủ để chứng minh anh ta yêu thích, cưng chiều bạn gái hiện tại như báu vật.

Đáng tiếc liên quan đến đối tượng kết hôn trước đây thì Lệ Trường Phong từ lâu đã không nhắc đến, cũng chẳng nhận ra đối phương, thực sự hoang đường đến cực điểm!

Nhất thời, tất cả ánh mắt mọi người hướng về Trì Vi lúc này đều là xem thường và xem thường.

"Xin chào, tôi là Trì Vi, Lệ tổng đã từng... là vị hôn thê của tôi."

Trì Vi không hề có một chút rung động nào, cô nói và phớt lờ ánh mắt của mọi người xung quanh.

Nói đến điều này, Lệ Trường Phong chưa từng gặp bản thân, không nhận ra cũng là điều bình thường... Ngược lại, cô thường xuyên nhìn thấy anh ta xuất hiện trên các mặt báo tin tức về tài chính kinh tế.

"Trì Vi."

Lệ Trường Phong ghi nhớ cái tên này, đột nhiên con mắt như sâu hơn.

"Hóa ra, là cô."

Ngay trong khoảnh khắc đó, không có một ẩn ý sâu xa nào trở lại.

Sau đó anh ta nhớ ra, tại sao cô gái này lại quen thuộc đến như vậy.

Chỉ là hồi bắt gặp một chút, so với cô gái ở trong ký ức thực sự có khác biệt... Còn nhớ, ở trong hình, khuôn mặt rất ngây ngô, hồn nhiên và duyên dáng.

Thời gian hai, ba năm trôi đi dường như cô lột xác không ít, rục rờ không gì tả nổi, nên ngay từ giây phút đầu tiên, dĩ nhiên bản thân nhận không ra!

"Đại ca, anh nên để lại chút mặt mũi, coi như thật sự không nhận ra thì cũng đừng nói trước mặt mọi người như vậy..."

Vào lúc này Lệ Yên Nhiên ung dung nói chuyện, có vẻ như là đã hiểu ý anh cô ta.

Không chờ cho Lệ Trường Phong đáp lại, cô ta giả bộ áy náy nhìn Trì Vi: "Trì Vi à, thực sự xin lỗi cô, vừa nãy tôi mới nhắc tới, đại ca năm ấy không thích cô, vì lẽ đó đã hủy hôn! Thế mà cô thấy đấy, khuôn mặt, dáng dấp cô ra sao, đến nay anh ấy cũng chẳng nhớ..."

Nghe em gái mình nói vậy, Lệ Trường Phong chau mày, đến cuối cũng không hề giải thích mà chỉ hỏi một câu then chốt: "Trì tiểu thư, lời nói vừa nãy của cô, là có ý gì."

Nếu như hẳn nghe không nhầm thì người đàn ông hẳn sai bảo vệ bắt giữ, chắc chắn có quan hệ mờ ám với Trì Vi.

"Lệ tổng, thực sự không may, người mà em gái anh cho rằng kém chút nữa cường ép mình... lại là người đàn ông hiện tại tôi đang bao dưỡng!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 187: Trì Vị Vãn quay về phía anh ta cầu xin: "Tiên sinh, nghe lời Vị Vãn, hãy mau xin lỗi Lệ Yên Nhiên đi..."

Editor: Waveliterature Vietnam

Mặc cho đối mặt với vị hôn phu cũ, cô vẫn nhẹ nhàng nói chuyện, giống như không thêm để ý chút nào, cứ vậy mà để lại những ấn tượng xấu.

Lệ Trường Phong không hề nghĩ tới đáp án này, nhất thời rơi vào yên lặng.

"Bao dưỡng đàn ông", một lần nữa cô lại đứng trước mặt mọi người thừa nhận thông tin hot này, hiển nhiên khó ai có thể tiếp thu nổi!

Đặc biệt là thân phận của cô, cho dù là vị hôn thê trước đây chưa bao giờ tiếp xúc nhưng Lệ Trường Phong vẫn có cảm giác không thể nào tưởng tượng nổi.

"Trường Phong, dù sao anh và Trì tiểu thư cũng đã từng... một thời có hôn ước! Nếu không muốn làm khó cô ấy thì chuyện này chúng ta không nên truy cứu nữa..."

"Trì tỷ tỷ, đây là hai việc khác nhau, làm sao có thể nói làm một. Hẳn kém chút nữa đã dọa chết muội, dựa vào cái gì mà ngừng truy cứu!"

Lời khuyên bảo của Trì Vị Vãn ngay lập tức làm Lệ Yên Nhiên tức giận.

Nếu như nói, ban đầu đối với Trì Vị Vãn cô ta còn có chút lễ độ thì lúc này đây không để lại chút mặt mũi nào cô ấy.

Bất chợt, Lệ Yên Nhiên kéo cánh tay anh mình, vành mắt đỏ ửng lệ nhòa: "Đại ca, anh phải làm chủ cho em, nói không chắc chính là Trì Vi ghi hận năm đó từ hôn nên có ý tìm người để cường bức em!"

Về mặt Lệ Trường Phong trầm lặng, nghe em gái khóc lóc, đầu tiên là nhìn bạn gái, sau đó nhìn về phía Trì Vi, cho thấy thái độ nghiêm nghị, lạnh lùng nói: "Chuyện này nhất định phải được làm rõ, không thể nào để tùy ý."

Trước đó, Trì Vi đã sớm đoán được, Lệ Trường Phong ắt sẽ che chở cho Lệ Yên Nhiên, không nể mặt mình dù cho có tỏ ra thân thiện.

Cái gọi là vị hôn thê cũ, chỉ là tên gọi mà thôi, một chút cũng không dễ dàng!

Vậy mà Trì Vi vẫn bình tĩnh, hồ hững nói: "Vậy sao, tôi nghĩ, Lệ tổng cũng đã dự tính nên xử trí thế nào."

"Nếu, hẳn mưu đồ gây rối, trước hết trước mặt mọi người phải xin lỗi! Sau đó, tùy ý Yên Nhiên xử trí..."

Lệ Trường Phong nói năng hùng hổ, hiển nhiên không ai có thể xía vào.

Đối với điều này, Lệ Yên Nhiên cảm thấy thật thỏa mãn, trong lòng dự định, trước tiên nên giữ người đàn ông lại: "Trì Vi, nếu như anh ta không có quan hệ gì với cô, cô có thể để người lại, bản thân nên rời đi là tốt rồi. Chỉ cần anh ta xin lỗi để tôi thỏa mãn, tôi sẽ không làm khó hẳn..."

Đôi mắt sáng của Trì Vi tối sầm lại, tự lúc nào móng tay cô đã chậm rãi bấm sâu vào lòng bàn tay, nghĩ Lệ Bắc Thành kém chút nữa cường bức bản thân, bây giờ còn bị cắn ngược lại một cái, hóa khí không ngừng bốc lên.

Nhưng cô vẫn một mực bảo vệ Bạc Dạ Bạch!

"Đại ca, anh xem đi, chỉ là lời xin lỗi bình thường mà cô ấy vẫn không đồng ý! Phải biết, kém chút nữa em cũng không giữ được mạng mình..."

Lệ Yên Nhiên giờ đây tự rõ, Trì Vi ở trong lòng đang rất uất ức nên cô ta cực kỳ hưng phấn, nhưng mặt ngoài thì vẫn tỏ vẻ oan ức.

"Không có, chỉ là Trì đại tiểu thư không muốn, bản thân anh ta cũng sẽ... Không muốn!"

Vào lúc này Trì Vi Vẫn tiếp tục lo lắng nếu cứ như vậy, tai nạn này lại càng phát sinh nghiêm trọng hơn, nên đột nhiên cô bình tĩnh cất giọng.

Nhất thời, đón nhận ánh mắt hiếu kỳ, dò xét của không ít người, Trì Vi Vẫn miễn cưỡng nở một nụ cười giải thích: "Trường Phong, kỳ thực người kia... trước đây e có biết! Em nghĩ, chỉ là nhất thời hấn bị ma xui quỷ ám nên mới không cẩn thận làm tổn thương Yên Nhiên! Em sẽ khuyên hấn, để hấn thành tâm xin lỗi..."

Nói xong, Trì Vi Vẫn vội vã xoay người, đến trước mặt Bạc Dạ Bạch, lo lắng giục: "Tiên sinh, việc đã đến nước này, anh vẫn nên nói lời xin lỗi đi!"

Lúc đó, Lệ Trường Phong có nhìn thoáng qua với ánh mắt của một kẻ cầm đầu.

Chau đôi lông mày hẹp dài một chút, hấn chỉ cảm thấy tên thanh niên này rõ ràng không giống người bình thường, không phải làm ra chuyện xấu xa này được!

Từ sớm anh ta đã mang trong mình chuyện tang thương nên luôn suy nghĩ trên đời này rõ ràng biết mặt nhưng không biết lòng... Còn nữa, có thể chấp nhận sự bao dưỡng của đàn bà, thì đây cũng không phải hạng đàn ông chính đáng gì.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của anh ta hơi thu lại, một lần nữa dừng ở cô gái, nói một lời đầy ẩn ý khác:

"Như thế nào đi nữa thì cô cũng từng là vị hôn thê của tôi, không có phẩm chất, bao dưỡng đàn ông đó chính là sự sỉ nhục đàn ông, cũng là gián tiếp sỉ nhục tôi. Tôi khuyên cô, vẫn nên sớm tính toán, tránh cho ngày sau cái được không đủ bù cái mất!"

Trì Vi đang một bụng căm tức, nghe câu này đột nhiên hít một hơi thật sâu, đôi mắt sáng trời lên một sự đoạn tuyệt.

Còn ở phía trước, Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nhìn Trì Vi Vẫn, cả người vẫn hững hờ như cũ, dường như một chút cũng không để ý đến tình cảnh của bản thân.

Trì Vi Vẫn không thôi giục giã, không phải cô không biết tiên sinh, mà là... Nếu tiếp tục như vậy, để tiên sinh chọc giận Lệ Trường Phong, nói không chắc sẽ có kết cục thê thảm!

Tiên sinh so với Lệ Trường Phong, một chút cũng không thể thắng nổi.

"Tiên sinh, người nghe A Văn, xin lỗi Lệ Yên Nhiên... Có được hay không. Tôi tin cô ấy không phải con người lòng dạ nhỏ nhen, anh chỉ cần nghiêm túc ấy nấy, nhất định cô ấy sẽ tha thứ..."

Câu nói tiếp theo Trì Vi Vẫn lỡ nói to, khiến Lệ Yên Nhiên nghe được.

Ngay trước mặt mọi người, Lệ Yên Nhiên sẽ không quá đáng đến mức không tha thứ, chỉ cần tiên sinh đứng ra xin lỗi, chắc chắn chuyện này sẽ được cho qua!

Nghĩ như vậy, cô chờ mong ánh thông suốt từ tiên sinh, như là có thể nhìn thấu hết tất cả, mặc dù có chút chột dạ... Nhưng vẫn gắng gượng nhìn nhau một cách khổ sở, trong con người biểu lộ sự cầu xin, khuyên lơn, kiên trì.

Tiên sinh, cầu anh, xin anh, hãy nhân nhượng xin lỗi cho yên chuyện... A Văn biết người oan ức nhưng chỉ là muốn tốt cho người, không thể như vậy được sao!

Một lúc sau, ngay khi Trì Vi Vẫn đang cố gắng giúp đỡ ở trong, Bạc Dạ Bạch lại giữ tay ôm miệng, nhẹ nhàng ho khan mấy lần, sau đó chậm rãi bước lên phía trước.

"A Văn, những điều tôi dạy cho cô... Chung quy cô vẫn không học được."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Đối mặt với sự chèn ép từ Lệ gia, cô ngăn cản người đàn ông yếu thế: “Lão sư, không được phép xin lỗi!”

Translator: Waveliterature Vietnam

Từ đầu đến cuối, Bạc Dạ Bạch không khác nào một cây Chi Lan, cũng không một chút nào để ý đến Trì Vi Vẫn.

Mà anh ta chỉ đi ngang qua trước đối phương, nói ra một câu như vậy.

Nghe xong, thân hình Trì Vi Vẫn cứng đờ, nhìn bóng lưng gầy gò của người đàn ông đó đang tiến gần về bên cạnh Trì Vi.

Trong nháy mắt, cõi lòng đang lặng yên hiện lên một nụ cười đau khổ.

Còn nhớ tiên sinh đã từng nói, người muốn nắm giữ được điểm quan trọng, nhất định không được tùy tiện phá vỡ nguyên tắc, duy trì sự cao quý ngông nghênh, mới không uổng công được xuất hiện một lần trên cuộc đời này.

Thế nhưng, anh biết không tiên sinh.

Những điều anh dạy, không phải là tôi không tiếp thu... mà là dù suy nghĩ có tốt đẹp đến mấy thì, hiện thực cũng đều rất tàn nhẫn!

Những năm qua, cô ở trong làng giải trí tự mình vươn lên, từ chối hết tất cả những quy tắc ngầm, điều này đã không dễ dàng gì.

Nguyên nhân chính là, cô may mắn đã lọt được vào mắt Lệ Trường Phong.

Có lẽ tiên sinh nghĩ cô có được vị trí này thì nên thấy đủ, không cần thiết phải dựa vào Lệ Trường Phong!

Thế nhưng lòng người, đều là tham lam không điểm dừng, khát khao những đỉnh cao hưng thịnh hơn... Người như tiên sinh, trên đời này còn sót lại bao nhiêu.

Huống hồ tiên sinh lại đắc tội với người đứng đầu tứ đại tài phiệt của cái phố thị to lớn này, cho dù có cứng cỏi kiên quyết thì chung quy rồi cũng phải khom lưng, cúi đầu!

Vị trí và hoàn cảnh ngày xưa của tiên sinh, chung quy quá mức tách biệt với cuộc sống nên không thể hiểu hết đọa lý đối nhân xử thế.

Và quan trọng, ở nơi này, người cũng không thể đầu thắng Lệ Trường Phong.

Vì lẽ đó, tiên sinh chỉ có thể xin lỗi, khiến Lệ Gia thỏa mãn, bảo toàn mạng sống mà trở về. Bằng không... một đi không trở lại!

Ý nghĩ của Trì Vị Văn, Bạc Dạ Bạch đầu nhìn thấu, nhưng anh ta chỉ cảm thấy có chút vô vị.

Thất vọng sao? Ngược lại, một chút cũng không.

Sự thất vọng này, từ sáu năm trước, đã tiêu tan rồi.

Chỉ là hấn không khỏi tiếc nuối, dùng hai năm để dạy dỗ cô, cuối cùng bây giờ rơi vào tình cảnh như vậy.

Đủ thấy sự giáo dục của mình, không phải sự thất bại bình thường!

Nghĩ đến đây, Bạc Dạ Bạch hồ hững tiến lên gặp Lệ Trường Phong, khuôn mặt tuyệt sắc vô song, quả thực nhẹ nhàng như gió thổi mây trôi nhưng lại không có một chút sợ hãi, chùn bước.

"Lệ Trường Phong, đứng không."

Ngay sau đó Bạc Dạ Bạch lạnh lùng mở miệng, giọng điệu hiện ra mấy phần hững hờ.

Nhất thời ánh mắt Lệ Trường Phong sáng lên như đuốc, khó chịu đối đầu với Bạc Dạ Bạch: "Chính là ngươi, người đã hại Yên Nhiên phát bệnh. Lời ta đã nói, ngươi nên nghe cho rõ,... Hoặc là xin lỗi, tùy ý để Yên Nhiên xử trí. Hoặc là, chờ đi, ngươi sẽ được ngồi tù sớm thôi!"

Sao với sức mạnh và quyền thế của anh trai mình thì sức lực Lệ Yên Nhiên không đủ vì những lời của cô ta đều là nói dối và bịa đặt.

Nhưng mà, như vậy thì sao nào.

Tên thanh niên trước mắt này cho dù không chịu thua thì cũng phải ngoan ngoãn nói lời xin lỗi với mình, làm vậy coi như hấn còn có chút tự mình biết mình!

"Chỉ cần, anh để lại một lời xin lỗi cho tôi thỏa mãn. Yên tâm, tôi sẽ tha thứ, không để cho anh phải ngồi tù..."

Lệ Yên Nhiên giả bộ rộng lượng trước mặt mọi người, nhưng thực chất cô ta đang ngầm ám chỉ số mệnh của người đàn ông kia, vốn dĩ đang nằm trên tay cô ta!

Không ngờ Bạc Dạ Bạch không thèm đáp lại, một nửa sự quan tâm cũng không có, xem như Lệ Yên Nhiên cũng chưa hề tồn tại.

Không muốn giằng co nữa, Bạc Dạ Bạch tiến bước, áp sát vào trước người Lệ Trường Phong, vừa muốn mở miệng giải quyết.

"Lão sư!"

Ngay lập tức, một cô gái đầy lo lắng kêu lên.

Lúc đó Bạc Dạ Bạch nhận ra cánh tay cô ấy đã nắm lấy cánh tay mình, nói một lời nhỏ nhẹ bên tai:

"Không cho phép anh xin lỗi!"

Bạc Dạ Bạch ngẩn ra, đôi mắt biểu lộ sự kinh ngạc: "Đại tiểu thư, cô..."

"Lão sư, anh chưa từng làm chuyện này, dựa vào cái gì mà phải xin lỗi."

Trì Vị ung dung nói chuyện, cô ấy nói rất mạnh mẽ và có khí phách, quyết tâm không để người đàn ông của mình yếu thế trước Lệ gia.

Đối với điều này, Bạc Dạ Bạch đã cảm thấy thật bất lực, nhẹ nhàng nói: "Đại tiểu thư, tôi không có xin lỗi..."

"Tôi nói rồi, có tôi ở đây, anh sẽ không sao. Lão sư, anh nên tin tưởng tôi..."

Không đợi anh ta nói xong câu, Trì Vị đã cứng rắn cắt ngang, giống như sự oan ức đang ngày càng một nhiều.

Như là lên án anh ta, không nên đánh mất niềm tin vào cô.

Phản ứng và hành động lúc này của Trì Vị không nằm trong sự kiểm soát của Bạc Dạ Bạch nên nhất thời có chút luống cuống.

Dù sao ngay từ lúc Trì Vị bắt đầu đưa ra đề nghị bao dưỡng, anh ta liền biết cô có mục đích khác...

Chưa kể, dòng tin nhắn trên điện thoại cách đây không lâu lại càng chứng minh cô ấy đối với mình chính là đang lợi dụng.

Vì lẽ đó, đối mặt với tình huống lúc này cô ta chỉ có thể cố hết sức giữ lấy mình, lựa chọn từ bỏ bản thân, không phải sao.

Tại sao... phải ngu xuẩn đem mình đặt trong cảnh khổ khó như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 189: Ngay một phát bắt lấy cà vạt của người đàn ông: ❖Cảm tạ Lê tổng năm đó đã không cưới tôi."

Editor: Waveliterature Vietnam

Đúng lúc này, Trì Vi nắm lấy tay người đàn ông, không ngừng kéo lại, tìm cách chặn trước mặt.

Dừng lại, mọi người xung quanh hết sức kinh ngạc, ngay cả Bạc Dạ Bạch cũng thấy run run.

Người đàn ông trước mặt cô, rõ ràng đáng người có chút gầy gò, tuy nhiên lại tràn ngập mạnh mẽ, trước hoàn cảnh éo le hiện tại, đương nhiên phải đứng ra để che chở cho cô!

Không thể nào phủ nhận được người này bảo vệ, cảm giác hết sức đặc biệt.

"Trì Vi, cô có ý gì?!"

Thấy thế, sắc mặt Lê Yên Nhiên tối sầm lại, ngữ khí cũng hết sức sắc bén.

Nhưng mà Trì Vi nhìn thấy Bạc dạ Bạch như vậy, thật không có chút thời gian để ý tới, Lê Trường Phong nhìn thấy cảnh này, gương mặt đột nhiên có chút tối lại: "Loại người này thật sự không đáng, cô vẫn muốn bảo vệ hắn ta sao?"

Nghe thấy lời này, ánh mắt Trì Vi sáng quắc nhìn Lê Trường Phong, trong lòng vốn dĩ đã có câu trả lời.

Chợt, cô nghiêng đầu, thấp giọng nói: "Lão sư, đợi tôi một chút."

Dứt lời, cô nhanh chân tiến về phía trước, đến sát bên Lê Trường Phong, không thể nào tả hết được khí chất.

Ngay lập tức, Lê Trường Phong ngửi thấy mùi nước hoa trên người cô, chẳng khác nào đánh thức mọi giác quan, khiến cho người khác không khỏi say đắm, như đóa hoa khoe hương tỏa sắc, vạn phần xinh đẹp.

Một giây tiếp theo, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Trì Vi đột nhiên quay về phía Lê Trường Phong, đưa tay nắm lấy cà vạt của hắn: "Lê tổng, tôi ít nhất cũng từng ôm hôn thể của anh, tôi có mấy câu muốn nói, phải cùng anh... Đến chỗ riêng tư cũng nói chuyện!"

Lê Trường Phong không có chút chuẩn bị nào cả, cô bất ngờ tiến đến nắm lấy cà vạt, cứ thế mà vô tình cúi người xuống một chút.

Cũng chưa kịp hoàn hồn, cô trực tiếp rời đi, đồng nghĩa với việc kéo theo chiếc cà vạt, hắn cũng không thể nào không bước theo chân.

Đến lúc nhận thức được thì phát hiện bản thân đang bị cô thô lỗ kéo đi, cả người đều không khỏi có chút bất lực, ngữ khí cũng hết sức lạnh lùng: "Trì Vi, cô đang làm gì vậy?!"

Từ trước đến nay không hề có chuyện này, cũng chỉ có cô dám làm càn đến vậy, khiến mặt mũi của bản thân không còn gì, Lê Trường Phong thật sự không thể không tức giận.

Chỉ là đúng lúc này, Trì Vi lại ung dung dừng lại, chỉ cách có vài bước chân, đi xa khỏi đám người kia, đến một nơi ít người: "Tôi làm gì ư? Được, vậy để tôi nói cho Lê tổng biết!"

Nói lời này, Trì Vi vẫn chưa buông cà vạt của người đàn ông ra, ngược lại còn bắt ngờ rút ngắn khoảng cách, ánh mắt giận đến mức tái đi: "Lê Yên Nhiên luôn miệng nói, người đàn ông của tôi suốt chút thì cường bạo cô ta, anh tin là thật sao? Vậy tại sao cô ta không hề nghĩ tới chuyện mới đây đã từng độc ác đến mức hãm hại tôi, dẫn tôi lên lầu, muốn để Lê Bắc Thành cường bạo tôi!"

Đột nhiên nghe cô nói vậy, Lê Bắc Thành không thể nào tin, chuyện này còn liên quan đến cả người ngoài cuộc như em trai, nét mặt Lê Trường Phong hết sức nghiêm túc: "Không thể nào!"

"Phải làm thế nào thì Lê tổng mới tin? Cũng không sao, Lê tổng hoàn toàn có thể kiểm tra camera giám sát, xem khoảng thời gian đó, ai mới là kẻ nói dối! Em gái ngoan của anh, sắp xếp người ở mang tôi lên lầu, em trai tốt của anh, lại trốn ở trong phòng, chờ tôi vào liền giờ trò đáng khinh... Tôi nghĩ, Lê tổng còn trẻ như vậy đã một tay nâng đỡ, cheo chống nhà họ Lê, còn có thể phát triển khiến nhà họ Lê trở thành đệ nhất tài phiệt! Như vậy thì nhất định không phải là kẻ mồm quáng, nhất định rất có năng lực, phân biệt được chuyện đúng sai!"

Trì Vi kể lại toàn bộ câu chuyện, ánh mắt cũng không hề né tránh, mang theo vài phần uất ức, không chút dối trá.

"Nếu như không phải là người đàn ông của tôi đúng lúc đến cứu, tôi nhất định đã bị hắn ta làm nhục, cũng không cách nào rửa sạch! Chỉ cần Lê Bắc Thành nói rằng đều là do ta không ngừng dụ dỗ, quyến rũ hắn, nên cũng không thể nào kiểm chế được... Dựa vào thân phận là nhị thiếu gia nhà họ Lê, chẳng phải ai cũng sẽ tin sao?"

Càng nghe, ánh mắt Lê Trường Phong càng thêm sâu, cũng không cách nào mở lời.

"Chỉ có điều, tôi và anh dù tốt dù xấu cũng đã từng đính hôn với nhau, vậy mà em trai, em gái lại hành động như vậy, không biết đã đặt người anh trai như anh ở vị trí nào? Cũng may là Lê tổng sớm đã chủ động từ hôn, thật sự cảm kích bởi năm đó Lê tổng không đồng ý kết hôn! Dù sao thì cách đối đãi khách của nhà họ Lê cũng thật khiến tôi được mở mang tầm mắt, thật đúng là người một nhà cũng chẳng có gì khác nhau..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Trì Vi, cô có biết nhận ân tình của Lê Trường Phong tôi đồng nghĩa với điều gì không?

Trái tim Tri Vi không khỏi cảm thấy căng thẳng, nói ra một câu nhằm chặn lời đối phương, nhưng bản thân cũng không hề chắc chắn.

Dù sao thì cô cũng không hề biết Lê Trường Phong, Lê Yên Nhiên và Lê Bắc Thành cũng không phải là hạng người lương thiện... Đã là người nhà họ Lê, nếu như cả ba người đều là cảm thù, chỉ sợ rằng bản thân không thể nào bảo vệ được Bạc Dạ Bạch.

Cho nên, sau khi giải thích chân tướng mọi chuyện, cô âm thầm đứng trong bóng tối đánh giá phản ứng của Lê Bắc Thành.

Tiếc rằng, Lê Bắc Thành không hề để lộ chút tâm tư nào, trên người không ngừng tỏa ra khí chất cao quý, khiến Tri Vi không những không thể nhìn thấu mà còn làm cô thấy hô hấp khó khăn.

"Điều cô nói hoàn toàn là sự thật?"

Một lúc lâu sau, Lê Bắc Thành mới chịu mở miệng, mặt không hề biểu lộ một chút cảm xúc nào.

Nhìn vào người đàn ông đang cao ngạo trước mắt, Tri Vi đột nhiên tiếp tục níu lấy cà vạt của hắn kéo xuống, bắt hắn buộc phải cúi xuống thấp hơn, ghé sát đến bên tai cô, cười mà không cười mở miệng chế giễu. "Lê tổng, không cần tôi phải nói, thực chất nhân phẩm của em trai, em gái anh thế nào, người lam đại ca như anh... Trong lòng thật sự không hề biết một chút gì hay sao?"

Câu này chính là đang khiêu khích người khác, cô gái không ngừng to gan, lời nói ra cũng không hề có chút kiêng kỵ nào cả.

Cũng đúng lúc này, Lê Trường Phong không cần xem lại camera giám sát, trực giác cho thấy cô gái này không hề nói dối!

Năm đó chính là em gái làm loạn, quyết không để hắn kết hôn với Tri Vi, cho nên hắn mới đành phải đứng ra từ hôn... Với tính khí của em gái, đối phó với Tri Vi liên tùy ý cao hứng quấy phá, không phải là hoàn toàn không có khả năng.

Chính lúc này, Tri Vi khẽ xoay người một cái, nhắc đến một chuyện xa xôi: "Lê tổng liệu có còn nhớ, lúc trước khi từ hôn, chúng ta đã từng nghe điện thoại của nhau một lần. Khi đó, anh nói nhất định sẽ bù đắp chuyện từ hôn cho tôi, xem như nợ tôi một món nợ ân tình..."

Đính hôn cũng nhà họ Lê, trước sau đều do cha cô lo liệu.

Sau khi đính hôn, cô cũng muốn từ hôn, cố ý tiếp tục chọc tức Lê Yên Nhiên... Cô biết rõ Lê Trường Phong nhất định nghe lời em gái vu khống, chỉ cần Lê Yên Nhiên khóc lóc quấy nhiễu, chắc chắn sẽ quyết định từ hôn.

Quả nhiên, mọi chuyện đều như cô suy tính.

Cũng không nghĩ tới, Lê Trường Phong vẫn rất có trách nhiệm, ngay thời điểm từ hôn, hắn lại gọi cho cô.

Hắn nói rằng hai người tuổi tác không hợp, đột nhiên đề nghị từ hôn, đều là do lỗi của hắn... Vì thế cho nên, nếu như sau này gặp chuyện gì khó khăn thì chỉ cần nói cho hắn biết, hắn nhất định sẽ không từ chối.

Đối với chuyện này, hai người không hề chính thức gặp mặt, ấn tượng của Tri Vi đối với Lê Trường Phong cũng không tệ.

Tuy nhiên, chuyện từ hôn đều là một tay cô dựng nên, căn bản không tính là người bị hại... bởi vậy, cho dù có gặp chuyện khó khăn, cô quyết định sẽ không cầu cứu Lê Trường Phong!

Cũng chính lúc này, Tri Vi thuận miệng nhắc đến, không rõ là Lê Trường Phong còn nhớ hay không, cũng không dám chắc là hắn sẽ tuân thủ lời hứa.

Tất nhiên chuyện Bạc Dạ Bạch cường bạo với Lê Yên Nhiên, chuyện này rõ ràng là vu khống... Chỉ là Lê Yên Nhiên đột nhiên phát bệnh, cũng không phải là không liên can, khiến cô hết sức lo lắng!

"Cô muốn gì?"

Lê Trường Phong đột nhiên nhớ tới, nhìn cô gái trước mặt, đáy mắt để lộ ra thâm ý.

Nghe vậy, Tri Vi thờ một dài một hơi, chỉ lo rằng đối phương đã quên chuyện này, lạnh nhạt nói:

"Điều tôi muốn thực sự rất đơn giản, chính là em gái anh đừng tiếp tục gây khó khăn, bắt người đàn ông của tôi phải xin lỗi nữa, nếu em gái anh không tiếp tục làm khó, tôi tuyệt đối cũng không tiếp tục truy cứu, từ đây nước sông không phạm nước giếng!"

"Điều cô muốn... Chỉ có như thế?"

Ánh mắt Lê Trường Phong hết sức lạnh nhạt, để lộ ra mười phần âm u.

Vốn tưởng rằng, sau khi vạch trần chuyện em gái bày kế hãm hại, sau đó nhất định sẽ nhắc tới chuyện ân tình, nhằm đem lại lợi ích cho nhà họ Lê.

Không ngờ rằng, điều cô ấy muốn lại không phải là chuyện này, không hề vì lợi ích của bản thân mà hoàn toàn vì người đàn ông này!

Sự thật là hắn không hề thích cách cô giải quyết, cô mặc vị hôn thê của mình, công khai bao dưỡng đàn ông, hết lòng hết sức bảo vệ, chuyện này thật sự nực cười.

"Không phải vậy ư?"

Liên quan đến chuyện từ hôn, không hề để ý đến chuyện Lê Trường Phong khiến bản thân thua thiệt, tất nhiên Tri Vi cũng không muốn đòi hỏi nhiều.

Bất đắc dĩ phải nhắc đến chuyện nợ ân tình này cũng là vì Lê Trường Phong thiên vị em gái, muốn làm khó Bạc Dạ Bạch đến cùng.

Chỉ một giây tiếp theo, Lê Trường Phong giận đến mức tái cả mặt, đột nhiên tiến tới nắm lấy tay cô, cúi người xuống rút ngắn khoảng cách giữa hai người: "Tri Vi, cô có biết ở đến đó này... Đòi ân tình từ Lê Trường Phong tôi có nghĩa là gì không?"

"Ân tình của Lê tổng đương nhiên đáng giá nghìn vàng. Chỉ tiếc rằng để xảy ra chuyện tối nay, ta thật không cách nào phản bác... Ân tình của Lê tổng đương nhiên rất quý giá, không hề để tâm chuyện tôi bao dưỡng đàn ông, thật sự Tri Vi tôi không cách nào sánh nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Tôi chính là thấy chương mắt Lệ tổng, anh đã quá già?!

Editor: Waveliterature Vietnam

Ánh mắt Trì Vi sáng như sao, lạnh lùng nhìn Lệ Trường Phong, hơi hạ giọng nói một câu.

Chợt, bờ môi cô khẽ cong lên, lắc lắc tay oán thán: "Lệ tổng, anh làm tay tôi đau quá."

Lệ Trường Phong nhìn xuống cô gái trước mặt, không thể nào đoán được hắn đang nghĩ gì trong lòng, cuối cùng cũng chịu chậm rãi buông tay ra: "Trì Vi, quyết định của cô thật ngu xuẩn."

Chẳng qua, cô gái này đặt tình cảm lên trước hết, cân nhắc lợi hại để có được lợi ích tốt nhất.

Đối với lời đánh giá này, Trì Vi cũng không mấy để tâm, bình tĩnh hỏi: "Cho nên, lời hứa năm đó của Lệ tổng, tôi vẫn có thể tin đúng không?"

Nghe thấy vậy, Lệ Trường Phong trầm mặc một lúc, nhân tiện nói ra một câu: "Lời mà Lệ Trường Phong tôi đã hứa, đương nhiên chắc chắn."

"Vậy cảm ơn Lệ tổng!"

Trong lòng liền cảm thấy như đã vứt đi một gánh nặng lớn, không khỏi vô thức nở một nụ cười, khiến cho nhan sắc còn thêm phần diễm lệ.

Một giây sau, bàn tay nắm cà vạt của Trì Vi buông lỏng ra, phát hiện trên cà vạt để lại vết nhăn, tiện tay vuốt thẳng lại: "Chuyện xảy ra thực sự có chút khẩn cấp, cho nên hắn đã đắc tội với Lệ tổng, hy vọng anh có thể thứ lỗi cho tôi..."

"Trì Vi, cô còn quá trẻ, nhất định sẽ có một ngày... Cô sẽ hối hận với quyết định ngày hôm nay của cô!"

Nhìn bàn tay trắng muốt của cô đang vuốt chiếc cà vạt trước ngực mình, Lệ Trường Phong vội ngắt lời, nét mặt thực sự không tốt.

Nhất thời, Trì Vi cũng ngưng hành động, hồ hững thu tay về: "Có hối hận hay không tôi có thể tự biết rõ, cũng không dám làm phiền Lệ tổng quan tâm, không phải sao?"

Đáng nói, cô gái này cứ thế không chút bận tâm, Lệ Trường Phong ngày càng cảm thấy tâm tình của bản thân bị khiêu khích.

Cũng bởi vì cô gái này từng là hôn thê của mình, nên không thể nào chấp nhận chuyện cô tầm mắt nông cạn như vậy được!

Tuy nhiên, Trì Vi một chút cũng không thêm để ý, liền muốn xoay người rời đi.

Bỗng dưng, Lệ Trường Phong bất ngờ nắm lấy tay cô giữ lại: "Lúc đầu, cô là người bị hại, cho nên hoàn toàn có thể lấy điểm này mà đứng ở giữa, không nên lăng phí chỉ vì một nhân tình."

Dù sao thì lúc đầu cũng là em gái hắn muốn hãm hại Trì Vi, không ngừng bịa chuyện nói dối... Nếu như nói thật sự gặp phải người xấu thì là Trì Vi chứ không phải em gái!

Vì thế cho nên. Không cần thiết phải nhắc lại chuyện ân tình, Trì Vi chỉ cần để tâm nói chuyện một chút, hẳn nhất định sẽ cân nhắc nhượng bộ để chuyện này lắng xuống!

Thế nhưng bây giờ, cô lại đem chuyện ân tình ra để cầu xin cho một người đàn ông mà bản thân bao dưỡng, Lệ Trường Phong thật sự không thể cứ như vậy mà thân nhiên đồng ý.

Thật sự, lúc nghe người đàn ông này nói như vậy, Trì Vi có chút kinh ngạc.

Nghe đồn rằng Lệ Trường Phong giống như một cỗ máy, lạnh lùng đến mức ghê người... Cứ nghĩ rằng, Lệ Yên Nhiên và Lệ Bắc thành đều là cá mè một lứa, nhất định kẻ này cũng không có gì khác biệt, ba người đều là anh em, cho nên sẽ chẳng khác biệt nhau là mấy.

Cũng không nghĩ tới rằng, Lệ Trường Phong cũng có điểm khác biệt, người đứng đầu gây dựng nhà họ Lệ, thật sự không phải là kẻ tầm thường!

"Điểm này tôi đương nhiên biết rõ."

Trì Vi tùy ý gạt đầu, vẻ mặt cũng không hề có chút bận tâm nào.

Trong nháy mắt, nét mặt Lệ Trường Phong liền tối sầm lại, nghe cô tiếp tục nói: "Hôn ước lúc trước là do cả hai bên đều tình nguyện. Năm đó, Lệ tổng nói rằng không hài lòng vì tuổi tác của tôi còn quá nhỏ... Tuy nhiên trên thực tế là bởi vì so với tôi, Lệ tổng anh đã quá già! Vì thế cho nên, từ hôn cũng là chuyện tôi mong đợi... Ân tình này của Lệ tổng, xem như không làm gì mà vẫn có được, chỉ bằng nên dùng đúng lúc!"

Cô ấy chính là chê bản thân hắn... đã quá già?!

Nghe xong mấy lời đó, vẻ mặt Lệ Trường Phong cứng đờ, đáy mắt không thể nào che giấu được một vết tối.

Chính lúc này, Trì Vi cũng rút tay khỏi tay hắn, bình tĩnh nói thêm: "Còn nữa, tôi đã nói rồi, ân tình này của Lệ tổng, Trì Vi thật không có gì có thể với cao! Trước đây không với tôi, hiện tại cũng không thể nào với tôi, tương lai... Nhất định cũng sẽ như vậy!"

Cuối cùng, trước lúc rời đi, Trì Vi còn nói thêm một câu: "Lệ tổng, anh chưa bao giờ nợ tôi điều gì cả."

Ngược lại, chuyện từ hôn năm đó, đều là cả hai không nguyện ý, quyết định không hề sai!"

Cô gái Vi Vi bức người không đèn mạng, khiến Lê tổng trong lòng càng u tối!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Lê Trường Phong lấy điện thoại ra, vô thức mở thư mục ảnh

Editor: Waveliterature Vietnam

Dứt lời, cô bỗng xoay người, bộ váy xinh đẹp cũng tùy ý xoay chuyển, lung linh như một vì tinh tú.

Nhìn vào bóng lưng cô gái đang tiến về phía mọi người, về mặt Lê Trường Phong hết sức bình tĩnh, sau đó lấy điện thoại ra, vô thức mở thư mục.

Rất nhanh sau đó, khuôn mặt trên một tấm ảnh đập vào mắt.

Trong bức ảnh, giữa ánh mặt trời chói chang, chiếu sáng cả một cánh đồng ngô đồng, xuyên vào cả những tán cây xum xuê trước mắt, chiếu rõ cả cô gái mặc chiếc váy đỏ, khiến cho nhan sắc cô thêm xinh đẹp, tô điểm cho vẻ thuần khiết vốn có.

Tấm hình này được chụp vào hai năm trước.

Khi đó hai nhà Lê, Trì chưa hề có bất kỳ hôn ước nào.

Trong một lần bất ngờ hợp tác, cũng vì muốn lấy lòng nên mới đề cập đến chuyện kết thông gia.

Nghĩ đến tuổi tác của bản thân cũng đã đến lúc nên kết hôn, hơn nữa chuyện kết thông gia cũng chỉ có lợi mà không có hại, gia thế nhà họ Trì cũng không hề tệ, cũng có thể xem như môn đăng hộ đối.

Tuy nhiên, Lê Trường Phong cũng rất cân nhắc, không lập tức đồng ý.

Dù sao thì chuyện kết hôn cũng không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải cân nhắc thật kỹ lưỡng...

Cũng không thể nào chưa hề gặp gỡ đối phương mà đánh cược cả cuộc đời được!

Chuyện này cũng không thể không coi trọng, ít nhất cũng phải vừa mắt, không phải sao?

Sau khi bận rộn chuyện công tác, tạm thời không nhớ ra chuyện này, chỉ đến khi Trì Viễn nhắc đến thêm một lần hỏi câu trả lời thì hần mới nhớ ra.

Nếu như thật sự muốn mở lời, cũng có thể yêu cầu gặp mặt.

Trì Viễn này trên thương trường là kẻ có thủ đoạn, chỉ là nhân phẩm có một chút vấn đề... Trước đây ngay lúc vợ chỉ mới mất, liền cưới ngay vợ bé, thật sự cũng chẳng tốt đẹp gì.

Liên quan tới con gái hần, là con gái của người vợ đã mất, tuổi tác hình như cũng còn rất nhỏ, cũng chỉ khoảng chừng mười bảy.

Chẳng qua cũng chỉ là đính hôn, kết hôn dời lại hai năm cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng nếu sắp xếp một cuộc gặp mặt, nhất định đối phương sẽ có thời gian che giấu đi khuyết điểm, nhất định không thể nào nhìn ra được bên trong.

Đúng lúc liền ở nước ngoài mấy ngày liền, không tiện gặp mặt, sau đó trên đường về nhà, phụ ta riêng lái xe đi ngang qua ngôi trường lớn.

Có vẻ như đoán được bản thân đang có tâm trạng, trợ lý liền mở miệng nói chuyện: (Lê tổng, ngày hôm nay là là ngày thi đại học, tính theo thời gian thì cũng vừa kết thúc, nhất định Trì đại tiểu thư đang ở trường! Hay là... Nên thử gặp mặt một lần?)

Ma xui quỷ khiến thế nào, hần lại nhớ tới chuyện này, thân nhiên đáp ứng.

Làm trợ lý, đương nhiên cũng có trách nhiệm giúp đỡ cấp trên xử lý chuyện quan hệ xung quanh, đồng thời giao thiệp với những người quen biết... Còn tiểu thư nhà họ Trì, có thể sẽ trở thành thiếu phu nhân nhà họ Lê, đương nhiên phải bao gồm cả chuyện này!

Chiếc xe dừng lại ở trường học, ngoài cổng trường không ít người thân đang chờ, đứng đợi ở một góc cây ngô đồng trên phố.

Chờ đến gần nửa giờ, Lê Trường Phong cảm thấy hết sức vô vị, cảm thấy hết sức lãng phí thời gian.

(Nhìn kìa, chính là cô ấy!)

Đúng lúc này, trợ lý vội lên tiếng, đưa tay chỉ về phía trước: (Lê tổng, người kia... Chính là đại tiểu thư nhà họ Trì.)

Hần ngẩng đầu lên, nhìn xa xa, chỉ thấy một cô gái đang mặc đồng phục màu xanh trắng, từ bên trong ung dung bước ra khỏi cổng, trên mặt để lộ nét thanh xuân tràn trề.

Một mực, nhan sắc của cô vừa độ này nọ, nhàn nhạt động lòng người.

Học sinh đi thi đại học cũng không ít, vậy mà cũng chỉ có một mình cô đi ra cửa đầu tiên.

Chỉ là, cô không hề để ý đến ánh mắt người bên ngoài, bước từng bước xuống phố, vừa vịn dừng lại ở chỗ cây ngô đồng.

Lê Trường Phong nhìn qua cửa sổ xe đóng chặt, không ngừng đánh giá cô gái trước mặt.

Không ngờ, cô gái đột nhiên đưa tay lên mở nút thắt đồng phục ra, không kiêng dè còi ra, để lộ chiếc váy đỏ như lửa ở bên trong, tuyệt nhiên không thể nào nhận ra.

Không chỉ có như vậy, chiếc váy đồng phục bên dưới cũng có chút không phù hợp, cô liền lấy một chiếc dao cắt giấy từ bên trong cặp ra.

Cũng không hề nhìn thấy bên trong chiếc xe có người, trực tiếp quay người sang một bên "Răng rắc..." Thằng thần dứt khoát cắt đứt đi.

Nhất thời, chiếc váy chia ra làm hai, cô tiện tay còi ra, để lộ ra một chiếc váy đỏ.

Chợt, đồng phục học sinh rơi xuống, tiện tay ném vào thùng rác, như ném hết đi tất cả phiền phức.

Hắn loáng thoáng nhìn thấy khoe môi cô nở nụ cười, vẻ mặt không ngừng tinh ranh, biểu lộ đáng vẻ ngày thơ thuần khiết đến khó tả.

Một giây tiếp theo, cô lấy tay kéo sợi dây buộc tóc xuống!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Trì Vi, cô có thể đi nhưng hắn ta nhất định phải ở lại!

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong phút chốc, mái tóc đen dài của cô buông xuống, không ngừng đung đưa trong gió, phủ kín xuống hông, phản chiếu ánh nắng lung linh khó tả.

Sau đó, cô gái ngửa đầu, để lộ ra chiếc cổ trắng ngần, nhìn rõ nhan sắc xinh đẹp.

Không để ý đến xung quanh, cô vẫn không hề nhìn thấy Lê Trường Phong, ánh mắt hướng sang chỗ khác, bờ môi kiều diễm nở một nụ cười làm ngưng thời gian: (hẹn gặp lại, trường học của ta!)

Lê Trường Phong bỗng cảm thấy nhịp tim ngưng lại, đối mặt với cô qua tấm cửa kính ô tô, rõ ràng cô không hề thấy hắn, nhưng vẫn không ngừng cảm thấy khó biểu lộ thành lời.

Tiếp đó, cô gái tự tin xõa mái tóc dài ra, giống như mặt hồ xinh đẹp, thần nhiên ung dung rời đi.

(Lê tổng, ngài vừa làm...)

Chưa kịp hoàn hồn, trợ lý có chút khiếp sợ hỏi.

Đến lúc này mới phát hiện ra, vừa lúc này, trong lúc ngắm nhìn cô gái, không để ý mà vô thức cầm lấy điện thoại, kịp thời lưu lại khoảnh khắc cô đang mỉm cười.

Lần đầu tiên không thể nào khống chế được hành vi của bản thân, nhưng hắn cũng nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, khẽ chớp mắt: (cô ấy là hôn thê của tôi, lưu lại một tấm hình, có gì không được?)

Trợ lý nhất thời bất ngờ, mặc dù đối với việc kết hôn vẫn chưa hề đồng ý với Trì Viễn.

Nhớ lại từng cử chỉ của cô gái, Lê Trường Phong bỗng khẽ nở một nụ cười nhẹ, trầm giọng mờ mờ: "Gọi cho Trì Viễn, cho biết..."

Ngừng lại, hắn vuốt nhẹ lên bức ảnh vừa chụp được, tiếng nói cũng bớt đi vài phần lạnh lùng nghiêm nghị: (Ta đồng ý chuyện kết hôn của hai nhà Trì, Lê!)

Tuổi tác thật sự có chút còn nhỏ, chỉ là vừa này hắn đã xác định được cô gái này không hề khiến bản thân thấy chán ghét, không ngừng thấy cô gái này ấn tượng.

Vì thế cho nên, chờ thêm hai ba năm nữa, đợi khi thiếu nữ này lớn lên, tính đến chuyện kết hôn cũng không hề muộn.

Hắn lấy tư liệu từ trên tay trợ lý, kiểm tra một chút thông tin về cô gái, cuối cùng thốt lên hai chữ:

(Trì Vi.)

Sau khi đồng ý đính hôn, tin tức này truyền ra bên ngoài, hắn cũng quá bận rộn chuyện công ty, nên cũng không hề gặp lại cô.

Cũng không hề nghĩ tới, cô và em gái không hợp nhau, em gái một mực không đồng ý, không muốn Trì Vi trở thành vợ của hắn.

Cha mẹ mất đi, em gái ngay từ nhỏ đã mắc bệnh, cho nên không ngừng nhượng bộ, chỉ sợ mất đi em gái.

Chung quy cũng bởi vì, Trì Vi và em gái trở thành lựa chọn, đành buộc phải từ bỏ hôn sự này.

Dù sao thì cô gái này cũng chẳng hề có lỗi gì, hắn cho rằng bản thân nợ cô một ân tình, lâu dần cũng quên mất chuyện này.

Nửa năm trước cũng bất ngờ gặp Trì Vị Văn, suy cho cùng hắn cũng là một người đàn ông, cũng phải tìm cho bản thân một người phụ nữ.

Ngay lúc đó, nghe qua tên Trì Vị Văn, hắn không tự chủ được mà nghĩ đến Trì Vi, tên của hai người cũng gần giống nhau.

Thế là thuận theo tự nhiên, Trì Vị Văn trở thành bạn gái của hắn, thực chất không có tình yêu, chỉ là thấy có chút thích hợp, đi được đến đâu hay đến đó.

Cũng không nghĩ tới hiện tại lại cùng cô gặp mặt chính thức, dĩ nhiên không hề lường trước!

...

"Đại ca, hắn vẫn không chịu xin lỗi, tại sai chúng ta lại phải nhường nhịn, để bọn họ rời đi?!"

Lúc này, Lệ Yên Nhiên bắt mắt mở miệng, oan ức nhìn anh trai.

Chỉ là vừa nãy nghe Trì Vi nói, anh trai không hề món truy cứu chuyện này nữa, thật sự cô ta không thể nào hiểu được.

Lệ Trường Phong ngừng nhớ lại chuyện cũ, nhìn em gái trước mắt: "Yên Nhiên, em đừng quấy nhiễu!"

Dù cho từ nhỏ đến lớn luôn nuông chiều em gái, khiến cho nó trở nên tùy hứng, cũng không hề nghĩ đã khiến cho tính cách con bé trở nên xấu như vậy!

Bác Thành cũng thật là, không những không hề khuyên can, trái lại còn dung túng cho nó trở nên hồ đồ!

"Đại ca, hần suýt chút thì hại chết em, sao em lại trở nên hồ đồ được?"

Nhìn thái độ của anh trai, Lệ Yên Nhiên nhất thời không thể nào hiểu được rốt cuộc Trì Vi đã nói những gì mà chỉ trong thời gian ngắn, đại ca đã hoàn toàn thay đổi quyết định!

Hần nói rằng là bản thân cô ta tự dựng lên mọi chuyện, thế nhưng kế hoạch thất bại, căn bản không hề có chút chứng cứ nào cả, sao có thể khiến đại ca tin tưởng được?

Anh em nhà họ Lệ đối đầu tranh chấp, Trì Vi cũng không chút hứng thú muốn ở lại chứng kiến, quay lại cầm lấy tay Bạc Dạ Bạch, ánh mắt xinh đẹp sáng lên: "Lão sư, mọi chuyện xong rồi, chúng ta đi thôi!"

"Đại tiểu thư, vừa nãy đã nói gì?"

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt hỏi, ngữ khí cũng hết sức bình tĩnh.

Trong đầu nhớ lại chuyện lúc nãy, cô nắm lấy cả vạt của Lệ Trường Phong, thân thể của hai người hết sức thân mật!

Nghe thấy vậy, Trì Vi thật sự muốn người đàn ông này biết bản thân lợi hại như thế nào, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã có thể chuyển bại thành thắng.

Cũng chính lúc này, Lệ Yên Nhiên nhanh chóng đi đến, chặn hai người lại, vẻ mặt tối sầm: "Tôi đã nói rồi, hần không được phép đi!"

Dứt lời, nhìn hai người đang nắm tay, Lệ Yên Nhiên đột nhiên đưa tay tách cả hai người ra.

Sau đó tiếp tục hùng hổ nói chuyện: "Trì Vi, cô có thể đi, nhưng hần nhất định phải ở lại!"

Thấy thế, Trì Vi thấy hết sức nực cười, vừa muốn đến gặp Lệ Trường Phong nói chuyện, để hần có thể dạy dỗ lại em gái.

Không ngờ, Bạc Dạ Bạch lại nhanh hơn một bước, nét mặt hết sức lạnh lùng, ngẩng đầu đối mặt với Lệ Trường Phong đang đứng từ xa: "Nhà họ Lệ là dòng dõi cao quý, nhất định được giáo dục kỷ lưỡng. Lại nghe nói không phải còn được khen là đệ nhất tài phiệt sao? Xem ra cũng chỉ có thế!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Giang Tứ Gia là nhân vật huyền thoại nổi danh bậc nhất

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong nháy mắt, vẻ mặt của tất cả mọi người đều dần biến đổi, lo lắng nhìn về phía Lệ Trường Phong, trong lòng đều có cùng một suy nghĩ... Người này chắc chắn sẽ phải chết!

Không khí xung quanh dường như rơi vào im lặng.

Cũng không ít ánh mắt đổ về phía Trì Vi, tràn ngập trào phúng, đồng tình, khinh thường.

Người đàn ông ở bên ngoài bao dưỡng, thật sự kém thông minh, một chút cũng không tự biết thân biết phận, không biết rằng bản thân chỉ là thân phận thấp hèn, đắc tội với Lệ đại tiểu thư thì không nói, đằng này lại ở đây ăn nói ngông cuồng, không ngừng chỉ trích nhà họ Lệ!

"Tiên sinh..."

Sắc mặt Trì Vi Văn trắng nhợt, tim đột nhiên ngừng lại, chỉ cảm thấy lời tiên sinh vừa nói thật sự hết sức ngốc nghếch!

Hần lại dám đắc tội với nhà họ Lệ, khó có thể bảo vệ được!

Tuy là có Trì Vi một lòng nói đỡ lời, đành đem chuyện ân tình ra để giải quyết, vậy mà... Tự nhiên lại làm cho tình cảnh thêm bế tắc!

Dù sao nhà họ Lệ cũng là đệ nhất tài phiệt, nơi này lại là địa bàn của nhà họ Lệ, Bạc Dạ Bạch trước mặt mọi người đề cập đến chuyện gia giáo, đúng thật là không hề sáng suốt.

"Đại ca, hần nói em không được dạy dỗ..."

Lệ Yên Nhiên liền đi đến, khoe mắt đỏ ửng, oan ức chạy đến trước mặt Lệ Trường Phong ngậm ngùi khóc lóc trong uất ức: "Đúng, tôi chính là không được giáo dục, ai bảo là tôi từ nhỏ đã không có cha mẹ, cho nên mới bị các người bắt nạt!"

Anh trai vừa nãy đã thay đổi ý kiến, cho phép Trì Vi cùng người đàn ông rời đi, cô ta thật sự rất bất mãn.

Bởi vì ở đây có không ít người, cô ta lại lần nữa nói dối, cho rằng bản thân suýt chút nữa thì bị người đàn ông này ức hiếp... kết quả đối phương cuối cùng một câu xin lỗi cũng không hề có, người bên ngoài sẽ nghĩ cô ta thế nào. Nhất định sẽ mất hết mặt mũi!

Thật tốt là ngay lúc này, người đàn ông này lại không ngừng lên tiếng sỉ nhục nhà họ Lệ, nhất định anh trai cô sẽ không chịu thờ ơ!

Điều Lệ Yên Nhiên nghĩ tới thật sự không tệ, Lệ Trường Phong đã hết sức xem trọng Trì Vi, tuân thủ lời hứa để bọn họ rời đi... Vậy mà Bạc Dạ Bạch lại không lấy đó làm phúc, cứ coi như không cường bạo cô ta, thế nhưng khiến em gái phát bệnh cũng đều là do hấn làm sai!

Cha mẹ mất sớm, anh em họ đều không có đủ tình yêu thương, người này còn dám đề cập đến chuyện "Giáo dưỡng", ánh mắt Lệ Trường Phong chìm xuống, lạnh lùng đáp lại: "Anh là kẻ cuồng ngôn nào? Lại dám đứng ở đây làm càn, không ngừng bôi xấu nhà họ Lệ ta!"

"Lão sư, anh thực sự là..."

Nghe thấy vậy, tim Trì Vi ngừng đập một chút, vội nghiêng đầu nhìn người đàn ông, cảm giác thật sự hết sức rối loạn.

Rõ ràng chuyện đã được giải quyết êm đẹp, Bạc Dạ Bạch lại không ngừng đắc tội với nhà họ Lệ, lần này nhất định sẽ không được chết từ tế!

Nghĩ như vậy, Trì Vi hít một hơi, liền muốn tiến lên hòa giải, làm dịu bầu không khí: "Lệ tổng, ý của hấn không phải như vậy..."

Thế nhưng, cô còn chưa nói hết câu, Bạc Dạ Bạch tiện tay nhấc lên, cản cô lại.

Chợt, Trì Vi còn chưa kịp hoàn hồn, người đàn ông này chẳng khác gì một cây thụ chi lan, chậm rãi tiến về phía trước mặt cô, tuy rằng thân thể có chút gầy gò, tuy nhiên vẫn có che chắn cho cô!

"Nếu vậy thì cũng chỉ có thể trách năng lực giáo dục em gái của anh không đủ. Còn muốn gây dựng nhà họ Lệ lớn mạnh. Quả thực là chuyện viễn vông!"

Một giây sau, Bạc Dạ Bạch lạnh lùng nói chuyện, ánh mắt mọi người liền đổ dồn về phía hấn.

ở đây có không ít người, cũng không rõ người đàn ông này có ý gì, chỉ là nhìn thấy trên mặt Lệ Trường Phong giận đến mức tím tái.

Chỉ là chuyện mở rộng nhà họ Lệ, người này làm cách nào có thể biết được?

Đúng lúc này, hấn lại nghe thêm một câu hết sức thâm thúy từ người đàn ông: "Lệ Trường Phong, anh vĩnh viễn không thể nào gặp được Giang Tứ Gia cao quý."

Nhất thời, cả hội trường đều ồ lên một tiếng, ngoại trừ một số thiên kim không hiểu được "Giang Tứ Gia" là ai thì tất cả những người còn lại đều phản ứng hết sức sùng sốt.

Ngay cả Lệ Trường Phong nét mặt cũng hết sức khó coi, biến ảo khôn lường, mọi tâm tình đều bị nhìn ra, nhất thời cũng không lo lắng được cho Lệ Yên Nhiên, vội mở miệng: "Anh biết gì về Giang Tứ Gia?"

Giang Tứ Gia, đây chính là một nhân vật được truyền tụng, mà đã là người có nghĩa khí đến mức nổi danh như vậy, ai mà không muốn một lần được gặp qua.

Nếu như nhà họ Lệ chính là đệ nhất tài phiệt ở vùng trời này thì với năng lực của Giang Tứ Gia hoàn toàn có thể khống chế toàn bộ nền kinh tế.

Đáng tiếc, hấn vẫn là một sự tồn tại hết sức bí ẩn, chỉ nghe tên mà không hề thấy xuất hiện.

Duy chỉ có một chút thông tin rằng hấn là người ở ngoại thành.

Những ngày qua, Lệ Trường Phong nhận được tin tức rằng có một nhân vật lớn từ ngoại thành đang xuất hiện ở đây, rất muốn tìm cách liên hệ gặp mặt, để hợp tác giúp mở rộng nhà họ Lệ.

Người này cũng không phải là ai khác, chính là Giang Tứ Gia.

Bạc Dạ Bạch không muốn trả lời, chỉ lạnh nhạt đáp một câu: "cách làm việc của nhà họ Lệ, thật không xứng đáng để Giang Tứ Gia hạ mình hợp tác!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 195: Tình thế xoay chuyển, lão sư làm nhà họ Lệ mất mặt!

Editor: Waveliterature Vietnam

Dứt lời, cũng không cần đợi Lệ Trường Phong trả lời, Bạc Dạ Bạch chậm rãi xoay người, sắc mặt lạnh lẽo như ánh trăng.

Quan sát những ánh mắt tò mò, không ngừng đánh giá, bàn luận xung quanh, cũng không hề muốn bận tâm tới.

Nhìn dáng vẻ choáng váng, kinh ngạc của cô, làn môi mỏng của Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt mở lời, tiếng nói phát ra không khỏi làm say lòng người: "Đại tiểu thư, đi thôi!"

Từ đầu tới cuối Trì Vi đều thấy hết sức mơ hồ, vừa nghe người đàn ông nói như thế, lúc này mới thoáng hoàn hồn, không ngừng lo lắng nhìn Lệ Trường Phong: "Nhưng lão sư, Lệ tổng..."

"Đừng lo, không sao cả."

Bạc Dạ Bạch hững hờ nói chuyện, không để lộ chút tâm tình.

Lại nhìn về nghi ngờ của cô, rõ ràng đang rất bất an, trực tiếp chủ động đưa tay về phía cô, một lần nữa nắm lấy tay cô dắt đi, bàn tay nắm chặt đến mức một kẻ hờ cũng không có.

Sau đó, người đàn ông dẫn theo cô gái, từng bước từng bước hướng về phía cánh cửa ở đại sảnh trước ánh mắt dò xét của hàng trăm kẻ tò mò.

Thấy thế, Lệ Yên Nhiên không khỏi thấy tức giận, ánh mắt sắc bén nhìn đám vệ sĩ: "Còn đứng đó làm gì? Nhanh cản bọn họ lại..."

"Đề bọn họ đi!"

Không ngờ, Lê Trường Phong ngắt lời, lời nói ra không thể nào đoán được thâm ý.

"Đại ca..."

"Câm miệng lại! Yên Nhiên, không được tùy ý, lập tức về phòng ngay."

Lê Yên Nhiên thật không thể nào tin được nữa, vừa muốn nói gì đó liền bị Lê Trường Phong ngắt lời, không để cô ta nói được thêm lời nào nữa!

Chợt, hần quay về phía Trì Vĩ Văn nói: "Vĩ Văn, hãy đưa Yên Nhiên về phòng nghỉ ngơi đi!"

Trì Vĩ Văn nghe thấy, liền tiến về phía trước khuyên Lê Yên Nhiên: "Yên Nhiên, nghe lời Trường Phong..."

Tuy rằng ngoài miệng khuyên như vậy, thế nhưng thực tế trong lòng cô ta cũng hết sức mơ hồ.

Lúc đầu, tiên sinh nói những lời đắc tội với nhà họ Lê, cô còn không ngừng lo lắng, e sợ không thể nào tránh được kết cục thảm hại... Vậy mà chỉ trong chớp mắt, mọi chuyện lại bất ngờ xoay chuyển, tiên sinh không những bình yên vô sự mà còn khiến cho Lê Trường Phong phải nể sợ!

Giang Tứ Gia này lúc trước ở Hoa thành bên tiên sinh, cô ta cũng đã từng nghe qua.

Nhân vật lớn ở Hoa thành thật sự không ít, nhưng Giang Tứ Gia lại là cái tên nổi danh, nói cũng không hề sai, chỉ nghe thấy danh tiếng chứ chẳng mấy ai thật sự được gặp.

Chỉ là xưa nay vốn dĩ không biết rằng tiên sinh lại hiểu rõ về Giang Tứ Gia như vậy!

Nhìn về phía trước, tiên sinh dẫn theo cô gái rời đi, bóng lưng của hai người từ từ biến mất, thật sự có cảm giác xúng đỏi vừa lừa.

Bỗng dưng, Trì Vĩ Văn cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, trái tim không ngừng thấy đau đớn, thật giống như đã... Đánh mất đi điều gì đó hết sức quý giá, cũng không còn cách nào có thể níu kéo!

"Tôi không về phòng! Đại ca, hần chút nữa đã hại chết em, hơn nữa còn không ngừng si nhục nhà họ Lê, sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy cơ chứ? Đại ca, nhà họ Lê chúng ta lại sợ hần sao..."

"Đừng... Đừng... Đừng..."

Giống như cách nói chuyện của Lê Yên Nhiên thì một khi nghe đến Giang tứ ca, không cần phải giải thích hay biện minh gì, thật khiến người khác không ngừng thắc mắc.

Nếu như vừa nãy người kia thật sự biết được Giang Tứ Gia, tất nhiên hần cũng không phải là nhân vật bình thường... Có thể, hần chỉ là bên ngoài mượn danh được thiên kim nhà họ Trì bao dưỡng để che giấu thân phận thực sự của mình!

Nếu như người ngoài biết chuyện, Lê Trường Phong liền nghĩ đến, trong lòng có chút chìm xuống.

Vậy mà em gái lại tiếp tục ở đó hồ đồ, thật muốn dạy dỗ một hồi.

Đúng lúc này, nghe thấy tiếng ai đó vui vẻ vỗ tay, tầm mắt thay đổi, khiến tất cả mọi người đều đổ dồn về phía người đang đứng ở trên lầu.

Chỉ nhìn thấy ở góc cầu thang, một người đàn ông đang đeo mặt nạ, cầm một ly rượu vang đỏ, khoan thai dựa lưng vào thành cầu thang: "Thực sự đáng tiếc, Lê tông một lòng muốn được gặp Tứ gia, cuối cùng chỉ vì em gái lại đắc tội với Tứ gia, coi như phí công vô ích!"

Lời vừa dứt, mọi người đều ồ lên, cũng không ai biết thân phận người này là ai.

Người bên ngoài đều không biết thế nhưng Lê Trường Phong thì đã quá rõ ràng.

Người này chính là Cung Tu, là cấp dưới của Giang Tứ Gia, không rõ là người tốt hay kẻ xấu, thật cũng không thể nào đoán biết được tính nết... Lúc trước, hần đã từng tìm mọi cách liên lạc với Cung Tu mong có thể sắp xếp gặp Giang Tứ Gia!

Vũ hội tối nay, cũng theo lễ nghĩa, hần gửi giấy mời cho Cung Tu.

Tưởng rằng, Cung Tu sẽ không tham gia... Chẳng ngờ hần lại bất ngờ xuất hiện!

"Hần... Đúng là Giang Tứ Gia sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Lời nói dối của Lê Yên Nhiên bị vạch trần, thật sự nhục nhã!

Editor: Waveliterature Vietnam

Tuy rằng hơi như vậy nhưng đồng thời trong lòng Lê Trường Phong đã xác định rõ.

Thế nhưng khi nghĩ đến Bạc Dạ Bạch là người do Trì Vĩ nuôi dưỡng, tự nhiên trong lòng tồn tại chút trống chờ vào vận may!

Lại nhìn thấy Cung Tu cầm chén rượu chấp chững trên tay, hờ hững nghiêng nghiêng chất lỏng màu đỏ trong đó, giọng nói bốn cọt khác thường: "Ta tuy là vì Tứ Gia mà làm việc, thế nhưng nếu bản về địa vị vẫn kém hơn Bạc tiên sinh chút ít."

Nói đến đó, đôi môi mông dưới chiếc mặt nạ bí ẩn kia giương lên, mang theo ẩn ý thốt lên: "Bạc tiền sinh đến đây, tôi cũng vừa mới biết được. Theo ý tôi, anh chính là người đại diện cho Tứ Gia, hãy coi Lệ Gia này có đáng hợp tác hay không. Về việc tôi tệ do muội ấy gây ra, rất đáng tiếc."

Rất đáng tiếc sao, người ngoài không hề ngu ngốc, ngay lập tức họ sẽ nhận ra được.

Dù sao khi này Bạc Dạ Bạch cũng đã cho thấy rõ thái độ của mình.

Vậy thì kết quả có rõ ràng rồi, Lệ Trường Phong mãi mãi không thể lọt vào mắt Giang Tứ Gia, chuyện hợp tác đương nhiên là thất bại!

"Giang Tứ Gia là nhân vật tầm cỡ như thế nào mà phải cường bức Lệ Yên Nhiên. Mà nếu là có đi chăng nữa, ta thà tin rằng hần hăm hiếp Trì tiểu thư... Ít nhất, cô ấy cũng sắc đẹp vô song, người người nhà nhà đều say mê!"

Cung Tu cười gằn nói chuyện, gửi ánh mắt một mồi về phía Lệ Yên Nhiên, một chút ý tứ cũng không thêm đề ý.

Nhất thời mọi người đều nhìn Lệ Yên Nhiên, vẻ mặt không ngừng nghi ngờ.

"Giang Tứ Gia, đây cũng là một nhân vật có máu mặt của Hoa Thành này! Người đứng bên cạnh anh ấy, làm sao có thể không biết đứng mực..."

"Tôi thực sự không thể nghĩ đến Giang Tứ Gia lại tự mình đến thành phố này! Nếu như về nhà nói cho cha mình biết, tôi vừa được gặp anh, cũng coi như đời này không uổng công..."

"Tôi đã sớm nhìn ra Lệ đại tiểu thư và Trì đại tiểu thư vốn dĩ không hòa hợp nên cố tình giới nước bẩn làm khó cô ấy, không ngờ lại gây khó dễ cho Bạc tiền sinh..."

...

Ai ngờ mà ngờ được Bạc Tiền sinh này thân phận cao quý, không chỉ là tiểu bạch kiểm... Vì vậy lần này có thể nói là Lệ Yên Nhiên đang tự vả vào miệng mình, Lệ Trường Phong cho dù có muốn thiên vị thì cũng khó mà che lấp được chân tướng!

Xung quanh mọi người xì xào bàn tán, chỉ chỉ chỏ chỏ làm Lệ Yên Nhiên trắng cả mặt, nhục nhả đến mức chỉ muốn chui xuống đất ngay.

Mặc dù cô ta không rõ liên quan đến người gọi là Giang Tứ Gia này có chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng cũng đoán được rằng sự ngu xuẩn của mình đã làm liên lụy tới anh cả, hơn nữa là làm Lệ Gia bị hao tổn!

Bình thường, đại ca sẽ cung chiêu, dung túng cho thói tùy hứng, bướng bỉnh của bản thân... Nhưng lúc này đây đại ca lại rất rõ ràng phải trái, không bao dung như nhị ca nhưng cô vẫn một lòng kính nể.

Đến lúc này không thể nào chịu đựng nổi sự nghi ngờ, dò xét của mọi người, Lệ Yên Nhiên như rơi vào bế tắc, không còn mặt mũi nào để ở lại nên vội vã xoay người bỏ đi.

Chỉ duy nhất là tự khi nào móng tay cô ta đã bấm sâu vào lòng bàn tay.

Trì Vi, Trì Vi, Trì Vi... Lại là cô, nhiều lần cướp đi danh tiếng không nói, bây giờ còn hại bản thân tôi thất bại thảm hại như thế này!

Rõ ràng cô mới là đệ nhất tài phiệt đại tiểu thư, trời sinh ra Trì Vi vốn dĩ đã đứng sau!

Nhìn Lệ Yên Nhiên uất ức rời đi nhất thời Trì Vĩ Văn thất thần, cô vẫn không thể tin được, tiền sinh lại thực sự là Giang Tứ Gia.

Phải chăng vì vậy, anh ấy dựa lưng Giang Tứ Gia, thể hiện sự thanh cao ngông nghênh vốn có, không chút kiêng kỵ, chùn bước trước Lệ Gia... Thế nhưng cô lại buộc tiền sinh nói lời xin lỗi, nhận những điều bản thủ chưa từng làm ra!

Nhớ tới tiền sinh, trước khi nhìn lại ánh mắt của chính mình, Trì Vĩ Văn đã cắn môi, sắc mặt trở nên trắng bệch, trong lòng không khỏi cảm thấy hụt hẫng tràn đầy.

Tiền sinh, Vĩ Văn lại một lần nữa làm người thất vọng rồi, thật sao?

Khuôn mặt Lệ Trường Phong vừa trầm lặng mà cũng rất lạnh lùng, anh ta nghĩ nếu như lời Cung Tu nói là thật, vậy thì lần này không chỉ mất đi cơ hội hợp tác mà còn gián tiếp đắc tội với Giang Tứ Gia!

Tuy rằng Lệ Gia là số một trong giới tài phiệt nhưng cũng chỉ giới hạn ở thành phố này, nếu muốn nhanh chóng mở rộng đến toàn cầu ắt cần người hỗ trợ, nên lần này nhất định phải nắm bắt lấy thời cơ.

Và thời cơ ấy, Lệ Trường Phong vẫn đang ngày một mò mẫm trong bóng tối.

Thật vất vả, khi biết tin Giang Tứ Gia tới thành phố, luôn mong chờ được gặp mặt... Nào ngờ em gái lại gây ra chuyện động trời, làm mất đi thời cơ vàng này!

Vừa nghĩ đến đây Lệ Trường Phong hướng ánh mắt lên trên lầu, nơi đó Cung Tu đã lặng yên rời đi từ lâu, hần vẫn mang chiếc mặt nạ, hành tung bí mật kỳ quái, không cách nào có thể nhìn thấy chân dung thực sự của hần.

Lại nhìn những người có mặt ở đây, hầu hết đều xuất thân giàu sang cao quý, trong lòng Lệ Trường Phong có một cảm giác choáng ngợp không tả nổi.

Mấy năm qua Lệ Gia nằm trong tay anh ta đều thuận buồm xuôi gió, bây giờ mới có cơ hội quật khởi, có thể vững vàng đứng mãi ở vị trí số một thật chẳng dễ dàng gì.

Bây giờ, tin tức Giang Tứ Gia đang ở thành phố này được truyền ra, cũng có thể tưởng tượng được những đối thủ nặng ký khác rục rạc rịch rịch ra sao.

Không cần nói cũng biết, lợi ích thúc đẩy lòng người, nếu hợp tác cùng Giang Tứ Gia, tất nhiên sẽ bay lên như điều gặp gió, nói không chắc còn có thể dễ dàng đứng vào hàng ngũ nhà tài phiệt, ai mà không ao ước.

...

Hừng đông đã qua, vừa đi ra khỏi đại sảnh đã gặp một cơn gió trên biển áp sát thân thể Trì Vi không khỏi run lên.

"Khục khặc..."

Bên tai cô người đàn ông ho khan mấy lần, rõ ràng là cũng bị cảm cúm, phải nhanh chóng cho du thuyền sớm trở vào bờ!

Chỉ là lúc này, Trì Vi như vừa mới tỉnh mộng chiêm bao, đôi mắt tinh anh hiện lên một vài tia lơ mờ.

Vì lẽ đó, cô thật sự muốn yên bình rồi đi, không truy cứu lại chuyện Lê Gia, dù chỉ một chút.

"Lão sư, anh cùng Giang Tử Gia... Có quan hệ gì."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Càng nhìn ánh trăng càng hiu quạnh!

Translator: Waveliterature Vietnam

Nghĩ đến điều này đột nhiên mắt Trì Vi sáng quắc như sao.

Bạc Dạ Bạch nhìn cô với vẻ mặt lạnh lạnh, giọng nói dứt khoát, gãy gọn: "Không có quan hệ."

Bộ mặt Trì Vi lộ vẻ kinh ngạc, cô đánh giá phản ứng của anh ta không giống như đang giả bộ:

"Không có quan hệ.. Vậy, khi này anh vừa mới nói..."

Nói đến điều này ánh mắt Bạc Dạ Bạch nhạt dần đi, phóng tầm mắt ra mặt biển ngoài xa kia, giọng điệu hờ hững đáp: "Chỉ là thuận miệng thôi."

Nghe xong Trì Vi cảm thấy thật khó thở, lúc này mới nhìn trước nhìn sau nói nhỏ: "Lão sư, anh đã nói dối... Lừa hấn sao."

Cảm thấy bản thân thì đang hỏi dò còn anh ta thì ngầm thừa nhận nhưng không trả lời rõ nên nhất thời Trì Vi không có gì để nói.

Cô lại nghĩ đến Lê Trường Phong, đối tượng kết hôn đầu tiên của mình, nhân vật tài phiệt tầm cỡ ở thành phố này lại quá dễ dàng tin vào lời nói dối ấy, căng thẳng vạch trần em gái mình, tự nhiên có cảm giác thật nực cười!

Tất nhiên Lê Trường Phong sở dĩ tin tưởng điều đó là bởi vì "Giang Tử Gia" là một nhân vật nổi tiếng, người đứng cao trên tất cả, thật khiến người khác không kịp ao ước.

"Lão sư, bây giờ Lê Trường Phong chắc chắn đang nghĩ anh là Giang Tử Gia! Giang Tử Gia à, đúng là vẫn nên cảm tạ lão gia người một cái..."

Trì Vi vừa nói vừa bước qua hàng rào chắn bên cạnh, đôi mắt thoáng nhìn vào biển sâu mênh mông hùng vĩ kia.

"Lão gia."

Mặt Bạc Dạ Bạch ngẩn ra, dường như vẫn không hiểu rõ.

"Sao, không đúng sao. Người tên Giang Tử Gia này, nếu chiếu theo tuổi tác, tôi nghĩ ít nhất... Cũng đã vượt qua bốn mươi, năm mươi! Nghĩ vậy, không chỉ có già mà nói không chắc... Có khi còn xấu!"

Cô đứng ở bên cạnh anh ta và ảo tưởng vừa miêu tả làm Bạc Dạ Bạch phải chau mày lại.

Một lúc lâu sau liền giúp cô sửa lại: "Đại tiểu thư, Giang Tử gia không già, cũng không xấu."

Trì Vi thuận miệng nói, nghe đàn ông phản bác bờ môi liền nhẹ nhàng cong lên: "Lão sư, anh chưa bao giờ gặp làm sao biết không già không xấu."

Nhất thời vẻ mặt bình tĩnh của Bạc Dạ Bạch dường như có chút biến động, vừa định nói gì đó.

Vào lúc này cô trở giọng, mang theo vài phần mơ ước: "Không sao, bề ngoài không quan trọng, cho dù hấn có vừa già vừa xấu thì cũng là nhân vật lớn được mọi người kính nể! Hy vọng có dịp tôi có thể may mắn nhìn mặt một lần..."

Với thân hình mảnh khảnh của mình Bạc Dạ Bạch thờ nhẹ, chậm rãi nói: "Đối với Giang Tử Gia, đại tiểu thư... cảm thấy hứng thú lắm sao."

Cảm thấy hứng thú, kì thực là như vậy.

Tuy rằng Trì Gia không thể so với Lê Gia nhưng trong thành phố này cũng có thể coi như là có một vị trí nhất định... Thân là thiên kim Trì Gia mặc dù chưa tiếp quản công ty nhưng đối với một vài nhân vật nổi tiếng và có tầm cỡ, cũng là đã có nghe qua.

Huống gì Giang Tử Gia này không giống như những nhân vật khác, xuất hiện chớp nhoáng, luôn đứng trong bóng tối chỉ tay.

Liên quan đến người này, lời đồn nhiều kẻ không xiết... Xưa nay không một người nào rõ, hấn bao nhiêu tuổi, chân dung, thân thế ra sao.

"Vẫn là đại tiểu thư vì Trì Gia nên mới muốn gặp hấn."

Bạc Dạ Bạch nói xong, trong lòng không một gợn sóng.

Dù sao, người muốn gặp Giang Tử Gia này nhiều như cá diếc sang sông... Hầu như tất cả đều là vì lợi ích, chẳng có gì đặc sắc hơn!

"Lão sư, Giang Tử Gia này quả thực tồn tại như một vị thần! Ai mà không muốn thấy mặt thần một lần, đúng không, nên chuyện này không có liên quan gì đến Trì Gia."

Trì Vi nói với giọng chắc nịch, trên khuôn mặt còn thể hiện mấy phần sùng kính, không giống làm bộ một chút nào.

Nhất thời hàng lông mi hắc ám của Bạc Dạ Bạch buông xuống, như không có lời nào để nói thêm.

Đúng lúc này thuyền đã tới cảng và ở phía dưới có rất nhiều người trợ giúp.

"Đại tiểu thư, nguyện vọng của cô có thể được thực hiện."

Nhìn Trì Vi bước lên du thuyền đột nhiên Bạc Dạ Bạch dừng dừng mở miệng, giống như đang đứng trước sự thật.

Dừng nói một chút, anh ta lại như tăng thêm một vệt trào phúng thất vọng: "Chỉ tiếc, hán chưa bao giờ là thần, chỉ là người."

Thậm chí, so với người bình thường còn không bằng.

Ít nhất, người bình thường còn có thể khỏe mạnh sống sót trăm tuổi mà không âu lo... Còn hán, tên là Giang Tứ Gia, nhưng lại là người sắp chết, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc!

Trì Vi vừa mới đứng vững trên du thuyền nghe anh ta nói như vậy theo bản năng liền ngẩng đầu, hướng ánh mắt về người Bạc Dạ Bạch.

Trên đỉnh đầu anh ta, có một mảnh trời đêm chiều rọi và những vì sao thưa vắng, riêng chỉ có một vầng trăng sáng bao phủ ở phía trên.

Đầu đông, sau khi mặt trời mọc, gió biển giá lạnh thổi ủa vào.

Thoáng chút giật mình, Trì Vi cảm thấy ánh sao phía trên đỉnh đầu anh ta, càng lúc như càng cô quạnh!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Lão sư vì Trì Vị Văn mà lợi dụng tôi

Editor: Waveliterature Vietnam

Bây giờ xem như du thuyền cách bờ cũng chẳng còn bao xa.

Khoảng chừng 20 phút nữa sau khi lên thuyền thuyền sẽ cập bến.

Lúc này ở trên đường đi, Trì Vi mới hồi tưởng lại, có một chuyện liên quan đến Trì Vị Văn làm cô chau mày, trong lòng có một chút khó chịu.

Rời khỏi du thuyền, trên bờ biển gió lạnh thổi từng trận tê buốt cả xương tủy.

"Khắc khục..."

Bên tai cô anh ấy vẫn ho khan không ngừng, dường như càng lúc càng nguy kịch.

Lúc này hừng đông chỉ vừa mới nhú, nhất thời nhiệt độ vẫn còn thấp, từ lâu Trì Vi đã liên hệ cho tài xế, đón cô ở cách đó không xa.

Nhìn thấy Bạc Dạ Bạch cố gắng đi về phía trước, dáng vẻ rất ung dung nhàn nhã, đến cuối Trì Vi vẫn không nhận được.

Ngay lập tức cô tiến lên, ngăn cản bước chân của anh ấy.

Nhìn thấy đôi mắt tinh anh của cô trừng lớn, lại thêm vẻ mặt nghiêm túc tựa như cát giấu nổi niềm nào đó, Bạc Dạ Bạch mới nháu mày hỏi: "Đại tiểu thư, có chuyện gì sao."

"Có chuyện, đương nhiên có chuyện!"

Trì Vi nhấn mạnh từng chữ, rồi bất chợt hỏi: "Lão sư, anh và Trì diễn viên... Hai người quen nhau sao?"

Về vấn đề này ở đại sảnh cô đã định chất vấn anh ta từ sớm nhưng tình cảnh lúc đó không hợp lý nên cuối cùng vẫn chọn nhẫn nhịn.

Về mặt Bạc Dạ Bạch không có chút rung động nào, cũng không hề kinh sợ vấn đề mà Trì Vi đưa ra, anh ta chỉ lạnh nhạt đáp: "Không quen, chỉ là một "cố nhân" của tôi."

Không quen. Làm sao có chuyện đó!

Còn nhớ Trì Vị Văn từng nhìn anh ta mà ngăn cản, miệng chưa mở mà nước mắt đã dâng trào, hai chữ "Cố nhân" làm sao có thể giải thích!

Đương nhiên, hai người là cố nhân cũng được, là người yêu cũng chẳng sao, Trì Vi không hề muốn biết.

Sở dĩ cô để ý là vì mặt khác: "Lão sư, anh đã sớm biết Trì diễn viên sẽ xuất hiện ở tiệc khiêu vũ nên mới chấp nhận chuyện "Bao dưỡng"! Vì vậy anh đã lợi dụng thân phận của tôi để bước vào đó, gặp lại Trì diễn viên... Có đúng hay không?"

Cuối cùng Trì Vi như không khống chế được sự giận dữ của mình, khuôn mặt cô tái lịm đi.

Nghĩ mồn mõi hết tâm tư, rốt cuộc thì hán đồng ý chuyện bao dưỡng là bởi vì ban đầu đã tính kế lợi dụng bản thân, không thể nào không tức giận được!

Nhưng mà đôi mắt Bạc Dạ Bạch lại như sâu hơn, đầu tiên anh ta im lặng một chút.

Ngay khi Trì Vi cảm thấy Bạc Dạ Bạch đang ngấm ngấm thừa nhận thì đột nhiên anh ta mở miệng:

"Trong lòng đại tiểu thư... Đã nghĩ như vậy sao."

Trì Vi ngẩn ra, giọng điệu Bạc Dạ Bạch vẫn rất bình thường, giống như là... Anh ta không hề hứng thú với chuyện này!"

Chẳng lẽ hẳn không thêm để ý đến lời chất vấn của bản thân. Ha, anh ta làm ra chuyện như vậy, dựa vào cái gì mà không thể chất vấn!

Còn chưa kịp nghĩ sẽ đáp lại ra sao đột nhiên Bạc Dạ Bạch không trả lời mà hỏi ngược lại cô: "Sao vậy, đại tiểu thư đây?"

"Tôi làm sao."

Xuất phát theo bản năng Trì Vi đáp lại, giọng điệu không có chút kiên nhẫn.

Ở khoảnh khắc tiếp theo, anh ta cười mà tựa như không cười, vạch ra tâm tư của Trì Vi.

"Đại tiểu thư đối với tôi ngay từ đầu cũng có ý lợi dụng... Không phải sao."

Trì Vi nghệt thờ, dưới ánh mắt nhìn thấu tất cả của Bạc Dạ Bạch cô cảm thấy mình như bị bóc mẽ trần trụi và không có chỗ che thân.

Không thể phủ nhận, cô luôn luôn muốn lợi dụng anh ta để trả thù Trì An trước mặt mọi người... Chỉ là cuối cùng, cô đã đột nhiên bỏ dở kế hoạch, đổi thành cách khác!

Gió biển vẫn không ngừng thổi, Trì Vi cảm thấy lạnh nên vòng hai cánh tay ra trước người, cô như bị nói trúng tim đen và dùng chút sức lực ít ỏi của mình để đáp lại: "Lão sư, tôi không có lợi dụng anh..."

"Không có sao?"

Giọng Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt mà hờ hững, giống như không có hứng thú nào.

Bất chợt, anh ta quan sát thân thể gầy gò đang run cầm cập lên vì lạnh của cô, tiếp tục nói: "Nếu như vậy, chuyện tôi đồng ý với đại tiểu thư, tôi sẽ giữ lời."

Trong nháy mắt Trì Vi ngẩng đầu lên, cô liền bắt gặp ánh mắt thanh tịnh nhưng mờ mịt sương mù bên ngoài, khiến người khác không nhìn rõ của anh ta.

"Chung quy, thời gian còn dài, nếu đại tiểu thư đã bao dưỡng tôi thì cũng nên cho tôi được hưởng quyền lợi chứ."

Bây giờ nhiệt độ xung quanh đã dưới 0 độ, thế nhưng giọng nói của anh ta dường như vẫn rất còn hơi ấm.

Nghe vậy, trái tim Trì Vi nhói lên, cô không thể đáp lại một câu nào.

Kế hoạch "Bao dưỡng" của cô vốn dĩ chỉ là giả tạo, kế hoạch trả thù cũng đã không còn tiếp tục, coi như quan hệ của hai người... Đã đi tới phần kết!

Chỉ là cô vẫn vướng mắc trong suy nghĩ, không cách nào thông suốt, quay lại hỏi vấn đề cũ: "Vậy là, anh vì Trì Vĩ Văn mà lợi dụng tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Người đàn ông cúi đầu, áp sát cô gái: ❖ Trì Vi, trò bao dưỡng đàn ông của cô, chơi vui lắm sao?"

Editor: Waveliterature Vietnam

Nghĩ đến khả năng này, Trì Vi lại càng thêm tức giận, trong lòng cô cực kì khó chịu!

Thật ra ngay từ khi bắt đầu cô có ý lợi dụng thế nhưng cuối cùng cũng đã dừng lại và thay đổi kế hoạch trả thù... Còn nữa, cô không hề lợi dụng không công, cái gì cô lợi cô cũng đã dành cho Bạc Dạ Bạch, không chỉ vậy còn bị anh ta đoạt lấy thứ quý giá nhất cuộc đời.

Vì vậy với so sánh đó, vốn dĩ là Bạc Dạ Bạch lợi dụng bản thân cô, hai chuyện này hoàn toàn khác nhau!

"Đại tiểu thư, điều này có quan trọng không."

Bạc Dạ Bạch vừa hững hờ hỏi vừa không ngừng lấy tay che miệng ho khan, chắc có lẽ là vì bị cảm, cả thân thể bệnh tật như càng hiện ra rõ hơn.

Nghe xong nhất thời Trì Vi thấy nghệt thờ, cô không thể nào đáp lại anh ấy.

Có quan trọng không. Hay là, không hề quan trọng.

Việc đã đi đến nước này, gọi là lợi dụng cũng được, không lợi dụng cũng được, không nhất thiết phải rạch ròi... Bởi nó cũng chẳng có nghĩa lý gì!

Chỉ là không hiểu sao Trì Vi vẫn có chấp nghĩ người đàn ông này có chủ đích lợi dụng bản thân mình hay không, đến cùng cô rất muốn biết rõ.

Nghĩ đến đó đang định mở miệng nói thì đột nhiên ở bên tai, Bạc Dạ Bạch đã thốt lên một câu: "Tôi, chưa từng lợi dụng đại tiểu thư."

Theo bản năng của mình, Trì Vi ngẩng đầu lên, ngay lập tức ánh mắt long lanh của cô bắt gặp ánh mắt yên ắng của Bạc Dạ Bạch: "Gặp lại A Văn, chỉ là trùng"

"Thật sự... Chỉ là trùng hợp sao."

Trì Vi vẫn muốn truy hỏi đến cùng, trong đầu cô, giờ đây cần một đáp án rõ ràng.

Nhưng Bạc Dạ Bạch vẫn không hề trả lời mà chỉ chậm rãi cúi người, áp sát lại gần trước mắt cô: "Trì Vi."

Hai chữ nhẹ nhàng đó, chính là tên của cô, rõ ràng rất quen thuộc... Nhưng khi nó được phát ra từ giọng nói dịu dàng ấy thì dường như người ta có đôi chút hồn bay phách lạc, cảm giác say sưa lạ kì.

Không ngờ ngay sau đó, Bạc Dạ Bạch trở giọng, lạnh lùng mà cứng rắn: " Với cô trò bao dưỡng đàn ông, vui lắm sao?"

"Lão sư..."

Tri Vi ấp úng, trong lòng có một sự ngẹn ngào không nói ra được.

Trong bóng đêm mờ tối, cô ấy thấy bản thân mình như đang phản chiếu trong ánh mắt của người đàn ông, tất cả đều rất băng giá và không có chút tình cảm nào.

Bạc Dạ Bạch không tiếp tục hỏi về vấn đề này, một lần nữa anh ta đứng dậy, xoay người chậm rãi tiếp tục bước về phía trước.

Từ chiếc xe đang đỗ cách nơi này không xa hình như có người đang bước xuống, đi lại gần phía này.

Đột nhiên bóng lưng gầy gò của Bạc Dạ Bạch hiện lên, giống hệt như một cây chi lan màu tím, rất lạnh lùng băng giá, giống như bất cứ chuyện gì trên đời này cũng không thể làm lay động trái tim anh ta.

Càng lúc anh ta bước đi càng xa, trong mắt Tri Vi bóng lưng ấy từ từ trở nên lờ mờ.

Trì Vi khi mẹ mình mất đi, cô vẫn tự mình sống, phóng khoáng, tùy ý, nói thẳng ra là cô để đạt được mục đích của chính mình cô chưa từng từ một thủ đoạn nào.

Cô cũng biết rõ, không ít người căm ghét, hiểu lầm bản thân, thấy cô phản cảm,... Chỉ là vốn dĩ cô không hề để ý và cũng không muốn giải thích bất kì điều gì!

Nhưng lại vào lúc này, lòng Tri Vi lại có một loại dũng khí không tên xuất hiện, cô giẫm chiếc giày cao gót dưới chân, cố gắng lấy hết sức lực đuổi theo anh ta.

"Lão sư, anh chờ tôi một chút!"

Đột nhiên Tri Vi giờ tay nắm lấy cánh tay Bạc Dạ Bạch, miệng không ngừng thở hổn hển, thêm vào đó còn có gió lạnh thổi vào cổ họng, làm cô rất đau đớn.

"Tôi thừa nhận, chuyện bao dưỡng, là tôi..."

"Tri Vi, chẳng lẽ ... Cô thật sự bao dưỡng đàn ông?"

Dù sao kế hoạch trả thù cũng đã dừng lại, đến cuối cùng, cô và Bạc Dạ Bạch sẽ chẳng còn chút liên hệ gì đến nhau trong cuộc đời này.

Chỉ là rõ ràng Bạc Dạ Bạch biết cô có mục đích từ đầu nhưng vẫn tiếp tục diễn kịch, làm cô cảm thấy quá giả tạo... Vì vậy, ngay giờ phút chia ly này, bản thân cứ mặc nhiên thừa nhận mọi chuyện.

Nếu như anh ấy cần bù đắp điều gì, cô sẽ cố gắng đáp ứng.

Đương nhiên chuyện liên quan đến Tri An cô vẫn tiếp tục che giấu, không bao giờ tiết lộ, dù chỉ một chút!

Tuy nhiên khi Tri Vi vừa mới mở miệng thì đột nhiên lại có một giọng nam quen thuộc vang lên, buộc cô phải ngắt lời.

Thân thể Tri Vi đơ cứng, nghiêng đầu về phía trước và hy vọng.

Chỉ cần nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang từng bước tiến đến nơi này ngay lập tức mắt Tri Vi sáng lên!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Hoắc Đình Thâm viết ra tờ séc một triệu, đưa ra trước mặt Bạc Dạ Bạch: Cầm tờ séc, cắt đi cho ta!"

Editor: Waveliterature Vietnam

"Đình Thâm, tại sao anh lại có mặt ở chỗ này."

Tri Vi nhàu mày, giọng điệu kinh ngạc không thể tả.

Không sai, người đó không phải là ai khác mà chính là Hoắc Đình Thâm!

Vừa dứt lời ngay lập tức cô nghĩ lại, chắc chắn lần này anh ta đến đây là vì chuyện liên quan đến Hoắc Lan Tây.

Lúc trước trên du thuyền chính là vì cô bạn thân Nguyễn Nguyễn của mình, Tri Vi cùng Hoắc Lan Tây đã gây ồn ào không vui nên sau đó cô ta lôi chuyện bao dưỡng đàn ông ra làm cái cớ để buộc bản thân phải xin lỗi.

Cuối cùng Tri Vi đã trở mặt, trực tiếp vạch trần chuyện cô ta bỏ thuốc mình và sai người đem Hoắc Lan Tây đuổi khỏi du thuyền.

Theo tính cách Hoắc Lan Tây chắc chắn cô ta sẽ về khóc lóc tố cáo, thêm mắm dặm muối cho câu chuyện này.

Vì vậy sự xuất hiện của Hoắc Đình Thâm tại nơi này Tri Vi thấy chẳng có gì bất ngờ.

"Người đàn ông cô bao dưỡng... Chính là hắc sao."

Trên người Hoắc Đình Thâm vẫn mang đồ rất lịch sự, chắc chắn không phải từ nhà đến mà có lẽ là từ công ty.

Lúc anh ta mở miệng mùi rượu nồng nặc cũng theo đó bay ra, với giọng điệu này có thể đoán được hẳn là đã uống rất say.

Không cần sự đáp lại của Trì Vi, đột nhiên anh ta muốn ra tay, liền quay sang đánh Bạc Dạ Bạch một cái!

Thấy vậy, Bạc Dạ Bạch lùi nhanh về sau tránh khỏi sự tấn công này.

Sau một cái đấm thất bại, đôi mắt Hoắc Đình Thâm ửng hồng lên, nhưng anh ta vẫn không có ý định, chuẩn bị tiến lên phía trước thì đột nhiên Trì Vi ôm người anh ta ngăn lại: "Hoắc Đình Thâm, anh đang làm cái gì vậy...!"

"Tôi làm cái gì. Trì Vi, câu này... Chết tiệt! Cô có biết bản thân mình đang làm gì không...!"

Khuôn mặt Hoắc Đình Thâm cho thấy anh ta đã say khướt, tràn đầy tâm tối giống như mình gặp phải sự phản bội.

Vì sự xuất hiện không ngờ đến của anh ta làm Trì Vi hít một hơi thật sâu, cố gắng duy trì bình tĩnh nói chuyện: "Chuyện bao dưỡng đàn ông, chẳng phải lần trước tôi đã nói rồi sao."

Nghe vậy Hoắc Đình Thâm nắm chặt tay, đôi mắt liêu liếm chết nhìn thẳng vào Trì Vi rồi sau đó thấp giọng nở một nụ cười chế giễu: "Hoắc Đình Thâm tôi đúng là ngu ngốc! Cô đã nói bao dưỡng đàn ông vậy mà vẫn không tin. Rồi Lan Tây gọi điện, nói rằng đã tận mắt chứng kiến, tôi vẫn không tin!"

Tôi nghĩ rằng, tôi hiểu Trì Vi cô, dù có như thế nào đi chăng nữa cô cũng sẽ không sa đọa, sống phóng khoáng như vậy... Cuối cùng, tôi vẫn phải ngưỡng mộ cô rồi!"

Trì Vi nhún mày, cố gắng kiềm chế cảm xúc: "Chuyện này, sau này tôi sẽ tự giải thích."

"Hắn ta đứng đây rồi cô còn muốn giải thích cái gì. Lẽ nào cô muốn nói chuyện "Bao dưỡng" là giả, hẳn ta không phải là người đàn ông xa lạ!"

Sự sỉ nhục đỉnh cao từ Hoắc Đình Thâm không tài nào che giấu sự giận dữ đang bùng phát trên người anh ta, quay sang nhìn Bạc Dạ Bạch ngọn lửa ấy lại càng như lan ra: "Ha, được vợ chưa cưới của ta bao dưỡng, anh được trả công bao nhiêu tiền. Loại đàn ông đi bán mình, chắc là không rẻ đâu nhì!"

Vừa nói anh ta vừa lấy ví tiền ra, lòi một tờ séc: "Chung quy cũng chẳng phải vì tiền sao? Người muốn bao nhiêu, từng này đủ chưa..."

Chưa hết, dứt lời Hoắc Đình Thâm còn lấy hết tất cả tiền mặt trong ví ra, hướng về Bạc Dạ Bạch đập một cái.

Ngay tức khắc những tờ tiền giấy màu đỏ bay lượn xôn xao giữa không trung, trông chúng chẳng khác nào những mảnh lá héo tàn ủa rụng.

"Hoắc Đình Thâm, anh say rồi!"

Nghe anh ta nói những lời xúc phạm rồi lại nhìn thấy những hành động thô lỗ nhục nhã đó, Trì Vi cảm thấy cực kỳ tức giận, cô liền đưa tay đẩy một cái, cố gắng để anh ta tránh xa Bạc Dạ Bạch, giọng nói to và rất sắc bén.

Trong khi đó, với thân hình gầy gò mảnh khảnh của mình Bạc Dạ Bạch vẫn đứng hờ hững nhìn Hoắc Đình Thâm, không có một chút cảm xúc nào.

Thậm chí, anh ta còn tiện tay kẹp một tờ tiền từ trên không trung rơi xuống, đặt vào ngón tay và thưởng thức: "Chỉ những thứ này thì, còn thiếu rất nhiều."

Có thể khi trước anh ta chưa hiểu mục đích của Trì Vi khi lợi dụng mình.

Nhưng khi người này xuất hiện, tự nhiên mọi thứ trở nên rõ ràng.

Trì Vi cố ý bao dưỡng mình là để nơi nơi bàn tán xì xào, để cho vị hôn phu này biết. Ra thì, cô ấy lợi dụng bản thân, để kích động anh ta.

Ví dụ như ở thời khắc này Hoắc Đình Thâm như đã bị kích thích, biểu hiện tràn đầy quan tâm.

Cuối cùng anh ta nghĩ mọi chuyện thật phức tạp.

Và cũng thật vô vị, như thủ đoạn thấp kém mà cô dùng.

"Lão sư..."

Trì Vi cảm thấy vô cùng bất lực, ban đầu là Hoắc Đình Thâm gây ồn ào và giờ thì đến lúc Bạc Dạ Bạch dường như đang rất khó chịu!

"Không đủ, thật sao?"

Hoắc Đình Thâm cười ngất nghêu, hơi men như đã lên đến não, giờ đây cả người anh ta như nửa tỉnh nửa mơ.

Nhìn xem, anh ta lại lấy bút ra viết vào tờ séc, quẹt lung tung vài nét nguệch ngoạc rồi đưa ra trước mặt Bạc Dạ Bạch: "Mặt hàng như người, chỉ cần một triệu cũng đã mua được nhan nhàn rồi! Cầm tờ séc này, ngay lập tức rút đi cho ta..."

Nhìn thấy tờ séc, nhất thời Bạc Dạ Bạch chưa chạm đến, mà anh ta chỉ cười nhạt nhìn Trì Vi: "Đúng là cặp vợ chồng chưa cưới, không chỉ có phương thức ra tay giống nhau, mà ngay cả giả cả cũng y như nhau, thật trùng hợp. Đại tiểu thư, cô nói xem... Tầm séc này, tôi có nên nhận không nhì."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Giả bộ thanh cao cái gì?

Ánh mắt Bạc Dạ Bạch hết sức lạnh lẽo nhìn Trì Vi không cách nào né tránh.

Nghĩ tới những lời nói si nhục của Hoắc Đình Thâm, e rằng hễ bất cứ ai đều không thể nào kiềm chế được.

Huống chi chuyện bao dưỡng không chỉ là hữu danh vô thực, mà hiện tại lại còn bị dồn ép đến đường cùng!

"Hoắc Đình Thâm, anh uống rượu nhiều đến mức phát điên rồi sao?"

Trì Vi đứng giữa hai người, cảm thấy chuyện đang hết sức phức tạp, hỗn loạn đến mức bất lực.

Vừa nghĩ vừa muốn quay lại giải thích với Bạc Dạ Bạch, nhưng đúng lúc này lại không có cách nào khiến cuộc chiến lại ngừng lại.

Liên quan tới chuyện bao dưỡng, cô còn có thể giải thích bằng cách nào nữa đây?

Vốn chỉ muốn lợi dụng Bạc Dạ Bạch, trả thù Trì An, nếu chỉ nói lý do là chọc tức Trì An thì lý do này thật sự không hề hợp lý.

Nếu như Bạc Dạ Bạch thật sự muốn hỏi đến cùng lý do mà cô bao dưỡng hắn, không lẽ lại trả lời...

Cô chính là nhất thời muốn chơi đùa thôi sao?

"Hoắc Đình Thâm, có chuyện gì thì chúng ta hãy tìm chỗ nói chuyện. Không hề liên quan tới hắn, hãy để hắn đi..."

Trì Vi hít một hơi thật sâu, lạnh lùng đối diện với Hoắc Đình Thâm, hết sức kiềm chế bản thân.

"Làm sao, tôi nói có gì không đúng, loại đàn ông bán thân như hắn, chỉ cần chút tiền nhất định sẽ mua được! Hiện tại tôi cho hắn tiền, việc gì còn phải giả bộ thanh cao?"

Trì Vi càng cố gắng kiềm chế, một lòng muốn bảo vệ tiểu bạch kiểm, nhưng Hoắc Đình Thâm ngày một tức giận, ánh mắt chết chóc nhìn Bạc Dạ Bạch.

Một giây sau, hắn siết chặt tấm chỉ phiếu trong tay, hùng hổ nói thêm một câu: "Ha, trở thành kẻ mà vị hôn thê của tôi bao dưỡng, lại còn bày đặt tỏ ra bản thân trong sạch làm gì?"

Thấy thế, Bạc Dạ Bạch nét mặt ngày càng thần nhiên, nhẹ nhàng nhìn tấm chỉ phiếu xuống, ung dung khoát tay: "Đại tiểu thư, cô xem, tôi không thể không nhận rồi."

Nhìn thấy người đàn ông này thật sự đưa tay ra để ở phía trước, thật sự muốn cầm lấy tấm chỉ phiếu.

"Xé tan..."

Bỗng dung tìm Trì Vi giật thót, cũng không hề kịp suy nghĩ chút nào, cướp lấy tấm chỉ phiếu trên tay, nhanh chóng xé tan tấm chỉ phiếu thành từng mảnh.

Sau đó, giữa không trung đầy những mảnh giấy bay tứ tung, cũng chẳng khác nào hoa rơi tuyết bay.

Đồng thời, Trì Vi tiến lên thêm một bước, rút ngắn khoảng cách với Hoắc Đình Thâm, hai tay đặt lên vai hắn, lời nói ra cũng hết sức mạnh mẽ: "Hoắc Đình Thâm, nghe tôi nói... Hãy để hắn đi! Để hắn đi, anh nghe rõ chưa?"

Lời vừa dứt, cũng không đợi Hoắc Đình Thâm đáp lại, ánh mắt Trì Vi sáng như sao, lạnh lùng vạn phần, cũng không quay đầu lại nhìn Bạc Dạ Bạch, cũng chỉ cao giọng giục: "Lão sư, anh đi trước đi, đi càng nhanh càng tốt! Đi a..."

Nhìn khung cảnh trước mắt, trong đáy mắt Bạc Dạ Bạch không ngừng hiện lên một vết mờ mịt, so với biển sâu còn có phần khó đoán, khiến người khác không cách nào nhìn thấu được.

Chung quy, Bạc Dạ Bạch chậm rãi bước, cũng chẳng khác nào một cây thụ chỉ lan, ung dung đi qua trước mặt hai người.

Mặt khác, sẵn trong người đang có men say, Hoắc Đình Thâm vô cùng tức giận, không cam lòng để hắn đi, ánh mắt hết sức lạnh lẽo, cười nhạt nói trong giận dữ: "Sau này, loại người như anh, tốt nhất nên tự biết thân biết phận của mình, đừng bao giờ đi giành những thứ không thuộc về mình! Hắn là anh cho rằng, Vi Vi thật sự để ý đến anh sao? Thật ra, cô ấy chỉ là đang giận dữ, liền muốn lợi dụng anh, chọc tức tôi..."

Hoắc Đình Thâm vừa nói, vừa mạnh mẽ nắm lấy cằm Trì Vi, chậm rãi cúi người: "Vi Vi, em nói thử... Có đúng như vậy hay không?"

Trì Vi cũng không hề nghĩ rằng Hoắc Đình Thâm lại nói ra những lời như vậy, lời nói cũng hết sức khiêu khích.

Không chỉ vậy, hắn dùng sức nắm cằm cô rất mạnh, đột nhiên cảm thấy hết sức đau đớn, nhất thời không cách nào mở miệng được.

"Há, thật không?"

Bỗng dung, Bạc Dạ Bạch quay người dừng lại, nét mặt vẫn hết sức bình tĩnh như cũ, một chút cũng không hề để tâm, hỏi hột nói: "Không sao, có thể được đại tiểu thư lợi dụng, cũng là giá trị của tôi."

Chẳng qua là..."

Nói tới đây bỗng dung ngừng lại.

Tiếp đó, người đàn ông nghiêng đầu, thoáng nhìn, ánh mắt cũng hết sức lạnh nhạt: "Lần đầu tiên của đại tiểu thư lại dành cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Làm sao, đại tiểu thư đau lòng à?

Editor: Waveliterature Vietnam

Lời này nói ra, như một mặt hồ đang yên ả bỗng nhiên có một tảng đá lớn rơi xuống, gây chấn động biển trời!

"Người đó... Là anh!"

Hoắc Đình Thâm đơ cứng, ngay lập tức tâm tư rối bời, trong đôi mắt ửng hồng của một kẻ say rượu kia như có một miền ký ức hiện về, chậm rãi và từ từ.

Vào đêm đính hôn, anh ta cùng Lê Tuyết Tâm rời khỏi nơi ấy và đứng là Trì Vi đã ở đó cùng một người đàn ông xa lạ khác.

Lúc đó anh ta chưa từng nhìn thấy rõ dáng dấp của tên đó ra sao, sau này có tra hỏi Trì Vi nhưng đáp án vẫn là không.

Cho đến khi ở trước thư phòng của Trì Gia, Trì Vi thừa nhận bao dưỡng đàn ông, nhưng người đó chẳng là ai khác mà lại là tên đàn ông đã ở cùng cô đêm đính hôn.

Tiếc rằng anh ta vẫn không tin, vào lúc đó chỉ cảm thấy đây là những lời vô ích... Vì suy cho cùng, anh cũng đã từng nhìn cô lớn lên, cho dù tâm tư có không ngay thẳng, đứng đắn ra sao thì vẫn tin, cô sẽ không đến nỗi tự chà đạp bản thân mình như vậy!

Và rồi bây giờ anh ta phải thừa nhận mình hoàn toàn sai, điều này quả thực rất buồn cười!

"Lúc trước, nếu như không phải người bỏ lại cô ấy thì ta sẽ không đụng vào. Vậy thì phải trách người tự tay đem vợ chưa cưới của mình dâng cho tên đàn ông khác rồi..."

Bạc Dạ Bạch dừng dừng nói chuyện, dường như điều này không có nghĩa lý gì nhưng nó lại làm chấn động lòng người.

Cơ bản Hoắc Đình Thâm đã say rượu, lý trí dường như đã mất đi, bây giờ nghe Bạc Dạ Bạch nói những lời này lại càng tích tụ trong lòng, ngọn lửa giận dữ kia như ngày càng muốn bùng lên và thiêu rụi tất cả.

Không thể hiểu nổi, Trì Vi mặt ngoài thì không muốn từ hôn nhưng trong bóng tối lại cùng đàn ông xa lạ quan hệ, bây giờ lại quang minh chính đại bao dưỡng, thực sự là sự phản bội đến tột cùng!

"Tiền, tất nhiên là không tồi. Nhưng so với đại tiểu thư thì, vẫn kém hơn..."

Không thèm nhìn ánh mắt sáng quắc của Hoắc Đình Thâm, Bạc Dạ Bạch vẫn tiếp tục chọc khuấy tâm can anh ta.

"Bạc Dạ Bạch, anh cảm miệng đi! Anh muốn làm cái gì."

Trì Vi giận đến phát run, chỉ cảm thấy tình huống này vẫn rất hỗn loạn, còn Bạc Dạ Bạch thì vẫn không ngừng châm chọc Hoắc Đình Thâm

Nếu hai người cứ tiếp tục một mất một còn như vậy thì... thật sự cô không biết kết cục sẽ ra sao!

"Tôi nói sự thật, không phải sao."

Bạc Dạ Bạch nghiêng đầu nhìn cô và nói với giọng điệu không có chút cảm tình nào.

Nhất thời Trì Vi nghẹn lại, cô không tài nào đoán ra được anh ta đang nghĩ gì, chỉ có thể hạ giọng mà nói: "Chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh. Anh nên..."

"Không phải đại tiểu thư muốn lợi dụng tôi để kích động hôn phu của mình sao."

Bạc Dạ Bạch hỏi với một đôi mắt lạnh lùng, một nụ cười chế giễu và mỉa mai.

Nhưng bất chợt giọng điệu lại như sâu hơn, mang theo sự ngầu ngẩn đáng sợ: "Nếu như vậy, sao cô không lợi dụng cho đến cùng!"

"Lão sư..."

Không hiểu sao trong lòng Trì Vi trời lên một dự cảm không rõ ràng.

Ngay sau đó, khi cô còn chưa kịp hoàn hồn thì đột nhiên anh ta đã nắm lấy cổ tay cô, cướp lấy từ trước người Hoắc Đình Thâm, làm cho cô ngã vào ngã vào ngực mình.

Trì Vi chỉ cảm thấy trời đất như đang quay cuồng, đang định phản ứng lại thì thấy có một cái bóng.

Ngay lập tức đôi mắt cô sáng rực lên, không cần đưa tay đẩy Bạc Dạ Bạch đã tự rời đi, buông cô ra không một chút lưu luyến nào.

Giống như là việc cô vừa làm với anh ta, chỉ là một hành động bình thường, không đáng để lưu tâm chút nào.

Nhân cơ hội đó Hoắc Đình Thâm giờ nắm đầm ra, đang muốn dùng hết sức nắm Bạc Dạ Bạch.

Nhưng Bạc Dạ Bạch chỉ nhẹ nhàng né ra, theo chiều thức mạnh mẽ làm người khác bất ngờ của mình thì anh chỉ cản trở tay vung một cái vào người Hoắc Đình Thâm.

"Oành..."

Trong tích tắc, Hoắc Đình Thâm ngã nhào trên mặt đất, rõ ràng cú ngã đó không hề nhẹ.

"Bạc Dạ Bạch, người được lắm!"

Nhìn bờ môi đang chảy máu tươi của anh ta, không thể nhẫn nhịn được nữa Trì Vi liền quát lớn lên.

"Làm sao, đại tiểu thư cô đau lòng à."

Anh ta chỉ nhàn nhạt hỏi, vẫn không có chút rung động nào.

Bắt chợt trái tim nặng nề không nguôi, Bạc Dạ Bạch lấy tay cố gắng chặn cơn đau lại: "Yên tâm, anh ta không giống tôi, không chết được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Bị tát một cái: ❖Trì Vi, cô là loại người thấp hèn như vậy sao?!"

Editor: Waveliterature Vietnam

Lúc này Trì Vi mới tiến lên, cúi người xuống chuẩn bị đỡ Hoắc Đình Thâm dậy.

Thi đột nhiên nghe anh ta nói vậy, theo bản năng cô ngừng đầu lên, đập vào mắt mình là khuôn mặt trắng xám, như một ánh trăng lộng lẫy nhưng không có chút hồng hào nào của Bạc Dạ Bạch.

Cô mới nhớ ra Bạc Dạ Bạch vốn dĩ đã bị bệnh tim, thân thể rất yếu kém, vậy mà giờ lại ở nơi xung quanh là biển, nhiệt độ âm dưới 0 độ lạnh thấu xương tùy này.

Nếu cứ tiếp tục như thế, chắc chắn tình hình của anh ta sẽ nguy cấp!

"Trì Vi, cô được, cô thật tốt! Ở ngay trước mặt tôi lại dám khoan dung người đàn ông đã hôn cô..."

Không thèm nhìn lấy sự giúp đỡ từ Trì Vi, Hoắc Đình Thâm mạnh tay đẩy cô ra, mang theo khuôn mặt lạnh lùng tức tối từ từ đứng dậy.

Trì Vi không hề phòng bị, bị đẩy một cái như vậy nhất thời lao đảo, kém chút nữa là ngã ngồi dưới đất.

Rất nhanh, khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm kia lảng xuống, cô không thể nào bình tĩnh được nữa, ngay lập tức sự giận dữ tuôn trào ra.

Nhìn thấy Hoắc Đình Thâm hướng về Bạc Dạ Bạch vung tay đánh một lần nữa, ngay lập tức không chút nghĩ ngợi cô tiến lên kéo tay xuống, nghiêng răng nghiêng lợi hét lên: "Hoắc Đình Thâm, tôi nhắc lại một lần nữa, tôi và anh ta không có quan hệ gì hết. Chuyện bao dưỡng, tất cả đều là chủ ý của tôi..."

Trì Vi, cô nhất định phải che chở cho tên này đến cùng sao."

Nhìn Hoắc Đình Thâm lúc này dường như đã mất đi sự điềm đạm và ôn hòa vốn có, khuôn mặt anh ta chỉ toàn là sự thất vọng, phản cảm và gât bó.

Đối với điều này nhất thời Trì Vi chưa quan tâm đến mà trước tiên cô chỉ nhìn Bạc Dạ Bạch, cố nén giọng mà nhắc nhở: "Anh còn chưa đi sao?"

Nếu như khi này anh ta không cố ý nói ra mấy lời kích động Hoắc Đình Thâm sâu sắc thì cục diện sẽ không đến nỗi căng thẳng như thế này!

Mà cô lại không muốn bản thân phải đứng giữa hai người, nhất là trong tình huống tiến thoái lưỡng nan này.

Vì vậy mặc kệ đó là Hoắc Đình Thâm hay là Bạc Dạ Bạch thì thái độ của cô vẫn là không hề tốt.

"Chúc mừng đại tiểu thư, cô đã được đền bù như mong muốn."

Về mặt Bạc Dạ Bạch vẫn cứ lạnh lạnh, giọng nói không có một chút tình cảm nào.

Được đền bù như mong muốn.

Trì Vi có chút mơ hồ, cô hoàn toàn không hiểu ý tứ của người đàn ông.

Chỉ là Bạc Dạ Bạch không nói gì thêm, đang định xoay người rời khỏi.

Thi vào lúc này, Hoắc Đình Thâm chăm chăm nhìn anh ta, trên khuôn mặt một nụ cười gần đầy gây hấn hiện lên.

Giống như là đang tuyên bố chủ quyền, anh ta kéo tay cô giữ ở trong lòng, cúi đầu nhắm mắt áp sát bờ môi của Trì Vi, ép buộc không cho từ chối.

Đứng trước cảnh này, Bạc Dạ Bạch vẫn rất thản nhiên, giống như không có chút lưu tâm nào, tiếp tục bước về phía trước.

Trong khi đó, đột nhiên sắc mặt Trì Vi trắng bệch, cô nghiêng đầu tách ra khỏi môi Hoắc Đình Thâm, cảm giác buồn nôn dâng từng lúc nôn nao trào lên.

Thấy vậy, ngọn lửa trong đôi mắt Hoắc Đình Thâm như càng lúc càng bùng lên, anh ta giữ lấy bà vai cô: "Trì Vi, cô nhìn cho rõ, chết tiệt, tôi mới là vị hôn phu của cô! Hôn cô, cô liền vui vẻ chịu đựng nhưng đến lượt tôi thì cô buồn nôn né tránh! Mặt ngoài thì giả bộ thuần khiết trong trắng, bên trong thì phóng đảng, loạn lạc, tự tay đem danh tiếng của mình đi hủy hoại... Có xem tôi là cái gì. Bây giờ tất cả đã được truyền ra ngoài, người đời sẽ nhìn tôi bằng con mắt gì đây!"

Trì Vi hít một hơi thật sâu, cố gắng nén cảm giác buồn ói kia xuống, sau đó ngừng đầu nhìn về phía Hoắc Đình Thâm: "Vi lẽ đó, anh chỉ coi trọng cái gọi là danh tiếng với mặt mũi thôi sao."

Dừng lại một chút, Trì Vi mím môi, sau đó nói thẳng một câu châm biếm: "Mặt mũi tôi đã mất đi ngay từ lúc chồng sắp cưới có con riêng rồi, so với chuyện bao dưỡng đàn ông thì có gì mà quá đáng!"

"Dừng..."

Sau khoảnh khắc lời cô nói được phát ra, Hoắc Đình Thâm gần như đã đánh mất lý trí, giờ tay tát Trì Vi một cái!

"Trì Vi, cô là loại người thấp hèn như vậy sao!"

Bên tai cô, cuối cùng tiếng lòng khắc cốt ghi tâm của anh ta cũng đã phát ra, Tri Vi bụng mặt, cảm giác đau rát đang lan tỏa dần.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy tất cả đều mờ mịt vô tận.

Tri Vi tự hỏi Hoắc đại ca lúc nào cũng đầm ấm, dịu dàng với cô trong ký ức và người đàn ông lạnh như băng đang đứng trước mặt mình... Thực sự là một người sao.

"Đình Thâm, cũng đừng nghiêm trọng hoá làm gì, coi như có thấp hèn thật... thì cũng là đại gia thấp hèn! Biết đâu khi Lê Tuyết Tâm phá thai, tôi sẽ từ bỏ kế hoạch bao dưỡng..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Vi Vi, ở trong lòng cô... Hoắc Đình Thâm tôi là cái gì

Editor: Waveliterature Vietnam

Vốn dĩ cô muốn giải thích chuyện bao dưỡng lần này chỉ là hữu danh vô thực.

Nhưng nào ngờ đúng lúc đó thái độ của Hoắc Đình Thâm lại như vậy, điều ấy khiến cô nhận ra chuyện giải thích là không cần thiết.

Nếu như, Hoắc Đình Thâm làm cho cô đau đớn... Thì cô sẽ khiến cho anh ta đau đớn hơn!

"Tri Vi, quả nhiên mẹ ra thì dạy dỗ con như vậy! Mẹ cô chết vì sữa, hẳn là khi còn sống đàn ông không ít, cô bây giờ... Cũng có khác biết gì bà ta, đều dơ bẩn như nhau..."

"Đừng..."

Trong nháy mắt Tri Vi giờ tay ra tát Hoắc Đình Thâm một cái, đôi mắt sáng như sao của cô giờ đây như hiện ra từng tia máu.

Vết đau đớn nổi lên trên mặt buộc Hoắc Đình Thâm phải nhíu lại, hơi men ngay lập tức tan đi, lấy lại chút lý trí và khôi phục tỉnh táo mà nói: "Vi Vi, không phải tôi muốn chửi bá mẩu..."

Hình ảnh đọng lại trên mặt anh ta giờ đây là một cô gái với mái tóc dài đang bay lượn, đẹp đẽ không khác nào một nàng tiên cá nhưng lại yếu đuối, đau thương, đối với cô anh ta không biết phải nói gì bởi trong lòng chỉ toàn là cảm giác hối hận.

Rõ ràng, anh ta hiểu rằng đối với Tri Vi mẹ cô rất quan trọng, bất luận là ai cũng không có quyền đụng chạm bà ấy, kể cả khi bà đã mất đi!

Nhìn bàn tay còn tê dại của chính mình, nhất thời tâm tư của Hoắc Đình Thâm rối bời mà lại lắng sâu nặng nề.

Vừa nãy, hẳn... đã tự tay đánh cô sao?

Trước mặt anh, cô ấy dường như rất quen mà cũng lại rất xa lạ, vậy mà không hiểu tại sao, đột nhiên lại biến thành như vậy!

Còn nhớ, lần đầu anh gặp cô là ở lễ tang của Bạch Thanh Thu!

Năm đó cô mười ba tuổi, lẻ loi đơn độc quỳ gối trước từ đường của mẹ đón khách đến viếng, nhìn vào cảnh đó, hẳn là lòng ai cũng chua xót.

Anh ta nghe mọi người bàn tán rất nhiều, đại khái là ông chủ Trì Gia có tiểu tam, đã sinh ra con gái rồi.

Bây giờ bà chủ từ trần, tiểu tam liền muốn mang theo con gái đã thế chỗ.

Từ đó cô mất đi chỗ dựa, có thêm mẹ kế thì chắc là cuộc sống sẽ không dễ dàng!

Không hiểu sao nhìn cảnh đó anh ta cảm thấy đau lòng, nên đã chủ động tiến đến gần cô, dành cho cô một sự ấm áp để xua tan đi sự lạnh lẽo và đơn độc kia.

"Hoắc Đình Thâm, bây giờ anh tỉnh ra chưa."

Tri Vi chỉ lạnh lùng hỏi, khuôn mặt không có một chút cảm xúc nào.

"Vi Vi, tôi..."

"Nếu như, anh vẫn muốn Lê Tuyết Tâm sinh đứa bé ra thì tốt nhất đừng nghĩ tới chuyện sẽ ép buộc được tôi!"

Hoắc Đình Thâm vừa mới mở miệng thì ngay lập tức Tri Vi đã cắt ngang, giọng điệu như đang uy hiếp.

Trong tích tắc về mặt Hoắc Đình Thâm trở nên nghiêm túc, giống như đang suy nghĩ gì đó, theo bản năng hỏi Tri Vi: "Tri Vi, cô muốn làm gì với Tuyết Tâm?"

Thấy dáng dấp căng thẳng của đối phương, Tri Vi khẽ nhếch môi cười, một nụ cười sáng rực nhưng chưa chạm đến đáy mắt: "Tôi có thể làm gì được. Chẳng qua trong mắt anh, tôi là một con người phóng đảng, độc ác, ích kỷ... Người như tôi làm cái gì đều chẳng kỳ dị, đúng không?"

Tri Vi chỉ hững hờ đáp rồi sau đó xoay người bỏ đi.

Nếu tiếp tục dây dưa thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ càng làm cho tình nghĩa thêm hao mòn.

Nhìn bóng dáng cô gái đang bước đi, hai tay Hoắc Đình Thâm nắm chặt lại thành hai nắm đấm, đột nhiên anh ta nở một nụ cười chế giễu rồi thấp giọng nói: "Vi Vi, bây giờ tôi... Không tài nào có thể hiểu được cô."

Nghe xong bước chân Tri Vi hơi chững lại, nhưng cô vẫn không hề quay đầu.

Hoắc Đình Thâm nhớ ra những lời đồn đại nhảm nhí từ lâu, nào là Bạch Thanh Thu mắc bệnh sida, thân là một người đứng trên đỉnh cao nhưng cuộc sống riêng tư lại hỗn loạn nên chồng bà mới ăn chơi quá trớn ở bên ngoài.

Nhưng mà anh ta nghĩ, con cái không có tội, vậy thì Trì Vi đâu có gì sai?

Nên suốt sáu năm trời rỗng rã nhìn cô lớn lên, danh tiếng từng chút nổi lên khắp nơi, chỉ là không biết từ khi nào... Cô lại trở nên xa lạ như vậy?

"Tuyệt Tâm nói cô yêu tôi đến phát điên nên ba năm trước mới lên lút bắt cô ấy xuất ngoại. Vậy mà một chút tôi cũng không cảm nhận được. Suy cho cùng thì chuyện bao đường đàn ông của cô cũng chỉ là cách thức để cô có được tình yêu từ tôi."

Ngừng nói một chút, giọng điệu chìm xuống, đáy mắt anh ta dường như trở nên mơ hồ: "Nếu như cô không yêu tôi, tại sao không thể từ hôn, đi tới bước đường này, cô vẫn muốn lao đầu vào chỗ chết sao."

"Vi Vi, sáu năm chúng ta quen biết nhau, tôi đã tự mình nhìn nhận, quan tâm, chăm sóc và chưa bao giờ đối xử tệ với cô! Cô có thể nói cho tôi biết, ở trong lòng cô... Hoắc Đình Thâm tôi là cái gì không?"

Lúc này mặt ngoài của hai người chỉ cách nhau vài bước chân nhưng chỉ có Hoắc Đình Thâm biết rõ, tận sâu trong thâm tâm... Từ lâu rồi, cô đã đi rất xa!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Tình đã kết thúc, còn không tự biết mình

Editor: Waveliterature Vietnam

Đêm tối mùa đông, cả bầu trời đều một màu, gió biển cũng không ngừng thổi, lạnh giá đến tận xương.

Trì Vi đứng một chỗ, nghe người đàn ông trước mặt chất vấn một câu, lấy tay vòng ôm lấy bản thân tự sưởi ấm, âm thanh hết sức nhẹ nhàng mà bay bổng: "Hoắc đại ca, tôi vẫn nhớ...Sáu năm trước, ngay thời điểm tôi tuyệt vọng nhất,bất lực nhất, thời điểm mà tôi chẳng còn lại gì cả thì anh lại xuất hiện, cứu rỗi tâm hồn tôi."

Lời vừa dứt, mắt cô hơi nhắm lại, lời từ đáy lòng tiếp tục thốt ra: "Sáu năm này, anh cùng với tôi lớn lên, thật sự là quãng thời gian hết sức vui vẻ. Vì thế cho nên, từ trước đến nay tôi đều rất cảm kích anh, cảm thấy... Anh nhất định phải là của tôi!"

Đối với Hoắc Đình Thâm, có phải là yêu hay không, chính cô cũng không biết, thật sự không biết.

Chỉ biết rằng cô muốn có được hắn, nhất định không được đánh mất hắn!

Nếu như thật sự đánh mất Hoắc Đình Thâm, ai sẽ là người che lấp đi khoảng trống trong lòng mình đây?

Nghe thấy vậy, Hoắc Đình Thâm nhất thời cũng không hề hiểu được, chỉ là cảm thấy câu trả lời của cô không hề giống với những gì hắn nghĩ.

Ít nhất, Lê Tuyệt Tâm cũng nói rất đúng, cô gái này cho dù phản ứng ra sao cũng đều không giống..

Đang yêu bản thân say đắm đến mức si tình!

Đột nhiên dừng lại, Hoắc Đình Thâm hơi thờ bống cứng lại, cảm giác dường như bản thân không đúng.

Cô yêu bản thân hay không yêu bản thân, cũng không phải là vấn đề quan trọng nữa, đây cũng không phải là mấu chốt của vấn đề, không phải sao?

Dù sao thì tình cảm của hắn đối với Trì Vi cũng chỉ giống với Lan Tây, vèn vẹn cũng chỉ là tình anh em, không có gì khác.

"Vi Vi, em biết rõ, tôi không yêu em. Nếu như em thật sự có tình cảm với tôi, chỉ bằng nên dừng lại, đừng để mọi chuyện giữa hai chúng ta đi xa hơn nữa..."

Hoắc Đình Thâm bình tĩnh nói, trong lòng đột nhiên nảy lên suy nghĩ kỳ lạ.

Lần này, Trì Vi không còn muốn trả lời, ánh mắt lạnh buốt như băng, cứ vậy lạnh lùng rời đi.

Nhìn bóng lưng cô càng ngày càng khuất dần, đến mức mơ hồ không rõ.

Bỗng dưng, Hoắc Đình Thâm khẽ nhíu mày, cảm thấy lồng ngực cực kỳ đau đớn.

Ngay từ lúc mới bắt đầu, Lan Tây gọi điện không ngừng khóc tố, nói là tận mắt chứng kiến Trì Vi ở bên ngoài bao đường đàn ông, dẫn hắn đến dự vũ hội của nhà họ Lê.

Lúc đó, hắn đang ở một tiệc rượu, bàn chuyện hợp tác làm ăn, đột nhiên nghe được chuyện này, cũng hoàn toàn vô thức lập tức rời đi, lái xe một mạch đến đây, kiên trì chờ cô xuất hiện.

Hắn không tin, Trì Vi bao đường đàn ông là có thật, một chút cũng không thể tin!

Cuối cùng, lúc Trì Vi xuất hiện, cô lại đi cạnh một người đàn ông xa lạ, mình chứng cho điều Lan Tây nói hoàn toàn đúng.

Vào thời khắc đó, hắn cảm thấy bản thật thực sự đang bị phản bội, phần nộ, đau lòng, không thể nào kiểm soát được lý trí.

Thậm chí bản thân còn cư xử hết sức khác thường, một chút cũng không giống bình thường.

Đột nhiên, Hoắc Đình Thâm ngừng lại một lúc, nhớ lại từng chi tiết đã xảy ra.

Biểu hiện của mình tôi nay liệu có khỏi... Quá mức gay gắt?

...

Xa xa, Trì Vi đến đến bên cạnh bờ biển, dừng lại bên cạnh xe ô tô.

Chỉ là yên lặng nhìn người đàn ông với bóng lưng gầy gò đang đứng dưới đèn đường, không ngừng ho khan, tiếng ho hết sức mệt mỏi.

"Lão sư..."

Trì Vi theo bản năng gọi tên, sau đó nhanh chóng bước về phía trước.

Rút ngắn khoảng cách mới phát hiện ra trong tay Bạc Dạ đang cầm một chiếc bình nhỏ, lấy ra một viên Dược Hoàn, chậm rãi thả vào miệng.

"Không phải tôi đã bảo anh đi đi sao, sao vẫn còn ở đây? Nếu vậy nên đi bệnh viện..."

Vội vã hỏi, nhìn ánh sáng đèn đường chiếu rọi người đàn ông bên dưới, vẻ mặt Bạc Dạ Bạch hết sức mệt mỏi, trắng nhợt, trái tim Trì Vi bỗng thu lại.

Chợt, cô đưa tay vỗ trán một cái, mang theo cảm giác hối lỗi: "Xin lỗi, tài xế không biết Lão sư, lẽ ra tôi nên nói một tiếng trước mới phải!"

Vị trí đứng ở đây thật sự rất hẻo lánh, lại là sáng sớm, cho nên rất ít xe taxi ngang qua.

Ban đầu tôi đây, dự định hóa trang nên tự lái xe đến.

Bây giờ, Trì Vi nhắc đến tài xế, nhân lúc Hoắc Đình Thâm tức giận không ngừng đã kích nên cũng quên nói trước với Bạc Dạ Bạch... Hơn nữa, Bạc Dạ Bạch cũng không hề quen biết Bạc Dạ Bạch, không tìm được chỗ đậu xe, làm sao có thể rời đi được.

Đều do bản thân cô, nhất thời cân nhắc không chu đáo.

Nghĩ đến đây, nhìn thân thể mệt mỏi của Bạc dạ Bạch, Trì Vi định đỡ hần lên xe.

Vội đưa tay ra, còn chưa đụng tới được cánh tay người đàn ông.

Đột nhiên, Bạc Dạ Bạch lùi về sau một bước, lãnh đạm tránh ra xa.

Thấy thế, Trì Vi hơi run run, nghe thấy tiếng nói lạnh nhạt của người đàn ông bên tai: "Đại tiểu thư đã thực hiện được mục đích của bản thân, tại sao lại không ở bên trong giải thích ho vị hôn phu của mình?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 206: Ở trong mắt cô... Anh ta thật sự tốt như vậy sao?

Editor: Waveliterature Vietnam

Được thỏa mong muốn?

Trước đây không lâu, Bạc Dạ Bạch cũng đã từng nhắc đến bốn chữ "Được thỏa mong muốn" này...

Cho nên, cho dù Trì Vi có lẽ kẻ ngu ngốc đi chăng nữa thì ngay lúc này cũng có thể đoán được nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra.

Trầm mặc nhảy mất, ánh mắt Trì Vi cũng sáng như sao, không ngừng mở miệng nói: "Lão sư, anh cảm thấy... tôi là đang lợi dụng anh để nhằm khiêu khích Hoắc Đình Thâm?"

Vừa dứt lời, cũng không đợi người đàn ông này trả lời, nhìn nét mặt lạnh lùng của người đàn ông, bình tĩnh giải thích: "Lão sư, tôi không hề làm thế!"

"Có hay không cũng không phải là chuyện quan trọng nữa rồi."

Không ngờ, Bạc Dạ Bạch lại lạnh lùng nói, thật sự không hề muốn để ý.

Trái tim Trì Vi cứng nhắc, bên trong không ngừng rắc rối, chính là đang từng chút từng chút quán lấy, khiến hô hấp của cô hết sức khó khăn.

"Khắc khục..."

Đúng lúc này, Bạc Dạ Bạch không nhận được nữa bắt đầu ho khan, lông mày nhíu lại lộ ra vẻ hết sức mệt mỏi.

Lập tức, cũng không nghĩ được gì khác, Trì Vi hết sức lo lắng hỏi: "Lão sư, sức khỏe của anh có vẻ đang rất nghiêm trọng?"

"Không nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được."

Tiếng nói của Bạc Dạ Bạch hết sức thờ ơ, vẫn hoàn toàn lạnh băng.

Nghe người đàn ông này nói, Trì Vi hết sức quyết đoán: "Tôi đã sắp xếp tài xế, trước tiên cần đưa Lão sư về đã!"

Đồng thời, cô nhìn người đàn ông thân thể gầy gò trước mặt, không thể nào tả hết được sự xót xa, thật sự muốn đưa tay ra đỡ.

Lần này, Bạc Dạ Bạch lại tiếp tục tách ra, duy trì khoảng cách: "Tự tôi quay về, không cần làm phiền đến tiểu thư quan tâm."

Không thể đưa tay ra, lại nhìn vào thái độ lạnh nhạt của người đàn ông, Trì Vi giận đến mức tái mặt:

"Anh không biết nơi này gọi xe khó khăn như thế nào sao? Nếu như anh tiếp tục bị cảm lạnh, nhất định tình trạng sẽ rất nghiêm trọng, sẽ phải phát bệnh nặng! Chẳng qua, là vì tôi mang theo anh tới đây, cho nên phải có trách nhiệm đưa anh trở lại..."

Lời vừa dứt, Trì Vi cũng không muốn giải thích thêm, đưa tay trực tiếp nắm lấy người đàn ông, kéo hắn đi.

Lúc này, gió biển không ngừng thổi mái tóc đen dài của cô, để lộ ra gò má trắng ngần.

Trong lúc lơ đãng, tầm mắt của Bạc Dạ Bạch rơi vào gò má cô, rõ ràng ẩn hiện dấu tay khiến gò má ửng đỏ một mảng lớn, nhất định là đã bị ai đó tát!

Sắc mặt cũng có chút giãn ra, Bạc Dạ Bạch cũng không từ chối nữa, tùy ý để cô nắm lấy tay, chỉ lẳng lặng đi theo sau.

Xe cũng không dừng xa lắm, nhìn một chút đã có thể tìm được vị trí.

Rất nhanh sau đó, tài xế nhanh chóng xuống xe, nhanh nhẹn mở cửa xe phía sau, cung kính đứng sang một bên.

Lúc này Trì Vi mới buông Bạc Dạ Bạch ra, giúp hắn lên xe.

Chỉ một giây sau, gò má bị chạm vào, không khỏi khiến cô nhói đau.

Chỉ là bàn tay người đàn ông không biết từ lúc nào đã sờ lên vị trí ửng đỏ của cô, trực tiếp ấn nhẹ: "Đại tiểu thư, cô là bị vị hôn phu đánh sao?"

"A... Đừng chạm vào! Lão sư, tôi đau..."

Trì Vi cảm thấy rất đau, nhũn nhẽo đồng thời cũng hít sâu một hơi.

"Đến lúc này, Đại tiểu thư mới biết 'Đau' hay sao?"

Không hề có chút thương hoa tiếc ngọc, trong lúc nói đồng thời ấn mạnh lòng bàn tay vào gò má cô một cái.

Trong nháy mắt, Trì Vi phản ứng lại, liền nhanh chóng đẩy tay hắn ra, tay còn lại ôm lấy gò má xoa xoa, vẻ mặt hết sức ảm ức: "Lão sư, anh làm gì vậy? Tôi thật sự rất đau..."

"Cô đau, là bởi tự chuốc lấy, là vì không chịu ghi nhớ."

Bạc Dạ Bạch thuận miệng nói thêm một câu, nhìn ánh mắt cô, chẳng khác gì xem cô là một đứa trẻ không hề hiểu chuyện.

Nghe thấy thế, Trì Vi trầm mặc trong giây lát, nhất định không chịu thua, phản bác lại: "Ngược lại, anh cũng biết rằng, tôi nhất định sẽ không chịu thua thiệt!"

Hoắc Đình Thâm một phần vì chuyện "Bao dưỡng" làm cho kích động, mắt đi không chế liền động tay với cô, thế nhưng tất nhiên... Ngay lập tức cô cũng trả lại hắn một cái tát!

"Làm đối phương tổn thương mười phần, bản thân cũng bị thương tổn tám phần, cũng chẳng có gì là vinh quang cả."

Trực tiếp nói ra câu này, giọng nói của người đàn ông cũng hết sức lạnh nhạt, không chứa chút thương cảm.

Không cần đoán hắn cũng biết cô ý cô nói "Không chịu thiệt" có nghĩa là đánh lại đối phương!

Trước khi rời đi, Hoắc Đình Thâm còn không ngừng ép buộc muốn hôn cô, không chỉ vậy người đàn ông bên cạnh còn hồ hững nói thêm một câu: "Làm như vậy không có nghĩa là thông minh. Ngược lại còn thể hiện sự ngu xuẩn!"

Lúc đầu, trong lòng Trì Vi cảm thấy hết sức nặng nề, người đàn ông hiện tại còn nói thêm một câu, không nhịn được liền cảm thấy hết sức oan ức: "Lão sư, chúng ta cũng không hề khác nhau, anh lại không một lời ủng hộ tôi sao? Nhất định phải tuyệt tình như thế sao..."

Giật mình, Bạc Dạ Bạch nhìn cô gái trước mặt, cả người hết sức trầm mặc, lạnh lùng chẳng khác gì tuyết trên núi cao.

Một lúc lâu sau mới nhàn nhạt mở miệng: "Ồ trong mắt cô...anh ta thật sự tốt như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Trong lòng anh, nhất định rất coi thường tôi, đúng vậy không?

Editor: Waveliterature Vietnam

Nghe thấy vậy, Trì Vi bắt đầu thấy hơi run run, vô thức để mái tóc dài che đi gò má, lộ ra vẻ xinh đẹp nhưng lại hết sức cô độc.

Một hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng: "Kỳ thực, hắn không tốt như vậy. Thậm chí, nếu xét về tướng mạo, tính cách, nhân phẩm, khả năng, mười phần đều không bằng anh..."

Lời vừa dứt, nhìn lại quãng thời gian sáu năm, móng tay cô khẽ ấn mạnh, một lần nữa nhìn tướng mạo hơn người của Bạc Dạ Bạch, mà mị nhìn hắn, khẽ nở nụ cười: "Thế nhưng lão sư, cho dù hắn không tốt, không phải là kẻ xứng đáng, thì từ đầu đến cuối... Đều là tôi tự muốn như vậy! Đối với tôi, cả đời này đều không muốn buông tay, nhất định phải có được hắn, cho dù là tự làm khổ bản thân, cho dù đẩy đưa đến lúc chết."

Đêm tối mùa đông, thật sự rất lạnh... không chỉ là cơ thể thấy lạnh, mà trong tim còn lạnh giá gấp vạn phần.

Đối với câu nói của cô, vẻ mặt Bạc Dạ Bạch hết sức trầm mặc, không hề để lộ chút cảm xúc nào.

Trì Vi thì ngược lại, không hề thấy người đàn ông trước mặt đáp lại, tim cũng đập hết sức nhanh, miệng cũng cười gượng gạo: "Lão sư, tôi nghĩ trong lòng anh, nhất định hiện tại đang cảm thấy... Tôi rất đáng bị coi thường, có đúng không?"

"Không có."

Bạc Dạ Bạch bắt ngờ phủ nhận hai chữ, khiến người khác hết sức tin tưởng.

Càng nhìn kỹ, càng thấy rõ cả người hần chẳng khác nào tuyết trên núi cao, không thể nào tả hết được vẻ xa cách, thanh cao: "Đại tiểu thư, chuyện trên cõi đời này, không thể có cái gì tuyệt đối cả. Mỗi người đều có sự lựa chọn riêng của bản thân, thứ mà người ta thật sự thấy đáng giá, như vậy..."

Nhất định rất đáng giá."

Nghe thấy vậy, Trì Vi ánh mắt sáng như sao băng trùng lớn, không nhịn được ngửa đầu, nhìn vào ánh mắt người đàn ông trước mặt.

Nửa đời này, suốt mười chín năm qua, cô chưa từng gặp gỡ được người đàn ông nào như vậy cả.

Hần hoàn mỹ, hần cao quý thoát tục, hần thanh cao, có thể nói mọi điều tốt đẹp đều hội tụ trên người hần, thật cũng chẳng có gì là quá đáng cả.

"Chỉ là đại tiểu thư, liệu có còn nhớ... Bao dưỡng có nghĩa là, phải đáp ứng mọi chuyện?"

Bỗng nhiên, Bạc Dạ Bạch bỗng mở miệng nói, khiến người khác không kịp tay.

"Đại tiểu thư, cô thật sự rất đẹp, thật sự rất có khả năng quyến rũ đàn ông. Cũng vì thế mà khi cô đề nghị "Ngủ chung" để đánh đổi, tôi đương nhiên chấp nhận sự bao dưỡng. Dù sao, tôi cũng muốn thêm một lần nữa có được thân thể của đại tiểu thư..."

Trì Vi không khỏi thấy kinh sợ, nhất định phải bao dưỡng bằng được người đàn ông này, ngay cả bản thân cũng không hề tiếc gì mà đáp ứng lại.

Mấu chốt của vấn đề chính là khi vũ hội kết thúc, cùng hần trở về lại biệt thự Giang Trạch, sau đó... Cả đêm nhất định phải phục vụ hần!

"Chỉ tiếc rằng, ngay từ lúc bắt đầu, toàn bộ đều là âm mưu vạch sẵn."

Bạc Dạ Bạch hỏi hột nói, về mặt không ngừng cảm thấy mệt mỏi.

Bị chính người đàn ông này vạch trần, hồ hấp của Trì Vi hết sức khó khăn, đồng thời cũng cảm thấy hết sức xấu hổ, ngay cả dũng khí nhìn người đàn ông này cũng không đủ.

"Sau này, đừng bao giờ mang bản thân ra để thử thách kiên nhẫn của đàn ông nữa, dù sao thì..."

Không phải hậu quả nào, cô cũng đều có thể có khả năng chịu đựng được."

Vừa dứt lời, Bạc Dạ Bạch thu lại toàn bộ nét mặt, cũng không muốn nhìn cô thêm một giây nào nữa, trực tiếp cúi người lên xe.

Mất thấy người đàn ông đang định duỗi tay đóng cửa xe, định để cô lại ở bên ngoài.

Trì Vi cắn môi lại, tâm tư không ngừng biến đổi, lấy tay ngăn cửa xe lại, sau đó hạ giọng nói một câu xin lỗi: "Lão sư, xin lỗi, thật sự rất xin lỗi."

Vừa dứt lời, đến dũng khí ngẩng đầu lên nhìn cũng không dám, chỉ là nhìn xuống dưới chân, đồng thời cũng vội vã bổ sung thêm: "Nếu như lão sư thật sự muốn tôi bồi thường, tôi liền có thể..."

"Lúc trước, thứ tôi cần là thân thể của đại tiểu thư... Nhưng hiện tại thật sự không cần nữa."

Cô còn chưa kịp hạ giọng, Bạc Dạ Bạch đã lạnh nhạt ngắt lời.

Từ đầu tới cuối, đều cảm thấy hết sức hứng thú với thân thể của cô, điểm này một chút cũng không hề che giấu... Cũng có thể là vì cô chính là người phụ nữ đầu tiên làm cho hần biết cái gì là tình ái, cảm giác vẫn còn vương vấn.

Chỉ sợ càng để lâu càng đi xa... Tốt nhất nên chấm dứt ở đây.

Thấy người đàn ông này trả lời như vậy, Trì Vi nhất thời không biết bản thân nên nói gì nữa, chỉ có thể chậm rãi buông tay, nhìn cánh cửa từ từ đóng lại.

"Trì Vi..."

Giật mình, nghe thấy người đàn ông kêu lên một tiếng, lộ ra ngực khí lạnh nhạt.

Một giây sau, Trì Vi nhìn thấy cánh tay đưa ra từ trong xe, nắm chặt lấy cô kéo vào bên trong.

Nhất thời, Trì Vi không đứng vững, ngã vào lòng người đàn ông, mùi Lãnh Hương đặc biệt quán lấy cô... Còn chưa kịp hoàn hồn, bóng người đàn ông mạnh mẽ hạ xuống, hần hùng hổ hôn lấy môi cô, một chút cũng không cho cô có quyền chống cự, khiến Trì Vi không khỏi cảm thấy nghẹt thở!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 208: Trì Vi, chúng ta sau này... Không cần thiết gặp lại

Editor: Waveliterature Vietnam

Trì Vi cảm thấy người đàn ông đang ngày càng nhích lại gần hơn, không ngừng liếm vết thương đang sưng đỏ của cô, nhẹ nhàng, lưu luyến không rời, khác sâu đến tận xương tủy.

Cũng bởi vì tư thế này khiến Trì Vi bị ép nằm nhoài ra, hai tay nắm chặt lấy quần áo trên người đàn ông.

Bất giác cả người đều sản sinh cảm giác thâm trầm.

Chỉ trong nháy mắt, Trì Vi cảm thấy mùi Lãnh Hương trên người Bạc Dạ Bạch không ngừng đầu độc tâm trí cô, khiến cô không kiềm được muốn đáp lại.

Chỉ tiếc, không có đủ thời gian.

Người đàn ông này lúc đến hết sức hùng hổ, lúc rời đi lại hết sức thân thiện.

Ánh mắt Trì Vi mờ to, nhìn người đàn ông trước mặt đột nhiên ngừng lại, không nhìn được hạ giọng nói: "Lão sư..."

Tư thế của hai người hiện tại hết sức thân mật, cô liền chống tay vào lồng ngực hần, liền có thể nghe thấy nhịp đập bên trong lẫn hô hấp của nhau.

Ở bên ngoài trời đêm hiện đang rất lạnh, ngay thời điểm này bản thân lại cảm thấy hết sức ấm áp.

"Lúc bắt đầu, tôi biết rõ cô nhất định sẽ không bao giờ trở lại Giang Trạch. Tôi nay coi như theo ý tiểu thư, chơi một trò chơi lớn... Hiện tại, trò chơi cũng đã kết thúc! Tất cả mọi chuyện, coi như chấm dứt ở đây..."

Bàn tay Bạc Dạ Bạch vẫn còn đặt ở sau lưng cô, ẩn hiện trong mái tóc đen dài, có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ.

Rõ ràng, thân thể vẫn hết sức thân mật.

Thế nhưng, người đàn ông trước mặt lời lẽ nói ra lại hết sức vô tình, không hề để lộ ra chút điểm yếu, nửa điểm lưu luyến cũng không có, theo như cách hần nói thì đây thật sự cũng chỉ đơn thuần là một trò chơi.

Trò chơi kết thúc, đồng nghĩa với việc mọi chuyện trở về vị trí ban đầu, không hề có chút dính líu nào nữa.

"Trì Vi, chúng ta sau đó... Thật sự không cần phải gặp lại nữa."

Kết một câu, Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng nói, nét mặt một chút cũng không hề biến sắc.

Sau đó, hần đẩy cô ra khỏi lồng ngực, để cô ra khỏi xe, quay về vị trí ban đầu.

"Oành..."

Một giây sau, Bạc Dạ Bạch không nhanh không chậm đóng cửa xe lại, nét mặt để lộ vẻ hết sức mệt mỏi.

Từ đầu đến cuối, một cái liếc mắt cũng không muốn nhìn cô!

Đầu óc Trì Vi trống rỗng, cũng chẳng biết phải phản ứng ra sao, giống như con rối vô tri vô giác, để người đàn ông tùy ý điều khiển trong tay.

Chỉ biết rằng, vừa nãy không phải là người đàn ông này không muốn buông tha, mà chính là không nên hôn.

Đến lúc kịp hoàn hồn, xe cũng đã bắt đầu khởi động, chậm rãi rời khỏi.

Chỉ trong chớp mắt, chiếc xe đã vội biến mất.

Hần... Thật sự không cần cô nữa sao?

Trong lòng nghĩ như vậy, bờ môi cũng miễn cưỡng nói một câu, không khỏi để lộ dáng vẻ cay đắng.

Cùng lúc đó, Bạc Dạ Bạch vốn dĩ có chút bất ngờ bởi trái tim của bản thân bị đem ra để lợi dụng..

Bây giờ, khi đã biết hết tất cả, không thể nào tiếp tục có bất kì mối liên hệ nào nữa, cũng không thể nào bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra được!

Thật ra nhắc đến chuyện này, cũng không khỏi cảm thấy có chút nực cười.

Hần quyết tâm vứt bỏ, rõ ràng biết rằng đây cũng chỉ là một trò chơi không hơn không kém... vậy mà lại khiến bản thân cảm thấy hết sức khổ sở, thất vọng, chán chường!

Một lúc lâu sau, cô một mình lẻ loi đứng tại vị trí cũ, yên tĩnh nhìn theo, cũng chẳng khác gì một búp bê bằng sứ được chạm khắc hết sức tinh xảo.

"Hẹn gặp lại, Bạc Dạ Bạch."

Bỗng dưng, cô nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh hết sức nhỏ nhẹ.

Gió lạnh kéo tới không khỏi khiến Trì Vi ngồi xồm xuống, tay ôm lấy đầu gối, cố gắng kiềm chế bản thân để không phải run lên, đồng thời cũng nói thêm một câu: "Hẹn gặp lại, người thầy của tôi."

Trong lúc giật mình, thoáng nghĩ đến đã từng xem qua một cuốn sách như vậy, không khỏi tự hoài niệm.

Nguyện sưởi ấm mùa đông khi bên người, nguyện khiến mùa xuân của người người không còn lạnh.

Nguyện ở cùng người đến khi trời sáng, nguyện ở cùng người đến lúc mưa tan.

Nguyện cả đời này bên nhau đến đầu bạc, trăm tuổi vẫn ở bên nhau!

...

Nhìn xuyên qua bên ngoài cửa kính xe, Bạc Dạ Bạch nhìn theo bóng dáng cô độc của cô, càng ngày càng khuất dần.

Ít lâu sau, thu ánh mắt lại, một chút cũng không để lộ tâm tình.

"Vù..."

Đúng lúc này, Cung Tu gọi điện đến, người đàn ông cũng tiện tay nhắc lên nghe.

"Bạch, anh cùng với đại tiểu thư nhà họ Trì... Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Cô ấy thực sự đang bao dưỡng anh!"

Tiếng nói của Cung Tu hết sức gấp gáp, ngay lúc này lại biểu thị vô cùng khiếp sợ, không thể nào chấp nhận được sự thật này.

"Không phải là... Anh đã động lòng rồi đấy chứ?"

Tuy rằng, Trì Vi không phải là cô gái viết thư, thế nhưng lại có thể khiến Bạc Dạ Bạch để tâm, điểm này Cung Tu thật sự cảm thấy vui mừng.

Dù sao thì Bạc Dạ Bạch cũng không hề có nhu cầu, không muốn dính dáng đến mấy chuyện tầm thường, cuộc sống nhất định rất vô vị!

Vừa định nói lời chúc mừng, nghe thấy Bạc Dạ Bạch lạnh lạnh đáp: "Tôi chỉ là nhất thời nhàn rỗi, cùng với tiểu thư chơi đùa một chút, đương nhiên không thể nào rung động được rồi."

Nhất thời, Cung Tu cảm thấy ghen lại: "Bạch, anh hạ mình đáp ứng chuyện "Bao dưỡng", nhất định khiến tôn nghiêm của bản thân bị tổn hại không ít, chỉ là tùy ý cùng cô ấy... chơi đùa sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Đứa bé

Editor: Waveliterature Vietnam

Đối với điều này, Bạc Dạ Bạch không muốn trả lời, mắt liếc nhìn ra bên ngoài cửa xe.

Cung Tu nhất thời cũng không thể nào hiểu được, vừa thăm dò vừa hỏi: "Vậy nên, sau này hai người..."

"Sau này, sẽ không có bất kỳ mối liên hệ nào nữa."

Người đàn ông nhàn nhạt ngắt lời, hờ hững đáp, bóng tối bên ngoài hết sức tĩnh mịch, mơ hồ không nhìn thấy rõ.

Nghe thấy câu trả lời, Cung Tu cũng đoán được đây hoàn toàn không phải chỉ là lời nói đùa, liền thờ dài một tiếng: "Tôi còn nghĩ, anh để ý đại tiểu thư nhà họ Trì! Dù sao thì cô ấy tuy rằng không biết cách đánh giá tình hình, nhưng lại thẳng ở vẻ ngoài xinh đẹp đến mức rung động lòng người, đa phần đàn ông trên đời này đều mê đắm..."

Vừa dứt lời, Cung Tu tự bật cười phủ nhận, cho rằng bản thân hình như đã suy nghĩ quá nhiều!

Con người Bạc Dạ Bạch không hề giống với loại đàn ông tầm thường, người có thể khiến hắn để vào lòng trên đời này thật sự không có nhiều... Hơn nữa, cũng vì trái tim không được khỏe, nên hắn luôn luôn dưỡng sức, không hề muốn tiếp cận bất kỳ một người phụ nữ nào.

Thoáng nghĩ đến Trì Vị Văn, nhìn vào ánh mắt Bạc Dạ Bạch.

Trên thực tế, Cung Tu vẫn hết sức hoài nghi, hai người nắm đó sớm chiều đều ở bên nhau, vậy mà Bạc Dạ Bạch cũng chưa từng đụng vào một ngón tay của đối phương... Thời điểm đó, Trì Vị Văn cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, vẫn còn là vị thành niên cho nên đương nhiên không thể ở chung.

Nhưng mà, nếu như là cử chỉ thân mật ví dụ như hôn môi, ôm ấp... chỉ cần không vượt quá giới hạn thì đều được, không sao cả.

Vậy mà mặc cho Trì Vị Văn kiên trì ở cạnh bên trong sáu năm, Bạc Dạ Bạch một chút cũng không hề thắc mắc, hiểu kỳ về thân phận của đối phương, cũng không hề muốn nhìn thấu tâm tư của cô ta.

Cung Tu thực sự không có cách nào hiểu được, người con gái mà hắn muốn... Thực sự phải như thế nào mới được?

Vậy mà bây giờ, hắn chỉ mới đến trung tâm thành phố chưa lâu, tiếp xúc với Trì Vi cũng chỉ trong thời gian ngắn... Động lòng, nhất định không thể nào!

Đương nhiên, cho dù có như vậy đi chăng nữa, Trì Vi cũng thật sự quá lợi hại, có thể khiến Bạc Dạ Bạch đồng ý chuyện bao dưỡng, cũng cô chơi một trò chơi lớn.

Đối với suy nghĩ của Cung Tu, Bạc dạ Bạch cũng không hề có chút hứng thú nào, đang định ngắt điện thoại, nhắm mắt tĩnh tâm.

Bỗng dưng, đầu óc Cung Tu lóe lên một tia sáng, hạ giọng nói ra chuyện vừa nghĩ ra: "Tử ca, anh đối xử đặc biệt với đại tiểu thư nhà họ Trì, có phải vì... Trì Vị Văn?"

Nói ra điều này thật sự khiến bản thân lo lắng, nghiêm túc nói: "Tối nay anh đến rõ ràng cũng đã nhìn rõ, cô ta bây giờ đã là người phụ nữ của Lê Trường Phong, đương nhiên không xứng đáng với anh nữa. Huống chi, năm đó cũng đều là cô ta vong ân phụ nghĩa, bỏ anh lại mà ra nước ngoài..."

Ban đầu, Bạc Dạ Bạch không hề muốn nghĩ tới, giờ khắc này đây cũng không hề muốn bận tâm, nhanh chóng ngắt lời: "Anh có ý gì?"

Cung Tu trầm mặc vài giây, nói ra suy nghĩ của bản thân: "Trì Vi, Trì Vị Văn... hai cái tên này chỉ khác nhau có một chữ! Lê nào... Anh kỳ thực muốn làm tương thân phận của "Trì Vi" và "Trì Vị Văn"."

Đề tài này thật hết sức vô nghĩa, Bạc Dạ Bạch không hề muốn trả lời thêm nữa, chỉ lạnh nhạt đáp một câu: "Cung Tu, anh có phải đã quá nhàn rồi rồi không?"

"Không nhàn rồi, không hề nhàn rồi!"

Thời khắc này, thật sự Cung Tu đang hết sức tò mò.

Nhưng quan trọng, dù sao cũng đều đã là chuyện cũ, chỉ là lặp lại thêm một lần nữa: "Tứ ca, con người sống trên đời cũng không thể nào cứ cô đơn mãi như vậy được. Anh thích kiểu phụ nữ như thế nào? Ngoan ngoan, đơn thuần, biết nghe lời, cứ việc nói ra yêu cầu của anh, tôi nhất định sẽ tìm ra người thích hợp nhất, để ở bên cạnh anh..."

Chợt, Cung Tu cảm thấy bản thân thực sự đã hết lòng, chỉ nhắc nhở thêm một câu: "Coi như không có nhu cầu, nhưng anh nhất định phải cân nhắc thật kỹ chuyện huyết mạch, nhất định phải sớm đề lại một đứa trẻ..."

Nghe mấy lời này, Bạc Dạ Bạch bình tĩnh ngắt điện thoại.

Lấy tay day lên thái dương, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, dung nhan xinh đẹp của cô lại hiện lên, hết sức chân thực, rõ nét, khiến tâm tình rối loạn.

Rất nhanh sau đó, trong nháy mắt bỗng tan thành mây khói.

Nửa đêm về nhà, tâm trạng Trì Vi hết sức nặng nề, không thể nào ngủ ngon được.

Sáng sớm ngày mai, cửa phòng liền bị gõ hết sức ồn ào.

Trì Vi mơ hồ cảm thấy trán hơi nhói đau, rời giường dậy mở cửa.

"Nghịch nữ, cô là kẻ thấp hèn lại muốn bao dưỡng đàn ông, lại còn đến vũ hội của nhà họ Lê náo loạn khiến tất cả mọi người đều biết! Mặt mũi nhà họ Trì, xem như đều bị cô làm mất hết..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Phụ nữ bạc phận, lợi ích che khuất tâm can

Editor: Waveliterature Vietnam

Câu đầu tiên sau khi mở cửa nói chính là tiếng không ngừng chửi rủa của cha cô.

Dù sao thì nhà họ Trì cũng là danh môn tài phiệt, liên quan đến chuyện đại tiểu thư nhà họ Trì bao dưỡng đàn ông, tất nhiên người ngoài đương nhiên sẽ nói bóng nói gió Trì Viễn.

Trì Viễn vốn dĩ biết con gái luôn hết sức hoang đường, tất nhiên cũng không hề nghĩ lại hư hỏng đến mức đó!

Những tưởng rằng cô không thể nào từ hôn được với nhà họ Hoắc, không thể nào dễ mất lòng thiếu gia nhà họ Hoắc... Vậy mà trong chớp mắt lại làm chuyện mất mặt như vậy, thật khiến người khác thất vọng, chán ghét.

"Hàng ca, chuyện như vậy một đồn mười, mười đồn trăm, nhất định không thể nào tránh khỏi việc phóng đại. Xin ông bớt giận, Vi Vi nhất định là có nỗi khổ tâm riêng..."

Diệp Tổ Chi ở bên cạnh khuyên ngăn, ngữ khí hết sức bình ổn.

Thấy thế, thần sắc Trì Vi cũng hết sức bình tĩnh, không hề để lộ tâm tình: "Tôi chẳng có nỗi khổ tâm nào cả, muốn bao dưỡng đàn ông thì bao dưỡng, có vấn đề gì sao?"

"Có... Nghịch nữ!"

Mất thấy mặt Trì Vi không hề có đổi sắc, Trì Viễn hết sức tức giận giờ chiếc ghế ba tong lên, nghĩ thế nào lại đặt xuống.

Diệp Tổ Chi ngay lập tức can lại, nhìn Trì Vi khuyên bảo: "Vi Vi, Hàng ca thân thể vốn dĩ đã không được khỏe, đừng tiếp tục chọc giận ông ấy nữa! Nhanh nói xin lỗi đi..."

Chợt, phần nào hiểu rõ được mọi chuyện, cô ta quay đầu hỏi Trì An: "An An, con cũng ở vũ hội, nhất định biết chuyện gì xảy ra đúng không?"

Ánh mắt Trì An dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn vào bên trong phòng cô, nghĩ người đeo mặt nạ mà cô bao dưỡng thật sự có nét giống với đại ca ca.

Phần sau của vũ hội, cô ta đều nghỉ ngơi ở trong phòng, những chuyện xảy ra tiếp theo cũng đều là nghe người khác kể lại.

Cảm giác thân phận của người đàn ông đó cũng không hề đơn giản.

"Bao dưỡng" tuy rằng xác thực có chuyện này, nhưng Trì An cũng không muốn nhúng tay vào chuyện riêng của Trì Vi, chỉ thần nhiên nói: "Chuyện của chị ấy, con thật sự không biết."

"Bà ngày càng hồ đồ xằng bậy, An An thì sao biết được chứ? Đừng để nó làm hỏng An An!"

Trì Viễn hết sức tức giận, không cách nào kiềm chế, cũng may có con gái nhỏ luôn hết sức ngoan ngoãn, ít nhất cũng được an ủi phần nào.

Đối với màn hiếu thuận này, Trì Vi cũng chẳng có chút tâm tư mà quan tâm, nhàn nhạt nói thêm:

"Đúng vậy, tôi từ trước đến giờ đương nhiên không giống với em gái, hiểu chuyện, lương thiện, lại dịu dàng. Vì lẽ đó, ông cũng nên biết rõ, tôi vốn dĩ hết sức hồ đồ, chuyện bao dưỡng

lần này cũng chẳng có gì kỳ lạ cả. Hà tất còn ở đây lãng phí thời gian!"

Tri Viễn nghe thấy thế, chỉ cảm thấy đưa con này quả nhiên là khắc tinh của mình, mỗi tiếng nói đều hết sức khó chịu.

Một mực, nghĩ đến chuyện khác, ông ta liền nén xuống, không nhanh không chậm hạ giọng hỏi lại:

"Người đàn ông mà cô bao dưỡng...chính là Giang Tứ Gia sao?"

Giang Tứ Gia?

Không ngờ cha cô đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Đầu tiên Tri Vi cảm thấy hơi giật mình, rõ ràng ánh mắt sáng như sao cũng vội trở về sắc thái ban đầu, cảm thấy hết sức ngạc nhiên: "Lão Tri, có phải là ông đã hồ đồ rồi không, cũng không chịu nghĩ cho kỹ. Người kia nếu thật sự là Giang Tứ Gia, tôi lại có thể bao dưỡng hay sao?"

Giang Tứ Gia đến thành phố lớn, bên ngoài không ngừng đồn đại, đương nhiên có người ngầm tìm hiểu bản thân, cho rằng người mà con gái lớn bao dưỡng với Giang Tứ Gia đương nhiên có quan hệ.

Đối với chuyện này, ông ta bán tín bán nghi, thế nhưng xét đến cùng, nếu nhà họ Tri muốn vươn lên, nhất định phải tạo ra một bước ngoặt.

Nếu có thể, ông ta đương nhiên muốn được Giang Tứ Gia nâng đỡ!

Đương nhiên, ông ta cũng không tin với nhân phẩm của cô con gái lớn này lại có thể kết giao với một nhân vật lớn như vậy... nếu là An An thì còn có thể chấp nhận được!

Nghe con gái lớn trả lời, trong lòng hắn liền xác định lại, lạnh giọng trả lời: "Nếu người này không phải là Giang Tứ Gia, nhất định phải nhanh chóng cắt đứt! Sau đó, cắt đứt mọi quan hệ, có hiểu không?"

Có thể hiểu rằng nếu người này là Giang Tứ Gia, liệu có để cô tiếp tục bao dưỡng.

Tri Vi nghĩ, nhìn thẳng vào mắt Tri Viễn, không che giấu nửa điểm cười nhạt: "Lão Tri, thật không hồ là kẻ làm ăn, mọi chuyện đều đặt lợi ích lên hàng đầu. Một khi có giá trị liên triết để lợi dụng, bóc lột đến mức cuối cùng. Một khi đã hết giá trị lợi dụng, ngay lập tức vứt bỏ đi như rác thải, trở mặt như không hề quen biết..."

Nghe lời Tri Vi nói, sắc mặt Diệp Tổ Chi không ngừng biến đổi, nhìn chồng mình.

Sắc mặt Tri Viễn ngày càng thâm trầm, hóa khí ngay lập tức dâng lên: "Cô mục đích đang muốn nói gì?"

"Không có gì, cũng chỉ là chuyện bao dưỡng đàn ông. Không lẽ, ông nghĩ đến chuyện gì khác sao?"

Cũng phải, một khi làm chuyện thiếu đứng đắn, nhất định không thể nào sống bình yên, cũng thật quá đáng thương."

Khuôn mặt cô khẽ lộ ý cười hết sức sắc sảo, tràn ngập vẻ khiêu khích.

"Mẹ cô chết, chính là bởi bà ta quá chơi bời, do đó mắc phải HIV, đó là tự làm tự chịu! Trước đây, tôi luôn nghĩ cô còn trẻ không hề hiểu chuyện, hiện tại cô lớn như vậy... nếu như cứ mãi tiếp tục hồ đồ, u mê mãi không chịu tỉnh, khiến nhà họ Tri tổn hại danh tiếng, thì cũng đừng trách tôi không nhớ tình nghĩa cũ, thu hồi cổ phần mà cô đang có!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 211: Một bên là chồng, một bên là bạn thân... Các người đã phản bội bà ấy!

Editor: Waveliterature Vietnam

Năm đó công ty Tri Viễn bắt đầu kinh doanh với quy mô nhỏ, vẫn là nhờ Bạch Thanh Thu dành cho một khoản tiền vốn lớn, giúp Tri Gia không ngừng phát triển mạnh mẽ.

Vì vậy bà ấy nắm trong tay không ít cổ phần nên trước khi mất đi, đã tự tay lập ra một bản di chúc, để lại cho con gái mình tất cả những cổ phần đó.

Có lẽ vì muốn bảo vệ cô nên Bạch Thanh Thu đã chỉ định bản di chúc chỉ có hiệu lực khi Tri Vi tròn hai mươi tuổi, hơn nữa là sau khi kết hôn!

Mỗi lần nghe cha mình nhắc đến mẹ với giọng điệu mỉa mai, chế giễu đầy nhục nhã, ánh mắt lạnh lùng của cô cũng không thể nhịn nổi mà lên tiếng: "Lão Tri, ông thật là tính toán, chẳng phải chung quy cũng chỉ muốn chiếm lấy cổ phần thôi sao."

"Vi Vi, Hàng ca không phải có ý này, công ty chúng ta không phải chỉ thuộc về mỗi Tri Gia mà còn của nhiều cổ đông khác nữa. Co không biết anh ấy vẫn luôn che chở, gìn giữ cổ phần để chờ con thừa kế sao..."

"Nếu con còn tiếp tục như vậy, ai cũng không thể bảo vệ được!"

Nhìn thấy thái độ bất cần của Tri Vi, Tri Viễn cực kỳ sốt ruột, cắt ngang lời Diệp Tổ Chi.

Nhưng mà đôi mắt sáng của Tri Vi vẫn rất yên tĩnh, cô búng búng mấy cái móng tay rồi hờ hững nói chuyện: " Cùng lắm thì... khả năng xấu nhất là phá sản thôi."

Nghe xong Tri Viễn không tài nào nhẫn nhịn nổi nữa, tay nắm chặt cây gậy, sau đó quay về phía cô vùng vằng bàn tay lên: "Đưa con gái ác nghiệt, có phải mày muốn làm cho cái Tri Gia này bại sản trong tay mày không!"

Nhưng mà cái tát chưa kịp hạ xuống.

Thì ngay lập tức Trì Viễn đã đối đầu với ánh mắt lạnh lùng trên khuôn mặt xinh đẹp rực rỡ nhưng đầy cố chấp của cô... Tự nhiên trong nháy mắt ông ta nhìn thấy bóng dáng của người vợ quá cố từ con gái mình!

Trong phút chốc Trì Viễn thấy hoảng hốt, bàn tay đang giơ giữa không trung kia cuối cùng cũng không thể tiếp tục đánh.

Vẫn là Diệp Tổ Chi suy nghĩ nhanh nhạy, cảm thấy chồng không đúng nên đã nhẹ nhàng kêu lên:

"Hàng ca..."

Trì Vi vẫn cứng đầu không hề tránh né, chỉ là hành động của cha mình làm cô khá bất ngờ.

Cuối cùng Trì Viễn hoàn hồn, kiềm chế buông cánh tay xuống, mặt mũi mở miệng nói: "Sau này, dù có gây ra chuyện gì ở bên ngoài thì nhớ cho kỹ, tự bản thân chịu trách nhiệm, đừng làm liên lụy tới cái Trì Gia này!"

Thật hiếm khi thấy Trì Viễn ăn nói nhẹ nhàng như vậy, nói xong ông ta liền xoay người rời đi.

"Lão Trì, bệnh sida có thể bị mắc do nhiều phương thức khác nhau, không nhất thiết phải bằng con đường tình dục."

Lúc này Trì Vi nhìn bóng lưng cha mình rồi đột ngột nhắc tới chuyện này.

Lập tức Trì Viễn dừng bước, quay đầu lại rồi nhìn con gái với ánh mắt sâu sắc: "Ta biết, con tiến vào làng giải trí để điều tra cái gì... Chỉ là Trì Vi à, ta nói cho con biết, sự thật mãi mãi là sự thật, đừng có u mê nữa!"

Ngừng nói, Trì Viễn lại nhớ về người vợ cũ của mình, thêm một câu cảm hận: "Mẹ của con, bản tính trời sinh phóng đãng, con nhất định phải nhớ rõ điều này!"

Thấy Trì Viễn coi thường mẹ mình, từng cái móng tay của Trì Vi lại càng đâm sâu vào lòng bàn tay cô, dường như da thịt đang bị đâm thủng, cảm giác đau đớn cứ vậy mà sả ra.

Bất chợt Diệp Tổ Chi làm vẻ mặt khó chịu, nói phụ thêm một lời: "Vi Vi, Thanh Thu năm đó... xác thực có lén lút kết giao trần làn! Không lâu sau khi kết hôn đã có người mang bức ảnh và một ít cuộn phim chứng minh gửi đến tận tay Hàng ca... Chuyện này, con cũng biết mà! Cho dù có điều tra như thế nào thì cũng chẳng làm được chuyện gì nữa."

"Vi lẽ đó, một bên là chồng, một bên là bạn thân lén lút quan hệ, đây là lý do tăng tụt bất chính của các người sau. Các người phản bội ở thời điểm bà ấy bệnh nặng nằm liệt giường để giết chết bà ấy..."

"Đừng..."

Nghe những điều bà ta nói đột nhiên đôi mắt sáng rực của Trì Vi đỏ ừng lên nên cô liền nói một câu gay gắt để đáp lại.

Cuối cùng Trì Viễn vẫn tức không nhịn được mà tát Trì Vi một cái rồi nói: "Trì Vi, người thật sự làm ta quá thất vọng."

Nói xong lời Trì Viễn chống gậy xoay người rời đi, Diệp Tổ Chi cũng theo đó mà đi sát đằng sau.

Chỉ còn Trì An vẫn đứng đó, im lặng rồi lạnh nhạt nhìn cô mà nói: "Trì Vi, buông tha cho người khác cũng là buông tha cho chính bản thân mình!"

"Buông tha cho các người sao. Đừng hòng!"

Trì Vi cười lạnh, sau đó đóng cửa một cái rầm.

Sau đó cô dựa lưng ở cửa phòng, không nhìn vào gò má đau đớn đang sưng lên mà cặp lông mày chỉ chau nhẹ vì quá mệt mỏi.

Những bức hình và cuộn phim kia, cô đã sớm biết... Không chỉ có biết mà còn tận mắt xem qua!

Đáng tiếc chỉ có thể thấy rõ mẹ cô, còn những người khác trong đó đều mơ hồ, lờ mờ, không rõ ràng... Nhưng cô vẫn không tin sau kết hôn mẹ mình đã lạm giao và vì đó mà mắc bệnh sida.

Cha cô cấm cô bước chân vào làng giải trí, cô liền trái lời mà đi vào, không dựa dẫm vào Trì Gia dù chỉ nửa phần, dốc hết sức lực điều tra chân tướng, chứng minh mẹ mình một đời trong sạch!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Thử vai, bị người ta nhòm chằm chằm!

Editor: Waveliterature Vietnam

"Vũ hội của Lệ Gia mà chúng ta may mắn được tham gia được tổ chức trên một chiếc du thuyền lớn, ở đây có thể nhìn thấy không ít thiên kim danh giá, cùng với diễn viên Trì Vi Văn..."

Cuối tuần vừa qua, khi Trì Vi vừa bước vào phòng học đã thấy Khương Quả Quả mặt mày hớn hờ đứng trên bàn vẽ câu chuyện ở tiệc khiêu vũ của Lệ Gia.

"Quan trọng hơn là còn có Trì đại tiểu thư, cô ấy rất tốt bụng, cả người toát ra khí chất mạnh mẽ, giúp tôi đối phó với Cung tam tiểu thư..."

Có ba bốn năm nhóm đứng xung quanh cô ta, trông có vẻ rất náo nhiệt.

Trì Vi: "..."

Liên quan đến chuyện này, kỳ thực thì là mức độ bạn học nên Trì Vi mới nhúng tay vào.

Cung Trăn Trăn dùng tiền mua "Nữ hoàng Hoa hồng" giả, cố ý gài bẫy để Khương Quà Quà làm vỡ... Loại thủ đoạn vu oan giáng họa này, từ lâu cô đã chẳng lạ lòng gì!

Đặc biệt là ở cái học viện điện ảnh này, người người ai cũng đều muốn nổi danh, trong khi số lượng buổi thử vai lại có hạn, tất nhiên tranh chấp từng cái một sẽ gây ra rách đầu chảy máu... Bình thường người ta nhìn vào cứ tưởng chị em tốt nhưng lên kút trò tay đâm nhau một dao thì vô số kẻ.

Hàn Phuong thấy Trì Vi xuất hiện, đôi mắt như xẹt qua một tia điện, ngay lập tức đứng dậy to giọng phụ họa thêm một câu: "Ồ, Khương Quà Quà, cô thật là có năng lực, có thể khiến cho Trì tiểu thư ra tay giúp đỡ! Thật đáng tiếc quá, đúng là cùng tên mà không giống mệnh, Trì đại tiểu thư nhà người ta trời sinh đã ở trên cao, không giống như người nào đó, sinh ra chỉ nằm trên đất bùn..."

Khương Đường Đường nghe thấy em gái quê mùa, cục mịch của mình khoe khoang nên cảm thấy rất mất mặt, đang định mở miệng ngăn cản.

Nhưng đột nhiên bây giờ nghe Hàn Phuong chen mồm vô thì cô hiểu rõ ràng cô ta đang châm chích Trì Vi!

Ngẩng đầu lên, quả nhiên là Trì Vi đang bước đến.

Nếu như là trước đây thì có tin một chút.

Nhưng bây giờ cô đã biết thân phận thực sự của Trì Vi nên nhìn lại ánh mắt của Hàn Phuong, ánh mắt chỉ hiện lên sự khinh bỉ.

Đột nhiên cô tò mò, không biết bị Hàn Phuong kia khiêu khích, đem ra làm trò cười thì trong lòng Trì Vi có cảm giác ra sao.

Trì Vi không có chút cảm xúc nào, thậm chí một chút cũng không hề để ý tới Hàn Phuong, tự mình đi đến và ngồi xuống một chỗ trống.

Khương Quà Quà nhìn thấy Trì Vi mới nghĩ là là mình nói chuyện hình như có chút phóng đại, không khỏi ngượng ngùng nở nụ cười: "Đếm ngược số một, cô tới rồi sao!"

"Khương Quà Quà, không phải cô vừa khoe khoang bản thân mình đã được tiếp xúc với Trì đại tiểu thư sao? Bây giờ nói lại xem, cô ấy với vai hoa khôi của hệ chúng ta ngoài cái trùng tên họ thì có khác nhau chỗ nào không?"

Thấy Trì Vi không thêm để ý đến sự tồn tại của bản thân, Hàn Phuong vẫn không từ bỏ ý định nói chuyện.

Nhất thời không để ý, Khương Quà Quà nhìn ánh mắt của cô xem mình như một kẻ ngốc nghếch, sau đó vui vẻ đáp: "Khác biệt là cả hai đều xinh đẹp, tao nhã, cao quý nhưng..."

"Được rồi!"

Khuôn mặt của Hàn Phuong tối sầm đi, nghĩ lại những điều cô ta muốn nghe không phải như thế này bèn một mồi châm biếm một câu: "Thật là không có đầu óc, cô suy nghĩ một chút đi, người ta cành vàng lá ngọc, người bình thường có là gì mà đem ra so sánh!"

Bất chợt nghĩ đến điều gì đó nên Hàn Phuong liền thoáng nhìn sang Trì Vi.

Sau đó thay vì tiếp tục đâm chọc cô thì cô ta lại yên lặng trở về chỗ ngồi của mình.

"Cô ta rồi đi rồi. Tôi còn tưởng cô ta lại muốn bám lấy làm phiền chúng ta!"

Khương Quà Quà vẫn không hiểu được vấn đề nên liền nhỏ giọng nói một câu.

"Trì Vi không để ý đâu, tự cô ấy đóng vai này, đã vô vị không nói, mà lại còn bị người khác ngang nhiên chế giễu..."

Vẫn là Khương Đường Đường sáng suốt nên nói ra một câu suy đoán như vậy.

Tiếp đó, cô nhìn về Trì Vi đang ở phía trước, chăm chú dặn dò một lời: "Chẳng qua cô ta, tâm tư có chút mưu mô... Trì Vi, cô nên cẩn trọng một chút!"

Cứ việc thể hiện sự thân thiện của mình đối với Trì Vi, như vậy cũng không ai nghĩ là đang gài bẫy...

Dù sao ở tiệc chiêu vũ ngày hôm đó, nếu như Trì Vi không ra tay thì cô không tưởng tượng nổi sau đó kết cục sẽ ra sao!

Trì Vi chỉ đáp lại bằng một cái cười nhạt.

Chớp mắt đã tới gần trưa, sau khi bài giảng kết thúc, Phó hiệu trưởng liền đưa một người đàn ông trung niên tiến vào lớp học.

"Các bạn học, người đang đứng bên cạnh tôi chính là đạo diễn danh tiếng Phó Lâm, bây giờ anh ấy đang làm một bộ phim lớn, cần một vài người để đảm nhiệm vai phụ nên đã tự mình đến đây để tổ chức buổi thử vai chọn người!"

Ngay khi thầy phó hiệu trưởng giới thiệu xong thì lớp học lập tức sôi nổi và ồn ào lên.

Trong giới đạo diễn, tuy rằng Phó Lâm không phải là người giỏi nhất nhưng cũng không phải là không có chút tiếng tăm nào... Điều quan trọng nằm ở chỗ, nếu như có được một vai diễn từ ông thì nói thẳng chính là có thể ngang nhiên bước chân vào làng giải trí.

Tiếp đó, đạo diễn Phó Lâm vẫn giữ thái độ nghiêm nghị, đứng trên bục giảng nói vài câu then chốt, về người nhận vai nữ phụ, ông ấy muốn xem mặt mũi, khí chất và kỹ năng diễn xuất ra sao.

Ngay sau đó, ở trong một căn phòng từng có gái một đi vào để anh ta từ từ lựa chọn.

Gần như tất cả các nữ sinh đều bị từ chối, có không ít người lúc trở về đã khóc lóc.

Dường như đã đến giây phút của Trì Vi, với khuôn mặt bình tĩnh, trong lòng cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho tất cả.

"Gọi người có tên Trì Vi."

Ngay khi Trì Vi bước vào, ánh mắt của Phó Lâm lập tức sáng rực lên.

Trì Vi phải gặt đầu thừa nhận, mỗi lần cô đi thử vai đều giành được những ấn tượng tốt.

Chi tiếc, kỹ năng diễn xuất đúng là khiến khuyết của cô nên muốn qua ai cũng không hề dễ dàng.

Nhưng bất ngờ là sau khi hỏi Trì Vi xong, Phó Lâm không nói thử thách gì mà chỉ chớp mắt một cái, tỏ thái độ ưng ý Trì Vi trong mấy phút.

Trì Vi nhủ may, đột nhiên cảm thấy phản cảm, giống như tên này chính là một con rắn độc, cổ tình nhìn chăm chăm và gây ảo giác cho cô!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Tính kế, đem Trì Vi tặng cho người khác!

Editor: Waveliterature Vietnam

"Tiểu cô nương, cô có thể thử vai rồi chờ thông báo sau đó!"

Một lúc lâu sau Phó đạo diễn Lâm mỉm cười nói chuyện, ra hiệu cho Trì Vi hãy rời đi trước.

Cho đến khi trở lại phòng học Trì Vi vẫn nghi ngờ, hình như đối phương đang quá dễ dàng với tiêu chuẩn thử vai.

Dù sao thì hần cũng là một đạo diễn nổi tiếng, cho dù ngoại hình của mình coi như là không tệ thì ít ra cũng nên thử thách kỹ năng diễn xuất của bản thân một chút.

Còn nữa, rõ ràng cô có cảm giác, ánh mắt kia không hề tốt đẹp gì... Đối chiếu với chuyện trước đây thì rõ ràng là đang muốn đưa ra quy tắc ngầm, thực sự là quá sai.

Cuối cùng tiêu chuẩn của buổi thử vai được hạ xuống, bất ngờ hai người được chọn chỉ còn Trì Vi và Hàn Phuong.

"Hàn Phuong diễn kịch tốt hơn, được chọn thì chẳng có gì bất ngờ nhưng một bình hoa di động như cô ta thì dựa vào cái gì chứ."

"Còn có thể dựa vào cái gì khác ngoài khuôn mặt! Đương nhiên, là còn có thể được hầu hạ rồi..."

"Hèn chi, cô ta bước vào đó rất lâu, chắc là tranh thủ lấy lòng Phó đạo diễn Lâm rồi!"

...

Nghe các nữ sinh lên lút bàn tán, đầu đầu cũng toàn là ác ý, ánh mắt thì xem thường, phản cảm và căm ghét cô.

Mỗi lần có buổi thử vai, vì có khuôn mặt xinh đẹp nên Trì Vi luôn đáp ứng được tiêu chuẩn nhưng tiếc là kỹ năng diễn xuất không tốt thành ra nhiều lần lãng phí cơ hội của chính mình.

Cứ sau một quãng thời gian như vậy, không thiếu người lòng sinh bất mãn, lại thêm cả Hàn Phuong kia liên tục kích động nên tư tưởng đã sớm lệch lạc.

Ban đầu Trì Vi còn tự hỏi cô không trêu chọc gì Hàn Phuong nhưng sao cô ta cứ bám lấy mà cầu xé không buông.

Sau thì mới hiểu ra, là vì cô ta lòng dạ nhỏ nhen, ghen tỵ vì cô là hoa khôi của hệ diễn xuất mà Trì Vi thì lại cứ lơ đãng, không quan tâm cô ta nghĩ gì nên sự căm ghét ngày một càng nhiều thêm!

"Chúc mừng cô, lại một lần nữa hao tâm tổn sức đi ứng thử với tôi... Tuy nhiên lần này không giống quá khứ đâu, tiêu chuẩn rất cao, có thể ngàn vạn lần cô cũng không chịu thua kém tôi vậy nên mấy ngày còn lại mau tranh thủ nâng cao năng lực diễn xuất của mình đi, coi chừng bị đào thải khi nào không hay!"

Hàn Phuong mở miệng nói chuyện, giọng nhắc nhở đầy đắc ý.

Chẳng phải theo lời của cô ta thì khi này ở văn phòng Trì Vi đã làm điều gì xấu xa để được chọn sao!

Ngay lập tức Khương Qùa Qùa không nhịn được mà phản kích: "Hàn Phuong, cô đừng đặt điều! Cô không biết, thân phận của đệ nhất đêm ngược thì cần gì..."

Trì Vi nhủ may hoảng hốt, đang muốn mở miệng ngăn cản.

May sao có Khương Đường Đường thông minh đứng ở trước sợ em gái mình vạ miệng nên đã gior tay cú đầu cô ấy một cái rồi nói: "Câm miệng."

Đối với đứa em gái ngu xuẩn này, thực sự là không thể chịu đựng nổi nữa.

Thân là đại tiểu thư Trì Gia, lại học ở một cái trường đại học hạng ba này, ắt là có nguyên nhân, rõ ràng cô không hề muốn người khác biết!

"Thân phận gì. Chẳng lẽ cô biết... Kim chủ của cô ta là ai!"

Hàn Phuong coi chuyện này như là trò cười nên hỏi một câu đầy chế giễu.

Đối với cô ta, Trì Vi dường như cũng gần mất hết kiên nhẫn, đang muốn đáp lại vài câu thì đột nhiên điện thoại di động vang lên, nhìn thấy tên, ngay lập tức cô đứng dậy rời đi.

Từ đầu đến cuối cô vẫn không thèm nhìn Hàn Phuong một chút, đi thẳng ra khỏi lớp học.

"Hàn Phuong, đầu đầu cô cũng ngang ngược phần cao thấp, là có ý gì. Trì Vi về căn bản là khinh thường, đâu có để ý đến phản ứng của cô!"

Khương Đường Đường nhẹ nhàng phân bác, rõ ràng là đang có ý bảo vệ Trì Vi.

"Cô càng như vậy thì càng không sánh được với cô ấy, mãi mãi không!"

Căn bản Hàn Phuong đã kim nén sự tức giận trong bụng, bây giờ lại nghe cô nói như thế, khuôn mặt không khỏi tăm tối đáp lại: "Khương Đường Đường, cô là cái gì. Bớt lo việc không đầu đi."

Nói xong cô ta xoay người đi ra khỏi phòng học, nhân lúc không ai chú ý nghiêng mình tiến vào văn phòng.

Vừa mới mở cửa phòng đột nhiên đã có một người từ phía sau ôm vào trong ngực: "Bảo bối của lòng ta, ai chọc giận nàng vậy."

"Còn không phải là Trì Vi sao."

Hàn Phuong cầm giận nói chuyện, biểu hiện tràn đầy sự không phục.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liên quan tâm hỏi: "Khi này anh cùng Trì Vi... ở văn phòng này có làm gì không."

"Làm cái gì. Em biết rõ, trong lòng anh chỉ có em mà!"

Phó đạo diễn Lâm cười đều nói chuyện, cánh tay thì mò nắm ở phía dưới quần áo của cô ta.

Không sai, người bao dưỡng Hàn Phuong, chính là Phó đạo diễn Lâm!

"Suy nghĩ của bảo bối đã giúp ta giải quyết vấn đề khó khăn lần này không ít! Phía nhà đầu tư là một tay chơi gái nổi tiếng, khẩu vị của anh ta rất khó khăn, gặp gỡ loại báu vật này, đem đến trên giường của hắn, về sau đâu còn phải lo lắng gì..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Bạc tiên sinh nói trò chơi đã kết thúc, đừng liên lạc lại

Editor: Waveliterature Vietnam

Phó đạo diễn Lâm nhớ lại cô gái có khuôn mặt thật xinh đẹp, kiểu điểm khi này, không khác nào một cây tường vi, đột nhiên trong đáy mắt ánh lên một sự thèm thuồng.

Thấy vậy mắt Hàn Phuong sáng lên, yếu điệu dựa vai vào anh ta: "Vậy nếu như nhà đầu tư hài lòng thì có phải vai phụ lần này, thuộc về em không?"

Từ lúc bắt đầu Phó đạo diễn Lâm đã đề cập phía nhà đầu tư lại lịch không hề tầm thường, nên muốn tìm người để thử đầu tiên.

Trong lòng Hàn Phuong liền nảy ra ý đồ để bản thân tự trải nghiệm nhưng mà cô ta lại đang được Phó đạo diễn Lâm bao dưỡng... Chưa kể còn nghe nói người này yêu cầu rất cao, sắc đẹp bình thường ắt sẽ không lọt vào mắt được.

Nếu như để mình tới cửa làm người kia thấy chương mắt... Đến lúc đó chỗ dựa là Phó đạo diễn Lâm này mất đi thì chẳng phải cái được không đủ bù cái mất sao!

May sao lúc bản thân đang còn cân nhắc thì Phó đạo diễn Lâm vô tình tiết lộ rằng ở trên giường người đó chơi trò gian không ít, đã vậy rất thích chơi sex. Đã có tin đồn đùa chết người trên giường nên trong nháy mắt cô ta liền bỏ đi ý định đó.

Đột nhiên cô ta nghĩ đến Trì Vi, cổ ý đánh tiếng, cuối cùng tạo nên cục diện như bây giờ!

"Được, theo nàng, tất cả đều theo nàng!"

Phó đạo diễn Lâm đồng ý cười, bàn tay kia vẫn không ngừng xoa xoa trên người cô ta.

"Chúng ta cần làm ngay, hãy đem người giới thiệu đi!"

Vừa nói Hàn Phuong vừa nghĩ làm sao để có thể lừa gạt được Trì Vi.

Phó đạo diễn Lâm hơi nhiu mày hỏi: "Làm sao, biết đâu cô ta không muốn thì sao."

Nhắc tới điều này tự nhiên khuôn mặt Hàn Phuong tràn đầy căm hận nói: "Anh không biết sao, cô ta mặt ngoài thì giả bộ thanh cao đáng yêu! Nhưng ở sâu bên trong, sớm đã ngu nát với người bao dưỡng rồi..."

Nghe những lời cô nói, Phó đạo diễn Lâm kia cũng chẳng hề để tâm, coi như có được bao dưỡng thì đối phương cũng chẳng phải người có quyền thế gì.

Bằng không, dựa vào sắc đẹp hiếm có, cô ta đã sớm bước chân vào làng giải trí, chứ không phải ở lại cái Học Viện không có chút tiếng tăm này.

Chờ cho việc đầu tư thuận lợi, bản thân phải là người ngủ trước... Biết đâu sẽ cân nhắc xem có nên bao dưỡng đối phương không!

Dẫu sao đối với hắn, Hàn Phuong này cũng đã hơi nhàm chán, con người lòng tham không đáy, không biết hài lòng với vị trí thấp kém của cô ta, đúng là không tự biết mình!

Hàn Phuong cố nhẫn nhịn con buồn nôn, chủ động hầu hạ Phó đạo diễn Lâm, mặc kệ bàn tay của hắn ta vẫn đang tùy tiện xoa xoa khắp cơ thể và trong miệng còn kêu lên một vài tiếng rít.

Hết cách rồi, chỉ có như vậy thì một người tài năng như cô ta mới có thể mở rộng danh tiếng của bản thân.

Lúc này cô nghĩ đến những người bao dưỡng Trì Vi, đi xe đều là bản giới hạn, trong lòng nảy sinh sự ghen tỵ sâu sắc.

Không sao, chỉ cần sau chuyện này, dù chỉ một chút Trì Vi cũng sẽ không ngóc đầu lên được... Đến lúc đó mọi người đều biết, liệu người kim chủ kia còn có muốn đứng sau cô ta.

Chưa bước chân vào làng giải trí mà đã sa đọa, nhất định cô ta sẽ trở thành một thứ đồ chơi, vĩnh viễn đời này cũng không đứng lên được!

...

Bước ra khỏi Học viện, Trì Vi liền rút điện thoại gọi lại cho bên kia, đó chính là bác sĩ chuyên khoa tim mạch.

Chung quy vì nhớ rằng thân thể Bạc Dạ Bạch không được khỏe, xuất phát từ sự bù đắp tâm lý cho anh ta nên Trì Vi đã lén lút bỏ một số tiền lớn, điều người đến Giang Trạch giúp đỡ kiểm tra và điều trị.

"Trì tiểu thư, Bạc tiên sinh đã trực tiếp từ chối điều trị, thậm chí tôi còn chưa gặp mặt anh ấy được một lần!"

Ở đầu dây bên kia, bác sĩ nói chuyện giống như mình đã bị xem thường.

Nhất thời Trì Vi ngẩn ra, tay nắm chặt điện thoại: "Anh.. Có đề cập rằng, anh là do tôi đưa đến không."

"Đương nhiên là có nhắc đến, chỉ là Bạc tiên sinh nói..."

"Anh ấy nói gì."

Đột nhiên trong lòng căng thẳng, Trì Vi nín thở hỏi rồi đợi câu trả lời từ đối phương.

"Bạc tiên sinh nói, trò chơi đã kết thúc rồi, đừng liên lạc lại làm gì."

Nghe xong Trì Vi ngơ ngác, trong phút chốc vô thức cắn môi, cảm giác có chút thất vọng và mất mát.

"Trì tiểu thư, nếu không chữa trị nữa, cô không cần phải thanh toán khoản còn lại. Chỉ là, tiền đặt cọc thì không thể trả lại..."

Không đủ kiên trì để tiếp tục nghe anh ta nói, Trì Vi cúp điện thoại một cái, trở nên trầm mặc trong vài giây.

Một lúc sau, nhẹ nhàng lẩm bẩm: "Như vậy cũng được, coi như... ta chẳng nợ anh điều gì."

Trên đường về nhà Trì Vi mở cuộc trò chuyện với bạn thân ra.

(Vi Vi bảo bối): Đáp ứng được tiêu chuẩn thử vai, lại một làm sóng cảm phần kéo đến như cũ (Mim cười.jpg)

(A Nguyễn cô nương): Vi Vi cố lên, cậu là lợi hại nhất (Cổ vũ.jpg)

(Tinh Tầm ca ca): Nâng cao kỹ năng, nâng cao kỹ năng, nâng cao kỹ năng diễn xuất, việc quan trọng nhắc lại lần ba (Khinh thường.jpg)

Trì Vi thấy thật đau đầu, không phải cô không muốn nó tăng lên mà là nhiều lần đóng phải phim tình cảm, cô không có cách nào để nhập tâm vào nội dung bộ phim.

Tiện tay nhấn vài tin, đang định đóng cuộc trò chuyện thì đột nhiên tin nhắn của Nguyễn Nguyễn nhảy lên.

(A Nguyễn cô nương): @Vi Vi bảo bối, @Tinh Tầm ca ca... Muội có thể tìm tới ân nhân được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Người đàn ông làm chủ ở bên trong (tìm kiếm, tìm kiếm, tìm kiếm)

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong ba người, Nguyễn Nguyễn là có số phận lận đận nhất, từ nhỏ đã là trẻ mồ côi, lớn lên ở một cô nhi viện.

Khi còn bé, cô bị bệnh nhưng không có tiền chữa trị, kém chút nữa tính mạng cũng khó mà giữ được.. Nhưng may sao, đã có một người trẻ tuổi cứu giúp cô, còn cụ thể đến quá trình, Nguyễn

Nguyễn rất thẹn thùng và không hề kể chi tiết.

Chỉ biết là cô ấy vẫn nhớ người đó, luôn nghĩ ngày gặp lại sẽ tìm cách báo đáp.

(Vi Vi bảo bối): Hần là ai vậy. Bây giờ đang ở đâu! Tò mò quá, nhanh để chúng ta gặp gỡ đi nào!

(Tinh Tầm ca ca): Ha, chiếc dao lớn đã được chuẩn bị sẵn sàng, dám để cho Nguyễn Nguyễn nhà chúng ta khổ sở chờ đợi mấy năm, nhất định phải đòi lại món nợ này!

Ngay lập tức Nguyễn Nguyễn im lặng trong vài giây, sau đó mới trở lại với dòng tin nhắn nhẹ nhàng.

(A Nguyễn cô nương): Nhưng ân nhân không nhận ra tôi, đợi lần gặp mặt sau, cùng anh ta kết thành bạn bè, tôi sẽ để cho mọi người gặp mặt... Có được không.

Ít nhất đối với Nguyễn Nguyễn, cô vẫn luôn hướng về Trì Vi và Cung Tinh Tầm.

(Vi Vi bảo bối): Bạn. Có phải là thiếu chữ không nhĩ... Nên thêm chữ "Nam" vào mới đúng!

Tinh Tầm ca ca: "Đánh gục hần, đánh gục hần, đánh gục hần, nhắc lại lần ba.

(A Nguyễn cô nương): Vi Vi, A Tầm, cảm ơn mọi người, nếu như không đến vũ hội của Lê Gia thì, không còn cách nào để gặp lại...(Thẹn thùng.jpg)

Tri Vi ngán người ra, người ở tiệc khiêu vũ của Lệ Gia sao. Vậy thì, thân phận của đối phương là gì!

Tuy nhiên, cuối cùng Nguyễn Nguyễn cũng đã gặp được ân nhân của mình, điều này mới là điều quan trọng.

Lại trêu chọc cô vài cô, Tri Vi kết thúc cuộc trò chuyện, quyết định sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, nên dành phần thời gian còn lại để luyện tập cái gọi là kỹ năng diễn xuất kia!

...

Cho đến gần cuối tuần của một tuần đầu tháng mười, cô mới nhận được thông báo thử vai.

Vì luyện tập để nâng cao kỹ năng diễn xuất nên Tri Vi phải thức khuya, cho đến khi cô rời khỏi giường vào ngày hôm sau thì đã là qua buổi trưa.

Chuẩn bị qua một chút, Tri Vi bước xuống lầu, vừa bước xuống đã thấy trong phòng khách một cảnh tượng thật náo nhiệt và vui vẻ.

"Vi Vi, chiều nay con có rảnh không. Ngày mai là sinh nhật của An An, từ sớm đã mời một ít bạn bè đến Xuân Giang Thu Dạ, nếu như con cảm thấy hứng thú thì ghé qua xem một chút."

Đang sau Diệp Tổ Chi nói gọi một câu.

Xuân Giang Thu Dạ, đây là chốn ăn chơi có tiếng của thành phố này, chưa kể còn có chi nhánh ở không ít nơi khác.

Sinh nhật.

Đôi mắt sáng của Tri Vi bỗng nhiên chìm xuống, cô nhìn những ngọn nến đủ sắc màu trên bàn, thuận tay cầm lên một cây rồi tiếp tục nghe Diệp Tổ Chi nói chuyện: "Tuy nhiên nếu con không tới thì cũng không sao. Bởi ngày mai mới là buổi tiệc rượu chính thức..."

Diệp Tổ Chi vừa mới nói xong thì đã thấy Tri Vi bẻ gãy ngọn nến trong tay, sau đó từ từ xoay người lại rồi đáp: "Từ khi mẹ tôi không có ở đây, tôi đã không còn tiếp tục tổ chức sinh nhật! Tổ chi ơi, nếu như người còn muốn tiệc rượu mừng sinh nhật Tri An thuận lợi thì cũng nên biết mình một chút, bớt trêu chọc tôi lại."

Đứt lời Tri Vi nhếch đôi môi đỏ mới son lên cười một nụ cười đầy mỉa mai.

Sau đó cô bỏ lại ngọn nến đang đứt rồi kia, ung dung bước ra khỏi Tri Gia.

Có thể sau buổi thử vai chiều nay, cô sẽ đến Giang Trạch một chuyến.

Nhất thời nghĩ đến lá thư của Tri An, hình như đó chính là lời mời đại ca ca đến buổi tiệc rượu sinh nhật của cô ấy.

Âm thầm thương nhớ người ta rờn rã sáu năm trời chưa từng một lần gặp mặt.

Bạc Dạ Bạch hân là món quà sinh nhật mà Tri An ao ước nhất, nhưng cô lại là một người chỉ độc ác, làm sao có thể thỏa mãn tâm nguyện của "Cô bé Lọ Lem" đây!

...

Vào buổi chiều, bầu trời nghiêng mình thành một mảnh tăm tối, gió lạnh ở khắp nơi thổi vào da thịt không khác nào kim đâm.

Mùa thu và mùa đông ở thành phố này rất nhiều mưa, và trước lúc tuyết rơi thì mưa lại càng nặng hạt hơn.

Tri Vi tới trước cổng Học viện Ngôi sao, chờ hai ba tiếng đồng hồ mới nhận được tin tức nói rằng địa điểm thử vai đã bị thay đổi thành đêm mùa xuân Giang Thu.

Đọc xong tin này, trong lòng Tri Vi có một cảm giác thật nực cười, đúng là oan gia ngõ hẹp, trời sinh bất hòa!

Diệp Tổ Chi nói Tri An cũng tổ chức tiệc sinh nhật ở Xuân Giang Thu Dạ, mà cô lại muốn đến buổi thử vai... Cũng may Xuân Giang Thu Dạ được xay tách biệt ra, nơi cô đến là khách sạn và câu lạc bộ.

Khách sạn cùng chỗ với câu lạc bộ cách nhau khoảng chừng ba tòa nhà.

Đến câu lạc bộ, Tri Vi nhìn số phòng ở lầu một rồi đi vào trong tìm kiếm.

Câu lạc bộ này được trang trí nghiêng về phong cách mờ ám, nhìn vào có cảm giác đồi trụy xa hoa, khiến người ta dễ bị thu hút mà đắm chìm.

Tìm được phòng, Tri Vi liền đẩy cửa bước vào.

Đầu tiên cô nhìn thấy Phó đạo diễn Lâm, bên cạnh là Hàn Phương cùng mấy nữ sinh xa lạ khác, sắc đẹp của họ đều không tầm thường, hình như là đến từ học viện điện ảnh khác, cùng nhau tụ về một chỗ để thử vai!

"Tri Vi, còn thiếu mỗi cô! Nếu người đã đến đông đủ như vậy thì mời tất cả lên lầu."

Phó đạo diễn Lâm vừa nói vừa lên lút nhìn Tri Vi, dắt theo đoàn người tiếp tục bước lên lầu.

Xuân Giang Thu Dạ, có tổng cộng mười một tầng, nhưng ở đây có một quy định... Tính từ lầu dưới, càng lên cao thì chi phí càng đắt hơn, đột nhiên lúc này thang máy dừng ở tầng chín, tất cả mọi người đều bước ra!

Tri Vi nghe loáng thoáng các nữ sinh đang bàn luận khe khẽ rằng người ở tầng chín nếu không giàu sang thì cũng phải cao quý lắm.

Ngay lập tức Phó đạo diễn Lâm dẫn mọi người đi đến cửa phòng khác rồi tự mình đi vào chào hỏi trước.

Sau đó mở hé cửa phòng, ra hiệu cho các cô đi vào.

Đứng ở ngoài cửa nhìn thấy vài ánh sáng lờ mờ thêm mấy tên đàn ông đang ngồi chỗ đó, Tri Vi liền nhủ thầm: "Phó đạo diễn Lâm, không phải nói tới để thử vai sao... Vậy đây là ý gì."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 216: Quý Thiếu

Editor: Waveliterature Vietnam

Nghe xong Phó đạo diễn Lâm có chút bất ngờ với sự nhạy cảm của cô, theo đó giải thích một lời"

Quý Thiếu là nhà đầu tư lớn nhất, anh ấy muốn tự mình kiểm định, thử thách người mới trong buổi

Quý Thiếu.

Đôi mắt Trì Vi sáng lên như sao, nhìn trong phòng khách, xác định lời mờ người gọi là "Quý Thiếu", hình như đó chính là người đàn ông đang ngồi ở trung tâm

Tuy rằng cách xa tầm mắt nhưng cô vẫn có thể cảm giác được rằng, thân thể người này đang tỏa ra một loại khí thế hung hăng mà lạnh lùng không nói ra được.

Đúng lúc này ở một bên Hàn Phuong kéo lấy tay Trì Vi và thêm một nhóm người nữa cũng tiến vào phòng khách, sau đó hạ giọng mở miệng nói: "Trì Vi, có thể cô không để ý đến chuyện thử vai nhưng đừng làm gì liên lụy đến chúng tôi! Chúng tôi không muốn vì cô mà mất đi cơ hội duy nhất này đâu..."

Nói xong một câu như vậy, chỉ còn lại mấy cô gái, đột nhiên mắt Trì Vi ánh lên, cảm giác có gì đó không đúng

Căn bản, Trì Vi trời sinh đã có dung nhan tuyệt đẹp, các cô vốn đã sinh lòng ghen tỵ... Nay lại càng không che giấu chút ngần ngại, ý nghĩ đối thủ nào!

Hàng lông mi đen của Trì Vi buông xuống, che khuất đi những tâm tình đó.

Mấy cô gái này, nếu nói tâm tư trong sáng, trong lòng không có cảnh giác... Nhưng suy cho cùng thì cũng chẳng khác Hàn Phuong kia là bao, tâm tư phức tạp, không chứa bất kì thủ đoạn nào để leo lên cao!

Hiện tại, người đàn ông ngồi ở chính giữa, tay cầm ly rượu đỏ kia, cũng chính là Quý thiếu gia, Quý Thiên Trạch, anh ta đang một mắt đánh giá mấy cô gái ngồi ở phía trước: "Tôi đầu tư cho phim ảnh tuy là nhất thời hứng thú nhưng cũng không phải là không có yêu cầu! Mấy người thử vai này sao, ha."

Ý khinh thường của anh ta đã quá rõ ràng.

Bên cạnh hẳn còn có một người trêu ghẹo Phó đạo diễn Lâm: "Rừng già, có phải càng lớn tuổi con mắt chọn người của anh càng lão hóa ngược hả, Quý Thiếu không vừa mắt ai thì làm sao có thể đầu tư đây."

Phó đạo diễn Lâm cười lạnh tiến lên, đôi mắt còn có một ẩn ý khác: "Yêu cầu của Quý Thiếu, tất nhiên phải cao hơn bình thường. Chỉ là những người này không thể có mặt trong những người mới được chọn, hiện nay vẫn còn cơ hội, Quý Thiếu sẽ giờ cao đánh khẽ xem trước một chút kỹ năng diễn xuất của các cô."

Với ánh mắt của Phó đạo diễn Lâm, Quý Thiên Trạch không chú ý lắm, ánh mắt của anh ta dừng lại ở cô gái đứng cuối cùng, nhún nhún mày một chút rồi nói: "Nếu người đã đến đây rồi, thì thiếu gia ta cũng không keo kiệt gì mà không cho các cô cơ hội..."

Đột nhiên hẳn chỉ tay vào chỗ ngồi bên cạnh: "Ngồi xuống, cùng tôi uống rượu."

Rõ ràng Quý Thiên Trạch là nhà đầu tư, thêm vào tuổi trẻ lắm tiền, muốn cùng uống rượu để kết thân với anh ta, chung quy thì cũng phải trả giá.

Ngay lập tức mấy cô gái ngồi xuống, như đã quen tay, rất nhanh trò chuyện thật vui vẻ.

Chỉ có Trì Vi hồ hững nhìn cảnh này, chậm chạp và không có bất cứ hành động nào.

Hàn Phuong tiến lên, nhếch môi xem thường: "Còn giả bộ thanh cao cái gì chứ. Từ lâu tôi đây đã đi guốc trong bụng cô rồi!"

Lúc Hàn Phuong ngồi xuống, chỉ còn đứng mỗi Trì Vi, ánh mắt thú vị của Quý Thiên Trạch ánh lên: "Làm sao, lẽ nào cô định từ bỏ cơ hội thử vai sao?"

Về mặt của Trì Vi hơi thu lại, cô thản nhiên nói: "Không phải là từ bỏ, chỉ là trước tiên tôi muốn đến phòng rửa tay, sau đó sẽ quay trở lại."

Ở trong làng giải trí này, cái chuyện gọi là lấy lòng nhà đầu tư không phải Trì Vi không biết.

Trước đây gặp những tình huống như thế này, cô đều đi thẳng một mạch, chỉ có lúc này mới kéo dài như vậy!

Tự nhiên giây phút này nhớ lại chuyện của mẹ mình, đã không thể kéo dài... Cuối cùng Trì Vi cố gắng kiềm chế tâm tình, ở lại quan sát diễn biến.

"Một tí nữa là bắt đầu thử vai, tại sao lại đi rửa tay. Chưa kể, phòng khách này cũng có chỗ rửa..."

Trong lòng anh ta như bị đánh động nên bèn quát lớn lên.

Nhưng đột nhiên Quý Thiếu giờ tay ra ngăn lại, mỉm cười ra hiệu cho Trì Vi: "Cứ tự nhiên."

Mang theo sự phản cảm trong lòng, Trì Vi xoay người đi ra khỏi phòng khách.

"Quý Thiếu, anh không có hứng thú sao."

Nhìn cô rời đi, Phó đạo diễn Lâm như không hiểu rõ.

Quý Thiên Trạch đốt một điếu thuốc, sau đó mặc nhiên nhả ra một làn khói: "Phụ nữ dễ dàng chinh phục, thì có ý nghĩa gì."

Nghe vậy Phó đạo diễn Lâm dường như đã hiểu ra ý tứ của anh ta.

Cũng vì Trì Vi trẻ trung, xinh đẹp, dịu dàng... Chưa kể còn hiếm thấy một kiểu khí chất thuần túy nào mà lại cao quý như vậy, đàn ông chỉ nghĩ thôi cũng đã muốn phạm tội rồi!

"Tôi lo lắng, cô ta sẽ chạy trốn..."

"Vào trong này rồi, cô ta không chạy được đâu."

Quý Thiên Trạch không còn đủ kiên nhẫn mà cất ngang, trong con ngươi hiện lên sự làm chủ cùng với sự hưng phấn cao độ.

Dưới ánh đèn nổi bật kia, trông hẳn không khác nào một loài ma quỷ đang lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn.

Lúc này thân thể Hàn Phương run lên, có chút ớn lạnh tận xương nhưng cũng thật vui mừng vì bản thân đã không quyết định làm điều ngu xuẩn đó.

Bị một tên đàn ông biến thái coi trọng, chắc chắn chẳng phải may mắn gì... Tự nhiên cô ta bắt đầu mong đợi ngàn lần, cuối cùng Trì Vi sẽ có kết cục bi thảm ra sao!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Số mệnh đã an bài, tại sao lại đi nhầm vào phòng

Editor: Waveliterature Vietnam

"Rầm..."

Ở ngoài phòng rửa tay, Trì Vi có chút mất tập trung, vô ý để dòng nước cứ chảy vào lòng bàn tay.

Sau đó cô ngẩng đầu lên, nhìn bản thân mình trong gương rồi lau nhẹ đi lớp trang điểm đậm kia.

Trì Vi không gấp để trở về phòng khách mà chỉ đứng ở một chỗ trước cầu thang, nghĩ xem có nên tiếp tục ở lại đây để thử vai hay không.

Đột nhiên lúc này có một người phụ nữ ăn mặc rất chuyên nghiệp, dẫn theo một vài cô gái mặc sườn xám đi ra từ thang máy một bên đường Trì Vi đang đứng.

Xuân Giang Thu Dạ sắp xếp từ trên xuống dưới theo đẳng cấp, tầng càng cao thì chi phí càng lớn.

Ở đây, lầu mười và lầu mười một ắt thuộc về người có đẳng cấp cao quý, người bình thường không thể làm phiền được.

Đó là lý do thang máy chỉ có chín tầng, muốn lên trên nữa thì phải đi cầu thang và xung quanh đều có người bảo vệ.

Người phụ nữ kia đang định lên lầu thì đột nhiên lơ đãng nhìn Trì Vi rồi nói: "Mới tới."

Dứt lời một chút, bà ta chậm chậm mở miệng đánh giá: "Coi như vận may của cô không tệ, phù hợp với yêu cầu của chủ, đủ để làm người dự bị."

"Dự bị cái gì?"

Nhất thời Trì Vi vẫn không rõ nên chưa thể hoàn hồn.

Đột nhiên người phụ nữ này tiện tay đẩy Trì Vi một cái vào trong đám nữ nhân đang mặc sườn xám kia, mở miệng nghiêm nghị nói: "Nếu như không phải thiếu người thì còn lâu mới tới lượt các cô."

Thời gian gấp rút, đừng làm cho Bạc tiên sinh sốt ruột chờ!"

Bạc tiên sinh.

Theo bản năng chữ "Bạc" làm Trì Vi nghĩ đến Bạc Dạ Bạch.

Cho đến khi cô hoàn hồn thì đã ở tầng mười một.

Đang định mở miệng trả lời bản thân không phải là người mới, định xoay người rời đi.

Thì đột nhiên người phụ nữ này cung kính bước lên, tầng mười một chỉ có một phòng khách và một đồng bảo vệ mặt không cảm xúc đứng ở bên ngoài.

Cô đang đợi người phụ nữ nói rõ ý đồ đến đây thì cánh cửa phòng đã bị đẩy ra.

Cách đó một khoảng Trì Vi nhìn thấy bên trong được trang trí rất thanh lịch và nhẹ nhàng, so với một nơi đặt cái phòng khách này thì tuyệt nhiên phong cách không hề giống nhau.

Nếu như nói Quý Thiếu đó nơi nơi toàn dục vọng, ham muốn, mờ ám.

Thì nơi này lại sạch sẽ, sang trọng và trang nhã.

Đó chưa phải điều quan trọng, quan trọng hơn là khi cánh cửa mở rộng hơn, Trì Vi nhìn thấy rất rõ.

Một bóng lưng thon dài không khác nào một cây chi lan đang đứng ngược chiều ánh sáng với cô, người ở bên trong không thể nào nhìn thấy rõ được khuôn mặt.

"Tu Gia, Bạc tiên sinh, theo yêu cầu, cần tuyển ra bảy cô gái."

Người phụ nữ đó đứng ở cửa, cúi người rồi nói một câu như vậy.

Nhưng anh ta vẫn không xoay người lại, mà là một tên đàn ông mang mặt nạ đứng ở bên đột nhiên xuất hiện, đôi môi mấp máy đầy dụng ý: "Những người này... Có sạch sẽ không."

"Sạch sẽ, chắc chắn sạch sẽ! Nữ nhân có thể bước chân vào Xuân Giang Thu Dạ này bảo đảm rất trong sạch, được huấn luyện quy củ, mọi người chỉ có thể tiếp khách một lần."

Nghe vậy móng tay Trì Vi liền bấm vào lòng bàn tay, đột nhiên cô bỏ đi mọi suy nghĩ, vội vã cúi đầu che giấu khuôn mặt của mình.

Nơi này quy củ vậy sao, coi như là có nghe thấy.

So với những nơi trần trụi ngoài kia có lẽ nữ nhân ở nơi này đều là những cô gái trẻ, trong sáng và sạch sẽ.

Cái gọi là tiếp khách, không phải là bán mình lên giường mà chung quy đó là sau khi khách chọn, sẽ bỏ tiền ra mang người đi.

Nếu như hai người đến sau không chọn được thì họ sẽ xem đến tiềm năng phát triển của bản thân.

Một khi đã được khách mang đi thì cũng như là từ chức, chính thức không còn là người của Xuân Giang Thu Dạ!

Tính toán chặt chẽ như vậy cũng chính là để cho sự ra mắt được thuận lợi, để các cô gái có thể tiến vào trong, to lớn hơn là có thể tìm kiếm được kim chủ... Dù sao, đàn ông có thể vùng tiền ở nơi này cũng đều là hạng giàu sang và cao quý.

Trong mục đích của đàn ông mà nói, thì đây cũng giống như việc săn bắn và tìm kiếm, hoàn toàn xuất phát từ sự tự nguyện của hai bên.

Cung Tu tiện mắt đánh giá qua một chút, ra hiệu cho người phụ nữ kia rời đi và sau đó cho các cô gái đi vào.

Trong bảy người này, Trì Vi là người đi vào cuối cùng, cô đứng ở góc phòng, ngoại trừ việc ăn mặc không thống nhất ra thì cũng không bị chú ý lắm.

"Bạch, anh xem, người nào thỏa mãn anh. Cứ chọn đi, đừng khách khí!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Cùng với ánh trắng và màu tuyết, anh ấy là kiểu đẹp đẽ thứ ba của nhân gian này

Editor: Waveliterature Vietnam

Nếu như khi nãy đứng ở bên ngoài nhìn bóng lưng người đàn ông có cảm giác quen thuộc.

Thì giây phút này đây khi nghe tên đàn ông đeo mặt nạ kia nói chữ "Bạch" đột nhiên trong lòng cô xác định người đó chắc chắn là Bạc Dạ Bạch.

Trì Vi không hề nghĩ rằng lại gặp lại anh ta một lần nữa, tuy nhiên.. Không ở đâu khác mà lại ở Xuân Giang Thu Dạ.

Nhưng đặc biệt là tình huống này, cô cùng một loạt cô gái khác... Trở thành thứ cho hắn lựa chọn.

Vào lúc này, đứng dưới một chậu lan điều được bày ở giá trên Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng xoay người lại, khuôn mặt buông thả sau những chiếc lá lan như làm tăng thêm sự kinh sợ: "Cung Tu, đây là

"Chuyện quan trọng"mà anh nói sao."

Đôi môi mỏng của Cung Tu khẽ nở một nụ cười, giọng điệu có đôi chút mờ ám: "Bạch, nếu tôi không lấy cớ làm sao anh chịu đến. Đừng nóng giận, cũng là do tôi suy nghĩ cho anh, anh xem những thứ này đi. Có đủ đẹp để và hợp ý anh không..."

Ngừng nói, hắn ta nhìn các cô gái đang đứng yên lặng và chưa ngẩng đầu lên hắn, tiếng nói lạnh lùng: "Ngẩng đầu lên đi, có biết chiều lòng khách hay không."

Ngay sau đó khuôn mặt các cô gái tràn đầy căng thẳng, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chỉ một tí nữa là chạm đến chiếc mặt nạ thần bí của Cung Tu, đầu tiên có chút sợ hãi nhìn Bạc Dạ Bạch, từng người từng người không khỏi hồi hộp và lo lắng, trái tim hầu như chỉ muốn ngừng đập.

Người đàn ông này... Cùng với ánh trắng và tuyết thì rõ ràng là một loại đẹp đẽ thứ ba tồn tại trên đời này!

Chỉ cần một chút Trì Vi cũng đã nhận ra Bạc Dạ Bạch nên cô yên lặng lùi về sau, cố gắng giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của chúng mình ở nơi này.

"Bạch, anh biết rõ Xuân Giang Thu Dạ là chỗ như thế nào vậy mà vẫn đến đây, chắc chắn là từ trước đã có chuẩn bị đúng không. Đây là đàn ông nên tôi hiểu! Những thứ này đều là tôi tỉ mỉ chuẩn bị, anh thích ai thì cứ trực tiếp mang đi. Hoặc nếu thích tất cả thì cứ mang đi hết! Còn không đưa thẳng lên giường của anh."

Trước mặt tất cả các cô gái đang đứng ở đây Cung Tu nói chuyện không có chút kiêng kỵ nào.

Tất nhiên đã bước vào Xuân Giang Thu Dạ, khi được chủ động ý để cung cấp cho khách chọn thì tự nhiên chỉ còn con đường chuẩn bị thật tốt để hiến thân... Huống hồ, nếu được tên đàn ông này coi trọng, có thể nói ngày đại vinh quang cũng chẳng còn bao xa!

Chỉ có Trì Vi, nghe xong trong lòng cảm thấy thật bức tức, gương mặt lên chế giễu.

Thì đúng, Xuân Giang Thu Dạ là cái chỗ kinh doanh chính ngay thẳng... Thế nhưng thân là đàn ông, tới nơi này không nói, vung tay ra tiêu tiền với giá trên trời, lẽ nào chỉ là ngồi cùng

nhau uống rượu thôi sao.

Ha, chỉ có kẻ ngu si mới tin!

Khuôn mặt Bạc Dạ Bạch vẫn rất điềm đạm, đôi mắt như ngưng lại chứa đựng cả một bầu trời sương mờ mịt: "Còn có chuyện gì sao?"

Kỳ thực, lần này đến Xuân Giang Thu Dạ hẳn cũng có mục đích từ trước... Chỉ tiếc là không phải là ở câu lạc bộ mà là khách sạn trong khu này, chỗ đó có người tổ chức tiệc chúc mừng sinh nhật!

Nhưng anh ấy chỉ định tặng quà sinh nhật, hỏi thăm sức khỏe người bạn qua thư của mình, chỉ có vậy thôi.

"Tôi biết, anh đi chúc mừng sinh nhật người ta! Thế nhưng sáu năm viết thư, các người chưa từng gặp mặt, biết đâu được... An An nhà anh là một cô gái xấu. Ngộ nhờ khó coi, không thể thành chuyện tốt được..."

"Cô ấy không xấu, đừng đoán bừa."

Cung Tu còn chưa kịp nói xong thì Bạc Dạ Bạch đã lạnh lùng cắt ngang, ngay lập tức muốn đi ra khỏi phòng khách.

Nhất thời tim Trì Vi đập thành thạch, móng tay bấm vào lòng bàn tay một cách vô thức.

Cô đang định sau khi buổi thử vai kết thúc sẽ đến Giang Trạch một chuyến, ngăn cản Bạc Dạ Bạch tham gia vào buổi tiệc rượu mừng sinh nhật ngày mai... Nào ngờ anh ta biết Trì An tổ chức tiệc ở đây!

Được, tốt lắm, đối với Trì An, đây không phải là sự quan tâm bình thường... Mà đó là một sự tính toán, coi như đem mình làm quà sinh nhật cho Trì An!

Ngay lập tức, Cung Tu tiến lên ngăn cản, đột nhiên xoay lại và nói: "Hừm, chỉ là do tôi đoán, An An nhà anh không xấu! Nhưng Bạch à, trừ khi... Anh chính miệng nói tôi nghe, quãng đời tiếp theo anh muốn ở bên Trì An. Còn nếu không phải vậy... Thì trong những cô gái ở đây, anh nhất định phải chọn một cô!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 219: Bạc Dạ Bạch nhìn chằm chằm vào cô gái, dăm chiêu nói: ❖ Cô ấy, không cần phép tắc."

Editor: Waveliterature Vietnam

Không ai có thể rõ hơn Cung Tu rằng trái tim của người đàn ông đó đang một lúc suy yếu, lúc nào cũng có thể gây nguy hiểm đến tính mạng... Quen biết một thời gian, hẳn thực sự không đành lòng nhìn người bạn của mình chết đi, thậm chí còn không có ai nổi nghiệp.

"Anh đang ụy hiếp tôi."

Bạc Dạ Bạch hờ hững hỏi ngược lại, làm hiện ra khí chất thanh cao.

"Bạch, những điều khác của anh tôi không quan tâm, nhưng chuyện này... nhất định phải như vậy!"

Cung Tu nhắm mắt nói chuyện này.

Dù cho không động vào thì giữ người ở lại bên mình cũng được, để anh ta ở Giang Trạch một mình không có người hầu hạ, anh ta thật sự không yên tâm!

Căn bản, Bạc Dạ Bạch không hề muốn để tâm tới, đưa mắt đảo quanh, đột nhiên dừng lại ở một cô gái.

So với những cô gái ở đây, cô ấy không mặc sườn xám, đứng sau cùng dựa vào cánh cửa, ánh sáng mờ mịt không rõ cho lắm.

Nhưng mái tóc dài nhẹ nhàng che trước ngực, chói mắt, đặc biệt và thật đẹp đẽ.

Đột nhiên đôi mắt Bạc Dạ Bạch nhạt đi, xoay chân dưới một cái, đứng đối diện với các cô gái, thật khiến người ta không thể đoán ra được chút tâm tư nào.

Thấy vậy Cung Tu có chút kinh ngạc, lẽ nào phản ứng này của anh là vì đã thay đổi chủ ý, trong lòng nhẹ nhàng thả lỏng.

Tuy rằng có cảm giác tiếc nuối, nhưng đối với người viết thư là An An, về căn bản anh ta không có lưu luyến gì.

Chẳng qua đã quyết định chọn thì cũng nên coi như đây là một việc tốt, huyết sáo một hơi lạ thường:

"Bạch, như vậy mới đúng! Cứ việc chọn đi, chỉ cần anh có lòng, nếu nhóm này không được thì còn có nhóm khác, kiểu gì cũng có..."

Ở đằng sau trong khi Cung Tu vẫn đang còn lải nhải điều gì thì Bạc Dạ Bạch vẫn không hề đáp lại, mà dừng chân trước một cô gái.

Trì Vi cúi đầu, nhìn thấy điều đó, đột nhiên thân thể đơ cứng.

Bạc Dạ Bạch... Lẽ nào anh ta đã phát hiện ra mình.

Cho dù không loại trừ khả năng này thì Trì Vi vẫn cứ hy vọng mình may mắn, lặng lẽ an ủi bản thân, đừng để lộ ra kẻ hở!

Cuối cùng vừa mới nghĩ như vậy thì đột nhiên bên tai cô một giọng nam vang lên.

"Ngẩng đầu."

Người đàn ông nhàn nhạt mở miệng, tiếng nói vẫn nhẹ nhàng mà lạnh lạnh như mọi khi.

Nghe vậy, Trì Vi như trở thành một con đũa điều, cảm thấy không phải gọi mình nên không thèm ngẩng đầu.

Thấy vậy Cung Tu nhú mày, ngay cả những cô gái còn lại cũng nghiêng đầu nhìn, cùng nhau thể hiện một sự đổ kị.

Đúng là có cơ mưu, rõ ràng đang muốn dùng "Vờ tha bất thật" để thu hút sự chú ý của anh ta!

"Xuân Giang Thu Dạ dạy người phép tắc như vậy sao."

Thật hiếm khi thấy Bạc Dạ Bạch có hứng thú như vậy, mà nhất là đối với một cô gái không chịu hợp tác nên Cung Tu đành nhìn không lên tiếng.

Ngược lại Bạc Dạ Bạch nhìn chăm chăm vào cô gái với mái tóc dài, đêm chiều nói: "Cô ấy, không cần phép tắc."

Vì không hiểu hết được ý tứ của Bạc Dạ Bạch nên nhất thời Cung Tu ngần ra, tiếp tục nghe anh ta nói: "Không phải người của nơi này, hà cớ gì phải có phép tắc."

Ngừng nói, nhìn thấy cô gái đang lừa mình dối người về mặt Bạc Dạ Bạch hơi thu lại theo đó vạch trần thân phận của cô ta.

"Cô nói xem nào, đại tiểu thư."

Trong nháy mắt nghe người đàn ông gọi tên "Đại tiểu thư" đôi mắt sáng của Trì Vi như xẹt qua một tia chớp điện.

Căn bản cũng phải cân nhắc đến tình cảnh khó xử của bản thân hiện giờ, bất ngờ bị người khác nhầm lẫn là người mới, cùng với mấy cô gái này tiến vào nơi này làm lựa chọn cho anh ta.

Vốn đang định sau khi thoát khỏi tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này thì chính thức ra tay ngăn cản để anh ta không gặp được Trì An!

Ài lại ngờ anh ta đột nhiên nhận ra mình, thật không chỉ có lúng túng... Mà lại càng khó xử hơn!

Việc đã đến nước này nếu không đối đầu thì cũng sẽ không còn một chút đường lui nào.

"Đại tiểu thư. Cái gì đại tiểu thư!"

Đầu tiên là nghi ngờ, sau đó suy nghĩ lại thì Cung Tu cảm thấy thật hoảng sợ.

Lẽ nào... Cô ta là đại tiểu thư Trì Gia.

Hắn còn chưa từng nghe quan Bạc Dạ Bạch gọi ai là "Đại tiểu thư"... Nhưng nếu ở thành phố này, anh ta chỉ mới tiếp xúc với cái gọi là "Đại tiểu thư" ấy, khẳng định là Trì Vi.

Chỉ là, làm sao... Trì Vi lại xuất hiện ở nơi này. Chưa kể còn trở thành người của Xuân Giang Thu Dạ nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Trong mắt lão sư, tôi chính là đang chơi trò chơi... Và có ý đồ Riêng sao?

Editor: Waveliterature Vietnam

Sau khi nghĩ về điều đó Trì Vi hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định nhịp tim đang đập rất nhanh kia, định ngẩng đầu đối mặt.

Thì đột nhiên chiếc cảm cảm thấy rất mát lạnh, đó chính là những ngón tay thon dài của anh ta đang chạm vào.

Điều đầu tiên Trì Vi cảm thấy chính là nhiệt độ lạnh lẽo từ những ngón tay kia, như thể người anh ta còn hơn cả những nắm tuyết trắng trên núi cao.

Tiếp đó, lực trên những ngón tay của anh ta làm Trì Vi cảm thấy không chỉ không bị khống chế mà còn bị ép phải nâng lên, tầm mắt rơi vào đôi mắt đẹp nhưng lạnh lẽo không chút cảm tình kia: "Đại tiểu thư, lẽ nào đây lại trò chơi mới của cô?"

Chau hàng lông mày lại, vì bị anh ta nâng chiếc cảm hơi đau nên Trì Vi lùi bước về sau, nghiêng đầu để Bạc Dạ Bạch không đụng vào, mở miệng giải thích: "Tôi đến lâu chín thử vai, ai ngờ vừa bước ra ngoài đã bị người ở đây nhận nhầm, lỗi tới nơi này, bất ngờ lại gặp lão sư."

Ngừng nói, tự nhiên Trì Vi cảm thấy nặng nề, cô đoán được hình như có chuyện gì đó trong lời nói của anh ta.

Quả thật chuyện bao đường lần trước cô đã tính toán không chu đáo, kém chút nữa lợi dụng anh ta để trả thù Trì An trước mặt mọi người... Cũng may sau đó bản thân đã kịp dừng lại, cũng chưa từng làm tổn thương anh ta, không phải sao.

Huống chi lúc này lại rơi vào tình cảnh đầy bất ngờ này: "Trong mắt anh, tôi chính là muốn chơi trò chơi... Có ý đồ riêng sao?"

Bạc Dạ Bạch chỉ nhàn nhạt nhìn cô, lấy chiếc khăn ra lau những đầu ngón tay, hờ hững đáp: "Không phải vậy à?"

Hành động lau chùi của anh ta làm Trì Vi rất chói mắt, chỉ vì những đầu ngón tay ấy của hắn khi nãy vừa nắm lấy cảm của bản thân.

Thật giống như, dù cho bản thân anh ta ra sao, cũng sẽ đem mọi dấu vết của mình đi tẩy sạch, không để lại chút nào!

Tiếp tục nghe anh ta trả lời, cô cố gắng kiềm chế sự tức giận lại, cười khẩy một cái: "Vậy sao, còn lão sư đây? Ở Xuân Giang Thu Dạ này chọn phụ nữ, thế thì gọi là trò chơi gì!"

Trì Vi tiến lên một bước, nghiêng đầu nhận xét mấy cô gái kia, ý nghĩ cười nhạo vẫn còn chưa chạm đến đáy mắt: "Lão sư, điểm phúc của anh thật là nhiều!"

Nghe vậy vẻ mặt Bạc Dạ Bạch vẫn lạnh tanh, không có chút lay động: "Nếu là chọn phụ nữ thì có thể chơi trò gì đây. Tất nhiên là trò chơi đàn ông và phụ nữ rồi."

Thật bất ngờ với câu trả lời của Bạc Dạ Bạch, những chiếc móng tay của Trì Vi vô thức bấm sâu vào lòng bàn tay tự khi nào không hay, vẻ mặt nóng bỏng: "Có thể ở lâu mười một này thì nhất định cũng là kẻ không ít tiền? Lão sư, tiền tôi đưa anh là để bảo vệ cho cái mạng của anh, chứ không phải làm những chuyện không có ý nghĩa này!"

"Khắc khắc..."

Lần này, Bạc Dạ Bạch còn chưa kịp mở miệng, Cung Tu đã thể hiện phản ứng.

Căn bản là nhìn thấy Trì Vi thì cũng đủ khiếp sợ... Đang định uống rượu trấn an bản thân thì đột nhiên nghe được đoạn nói chuyện này, không khỏi sặc được!

Rất nhanh, Cung Tu phát tay lên như ra hiệu bản thân không tồn tại: "Tiếp tục đi, đại tiểu thư tiếp tục."

May là, anh ta mang mặt nạ, nếu không sẽ không tưởng tượng được khuôn mặt của ông ta như thế nào... Một nhân vật tầm cỡ như Bạc Dạ Bạch mà cũng cần phụ nữ trả thù lao sao.

Đột nhiên hắn cảm giác như mình ở một thế giới thứ ba và đang có chút đồ vớ!

So với anh ta thì Bạc Dạ Bạch vẫn yên tĩnh như cũ, hỏi hột trả lời: "Tình yêu nam nữ, một con người bình thường, đây chính là ý nghĩa."

Vì mắc phải Cung Tu, lại thêm cả muốn ngăn cản Bạc Dạ Bạch, Trì Vi cố nén tính khí mình lại, nghiêm túc nói: "Lão sư, thân thể anh không được tốt, có tiền thì nên đề ý đến bệnh tình. Lưu huyền nữ sắc chỉ có tiêu hao khí lực, hậu quả khôn lường!"

Lời nói của Trì Vi làm Cung Tu phải nhìn bằng cặp mắt khác, chỉ điểm này mà nói, không hề sai.

Chỉ tiếc xưa nay Bạc Dạ Bạch không hề mưu cầu, cũng chẳng ham mê nữ sắc... Cứ như vậy, đúng là vô ích!

Nhất thời không khí xung quanh rơi vào yên ắng.

Còn Trì Vi vẫn dùng đôi mắt sáng rực của mình nhìn người đàn ông, hai thái cực xung đột tốt cùng như đang được hình thành!

"Đại tiểu thư, tôi nói rồi... Đừng nên gấp gáp. Cô có hiểu, đây là ý gì không."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Trì Vi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, hiểu chưa

Editor: Waveliterature Vietnam

Trì Vi cho rằng như vậy, nhất thời Bạc Dạ Bạch yên lặng bởi vì đã nghe lời khuyên bảo.

Nhưng vào lúc này anh ta không hề có chút dấu hiệu nào là quan tâm đến chuyện này, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng và lạnh lùng.

Trì Vi nghệt thở, nín lặng và tập trung: "Có ý gì."

Cô nhìn Bạc Dạ Bạch với khuôn mặt đẹp đẽ, thanh tao và nhẹ nhàng như một bông sen và còn như vị Trích Tiên không nhiễm một chút khói bụi nào, tiếng nói say sưa lòng người và mang theo cả một chút lạnh nhạt trời sinh.

"Trì Vi, tôi không muốn lại nhìn thấy cô, hiểu chưa."

Trong nháy mắt khuôn mặt trở nên cứng đờ, toàn thân thể run lên, cô không bao giờ nghĩ rằng đáp án của anh ta sẽ là như vậy, sự xinh đẹp được thể chỗ bằng mấy phần lúng túng: "Lão sư..."

"Sự xuất hiện lần này của cô, có ý cũng được, vô ý cũng được, đối với tôi không có liên quan gì."

Bạc Dạ Bạch hồ hững nói, dường như không thêm đề ý cô đang lúng túng như thế nào khi nghe những lời này!

"Việc riêng của tôi, cô không có quyền can thiệp. Đại tiểu thư, sau này... Mãi mãi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Trước đây, Bạc Dạ Bạch từng làm Trì Vi có cảm giác mình đang dần có thiện cảm tốt đẹp hơn với anh ta.

Hơn nữa anh ta còn là người đàn ông đầu tiên của đời cô nên vô hình ghi lòng tạc dạ... Vì vậy bây giờ nghe những lời này, đầu óc Trì Vi đột nhiên trở nên trống rỗng, cảm giác trái tim đang rất đau đớn.

Một lâu sau Trì Vi mới hoàn hồn, cắn môi thật chặt, cố gắng kiềm chế hàng loạt cảm xúc hỗn độn ở bên trong.

Sau đó mang theo một sự cứng rắn mà nở một nụ cười châm biếm hỏi: "Lão sư, cái gọi là việc riêng của anh chính là chọn phụ nữ để lên giường sao?"

Không đợi anh ta đáp lại, móng tay Trì Vi đã bấm sâu vào lòng bàn tay, liên tục cười lạnh: "Chẳng qua sau một thời gian quen biết tôi vẫn không nhận ra rằng... Lão sư cũng chỉ là một lòng suy nghĩ về nửa người bên dưới, cũng chẳng khác biệt những người đàn ông bình thường là bao! Không bằng anh giúp đỡ tôi chọn một cái đi."

Ngừng nói, ánh mắt Trì Vi quét qua tất cả, sau đó dừng lại ở cô gái kia và chỉ tay: "Cô, nếu như sau này phục vụ lão sư, nếu như tiền anh ta đưa không đủ... Bất cứ khi nào cũng có thể liên hệ tôi! Cô cần bao nhiêu, tôi cho bấy nhiêu..."

"Đại tiểu thư, con mắt của đàn ông và phụ nữ không giống nhau,với cô quan trọng... Nhưng tôi thì không."

Bạc Dạ Bạch thuận miệng cất ngang lời một cách hơi hợt,dường như anh ta chẳng bị ảnh hưởng chút nào bởi Trì Vi.

Sau đó, đôi mắt màu u tối tàn đi rồi chỉ tay về một cô gái đang mặc chiếc sườn xám khác: "Cô, có đồng ý đi theo tôi không?"

Cô gái mặc sườn xám bị bất ngờ bởi sự thẳng thắn của vấn đề này, ngay lập tức tròn mắt ngoác mồm gật đầu đầy ngạc nhiên: "Bạc tiên sinh, tôi đồng ý!"

"Vậy sao, ngay đêm nay hãy đi theo ta..."

"Bạc Dạ Bạch, anh nên giữ chừng mực!"

Một lời của Bạc Dạ Bạch chưa kịp nói xong Trì Vi đã nghiêng người tiến lên túm lấy cổ áo anh ta.

Nhưng mà Bạc Dạ Bạch mình đầy thanh nhã và cao quý, đáy mắt sâu rộng như dãy tinh hà óng ánh mà lại xa xôi nhìn cô rồi nói: "Đại tiểu thư, ý của tôi, cô còn không hiểu sao."

"Bước ra khỏi thế giới của tôi, đừng bao giờ bước chân vào nữa."

Vừa nhẹ nhàng nói một câu anh ta vừa đưa tay đẩy tay cô ra.

Giây phút này, cô cảm thấy lồng ngực căng phồng giống như muốn bùng nổ để tuôn trào cảm xúc, nhưng cuối cùng Trì Vi vẫn nhìn lại tất cả để rồi nở một nụ cười mà nói: "Được, tốt thôi, Bạc Dạ Bạch... Anh tốt lắm! Không muốn nhìn thấy tôi, thật sao? Vậy thì như anh mong muốn, tôi đi!"

Nói xong một lời Trì Vi hất tung mái tóc dài một cái như làm tôn thêm bóng lưng toát ra khí chất đầy cao quý của cô, sau đó nhanh chân bước về phía cửa.

Nhưng vừa mới đến cửa đang định rời khỏi.

Thì đột nhiên Trì Vi dừng bước, chỉ cảm thấy trong lòng nơi nơi đều là hỏa khí.

Như nghĩ đến điều gì đó, cô bất ngờ xoay người lại một lần nữa bước trở lại, khi ấy hàng trăm cặp mắt đều mờ ra và đổ dồn về Trì Vi... Lần này, chỗ cô quay về không phải là Bạc Dạ Bạch mà là Cung Tu!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 222: Bạc Dạ Bạch, tôi ghét anh, ghét anh!

Editor: Waveliterature Vietnam

Theo dõi mọi chuyện từ đầu đến cuối, Cung Tu cảm thấy mọi chuyện rất đặc sắc nhưng kém chút nữa thì không theo kịp nhịp điệu của câu chuyện.

Đột nhiên thấy cô gái kia đang ung dung bước đến đứng trước mặt mình, đôi mắt sáng bỗng chốc trở nên lạnh lùng không thể tả.

"Đại tiểu thư, có chuyện gì sao."

Cung Tu hỏi theo bản năng, đột nhiên trong lòng có chút thấp thỏm.

Đặc biệt là ánh mắt sáng quắc như đã nhìn thấu tất cả ở bên trong của cô, cảm giác chột dạ cứ sinh ra, như thể... Bản thân đã làm chuyện gì đó sai trái.

Kỳ thực đối với tên đàn ông đang mang mặt nạ này, Trì Vi đang có chút tức giận.

Tất cả là do hắn không ngừng giật dây Bạc Dạ Bạch, chọn phụ nữ mang về nhà!

Chỉ là cô lại nghĩ nếu như Bạc Dạ Bạch không muốn thì đâu ai có thể ép anh ta. Rõ ràng là chính anh ta cam tâm tình nguyện!

Sự giận dữ dâng trào, lúc này Trì Vi không thêm để ý đến sự tồn tại của Cung Tu mà tự tay mình bung lên một ly rượu.

Sau đó cô xoay người quay trở về phía anh ta, mọi người ai nấy cũng đều bất ngờ dưới sự không đề phòng của anh ta.

"Rào..."

Một ly rượu đầy, cô gọi hết sạch sành sanh lên mặt Bạc Dạ Bạch, ánh mắt của mọi người ngay lập tức đều rất kinh ngạc.

Trong vài giây tất cả đều hướng về Bạc Dạ Bạch với khuôn mặt rượu đang chảy từng giọt xuống dưới một cách tàn tạ.

"Bạc Dạ Bạch, là do tôi đã nhìn lầm anh!"

Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp bằng lòng bàn tay của chăm chú nói một câu, giọng điệu dường như còn có cả chút oan ức.

Bất chợt cô gái mặc chiếc sườn xám được Bạc Dạ Bạch lựa chọn bước đến bên cạnh, rút khăn tay ra rồi đưa lên.

Nhìn xem, Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng nhận lấy chiếc khăn tay từ cô ta, lạnh lùng lau vệt rượu kia: "Đại tiểu thư, cô không phải là một đứa trẻ con, đừng có dùng tính cách nóng nảy ở đây."

Trì Vi ngăn người ra, câu nói của anh ta chẳng phải như đang nói rằng cô là một kẻ cố tình gây sự sao, nhất thời sự bức tức không hề giảm đi mà lại như càng tăng thêm.

"Cho dù cô có là một đứa trẻ đi chăng nữa, tôi cũng không có nghĩa vụ phải hầu hạ."

Anh ta lại nhàn nhạt nói chuyện, xem cô không khác gì một đứa bé không hiểu chuyện.

Nói xong Bạc Dạ Bạch nhìn người phụ nữ mặc chiếc sườn xám kia: "Cô, ở lại với tôi. Những người khác, đi ra ngoài!"

Trong nháy mắt, cô ta vui vẻ, ngoan ngoãn bước đến gần Bạc Dạ Bạch.

Còn lại năm cô gái kia trơ mắt nhìn nhau, giống như không hề cam tâm, nhưng người thì khách cũng đã chọn, chỉ có thể rời đi ngay lập tức.

Rất nhanh, phòng khách to lớn này chỉ còn sót lại mấy người.

Bạc Dạ Bạch làm mặt lạnh, hững hờ nhìn Trì Vi rồi nói: "Đại tiểu thư, sao cô còn chưa đi?"

Ý của hấn chính là muốn cùng người phụ nữ kia làm việc gì đó, nên đã xua đuổi Trì Vi!

Ly rượu kia vẫn được nắm chặt trong lòng bàn tay Trì Vi, cô cảm thấy nội tâm ngột ngạt không thể tả được nên đã mở miệng mắng chửi: "Bạc Dạ Bạch, tôi không ngờ anh là đồ khốn nạn, nông cạn, cầm thú như vậy..."

Đối với những lời này Bạc Dạ Bạch chỉ chớp con mắt lạnh một cách khinh thường rồi nói: "Tôi chưa bao giờ nói rằng bản thân là người tốt lành gì. Tất cả đều là do cô tưởng tượng ra mà thôi!"

"Oành..."

Lời vừa ra khỏi miệng Bạc Dạ Bạch, để cho há giận Trì Vi đã ném ly rượu kia một cái, ngay lập tức nó thành một đồng vồ nát trên mặt đất.

"Lão sư, tôi ghét anh, tôi ghét anh!"

Trì Vi hết sức căn mối rồi hét lên câu này.

Sau đó cô bước những bước chân lộn xộn rời khỏi phòng khách một lần nữa.

Lần này, nhất định sẽ không quay lại.

Tuy là mang mặt nạ nhưng Cung Tu cũng phải trợn mắt ngoác mồm!

Một lúc sau, anh ta nhìn cửa phòng đang mở rộng kia không còn bóng dáng của Trì Vi, nhìn Bạc Dạ Bạch rồi nói: "Bạch, anh làm như vậy có phải... Làm người khác tổn thương rồi không."

Dường như Bạc Dạ Bạch không nghe thấy, anh ta vẫn thong thả lau mặt, đôi mắt chỉ một mảnh lạnh lạnh.

"Tôi còn tưởng rằng, đối với đại tiểu thư này... anh có một chút cảm giác đặc biệt! Không ngờ, anh lại gây ác cảm với đối phương như vậy..."

Cung Tu vừa nói vừa nghĩ đến một tuần trước đây, trên du thuyền ở tiệc khiêu vũ của Lê Gia, anh ấy còn hạ mình, đồng ý chuyện bao dưỡng, cùng cô chơi trò chơi này một chút.

Nên đánh chớp mắt, ngược lại thái độ trở nên dứt khoát bởi nghĩ mãi cũng không thông.

"Ác cảm sao, không tính."

Bạc Dạ Bạch mở miệng ra phủ nhận điều này.

Tự nhiên trong đầu óc hiện lên những hình ảnh khi nãy, không chút may mắn mà đáp: "Chỉ là..."

Người không nên gặp, thì đừng gặp."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Anh ta... Rất coi trọng cô

Translator: Waveliterature Vietnam

Editor: Waveliterature Vietnam

Nhất thời Cung Tu không nói thêm điều gì, hiện tại anh ta không hiểu rõ lắm ý của Bạc Dạ Bạch.

Bất chợt nhìn thấy cô gái đang mặc chiếc sườn xám kia nên tiếp tục hỏi: "Vậy sao anh không chọn cô này... Chẳng lẽ anh thật sự... Vẫn là vì đại tiểu thư hỏi hột sao..."

Về mặt Bạc Dạ Bạch lạnh lạnh, anh ta chỉ hững hờ hỏi ngược lại: "Anh nói xem."

Trong nháy mắt Cung Tu nghẹn lời, đôi môi mông mấp máy dưới chiếc mặt nạ bí ẩn: "Không được, anh phải lựa chọn người này, cô ấy không thể tiếp tục ở lại Xuân Giang Thu Dạ, chúng quý anh vẫn phải thu xếp đi."

Cung Tu vừa dứt lời, nhịp tim cô gái đang mặc sườn xám không khỏi lên cao hơn.

Nghe hai người nói chuyện, Bạc tiên sinh... Anh ta không thể ngăn bản thân được sao.

Anh ấy tự mình quyết định, nhưng anh ấy cũng không muốn là chính mình lúc này, khiến bản thân rơi vào tình cảnh như vậy... Phải đi con đường nào đây!

"Đi theo tôi, quay về chuẩn bị một chút đi."

Đột nhiên vào lúc này Bạc Dạ Bạch lên tiếng, lẽ nào anh ta thật sự muốn ở lại cùng cô gái mặc chiếc sườn xám!

"Vâng, Bạc tiên sinh."

Ngay lập tức trong lòng cô gái kia hiện lên một sự hạnh phúc và vui mừng to lớn, đứng dậy theo anh ta rời khỏi phòng khách.

Nhìn thấy điều này Cung Tu lại cảm thấy thật bất ngờ, tâm tư không khỏi có chút hỗn loạn.

Trước đây Bạc Dạ Bạch luôn từ chối việc được người ta hầu hạ, điều này vẫn luôn làm Cung Tu lo lắng sâu sắc.

Nhưng bây giờ, anh ta lại tự tay chọn người, còn có ý mang về Giang Trạch, thế nhưng tại sao... Vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

"Bạch, dĩ nhiên anh... Không từ chối nữa."

Cung Tu tò mò hỏi lại, giọng điệu đầy bất ngờ.

Nhưng Bạc Dạ Bạch với đôi mắt an yên kia chỉ thuận miệng đáp lại: "Tại sao phải từ chối?"

Cung Tu lại tiếp tục bị Bạc Dạ Bạch làm cho kinh ngạc, nhớ lại dáng hình của cô gái mặc chiếc sườn xám rất đẹp đề kia... Dù sao, có thể bước chân vào Xuân Giang Thu Dạ này, về cơ bản thì thân thể cũng không tệ.

Đổi lại nếu là người đàn ông khác, còn có thể hiểu được sự đam mê sắc dục.

Nhưng mà Bạc Dạ Bạch dễ dàng đồng ý như vậy... Là vì điều gì.

Nghĩ đến đây, anh ta hỏi thăm dò: "Dẫn người đi, điều này có thể chứng minh anh... Coi trọng."

Bạc Dạ Bạch tiện tay chai rượu và rót một ly: "Hừm, coi trọng sao."

Cung Tu: "..."

Đang định nói tiếp điều gì thì ngay lập tức đã nhìn thấy Bạc Dạ Bạch nâng ly rượu lên, chưa kịp ngăn cản đã ngửa đầu uống.

"Từ ca, anh làm cái gì vậy. Loại rượu này nồng độ rất cao, anh uống không như vậy, thân thể làm sao chịu được nổi..."

"Chỉ là một chén rượu, không chết được đâu."

Bạc Dạ Bạch hờ hững nói, từ sâu trong đáy mắt hình như có hiện lên một chút suy tư.

Sau đó anh ta ngồi dựa vào chiếc ghế salông, đưa tay xoa trán, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

...

"Bạc Dạ Bạch... Bạc Dạ Bạch... Bạc Dạ Bạch..."

Nghiến răng nghiến lợi để ghi nhớ cái tên này, một lần nữa Trì Vi quay lại lầu chín, ngọn lửa rực cháy trong lòng lúc này có chút tiêu tan.

Không thể tin được, bên ngoài đẹp đề thanh cao như một cây Chi Lan lâu năm, thực tế lại là loại mặt người dạ thú.

Không, cái gì mà cây Chi Lan... Tất cả là do bản thân mình ảo tưởng thôi!

Từ lúc mới bắt đầu, anh ta cùng với hạng đàn ông bình thường, ngoại trừ khuôn mặt ra thì chẳng có gì khác nhau!

Dù sao cơ duyên cũng là vì cô bị người ta bỏ thuốc, xem như anh ta lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà đoạt lấy sự thuần khiết đáng quý... Sau đó hần đồng ý chuyện bao dưỡng, cũng chỉ vì coi trọng thân thể mình, khát khao được chiếm giữ một lần nữa.

Từ đầu tới cuối, rõ ràng hần chỉ coi trọng nhan sắc!

Trì Vi càng nghĩ thì càng chắc chắn điều này.

Bỗng dưng hơi nhúm mày.

Hắn làm sao, làm ra chuyện gì, mình cần gì phải tức giận? Cơ bản là không đáng giá!

Nghĩ đến đây thì cũng là lúc Trì Vi bước đến gần phòng khách, ở nơi đó Phó đạo diễn Lâm đã chờ ở cửa từ lâu.

Nhìn thấy Trì Vi anh ta lên tiếng giục: "Trì Vi, vừa nãy cô đi đâu vậy. Đến lượt cô thử vai rồi đấy, còn không nhanh chân lên!"

Dứt lời hần đẩy Trì Vi bước vào phòng khách.

Vừa vào tới nơi, đột nhiên ánh sáng biến mất, xung quanh chỉ là một cổ tối tăm mù mịt,

Cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy mấy cô gái kia đã ở bên cạnh mấy tên đàn ông, biểu cảm đầy xu nịnh... Bất ngờ hơn là chỉ trong một quãng thời gian ngắn, hai bên thân mật, xem như bên cạnh không có người mà ôm ấp nhau.

Thấy Trì Vi bước vào, các cô gái này cùng nhau nhìn ra, ánh mắt vừa hâm mộ mà lại vừa như đồng cảm!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Quy tắc giao dịch ngầm

Editor: Waveliterature Vietnam

Hâm mộ Trì Vi chính là vì khi cô vừa rời khỏi phòng khách, họ đã nghe được Quý Thiểu cùng Phó đạo diễn Lâm nói chuyện, công khai ngầm trúng Trì Vi.

Quý Thiểu trẻ tuổi lại lắm tiền, là nhà đầu tư lớn nhất, có thể lọt vào mắt hán thì phần lớn là được quyết định từ trong.

Chỉ là quy tắc ngầm thôi mà, cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ.

Muốn bước chân vào làng giải trí thì nên chuẩn bị tốt cho việc "Hiến thân", còn cái gọi là "Trình tiết con gái" thì từ lâu đã chẳng còn thịnh hành nữa rồi!

Quý Thiểu coi trọng Trì Vi, đây chính là phúc khí của cô ta.

Duy chỉ có một việc đáng chú ý đó là nghe nói Quý Thiểu này rất ham mê với việc lên giường.

Nếu như khẩu vị không quá cao thì coi như vẫn còn may mắn một chút.

Chi sợ nếu hán ra tay quá nặng, lỡ may để lại thương tật thì cái được cũng chẳng thể bù nổi cho cái mất!

Nhìn từng hình ảnh trước mắt mình và lại thêm chuyện Bạc Dạ Bạch, tâm tư của Trì Vi lúc này có chút rối bời.

Cô lại nhớ tới chuyện Trì An sắp tổ chức tiệc sinh nhật ở Xuân Giang Thu Dạ này.

Căn bản cô muốn ngăn cản Bạc Dạ Bạch, khiến cho mong ước của Trì An không thể nào trở thành hiện thực... Nhưng vào giờ phút này quan hệ của cô và Bạc Dạ Bạch hoàn toàn bế tắc, thật là khó hiểu!

Nhớ tới lúc này chính miệng hán ta nói không muốn gặp lại mình, Trì Vi không khỏi buồn bực, mất tập trung.

Chẳng lẽ lại để Bạc Dạ Bạch đến buổi tiệc sinh nhật, giúp Trì An toại nguyện sao.

Nhưng vào lúc này Hàn Phương đột nhiên mở miệng cắt ngang dòng suy nghĩ của Trì Vi, đứng trước mặt cô nói: "Cô còn không mau thay đồ rồi bắt đầu buổi thử vai."

Về mặt Trì Vi có hơi thu lại, nhìn đồng quần áo trên tay cô ta, vài vóc đã ít mà lại còn trong suốt, nếu mặc lên người, có ánh sáng chiếu vô thì chẳng khác gì những người mẫu nội y cả.

Không chỉ như vậy, ánh mắt Quý Thiên Trạch lại cứ lăm le, nhìn vào người mình chẳng khác nào một con rắn độc.

Đưa tay ra nhận lấy quần áo từ cô ta, Trì Vi ngược nhìn lạnh lùng và hỏi: "Chỉ là thử vai thôi, sao lại muốn tôi thay quần áo."

Phó đạo diễn Lâm tiến lên, giải thích mập mờ: "Đây là bộ đồ của đoàn kịch, để sau này biểu diễn, bây giờ nếu mặc, nó sẽ đưa cô bước vào một giới hạn kỳ lạ khác! Cô nhìn xem, không phải các cô gái ở đây đều thay rồi sao."

Nghe xong Trì Vi mới nhìn lại, kì thực Hàn Phương này ăn mặc cũng rất hồ hang so với bộ đồ trên tay mình.

Cho đến mấy cô gái đang tiếp khách kia cũng như vậy.

Khi nãy bụng cô đang chất chứa cả một bầu trời tâm sự, thêm cả bước vào căn phòng khách tối tăm này nên cũng chẳng để ý lắm!

Đây là buổi thử vai. Rõ ràng chính là giao dịch tính dục!

"Làm sao, không muốn đổi à."

Quý Thiên Trạch ngồi vắt chéo hai chân trên chiếc ghế salông, ánh mắt sáng quắc mà hung dữ nhìn Trì Vi.

Cũng không để ý lắm, trên người anh ta có một sự nguy hiểm của một người thợ săn bất mồi, khiến người ta không khỏi rét run.

Những năm qua, Quý Thiên Trạch chơi đùa với không biết bao nhiêu cô gái, nên ngay từ lần đầu tiên hán đã nhận thấy cô chính là báu vật trời sinh, không giống với những kiểu phạm tục bình thường khác, chắc chắn mùi vị không hề tẻ.

Quan trọng là ở chỗ, khí chất cao quý của cô luôn khiến người ta phải chú ý, đúng là khí phách hơn người, sẽ không dễ dàng giao bản thân mình cho người khác.

Điều hán luôn tìm kiếm, chính là kiểu mẫu này.

Ngẫm lại thì ngay từ lúc bắt đầu, đối phương đã kiêu căng khó khuất phục, sống chết cũng không luồn cúi, để bản thân từ từ thuần phục, nằm dưới mà khóc lóc xin tha.

Ở nơi này dạy dỗ là rất cần thiết. Chưa kể anh ta rất thích dùng bạo lực để làm nhục người khác, hưởng thụ quá trình từng chút một.

"Đổi hay không, thì có khác gì nhau đâu."

Trì Vi chỉ một mồi đáp lại, tiện tay ném một cái, ngay lập tức đồng quần áo nằm chiếm chỗ trên mặt đất.

Dưới ánh mắt nhìn của tất cả mọi người, cô thân nhiên nói chuyện: "Lần thử vai này, tôi xin rút!"

Kì thực, quy tắc ngầm cũng chẳng hề ít, chỉ là nó luôn được tiến hành trên quy tắc tự nguyện.

Tình huống như lúc này, hầu như mỗi lần thử vai chung quy cô cũng đều gặp rồi nên thành ra, nó cũng đã như là một thói quen.

"Tri Vi, cô có biết cơ hội thử vai lần này quý giá như thế nào không..."

"Thế thì cơ hội "Thử vai" này tôi không cần!"

Không đợi cho Phó đạo diễn Lâm nói xong Tri Vi đã cắt ngang ngay.

Việc đã đến nước này còn giả bộ lấy "Thử vai" làm cái cớ, khác nào đem người thông minh găm lên trên mặt đất!

Hàng lông mày của Phó đạo diễn Lâm như đông cứng lại, không tiếp tục quanh co lòng vòng, liên tục cười lạnh: "Tri Vi, Quý Thiếu coi trọng cô, xem như đó là thời cơ tốt! Cô là người thông minh, đừng giả bộ thanh cao làm gì nữa, bằng không đắc tội với Quý Thiếu thì... Chưa bước chân được vào làng giải trí đã mãi mãi một đi không trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Bản thân rơi vào hoàn cảnh khốn cùng, cô bị một chiếc kim tiêm đâm vào cổ!

Editor: Waveliterature Vietnam

Nghe Phó đạo diễn Lâm nói vậy đột nhiên Tri Vi cảm thấy thật hài hước.

Căn bản bạn đầu nghĩ rằng cái gọi là "cơ hội" lần này chính là gặp gỡ đạo diễn nổi tiếng tự đứng ra tuyển người... Vì vậy một tuần hầu như đêm nào cũng luyện tập diễn xuất, chỉ vì mong muốn được chọn.

Nào ngờ, kết quả là đây, không chỉ không có thử vai, mà lại còn là giao dịch tính dục!

"Tri Vi, chưa bước vào làng giải trí mà đã gặp phải sự cấm cản nhất định cô sẽ không bao giờ có ngày nổi danh! Chẳng qua phục vụ Quý Thiếu một đêm, cô cũng không phải là người không bị bao dưỡng, từ lâu cũng đâu còn sạch sẽ gì... Biết đâu, kim chủ của cô chẳng còn nâng niu, không giúp đỡ đầu tư cho phim ảnh! Cô, muốn đi lên đỉnh cao mới, thì cũng nên rõ một chút đạo lý chứ..."

Hàn Phuong đứng cạnh một bên, hạ giọng khuyên bảo.

Vừa nói vừa cẩn thận quay sang nhìn Quý Thiên Trạch rồi nói tiếp: "Quý Thiếu không giống với người bình thường, với phụ nữ thì đôi tay rất hào phóng! Cô nên ngoan ngoãn phối hợp một chút, đừng nói là những vai phụ, kể cả nhân vật chính thì cũng không có gì là không được..."

Nói xong lời, Hàn Phuong đưa tay ra đẩy Tri Vi về chỗ Quý Thiên Trạch.

Tri Vi liền trở tay tránh ra, không vui nhìn Hàn Phuong: "Trong lòng đã dơ bẩn thì nhìn cái gì cũng sẽ thấy không sạch sẽ."

Cái gọi là kim chủ chính bà bạn thân của cô, A Tầm, đây đúng là chuyện buồn cười nhất mà cô từng nghe!

Không chần chừ thêm giây phút nào nữa, Tri Vi xoay người rời đi.

"Oành..."

Nhưng vào lúc này đột nhiên Phó đạo diễn Lâm đóng cửa phòng một cái, hiển nhiên là không có ý tốt.

Thấy vậy về mặt của Tri Vi có chút chìm xuống, cô nhận ra rằng bản thân đang rơi vào một tình cảnh khó khăn.

Trong quá khứ đã từng rất nhiều lần gặp những người muốn đưa ra quy tắc ngầm, nhưng trắng trợn ép buộc như vậy thì rất ít.

Trong xã hội hiện nay, khi mà Internet đang được sử dụng khắp mọi nơi, chỉ cần một sự kiện gió thổi cỏ lay trong làng giải trí được tung ra ắt tất cả mọi người đều sẽ biết.

Vì vậy mỗi khi ai đó ném cho cô một cảnh ô-liu cô đều từ chối và sau đó cũng không muốn dây dưa thêm!

Suy cho cùng, một khi đã bị quy tắc ngầm ép buộc, nếu không giết người diệt khẩu thì cũng là nắm lấy nhược điểm mà uy hiếp... Nếu không làm vậy, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng và chắc chắn cô sẽ trở thành một người phụ nữ không đáng giá!

Vi lẽ đó, đã có người không cam chịu, lên lút điều tra về Tri Vi nhưng không có cách nào tìm ra thân phận... Hoặc nếu tìm ra Tri Gia thì cũng đã rõ thân phận của cô, sẽ tự biết điều tránh xa ra, không dính líu đến nửa phần!

Lần thử vai này, vì Phó đạo diễn Lâm cũng là một tên đạo diễn có tiếng nên cô cũng không có chút nghi ngờ gì cho lắm.

"Không muốn thì thiếu gia ta sẽ không bắt buộc."

Ngay vào lúc này, đột nhiên có một âm thanh rộn rã vang lên.

Theo đó Tri Vi xoay người, Quý Thiên Trạch lại nói thêm: "Thế nhưng từ chối thiếu gia ta, còn muốn dễ dàng bước ra khỏi nơi này, có phải là... Hơi thiếu phép tắc không."

Rõ ràng bây giờ Tri Vi không còn đường lui, chỉ có thể đành gặp chiêu phá chiêu: "Về phương diện này, đúng thật là tôi không biết rõ cho lắm... Không biết Quý Thiếu đây muốn gì."

Cách cô vào tia sáng le lói, Quý Thiên Trạch nhìn đáng vẻ duyên dáng cùng thái độ thanh cao không chịu khuất phục của cô người ta sẽ thấy được ánh mắt hưng phấn đang bị khắc chế ẩn giấu nơi con mắt thềm thường kia.

Đột nhiên hần cúi người đẩy Trì Vi một cái, lấy ly rượu trên bàn, hồ hững mở miệng: "Lấy ra ba chai rượu, nếu cô uống hết, ta sẽ để cô đi."

Ngay lập tức Hàn Phương tiến lên, lấy ra ba chai rượu ở một bên để lên trên bàn.

Trì Vi chau mày lại, vẻ mặt vô cùng lo âu, tuy rằng tư lượng của bản thân không kém... Nhưng ba chai rượu này, thực sự là một cửa ải khó qua, nhất định uống xong dạ dày sẽ thấy khó chịu.

Chỉ là so với được rời khỏi nơi này cô vẫn sẽ cố, Trì Vi bước lên, nhìn xung quanh một chút, trong lòng có suy nghĩ chậm rãi.

Ba chai rượu trên bàn, một chai thiên về loại trái cây, nồng độ cũng không phải quá cao, dung tích cũng không lớn, nếu cố thì vẫn có thể làm được.

Hơn nữa, nhìn nắp chai vẫn chưa mở ra, chắc chắn là rượu mới, có vẻ như không phải là loại bị bỏ thuốc.

Trong nháy mắt, Trì Vi cầm lấy một chai, ngửa đầu uống một cái.

Nhìn cánh cổ trắng như thiên nga của cô, tim của Quý Thiên Trạch như đập nhanh hơn, nháy mắt một bên ra hiệu cho những người kia rời khỏi phòng khách.

Cùng trong lúc đó, hần đưa tay vào ngực, móc ra một nhánh kim tiêm nhỏ nhỏ.

Chỉ sau tích tắc Trì Vi đã uống xong chai thứ nhất, đang định nắm lấy chai thứ hai thì đột nhiên Quý Thiên Trạch đứng dậy, nắm lấy cánh tay cô, trên mặt nở một nụ cười nham hiểm: "Uống một chai là đủ rồi. Nếu như cô say, thì làm sao có thể chơi cùng tôi."

Mặt Trì Vi biến sắc, cô nhận ra hình như hần ta đã đổi ý. À không, ngay từ đầu tới cuối, hần vốn dĩ không có ý định buông tha cho bản thân!

Bất chợt đôi mắt sáng rực của cô tối sầm lại, trên tay Quý Thiên Trạch, là một cây kim tiêm sắc nhỏ đang le lói.

Trì Vi gãy dựa tách ra nhưng ngay lập tức đã có người giúp đỡ hần giữ lấy cánh tay cô: "Trì Vi, cô ở lại chỗ này, cố gắng cùng Quý Thiệu chơi vui một đêm nhé!"

"Hàn Phương, là người!"

Trì Vi tức đến mức giọng phát run.

"Trì Vi, cô cũng đừng nên trách tôi! Ai bảo hai năm qua ở trong khoa, cô chèn ép tôi thì không nói, làm gái mà lại còn già bộ thanh cao. Cái gì mà nhãn mác Đệ nhất nữ thần khoa biểu diễn. Ha, ngược lại tôi đây muốn nhìn xem, qua đêm nay... Hạng người như cô còn đứng được chỗ đó không!"

Ngay khi Hàn Phương dứt lời cũng là lúc Trì Vi cảm thấy cổ mình đau xót, thân thể như bị đơ cứng.

Chính là Quý Thiên Trạch đã dùng chiếc kim tiêm kia đâm vào cổ cô, một loại chất lỏng nào đó cũng theo đó mà đi vào bên trong!

Lúc này, cuối cùng hần ta cũng để tháo chiếc mặt nạ của mình xuống, giọng nói có vẻ phẫn khích đến tột độ: "Nào, ngoan ngoãn, để tôi dạy dỗ, thuần phục cô!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226: Con đường chết!

Editor: Waveliterature Vietnam

Quý Thiên Trạch xoay khuôn mặt vừa sáng loáng vừa tràn đầy hưng phấn của mình sang, vừa hay Trì Vi cũng nhìn thấy, đột nhiên cả người cô lạnh run.

Bất chợt hần đưa tay lên sờ mặt cô, mê mẩn mà than thở: "Thật là đẹp! Tuy rằng ta đây chơi đùa với không biết bao nhiêu người rồi, nhưng... Báu vật quý như cô, đúng là rất hiếm!"

Mặc dù chỉ là chạm vào mặt một cách bình thường sắc mặt Trì Vi cũng trở nên trắng bệch, theo bản năng cảm giác buồn nôn như muốn tuôn ra.

Nơi cây kim tiêm đâm trên cổ vẫn còn đau âm ỉ, đột nhiên trái tim Trì Vi chìm xuống, cô cảm giác đây không phải là hoàn cảnh khốn khó nữa, mà thực sự đã là đường cùng!

Nhưng Hàn Phương vẫn cứ khăng khăng giữ lấy mình, bất ngờ Trì Vi giãy tay cô ta ra, lao đảo lùi lại phía sau.

"Đừng..."

Ngay lập tức Trì Vi tát Hàn Phương một cái ở trên mặt, giọng điệu lạnh lùng: "Hàn Phương, cô có biết bản thân mình... đang làm cái trò gì không?"

"Trì Vi, thân mình thì khó giữ nổi mà còn dám đánh tôi!"

Hàn Phương đưa tay bưng gò má bị đánh, trợn tròn mắt, trong lòng không chút cam lòng nào.

Tiếp đó cô ta giơ tay lên, định muốn trả thù Trì Vi.

Nhưng vừa mới giơ lên thì Quý Thiên Trạch đã thể hiện sự khó chịu của mình mà lên tiếng: "Dừng tay! Muốn đánh cũng là ta đánh, cô là cái thứ gì?"

Hiếm khi nào gặp được một loại báu vật đắt giá mà hoàn mỹ như vậy nên hần không thể đứng im để cho người khác ra tay phá hoại!

Vì bị Quý Thiên Trạch cảnh cáo nên Hàn Phuong cũng có chút kiêng dè, cố nhẫn nhịn mà thả tay xuống... Nhưng nghĩ tới thảm cảnh sau này của Trì Vi, một cái tát của bản thân thì cũng chẳng đáng chút nào.

Lúc này đột nhiên Quý Thiên Trạch rời khỏi ghế sofa, đi đến phía cuối góc phòng, giống như hắn đang muốn lấy món đồ gì đó.

"Trì Vi, nhìn mình bây giờ đáng thương cỡ nào đi. Chà chà, làm gì có cái gọi là thứ vai. Vai diễn từ lâu đã được định trước rồi, chính là tôi đây! Đương nhiên tôi cũng nên cảm ơn cô chút nhỉ, bởi nhờ cô phục vụ Quý Thiếu mà tôi mới được toàn tâm..."

Lợi dụng kẽ hở này, Hàn Phuong hạ giọng, không hề che giấu chút khoe khoang nào.

Tự nhiên óc Trì Vi lóe lên, hình như cô đã rõ điều gì đó: "Thì ra, người bao dưỡng cô... Chính là Phó đạo diễn Lâm!"

"Thông minh lắm, dĩ nhiên cũng nghĩ ra điều này! Căn bản Phó đạo diễn Lâm cũng chẳng có ý định đến cái Học viện Ngôi sao này tuyển người... Là tôi nói cho anh ấy, cô là hoa khôi, là báu vật trời sinh, nhất định không thể bỏ qua! Vừa hay nhìn thấy cô, anh ta đã ưng ý..."

Nghĩ đến điều này Hàn Phuong không khỏi ghen tỵ, nhìn dáng dấp của cô gái đang đứng trước mặt thật ngay lập tức muốn đưa tay ra mà hủy diệt.

"Không phải cô tự xưng mình là đẹp đẽ, chỗ nào cũng hơn tôi, cả ngày lúc nào cũng giả bộ thanh cao? Ngược lại tôi đây cũng muốn xem xem, loại bị người ta ngu nát như cô còn có thể ngóc đầu lên nổi hay không!"

Những lời Hàn Phuong nói cho thấy trong lòng cô ta, sự hiềm khích và ganh ghét như đã tích tụ rất nhiều.

"Nói về Quý Thiếu, chắc cô không biết nhỉ! Nghe nói ở trên giường anh ta có sở thích rất đặc biệt, đã từng chơi đùa chết mấy người! Bạn học à, cô hãy cố chịu đựng, đừng để mình chết dễ dàng như vậy..."

Nghe xong Trì Vi cắn môi đầy giận dữ và từ lúc nào móng tay đã bấm vào lòng bàn tay.

Lòng người hiềm ác, cô biết rõ điều này, nhưng với Hàn Phuong này, không hề có lợi ích trên xung đột này.

Mỗi khi nắm bắt được cơ hội thứ vai Trì Vi đều đánh mất bởi vì khả năng diễn xuất của mình...

Nhưng so sánh với cô thì Hàn Phuong có khả năng bước chân vào làng giải trí sớm hơn một bước.

Không phải là cô không biết Hàn Phuong căm hận mình, bình thường vẫn luôn lên lút nói xấu rồi chửi bới, chỉ là cô cảm thấy rất vô vị, chưa bao giờ để tâm đến.

Cô bước chân vào làng giải trí với mục đích rất rõ ràng, chính là điều tra ra chân tướng việc mẹ cô nhiễm phải bệnh sida năm xưa.

Nhưng không ngờ, Hàn Phuong lại một lòng muốn đẩy mình vào con đường chết!

Vừa vào lúc này, Quý Thiên Trạch cầm trong tay một cây gậy dài nhỏ, nhanh chân bước về phía này.

"Hàn Phuong, người chờ đó, ta sẽ không bỏ qua cho người!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 227: Hoặc là, thả ta đi, hoặc là... Tôi sẽ giết cô ta!

Translator: Waveliterature Vietnam

Editor: Waveliterature Vietnam

Trì Vi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Phuong, mở miệng nói câu tiếp theo.

"Được, để tôi xem! Sau đêm nay, cô còn có tài năng gì!"

Sự độc ác hiện lên trên mặt Hàn Phuong một cách dữ dội, nụ cười nham hiểm làm người ta không cảm thấy lạnh mà chỉ thấy phát run.

Nhưng cuối cùng Trì Vi vẫn cố giữ cho bản thân bình tĩnh, lợi dụng dịp Quý Thiên Trạch đang cách xa mình vài bước, cô đảo mắt nhìn xung quanh, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở trên bàn.

Không chần chừ thêm, cô bước thật nhanh về phía trước, cúi người nắm lấy chai rượu, quay về nơi góc bàn đập mạnh một cái.

"Oành."

Những mảnh vỡ văng tung tóe, cô nắm chặt một bên miệng chai, kéo Hàn Phuong một cái, ngay lập tức mảnh sứ vụn kề bên cổ cô ta!

Đối với chuyện này Hàn Phuong thực sự hốt hoảng bởi căn bản cô ta không hề nghĩ tới và cũng chưa kịp chuẩn bị việc Trì Vi bất chấp nguy hiểm để phản kích lại.

Giờ khắc này cảm thấy trên cổ đau rát, chắc chắn là đã bị cắt trúng, cả người cô ta không khỏi sợ hãi và khuôn mặt cũng trở nên tái mét.

"Quý Thiếu, hoặc là thả tôi đi, hoặc là... tôi sẽ giết cô ta! Tôi nghĩ, một cái mạng đối với anh... cũng không có ích gì đâu nhỉ?"

Trì Vi vừa nói vừa giơ tay ra đưa tay một lần nữa cắt qua cổ Hàn Phuong, từng vệt máu tươi cứ theo đó mà trào ra.

"Trì Vi, đồ tiểu nhân, người đang làm việc phạm pháp đó!"

Vừa tức vừa sợ nhưng Hàn Phuong kia vẫn cố lên tiếng nhưng không dám làm bừa và vẫn cẩn thận từng li từng tí một.

"Phạm pháp. Ha, cô ép người khác vào đường cùng, còn mặt mũi mà mở miệng nói hai từ đó sao!"

Tri Vi gần quá liền bật cười chế giễu, lực trên tay không hề giảm mà mỗi lúc lại một tăng lên.

Trong nháy mắt nhận ra hình như Tri Vi đã thật sự ra tay, Hàn Phuong liền vội vã nhìn Quý Thiên Trạch: "Quý Thiếu, cứu tôi, thả cô ta đi đi!"

Cứ cho là Tri Vi không có cách nào trở mình nhưng tính mạng mình bị nguy hiểm thì chẳng phải tất cả lợi ích cũng đều tan thành mây khói sao!

Thậm chí cô ta còn bắt đầu hối hận, người khác đã đi ra từ sớm, bản thân lại ở lại nhìn tình cảnh thê thảm Tri Vi làm gì để rồi lại rơi vào cảnh này.

Nhưng thật tiếc, nhìn sự việc ngoài ý muốn này sắc mặt của Quý Thiên Trạch vẫn không hề thay đổi chút nào.

Không chỉ vậy hần ta còn nhìn Tri Vi chăm chăm, một ánh mắt tràn trề dự vọng: "Cô muốn giết, vậy thì giết đi, chỉ là một người chết thôi mà! Tri Vi, cô đúng là khẩu vị của tôi. Chỉ nhìn cô như vậy, tôi thấy có chút đau đớn hơn đây..."

Nói xong hần lại lôi ra trong lồng ngực mình một ống tiêm mới, nhưng bất ngờ là ở chỗ hần quay đầu kim tiêm về phía cổ mình, từ từ chậm rãi để chất dịch đi vào!

"Có biết đây... là thứ gì không. Chính là thuốc kích thích mới nhất! Có nó, khi quan hệ trên giường, cô sẽ cảm thấy đau gấp bội nhưng mà, cũng sẽ vui vẻ gấp bội..."

Vừa nói hần ta vừa sáng quắc nhìn chăm chăm vào Tri Vi, trong tay cầm chiếc roi tiến lên.

"Không cần phải giết cô ta. Nếu như cô không ra tay được vậy thì để tôi giúp cô!"

Quý Thiên Trạch liếm liếm khóe miệng, một chút tính mạng của Hàn Phuong trong mắt hần cũng không hề coi trọng.

"Quý Thiếu..."

Đối diện với sự nguy hiểm đến tính mạng, Hàn Phuong run lên lấy bầy, còn Tri Vi mạnh mẽ la lên một tiếng: "Biến thái!"

"Tri Vi, đừng có giết tôi! Giết tôi cô sẽ phải ngồi tù, chắc chắn nửa đời còn lại sẽ bị hủy hoại..."

Bên tai cô Hàn Phuong vẫn còn kêu la xin tha gì đó làm Tri Vi buồn bực mất tập trung.

Nhưng đột nhiên trong thân thể có một cảm giác nóng rực trào lên.

Rồi thêm cả hưng phấn, hai loại cảm giác tốt cùng ấy như đang dung hợp rồi va chạm vào nhau, làm cho Tri Vi không tài nào chịu nổi.

Tên Quý Thiên Trạch này đúng là đồ biến thái, đem Hàn Phuong ra làm lá bài để uy hiếp cũng chẳng có tác dụng gì!

Nhận thấy Tri Vi càng lúc càng thờ dốt, rõ ràng là đang yếu đi, sắc mặt Hàn Phuong tái nhợt, đột nhiên cô ta đưa cùi chò ra sau đẩy Tri Vi một cái.

"Quý Thiếu, ngại cứ từ từ hưởng thụ, tôi bảo đảm... Cô ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, mặc cho ngài muốn làm gì thì làm, kể cả vào chỗ chết chơi!"

Vì khi này bị Tri Vi uy hiếp nên Hàn Phuong hận thấu xương tủy và cố tình nói một câu.

Nhìn sắc mặt ửng hồng của cô gái, trạng thái hình như có chút gì đó không đúng, hần trầm giọng hỏi: "Cô ta bị sao vậy. Người đã làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Ngã vào lòng anh ta: ❖ Cứu tôi... Cứu cứu tôi..."

Editor: Waveliterature Vietnam

Rõ ràng thuốc hần tiêm vào người cô chính là thuốc kích thích, sau khi lên giường sẽ khiến Tri Vi duy trì được sức lực, chịu đựng được sự ngược đãi của bản thân.

Nhưng tại sao phản ứng của cô lại giống như thuốc kích dục phản ứng nhanh như vậy!

Hàn Phuong vẫn không biết, giả vờ nói chuyện lấy lòng: "Quý Thiếu, anh không biết đó, cô ta giả bộ thanh cao như vậy, e là sẽ không ngoan ngoãn chịu nghe lời! Ba chai rượu lúc này tôi đã chuẩn bị kỹ càng, tuy rằng nhìn bề ngoài giống như chưa bị mở nắp nhưng thực chất đã bị bỏ thuốc vào từ sớm... A!"

Còn chưa nói xong một lời, đột nhiên Hàn Phuong đã kêu lên thán thiết vì Quý Thiên Trạch đã tiến lên một bước và dùng chân đạp một cái vào bụng cô ta.

"Đừng... Đừng... Đừng..."

Bất chợt cái roi trên tay anh ta còn liên tục quật vào người cô ta, khuôn mặt tức giận đến mức muốn biến dạng: "Ngu xuẩn, tiện nhân, gái điếm, ai cho phép người thay ta quyết định! Nếu cô ta bị bỏ thuốc, làm sao ta chơi đến thỏa thích. Nát hàng làm ra nợ..."

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt Tri Vi cảm thấy giật mình, thân thể vừa hưng phấn mà cũng lại vừa bất lực, không thể nào phản kháng được thêm chút gì!

Bỗng dưng trong đầu chợt lóe lên hình ảnh gì đó.

"Bạc Dạ Bạch..."

Đột nhiên Trì Vi nhớ đến tên anh ta.

Đứng, mình còn có Bạc Dạ Bạch đang ở tầng trên, có thể... Anh ta sẽ cứu được mình!

Dường như trong cảnh tuyệt vọng ấy, cô nhìn thấy được một tia hy vọng. Trì Vi quyết định thật nhanh, đưa chai rượu bị vỡ quay về phía cánh tay, tuy đau đớn nhưng vẫn cố gắng duy trì sự tỉnh táo.

Thừa cơ Quý Thiên Trạch còn đang đánh tới tấp vào Hàn Phương ngay lập tức cô vọt tới cửa.

"Quý Thiếu, xin lỗi, là tôi sai! Quý Thiếu, cô ta chạy..."

Bị rơi quất tới tấp vào người nên cô ta rất đau đớn, giống như muốn ngất lịm đi, lơ đãng nhìn thấy Vi Vi bỏ trốn, vội vã nói sang chuyện khác.

Trì Vi vừa mới kéo cửa thì đã bị Phó đạo diễn Lâm chặn lại, không chút nghĩ ngợi liền đẩy hấn ta ra, vội vã chạy về phía hành lang.

"Bắt lấy cô ta!"

Ở đằng sau Phó đạo diễn Lâm hét lên, Trì Vi không thèm nghe nhìn, cứ chạy một mạch như vậy về phía lầu trên.

Thang máy của Xuân Giang Thu Dạ chỉ đến lầu chín là hết, lầu mười cùng lầu mười một phải di chuyển bằng cầu thang bộ, có bảo vệ ở đó chắc chắn người bình thường sẽ không dễ gì mà đi tới.

Đúng vậy, Trì Vi vừa mới đặt chân đến lầu mười liền có một tên bảo vệ mặt không cảm xúc bước tới trước mặt chặn lại: "Không có hẹn trước, không được phép làm loạn nơi này!"

Trì Vi cảm thấy tuyệt vọng, gần như nói chuyện rất gay gắt: "Tránh ra, tôi muốn lên trên tìm người!"

Vừa hay trong lúc đó Phó đạo diễn Lâm đuổi tới lầu mười, không muốn Trì Vi chạy trốn nên anh ta không nghe lời!

Nhưng vì sợ đắc tội với Quý Thiên Trạch nên nhất định phải đem được người trở về, hấn ta tức đến nổi phôi nói chuyện: "Đem người về cho Quý Thiếu!"

Nhìn thấy Phó đạo diễn Lâm cho thuộc hạ tóm lấy mình Trì Vi thấy thót tim, cảm giác bất lực đến tận cùng.

"Lạch cạch..."

Ngay lúc này đột nhiên trên lầu mười một có truyền ra vài tiếng bước chân.

Rất nhanh có một người đàn ông thân thể gầy gò, không khác nào một cây chỉ lan lớn tuổi bước từng bước một từ trên lầu xuống, thân sắc còn hơn hấn cả một vị vua.

"Lão sư..."

Bất chợt Trì Vi như trở thành một đứa bé lạc đường, cuối cùng cũng đã tìm được đường về.

Bảo vệ quay sang nhìn lại, cung kính lui qua một bên: "Ông chủ."

Ba người kia đang chậm rãi bước xuống, đầu tiên là Bạc Dạ Bạch, phía sau là Cung Tu cùng với cô gái đang mặc sườn xám.

Thế nhưng vào lúc này tầm mắt của Trì Vi chỉ hướng duy nhất về phía Bạc Dạ Bạch, nhân lúc bảo vệ lui sang một bên, cô dùng hết chút sức lực còn lại xông tới đó trước khi bị người kia bắt lại.

Trong tích tắc, khi Bạc Dạ Bạch còn chưa đi xuống bậc cầu thang cuối cùng thì cô gái với mái tóc dài kia đã ngã rầm vào lồng ngực hấn: "Lão sư... Cứu tôi... Cứu cứu tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Một câu “Không cứu ” làm Trì Vi một lần nữa rơi xuống vực sâu!

Editor: Waveliterature Vietnam

Sự cố này làm tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Phó đạo diễn Lâm cùng đám người của mình dừng lại ở một chỗ cách đó vài bước không xa, không thể xác định được rõ cảnh tượng phía trước.

Rõ ràng Trì Vi cùng tên đàn ông này là người xa lạ mà.

Xuân Giang Thu Dạ có tổng cộng mười một tầng, tuy rằng phí dịch vụ tăng dần từ dưới lên trên. .

Nhưng nếu ở tầng mười một thì xem ra, không chỉ có tiền mà chắc chắn còn có địa vị khá cao.

Còn nữa, Xuân Giang Thu Dạ là một nơi ăn chơi giải trí có tiếng ở thành phố này, Phó đạo diễn Lâm lui tới đây không chỉ một lần.

Đối với tin tức này từ lâu đã nắm được.

Nghe nói chủ nhân của Xuân Giang Thu Dạ có thân phận thần bí khó đoán, vẫn không người nào tra ra.

Tuy rằng tiếp xúc với người ngoài nhưng anh ta vẫn ẩn giấu khuôn mặt thực sự dưới lớp mặt nạ kia, người người gọi bằng "Tu Gia".

Đúng như dự đoán, phía sau lớp mặt nạ kia chính là Tu Gia!

Nhất thời trong lòng Phó đạo diễn Lâm cảm thấy hồi hộp... Chắc chắn, không thể đắc tội với người này.

Nhưng mà, Quý Thiểu vẫn còn đang đợi mình, cũng không thể trêu chọc hắn ta được!

Biện pháp duy nhất hiện tại chính là quan sát kỹ diễn biến mọi chuyện, xem là Trì Vi có quen đối phương và hắn ta có ý giúp đỡ không.

"Đại tiểu thư, cô đang làm gì vậy."

Bạc Dạ Bạch đứng yên, mặc kệ cho cô ôm, cũng không hề đáp lại mà chỉ hững hờ hỏi.

Vì bị Hàn Phuong bỏ thuốc nên thân thể Trì Vi nóng ran, cảm giác trống rỗng cứ vậy mà xuất hiện...

Cuối cùng lại bị Quý Thiên Trạch chích thuốc kích thích, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo chịu đựng sự dằn vặt bên trong.

"Lão sư... Tôi bị người ta bỏ thuốc..."

Trì Vi khó chịu không nói nên lời nên chỉ thều thào giải thích một câu.

Tiếp đó vì thân thể càng lúc càng nóng rực hơn, cô không thể đứng vững mà ôm chặt eo người đàn ông: "Lão sư... Lão sư... Lão sư..."

Cứ mãi lăm lăm hai chữ, mỗi lần cô gọi tên anh ta đều nghe triền miên đến tận xương tủy.

Bạc Dạ Bạch nghe thấy vô ích liền buông hàng lông mi đen xuống nhìn thân dưới rồi đưa tay ra nâng cằm cô lên rồi quan sát khuôn mặt và nói: "Bị người ta bỏ thuốc."

Giọng nói nhàn nhạt mà lại lạnh lùng, khuôn mặt không chút thay đổi nào: "Đại tiểu thư, hiện tại cô cần đàn ông mà, nên tự đi tìm đi."

Nghe vậy đôi mắt Trì Vi chìm xuống, đầu óc hỗn loạn rồi bời rồi thờ hờn hờn hỏi lại: "Lão sư... Anh có ý gì..."

Đứng ở một bên nhìn Trì Vi một chút rồi Cung Tu lên tiếng: "Bạch, cô ta như vậy... E là không chống đỡ được lâu nữa đâu. Anh định làm gì. Mau đưa cô ta đến bệnh viện đi..."

Thật sự thì Cung Tu không rõ lắm, đến cuối cùng thì giữa Bạc Dạ Bạch và Trì Vi tồn tại chuyện gì.

Chẳng qua mấy năm quen anh ta, xem như là anh ta cũng biết về Bạc Dạ Bạch, nếu như không muốn người khác nhìn thấu thì chính là như vậy.

Bây giờ Trì Vi bị người ta bỏ thuốc, vừa nhìn vào đã biết đây chính là thủ đoạn dơ bẩn, hoặc chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc là cần đàn ông, hoặc là đưa đi bệnh viện, chắc chắn không có kiểu thứ ba.

"Chuyện của cô ta, không liên quan đến tôi."

Không ngờ Bạc Dạ Bạch lại nói một câu như vậy, tiếng nói lạnh lạnh không chút cảm xúc nào.

Trong nháy mắt Cung Tu trở nên kinh ngạc, không nén được sự bất ngờ mà hỏi lại: "Bạch, anh nói..."

Anh không cứu cô ấy sao."

"Không cứu."

Hai chữ nhẹ nhàng, phá hủy niềm hy vọng duy nhất của cô, một lần nữa Trì Vi như bị rơi xuống vực sâu.

Trong lúc giật mình cô ngửa khuôn mặt trắng bệch của mình lên nhìn anh ta.

Trong tầm mắt mờ hồ của cô là một con mắt âm trầm, đẹp đẽ nhưng lại xa xôi: "Anh không cứu tôi..."

Tại sao..."

"Đại tiểu thư, tại sao tôi lại phải cứu cô."

Bạc Dạ Bạch không trả lời mà chỉ hỏi lại, giọng điệu bình tĩnh mà lại tàn nhẫn đến tận cùng.

"Bạc Dạ Bạch..."

Trì Vi tức giận đến mức run rẩy, cô không thể tin được trong tình huống này anh ta sẽ phản ứng như vậy nên nức nở gào khóc: "Tại sao anh không cứu tôi. Tại sao anh không thể cứu tôi..."

Trái lại, Bạc Dạ Bạch vẫn cự tuyệt cô, đưa tay ra đẩy hai cánh tay của Trì Vi: "Đại tiểu thư, cô phải biết, mọi việc không bao giờ như ý muốn của mình được... Giống như hiện tại, tôi sẽ không cứu cô."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 230: Bây giờ có cô ta rồi... Anh liền nghĩ tôi không còn giá trị, có đúng không?

Đôi mắt sáng rực của Trì Vi trừng lên, bên trong toàn là giận nước, dường như cô đang cảm thấy mờ mịt, luống cuống và có cả chút tuyệt vọng.

Cũng trong lúc đó cô nhìn cô gái mặc chiếc sườn xám đứng bên cạnh, chính xác là cô gái mà cách đây không lâu chính tay hắn đã lựa chọn.

Rất nhanh, dường như cô đã hiểu ra điều gì đó, cảm thấy cực kỳ hoang đường nhưng đây lại là cái cơ duy nhất để giải thích: "Anh không cứu tôi, là bởi vì... Anh có thể cùng cô ta. Vì lẽ đó, tôi liền mất đi theo giá trị, đúng không?"

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nhìn cô gái, từ trong đôi mắt dịu dàng kia không có một chút từ bi nào: "Nếu như đại tiểu thư đã muốn hiểu như vậy thì chắc là vậy rồi."

Ngừng nói một chút, đôi mắt anh ta lại nhạt đi rồi tiếp tục thêm một câu: "Nói đi cũng phải nói lại."

Đại tiểu thư là người thông minh, cần gì phải làm những việc ngu xuẩn."

"Đến bước đường cùng tôi mới cầu cứu anh, vậy mà anh cảm thấy... Đó là chuyện ngu xuẩn sao."

Lòng Trì Vi nguội lạnh, thân thể thì không ngừng run lên, không rõ hiện tượng này có phải do thuốc gây nên hay không.

Nhưng tiếc rằng dường như Bạc Dạ Bạch vẫn không hề lay chuyển tâm tư." Cô biết rõ tôi không muốn gặp lại cô một lần nào nữa. Nên cũng phải đoán ra tôi sẽ không cứu! Như vậy còn vác mặt đến đây cầu giúp không phải ngu xuẩn thì là cái gì!"

Nhất thời Trì Vi cắn môi thật chặt, đôi chân vô ý lùi về sau vài bước chân rồi sau đó quan sát Bạc Dạ Bạch.

Dường như đây là lần đầu tiên cô mới nhận ra anh ta là một con người lạnh lùng đến cỡ nào!

Chính anh ta, đã nói, không muốn nhìn mặt mình thêm một lần nào nữa.

Vậy mà cô cứ nghĩ hai người quen biết nhau như vậy thì... Bất luận ra sao anh ta cũng sẽ không thấy chết mà không cứu!

"Cô cho rằng, tôi sẽ không thấy chết mà không cứu. Đại tiểu thư, đó là cô nghĩ, chứ không phải tôi!"

Tò vè giống như mình hiểu thấu suy nghĩ của Trì Vi, từ trên cao anh ta nhìn xuống rồi nói chuyện, từng lời nói giống như đều cho rằng là tự cô hại mình, điều này làm Trì Vi cảm thấy tổn thương sâu sắc.

Giờ đây Trì Vi mới rõ.

Hóa ra người đàn ông kia, dù đẹp đẽ đến mức nào... Thì cũng sẵn sàng dành cho cô những tổn thương trí mạng!

Ở một bên, cô gái mang sườn xám bắt đầu trở nên lo lắng rằng sự xuất hiện của Trì Vi và đang tình trạng bị bỏ thuốc như vậy sẽ khiến người đàn ông hồi tâm chuyển ý.

Thật lòng mà nói thì so với Trì Vi, cô ấy có tướng mạo và tư thái kém hơn một chút.

Nhìn thái độ bây giờ của anh ta, chắc chắn là rất căm ghét cô, trong lòng hơi hơi chặc chặc, nhẹ nhàng nói: "Vị tiểu thư này, Bạc tiên sinh đã nói đầy đủ và rõ ràng như vậy, cô có dây dưa nữa thì cũng vô ích thôi."

Phó đạo diễn Lâm nhìn cảnh tượng ấy, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho thuộc hạ của mình tiến lên bắt người: "Trì Vi, phục vụ Quý Thiếu uống rượu là phúc phận của người! Đừng có lãng phí thêm thời gian để Quý Thiếu chờ sốt ruột..."

Anh ta vừa dứt lời đã gặp phải ánh mắt thoáng qua của Bạc Dạ Bạch, ngay lập tức trở nên cứng miệng.

Là người ở làng giải trí, Phó đạo diễn Lâm tự nhận mình biết không ít những nhân vật tầm cỡ nhưng duy chỉ riêng người này, rõ ràng rất lạnh lùng không dấu vết, đã nhìn thôi cũng khiến người ta không thờ nổi!

Cũng may một chút anh ta đã thu hồi ánh mắt của mình.

Bất chợt Bạc Dạ Bạch nhìn Trì Vi: "Đại tiểu thư, còn có việc gì nữa sao?"

Nghe xong Trì Vi thấy thật buồn cười, bản thân mình bây giờ sống không bằng chết, hẳn lại hỏi... Có chuyện gì sao.

"Không sao rồi."

Trì Vi nhẹ nhàng nói chuyện với khuôn mặt trắng bệch của mình, sau đó ngược đôi mắt sáng của mình lên nhìn người đàn ông đẹp đẽ kia: "Suy cho cùng, cho dù tôi có việc, thì cũng không liên qua gì tới anh... Không phải sao."

"Đại tiểu thư biết rõ mà, còn gì tốt hơn thế."

Đáp lại một câu lạnh nhạt như vậy, Bạc Dạ Bạch đem theo cô gái mặc sườn xám phía sau chậm rãi bước chân rồi đi ngang qua cô.

Thấy người đàn lướt qua mình không một chút mây may thì dù đau lòng Trì Vi vẫn nhớ rằng tuyệt đối không thể để bản thân bị bắt đi.

Dẫu biết rõ lòng dạ sự vô cảm và lạnh lùng của anh ta nhưng theo bản năng Trì Vi vẫn đưa tay nắm lấy cánh tay của Bạc Dạ Bạch: "Bạc Dạ Bạch, người kia là tên biến thái, nếu tôi bị đem đi... Anh có biết hậu quả sẽ là gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Thật sự tôi rất sợ, anh đừng vô tình như vậy... Có được hay không?

Editor: Waveliterature Vietnam

Nghe xong Bạc Dạ Bạch lại thấy phí công, đôi mắt vẫn hoàn toàn yên tĩnh và vẻ mặt cũng chẳng có chút lay động nào.

Thấy vậy Trì Vi chỉ cảm thấy trái tim mình như rơi vào vực sâu: "Bạc Dạ Bạch, hiện tại tôi bị người ta bỏ thuốc, nếu anh không cứu tôi... thực sự tôi sẽ bị làm nhục!"

Cuối cùng cũng nghe được hai chữ "Làm nhục", anh ta hơi nghiêng đầu dành cho cô một sự phản ứng bất ngờ: "Đại tiểu thư, cô không thấy quen thuộc sao?"

"Cái gì."

Trì Vi ngờ ngác hỏi ngược lại, trong cơ thể hai loại thuốc đang tồn tại hòa trộn vào nhau làm đôi mắt cô ửng đỏ đầy mệt mỏi và nhìn cực kỳ bất lực.

Ngay sau đó Bạc Dạ Bạch hơi cúi người, áp sát vào tai cô: "Lần thứ nhất của đại tiểu thư, cũng là bị người ta bỏ thuốc, thân thể lúc đó cũng như bây giờ. Sau đó không phải cô nói tôi làm nhục cô sao..."

Ngừng nói một chút, phản ứng không buồn cũng chẳng vui, giống như anh ta chỉ đang thuật lại một câu chuyện quá đỗi bình thường: "Bây giờ thứ đại tiểu thư cần là đàn ông, cho dù đối phương có ép buộc đi chăng nữa thì chẳng phải cô cũng được thỏa mãn sao."

"Bạc Dạ Bạch, hai chuyện này không giống nhau."

Từng chữ của anh ta như đâm thẳng vào lòng cô, thân thể Trì Vi mỗi lúc một yếu đi, ngay cả giọng nói phản bác lúc này cũng cho thấy cô đang dần vô lực.

Quan sát khuôn mặt sắc sảo của cô, ánh mắt Bạc Dạ Bạch bắt đầu trở nên lo lắng, tiện đó hỏi ngược lại: "Chỗ nào không giống nhau."

Ngay sau đó vì cánh tay Trì Vi còn nắm lấy tay Bạc Dạ Bạch nên tiện tay anh ta đẩy những ngón tay cô ra một cái: "Suy cho cùng thì trong mắt đại tiểu thư, tôi và đối phương đều là ép buộc, lại có cái gì mà không giống."

Nhìn thấy hấn quyết tâm cự tuyệt không để cho cô lồi thoát, từng ngón tay miễn cưỡng buông ra, tia hy vọng mong manh ấy như mất đi ngay trong phút chốc.

Nhưng cuối cùng cô vẫn vội vã đưa tay, nắm lại một góc áo của anh ta.

Trong phút chốc đầu óc Trì Vi trở nên hỗn loạn, chung quy cô vẫn là một cô gái bình thường nên chắc chắn sẽ cảm thấy sợ sệt, luống cuống và có cả tuyệt vọng.

"Lão sư..."

Trì Vi nhẹ nhàng gọi tên anh ta, lần này không phải là ngậm ngùi nức nở nữa mà nước mắt đã tràn ra từ đôi mắt sáng kia, còn bờ môi cô có một dòng máu tươi tuôn ra: "Coi như là tôi cầu xin anh, có được hay không. Xin anh, cứu tôi, tôi rất sợ..."

Nói đến đây nước mắt vẫn không ngừng chảy trên khuôn mặt trắng bệch xám xịt của cô, và rồi có một âm thanh khẽ run lên: "Lão sư, tôi thật sự rất sợ! Tôi xin anh, đừng vô tình với tôi như vậy..."

Nhìn cảnh này đứng ở bên cạnh Cung Tu cảm giác nếu cứ để như vậy sẽ không ổn nên không chờ Bạc Dạ Bạch tỏ thái độ liền can thiệp một chút: "Bạch, nếu không..."

"Làm sao, tại sao anh muốn xen vào cô ta."

Căn bản, Cung Tu muốn nói rằng, nếu đã gặp sự tình như vậy cho dù có không muốn gặp lại thì cũng nên vì sự quen biết một thời gian mà cứu giúp, không nên thấy chết mà không cứu.

Cuối cùng anh ta vừa mở miệng thì Bạc Dạ Bạch đã cắt ngang.

Chỉ trong nháy mắt Cung Tu nhận ra ngay được, ánh mắt của anh ta, không phải là sự lạnh lùng bình thường, thật khiến người khác tò mò.

"Trì Vi."

Ngay sau đó Bạc Dạ Bạch hững hờ gọi tên cô, tiếng nói không có một chút cảm tình nào.

"Chuyện của chính mình thì nên tự mình giải quyết, đừng đem hy vọng ký thác vào người khác. Từ lâu cô đã không còn là một đứa bé, nên nói được làm được, trả giá cho sự đánh đổi của cô!"

Xong một lời Bạc Dạ Bạch cũng không thêm nhìn lại Trì Vi dù chỉ một chút, đã vậy còn chậm rãi dắt tay cô gái kia đi về phía sau. Những ngón tay của Trì Vi đang nắm ở góc áo anh ta theo đó mà cũng tự động bứt ra, nhất thời thân thể không giữ vững được kém chút nữa ngã nhào xuống đất.

Theo bản năng cô lại muốn bước lên chạm vào người anh ta.

Lúc này Phó đạo diễn Lâm xác định được rằng có vẻ người kia sẽ không nhúng tay vào chuyện này nên hấn thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Các người nhanh chân lên, dẫn người trở về, đừng để cho Quý Thiếu phải nóng lòng chờ!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 232: Bạc Dạ Bạch, đáng đời anh số mệnh không lâu dài, trời sinh bệnh

tật quán quanh, có chết cũng cô độc!

Editor: Waveliterature Vietnam

Tiếp đó Phó đạo diễn Lâm không lãng phí thời gian thêm chút nào nữa nên liền sai người nắm lấy bờ vai của Trì Vi mà lôi cô đi.

Phó đạo diễn Lâm theo đuôi tiến lên cười nói: "Thật xấu hổ, cô ấy là nghệ sĩ do chúng tôi quản lý, vừa mới bước chân vào giới nên chưa hiểu rõ phép tắc lắm. Vừa nãy nếu như có quấy rầy gì mong mọi người thông cảm!"

Cho dù Trì Vi được coi trọng nhưng sự coi trọng đó không có gì to tát, không biết là... có gì khác nhau hay không.

"Hiện tại chưa hiểu phép tắc, sau này... ắt sẽ hiểu."

Bạc Dạ Bạch hững hờ đáp, không có lấy nửa điểm hứng thú.

"Điều này thì nhất định khi trở về tôi sẽ cố gắng dạy dỗ, làm cho cô ta sớm ngày biết phép tắc!"

Phó đạo diễn Lâm vừa nói vừa nhìn Cung Tu với sự kính nể dâng trào trong lòng.

Tuy rằng không rõ tên đàn ông nhất quyết cự tuyệt kia có thân phận gì nhưng có thể ở từ tầng chín trở lên và ở trong Tu Gia thì nhất định có quan hệ mật thiết.

Như vậy nếu như không giao hảo thì cũng coi như không nên đắc tội! Còn nữa, thành phố này không ít nhân vật có tiếng tăm, mà bản thân đã ở trong làng giải trí nhiều năm nên Phó đạo diễn Lâm hiểu hơn ai hết, không thể tùy ý coi ai không ra gì.

Trì Vi không thể cử động nữa nên nghe Bạc Dạ Bạch nói xong cô chỉ có thể ngẩng đầu lên với sự tuyệt vọng tràn đầy.

Cô nhìn Bạc Dạ Bạch và cô gái mặc chiếc sườn xám đang dần bước xa mình, thân người thon dài, cao cao tại thượng không khác gì một vị thần.

Chi tiếc, vị thần ấy đối với cô... Không có đến nửa phần từ bi!

Bừng tỉnh một chút, nhất thời Trì Vi lại rơi vào yên tĩnh, bờ môi trắng bệch nhếch lên, cô cũng từ bỏ ý định giãy dụa, mặc nhiên để cho thuộc hạ của Phó đạo diễn Lâm giam cầm bản thân.

Sau đó cô hít một hơi thật sâu, đôi mắt sáng không chớp dù chỉ một cái nhìn chăm chăm vào người đàn ông, không thể bỏ qua dừng dừng như vậy... Lần này, hình như là lần đầu tiên cô nhìn rõ hắn!

Việc đã đến nước này, khi bản thân bị hãm hại rồi rơi vào cảnh đường cùng dù cho có gào khóc, cầu xin, sọt sệt cũng sẽ chẳng có một chút tác dụng nào.

Vừa nản lòng vừa nhụt chí, đột nhiên Trì Vi cảm thấy thật buồn cười.

Một lòng cố gắng tìm đến Bạc Dạ Bạch nhờ giúp đỡ, kết quả đây... cuối cùng vẫn là suy bại muôn kiếp vẫn không thể trở lại được!

Nếu sớm biết như vậy, hà có gì phải lãng phí sức lực, không bằng tự cứu lấy mình... Cho dù có kém cỏi thì cũng không tệ bằng hiện tại!

Tại sao lại tin tưởng vào anh ta. Đã vậy còn đem hy vọng đặt lên người hắn.

Trì Vi vừa nghĩ thì cái trán cũng đột nhiên đau âm ỉ.

Đột nhiên lúc này Phó đạo diễn Lâm ra lệnh cho đám người kia kéo Trì Vi xuống lầu, đem về chỗ phòng khách của Quý Thiên Trạch.

Vừa nghĩ đến tên Quý Thiên Trạch biến thái trên giường kia cùng với chứng rối loạn tình dục của bản thân, Trì Vi đơ cứng cả người, không biết rồi cô có sống nổi qua đêm nay không!

Trong cơ thể loại thuốc kích thích kia như phát huy tác dụng, đầu óc trở nên hỗn loạn.

Bị người lôi xuống lầu Trì Vi vẫn quay đầu nhìn phía trên, hình như bóng dáng của người đàn ông, mỗi lúc dần trở nên mơ hồ.

Rõ ràng đã hết hy vọng rồi, cuối cùng anh ta cũng chọn cô gái mang chiếc sườn xám kia, tận sâu bên trong Trì Vi cảm thấy oán hận không nói ra được: "Bạc Dạ Bạch, Trì Vi ta ngu ngốc nên mới cảm thấy nguoi và những tên khác không giống nhau! Tôi bị diễn mới bán đi tự trọng của mình hèn hạ xin anh cầu cứu rồi lại lần nữa mặc anh chà đạp..."

Bỗng dưng Trì Vi không khác nào một con nhím bị thương, dẫu rằng dựng thẳng lông lên đâm đối phương nhưng lại cũng đâm vào chính mình: "Bạc Dạ Bạch, anh rất máu lạnh, lòng dạ cũng rất độc ác! Đúng, anh nói không sai, tôi cần đàn ông nên mới bị người ta si nhục... Không sao, may là lần này người đó không phải anh! Bởi vì sự si nhục của anh chính là chuyện buồn nôn nhất của đời Trì Vi này..."

Lời vừa nói ra đôi mắt Bạc Dạ Bạch trở nên sâu hơn nhưng về mặt thì vẫn bình tĩnh và không thêm đáp lại dù chỉ một vài lời.

Chỉ có cô gái sườn xám kia cảm nhận rõ lúc này đứng ở bên cạnh cô, anh ta đang dùng sức nắm bàn tay mình một cách đau đớn.

Dưới lớp mặt nạ kia, Cung Tu cảm thấy khiếp sợ nên chỉ dám thoáng nhìn Bạc Dạ Bạch.

Hình như bản thân đã xác định được một điều quan trọng... Bạc Dạ Bạch si nhục Trì Vi.

"Bạc Dạ Bạch, anh là loại quái vật không có tim, đáng đời mạng sống không lâu dài, trời sinh bệnh tật quán quanh, có chết cũng cô độc!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Anh ta không sợ sống chết, trời sinh không có nhược điểm

Editor: Waveliterature Vietnam

Trì Vi vừa chột hạ một lời gay gắt cuối cùng như vậy vừa bị người lôi xuống cầu thang, từ từ biến mất khỏi tầm mắt anh ta.

Ngay lập tức đôi mắt hẹp dài của Cung Tu chìm xuống, anh ta cảm thấy làm như vậy thực sự có chút độc ác nhưng cũng không khỏi lo lắng cho Bạc Dạ Bạch.

"Khúc khắc..."

Liền thấy Bạc Dạ Bạch buông cô gái kia ra, lấy tay bịt miệng chống đỡ con ho khan mấy lần.

Từ đầu đến cuối với chuyện Trì Vi rơi vào đường cùng sắc mặt của hắn vẫn không hề biến đổi.

Bất chợt, với khuôn mặt hững hờ nhưng khí chất cao quý đó anh ra chậm rãi bước xuống cầu thang, từ tầng mười xuống tầng chín.

Đi xuống thêm chút nữa thì phải đi thang máy.

Trái tim của cô gái mang sườn xám kia đập chậm lại, dù cho việc Bạc Dạ Bạch đối với Trì Vi là thấy chết mà không cứu có chút tàn nhẫn đi chăng nữa.

Thế nhưng cô ta vẫn rất vui mừng, giống như chứng minh được rằng không phải anh ta lưu luyến sắc đẹp của Trì Vi.

Dù sao trong tình cảnh này thì có vẻ như dung nhan của bản thân so với Trì Vi vẫn là hơn một bậc!

Trong ánh mắt của Cung Tu là sự lo lắng, đứng yên lặng rồi sau đó bước vào thang máy trước, nghiêng đầu xem xét hành lang.

Loáng thoáng anh ta nhớ khi này Trì Vi có nói cô đi thử vai ở lâu chín.

Nhìn lại phần cuối ở phòng khách có người đang canh gác, đó chẳng phải là thuộc hạ của Phó đạo diễn Lâm khi này sao!

"Từ ca..."

Nhìn thấy Bạc Dạ Bạch muốn bước ngay vào thang máy rồi sau đó trực tiếp xuống lầu.

Cuối cùng Cung Tu không nhịn được mà kêu lên, cảm giác như... Có chỗ nào đó không đúng lắm!

Vẫn là Bạc Dạ Bạch với vẻ mặt yên tĩnh cùng đôi mắt sâu che lấp đi tất cả tâm tình: "Anh còn có việc gì."

Dù mang mặt nạ nhưng Cung Tu cũng có thể mơ hồ đoán ra nhưng vẫn dò xét biểu hiện của anh ta:

"Trì Vi... Thật sự anh không cứu cô ấy." Đối với điều này, Bạc Dạ Bạch chỉ nhìn Cung Tu và im lặng, sau một hồi lạnh lùng đáp: "Bây giờ đang là tiệc sinh nhật của An An, quà đâu."

"Quà anh chọn, ở trên xe."

Cung Tu ngờ ngác một lúc, không hiểu sao so với Trì Vi đang thấp thủ nhất sinh kia thì lúc này anh ta lại nhắc đến An An đang bình yên!

Nhưng mà hơn ai hết Cung Tu là người hiểu rõ tính cách của Bạc Dạ Bạch, không mưu cầu đòi hỏi và chỉ làm những gì anh ta muốn.

Anh ta là người lương thiện, từng bảo vệ người ở Hoa Thành, đứng ra chống lại lão "Kền kền"... thậm chí lần này tới thành phố này còn mượn thân phận giảng viên dạy Piano tiến vào Học viện

Ngôi sao.

Cũng là vì người mang biệt danh "Kền kền" ẩn thân trong Học Viện ngôi sao, bất cứ lúc nào cũng có thể hại người nên phải tiêu diệt hắn hoàn toàn! Hắn là loại người máu lạnh, coi thường sự sống chết của người khác, bình thường thì có thể như Trích Tiên nhưng trong nháy mắt cũng có thể giống như một con quỷ. Cũng giống như Trì Vi, cách đây không lâu hắn từng hạ giá, tìm người phục vụ để chơi một trò chơi... Chỉ chớp mắt nhẹ nhàng, nếu không đề ý liền có thể bị đối phương si nhục.

Không quan tâm đến người ngoài nghĩ như thế nào, nhưng với Cung Tu, coi như là quen biết đã lâu.

Nhưng người này, xưa nay Bạc Dạ Bạch đoán không ra.

Có lẽ cũng bởi vì hắn không hề có nhược điểm nên người người sợ chết... Nhưng hắn sinh mệnh của hắn sinh ra sống không lâu, có thể chống chọi cho đến hiện tại thì cũng xem như là không tệ.

Nhưng cũng chẳng biết được một lúc nào đó, anh ta sẽ chết đi trong im lặng.

Phần lớn những người không sợ chết có khuyết điểm gì.

Cung Tu mất tập trung bước tới thang máy, nhìn số thang máy đang tụt xuống từng chút một.

"9...8...7...6...5...4...3...2...1..."

Cho đến khi dừng lại ở số 1, Cung Tu thấy Bạc Dạ Bạch không hề có chút động tĩnh nào, trong lòng cảm thấy hồi hộp và cuối cùng, chẳng còn ôm chút hy vọng nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, nhìn Bạc Dạ Bạch dắt theo cô gái mang chiếc sườn xám bước ra nhưng bản thân không đi ra ngoài.

Bỗng dưng Cung Tu bấm thang máy lên tầng 9: "Từ ca, tôi còn có việc, anh cứ đi trước!"

"Ừm"

Bạc Dạ Bạch chỉ nhẹ nhàng đáp, căn bản vẫn tiếp tục cùng cô gái kia bước đi mà không hề quay đầu lại.

Nhưng mà khi cửa thang máy đóng lại nhìn thấy bóng lưng gầy gò nhưng đầy thần bí, lạnh lạnh và cô đơn ấy.

Không hiểu sao đột nhiên Cung Tu có cảm giác rằng mọi nhất cử nhất động của bản thân đều nằm trong tính toán của Bạc Dạ Bạch.

Cứ cho là anh ta biết Bạc Dạ Bạch luôn có kế hoạch sẵn, chỉ là... Nếu như muốn cứu Trì Vi, Bạc Dạ Bạch lại nhất quyết cự tuyệt như vậy.

Còn nếu muốn cứu cô ấy, sớm biết mục đích mình ở lại, tại sao lại không hỏi đến.

Từ đầu đến cuối, Bạc Dạ Bạch... Rốt cuộc anh ta muốn cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Tên đàn ông biến thái

Editor: Waveliterature Vietnam

"Oành..."

Cửa phòng vừa được mở ra, Trì Vi cũng theo đó được mang về trước mặt Quý Thiên Trạch.

Thoạt đầu chỉ nhìn thấy ở bên trong Quý Thiên Trạch tay cầm roi, hai con mắt đỏ ngầu đầy giận dữ.

Còn ở trên đất thì Hàn Phuong nằm chặt vật nơi đó, vì bị roi quất tới tấp nên trên người cô không ít vết thương.

Bị hành hạ như vậy nên ở trong lòng cô ta hận Trì Vi thấu xương tủy.

Nếu như không phải Trì Vi chạy trốn thì làm sao có chuyện loại biến thái này giẫm đạp mình như vậy!

Nhưng bây giờ nhìn thấy Trì Vi không chạy trốn được, bị người bắt mang trở lại phòng khách trong lòng mới thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Phó đạo diễn Lâm, với khuôn mặt trắng bệch của mình cô ta vội vã đứng dậy đi đến bên cạnh hắn ta... Nhưng mà chỗ này là địa bàn của Quý Thiên Trạch, cô ta e là mình sẽ không sống nổi nên vẫn muốn cho Trì Vi phải hứng chịu tất cả.

Nhìn đôi chân của Hàn Phuong, Phó đạo diễn Lâm cảm thấy kinh sợ. Mặc dù đã được nghe Quý Thiếu này rất thích ra tay ngược đãi nhưng bây giờ mới là lần đầu tiên được tận mắt chứng kiến.

"Quý Thiếu, đã mang người về..."

"Cút ra ngoài!"

Không đợi Phó đạo diễn Lâm nói xong, Quý Thiên Trạch đã to giọng đuổi đi.

Bắt chợt hắn tiến lên vài bước, nắm lấy cánh tay Trì Vi, vút tới trước mặt: "Chạy a! Sao không tiếp tục chạy đi..."

Đầu óc Trì Vi bây giờ là một mớ hỗn độn không nguôi, thân thể cô không ngừng nóng lên, ý thức nửa hưng phấn tỉnh táo, nửa mơ hồ mờ ảo.

Cô nhìn thấy sau khi Phó đạo diễn Lâm đỡ Hàn Phuong lên tất cả mọi người đều vội vã lui ra ngoài.

Hiện giờ trong phòng khách to lớn này chỉ còn sót lại bản thân và tên đàn ông biến thái kia.

Dùng tất cả sự tỉnh táo còn sót lại, Trì Vi đang nghĩ nên làm gì để thoát thân thì đột nhiên Quý Thiên Trạch đã vung tay một cái... Trong nháy mắt Trì Vi cảm nhận được sự đau đớn của cơ thể rồi ngã nhào trên ghế sa lông.

Tiếp tục bắt lấy cô, bàn tay không chút lưu tình hắn cầm đoạn roi rồi tay quất tới tấp rồi hỏi: "Đối với cô như vậy, có thích không. Nói!"

Trì Vi như chìm sâu vào một cơn đau thấu xương tủy, vô tình nhìn thấy chai rượu trên bàn đang định với tay nắm lấy rồi đập vào người Quý Thiên Trạch.

"Đến bây giờ mà vẫn muốn chống cự. Không hổ là ta nhìn trúng người..."

Dường như biết được suy nghĩ của Trì Vi, hắn lại dùng roi đánh vào cánh tay cô.

"A..."

Nhất thời cánh tay Trì Vi đau buốt, không ngờ hắn lại đánh trúng vết thương lúc trước cô dùng mảnh chai cắt để duy trì sự tỉnh táo.

Sau đó Quý Thiên Trạch cúi người áp sát, nhìn cánh tay đang chảy máu của cô rồi liếm khòe môi một cách biến thái: "Đau không. Bây giờ càng đau thì sau này mới thoải mái được..."

Thân thể đã suy yếu sẵn, bây giờ Quý Thiên Trạch đến gần cảm giác buồn nôn trào lên mãnh liệt.

Lần đầu trong đời cô gặp loại vận vạ này... Đúng là đồ biến thái, xứng thực với danh biến thái.

Trong sự sợ hãi hình ảnh Bạc Dạ Bạch đột nhiên xẹt qua trí óc của cô, trong lòng máu me đầm đìa một mảnh nhưng vẫn cố bình tĩnh mở miệng: "Quý Thiếu, người có biết về Trì Gia không." Cắt đứt quan hệ với cha mình, che giấu thân phận để bước chân vào làng giải trí chính là vì Trì Vi muốn dựa vào bản thân để tra rõ chân tướng sự việc năm đó của mẹ cô.

Thế nhưng đã đến nước cùng đường tuyệt vọng này, kéo dài điều gì đó là việc duy nhất cô có thể làm.

Quý Thiên Trạch có chút ngần ngại nhưng thân thể vẫn không ngừng nóng nảy chuyển động, thấp giọng cười mà nói: "Trì Gia à, đương nhiên biết! Nhưng bây giờ đừng nhắc đến những chuyện không liên quan, hai ta vẫn nên cảm thụ một chút nhĩ..."

"Vậy sao, người có biết, ta là người nhà Trì gia. Nếu tiếp tục như vậy sẽ phải trả giá ra sao không..."

Có lẽ vì giọng nói lạnh lạnh và ánh mắt sáng long lanh đầy kinh sợ của cô.

Mà nhất thời Quý Thiên Trạch hơi ngơ ngác, kiềm chế tâm tình: "Thú vị lắm, nói tiếp đi."

"Đại tiểu thư Trì Gia, tên là Trì Vi! Và ta, chính là cô ấy..."

"Cô nói... Cô là đại tiểu thư Trì Gia. Người con gái xinh đẹp nổi tiếng cái thành phố này sao."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Sự xuất hiện của Cung Tu

Editor: Waveliterature Vietnam

Vừa hỏi vừa giống như nghe được chuyện nực cười hần quay khuôn mặt sang một bên rồi nhếch mép cười.

Ngay sau đó hần tóm lấy mái tóc dài buộc Trì Vi phải ngẩng đầu lên: "Người cảm thấy thiếu gia ta đây là kẻ ngu si dễ bị lừa sao? Với cái thân phận và địa vị của Trì Gia thì muốn tiến vào làng Trì đại tiểu thư cần gì phải chôn chân ở trường đại học hạng ba, chưa kể còn bị đem làm đồ chơi cho ta."

"Cho ta một ít thời gian, ta sẽ chứng minh."

Trì Vi cắn môi, thực sự gặp phải tình cảnh tuyệt vọng như bây giờ, bản thân không còn sức lực để chống đỡ nữa.

Quý Thiên Trạch không tin, thật là đúng như dự đoán.

Việc đã đến nước này, cách duy nhất đó là gọi điện thoại.

Dù cho không muốn đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể liên hệ cho Trì Viễn, bằng không... Cái bản thân phải đối mặt chính là sự hủy hoại!

Còn nữa, bây giờ thuốc trong người đang có dấu hiệu phát tác, e là sẽ không chống đỡ được quá lâu... Lúc trước ma xui quỷ khiến lại gặp Bạc Dạ Bạch, đem lần đầu tiên trong cuộc đời cho hần.

Nhưng nếu bây giờ thực sự để tên đàn ông biến thái này đụng vào thì đúng là sống không bằng chết!

"Chứng minh làm gì. Tôi tin!"

Vào lúc này Quý Thiên Trạch giống như nghĩ ra cái gì đó, nham hiểm cười mím môi: "Trì đại tiểu thư à, cũng coi như là xinh đẹp có tiếng... Về nhan sắc, nói người là cô ấy thì quả thực cũng có thể tin, như vậy cũng tốt... Ta sẽ coi người như là cô ấy."

Lòng Trì Vi hoảng sợ. Ngay lập tức đã nghe ra ý gì trong lời nói của hần.

Quả nhiên trong khoảnh khắc tiếp theo, Quý Thiên Trạch hít thật sâu, giống như đang ngửi mùi trên người cô: "Cũng được, để bây giờ ta sẽ nếm thử mùi vị của đại tiểu thư đây!"

Vừa nói vừa nhìn cô gái xinh đẹp như bông hoa tường vi kia, thêm cả trong người có thuốc, thân thể hần run lên nhẹ, phảng phất sự nóng lòng không thể chờ đợi thêm nữa.

"Lạch cạch..."

Rất nhanh, hần ta mở thất lưng ra ngay trước mặt Trì Vi.

Đồng tử của cô co rụt lại, không ngừng lùi bước nhưng đằng sau cô là ghế sofa, không thể lùi thêm được nữa, ngược lại nó còn tạo điều kiện dễ dàng cho Quý Thiên Trạch kia xâm phạm.

Quý Thiên Trạch cười dữ tợn, xông vào chiếc cổ trắng của cô: "Giấy dựa à! Người càng giấy dựa thiếu gia ta càng hưng phấn..."

Nói xong hần nhào lên Trì Vi, sử dụng chiếc roi kia cuốn hai tay cô lại, sau đó đưa tay lên cởi sạch quần áo của Trì Vi.

"Cút ngay! Không được đụng vào ta..."

Sợ hãi đến tột cùng, thân thể Trì Vi không ngừng gầy dựa nhưng tiếc là chỉ phí công.

Lúc này đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, dường như bản thân đã rơi vào hố sâu của sự tuyệt vọng!

Nhưng đột nhiên nhận ra hình như Quý Thiên Trạch bị đánh cắt ngang.

"Ồanh..."

Và đột nhiên cô thấy cửa phòng bị phá tan, Quý Thiên Trạch vừa mới quay đầu nhìn lại.

Thì tư bên ngoài đã có mấy tên bảo vệ áo đen xông vào, nhanh chân tiến lên giữ lấy hần rồi quật ngã rầm xuống đất.

"Các người là ai. Dám xông vào chỗ của ta gây sự. Chán sống sao?"

Chuyện tốt bị phá hoại rồi còn bị đánh ngã xuống đất cùng một lúc, thêm cả hung phần vì thuốc cả người hần ta ươn ọ khác thường.

"Chán sống. Người mới là kẻ chán sống."

Ngay sau đó có một giọng nam bí ẩn vang lên, Cung Tu mang mặt nạ chậm rãi tiến vào phòng khách.

Nhìn qua hần thấy cô gái cuộn mình trên ghế sô pha, tình hình có vẻ không khả quan cho lắm.

Chẳng lẽ... Bản thân đã tới muộn rồi sao.

Cung Tu nặng lòng, nhưng nhìn quần áo trên người hần ta, chỉ có chiếc quần mới mở dây lưng.

Nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, từ lúc trên đường lên lầu, anh ta đã lo lắng về điều này và cho người lầu chín ngăn chặn lại.

Bây giờ nhìn lại, coi như cô ấy chưa bị làm nhục thì khẳng định là cũng đã rất sợ hãi!

"Người là ai."

Với khuôn mặt đầy tức giận Quý Thiên Trạch chậm rãi đứng dậy, ánh mắt bất thiện nhìn Cung Tu.

Thấy thế, dưới lớp mặt nạ mỏng kia, Cung Tu lạnh lùng tiến lên gỡ chân ra, một lần nữa đập cho hần ngã xuống đất: "Ta là ai, người không xứng để biết! Xuân Giang Thu Dạ này có phép tắc, mọi việc người tình thì ta nguyện, dám dùng thủ đoạn xấu xa để ép buộc, khá lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Là hần... Để anh đến cứu tôi sao

Editor: Waveliterature Vietnam

Lúc này, Quý Thiên Trạch dường như đã hiểu ý ở ngoài lời, nhìn Cung Tu mang chiếc mặt nạ đầy bí ẩn: "Người là... Tu Gia."

Từ lâu đã nghe đồn, chủ nhân của Xuân Giang Thu Dạ là một nhân vật có lai lịch bí ẩn khó đoán.

Cho dù lai ai tìm hiểu đi chăng nữa thì cũng không thể tìm được chỗ dựa sau lưng, chỉ biết người này hay mang mặt nạ và được tôn xưng là "Tu Gia."

Đối với lời nói của Quý Thiên Trạch, Cung Tu không hề muốn trả lời, anh ta nhấc chân quay về phía giữa hai chân của anh ta, giẫm một cái.

"A!"

Ngay lập tức, Quý Thiên Trạch hét lên thảm thiết, mặt tái mét, ôm đũng quần lẫn qua lẫn lại.

"Quý Thiếu. Ha, dám dờ trò bỏ thuốc đại tiểu thư Trì Gia, còn ra sức cưỡng ép, đúng là đồ có mắt như mù!"

Cung Tu nói chuyện lạnh lùng đến mức tận cùng, nhìn chăm chăm vào Quý Thiên Trạch như là chờ xem một con vật chết.

Trì đại tiểu thư.

Đầu óc Quý Thiên Trạch trở nên mơ hồ, thêm cả bị cơn đau tác động nên cả người không được tỉnh táo.

Đột nhiên ở phía sau, sống lưng của hần lạnh toát.

Nếu như cả chủ nhân của Xuân Giang Thu Dạ cũng thừa nhận cô gái này là Trì Vi, thì chẳng phải...

Điều khi này cô ta nói là sự thật sao!

Lẽ nào, cô ta đúng là Trì đại tiểu thư!

Nhận ra điều này, Quý Thiên Trạch vừa nằm như một tên bại liệt ở dưới đất, trong lòng thấp thỏm lo âu, sự hung hăng bạo tàn từ lâu cũng đã biến mất rồi.

Không quan tâm sự thật này dọa chết Quý Thiên Trạch ra sao, Cung Tu đi đến ghế sô pha, thờ hỏi: "Trì đại tiểu thư, cô có ổn không."

Nằm cuộn mình trên ghế nhìn Cung Tu chậm rãi bước vào, Trì Vi mới dần hoàn hồn.

Chỉ là đầu óc cô hỗn loạn, chỉ thiếu chút nữa thôi, Quý Thiên Trạch đã làm nhục bản thân mình... Hóa ra, Bạc Dạ Bạch đã thay đổi ý định, để Cung Tu quay lại đây cứu cô.

Chỉ khi bản thân cầu xin và bị từ chối, hần mới bằng lòng dành cho cô một chút sự bố thí.

Trong lòng Trì Vi lạnh run, mặc dù được cứu sống nhưng cũng không hề sống sót hoàn toàn sau tai nạn này.

"Trì đại tiểu thư, bây giờ cô cần bác sĩ, tôi..."

"Là hấn... để anh đến cứu tôi sao."

Cung Tu còn chưa kịp nói xong thì Trì Vi đã cắt ngang, chậm rãi đứng dậy, mặc lại quần áo ngổn ngang trên người.

Nghe xong, nhất thời Cung Tu yên lặng, nhìn cô rồi sau đó nói sự thật: "Không phải."

Trong nháy mắt, thân thể Trì Vi cứng đờ, cô chỉ cảm thấy có một sự tuyệt vọng vô tận tràn từ trong lòng ra, rồi sau đó ngẩng đầu, đôi mắt sáng ánh lên như không vẫn không tin: "Không phải hấn..."

Để anh đến đây cứu tôi thật sao."

Làm sao không phải hấn. Làm sao có khả năng đó!

Trì Vi cắn môi, lao đảo đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Cung Tu: "Không phải anh ta thì tại sao anh lại cứu tôi. Có phải là... Anh ta đã thay đổi chủ ý nhưng không muốn tôi biết nên anh mới phủ nhận, đúng không?"

Câu hỏi cuối cùng của cô dường như chẳng thể che giấu nỗi niềm hy vọng mong manh thấp kém đó.

Nhất thời Cung Tu không biết trả lời ra sao, đặc biệt là dưới ánh mắt chăm chăm của cô, vẫn cảm thấy... Nếu như nói sự thật, thì đó là một sự đã kích rất tàn nhẫn!

Từ lúc trước, khi Trì Vi chạy lên xin cầu cứu, anh ta đã muốn ra tay giúp đỡ.

Tuy rằng không tiếp xúc nhiều với cô nhưng dù sao đi chăng nữa, cô cũng là thiên kim Trì Gia, không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa đây cũng là địa bàn của bản thân, cho dù chấp nhận một số giao dịch ngầm thì cũng nên xuất phát từ sự tình nguyện của người ta chứ không phải hạng ép mua ép bán!

Dần dà anh ta không nhúng tay vào cũng chính là để quan sát phản ứng của Bạc Dạ Bạch ra sao.

Ai ngờ, lòng dạ độc ác nổi lên, thật không thể đoán trước được.

Và xem tình hình này, nếu như bản thân đến chậm một bước thì hậu quả thật khó lường.

"Thật sự... Không phải anh ta."

Dù cho Cung Tu im lặng thì Trì Vi vẫn có khả năng nhìn ra vì cô đâu phải kẻ ngu.

Nhưng bất chợt thuốc phát huy tác dụng cô không thể đứng vững nữa mà ngã nhào về phía sau, nản lòng thoái chí mà nói: "Bạc Dạ Bạch, anh so với trong tưởng tượng của tôi... Còn tàn nhẫn hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Anh ta bỏ lại mình chỉ vì sinh nhật của Trì An!

Editor: Waveliterature Vietnam

Cảm thấy hình như Trì Vi đang có ý nghĩ này thêm cả thân thể suy yếu làm Cung Tu nhất thời do dự và không chắc chắn.

Có vẻ như, Trì Vi đối với Bạc Dạ Bạch... Tình cảm không giống nhau cho lắm.

Rồi lại nghĩ đến những tin đồn về thiên kim tiểu thư Trì Gia, nhất thời Cung Tu thấy thật khó xử...

Nếu như nhớ không lầm thì Trì Vi vẫn còn có một vị hôn phu đó là con trai trưởng của Hoắc Gia.

"Trì đại tiểu thư, không phải là Bạch không cứu cô, chỉ là anh ấy còn có việc gấp phải đi trước."

Theo bản năng Cung Tu nói một lời an ủi cô.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, anh ta lập tức im bặt đi!

Thấy cô gái đang nằm ngã trên ghế sa lông, nâng đôi mắt sáng chứa đựng những nỗi niềm u ám lên: "Có việc bận rộn."

Lầm bầm lặp lại bốn chữ, trong đầu Trì Vi dường như lóe lên hình ảnh gì đó.

Đột nhiên cô chống tay đứng dậy khỏi ghế, mái tóc dài xõa ngổn ngang, mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Cung Tu: "Anh ta ở đâu."

Cung Tu ngăn ra, cảm giác như sự an ủi này giờ của mình là vô tác dụng, thậm chí là dư thừa!

"Anh ta ở đâu. Nói cho tôi biết!"

Vào lúc này, hai bàn tay của Trì Vi nắm chặt lại, những ngón tay bấm vào lòng bàn tay, giọng nói mang theo sự sắc bén và gay gắt không thể tả được.

Không cần hỏi lại, ngay bây giờ, Bạc Dạ Bạch đang ở đâu. Anh ta còn có thể ở nơi nào!

Thấy trạng thái trái ngược của Trì Vi, đột nhiên Cung Tu có suy nghĩ một chút.

Có thể khiến Trì Vi đi tìm Bạc Dạ Bạch cũng không hẳn là một việc xấu.

Chỉ là tính toán thời gian Bạc Dạ Bạch đi lấy quà rồi về chỗ An An... Đối với An An này, Cung Tu vẫn có một chút tò mò, nhưng suy cho cùng thì cũng không liên quan đến bản thân.

Bạc Dạ Bạch không điều tra thì anh ta cũng không tiện nhúng tay vào.

Mà bây giờ hai người họ đang gặp mặt nhau, nếu lúc này Trì Vi xuất hiện thì e là không thích hợp!

Vì vậy sau khi suy nghĩ một, hai, Cung Tu che giấu trả lời: "Hiện tại Bạch đang dự sinh nhật của một người bạn quan trọng. Nếu như cô muốn tìm cậu ấy thì có thể đến..."

"Không cần..."

Bỗng nhiên nghe câu trả lời của Cung Tu xong, con ngươi của Trì Vi hiện lên một sự yên lặng.

Thậm chí cả người cũng đứng yên, trên khuôn mặt trắng xám là bờ môi chảy ra một ít máu, thờ một hơi dài rồi hỏi: "Sinh nhật... thật sao? Tốt, thật sự rất tốt!"

Không hiểu sao nghe câu nói hơi hột của cô mà Cung Tu thấy giật mình.

Chỉ là cảm thấy hình như trong chuyện này... có cái gì đó không đúng.

Ở khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên Trì Vi bước chân thật nhanh ra khỏi phòng khách.

"Trì đại tiểu thư, cô muốn đi đâu."

Cung Tu nghĩ, bây giờ thứ cô cần là bác sĩ và thuốc.

Trì Vi không quay đầu lại, trong lòng nóng rực nôn nao: "Khi này, đa tạ. Tôi có việc... rất quan trọng!"

Bây giờ, lập tức, ngay lập tức phải tự tay xử lý!"

Sau khi quay lưng đi, đôi mắt của cô sáng rực như sao, ẩn chứa trong đó là sự trào phúng và oán hận không nói ra được thành lời.

Ngày mai, chính là sinh nhật của Trì An.

Bây giờ Trì An đang tổ chức tiệc sinh nhật ở một Xuân Giang Thu Dạ cách đây ba toà nhà... Ngay từ lúc mới bắt đầu trong lòng đã đoán được, cái gọi là việc bận của Bạc Dạ Bạch là cái gì.

Nhưng đoán là một chuyện, còn xác định lại là một chuyện khác.

Đúng, ở trong lòng hẳn, so với sinh mạng và sự si nhục mà cô có thể gặp phải thì sinh nhật của Trì An quan trọng hơn!

Dù gì thì sáu năm qua Trì An vẫn luôn một lòng mến mộ và hướng về Bạc Dạ Bạch.

Bây giờ, Bạc Dạ Bạch đối với cô ấy là tình thâm nghĩa trọng, thật đáng ngưỡng mộ!

Trái tim hoàn toàn băng giá, trong người thực sự thuốc đã xông lên vậy mà Trì Vi vẫn còn lòng dạ quan tâm, cố chấp rời khỏi phòng khách rồi bước vào thang máy đi xuống lầu.

Bây giờ trong lòng cô chỉ có một tâm niệm duy nhất đó chính là... Tuyệt đối không thể tác thành cho bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Bạc tiên sinh, anh chọn tôi thì tôi chính là người của anh

Editor: Waveliterature Vietnam

Những ngày đông chạng vạng, sắc trời vừa u ám vừa một mảng mờ mịt.

Còn mang máng những cơn mưa nhỏ lất phất, thổi vào mặt những luồng gió lạnh, dập tắt những ấm áp.

Thần người Bạc Dạ Bạch gầy gò chậm rãi bước ra khỏi Xuân Giang Thu Dạ, còn cô gái mặc chiếc sườn xám kia thì lững thững theo sau.

Từ sớm đã có người dọn dõ bảo vệ, chuẩn bị sẵn dù đưa cho che cho anh ta.

"Bạc tiên sinh, chờ tôi..."

Nhìn thấy Bạc Dạ Bạch bung cây dù đen đang muốn rời khỏi nơi này.

Nhất thời cô gái kia chạy tiến lên, lo lắng gọi một tiếng.

Đôi mắt Bạc Dạ Bạch nhật đi, xoay ánh nhìn về phía màn mưa không khác nào một ngọn núi tuyết cao, không nhiễm bụi trần thế khiến người ta phải chùn bước: "Tôi chọn cô không phải vì quan hệ nam nữ tình ái, cô không cần tiếp tục theo tôi."

Cô gái mặc chiếc sườn xám không hiểu, tưởng rằng khách muốn bỏ lại bản thân nên mới rời khỏi Xuân Giang Thu Dạ, vành mắt đỏ ửng đầy oan ức: "Bạc tiên sinh, anh lựa chọn tôi thì tôi chính là người của anh."

Nhưng khuôn mặt Bạc Dạ Bạch vẫn lạnh tanh, không có một chút thay đổi nào: "Lần này không tính.

Cô có thể tìm Cung Tu để nhận lấy một khoản tiền, hoặc cũng có thể ở lại Xuân Giang Thu Dạ này chờ một người khách khác."

Câu trả lời bất ngờ của anh ta là cô gái này choáng váng, đồng thời trong lòng sinh ra một sự không can tâm

Quan hệ của anh ta và Cung Tu không tệ, chắc chắn thân phận sẽ không tầm thường, hơn nữa tướng mạo còn xuất sắc như vậy... Vì thế, cho dù là cầm lấy một khoản tiền hay là tiếp tục ở lại Xuân Giang Thu Dạ này.

E là cả đời cô ta sẽ không bao giờ gặp được cơ hội ngàn vàng như thế này!

Theo bản năng cô tiến lên một bước, cố hết sức chạm vào người anh ta.

Cuối cùng Bạc Dạ Bạch lùi lại, tránh khỏi sự đụng chạm của cô gái kia rồi lạnh lùng hỏi: "Cô còn muốn cái gì."

Khuôn mặt cô gái kia trở nên nhợt nhạt, đón lấy ánh mắt của người đàn ông, cảm giác như anh ta đã nhìn ra điều gì đó rồi cup mắt xuống: "Bạc tiên sinh, tôi là người của anh, cái gì cũng không cần, chỉ cần được ở bên cạnh hầu hạ anh."

"Bất cứ chuyện gì cũng vậy, đừng có lòng tham không đáy, nếu cái được không đủ bù cái mất thì cuối cùng cũng không còn lại gì đâu!"

Bạc Dạ Bạch nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt không vui không buồn, hơn hẳn Phật quan sát chúng sinh.

Trong nháy mắt tim của cô ta giật thót lên, vội vã giải thích một câu: "Bạc tiên sinh, anh đừng hiểu lầm, tôi chính là... Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã thích anh."

"Cô... Thích tôi."

Giọng nói của Bạc Dạ Bạch trầm lắng, đoạn cuối hơi nhấn mạnh, thể hiện mấy phần tê nhạt.

Trên đời này, lại có loại người luôn dễ dàng nói chữ "Thích", thứ tình cảm này... thực sự rẻ rúng!

"Đúng, tôi thích Bạc tiên sinh, thật sự thích."

Giống như muốn thể hiện cõi lòng của mình, cô ta chăm chú một hồi rồi đột nhiên tỏ vẻ e lệ: "Bạc tiên sinh, Tu Gia đã sớm dặn dò, trong mấy người chúng tôi, nếu như may mắn được Bạc tiên sinh lựa chọn thì nhất định phải cố gắng thể hiện..."

Nói đến đây khuôn mặt cô ta ửng đỏ lên, lấy từ trong túi một chiếc hộp rồi đưa ra để trước mắt anh ta: "Tu Gia còn dặn dò chúng tôi sử dụng biện pháp an toàn... Nếu Bạc tiên sinh muốn thân thể tôi thì không cần suy nghĩ về tình huống phát sinh này."

Nghe xong vẻ mặt Bạc Dạ Bạch hơi thu lại, tầm mắt di chuyển hướng xuống.

Nhìn hộp đồ trong tay cô ta, không phải là thứ gì khác, mà là... Đồ dùng trên giường của nam nữ, một loại áo mưa an toàn tránh khỏi mang thai!

Nhận ra ánh mắt của người đàn ông đang rơi vào hộp bao cao su, trong lòng cô ta tràn đầy căng thẳng.

Đặc biệt ở giây phút tiếp theo, đột nhiên anh ta tiến lên một bước, chậm rãi đưa tay xịch lại gần mình.

Thời khắc này trong lòng cô ta gần như rất mừng rỡ, khuôn mặt lộ vẻ e thẹn vô hạn, rụt rè nói: "Bạc tiên sinh, không phải là anh đã thay đổi chủ ý... Chấp nhận tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Anh mặc kệ tôi bị bắt đi, vì lợi ích của An An Khánh Sinh ư?

Editor: Waveliterature Vietnam

Vừa hỏi cô ta vừa nhìn những ngón tay trắng ngọc không khác nào một tác phẩm nghệ thuật của anh ta, trên mu bàn tay còn có những mạch máu màu xanh nhạt, khiến lòng người thấy mê hoặc, không ngừng mong muốn được chạm môi vào.

Thậm chí khi tới gần còn có thể cảm nhận được mùi Lành hương trên thân thể anh ta, cô gái mặc chiếc sườn xám cổ găng kiềm chế, có chút rung động hòa lẫn căng thẳng.

Nhưng Bạc Dạ Bạch chỉ nhẹ nhàng vẫy những đầu ngón tay, tiện tay cầm lấy hộp bao cao su, sau đó quan sát một chút.

Bất chợt anh ta bung dù, xoay người rồi đi, trước đó còn nhàn nhạt nói một câu: "Lời cô vừa mới nói, đừng để ta nghe lại một lần nữa."

Cô gái mặc chiếc sườn xám tròn tròn mắt lên, thật không thể tin được, anh ta lấy hộp bao cao su đi mà không thêm để ý tới bản thân.

Chuyện này... Tại sao... Chẳng lẽ hắn đã có người phụ nữ khác.

Đột nhiên cô ta liền tưởng đến cô gái xông vào phòng khách, hai người này chắc chắn có quan hệ không giống bình thường.

Nhưng mà theo suy đoán rõ ràng cô ta bị người khác bỏ thuốc, Bạc Dạ Bạch vẫn thờ ơ, lạnh nhạt, chưa từng đưa tay ra cứu giúp.

Trong lòng cô ta vẫn đầy những ngón ngang, hoàn toàn không cam lòng, sau khi nghĩ tới nghĩ lui nhìn người đàn ông đã bước đi xa, cuối cùng cũng lặng yên theo phía trước.

Đối với điều này, cô ta tự nghĩ rằng mình đã che giấu rất tốt thế nhưng không ngờ rằng, ngay từ đầu Bạc Dạ Bạch đã nhận ra.

Chẳng qua người không quan trọng thì cũng không cần thiết để ý tới!

Tại chỗ đỗ xe cách khách sạn không xa, sau khi cảm thấy an toàn Bạc Dạ Bạch bắt đầu lấy quà sinh nhật ra.

Tự nhiên nhìn thấy ở góc áo có dính chút máu, chắc là do vết thương từ cánh tay của Trì Vi để lại.

Các lại những rối bời trong tâm tư, Bạc Dạ Bạch cảm hộp quả đi đến nơi tổ chức tiệc sinh nhật của An An trong khách sạn Xuân Giang Thu Dạ.

Đêm đông nhiệt độ hạ thấp lạnh đến tận xương, màn đêm dày đặc những hạt mưa nhỏ, dường như muốn tắt cả mọi thứ xung quanh diễn ra chậm lại.

Chậm rãi bước qua đường, đi qua một căn nhà lớn, cách đó không xa, đập vào mắt là khách sạn.

"Khắc khục..."

Vì thân thể bị cảm lạnh nên Bạc Dạ Bạch liên tục lấy tay che miệng, cứ thế mà ho khan mấy lần.

Sau đó tiếp tục bước đi, tiến vào giữa khách sạn.

Vào lúc này, anh ta cảm nhận dường như có những bước chân ngón ngang, nhưng cũng mang theo những lo lắng đang cấp tốc tới gần mình.

Theo tiếng bước chân, không phải là của cô gái mặc chiếc sườn xám cần thận từng li từng tí kia, mà ngược lại, hiện ngang chẳng che giấu điều gì.

"Bạc Dạ Bạch, người đứng lại đó cho ta!"

Theo sát là giọng nữ khàn khàn như cắt ngang màn mưa tĩnh mịch, đâm thẳng vào đáy lòng.

Đôi mắt Bạc Dạ Bạch nhạt đi, mờ mịt những khoảng sương mù và người ta sẽ không dễ gì đoán được ý nghĩ của anh ta, bước chân kia từ từ dừng lại.

Sau đó, người đàn ông quay người một chút, khuôn mặt đẹp để hiện ra cùng làn môi mỏng, giọng nói nhẹ nhàng: "Đại tiểu thư, cô tới rồi."

Trong lời nói, dường như chẳng có chút hoảng sợ gì về sự xuất hiện bất ngờ của cô.

Vì đuổi theo anh ta nên cả người Trì Vi chật vật không nói hết được, mái tóc dài buông xõa dính cả vào gò má, thân thể run rẩy.

Cũng may trong đêm đông lạnh lẽo này bản thân cố gắng dè nén sự nóng rực trong thân thể mà chạy tới đây.

So với người đàn ông thanh cao, tao nhã trước mặt thì Trì Vi lại không kiềm chế được, thở hổn hển tiến lên vài bước.

"Anh không thèm quan tâm tôi bị người ta bỏ thuốc, làm nhục ra sao thì ra là vì đến dự sinh nhật của An An."

Đến đây giọng nói của Trì Vi dường như đầy giận dữ và lớn hơn.

Nhưng Bạc Dạ Bạch vẫn tựa như chưa nghe thấy gì, nhìn cô gái đứng bên trong màn mưa, mặc cho mưa rơi nhỏ nhưng trên người vẫn ướt nhẹp không ít.

Bỗng dưng hàng lông mi đen của anh ta buông xuống, từ từ bước lên, nghiêng chiếc ô trên tay che lên phía đỉnh đầu của cô.

Sát lại gần cô gái đang giận dữ ở bên dưới, Bạc Dạ Bạch đưa tay vén mái tóc của cô rồi hỏi hột hoi:

"Vậy sao, đại tiểu thư bị người ta làm nhục?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 240: Trì Vi khóc nức nở, oan ức hướng về phía người đàn ông: ◆Bạc Dạ Bạch, ta hận ngươi!"

Editor: Waveliterature Vietnam

Gặp phải những ngón tay của Bạc Dạ Bạch, Trì Vi một mình nghiêng người tách đầu ra, tiếp tục nghe anh ta nói: "Không phải đã có người cứu đại tiểu thư sao."

Với giọng điệu bình tĩnh của Bạc Dạ Bạch, Trì Vi không tài nào kiềm chế nữa, âm thanh sắc bén và gay gắt: "Làm sao, tôi không bị người ta làm nhục, lão sư rất thất vọng à."

"Chuyện như vậy, làm sao tôi phải thất vọng."

Bạc Dạ Bạch không trả lời mà chỉ hỏi ngược lại, nhẹ nhàng thu cánh tay về, cả người lạnh lạnh.

Xung quanh mưa phùn vẫn không ngừng rơi xuống, còn thái độ của anh ta thì giống như một mũi khoan đau đớn vào lòng người... Nhớ lại khoảnh khắc vừa mới đây thôi, kém chút nữa bản thân đã bị tên biến thái Quý Thiên Trạch kia cưỡng bức, thật sự là cảm giác bất lực và tuyệt vọng đến tận cùng.

Và cuối cùng Trì Vi bị kích động, cầm giận đối đầu với anh ta: "Bạc Dạ Bạch, ngươi là đồ khốn nạn, quái vật, ác quỷ."

Tình cảnh của bản thân lúc đó, là người xa lạ thì họ đã báo cảnh sát giúp đỡ, còn hấn, không thèm để ý chút nào, bỏ mặc cô ở lại nơi đó.

Vậy mà bây giờ anh ta chẳng có đáng về gì là hối lỗi, Trì Vi không thể tưởng tượng được, trên đời này làm sao lại có loại người như vậy.

Còn nhớ ở Lễ hội khiêu vũ của Lệ Gia, khi bản thân kém chút nữa bị làm nhục anh ta đã cứu cô kịp thời.

Hóa ra thì hẳn có thể cứu rồi bản thân trong phút chốc nhưng cũng có thể ở khoảnh khắc tiếp theo... Dem mình ném vào vực sâu!

"Đại tiểu thư, không được phép ăn nói thô tục."

Vào lúc này Bạc Dạ Bạch chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu rất hững hờ.

Ngay lập tức Trì Vi như một con mèo xù lông, lồng ngực đập trùng lên xuống không thể nói ra thành lời, đưa ngón tay run run chỉ về phía anh ta: "Bạc Dạ Bạch, người..."

Bây giờ Trì Vi không biết nên hình dung về hẳn ra sao.

"Hắn tôi sao?"

Đột nhiên Bạc Dạ Bạch giờ tay nắm chặt ngón tay đang chỉ có cô, hỏi một câu ẩn ý khác.

Hầu như không cần nghĩ ngợi quá nhiều, Trì Vi thừa nhận: "Đúng, ta hận người! Bạc Dạ Bạch, ta hận chết người..."

Nói xong lời này, Trì Vi trông chẳng khác nào một bông hoa tường vi bị mưa gió xé tan sự đẹp để vón có của mình.

"Tại sao."

Khuôn mặt Bạc Dạ Bạch vẫn thanh tú và nhẹ nhàng như một đóa sen, không phải là Trích Tiên mà còn hơn hẳn thế, rất cuốn hút.

"Bởi vì, cô tin ta, coi ta là đường lui của mình. Bởi vì cô chắc chắn ta sẽ không thờ ơ lạnh nhạt... Hay là vì, ta là người có nghĩa vụ nhất định phải cứu cô."

Không đợi Trì Vi trả lời, Bạc Dạ Bạch đã dùng giọng nói bình tĩnh, đầy lo lắng để biểu lộ sự tàn nhẫn khôn xiết của mình.

Trì Vi cắn môi, đối với câu nói của anh ta, cô cảm thấy thật nặng nề và như muốn nghẹt thở.

"Vậy theo cô tôi là ai. Bạn bè, huynh muội, người yêu... Tất cả đều không phải! Nếu như vậy cô dựa vào cái gì mà hận tôi."

Những lời nói này của Bạc Dạ Bạch làm Trì Vi không có cách nào phản pháo, trong lòng cô lại càng ngọt ngat hơn. Nhìn cô gái dính mưa ướt nhẹp cả người run rẩy đầy chặt vật con người của Bạc Dạ Bạch như mờ đi hẳn, vẫn không hề có một sự yêu thích nào: "Trì Vi, từ lâu tôi đã nói, cõi đời này muôn vạn chuyện biến hóa, ắt sẽ có chuyện không như cô mong muốn!"

"Bạc Dạ Bạch, không cần người dạy ta! Ta hận người thì chính là hận người... Dù cho người có nói gì thì điều này vẫn sẽ không bao giờ thay đổi!"

Tiếng nói của Trì Vi chứa đựng muôn phần nức nở, hầu như không nghe rõ điều gì, chỉ thấy cô ta đang hướng về phía Bạc Dạ Bạch mà phát tiết và oán hận.

Nhưng mà trong mắt anh ta, cô vẫn chỉ là một đứa bé không hiểu chuyện, Bạc Dạ Bạch hơi cúi người, giờ tay vò đầu cô: "Rất oan ức, đúng không?"

Âm điệu cuối của câu nói được vút lên như muốn áp bức lòng người.

"Cô hận tôi là đúng thôi. Chỉ là Trì Vi à, suy cho cùng thì nguyên nhân cũng là vì tôi ở đó nhưng lại từ chối ra tay cứu cô... Nếu như tôi không có ở đó? Thì bây giờ, nếu như cô bị làm nhục thì người cô nên hận là ai."

Bạc Dạ Bạch lại lần nữa vô tình, không thêm đề ý đến điều gì lại lạnh lùng nói một câu đầy thương tiếc: "Trì Vi, không ai có thể chờ che cho cô nhiều lần. Càng không có người nào che chở cả một đời... Cô hiểu không."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 241: Cảm ơn vì nhờ có anh mà cuộc đời tôi bỗng nhiên náo nhiệt hơn hẳn!

Editor: Waveliterature Vietnam

"Bạc Dạ Bạch, anh cho rằng... Anh là ai chứ? Nói cho tôi biết những chuyện này, không lẽ còn muốn ta quỳ trước mặt nói một tiếng cảm ơn sao! Cảm ơn vì anh đã thờ ơ lạnh nhạt, cảm ơn anh vì đã để người đời sỉ nhục tôi, cảm ơn vì nhờ có anh mà cuộc đời tôi bỗng nhiên náo nhiệt hơn hẳn!"

Đối với lời nói đầy lý trí của người đàn ông này, thật sự suýt chút nữa sẽ sỉ nhục Trì Vi, đương nhiên một chữ cô nghe cũng không hề lọt tai.

"Lời anh nói, tôi không hiểu! Cũng không hề muốn hiểu..."

Ánh mắt Trì Vi ửng đỏ, nước mắt rơi xuống, không cách nào ngừng lại, không ngừng chảy xuống gò má.

Cơ thể không ngừng cảm giác như có lửa đốt, đầu óc bắt đầu cảm thấy mụ mị, cũng may là trời đêm mùa đông lạnh giá, khiến cho bản thân cảm thấy lạnh đến thấu xương, nhờ vậy mà ít nhất vẫn còn có thể giữ lại chút ý thức cuối cùng.

Chính là bởi, người đàn ông này muốn nói cho cô hiểu được đạo lý, âu cũng nên nhìn nhận từ góc độ hiện thực mà suy xét.

Căn bản Trì Vi có thể mơ hồ đoán được rằng, hành động của hẳn hoàn toàn có chủ ý, buộc bản thân cô một mực phải thấy rõ... Nói đi cũng phải nói lại, hẳn lấy tư cách gì mà dám sỉ nhục cô, lấy chuyện này ra dạy đời cô!

"Đại tiểu thư, cô đừng nên tùy hứng..."

"Tôi tùy hứng? Cho dù là tôi tùy hứng thì có liên quan gì đến anh! Anh dựa vào cái gì... lại dùng cách này với tôi? Bạc Dạ Bạch, Anh là ai đối với tôi... Anh chẳng là cái thá gì cả!"

Cô lạnh lùng ngắt lời Bạc Dạ Bạch, Trì Vi gần như không kiểm soát được bản thân nữa, trong lòng không ngừng nổi giận oán hận.

Thậm chí, còn nhắc đến chuyện trong bóng tối với Quý Thiên Trạch, nhất thời muốn tránh cũng không tránh được: "Anh có biết hay không, tôi chút nữa đã bị người ta si nhục! Anh có biết hay không, tôi bị hắn ta dùng roi đánh... Anh có biết hay không, tôi đã sống không bằng chết!"

Về mặt Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt, nhìn cô nổi nóng, lạnh nhạt nói: "Tôi biết."

"Anh biết? Anh chẳng biết cái gì cả!"

Lòng cô lạnh tanh, đến mức cảm giác oan ức cũng biến mất một chút cũng không còn, chỉ còn lại sự phẫn nộ đến tột cùng.

Tất cả cơn giận lại, rồi cô cười trào phúng, lạnh lẽo chất vấn: "Bạc Dạ Bạch, anh có từng nghĩ tới chuyện, nếu như Cung Tu...Không kịp thời đến cứu tôi thì chuyện gì sẽ xảy ra không?"

Hỏi xong câu này, Trì Vi thấy lòng uất nghẹn, không khỏi đưa tay lên ôm chặt lấy trái tim đang đau đớn, không ngừng rỉ máu, cảm thấy không thể nào hô hấp: "Anh không muốn hấn cứu tôi, không phải sao? Nếu như, hấn thật sự không ra tay..."

Lông mày Bạc Dạ Bạch nhú lại, để lộ nét mặt mệt mỏi, nhận ra đây chính là điểm mà cô thấy thất vọng.

Có thể là hấn đang dùng sai cách, nhất thời ép buộc cô!

Lại nhìn cơ thể bị nước mưa làm cho ướt nhẹp của cô, cả người đều đang run rẩy, liền nặng nề thở dài một tiếng.

Bỗng dưng, Bạc Dạ Bạch vươn tay ra, chạm vào mặt cô, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt: "Thuốc độc trong người vẫn chưa được giải trừ, cô hiện tại... Vẫn có thể chịu đựng được hay sao?"

Người đàn ông cứ chỉ hết sức dịu dàng, nhưng lời nói phát ra lại hết sức lạnh nhạt, thật sự có chút không hợp.

Chỉ là thời khắc này, Trì Vi chỉ cảm thấy Bạc Dạ Bạch là kẻ đáng hận, kịch liệt đẩy tay hấn ra: "Đừng đụng vào tôi!"

"Chuyện giữa chúng ta, chờ sau này hãy tính tiếp."

Sao với cô gái đang không ngừng oán trách, trái tim không ngừng kêu gào thảm thiết thì Bạc Dạ Bạch lại giống như một người đi trước, thận trọng khiến cho mọi chuyện lắng lại.

"Tôi hiện tại muốn vào bên trong khách sạn một chút. Cô ở yên trên xe hay muốn cùng tôi đi vào bên trong?"

Bạc Dạ Bạch cất tiếng hỏi, không ngừng đánh giá trạng thái hiện tại của cô, khuôn mặt không ngừng ửng đỏ, có vẻ như sự tức giận nhất thời cũng đang dần lắng xuống.

Không đợi cô trả lời, hấn hạ giọng, tự ra quyết định: "Thôi, cô cứ việc ngồi ở đây chờ tôi, xong việc tôi sẽ nhanh chóng trở lại."

Dứt lời, Bạc Dạ Bạch kéo lấy tay cô, đặt vào lòng bàn tay một chiếc ô.

Dù sao, cùng với An An trao đổi thư từ những sáu năm, chỉ cần đến nơi này, tiến vào bên trong cũng chẳng có gì khó khăn cả.

Nếu như Trì Vi không gặp chuyện, nhất định cô có thể chờ thêm một chút, nhưng Trì Vi nhất định không thể nào chống đỡ quá lâu, nhất định không thể để cô ở đây một mình quá lâu!

Từ đầu tới cuối, Trì Vi chỉ trừng lớn mắt, nhìn người đàn ông nói ra từng câu từng chữ.

Lại nhìn người đàn ông lạnh lùng xoay người đi, cảm thấy vật trên tay, nhanh chóng bước về phía trước, muốn đi vào bên trong khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242: Quà sinh nhật: Một đời mạnh khỏe, trưởng thành không lo

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong nháy mắt, Trì Vi liền tỉnh táo, toàn thân căng thẳng đến cực độ.

Bỗng dưng, không để ý ném đi cây dù mà người đàn ông đặt vào tay, cô nhanh chóng chạy nhanh đến, ngay lập tức đã tiến đến nơi: "Bạc Dạ Bạch, anh nói đúng, anh từ trước đến nay cũng không hề quan tâm đến tôi! Nếu đã như vậy, cho dù có ai che chở, bảo vệ tôi hay không, đối với anh cũng không hề đáng bận tâm. Anh nghe cho rõ đây, tôi cùng anh không hề có chút quan hệ nào... Một chút cũng không hề liên quan đến nhau!"

Đồng thời, Trì Vi thấy trái tim ngọt ngào đến mức khó chịu, không cách nào giải bày, khuôn mặt cũng tối dần, chỉ để lộ ánh mắt trừng lớn, nhìn Bạc Dạ Bạch cười gằn một tiếng: "Muốn gặp để tặng quà sinh nhật sao? Suy cho cùng vẫn là anh muốn gần gũi với An An!"

Trì Vi dù sao cũng đã từng ở trong Giang Trạch, nhìn thấy thư mà An An gửi, riêng điểm này một chút cũng không cần hoài nghi Bạc Dạ Bạch.

Đúng lúc này, Trì Vi đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy món quà trên tay người đàn ông.

Bạc Dạ Bạch sắc mặt hết sức lạnh nhạt, như đang nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện, ngữ khí nói ra phần nào biểu lộ vẻ bất đắc dĩ: "Đại tiểu thư, tôi chỉ là vào bên trong một chút, cũng chỉ gặp cô ấy một chút, cô ở đây chờ tôi là được rồi..."

"Chờ anh? Bạc Dạ Bạch, anh đánh giá bản thân quá cao rồi! Tôi vì sao lại phải chờ anh cơ chứ? Giữa chúng ta không hề có chút mối quan hệ nào cả!"

Tri Vi nói, đồng thời nhìn món quà, quả nhiên đóng gói hết sức tỉ mỉ, chứng tỏ rằng người tặng mười phần đề tâm đến.

Trong lòng đột nhiên có lửa cháy, càng ngày càng lớn, Tri Vi tiện tay ném luôn gói quà xuống đất, lấy món quà từ bên trong ra.

Nhìn rõ lễ vật trước mắt, lúc này, Tri Vi mới run run, theo bản năng cắn lấy môi dưới.

Lễ vật không phải là thứ gì khác mà chính là chiếc đàn dương cầm làm bằng thủy tinh màu trắng, bên trong tựa hồ có tuyết đang rơi, trên chiếc đàn còn điêu khắc thêm hình ảnh một bé gái, hết sức sinh động.

Không chỉ có vậy, bên dưới còn có một hàng chữ lúc ẩn lúc hiện.

Một đời mạnh khỏe, trưởng thành không lo.

Trên thanh Đàn dương cầm khắc chữ... Một đời mạnh khỏe, trưởng thành không lo? Ra là một đời mạnh khỏe, chuyện trưởng thành không cần lo lắng a!

Hai người gửi thư qua lại trong sáu năm, đương nhiên Bạc Dạ Bạch hiểu rất rõ Tri An, biết rõ đối phương thích đàn dương cầm, cho nên quà sinh nhật lần này mới một mực chuẩn bị món quà này!

Tri Vi khẽ nhếch môi, thấy toàn cơ thể như đang bốc cháy rồi dần lao đảo, chỉ là thuận miệng trào phúng hỏi thêm một câu: "Lão sư, anh cũng thật tốt! Một mực cho rằng là bạn bè tốt? Xem ra từ lâu vốn đã một lòng xem cô ta là tình nhân!"

"Đại tiểu thư, tôi không giống cô, không phải.. Bằng hữu liền có thể trở thành tình nhân, đương nhiên đây cũng là chuyện của tôi. Cô hà cớ gì lại nổi giận?"

Về mặt Bạc Dạ Bạch hết sức lạnh nhạt, chẳng khác nào một cây thụ chỉ lan, vô tâm hỏi một câu.

Mưa dường như rơi chậm lại, hạt mưa nhỏ xíu nhưng lại có ý rơi xuống mặt, khiến cho Bạc Dạ Bạch không ngừng kiểm chế muốn ho khan vài tiếng, nhìn hộp quà nhỏ nằm trên nền đất, chậm rãi cúi người xuống nhặt lên.

Với tình hình hiện tại, căn bản không cách nào ngăn cản Tri Vi, đồng thời cũng không thể nào làm lỡ thời gian được.

E là món quà này nên khoan hãy tặng, trước tiên nên giải quyết chuyện của Tri Vi thì hơn.

"Món quà, trước tiên hãy đưa trả lại cho tôi..."

"Oành."

Bạc Dạ Bạch chỉ vừa mới cầm hộp quà trên tay, còn chưa kịp đứng dậy, lời nói ra cũng chưa kịp dứt.

Cũng chính trong khoảnh khắc này, một vệt trắng rơi xuống trước mắt, vỡ nát ngay trước mặt hắn.

Chính là Tri Vi cầm trên tay chiếc đàn dương cầm bằng thủy tinh rồi lạnh lùng ném xuống, lấm lem trong bùn đất, còn không ngừng để lộ vẻ mặt hết sức kiêu căng: "Tôi chính là đang phát tiết, muốn ném đi món quà mà anh đem tặng cho tiểu tình nhân, xem thử anh có thể làm gì được tôi?"

Lạnh lùng nhìn mảnh vỡ của cây đàn dương cầm bằng thủy tinh, nét mặt Bạc Dạ Bạch hết sức khó coi, thật sự không cách nào tả hết được vẻ nguy hiểm trong ánh mắt ấy.

Lúc này, bàn tay hắn buông lỏng, để hộp quà trên tay rơi xuống đất.

Tri Vi lúc này căn bản đã không còn đủ tỉnh táo, chỉ là nhìn sắc mặt người đàn ông này hồi lâu, còn làm hỏng đàn dương cầm, tức giận ném đi cây đàn dương cầm bằng thủy tinh, vỡ nát ở trên nền đất.

Chỉ là trong lòng vẫn luôn nhớ rõ một chuyện, nhất định không thể nào để Tri An nhìn thấy Bạc Dạ Bạch, hiển nhiên giống như một đứa trẻ, không ngừng cao ngạo nói: "Nhìn xem, món quà không có, xem ra cũng không cần phải gặp nữa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Trì Vi, cầu xin tôi

Editor: Waveliterature Vietnam

Nghe thấy mấy lời này, ánh mắt Bạc Dạ Bạch tối sầm lại, dường như che khuất đi mọi tâm tình, một chút cũng không để lộ sắc thái, chậm rãi đứng dậy.

"Ha."

Một giây sau, người đàn ông nở một nụ cười nhạt, ở nơi này đêm đông đóng hết sức yên tĩnh, để lộ ra vẻ mặt hờ hững vô cùng nguy hiểm: "Lúc đầu, tôi nghĩ nên từ từ đi. Chỉ là bây giờ Trì Vi, cô hà cớ gì lại một mực muốn chọc giận tôi vậy?"

Vừa nói, người đàn ông vừa chậm rãi nghiêng người sang, sắc mặt hết sức khó đoán, nét mặt lạnh lùng mà lại khó nắm bắt, chính là không thể nào lường hết được sự nham hiểm bên trong, tiếng nói phát ra cũng nồng nặc, lạnh lạnh như rượi: "Cô chắc chắn biết rằng... Tính khí của tôi không hề tốt.

Vậy mà lần này cô vẫn nghĩ tôi sẽ để cô yên sao?"

Dứt lời, Bạc Dạ Bạch từng bước, từng bước tiến lên phía trước, một mực áp sát cô.

Thấy thế, Trì Vi không khỏi ngẩn người, bản thân cũng chưa thật sự tỉnh táo, theo bản năng nhận ra chính mình đang từng bước bị giam hãm, không khỏi lùi về phía sau.

"Trì Vi, tôi chưa từng nói qua hay sao... Tốt nhất không nên gặp lại?"

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt hỏi một câu, ngón tay thon dài sờ vào mặt cô.

Chỉ là Trì Vi đang uống thuốc đông y, gò má đương nhiên rất nóng, lòng bàn tay lạnh lẽo của người đàn ông thật không khỏi khiến cô rùng mình một cái, khiếp sợ nói: "Tôi đã từng nói hay chưa, chuyện ra khỏi giới của tôi?"

Lời vừa dứt, người đàn ông nét mặt càng thêm lạnh nhạt, để lộ ra ý cười, nhưng trong đáy mắt lại không để lộ chút tâm tư: "Tôi chẳng phải đã từng nói rồi sao, cô không còn là một đứa trẻ nữa, cho nên mỗi lời cô nói ra, nhất định sẽ phải trả một cái giá rất đắt đấy!"

Đột nhiên, hô hấp của Trì Vi nghẹn lại, cảm giác hết sức quái dị, không cách nào biểu lộ, chỉ có thể默默 nói: "Bạc Dạ Bạch, anh muốn làm gì? Cũng chỉ là một món quà, ngày mai tôi nhất định sẽ bồi thường cho anh! Anh muốn bao nhiêu, tôi sẽ bồi thường bấy nhiêu..."

Chỉ tiếc, Bạc Dạ Bạch một chữ nghe cũng không lọt tai, trả lời nửa câu đầu của cô: "Tôi muốn làm gì sao? Đại tiểu thư, là cô ngây thơ hay là thật sự ngu xuẩn, ở đây cũng chỉ có cô, tôi có thể làm gì được cơ chứ?"

Vừa nói, Bạc Dạ Bạch vừa chậm rãi cúi đầu, ghé sát vào tai cô, nhàn nhạt nói một tiếng: "Đương nhiên là... Cô à!"

Lời người đàn ông nói ra giống như gió thoảng mây trôi, chỉ là không khỏi khiến người khác kinh sợ, thân thể Trì Vi khẽ run lên, mùi lạnh hương đặc biệt trên người hắn bắt đầu xâm chiếm, khiến bản thân không kiềm chế được mà bất giác hoang mang.

Theo bản năng, cô duỗi thẳng hai tay, đặt trên ngực hắn không ngừng chống đỡ, một mực không muốn hắn tiến thêm một bước nào: "Bạc Dạ Bạch, anh đừng làm càn! Tốt nhất đừng lại gần tôi..."

"Đến thời điểm này mới nói, không phải đã quá trễ rồi hay sao?"

Bạc Dạ Bạch hơi hột nói, dường như nhìn thấu tâm can người đối diện, từng chút từng chút đều không ngừng dần vật người khác.

Chợt, nhìn cô gái trước mặt bị ép đến đường cùng, liền để lộ nét mặt thoải mái, trong mắt ngưng tụ lại hình ảnh này, không còn đen tối âm trầm như trước, tiếng nói cũng hết sức hồ hững: "Tính toán thời gian thì có vẻ như thuốc độc trong người lại đang phát tác, đại tiểu thư hiện tại cảm thấy..."

Không hề dễ chịu chút nào đúng không?"

"Tôi có chịu được hay không, cũng chẳng hề liên quan đến anh!"

Trì Vi gắng gượng một hồi, mỗi khi lùi một bước, người đàn ông lại một mực tiến thêm một bước, tựa hồ như muốn đẩy cô đến đường cùng!

"Thật sự không liên quan đến tôi sao?"

Bạc Dạ Bạch vẽ mặt dường như tối sầm lại, giống như một bước bị đẩy xuống thấp, nét mặt để lộ mười phần tức giận: "Trì Vi, cầu xin tôi"

"Anh nói cái gì?"

Trong nháy mắt, Trì Vi ngẩn người, dường như không cách nào tin được điều mà bản thân vừa nghe được.

"Tôi nói... Cầu xin tôi, ở bên cạnh cô."

Bạc Dạ Bạch lặp lại từng chữ từng chữ, chỉ là không thể nào nhìn ra chút mong muốn nào trong đáy mắt hắn, khiến người khác không cách nào có thể tin được, những lời này lại từ miệng hắn phát ra.

Thậm chí, thái độ của hắn cũng hết sức bình thản, tựa như đã đoán được kết cục cô nhất định sẽ thỏa hiệp, mang theo vài phần áp bức bản thân.

Lập tức, Trì Vi gằn như tức giận, đẩy mạnh lồng ngực người đàn ông, bản thân cũng lao đảo muốn gia tăng khoảng cách: "Cầu xin anh? Không thể nào! Tôi sẽ không cầu xin anh, có chết cũng không bao giờ! Bạc Dạ Bạch, anh đừng hòng, đừng hòng..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Đồ Chơi

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong lòng không ngừng dậy sóng, đèn đường bên dưới cũng hết sức mờ lung, xuyên qua màn mưa, nhìn rõ dung nhan như hoa của người đàn ông, lời phát ra hết sức bệnh hoạn: "Há, thật vậy không, đại tiểu thư... Thật là có khí phách à!"

Theo đó, hắn đánh giá từ trên xuống dưới trên cơ thể cô không sót điểm nào, đôi mắt biểu lộ vẻ thương hại: "Đáng tiếc, đại tiểu thư không đợi được nữa rồi, nhất định sẽ không thể nào đến kịp bệnh viện."

"Anh..."

Thân thể Trì Vi hiện tại hết sức suy yếu, chỉ là nhận ra lời người đàn ông nói có chút không đúng.

Đơn giản chỉ là, cô phá nát món quà sinh nhật, không cho Bạc Dạ Bạch gặp Trì An, coi như cũng đã đạt được mục đích.

Theo bản năng, Trì Vi không ngừng lao đảo lùi về sau, đương nhiên muốn trốn chạy khỏi nơi này, âm thanh phát ra cố gắng để khắc chế sự run rẩy: "Nhất định chịu đựng được, ta sẽ đến bệnh viện, còn nếu như thật sự không thể chịu được nữa... Trên đường nhiều đàn ông đến vậy, tùy tiện tìm một người làm thuốc giải, căn bản cũng không phải là việc gì khó!"

Lấy hết dũng khí nói ra một câu, Trì Vi khẽ ngẩng cao đầu, cao cao tại thượng nhìn Bạc Dạ Bạch một cái, liền muốn xoay người rời đi.

"Ha, suy nghĩ của cô cũng thật kỳ lạ!"

Lại đứng lúc này, về mặt Bạc Dạ Bạch hết sức lạnh nhạt, làn môi mỏng chỉ chậm rãi nói ra một câu.

Bỗng dưng, Bạc Dạ Bạch biểu lộ nét hắc ám hết sức nguy hiểm, cánh tay dài duỗi ra, vòng sau lưng ôm lấy eo cô, kéo lại vào bên trong lồng ngực mình.

Tiền đà, hàng lông mi hần buông xuống, cúi đầu ghé sát vào tai cô:

"Theo Xuân Giang Thu Dạ tới được đây, tôi chính là chờ Đại tiểu thư, cuối cùng cũng xem như không phụ sự kỳ vọng. Vậy mà bây giờ muốn đến bệnh viện, lại muốn lựa chọn người đàn ông khác... Trì Vi, cô không xem trọng lời hứa với tôi sao?"

Trì Vi đổ vào lòng người đàn ông, để hần ôm ấp, gò má dán chặt vào lồng ngực hần, lắng nghe từng chữ từng chữ mà hần nói.

Chút lý trí cuối cùng còn sót lại, không đủ để chống đỡ suy nghĩ của bản thân, cơ thể vô thức cảm thấy hết sức khó chịu, chỉ trong nháy mắt, suýt chút nữa đã chịu khuất phục!

"Bạc Dạ Bạch...anh nhanh thả tôi ra..."

Thân thể không ngừng gầy dựa, tiếc rằng sức cùng lực kiệt, Trì Vi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhìn sự phản kháng yếu ớt của cô, Bạc Dạ Bạch về mặt hết sức lãnh đạm, lấy tay vuốt mái tóc dài của cô sang một bên, cúi đầu hôn lên môi cô.

Chậm rãi di chuyển lên trên, nhẹ nhàng vuốt nhẹ tai cô: "Trì Vi, chúng quy cô cũng không cần phải cầu xin tôi, không phải sao?"

Hần thật sự rất giỏi khống chế lực bàn tay, tuy rằng quần áo Trì Vi mặc trên người hết sức mỏng manh, nhưng một chút cũng không hề thấy đau đớn...Chỉ là cuối cùng, Trì Vi nhất định không thể chịu khuất phục, lấy hết sức lực đẩy hần ra: "Sẽ không, tôi sẽ khôn cầu xin anh! Bạc Dạ Bạch, Trì Vi tôi nhất định sẽ không cầu xin anh..."

Lời còn chưa dứt, nét mặt Bạc Dạ Bạch ngày càng nhạt, nhuộm đậm một vệt đen tối, nhắm vào xương quai xanh của cô, đột nhiên gia tăng sức lực, lưu lại dấu vết đỏ thâm trên đó.

Cảm giác hết sức đau nhói, khiến cho thân thể Trì Vi bất giác run lên, móng tay ấn mạnh vào lòng bàn tay: "Bạc Dạ Bạch, anh nghe cho rõ, tôi không phải là đồ chơi! Ở thời điểm này, lại dùng chính loại thủ đoạn này, anh thật sự không cảm thấy bản thân hết sức để tiện hay sao?"

"Trước đây không phải..."

Lúc này, Bạc Dạ Bạch hơi hột nói một hồi, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, siết chặt bàn tay lên vai cô.

Trong nháy mắt, Trì Vi cảm thấy thân thể mềm nhũn, bị người đàn ông vòng ôm eo, cả người xoay một vòng, sau đó ngã nhào vào lồng ngực hần!

Tiếp đó, Trì Vi cảm thấy cảm bị bàn tay lạnh lẽo của người đàn ông nắm lấy, ép cô phải ngẩng đầu lên nhìn hần.

Đập vào mắt chính là tướng mạo khôi ngô của Bạc Dạ Bạch, giống như thiên thắng tà, lạnh lạnh khó đoán định: "Chẳng qua, hiện tại đúng là như vậy."

Là cái gì?

Trì Vi ban đầu có chút mơ hồ không rõ, nhưng chỉ chưa tới ba giây sau, liền có thể nhận ra được thâm ý.

Điều hần đang nói... Cô chính là món đồ chơi của hần?!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 245: Trì Vi nắm lấy cánh tay người đàn ông: ❖Không được đi... Anh không được đi..."

Editor: Waveliterature Vietnam

Nhận ra điều này, Trì Vi liền cảm thấy hết sức tức giận, ánh mắt lộ ra vẻ giận dữ, trừng lớn nhìn người đàn ông: "Bạc Dạ Bạch, anh...A!"

Bỗng nhiên, lời còn chưa kịp nói ra đã bị người đàn ông hôn.

Cơ thể Trì Vi nóng rực, nhất thời mong muốn được lấp đầy, cho nên nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng cao, cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Mặt khác, Bạc Dạ Bạch ngược lại vô cùng lạnh lẽo, ngay cả bờ môi cũng lạnh như băng.

Bởi vậy ngay thời điểm này, đối với Trì Vi mà nói, giống như tìm được chỗ nương thân.

Lý trí không ngừng giục đã bản thân phải đẩy người đàn ông ra, nhất định phải từ chối... Chỉ tiếc rằng, thân thể cô lại không chịu nghe lời, hai tay chỉ hờ hững chống lên ngực người đàn ông, nắm chặt đến mức nhàu nát chiếc áo hần đang mặc.

Trong lúc giật mình, Trì Vi chớp mắt nhìn người đàn ông một cái.

Ban đầu gặp gỡ hần, một chút cũng không hề có ý nghĩ này.

Vốn dĩ, ở trên đời này, đàn ông cũng chỉ có thể có tướng mạo như thế, chẳng khác nào một cây thụ chi lan!

Cần sát với lồng ngực hần, cảm nhận miệng lưỡi hần đang không ngừng quấy nhiễu, Trì Vi cũng mơ hồ nghe được nhịp tim của bản thân, kịch liệt, ngổn ngang, rung động.

Đầu óc từ từ trở nên trống rỗng, không nhận được lại muốn có được nhiều hơn một chút, tiếp xúc nhiều hơn một chút,

Bàn tay Bạc Dạ Bạch đặt sau đầu cô, vô thức vuốt mái tóc dài mượt mà, nhân lúc trời hừng sáng, mưa phùn phảng phất, cảm giác đầu ngón tay man mát thoải mái.

Lúc này Trì Vi dường như không còn ý định muốn chống đỡ, từ từ nhắm mắt lại.

Hôn sâu, đột nhiên dừng lại.

Người đàn ông này chậm rãi dừng lại, một chút lưu luyến cũng không có, ở trên cao nhìn xuống:

"Còn muốn không?"

Trì Vi vì bị thuốc trong người làm cho ảnh hưởng, có chút không cách nào kiểm soát được, nghe thấy lời này của người đàn ông, thật có chút mơ hồ.

"Nói, điều cô đang nghĩ."

Bạc Dạ Bạch lạnh nhạt nói, ngữ khí hết sức lạnh nhạt.

"Tôi..."

Giống như đang bị đầu độc, Trì Vi không ngừng run rẩy mở miệng.

Chỉ là câu sau, dù cố thế nào cũng không thể phát ra được.

Đối với chuyện này, người đàn ông cũng tỏ ra không hề vội vã, hết sức ung dung, không ngừng ân cần dẫn lời cô: "Cô làm sao?"

"Tôi nghĩ..."

Ánh mắt cô ngừng lại một chút, nét mặt cũng trở nên nhột nhạt, biểu lộ vẻ uất ức vì bị làm khó dễ.

Tựa hồ cảm thấy câu này, tốt nhất vẫn không nên nói ra.

Thấy thế, Bạc Dạ Bạch hết sức bình thản, đôi mắt cũng chỉ có một chút gọn sáng, để lộ một tia dự vọng bên trong: "Cô muốn thế nào, hả?"

Người đàn ông lạnh lùng hỏi, ánh mắt giương lên, không khỏi đã kích lòng người.

Không chỉ có vậy, hần còn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh của cô: "Cô không nói, sao tôi có thể biết được? Không biết, làm sao có thể đáp ứng cô..."

Nét mặt Trì Vi hết sức khổ sở, cảm giác mười đàn ông này chính là ma quỷ, từng chút từng chút ép buộc bản thân cô phải nói ra chuyện không muốn nói.

Thế nhưng, nếu không nói ra được điều đang dằn vặt bản thân hiện tại, cô thật sự không có cách nào chống đỡ nổi.

Hần chính là... Thuốc giải duy nhất!

"Không chịu nói sao, thật sự là đứa trẻ không hề ngoan."

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nói một câu, nhếch môi khinh thường, nhìn nét mặt khổ sở của cô, không ngừng đánh giá.

"Nếu như đã như vậy, xem ra tôi không thể nào giúp được cô rồi."

Cứ như thế, Bạc Dạ Bạch buông lỏng bàn tay ôm lấy cô, liền muốn rút ra.

Nhìn thấy tia hy vọng cuối cùng sắp không còn, Trì Vi một chút cũng không cần cân nhắc nữa, đưa tay vội vã nắm lấy tay người đàn ông: "Không được đi... Anh nhất định không được đi..."

Làm ra vẻ không màng tới, người đàn ông ngừng lại một chút, thuận miệng hỏi: "Không đi, sau đó thì sao?"

Bản thân đã chịu nhường một bước, van nài hần ở lại, chuyện còn lại cũng không thành vấn đề, âm thanh phát ra lẫn cả sự uất ức, giống như tiếng khóc nức nở: "Bạc Dạ Bạch, anh chính là thuốc giải của tôi!"

Bạc Dạ Bạch chăm chú nghe, vẻ bình tĩnh bị cô làm cho mất đi một chút, khiến bản thân không ngừng tức giận: "Trì Vi..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 246: Từ chối việc cầu xin anh ta, Trì Vi nhảy xuống đài phun nước!

Editor: Waveliterature Vietnam

Đột nhiên anh ta dừng lại một chút rồi trở giọng nói: "Tôi nói rồi, cuối cùng thì cô vẫn phải thành cầu tôi."

"Cái gì."

Trì Vi ngơ ngác, dường như không kịp nắm bắt cái cái gì vừa vụt qua.

Lại thấy những ngón tay của Bạc Dạ Bạch đang nâng cằm Trì Vi lên và hiện rõ sự thanh cao: "Cầu xin tôi đi, tôi sẽ chọn cô."

Tuy rằng đầu óc mênh mông những mảng mờ mịt nhưng cái hôn sâu khi nãy cũng làm cô rơi vào ý loạn tình mê không kiểm soát được.

Nhưng suy cho cùng, đối với chữ "Cầu" kia Trì Vi rất miễn cảm, cực kỳ miễn cảm... và dường như nó làm cho cô tỉnh táo hơn!

Một đời này có rất ít khi mở miệng cầu xin người khác, nhưng mà... chỉ vừa mới đây thôi khi cô mở miệng cầu xin thì cuối cùng hần vẫn là thấy chết mà không cứu.

Đúng lúc này đột nhiên Trì Vi buông anh ta ra, lùi về sau một bước: "Không thể, Bạc Dạ Bạch, tôi không thể cầu xin anh..."

Ngưng lại một chút mới nhớ tới thái độ cao thượng giống như bỏ thí vào lúc nãy của anh ta.

Trì Vi cảm thấy thật hoang đường, giống như đây là lần đầu tiên cô hiểu rõ về Bạc Dạ Bạch: "Hạ lưu!

Ngươi đúng là loại người lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn..."

Nghe lời cô nói, vẻ mặt Bạc Dạ Bạch vẫn không có phản ứng gì, chỉ bình tĩnh đáp lại: "Cô cầu xin tôi, chỉ là chuyện sớm muộn, không phải sao."

Nhìn thấy hần vô tình tới mức làm người khác tức lộn ruột Trì Vi gần như giận dữ đến phát run.

Nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên tầm mắt của cô ngất quăng ở một chỗ, cách đằng trước không xa lại là một đài phun nước trên quảng trường.

Vào buổi tối, đài phun nước không ngừng tuôn ra, xen cả tiếng đàn dương cầm du dương đang dần vang vọng xung quanh.

"Tôi không cầu xin anh, anh không động vào, đúng là như vậy chứ."

Đột nhiên bờ môi của Trì Vi nhếch lên, hỏi một câu hỏi đầy trào phúng như vậy.

Bất chợt Trì Vi lao đảo bước về phía đài phun nước.

Bạc Dạ Bạch đứng yên, ánh mắt thoáng nhìn về phía trước, chỉ một chút trong lòng anh ta cũng đã nhận ra điều gì đó.

"Nếu đúng là như vậy, thì mong lão sư ngươi... Ngán vạn lần giữ lấy lời!"

Trì Vi lạnh lùng nói chuyện, hai tay nắm chặt thành hai nắm đấm, dáng người nhỏ yếu nhưng hiện ra đầy sự quật cường, cố chấp và bất hảo.

"Lão sư, tôi nói lại một lần cuối, Trì Vi tôi không bao giờ cầu xin anh... Lúc cô ấy cần, anh chưa bao giờ mềm lòng! Huống chi bây giờ, một chút cô ấy cũng không cần đến anh..."

Vừa nói xong Trì Vi dốc hết chút sức lực cuối cùng còn sót lại chạy về phía đài phun nước.

Ở phía sau, đôi mắt Bạc Dạ Bạch nhạt đi, mờ ảo như một màn sương che khuất những tâm tình bên trong mà chẳng ai thấu được.

Còn Trì Vi thì đứng bên cạnh đài phun nước, yếu ớt mở miệng nói: "Cho dù anh có nhảy vào thì cũng chỉ giảm bớt tác dụng của thuốc trong một thời gian ngắn. Trừ khi, anh đợi được đến lúc bình minh lên, chỉ là..."

Đột nhiên cô dừng lại một chút suy nghĩ về điều gì đó rồi mới mở miệng nói chuyện: "Nếu như vậy, sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

Bây giờ đang là đêm đông, mưa còn chưa hoàn toàn dứt, nhiệt độ gần như đều dưới 0 độ C.

Nếu bây giờ nhảy vào dòng nước kia thì khác nào tự tìm đường chết.

Hàng lông mi mảnh của Bạc Dạ Bạch vẫn lặng yên, dường như không có chút tình cảm nào hồ hững nói chuyện: "Người thông minh thì không nên làm ra những chuyện ngu xuẩn. Chỉ vì giận dữ mà đánh đổi tính mạng của chính mình, cho dù có là ai thì... cũng không đáng để cô làm vậy!"

"Dù sao cũng tốt hơn là bị anh ép bức cầu xin! Vừa mới nghĩ tới chuyện bị anh chạm vào thân thể tôi đã thấy phản cảm, buồn nôn... Thậm chí chẳng khác nào sống không bằng chết."

Trì Vi không thể chịu đựng được cái nhìn xuyên thấu tất cả của anh ta, lại càng không muốn phải cầu xin loại người ấy.

Thật giống như, chuyện gì, người nào, bất luận là ai cũng chẳng thể chạm lấy trái tim anh ta.

Và cũng giống như tất cả mọi sự phát triển đều nằm dưới sự khống chế của hần.

Rồi thì, dường như trong cuộc sống này, chưa bao giờ anh ta đem một ai... đặt ở trong lòng!

Làm sao lại có một người đàn ông như hần trong cõi đời này?

Trì Vi ngơ ngác nghĩ, cơ thể đang nóng rực với một sự kích thích mạnh mẽ đang kéo đến.

Bên tai có người đàn ông lạnh lùng thanh cao như một ngọn núi tuyết trắng, đưa tay về phía bản thân: "Trì Vi, xuống đây."

Nhưng Trì Vi đã cạn kiệt sức lực, cô nhếch khóe môi lên cao, nhìn dòng nước lạnh tanh đang chảy kia, nhảy xuống không một chút do dự!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 247: Anh buộc tôi phải từ bỏ tự tôn để cầu xin, chính là muốn trút giận thay cho An An?

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong nháy mắt rơi xuống nước, cả người Trì Vi không ngừng run rẩy, giống như bản thân đang ở trong hầm băng vậy.

Đêm tối mùa đông, trời cũng chỉ vừa mới ngừng mưa, cho nên nhiệt độ dường như hạ thấp xuống dưới 0 độ.

Một giây tiếp theo, áo quần vì ngâm trong nước mà ướt đẫm, khiến cho hai chân Trì Vi không ngừng run, tay bám víu vào thành ao, cố gắng đứng vững.

Từ xa nhìn lại, cô giống như mỹ nhân ngư, xinh đẹp, rực rỡ, hết sức đặc biệt.

Tay Bạc Dạ Bạch vẫn còn để ở giữa không trung, nhìn cô nhảy xuống, xưa nay vốn dĩ sắc mặt anh chưa từng bị làm cho kinh sợ, chưa từng có điều gì khiến hắn thất thần, lo lắng, với tình cảnh hiện tại, dường như cũng không nằm ngoài dự đoán của hắn.

Chợt, hắn thu tay lại, tiến về phía trước một bước, ở trên cao nhìn xuống, không ngừng đánh giá cô gái bên dưới tiếng nói cũng lạnh lạnh: "Xem ra tôi đã đánh giá quá cao đại tiểu thư rồi. Tự tìm đường chết là việc làm hết sức ngu xuẩn, vậy mà cô cũng có thể làm!"

Thân thể đều ngập trong nước, Trì Vi không ngừng run lẩy bẩy, ở phía sau còn có thác nước lớn, không ngừng chảy mạnh, từng vệt trắng sáng đổ ập xuống, nước văng tung tóe.

Chất độc trong người dường như giảm bớt đi một chút, cuối cùng cũng xem như có thể tỉnh táo hơn một chút, lại nghe thấy tiếng người đàn ông nói, Trì Vi lạnh lùng ngẩng đầu, ánh mắt sáng như sao, ướt ướt cất lời: "Tôi coi như đang tự tìm lấy đường chết, cho dù có như vậy thì cũng không liên quan gì đến anh cả!"

"Không liên quan sao?"

Bạc Dạ Bạch hỏi hốt hởi, không thể nào đoán được suy nghĩ bên trong hắn lúc này.

Chỉ có thể nhận ra sắc mặt hắn lúc này thật sự rất lạnh lùng.

Lại chính lúc này, hắn chậm rãi nghiêng người, một lần nữa ghé sát cô, trên người không ngừng tỏa ra sát khí bức người: "Cô nói không trêu chọc thì tức là không trêu chọc. Nói không có liên quan thì tức là không hề có chút liên quan. Đại tiểu thư, có phải cô cảm thấy... Việc thử thách sự kiên nhẫn của người khác thật sự rất thú vị không?"

Vừa nói, người đàn ông đồng thời nhìn làn nước trong veo, rõ ràng hắn biết cơ thể cô không được khỏe, nhất định sẽ không thể gắng gượng lâu hơn.

"Bạc Dạ Bạch, anh đừng nói bậy!"

Trì Vi gần như nổi giận, âm thanh phát ra từ bờ môi trắng bạch giống như lưỡi dao sắc bén.

Vậy mà về mặt Bạc Dạ Bạch lại hết sức lạnh nhạt, hồ hững, một chút cũng không hề mảy may quan tâm đến cô, từng chút vạch trần sự thật: "Đại tiểu thư quan tâm đến vị hôn phu, rồi lại không ngừng tiếp cận tôi, chẳng qua cũng bởi vì, tôi vẫn còn giá trị lợi dụng, không phải vậy sao?"

Trong chớp mắt, trái tim Trì Vi dường như ngừng lại một nhịp, nhất thời không thể nào bác bỏ, chỉ là hai tay đang bám vào thành ao dường như không còn chút cảm giác nào cả.

Không có cách nào phản bác cả, những điều mà người đàn ông này nói một chút cũng không hề sai, bao gồm cả chuyện quyết phá hủy đi món quà sinh nhật là chiếc đàn dương cầm bằng thủy tinh, ngăn cản, không cho đối phương đến khách sạn.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng chỉ có một giá trị duy nhất, đó chính là trả thù Trì An!

Suy nghĩ đến đây, ánh mắt Trì Vi hướng về phía người đàn ông: "Đúng vậy thì đã sao, mà không đúng thì đã sao?"

Sau một hồi cố gắng, liền nghĩ đến tình cảnh hiện tại của bản thân, thật sự không có gì để bám víu, tuyệt vọng và bất lực.

Đương nhiên, với lời buộc tội của người đàn ông này, cũng không hề thấy oan ức... Đúng lúc này, đầu óc lại nghĩ đến điều gì đó, khiến trái tim không ngừng thấy chua xót.

Bỗng dưng, Trì Vi hướng ánh mắt về phía người đàn ông: "Lão sư một mực muốn buộc tội tôi, là bởi vì... Tôi đã phá hủy đi món quà sinh nhật của An An sao?"

Không hề nghĩ tới chuyện cô sẽ hỏi câu này, đột nhiên nghe thấy như vậy, tâm tình Bạc Dạ Bạch cũng có chút hạ xuống.

"Lão sư một mực muốn tôi từ bỏ tự tôn để cầu xin giúp đỡ, chính là vì muốn trút giận lên An An sao? Chính là vì cảm thấy, tôi ngăn cản hai người gặp gỡ..."

Mất thấy, suy nghĩ của cô càng ngày càng không đúng, Bạc Dạ Bạch hết sức mệt mỏi, đưa tay muốn chạm vào cô: "Đại tiểu thư, chuyện giữa chúng ta không hề liên quan gì đến An An."

"Đừng chạm vào tôi! Anh đừng chạm vào tôi..."

Trì Vi mạnh mẽ nói, mặt mày nhìn thẳng vào mắt người đàn ông.

Chỉ là trong tiềm thức, biết rõ bản thân đang cố tình gây sự, Bạc Dạ Bạch vốn dĩ không biết, bản thân và Trì An có quan hệ ruột thịt.

Thế nhưng suy nghĩ nhỏ mọn đó cũng không cách nào không chế được bản thân.

Đặc biệt là khi nghĩ tới dòng chữ khắc trên chiếc đàn dương cầm bằng thủy tinh: Một đời mạnh khỏe, trưởng thành không lo.

Hơn nữa, hai tay vốn đã cứng nhắc, căn bản không còn đủ sức để chống đỡ... tất cả chuyện này xảy ra, cũng đều là vì hắn gây nên!

"Lão sư, tôi lâm vào hoàn cảnh này, hiện tại sống còn không bằng chết... Như vậy vẫn chưa đủ làm anh bằng lòng hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Đại tiểu thư, là cô mãi không chịu buông tha cho tôi

Editor: Waveliterature Vietnam

Cơ thể vốn dĩ đã cảm thấy không được khỏe, lúc này Trì Vi bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, chỉ chực rơi xuống dòng thác cuốn đang chảy, liền tự mỉm cười chế giễu: "Nếu vẫn chưa bằng lòng... Vậy lão sư nói cho tôi biết... Làm thế nào anh mới chịu buông tha cho tôi..."

Nói xong lời này, Trì Vi đột nhiên cảm thấy trước mắt đều tối sầm lại, thật sự không còn đủ sức để chống đỡ nổi, hai tay đang bám vào thành áo chỉ chực buông ra.

Nhìn thấy cô gái trước mặt gần như toàn thân sắp rơi xuống.

Đúng lúc này, Bạc Dạ Bạch đưa tay nắm lấy cô, không để cô rơi xuống bên dưới.

"Trì Vi, từ trước đến nay không phải là tôi không muốn buông tha cho cô..."

Ngay lúc cô vẫn còn chưa định thần lại, bên tai mơ hồ nghe thấy âm thanh lạnh lạnh phát ra.

Theo bản năng, cô ngẩng đầu nhìn, tầm mắt cũng hết sức mong lung, người đàn ông trước mặt vô cùng cao ngạo, giống như kẻ bề trên đang quan sát kẻ tội đồ, toàn thân đều tỏa ra vẻ lạnh nhạt thương hại.

Phía bên trên bóng tối đều bao quanh người đàn ông, cảm tưởng còn có cả tiếng nhạc.

Giật mình một lúc, cô chợt nhận ra bàn tay người đàn ông đang vòng ôm lấy eo cô, sau đó dùng chút sức kéo cô lên trên, giúp cô thoát khỏi thác nước.

Trong chớp mắt, cả người cô được hất nhấc bổng, hất vòng tay ôm lấy cô vào lòng ngực: "Chính là vì cô mãi không chịu buông tha cho tôi."

Hắn nói vậy... Là có ý gì?

Nhất thời, thân thể Trì Vi lạnh đến mức run rẩy, cảm giác lạnh đến thấu xương, thật sự không thể nào giải đáp được thâm ý bên trong câu nói của người đàn ông.

Cũng vì nhảy vào thác nước, tạm thời chất độc trong người cô cơ bản đã giảm đi, nhưng mà thời gian không kéo dài được lâu.

Bởi vậy, tư thế ôm eo của người đàn ông này thật sự khiến chất độc có xu hướng phát tác ở trong lòng người đàn ông, Trì Vi bắt đầu thở dốc, nỗ lực đưa tay đẩy người đàn ông ra xa: "Bệnh viện... Tôi phải đến bệnh viện..."

Không ngờ rằng, Bạc Dạ Bạch ngày càng tiến sát đến, chỉ nhàn nhạt nói: "Không có bệnh viện, chỉ có tôi."

Trì Vi toàn thân đều ướt nhẹp, lập tức trừng lớn mắt, tức giận, uất ức.

"Bạc Dạ Bạch, buông tôi xuống! Để tôi xuống..."

"Bạc Dạ Bạch, anh là đồ cầm thú, khôn nạn..."

"Bạc Dạ Bạch, đừng hòng tôi quý rạ cầu xin anh! Tôi có chết cũng sẽ không có suy nghĩ này..."

...

Thác nước đến chỗ đổ xe thực sự không gần không xa.

Trong lúc này, Trì Vi thật sự cũng không có sức để gây dựa nữa, cũng chỉ có thể hét lớn, không ngừng chửi rủa.

Chỉ tiếc rằng, người đàn ông này dường như một chút cũng không hề nghe thấy, không hề máy may muốn đáp lại.

Đối với chuyện này, Trì Vi cảm thấy cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, nhìn tướng mạo của người đàn ông này, cảm nhận thon gầy, cần cổ cũng hết sức thanh tú, chẳng khác nào một bức tranh điêu khắc, lộ ra vẻ đẹp bức người.

Trì Vi càng ngắm nhìn thì ngọn lửa không tên trong người càng nóng rực, đột nhiên hai tay nắm lấy áo hắn, sau đó dồn hết chút sức lực cuối cùng còn sót lại, hướng về phía trước.

Mạnh mẽ cắn mạnh vào cổ người đàn ông, mọi sự phẫn nộ lẫn tâm tình đều dồn hết vào đó.

Trên cổ có cảm giác hơi đau nhói, làm cho Bạc Dạ Bạch có chút sững người lại, nhận ra cô gái đang nỗ lực cắn sâu vào cô, thật sự sắc mặt hơi đổi sắc.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn không hề ngăn cản, để cô tùy ý muốn làm gì thì làm.

Trì Vi cảm nhận thấy có vị máu tươi tràn trong khoang miệng, đến lúc này mới miễn cưỡng dừng lại.

"Đại tiểu thư, cần như vậy khiến cô thấy thoải mái hơn sao?"

Đúng lúc này, Bạc Dạ Bạch cũng đã tới được bãi đỗ xe, hàng lông mi đen dài buông xuống, hững hờ hỏi.

Nhìn vết răng đang in hằn trên cổ hắn, Trì Vi lạnh lùng liếm môi: "Hoặc là để tôi xuống! Hoặc là tôi sẽ tiếp tục cắn anh..."

"Lúc đầu, tôi cong lưng sức lực của đại tiểu thư không đủ. Tuy nhiên, là tôi lo xa rồi..."

Ngữ khí của Bạc Dạ Bạch hơi hợt nói, không ngừng để lộ ra thâm ý.

Ở một giây tiếp theo, hần càng áp sát cô: "Ha, vẫn còn muốn cắn sao, vậy thì cứ để đại tiểu thư thỏa mãn. Nếu như bên trên không đủ để đại tiểu thư cắn, hay là ở phía dưới..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Nếu thật sự cô muốn đổi, hay là... Tôi đổi giúp cô?

Editor: Waveliterature Vietnam

Bạc Dạ Bạch vẫn nói như cũ hết sức lạnh lùng, chỉ là trong lời nói để lộ ra thâm ý.

Tất nhiên, Trì Vi cũng không phải là kẻ ngu ngốc, cũng không phải là một trang giấy trắng để tỏ ra ngây thơ, vừa nghe đã có thể hiểu được.

Trong nháy mắt, sắc mặt cô ửng đỏ, không ngừng thấy xấu hổ, thân thể không ngừng giãy dụa: "Bạc Dạ Bạch, anh dám!"

Vừa dứt lời, chỉ một giây sau, vang lên một giọng nữ hết sức rụt rè: "Bạc tiên sinh, anh đã trở về."

Trì Vi run rẩy, nghiêng đầu nhìn người vừa nói, ánh mắt cả hai chạm vào nhau, không ngừng thấy kinh ngạc.

Chỉ là lúc này, Trì Vi ngay lập tức nhận ra cô gái này là người Mãn, lúc trước ở Xuân Giang Thu Dạ là do Bạc Dạ Bạch tự tay chọn lựa.

Cô gái này dường như cũng nhận ra Trì Vi, nhất thời không thể nào giấu đi được vẻ kinh ngạc.

Lúc trước sau khi rời khỏi Xuân Giang Thu Dạ, cô lên lút đi theo phía sau Bạc tiên sinh, nhìn thấy anh nói có việc về trước cô ta cũng ngay lập tức rời đi.

Lo lắng sẽ khiến Bạc tiên sinh thấy phiền phức, cô nghĩ trước nghĩ sau, vẫn thấy tốt nhất nên chờ sẵn ở đây.

Nghĩ rằng Bạc tiên sinh sau khi giải quyết xong mọi chuyện, nhất định một lần nữa sẽ quay lại, chính là cô ta nghĩ mọi cách để hần có thể nhớ tới.

Chẳng ngờ rằng, Bạc Dạ Bạch không phải là chỉ một mình quay lại mà còn ôm theo cả Trì Vi!

Bạc tiên sinh đối với Trì Vi không phải là không hề có chút tình ý nào hay sao?

Bằng không, không thể nào để cho cô ấy bị người khác bỏ độc, còn hết sức thờ ơ, không hề muốn nhúng tay vào.

Dường như không hề quan tâm đến sự tồn tại của cô gái kia, Bạc dạ Bạch mở cửa xe, để Trì Vi vào bên trong ghế sau, lấy ra một bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn.

"Đại tiểu thư, thay đồ đi."

Nhìn Trì Vi toàn thân ướt đẫm, Bạc Dạ Bạch đưa bộ đồ cho cô, đồng thời chỉnh nhiệt độ trên xe ấm lên.

Lại nhìn thấy cơ thể cô không ngừng run lên, cổ tỏ ra mạnh mẽ, miệng nở một nụ cười lạnh: "Lão sư, anh nhìn cho rõ, cô ấy mới chính là người anh đã chọn!"

"Nếu muốn đổi, hay là... Tôi giúp cô đổi?"

Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt nói, lời nói ra hết sức bình tĩnh, mơ hồ không thể nói hết được sự nguy hiểm.

"Tôi không đổi! Tránh ra, tôi muốn xuống xe."

Cũng không chịu thua kém, Trì Vi cũng nói hết sức sắc bén, vô cùng cố chấp, cho dù trên người vốn đã không còn chút hơi ấm nào, nhưng vẫn nhất quyết không chịu chịu thua: "Bạc Dạ Bạch, anh không phải là tôi, anh cũng không có quyền gì để can thiệp vào tôi cả, càng không có tư cách dạy khôn tôi!"

Vừa nói, Trì Vi vừa đưa tay muốn mở cửa xe.

Bạc Dạ Bạch vốn dĩ đã đoán được, cửa xe vốn dĩ đã được khóa, chẳng thể nào mở ra được!

"Bạc Dạ Bạch..."

"Đại tiểu thư, cô đừng làm loạn như vậy nữa, đến cùng vẫn là cô chịu thiệt."

Hờ hững cắt lời Trì Vi, Bạc Dạ Bạch nhìn cô, trên người dường như không còn vẻ cao ngạo, chỉ là có thể nhìn ra mấy phần đen tối, lạnh lùng, sâu xa.

Trì Vi hô hấp bỗng cứng nhắc, liền cảm thấy có chút lo sợ, bờ môi không khỏi mấp máy, nhưng không cách nói phát ra âm thanh.

Cô gái người Mãn đứng bên cạnh, dường như không hề tồn tại trong cuộc đối thoại này, thật sự cảm thấy không cam lòng.

Nhìn thấy tình cảnh chật vật của Trì Vi, bản thân không ngừng suy nghĩ ngổn ngang, mạnh dạn nói:

"Bạc tiên sinh, theo tôi thấy, cô ấy có khả năng đã bị kẻ khác vấy bẩn, vốn dĩ đã không còn được sạch sẽ, tất nhiên so với anh..."

Lời vừa dứt, cô ta nghĩ gì đó liền nói tiếp: "Huống hồ, cô ta là người sống buông thả, thật sự không biết đã cùng bao nhiêu người..."

Nghe cô ta nói, toàn thân Trì Vi cứng đờ lại, đầu óc liền ngay lập tức hiện lên hình ảnh của Quý Thiên Trạch.

Ngay lập tức, sắc mặt cô trắng bạch, không còn chút thần sắc!

Nhìn thấy phản ứng của Trì Vi, Bạc Dạ Bạch từ trong xe bước ra, đóng chặt cửa xe lại, ung dung đối diện với cô ta.

Hắn hờ hững nhìn cô ta, ngữ khí hết sức lạnh nhạt, không khách khí nói: "Nói tiếp."

"Bạc tiên sinh, cô ta không giống với chúng ta, có thể vào được Xuân Giang Thu Dạ, nhất định phải là người trong sạch mới được. Chỉ có thân thể trong sạch, không bị vấy bẩn thì mới có thể khiến khách hàng thỏa mãn..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Ác ma đội lột thần tiên: ❖Đại tiểu thư của tôi, vậy mà cô cũng dám chửi bới hay sao?"

Editor: Waveliterature Vietnam

Cô ta cẩn thận nói, đồng thời nỗ lực quan sát sắc mặt của người đàn ông.

Chỉ tiếc rằng, cho dù đang là ở Xuân Giang Thu Dạ, muốn phục vụ tốt cũng chỉ có cách nghe lời đoán ý, trải qua thời gian dài mới có thể thuần thục.

Nhưng mà ở trước người đàn ông này, từ đầu đến cuối đều không thể nào đoán định được.

Trong lòng bỗng cảm thấy có chút bất an, có lẽ là bởi vì ánh mắt người đàn ông này quá sắc bén... Tựa hồ mọi suy nghĩ của bản thân, hắn ta đều có thể đọc được!

Cuối cùng, không thể nhịn được nữa, cô ta e thẹn nói thêm: "Bạc tiên sinh, anh đã chọn lựa tôi, chính là tôi thuộc về anh, bao gồm... đây là lần đầu tiên của tôi."

Về mặt Bạc Dạ Bạch hết sức lãnh đạm, nét mặt hết sức lạnh lùng, ngay thời điểm này thật sự rất muốn mở miệng.

Chỉ là ở phía sau, Trì Vi tất cả đều có thể nghe được,

Cô ta căn bản cũng chỉ là cố tỏ ra yếu đuối, cố ý vấy bẩn người khác, vẫn là vì chưa hề tiếp xúc.

Bởi vậy, Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt buông xuống hai chữ: "Lại đây."

Dứt lời, người đàn ông đi trước, cách xa chiếc xe, lúc này mới miễng cưỡng dừng lại.

Cô gái kia đi tới, trong lòng hết sức vui vẻ, theo sau từng bước từng bước, cảm giác lần này nhất định bản thân có thể có hi vọng.

Biết rằng đàn ông hầu hết đều thích phụ nữ xinh đẹp, thế nhưng càng thích người phụ nữ sạch sẽ hơn... Vì lẽ đó, muốn vào được Xuân Giang Thu Dạ thì trình trạng chính là một trong những yêu cầu hàng đầu.

Trên đời này vốn dĩ đàn ông xem trọng trình tiết phụ nữ, nói ra thì có vẻ hà khắc, nhưng đó vốn dĩ đã trở thành quy luật.

Đúng là, dung mạo của cô ta không sánh nổi với Trì Vi, thế nhưng về điểm này, cũng có thể nói là tự tin!

"Bạc tiên sinh..."

"Lần đầu tiên của cô, là tôi toàn quyền quyết định?"

Cô ta vừa định mở miệng đã bị Bạc Dạ Bạch ngắt lời.

Nghe thấy mấy lời này, cô ta hết sức vui mừng, ngượng ngùng cúi đầu: "Bạc tiên sinh muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể. Muốn làm gì, anh đều có thể tùy ý..."

"Vậy thì, cô quay lại Xuân Giang Thu Dạ trao đi lần đầu đi"

Một giây tiếp theo, người đàn ông lạnh nhạt nói, quyết định vận mệnh của cô ta.

Ngay lập tức, cô ta có chút không hiểu được, nghi hoặc nhìn hắn: "Bạc tiên sinh..."

"Ngoại trừ khách hàng là ông chủ, bất kỳ ai khác đều tùy ý cô chọn."

Nói ra mấy lời này, người đàn ông thật sự rất lạnh lùng, chẳng khác nào một cây chỉ lan.

Nhưng mà hắn cũng không biết rằng, quyết định này của hắn có mấy phần tàn nhẫn, một chút nương tay cũng không có!

Ngoại trừ khách hàng là ông chủ thì Xuân Giang Thu Dạ cũng chỉ còn sót lại một vài người phục vụ... Đem lần đầu tiên của bản thân trao cho kẻ thấp hèn như thế, thì chẳng còn gì là tiền đồ nữa.

"Ngay sau đó, cô ngay lập tức có thể phá bỏ hợp đồng, rời khỏi Xuân Giang Thu Dạ."

Nghe lời này, cô ta dường như vỡ mộng, ngay lập tức bị tạt một gáo nước lạnh.

Những tưởng rằng, Bạc Dạ Bạch trong sạch trang nhã như sen, đương nhiên tính khí cũng sẽ hết sức thanh cao... Cuối cùng, xem ra bản thân đã nhìn sai, thật sự giống với ác ma hơn là thần tiên.

Chỉ một giây, sắc mặt của cô ta hoàn toàn trắng bạch, vội vàng nói lời biện minh: "Bạc tiên sinh, là tôi đã nghĩ lung tung, không nên tham lam như vậy! Tôi nhất định sẽ nghe lời anh, trở về Xuân Giang Thu Dạ, chờ khách hàng..."

Có thể cầm lấy một khoản tiền, thế nhưng để tiến vào Xuân Giang Thu Dạ thật sự không hề dễ dàng, chỉ có người ở phía trên mới có toàn quyền quyết định.

"Muộn rồi."

Bạc Dạ Bạch một chút thương hại cũng không có, đáp lại hai chữ.

Trong nháy mắt, cô ta hết sức hoảng loạn, lao đao rồi ngồi thụp xuống đất, tay nắm lấy ống quần người đàn ông, không ngừng nức nở khóc lóc: "Bạc tiên sinh, tôi biết sai rồi, thật sự sai rồi! Tôi không nên tiếp tục ở đây quấy nhiễu anh..."

"Cô sai, tất nhiên không phải vì chuyện này."

Thần sắc Bạc Dạ Bạch hết sức bình tĩnh, bước chân cũng không hề dừng lại, một lần nữa trở về vị trí chiếc xe.

Ngay lúc cô ta hồn bay phách lạc, nghe được người đàn ông buông xuống một câu cuối cùng: "Đại tiểu thư của tôi, cô cũng dám chửi bới hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Nếu cô ta là của anh thì tôi không bao giờ thuộc về anh!

Editor: Waveliterature Vietnam

Sau khi xử lý cô gái mang chiếc sườn xám, Bạc Dạ Bạch về lại chỗ, hơi nhũn mày.

Chỉ thấy cửa xe phía sau mở ra, chỗ ngồi không có một bóng người nào, dĩ nhiên cũng không hề biết tung tích của cô gái.

"Oành..."

Đột nhiên ở đâu đó cách đây không xa vang lên tiếng đổ vỡ của vật nặng rơi xuống đất.

Đôi mắt Bạc Dạ Bạch biến đổi, trên mặt hiện lên một sự mệt mỏi rồi bước chân tiến lên.

Rất nhanh, ở cách đó không xa nơi góc bồn hoa, anh ta nhìn thấy một cô gái bị ngã xuống đất đang lò mò bò dậy.

"Đại tiểu thư, cô cũng thật là ồn ào a!"

Một cái thờ dài ẩn chứa đầy bao dung, anh ta xem cô như là một đứa bé không hiểu chuyện khiến người lớn phải luôn lo lắng.

Nghe xong Trì Vi cứng đờ, vừa hay nghiêng đầu sang thì thấy anh ta đã cúi người, duỗi hai tay về hướng mình.

"Đừng đụng vào tôi..."

Mặc kệ cho Trì Vi mở miệng chống cự, một tay Bạc Dạ Bạch nắm lấy cổ tay cô, tay còn lại ôm eo để dễ dàng ôm lấy vào lòng.

"Thả tôi ra! Bạc Dạ Bạch, nhanh thả tôi ra..."

Trên người anh ta mùi lành hương nồng nặc xông vào trong mũi, Trì Vi vừa giận dữ mà cũng vừa xấu hổ gần chết.

Nghĩ đến khi này anh ta mang theo cô ta đi đến chỗ khác bỏ mặc bản thân liền nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở: "Bạc Dạ Bạch, anh chọn cô ta rồi mà, trong sạch, trẻ tuổi, xinh đẹp, còn có gì không hài lòng sao."

"Không bằng đại tiểu thư."

Câu trả lời hời hợt của anh ta khiến Trì Vi kém chút nữa bật cười.

"Cô ta không bằng tôi thì liên quan gì. Anh thả tôi ra ngay lập tức!"

Trì Vi sắc quát nhìn anh ta rồi nói chuyện, đôi mắt ướt nhẹp như đầy ắp ảm ức.

Đang cực kỳ chán ghét vì cơ thể suy yếu, đang định lợi dụng sự sơ hở của anh ta để rời khỏi chỗ này... Ai ngờ, quần áo ướt đẫm, tay chân lạnh lẽo cứng ngắc, mỗi bước đi cũng đã rất khó khăn.

Đến cuối cùng, không chỉ không thể đi xa mà còn chật vật ngã nhào xuống đất, lại còn bị anh ta bắt gặp, quả thực rất mất mặt!

"Cô ta đã là của anh thì tôi không thể thuộc về anh! Bạc Dạ Bạch, anh có nghe không?"

Nhìn thấy anh ta lảng tránh và bản thân gầy dựa trong vô ích, Trì Vi cao giọng nhắc nhở.

Tiếp đó, Bạc Dạ Bạch buông hàng lông mi đen xuống, đối diện với ánh mắt của cô: "Đại tiểu thư, cô nên nhận rõ tình hình và cũng nên có chừng mực thôi."

Trì Vi ngẩn ra, cô không hiểu ý tứ của anh ta cho lắm nên tiếp tục gầy dựa.

Cuối cùng anh ta đi về phía trước xe, cúi người giục vào.

Trong nháy mắt Trì Vi ngã vào chỗ ngồi trong xe, vì lò sưởi được bật nên hơi ẩm dần bốc lên, xua tan đi cái giá lạnh cắt thịt kia.

Nhưng ở trong người cô, thuốc vẫn còn tác dụng, căn bản là không có cách nào chống đỡ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Trì Vi không thể bảo đảm sau đó sẽ xảy ra chuyện gì... Cô chỉ biết rõ, bên mình là Bạc Dạ Bạch và anh ta chính là thuốc giải duy nhất.

Vừa mới nghĩ vậy Bạc Dạ Bạch cùng bước vào trong xe, còn lấy một tay đóng cửa.

Thấy vậy Trì Vi thở nhanh hơn, vội vã lùi về sau.

Chỉ là không gian trong xe thì nhỏ hẹp, có lùi đi chẳng nữa thì vẫn là đường cùng!

"Bạc Dạ Bạch, anh... A! Đứng..."

Trì Vi đang định nói gì đó thì đột nhiên cánh tay anh ta chạm vào người cô, bắt đầu cời lớp quần áo ướt đầm kia.

Định chống cự lại, vừa mới giơ tay lên thì đã gặp phải cánh tay Bạc Dạ Bạch đang ép trên đỉnh đầu làm cô không thể nào động đậy.

"Bạc Dạ Bạch... Anh dừng lại nhanh lên... Không được đụng vào người tôi..."

Bên tai, cô gái vẫn kinh hoàng hét lên từng tiếng vang vọng.

Hình như còn có cả tiếng khăn khăn đầy nước nữa.

Khuôn mặt Bạc Dạ Bạch lạnh tanh, không hề kiêng kỵ, giống như tự mình biết việc mình đang làm.

Nhưng trong quá trình ấy, vì quần áo ướt đầm mà Trì Vi lại không chịu phối hợp nên rất khó để thay ra.

"Xé tan..."

Đột nhiên Bạc Dạ Bạch tay không dùng lực, trực tiếp xé rách đồ của cô!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Không muốn, tôi không muốn!

Editor: Waveliterature Vietnam

Quá trình này tuy rằng không dài lâu nhưng đối với Trì Vi mà nói, chẳng khác nào sống một ngày bằng một năm.

Cô tro mắt nhìn người đàn ông mở khóa ra.

Trì Vi cuộn mình lại, cả người chỉ cảm thấy xấu hổ và giận dữ, cô lúng túng nói: "Bạc Dạ Bạch, không cho phép nhìn!"

Cởi bộ đồ ướt sũng kia ra, cùng với khí ẩm trong xe, lúc này Trì Vi cũng coi như là không lạnh lắm.

Chỉ có ánh mắt Bạc Dạ Bạch vẫn dừng ở phía trên khiến Trì Vi không thể nào lơ là.

"Có phải đại tiểu thư đã quên. Cái gì nên xem, không nên xem, từ lâu tôi đã thấy hết rồi không."

Giọng nói lạnh lùng mà còn nhấn mạnh phía sau đầy sự mờ ám.

"Bạc Dạ Bạch, đồ dơ tiện, vô liêm sỉ, hạ lưu!"

Trì Vi vừa mắng vừa không ngừng lắc lắc để che trốn.

Lớp da thịt như ngọc ngà, từng tấc như trời sinh trau chuốt, cố gắng chịu đựng cái ôm eo.

Bạc Dạ Bạch lạnh lạnh nhìn cô, cánh tay hạ thấp xuống thấy Trì Vi hơi cứng đờ, thể hiện rõ sự ngăn cản.

Trong nháy mắt hành động của Bạc Dạ Bạch ngừng lại, nhìn cô rồi mở miệng: "Đại tiểu thư, cô không muốn sao."

Nghe xong Trì Vi ngược mắt lên nhìn anh ta, đáp lại từng chữ: "Không muốn, tôi không muốn! Bạc Dạ Bạch, tốt nhất là anh nên dừng lại, bằng không... Nếu anh dám ép buộc tôi thì nhất định tôi sẽ bắt anh trả giá thật đắt!"

"Đánh đổi cái gì."

Bạc Dạ Bạch chậm rãi cúi áp sát người cô, tiếng nói say sưa mê hoặc lòng người.

Trì Vi nghẹt thở, nghiêng đầu tách ra, chỉ cảm thấy tim đập loạn xạ: "Bạc Dạ Bạch, anh..."

"Nếu như vì đại tiểu thư mà phải trả giá thật lớn thì... Cũng đáng."

Câu nói của anh ta mạnh mẽ cắt ngang ý định đáp trả lại của Trì Vi.

Nhìn khuôn mặt hiền lành như một vị tiên của anh ta, dù không phải là lần đầu tiên được nghe nhưng Trì Vi vẫn không tài nào tiếp thu được những lời nói thô lỗ đó.

Đáng ra không phải là người nhiễm khói bụi của nhân gian nhưng lại một lần nữa rơi vào trần thế!

Cho nên ở tình cảnh hiện tại, cô làm sao có thể thoát thân.

Đầu óc Trì Vi hoảng loạn nhưng Trì Vi vẫn cố nghĩ ra cách.

Ở khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên như tìm ra được cái gì đó để che, thật bất ngờ đó chính là bộ quần áo dự bị.

Cô run run, theo bản năng nhìn Bạc Dạ Bạch, xuất phát từ tay của anh ta: "Anh..."

Về mặt Bạc Dạ Bạch vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt một mảng mờ ảo, không hề có chút đam mê tình dục nào, chỉ nói thốt lên hai từ: "Thay đổi."

Bất chợt anh ta mở cửa, rời khỏi vị trí lái xe rồi đi đến nơi khác.

"Khắc khắc..."

Trì Vi ôm chặt bộ đồ dự bị, che khuất thân thể trần trụi, ngoan ngoãn ngồi yên ở trên xe.

Lúc này nghe được tiếng ho khan trầm trầm của người đàn ông, đôi mắt sáng biểu lộ một sự ngỡ ngàng.

Bạc Dạ Bạch... Đến cuối cùng đang nghĩ gì.

Lúc này, cô còn cho rằng... Anh ta thực sự muốn cưỡng ép bản thân!

Kết quả vào thời khác quan trọng, anh ta không hề làm ra chuyện bất lương nào, điều này khiến cô nghĩ mãi mà không thông.

Cũng không phải tiếc nuối anh ta có làm gì bản thân hay không, chỉ là từ dung mạo đến khí chất của bản thân... đều rất thu hút, nếu là nam nhân bình thường, làm sao lại không có phản ứng gì.

Không, cũng không đúng, anh ta cũng không phải là không có phản ứng gì.

Ít nhất trong lời nói cũng thể hiện chút mờ ám.

Sợ dĩ Bạc Dạ Bạch dừng lại giữa chừng là bởi vì trong đầu đột nhiên lóe lên, cuối cùng cũng tìm ra được nguyên nhân.

Tiếp đó, nhìn người đàn ông đứng trước mặt, Trì Vi thả lỏng, thể hiện một sự phức tạp mà cũng rất thông cảm.

Vì cô biết, thân thể Bạc Dạ Bạch không khỏe, vốn bị bệnh tim bẩm sinh... Chuyện này cũng khó trách anh ta không có khả năng!

Còn nhớ vào đêm đính hôn, cũng chính tự anh ta cắt ngang chuyện đang làm vì bệnh tim tái phát, suýt chút nữa mất đi tính mạng.

Vì lẽ đó, phải chăng Bạc Dạ Bạch... không hề tốt?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253: Cô đã mê hoặc anh ta

Editor: Waveliterature Vietnam

"Đại tiểu thư, tốt nhất cô nên rút lại ý nghĩ lung ta lung tung đó đi!"

Nhìn phản ứng của cô qua kính chiếu hậu, Bạc Dạ Bạch dễ dàng đoán được, ánh mắt hơi chìm xuống.

Dĩ nhiên Trì Vi biết thân thể anh ta không được tốt, nên mới thử một hơi nhưng nghe xong câu nói đó bờ môi giương lên: "Cái gì mà nghĩ lung ta lung tung... Chẳng qua tôi chỉ tò mò... Lão sư làm vậy với tôi, là chỉ để thay quần áo thôi sao."

Ngừng nói một chút, cô cao giọng hơn, xen lẫn với một chút vui vẻ: "Tôi lại còn đang cho rằng anh muốn cưỡng ép tôi... Hóa ra tất cả đều vì lòng tốt, cũng do tôi suy nghĩ lung tung thật."

Nghe xong Bạc Dạ Bạch nhất thời vẫn yên lặng, chưa hề đáp lại mà chỉ không ngừng tăng tốc độ của xe đến mức cuối cùng.

Trì Vi không hề để ý đến điều ấy, cho chỉ cảm thấy sự im lặng của anh ta giống như đang chứng minh sự phỏng đoán của mình là chính xác.

Sự nóng bỏng trong cơ thể trước khi nhảy xuống đài phun nước vẫn không ngừng tăng, chỉ là nó có hạ nhiệt hơn... Bây giờ thay bộ quần áo ướt ra, lại ngồi trong xe có lò sưởi nhưng không hiểu sao vẫn có một cảm giác trống vắng.

Bây giờ cô chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, tự dần vật mình một buổi tối để chờ cho thuốc tan... Hoặc là mau chóng đến bệnh viện, giải quyết nguyên do của vấn đề.

Nhưng quan trọng ở chỗ loại thuốc kia chỉ là một phần, cô còn từng bị Quý Thiên Trạch tiêm vào thuốc kích thích.

Hai loại thuốc hòa lẫn vào nhau, không ngừng lẫn lộn, chưa hề bản thân chịu đựng đã lấy mất đi lý trí... Đến lúc không còn thời gian bản thân mình phải cầu cứu Bạc Dạ Bạch thì thật

mất mặt!

"Bạc Dạ Bạch, anh dẫn tôi đi đâu vậy."

Tri Vi hỏi, vàng trán chảy mồ hôi khó mà che giấu."

"Về nhà."

Chỉ nghe anh ta hạ xuống hai chữ nhẹ nhàng, giọng nói có phần nguội lạnh.

Về nhà.

Đột nhiên nghe hai chữ này Tri Vi ngẩn mặt ra, kém chút nữa hiểu nhầm ý anh ta, thật giống như là... Anh ta muốn dẫn bản thân về nhà!

Rất nhanh Tri Vi nghĩ đến Giang Trạch, nơi đó cách bệnh viện không xa.

Biết rõ tình hình hiện tại mà vẫn muốn làm khó mình, rõ ràng không hề có ý tốt.

Nhưng mà thân thể ah ta không khỏe... Phi phi phi, anh ta vẫn không thể làm được, cô sẽ không quan tâm!

Điều quan trọng nhất chính là xuống xe và rời đi.

Nhất quyết với suy nghĩ này, nhìn xuyên qua cửa kính của xe, hình như vẫn chưa chạy qua khỏi trung tâm thành phố.

Bỗng dưng Tri Vi vịn về những ngón tay, cố gắng tỉnh táo mở miệng: "Dừng xe, tôi muốn đi vệ sinh."

Dường như Bạc Dạ Bạch không nghe thấy, một tay giữ tay lái, một tay buông ra, hững hờ gõ nhẹ những đầu ngón tay.

"Bạc Dạ Bạch, anh có nghe không. Tôi muốn đi vệ sinh."

Nhìn thấy người đàn ông này cố tính không để ý, trong lòng Tri Vi vừa tức giận mà vừa xấu hổ.

Nếu như mình không trong trạng thái suy yếu thì làm sao hẳn có thể nhốt bản thân lại được.

"Đại tiểu thư, cô cố nhịn chút đi."

Bạc Dạ Bạch nhẹ nhàng nói, xen lẫn với những ẩn ý mà không ai hiểu nổi.

Chỉ tiếc bây giờ Tri Vi không được tỉnh táo để có thể nhận ra những tâm tư trong lời nói của anh ta.

Nhưng điều duy nhất cô nhớ đó chính là xuống xe và đi bệnh viện!

Khuôn mặt Tri Vi ửng hồng lên đầy nguy cấp, cơ thể đang dần tỏa nhiệt để làm ấm.

Không thể cứng rắn được nữa, Tri Vi mềm yếu thúc giục anh ta một câu: "Bạc Dạ Bạch, tôi chỉ muốn đi vệ sinh, anh có thể... Dừng xe một chút, nhanh được không..."

Đừng nói, thấy đàn ông thấy chết mà không cứu, Tri Vi không thể nào nhẫn nhịn được nữa mà hét lên: "Lão sư, tôi rất gấp, thật sự! Lão sư, lão sư, lão sư..."

Bạc Dạ Bạch nhìn ra phía ngoài cửa xe, chỉ có một màn đêm tĩnh mịch bao phủ khắp mọi nơi.

Cuối cùng vẫn từ chối giọng nói yếu điệu ở bên tai, từng chút một treu ghẹo lòng người, mê hoặc như một đạo sĩ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 254: Đỗ xe

Editor: Waveliterature Vietnam

Cánh tay Bạc Dạ Bạch nắm chặt tay lái, mu bàn tay nổi lên những mạch gân xanh nhạt, chắc là vì đã đè nén nhiều căng thẳng nên ánh mắt trở nên trầm đi, cố gắng khác chế tâm tình, khiến người khác không thể dò xét.

Lúc này có chút đồ nát, phá hủy, diệt vong.

Dù có như vậy, anh ta vẫn chỉ mở miệng hỏi lại, giọng điệu say mê lòng người: "Đại tiểu thư, thật sự là một chút cũng không đợi được sao?"

Vừa hỏi, tay vừa đánh lái, đi đến một nơi hẻo lánh bên cạnh.

Không hiểu sao quả tim Tri Vi run lên, có cảm giác quái dị, chỉ là thực sự bản thân không thể chịu được nữa!

Thậm chí cô không thể nghĩ ngờ được, đành chấp nhận xuống xe, có thể đến được bệnh viện hay không thì vẫn chưa biết.

"Thật sự, tôi không chờ được nữa! Lão sư, anh có thể chấp nhận hay không. Lão sư..."

"Dừng lại."

Không đợi cô tiếp tục mềm giọng nũng nịu đột nhiên Bạc Dạ Bạch phanh xe lại.

Trong nháy mắt chiếc xe dừng lại.

Ở phía sau Trì Vi không để ý nên thân thể nhào về phía trước, cái trán kém chút nữa va vào.

Nhưng thật may Bạc Dạ Bạch đã kịp đưa tay ra sau ngăn không cho Trì Vi ngã xuống.

Sau đó đôi môi mỏng của anh ta nhàn nhàn hạ xuống một chữ: "Được."

Được cái gì.

Giữa muôn trùng mờ mịt, bản thân đang muốn suy nghĩ về cái gì đó.

Thì đột nhiên anh ta duỗi tay, lấy ra một hộp đồ ở phía trước.

Trì Vi còn chưa kịp nhìn xem trên đó viết gì thì anh ta đã gờ tay tắt đèn, tầm mắt rơi vào mờ nhạt.

Trì Vi thoáng nhìn thấy người đàn ông mở cửa xuống xe.

Đêm đông kéo tới, bên ngoài một mảng đen kịt, lúc này Trì Vi mới phát hiện vị trí mà Bạc Dạ Bạch dừng xe không phải hẻm lách binh thường, xung quanh rất yên tĩnh và dường như không có một tiếng động nào.

Không rõ từ khi nào mà những hạt mưa nhỏ đã bắt đầu râm ran trên mặt đất, đan dệt nên những âm thanh.

Đậu xe ở chỗ này, làm sao cô có thể đi bệnh viện.

"Lạch cạch..."

Đang mãi nghĩ thì đột nhiên cửa xe mở ra, dáng người đàn ông thon dài, ẩn hiện trong bóng tối, nhìn anh ta còn hơn hẳn ác ma nuốt chửng lòng người.

"Lão sư..."

Trì Vi vừa mới gọi tên rồi chuẩn bị bước xuống xe.

Thì ngay tiếp đó anh ta cúi người tiến vào trong xe, dáng người gầy gò chặn cô lại.

Không chỉ có như vậy, còn nói một lời bên tai: "Đại tiểu thư, trước tiên cô đừng suy nghĩ lung tung."

"Cái gì."

Trì Vi hoang mang, cô không rõ câu này mang nghĩa gì.

"Tôi đối với đại tiểu thư như vậy..."

Đột nhiên anh ta giải thích chữ "Lòng tốt", giọng nói như đã được xua đi băng giá, nhiễm thêm một vệt khăn khăn.

Trong nháy mắt Trì Vi đơ người, nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Chẳng lẽ, anh ta thật sự... lừa dối mình!

"Vốn dĩ định quay về Giang Trạch bắt đầu lại. Dù sao thì không gian ở đây cũng không đủ, thật thiết thòi cho đại tiểu thư..."

Những tia sáng bên trong đang dần phụt tắt, người đàn ông không hề che giấu nhớ nhung, cả con người như nóng lên, không còn giá lạnh như trước.

Lúc đầu Trì Vi lơ mờ bỏ qua nhưng khi cô nhận ra điều gì đó, đang định gờ tay từ chối thì ngay lập tức bị người đàn ông áp chế.

Cô chỉ cảm thấy đầu lưỡi của anh ta đang len lỏi vào kẽ hở của đôi môi, mười ngón tay đan vào nhau, dần dần hạ xuống chỗ dựa của ghế.

"Nếu không đợi được nữa? Không sao, tôi sẽ giúp đại tiểu thư thỏa mãn."

Bạc Dạ Bạch nói chuyện đầy bí ẩn, người anh ta đã cúi.

"Không phải tôi có ý này..."

Trì Vi hoảng hồn, vội vàng mở miệng giải thích.

Nhưng cô chưa kịp nói xong thì đã bị anh ta cắt ngang.

Môi lưỡi quấn quýt vào nhau, nhưng cô vẫn nghe rõ lời anh ta nói: "Từ lúc bắt đầu, tôi chính là có ý này."

Đúng rồi, từ lúc mới bắt đầu, khi còn ở Xuân Giang Thu Dạ, gặp cô gái bị bỏ thuốc xà vào lồng ngực mình cầu cứu.

Giây phút đó, trong lòng anh ta đã nghĩ đến giờ khắc này.

"Tôi đã nghĩ như vậy đối với đại tiểu thư, từ rất lâu."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Rất oan ức

Editor: Waveliterature Vietnam

Tiếng nói Bạc Dạ Bạch hơi trầm xuống, mang theo sự ham muốn đi thẳng vào tai Trì Vi, làm trái tim cô co rụt lại.

Ngay sau đó, cô liền muốn mở miệng chống cự nhưng anh ta lại cúi người một lần nữa, hôn vào bờ môi làm cho âm thanh không phát ra được!

Vì bên trong xe không hề mở đèn nên trước mắt là một vùng đen tối, tất cả các giác quan như được huy động, cô cảm giác được nhiệt độ cơ thể như không ngừng tăng lên và mặt đỏ tím đập hỗn loạn.

Trong lúc giây dựa, Trì Vi lại còn cảm nhận được, chiếc áo sơ mi khi nãy cô mới mặc lại bị Bạc Dạ Bạch xé toạc một lần nữa rồi cời ra một cách gấp gáp.

Da thịt cô trần trụi, dù khí ẩm vậy quanh nhưng vẫn run lên bần bật.

Rồi sau đó, đôi môi anh ta thăm dò dần xuống, hôn một cách mô như chim, mang theo một chút vũ vè, áp sát vào cổ, chiếc xương quai xanh trắng như tuyết.

"Đừng... Mau dừng lại! Bạc Dạ Bạch, anh không được..."

Tuy rằng thân thể có nhu cầu nhưng trong lòng Trì Vi không thể nào tiếp nhận được.

Nhất là khi Vi Vi nhớ đến những chuyện đó, trong lòng sản sinh phản cảm, giây phút này, cô cảm thấy rất khinh thường sự lợi dụng của anh ta!

"Bị tôi chạm vào, rất oan ức sao."

Nhận ra sự bất đắc dĩ của cô, Bạc Dạ Bạch thấp giọng hỏi, vẫn dè dặt mà chưa từng buông Trì Vi ra một tí nào.

Việc đã đến nước này Trì Vi không rảnh mà vòng vo, gắng gượng một lúc rồi lạnh lùng nói: "Không phải là oan ức, là buồn nôn! Anh chạm vào, tôi cảm thấy rất buồn nôn..."

"Như vậy sao..."

Đôi mắt Bạc Dạ Bạch nhạt đi, giọng nói hiện ra mấy phần hơi hột, rồi như nhớ tới điều gì đó nhẹ nhàng nói: "Từ lúc ở Xuân Giang Thu Dạ, cũng chính đại tiểu thư nói... Bị tôi làm nhục là chuyện đáng buồn nôn nhất của cô, đúng không?"

Một chữ cuối được nhấn mạnh, thật khiến người ta phải chú ý.

Trì Vi ngẩn ra, không hiểu sao có cảm giác kinh hoàng tột độ, cắn môi rồi đáp: "Nếu phải thì làm sao. Đó là sự thật!"

"Ha, sự thật sao."

Ngay lập tức Bạc Dạ Bạch cười khế, trong cái không gian nhỏ hẹp này đúng là làm người ta rét run.

"Đại tiểu thư cũng thật là trẻ con, đến bây giờ mà vẫn cho rằng... lần đầu tiên trong đời của cô, là do tôi ép buộc."

Vừa thờ dài ngao ngán vừa buông tay cô ra, tiện tay nắm lấy hộp đồ rồi mở ra.

Trì Vi chăm chú quan sát, sau khi hộp được mở ra, anh ta có lấy ra trong hộp một vật gì đó... Căn bản cô cũng không đoán được, chỉ là nếu suy nghĩ về tình cảnh của hai người ở hiện tại, cũng không khó đoán mò.

"Bạc Dạ Bạch, người đúng là đồ... Cầm thú!"

Mặc dù đã đoán ra nhưng Trì Vi vẫn không thể nào tin được, tiếng nói đầy giận dữ và xấu hổ, không khỏi oán hận mà trách mắng.

Thân thể cô không ngừng lắc lắc để tách ra nhưng đôi chân dài của anh ta đã ép hai đầu gối cô, không thể động đậy thêm một chút nào!

"Đại tiểu thư, đừng có lộn xộn, không phải... cô nên chịu tội sao."

Trì Vi bùng tỉnh, vì cô không chịu phối hợp mà đột nhiên anh ta tăng thêm sức dục, vượt ra khỏi tầm kiểm soát của chính bản thân.

Nhưng đôi mắt Bạc Dạ Bạch lại như sâu hơn, mờ mịt và hắc ám đầy nguy hiểm tiến tới giữa hai chân cô mở miệng nhắc nhở.

"Lạch cạch."

Cũng trong lúc đó dường như Trì Vi nghe được tiếng dây lưng mở ra, mang theo đồ vật trong hộp tiến lại gần mình.

Suy cho cùng, trước nay Trì Vi vẫn chưa từng sợ sệt, nghiêng đầu tránh những cái hôn mở vào cổ của anh ta, cả người kịch liệt: "Bạc Dạ Bạch, anh có biết... Đây là hành vi phạm tội không!"

"Trì Vi."

Bỗng dưng Bạc Dạ Bạch gọi tên cô.

Hai chữ ngắn gọn, đẹp đẽ mà cũng rất sáng sủa.

"Cô luôn mồm luôn miệng nói tôi ép buộc cô. Như vậy, cô có biết... Cái "ép buộc" đó thật sự là gì không."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 256: Tình ái dâng trào, mãi mãi khắc sâu

Editor: Waveliterature Vietnam

Bạc Dạ Bạch lạnh lùng nói chuyện, đôi mắt chớp một cái trông rất gàn ác.

Dù rằng đang trong mặt ngọt ái tình nhưng trên người anh ta cũng chẳng có chút cảm giác nào là sâu đậm.

Giống như, đối với anh ta mà nói, đây chỉ là một trò chơi khám phá bí mật... Đây là điều duy nhất mà hắn quan tâm!

"Tôi không biết, cũng không muốn biết! Bạc Dạ Bạch, tốt nhất bây giờ, lập tức, ngay lập tức thả tôi ra... Thả tôi ra! Anh có nghe thấy không."

Linh cảm như nguy hiểm sắp ập đến, lòng Trì Vi tràn đầy sợ sệt, luống cuống, kinh hoàng, cô cố gắng cuộn mình lại để bầu vú lấy chút an toàn.

"Đại tiểu thư, bây giờ cô không thể ngăn tôi được đâu."

Anh ta chỉ nhàn nhạt đáp, dù cho cô có chống cự như thế nào thì cũng gặp phải sự cưỡng ép của anh ta.

Trì Vi trợn tròn mắt lên, dường như khoảnh khắc này mới thực sự là nỗi tuyệt vọng lớn nhất đời cô.

Cố gắng duy trì tỉnh táo ở bên trong, cô nghe thấy giọng nói trầm trầm của hắn: "Chắc bây giờ đại tiểu thư cũng đủ tỉnh táo để nhận ra người đàn ông của mình là ai..."

Trì Vi không hiểu rõ ý của anh ta lắm, rõ ràng mình vẫn nằm ở thế bị động, không có một chút sức lực nào để có thể phản kháng, cảm thấy sự nguy hiểm đến tột cùng: "Người là đồ khốn nạn, căm thù, quái vật! Bạc Dạ Bạch, người lại dám lợi dụng lúc ta gặp khó khăn..."

"Đại tiểu thư còn tỉnh táo để nhận ra, vậy thì... còn gì tốt hơn."

Lời này của anh ta rõ ràng là có ẩn ý.

Đột nhiên Trì Vi hiểu ra, thật sự điều anh ta muốn là gì, vừa định giải thích một chút: "Người chờ ta một chút, trước tiên hãy nghe ta nói..."

"Trì Vi, cô nhớ tốt và lâu dài đấy, đây mới thực sự là "Ép buộc"..."

Cuối cùng lời cô còn chưa dứt thì Bạc Dạ Bạch đã trắng trợn cắt ngang.

Rất nhanh, một lần nữa hắn lại dính sát vào cô, mười ngón tay đan sát vào nhau.

Sau này... Hãy giải thích sau.

Đôi mắt sáng rực của Trì Vi rụt lại, khuôn mặt không còn một vết máu nào, vầng trán mồ hôi chảy nhễ nhại, không ngờ anh ta không có chút kiêng dè nào với bản thân mình!

Đêm hôm ấy, loại cảm giác khổ sở kia dường như đang quay về.

Không thể tin được, lần thứ nhất, lần thứ hai... Người cô gặp vẫn là Bạc Dạ Bạch!

Nhưng then chốt ở chỗ, những người đàn ông khác chỉ đơn giản chạm vào bản thân cũng đã không chịu được, duy chỉ có Bạc Dạ Bạch, từ đầu đến cuối không hề sản sinh phản cảm.

Hay là vì cô không còn thời gian để suy nghĩ thêm chuyện gì.

Cái hôn trong bóng tối làm tầm mắt Trì Vi rơi vào mơ hồ, không thể nhìn thấy rõ dung nhan của người đàn ông, chỉ thấy thần bí như một vị tiên, khiến người khác không phân biệt rõ được.

Tình ái dâng trào, quyến luyến tận xương.

Phía ngoài cửa xe mưa phùn liên miên không ngừng rơi xuống, tạo thành từng mảng âm thanh "Tí tách..." vang vọng.

Đối với Trì Vi, anh ta như một liều thuốc giải xua tan dần cơn nóng rực, cô nghe đâu đó mùi lãnh hương không ngừng quấn quanh trong cánh mũi.

Không chỉ vậy, sự lạnh lẽo trên người anh ta còn cuốn sạch đi tất cả ý thức của cô.

Vô tình từ từ mất sáng như sao tràn đầy những giọt nước, chậm rãi chảy xuống theo khóe mắt.

"Lẽ nào đại tiểu thư còn suy nghĩ lung tung... Cô vẫn chưa chấp nhận tôi sao."

Nhớ về khuôn mặt tràn đầy vui vẻ của cô khi cười trên nỗi đau của người khác không lâu, Bạc Dạ Bạch nhàn nhạt hỏi.

"Muốn đến bệnh viện. Còn muốn tìm đàn ông... Đại tiểu thư, sao cô dám nói sự thật được a!"

Nghe xong câu nói của anh ta, Trì Vi cảm hận sự vô dụng của chính mình lúc này.

"Bạc Dạ Bạch, người thật khiến ta buồn nôn."

Bỗng dưng Trì Vi đáp lại, không hề che giấu chút thù hận nào.

"Buồn nôn sao."

Đuôi lông mày lạnh lẽo của anh ta nhếch lên, vẫn là điệu bộ dửng dưng đó nhưng ở tình huống này, cũng không thể nói là không đụng chạm tôn nghiêm.

Căn bản hẳn vẫn còn muốn chăm sóc cô khi đang suy yếu nên vẫn chưa nhả tâm ra tay.

Chỉ là cô lại không biết điều mà ghi nhớ, còn cố chấp, ngoan cố.

"Tiếc quá, dù buồn nôn như thế nào thì... Đại tiểu thư cũng không thể ra sức, thực sự rất đáng thương!"

Câu cuối cùng của anh ta bắt đầu trở nên thật gai góc.

Và cuối cùng Trì Vi không thể chịu được nữa, trước mắt mọi thứ dần trở nên tối sầm rồi đưa cô rơi vào hôn mê!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Đến tận cùng anh có mưu đồ Gì!

Editor: Waveliterature Vietnam

Trong xe, đôi nam nữ đang dính chặt lấy nhau, tình ái đang từng chút từng chút dâng trào.

Cho đến khi gần sáng, người đàn ông mới miễn cưỡng dừng lại, rời khỏi người cô gái.

Lần hoan ái này thật lâu, từ buổi tối đến tận đêm khuya, không thể nói ra hết dài lâu.

Bạc Dạ Bạch kiều ngạo nhìn cô gái từ lâu đã bủn rủn cả người, nằm cuộn mình ở chiếc ghế sau, cô đang ngủ một cách nặng nề.

Mở đèn xe lên, nhìn cô gái đang trong giấc mộng, hàng lông mi còn ngấn ước, một bộ dạng trông như vờ vịt.

Nhớ đến lúc trước, cô gào khóc, giãy dụa, khiêu khích, Bạc Dạ Bạch đưa tay mò mắt, lau đi dòng nước mắt ấy.

Đang quan sát bất chợt nhìn thấy vài vết roi trên người, trên tay cũng có một vết trói cùng với vết máu.

Vết máu đã khô cạn, hiện rõ trên làn da thịt trắng ngần thực sự rất chói mắt.

Cuối cùng Bạc Dạ Bạch hạ xuống một ánh mắt lưu luyến, nhìn vào ngực rồi eo cô, nơi có những vết thương năm xưa, ước chừng dài bằng nửa ngón tay, hình như đã bị cái gì cắt trúng.

Sau khi quan sát anh ta lấy quần áo che người cô lại rồi chậm rãi bước xuống xe.

Trải qua một hồi vui sướng, bầu trời đêm mưa nhỏ vẫn không ngừng rơi, xung quanh hoàn toàn trống trải và gió lạnh vẫn không ngừng rơi xuống.

"Khắc khục..."

Bạc Dạ Bạch lấy tay che miệng, ho khan mấy lần, sau đó đổ ra một viên thuốc rồi nuốt ngược vào trong.

Chuyện phát sinh tới nay, anh ta đã cố gắng khống chế không ít.

Từ khi cùng cô phát sinh quan hệ, chung quy hẳn...Đã mất kiểm soát.

Cứ cho là tình ái sắc dục dễ làm người ta say đắm... Nhưng những năm qua, hẳn chưa bao giờ có mưu đồ gì, vẫn quen khác chế bản thân.

Nhưng rõ ràng, một lần rồi dừng lại, phía sau không nhin được, bất đắc dĩ nhìn cô gái làm thêm lần hai như là bị ma nhập.

Đôi mắt nhật dần đi, Bạc Dạ Bạch bắt đầu lấy lại lý trí rồi liên lạc với Cung Tu.

Ngay từ khi hoan ái đã thấy điện thoại di động sáng lên một lần, chỉ là chưa hề bắt máy.

Bây giờ mới tiện gọi lại, ở bên kia đầu tiên đã nghe thấy Cung Tu chất vấn: "Bạch, anh chọn người rồi, đáng ra phải giữ lại chứ."

Chắc chắn, có thể bước vào Xuân Giang Thu Dạ để cho khách lựa chọn thì hiển nhiên đều là những cô gái trong trắng.

Cô gái sùnn xám kia là do chính tay Bạc Dạ Bạch lựa chọn rồi tự mình mang đi... Không ngờ chỉ trong chớp mắt, cô ta đã muốn trở về trong này, yếu ớt khóc lóc van xin.

Có thể Cung Tu không biết, nhưng trong lòng, bản thân biết rất rõ.

Chắc chắn cô ta phải làm gì đó sai trái, nếu không với thân phận của mình, căn bản Bạc Dạ Bạch sẽ không hề tính toán!

Vì vậy Bạc Dạ Bạch không hề lưu tình, quyết định tìm người xử lý cô ta, giao cho một tên bảo vệ, hủy bỏ hợp đồng, bây giờ người đã rời đi.

"Người ở tầng 9, có từng xử trí."

Đối với Bạc Dạ Bạch mà nói, cô ta chẳng hề để lại chút ấn tượng nào nên chỉ trả lời then chốt cho Cung Tu nghe.

"Anh nói là... Trì đại tiểu thư kém chút nữa bị làm nhục."

Đột nhiên nghe Bạc Dạ Bạch hỏi, nếu như Cung Tu không có hiểu biết thì đúng là không thể bắt kịp tâm tư.

Bất chợt anh ta thấp giọng hỏi: "Bạch, anh định xử trí như thế nào."

Chớp hàng lông mi người lạnh, nghĩ về những vết roi trên người Trì Vi, anh ta nói một lời định đoạt sinh tử: "Đưa vào ngục giam, giam ở nhà giam của những tên trọng tội, quăng dòi còn lại không được tự do."

Cung Tu không khỏi kinh ngạc, kiểu xử phạt này người ngoài nghe thì có vẻ như không có gì khó.

Nhưng trên thực tế, nhà tù của những tên phạm tội nặng đó chính là cả ngày quấy rầy sinh sự, người bình thường bước vào, không chết thì cũng bị thương.

Vì lẽ đó, chưa cần ra tay, tên Quý Thiên Trạch kia cũng sẽ bị phế bỏ.

Sau một khắc, đầu óc Cung Tu như có một vầng sáng lóe lên: Từ ca, nói thật là, trước đây... Không phải anh không cứu Trì Vi, mà là đã tính toán chắc chắn tôi sẽ ra tay, đúng không. Thế nhưng nếu như tối nay tôi ra tay nhưng không cứu..."

"Cô ấy là Trì Vi, anh sẽ không thấy chết mà không cứu."

Lời còn chưa dứt Bạc Dạ Bạch đã hững hờ cắt ngang, từng câu từng chữ cực kỳ chắc chắn.

Nhất thời Cung Tu im lặng, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi: "Nếu như khi ấy tôi không có ở đó..."

"Không có anh, tôi tự có cách."

Vẫn là giọng điệu ấy, một chút anh ta cũng không muốn giải thích cho cận kề.

Cả người Cung Tu như bừng tỉnh ngay: "Đúng là cho dù anh đứng trong bóng tối theo dõi, chuyện cứu Trì Vi dễ như ăn cháo. Chỉ là không hiểu tại sao anh phải làm vậy. Đến tội cùng anh có mưu đồ gì à!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: Tính kế từng bước: Nếu số mệnh đã an bài, anh ta không trốn khỏi Trì Vi

Translator: Waveliterature Vietnam

Editor: Waveliterature Vietnam

Mưu đồ gì.

Con người trong ánh mắt của Bạc Dạ Bạch nhạt đi, ngóng nhìn lên bầu trời đêm phía xa xa, lạnh lùng nói một câu: "Chuẩn bị đưa qua sinh nhật đến khách sạn Xuân Giang Thu Dạ."

Nghe xong Cung Tu không khỏi ngẩn ra, giọng điệu tràn đầy kinh ngạc: "Anh chưa đi sao."

Ngừng nói rồi tính toán thời gian, bổ sung thêm "Bây giờ trời đã gần sáng, hơn nửa tiệc sinh nhật An An đã kết thúc từ lâu."

"Người còn đó, đưa quà. Nếu không có người, không cần đưa."

Vừa nói khuôn mặt Bạc Dạ Bạch vừa thể hiện một sự mệt mỏi không hề nhẹ.

Căn bản hẳn cũng muốn tới khách sạn một chuyến.

Chỉ tiếc, cô gái này tự mình đuổi theo, còn cố ngăn cản... Sau đó nổi nóng đập vỡ quà tặng nên bản thân liền bỏ đi ý nghĩ đến gặp An An.

"Bạch, anh không muốn gặp mặt An An sao."

Đối với người bạn qua thư An An này, Cung Tu có không ít thiện cảm nên thuận miệng hỏi một câu như vậy.

Bạc Dạ Bạch nhíu mày nhìn cô gái đang nằm trong xe, đến cùng vẫn từ chối: "Không được, hiện tại tôi còn có việc."

Bây giờ cô ấy vẫn đang trong trạng thái suy yếu, tuy rằng thuốc trong cơ thể đã giảm bớt nhưng phải mang về nhà và thu xếp cho nghỉ ngơi.

Không rõ đã xảy ra chuyện gì, Cung Tu chỉ có thể đồng ý, nhưng vẫn hỏi thêm: "Nếu như, An An còn ở khách sạn, ngoài quà sinh nhật... Anh còn muốn nói lời chúc phúc nào không?"

Chúc phúc sao, giống như là cầm một cây đàn thủy tinh rồi tự tay viết những dòng lưu niệm.

Nhấn gôi vài câu rồi Bạc Dạ Bạch ngắt điện thoại, lúc này mới lên xe rồi lái về Giang Trạch.

Đọc theo đường đi, trong xe hoàn toàn rất yên tĩnh.

Đằng sau ghế, cô gái vẫn còn ngủ, dáng dấp tinh táo và ngoan ngoãn, trông không khác nào một đứa bé.

Đôi mắt Bạc Dạ Bạch nhạt dần rồi từ từ đón lấy bóng đêm phía trước, hàng lông mi buông xuống che khuất những tâm tư ẩn chứa trong đó.

"Tri Vi..."

Nhẹ nhàng ghi nhớ hai chữ này, giọng nói anh ta không rõ lắm.

Sự tồn tại của cô, đối với anh ta mà nói... Là sự phiền phức.

Từ khi vừa mới bắt đầu, hắn đã nhận ra điều này.

Lần đầu gặp gỡ khi Tri Vi có thuốc kích thích ở bên trong, nhất thời anh ta nổi lòng tham chiếm lấy cô.

Sau đó, khi hai người gặp lại ở Học viện Ngôi sao, cô ấy đối với mình liền tránh mà không kịp... Bởi vậy, dù cho tên "kèn kèn" nguy hiểm kia còn ẩn náu ở Học viện Ngôi sao.

Thì, để thỏa mãn yêu cầu của cô, anh ta vẫn chấp nhận rời đi.

Rồi sau này, cô vẫn không ngừng xông vào cuộc sống của anh ta, luôn miệng nói chuyện "Bao dưỡng."

Mục đích của cô không trong sáng, hắn biết.

Cô diễn kịch, dĩ nhiên hắn cũng biết.

Và có ý đồ lợi dụng, anh ta cũng quá rõ.

...

Anh ta chấp nhận chuyện bao dưỡng, tham gia tiệc khiêu vũ của Lê Gia, cùng cô chơi tiếp một trò chơi... Cho đến khi Hoắc Đình Thâm xuất hiện, đột nhiên cảm thấy thật vô vị.

Cô ấy đã có hôn phu, mình nên cách xa, không phải sao.

Chưa kể, hắn còn sinh mệnh ngắn ngủi, không phải người quan trọng thì không nên quấy rầy.

Bởi vậy anh ta sẽ tự tay cắt đứt quan hệ, nói cho cô biết sẽ không bao giờ gặp lại!

Nhưng không ngờ hôm nay cô lại lẩn vào một đám cô gái mặc sườn xám ở Xuân Giang Thu Dạ... Nhìn lại, cô luôn như vậy, mỗi lần xuất hiện thật khiến người ta bất ngờ.

Biết rõ cô đang tính kế, nỗ lực tiếp cận bản thân.

Nên hắn nghĩ người không nên thấy thì tốt hơn hết vẫn là không gặp.

Nhưng mỗi khi nhìn thấy cô, mọi lý lẽ đều trở nên hỗn loạn.

Vì lẽ đó, khi cô rời đi, anh ta muốn hai người sẽ không có bất cứ dính dáng nào nữa!

Thế nhưng, rõ ràng đã có ý không gặp vậy mà trong chớp mắt cô không hề kiêng dè nhảy vào ôm ấp bản thân rồi cầu cứu từng chút một.

Cô ôm hắn, gọi từng tiếng "Lão sư" trong phút chốc, Bạc Dạ Bạc dần nhớ lại.

Nếu như không tránh, số mệnh an bài khiến hai người dây dưa thì chỉ bằng ở lại bên cô trong mọi hoàn cảnh.

Chỉ tiếc, anh ta đâu lạ gì tính nết của cô, một Tri Vi có cái tôi hết sức to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Đưa cô ta vào tròng: Dù sao cô cũng nên học cách để bản thân lớn lên

Editor: Waveliterature Vietnam

Nếu cô ấy cần anh, sẽ một lòng tới gần.

Nếu không cần, sẽ một lòng rời đi.

Nếu chỉ đơn giản là đưa tay ra cứu giúp sẽ làm cô nhất thời cảm kích như hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Vì lẽ đó, anh ta thờ ơ nhìn cô cầu cứu trong tuyệt vọng.

Đồng thời trong tâm tư cũng muốn dạy cho cô nhớ kỹ một điều.

Trùng hợp cô gặp anh ta ở Xuân Giang Thu Dạ... Nếu như không có hắn ở đó thì cô quay về ai để cầu cứu đây.

Suy cho cùng cô ấy cũng phải hiểu, trên cõi đời tàn nhẫn này đều không thể nào ý lại bất cứ ai mãi mãi.

Vì vậy bản thân phải học cách lớn lên.

Bạc Dạ Bạch biết rõ, Cung Tu không thể không cứu giúp.

Hơn nữa, càng biết rõ khi thấy thái độ của mình Trì Vi sẽ sinh lòng tức giận... Theo tính nết chắc chắn sẽ không nuốt giận vào bụng, ắt một lòng tìm đến bản thân.

Nhưng điều anh ta muốn, chính là... Tự cô đưa mình tới cửa!

Thậm chí sau khi cô mất hết ý chí muốn nhảy vào đài phun nước.

Biết là bản thân có thể ngăn cản nhưng vẫn để sự việc diễn ra, thờ ơ nhìn cô nhảy xuống.

Vì dù sao nếu cô không nhảy xuống thì cũng sẽ không lấy lại được tình tảo... Đến lúc đó, khi hai người phát sinh quan hệ, tất nhiên sẽ giống như lần thứ nhất, chuyện này chẳng có gì to tát với Trì Vi

Chỉ bằng nhãn tâm nhìn Vi Vi vỡ đầu chảy máu một chút, hận bản thân thêm một chút... Thì ít nhất, kết quả có thể khác cốt ghi tâm! Trì Vi, cô là phiền phức, hơn nữa là sự phiền phức không thể nào lờ là.

Nghĩ đến điều ấy, vẻ mặt Bạc Dạ Bạch trông thật lạnh nhạt.

Nhưng chung quy, sự phiền toái này... Cũng vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn, khiến hắn nhất thời nảy sinh lòng tham, giữ cô ở lại bên mình.

Nguyên nhân bên trong, không quan trọng.

Quan trọng là... Anh ta muốn nên sẵn tiện đã tính kế đưa cô vào tròng, chỉ có thể mà thôi!

Xuân Giang Thu Dạ, ở trong phòng khách tầng chín.

Nhìn Quý Thiên Trạch nằm sống dở chết dở trên đất, Cung Tu mang mặt nạ, giọng nói u ám lạnh tanh: "Đồ không có mắt, quãng đời còn lại trong ngục giam, cố gắng hối lỗi đi!"

Sắc mặt Quý Thiên Trạch trở nên trắng bệch, không còn một chút hung hăng nào, nằm rạp trên mặt đất đưa tay với lấy ống quần Cung Tu: "Tu gia, tôi không biết cô ấy là đại tiểu thư Trì gia! Tôi thật sự không biết..."

"Cút ngay, đồ dơ bẩn!"

Cung Tu đá văng Quý Thiên Trạch, giọng điệu không che giấu chút căm ghét nào.

"Làm sao, nếu như cô ấy không phải là đại tiểu thư Trì gia, người đã tùy ý cưỡng hiếp. Đối với phụ nữ, dùng tới thủ đoạn xấu xa dơ hèn, thực sự là hủy hoại danh tiếng Xuân Giang Thu Dạ ta!"

Một môi nhìn Quý Thiên Trạch, trong đôi mắt Cung Tu đầy rẫy xem thường, căm hận.

"Tu Gia, van xin anh cho tôi một con đường sống! Tôi cũng bị người ta hãm hại..."

Quý Thiên Trạch lại một lần nữa cầu xin, nghĩ đến quãng đời còn lại ở ngục tối, mà còn ở nhà tù của những tên phạm tội nặng thì so với chết có gì khác nhau chứ!

Chỉ tiếc, từ trên cao nhìn xuống Cung Tu xem hắn không khác nào giun dế, trước tiên sai người trông chừng hắn.

Lúc rời khỏi phòng khách, nhìn Quý Thiên Trạch gọi điện thoại, rõ ràng là đang tìm người cứu giúp.

Trong nháy mắt đôi mắt của Cung Tu nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt đầy đều giả.

Người Quý Thiên Trạch cầu cứu không phải là ai khác mà chính là Lệ nhị thiếu gia, Lệ Bắc Thành, hai người đều thích chơi gái, coi như cũng có quan hệ với nhau.

Cho dù quan hệ không tốt thì lúc này hắn ta cũng là một chút hy vọng mong manh của Quý Thiên Trạch.

"Nhị thiếu, cứu tôi! Nhị thiếu..."

Điện thoại vừa kết nối Quý Thiên Trạch đã vội vã mở miệng.

Trên tay Lệ Bắc Thành ôm lấy em gái non nớt, đang định tiến thêm bước nữa thì đột nhiên nghe được tin cầu cứu, không kiên nhẫn đáp lại vài câu.

Vì thân phận Cung Tu quá đặc biệt nên Quý Thiên Trạch không thể nào che giấu, chỉ có thể mở miệng nói hết sự thật.

"Người nói là... Đại tiểu thư Trì Gia."

Căn bản, Lệ Bắc Thành vẫn rất hứng hờ cho đến khi cái tên "Trì Vi" xuất hiện.

Lập tức kiềm chế lại mấy phần lảng nhãng, biểu lộ một sự hứng thú sâu sắc!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Tự tìm đường chết

Editor: Waveliterature Vietnam

Trì Vi a, đệ nhất mỹ nhân thành phố này, đàn ông ai không muốn chiếm lấy.

Ở tiệc khiêu vũ của Lê gia lần trước, tiểu muội đã đặt bẫy rồi dụ dỗ đối phương, thiếu chút nữa mọi việc đều trôi chảy.

Chỉ tiếc vào thời điểm quan trọng lại có người phá rối.

Người kia tuy ngoài mặt được Trì Vi bao dưỡng nhưng thực tế thân thủ ác liệt, tuyệt đối không phải người bình thường... Sau đó còn chứng minh hản xuất thân là thuộc hạ của Giang Tứ Gia, vừa hay có thể giải thích.

Quan trọng là ở chỗ bức ép mình đến mức phải nhảy xuống biển, tiểu muội thì bị người ta chê cười... Cuối cùng còn mất đi cơ hội hợp tác với Giang Tứ Gia, làm tổn hại đến lợi ích của Lê Gia.

Vi điều này mà tiểu muội bị căm tức đến bây giờ, bản thân thì vẫn không ngừng lo lắng cho đại ca.

Nếu biết từ sớm đã không hồ đồ, tùy hứng nghe theo tiểu muội gây chuyện... Suy cho cùng thì Trì Vi cũng là vị hôn thê của đại ca, tính kế đề hèn như vậy thực sự cũng có chút quá mức!

Chẳng qua bây giờ đại ca đã có Trì Vị Văn, mờ ám tính kế không được hay là công khai theo đuổi?

Nghĩ đến đây Lê Bắc Thành nhắm mắt lại, hiện lên một sự tàn nhẫn: "Tiểu Quý à, bản thân gây ra họa thì tự gánh chịu đi. Trì đại tiểu thư, người giành nổi sao."

Dứt lời Lê Bắc Thành ngắt điện thoại, đôi môi mòng tảo nhả cong lên: "Ha, tự tìm đường chết, ai cứu được người."

Quý Thiên Trạch và anh ta coi như cũng từng tiếp có tiếp xúc vì hai người đều có sở thích ham mê nữ nhân, chỉ là thủ đoạn không giống nhau.

Tuy rằng Lê Bắc Thành thay phụ nữ như thay quần áo nhưng cũng có chút chừng mực, ít nhất thì vẫn không hoàn toàn chìm đắm.

Không như Quý Thiên Trạch, trên giường dùng biết bao nhiêu chiêu trò, còn từng chơi đùa gây chết người!

Từ khi bắt đầu Quý Thiên Trạch đã tự cho rằng mình thông minh, không ngừng nghĩ cách lấy lòng Lê Bắc Thành rồi cho hản thử trò chơi đồng tính... Từ đó Lê Bắc Thành bắt đầu kiêng dè, kéo dài khoảng cách và âm thầm tránh xa.

Vi lẽ đó khi đối phương cầu cứu thì anh ta đã liến tưởi, chuyện cũ do Lê Bắc Thành gây ra còn chưa lắng xuống nên cũng không muốn gây bất lợi thêm cho Lê Gia!

Nghĩ đến Trì Vi đôi môi mòng của hản cong lên: "Tiểu mỹ nhân, chờ ta."

"Nhi thiếu, không tới sao."

Cô gái kia thấy Lê Bắc Thành bị liên lụy liền yếu điệu hỏi.

"Đến, làm sao không đến."

Lê Bắc Thành hoàn hồn, tiện tay tắt điện thoại di động, đưa một tay kéo cô ta rồi dè lên giường.

...

Một tiếng cự tuyệt của Lê Bắc Thành làm Quý Thiên Trạch đầy tuyệt vọng, cố gắng gọi lại nhưng điện thoại vẫn tắt.

Quý Thiên Trạch trở nên sợ sệt, cả người không ngừng run lên rồi bắt đầu kêu rên, chỉ là không ai thèm dể ý tới hản.

Rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, đáy mắt hản trôi lên một sự oán hận, lại tiếp tục gọi điện thoại.

Lần này, chính là Phó đạo diễn Lâm.

Phó đạo diễn Lâm dắt Hàn Phương đi, trong một căn phòng khác, hai người đang ngủ sau một phen hoảng hồn.

Nửa đêm nhận được điện thoại của Quý Thiên Trạch, trong lòng Phó đạo diễn Lâm tràn đầy nghi ngờ.

"Tính toán thời gian thì chắc Quý Thiếu vừa mới xong việc, chắc chắn là chuyện tốt cho chúng ta! Lâm đ*o diễn, việc sắp xếp Trì Vi ngủ đã được sắp xếp..."

Hàn Phương trong thân thể trần truồng một nửa, sượt trên người Phó đạo diễn Lâm, giọng điệu đầy duyên dáng.

Phó đạo diễn Lâm vừa nghe điện thoại, vừa đưa tay trêu ghẹo Hàn Phương.

Trong lòng đang nghĩ, người có dung mạo và tư thái tốt như Trì Vi, một khi đã Quý Thiên Trạch đã ném thì chắc chẳng đến lượt bản thân!

Cô gái Hàn Phương này, cảm giác thật nhàm chán, đã đến lúc phải đổi đi.

Trong điện thoại, giọng Quý Thiên Trạch không rõ lắm, chỉ nói là có việc bàn giao, cần đến ngay.

Nhất thời hai người này đều suy nghĩ, xuống giường mặc quần áo từ tế rồi đến gần phòng khách của Quý Thiên Trạch.

Trước mặt là mấy tên bảo vệ mặt không cảm xúc đứng canh bên ngoài, nhìn rất lạ mắt.

Đang muốn tiến vào phòng khách thì đột nhiên cánh cửa trong cùng cửa căn phòng mở ra, mấy tên bảo vệ kéo Quý Thiên Trạch đang không ngừng giãy dụa, từ bên trong bước ra.

"Quý Thiếu, đây là..."

Phó đạo diễn Lâm có chút lờ mờ, vừa mới mở miệng dò hỏi.

"Oành..."

Ngay lập tức hai con mắt của Quý Thiên Trạch đỏ hồng lên, mang theo đầy sự thù hận rồi nhấc chân đạp mạnh vào người hắn.

"Tiên sư nó, các người dám hãm hại ta, để ta cưỡng hiếp Tri đại tiểu thư! Muốn chết thì cùng chết... Đừng hòng trốn thoát!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 261: Thân phận cao quý của đại tiểu thư, kẻ khác phải khiếp sợ!

Editor: Waveliterature Vietnam

"Cái gì, là con gái nhà họ Tri?"

Hàn Phuong hãi hùng khiếp vía, vẻ mặt hết sức khiếp sợ.

Cũng phải nói đến ánh mắt của Quý Thiên Trạch, nảy lửa, gần như phát điên: "Tiện nhân, thứ kỹ nữ, bản thiêu... Là người đến nhà đại tiểu thư bỏ thuốc, vậy mà giờ đã quên rồi hay sao?"

Trong nháy mắt, Hàn Phuong sắc mặt bỗng trắng bạch, cắt không còn một giọt máu, cả người đứng không vững, bắt đầu lao đảo... Đại tiểu thư nhà họ Tri mà hắn ta nhắc đến, không ai khác chính là Tri Vi!

Chính là phó đạo diễn Lâm, ở trong làng giải trí, phần nào hiểu được sự phức tạp bên trong, nhìn thấy Quý Thiên Trạch chặt vật khó khăn như vậy, đương nhiên có thể đoán ra được.

Tuy nhiên, cũng chưa muốn thừa nhận, vẫn không ngừng thăm dò: "Quý thiếu, ý anh nói... Tri Vi, là đại tiểu thư nhà họ Tri?"

Quý Thiên Trạch sắc mặt hết sức thâm độc, vừa nghĩ đến kết cục hiện tại của bản thân, liền muốn nhấc chân đạp phó đạo diễn Lâm một cái.

Chỉ tiếc rằng, bảo vệ không để hắn tiến lên, một mực kéo hắn trở lại.

Nhất thời khiến Quý Thiên Trạch khiếp sợ, giận dữ đến mức phát điên, căn bản trong cơ thể vẫn còn lưu lại tác dụng của thuốc, không ngừng vùng vẫy giãy dụa: "Thả tôi ra! Tôi không muốn vào tù..."

Nhưng mà đương nhiên không hề có một chút tác dụng nào cả, thậm chí bảo vệ còn ngay lập tức bịt miệng hắn lại, nhanh chóng kéo hắn xuống lầu.

Bên trên cũng chỉ còn có mỗi phó đạo diễn Lâm, mồ hôi trên trán không ngừng rịn ra, cùng Hàn Phuong, cô ta cũng chưa hoàn hồn, có chút không dám tin, đưa tay nắm lấy tay hắn: "Tri Vi là con gái nhà họ Tri sao? Không thể nào như thế được! Nhất định không thể..."

"Đừng..."

Một giây sau, phó đạo diễn Lâm liền trở tay, tát cô ta một cái rất mạnh.

"Chết tiệt, lần này tôi bị cô làm cho liên lụy rồi!"

Phó đạo diễn Lâm không ngừng chửi rủa, chuyện lớn như vậy, nhất định phải nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết, không thể nào cứ ngồi như vậy chờ chết được, rơi vào kết cục bi thảm của Quý Thiên Trạch!

Chỉ có thể tự trách bản thân, bởi vì Tri Vi quá xinh đẹp, lọt vào mắt xanh của Quý Thiên Trạch là một món hời lớn, căn bản chưa từng điều tra thân phận, trực tiếp đẩy cô ấy vào trong.

Thực sự là bởi bản thân đã quá bất cẩn, cho rằng cô ấy học một trường đại học tầm thường, nhất định gia thế cũng rất phổ thông.

Bây giờ nghĩ lại, trên người Tri Vi mười phần đều bộc lộ thân thái cao quý, sao có thể xuất thân từ hạng gia đình thấp hèn được cơ chứ?!

"Lâm đ*o diễn, tôi phải làm gì đây? Anh cũng không thể không màng đến tôi! Cứu tôi..."

Hàn Phuong dường như lâm vào trạng thái hết sức hỗn loạn, luống cuống cầu cứu phó đạo diễn Lâm.

"Cút ngay! Cô làm tôi liên lụy còn chưa đủ hay sao? Là một tay cô đẩy đại tiểu thư nhà họ Tri vào chuyện này, một chút cũng không hề liên quan đến tôi!"

Phó đạo diễn Lâm một chút cũng không hề để tâm, cũng làm theo hành động của Quý Thiên Trạch, một chân đá Hàn Phuong, vội vội vàng vàng rời đi.

Hàn Phuong nhất thời ngã xuống đất, không ngừng oán ức không muốn nhận lỗi: "Không thể nào như thế được! Tri Vi sao có thể là đại tiểu thư nhà họ Tri được? Cô ta sao có thể..."

Đột nhiên, cô ta nhớ đến chuyện gì đó, lập tức im bặt.

Đúng rồi, đại tiểu thư nhà họ Tri cũng tên Tri Vi!

Là người nổi bật suốt ba năm đại học, Tri Vi sở hữu nhan sắc hết sức xinh đẹp, khí chất hơn người, cách ăn mặc cũng không cần bàn cãi... chính vì vậy mà ai cũng định ninh rằng, cô ấy được bao dưỡng, hơn nữa là còn bởi một người cao quý, giàu sang.

Xưa nay, Hàn Phuong luôn thấy Tri Vi là cái gai trong mắt, luôn nhắm vào cô, không hề kiêng kỵ.

Mặc dù biết rằng con gái nhà họ Tri cũng tên là Tri Vi, nhưng từ đầu đến cuối đều chưa từng nghĩ giữa họ có mối quan hệ gì cả.

Dù sao thì thân phận của đại tiểu thư nhà họ Tri cũng hết sức cao quý, muốn vào giới giải trí, thật cũng chẳng có gì khó khăn cả.

Huống chi, cô ấy hoàn toàn có thể đến một trường đại học danh giá ở trung tâm thành phố, hà tất phải học ở Học viện Ngôi sao nhỏ bé này!

Bởi vậy, cô ta một chút cũng chưa từng nghĩ tới rằng, Trì Vi chính là đại tiểu thư nhà họ Trì, trái lại cũng vì chuyện này, hết lần này đến lần khác cười nhạo, cùng tên nhưng khác mệnh.

Chi là nếu như... chuyện trùng tên cũng không hề có gì là bất ngờ, hai người vốn dĩ là một, vậy thì kết cục của bản thân sẽ thế nào?

Nghĩ đến chuyện trước đây Trì Vi từng nói, nhất định sẽ không bao giờ bỏ qua cho bản thân!

Bỗng dưng, Hàn Phương thân thể không ngừng run rẩy, chẳng khác nào rút hết sức lực, liền ngay lập tức ngã xuống đất.

Một lúc lâu sau cũng không có cách nào đứng dậy nổi, không thể nào nhìn ra vẻ hung hăng lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Tôi đang đợi một người... Có thể sẽ không đến

Editor: Waveliterature Vietnam

Khách sạn Xuân Giang Thu Dạ, tại phòng riêng lầu ba.

Tiệc sinh nhật lần này, Trì An mời không ít bạn bè đến dự.

Học đại học bậc nhất ở trung tâm thành phố, Trì An là người có tính cách tốt, lại là cô gái giỏi dương cầm, đương nhiên mối quan hệ trong lớp cũng vô cùng tốt.

Chỉ là ngay từ lúc mới bắt đầu, Trì An luôn mất tập trung, không ngừng đi đến bàn rượu, giống như đang chờ đợi người nào đó.

"An An, khách mời đều đã đến đông đủ, còn đợi ai nữa sao?"

Biểu hiện của Trì An như vậy, thật sự có không ít bạn bè dò hỏi.

Trì An không ngừng nhìn ra bầu trời bên ngoài, dung nhan hài hòa xinh đẹp nhưng cũng hết sức thẹn thùng, nhẹ nhàng trả lời: "Tôi đang đợi một người."

"Ai vậy?"

Có người hỏi thêm, dường như rất hiếu kỳ.

Lúc đó, khi mưa vừa giảm đi, Trì An cũng chỉ cười mà không nói gì cả, chỉ đưa tay ra trước mái hiên, tùy ý để mưa rơi xuống tay, lòng khẽ thờ dài một tiếng.

Chỉ là muốn gặp một người, được nhìn thấy người mà bản thân ái mộ đã lâu, chỉ là lo sợ... Người ấy sẽ không đến.

Cuối cùng, vẫn không thể nào đợi được.

Là vì bạn bè đã chờ đợi rất lâu, không thể nào để họ tiếp tục đợi nữa, Trì An chỉ có thể cố gắng cản dặn nhân viên khách sạn cẩn thận.

Một khi có người tìm đến, nhất định phải nói với cô ta, nhất định không được làm khó dễ họ!

Buổi tiệc sinh nhật này, dự định sẽ kéo dài bởi vô cùng náo nhiệt.

Ước nguyện, thối nển, còn đang định cắt bánh gato.

Đột nhiên, ánh sáng trên mặt đất khiến cho không cảnh nhẹ nhàng, tạo cảm giác dịu dàng thấm thiết.

Từ bên trong xuất hiện một người đàn ông, trên tay cầm một đóa hoa bách hợp, tiến tới đứng trước mặt Trì An: "An An, tôi thích cô, cũng đã hai năm qua. Chúng ta hãy ở bên nhau đi, có được hay không?"

Bỗng nhiên, ở bên dưới không ngừng vang lên tiếng vỗ tay, hoan hô, cổ vũ, không ngừng lặp lại hai chữ "Bên nhau".

Chỉ có điều Trì An nhẹ nhàng lắc đầu từ chối: "Xin lỗi học trưởng, tôi vốn dĩ đã có người trong lòng."

"An An, đã làm phiền đến cùng, tôi vẫn không ngừng quan tâm cô. Lần nào cũng thế, lí do cô từ chối đều như vậy! Lúc đầu, vốn dĩ tôi cũng muốn từ bỏ... Nhưng mà, người trong lòng cô xưa nay vốn dĩ chưa từng một lần xuất hiện!"

Tề Tu mạnh bạo nói chuyện, khuôn mặt cũng hết sức ôn hòa, bình tĩnh.

"Tôi không muốn ép buộc cô ngay lập tức đồng ý, chỉ là hy vọng... Có thể cho tôi một cơ hội! Tôi biết rõ, người trong lòng cô, căn bản không hề tồn tại, đây cũng chỉ là một lý do để từ chối..."

"Học trưởng, anh ấy tồn tại, tôi đương nhiên không thể qua loa lấy chuyện này ra để nói."

Trì An chậm rãi đứng dậy, tuy rằng vẫn đang cười, nhưng trên mặt để lộ ra vẻ xót xa, đau thương.

Cô ta lại một lần nữa đi đến phòng riêng, dừng lại ở quầy rượu.

"Học trưởng, anh qua vội vàng rồi! An An lúc này chưa có tình cảm với anh, đương nhiên không thể nào đồng ý được..."

Có người nói an ủi như vậy, cố gắng làm bầu không khí bớt căng thẳng.

Vốn dĩ là một sinh viên nam nổi tiếng ở trường đại học, Tề Tu từ lâu đã được không ít nữ sinh khác ái mộ, tuy nhiên hẳn lại chỉ một lòng mến mộ Trì An, lúc này cũng chỉ có thể ôn nhu như ánh trăng nói: "Tôi biết, bản thân thật sự có chút nóng vội. Thế nhưng An An, mỗi lần đề cập đến vấn đề này, cô ấy đều nói cùng một lý do..."

"Học trưởng, bạn trai của An An, thật sự có tồn tại. Tôi còn từng tận mắt nhìn thấy tướng mạo hắn..."

Đúng lúc này, một nữ sinh đứng dậy, mặt hết sức nghiêm trọng nói.

"Trước đây, tôi từng vào nhà An An, có thể chắc chắn chuyện này. An An thâm thương người ấy đã rất lâu rồi..."

Lời vừa nói ra liền khiến cho mọi người không ngừng bàn tán.

Trì An đang đứng ở cửa khách sạn, xoay người để lộ mái tóc đen dài, đứng thật lâu chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa.

Loáng thoáng thấy có người đi qua, nghe thấy tiếng họ thì thào to nhỏ: "Trời ạ! Vừa nãy ở thác phun nước, có một cô gái nhảy vào bên trong..."

"Đang là mùa đông mà lại nhảy vào thác phun nước, đúng thật là không muốn sống nữa mà!"

Lập tức liền có người phụ họa thêm một câu.

"Cô thì biết cái gì? Không thấy người ta có bạn trai ở ngay bên cạnh bảo vệ hay sao! Hiện tại còn có tiểu tình nhân đến làm loạn, dĩ nhiên không muốn sống nữa..."

Trì An nghe thấy, cũng chỉ là chuyện thường tình, mỉm cười cho qua.

Đối với người có suy nghĩ cực đoan, chuyện ái tình, đều khiến người khác mất đi lý trí... Đến mức quên đi cả bản thân!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Bạc tiên sinh mong rằng An An tiểu thư: Một đời mạnh khỏe, trưởng thành không lo.”

Editor: Waveliterature Vietnam

Nếu như đại ca ca thật sự có thể xuất hiện để cô thỏa mong ước, chấp nhận ở bên cô, cùng nhau yêu đương.

Cô nhất định sẽ không giống cô gái trong câu chuyện vừa rồi, làm những hành động điên cuồng, mất kiểm soát như vậy, khiến cho đại ca ca phải buồn phiền, bận tâm hay mệt mỏi.

Chỉ là đại ca ca... Anh đang ở đâu?

Tối nay, liệu anh có đến hay không?

Về chuyện này, nhất định có thể đợi đến hết đêm nay, đến tận rạng sáng hôm sau.

"Mười chín tuổi, sinh nhật vui vẻ, yêu thương bản thân hơn."

Yên lặng một giây, trong lòng Trì An không ngừng suy nghĩ.

Trong lúc này, bạn học lần lượt ra về, chỉ còn có mỗi Tề Tu vẫn kiên trì nói với cô.

"An An, nếu như người yêu của cô ngay chính sinh nhật cô cũng không hề muốn xuất hiện. Như vậy chẳng phải đã đủ để chứng minh rằng: "Trong lòng hắn không hề có cô. Nếu như vậy... liệu có đáng hay không?"

Trước khi đi, Tề Tu vừa chăm chú nhìn, vừa hỏi cô, mang thêm vài phần khuyên bảo.

Hai tay Trì An lạnh buốt, ôm lấy bản thân, điềm tĩnh nở một nụ cười chua xót trả lời: "Học trưởng, anh biết rõ tôi nhất định sẽ không đồng ý, hà tất cứ phải kiên trì vô ích? Dù sao, với anh cũng tương tự, không hề đáng."

Vừa dứt lời, Trì An lại nhìn vào màn mưa bên ngoài, thấp giọng nói: "Học trưởng, người đó đối với tôi hết sức quan trọng. Nếu như đã như vậy, thì chẳng có gì là xứng đáng hay không mà chỉ là... Có nguyện ý can tâm hay không."

Ý cô nói là sẽ nguyện ý chờ, cho dù không có hy vọng, vẫn sẽ chờ đợi sao.

Tề Tu ngăn người, một lúc lâu mới bắt gặp thờ dãi: "Cô so với tôi thật sự còn ngốc nghếch hơn rất nhiều lần. An An, chuyện tình cảm không chờ đợi ai cả, nếu đã thích đến vậy, sao không trực tiếp tìm gặp?"

Nghe thấy mấy lời này, Trì An chỉ còn có thể cười khô.

Cô cũng từng nghĩ đến chuyện trực tiếp tìm gặp hắn.

Chỉ tiếc rằng biến người mệnh mông, không cách nào tìm ra.

Cách duy nhất chỉ có thể viết thư.

Sáu năm qua, cô cũng từng nghĩ, liền viết thư cố gắng thăm dò đại ca ca một chút... Một mực, cũng vì đại ca ca rất ít khi hồi âm, cho dù có hồi âm cũng chỉ nói qua loa vài lời.

Lâu dần cũng hiểu được đại ca ca là người sống nội tâm.

Cuối cùng, cô không tiếp tục cố gắng thăm dò, chỉ là sợ sẽ phạm phải vào nguyên tắc của đại ca ca, sau đó sẽ không trả lời thư nữa... Bởi vậy, cô chưa từng có ý định hỏi lại, trong thư cũng chỉ đề cập đến chuyện sinh hoạt hàng ngày, muốn đại ca ca phần nào có thể hiểu được bản thân.

Bầu trời đêm mưa giăng kín, cứ mưa rồi lại ngừng, ngừng rồi lại tiếp tục rơi.

Cuối cùng, Tề Tu cũng muốn rời đi, thân nhiên nói thêm một câu: "An An, đừng đợi nữa. Hắn sẽ không tới đâu..."

Tri An khẽ cười, tiễn Tề Tu về, tiếp tục đứng chờ tại cửa khách sạn, thân thể vì lạnh mà bắt đầu cứng nhắc.

Thầm thương chính là chuyện đáng thương hại nhất trên cõi đời này.

Chỉ có trải qua rồi mới biết... Quá trình này, ngọt ngào nhưng cũng hết sức dầy vò, khổ sở!

Trong lúc giặt mình, nhìn thấy từ xa một cô gái xuất hiện, ăn mặc hết sức trang nhã, mang đến một món quà: "An An tiểu thư, đúng không?"

Tri An ngẩn ngơ, trong đáy mắt dấy lên một tia hy vọng, gạt đầu đáp lại.

Rất nhanh, cô gái đưa món quà lên, cung kính nói: "Bạc tiền sinh nhật thời có việc quan trọng cần xử lý, không cách nào đích thân đến. Món quà này là tâm ý của anh ấy!"

Cô gái này chính là cấp dưới của Cung Tu.

Lúc đầu, Cung Tu muốn tự mình đến, nhìn rõ nhan sắc của Tri An, cũng muốn điều tra thân phận của cô ta.

Nhưng mà, Bạc Dạ Bạch nhanh chóng đoán được, một mực điện thoại căn dặn, hắn không được phép quấy nhiễu An An.

Chẳng qua Cung Tu phải cân nhắc mãi, đành để cấp dưới mang quà đến.

Tiếp nhận món quà, về mặt Tri An hết sức ôn nhu, nhẹ nhàng hỏi: "Đại ca ca, ngoại trừ nhờ mang món quà này đến..."

Còn có lời gì nhắn đến tôi không?"

Cô gái khẽ nhún lông mày, nhớ lại lời dặn dò của Cung Tu, thật lòng nói: "Bạc tiền sinh mong rằng An An tiểu thư một đời mạnh khỏe, trưởng thành không lo."

"Một đời mạnh khỏe, trưởng thành không lo."

Không nhận được lặp lại câu này, trong lòng Tri An cảm thấy có chút ấm áp.

Chợt, nghĩ đến chuyện gì đó, vui mừng hỏi: "Đại ca ca... Anh ấy đang ở trung tâm thành phố sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Tương Ngộ Sai Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.